

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *FURYBORN*

CLAIRE
LEGRAND

A SONG OF ASH
AND MOONLIGHT

THE MIDDLEMIST TRILOGY • BOOK TWO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

OceanofPDF.com

Claire Legrand tarafından da

Empirium Üçlemesi

Furyborn

Kingsbane

Lightbringer

Middlemist Üçlemesi

Sarmaşık ve Camdan Bir Taç

OceanofPDF.com

BİR ŞARKI ya da KÜL AHD İU(O O İJLI GHT

THE MIDDLEMISTRİO GY-B00KTW0

C \ A I İL€
L E G İL A M D

KAYNAK KİTAPLAR
cOsOblOncO

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 yazan Claire Legrand
Kapak ve iç tasarım © 2024 by Sourcebooks Ceket
tasarımı Stephanie Gafron/Sourcebooks Kapak
illüstrasyonu © Nekro
Travis Hasenour tarafından harita illüstrasyonu

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç
Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

OceanofPDF.com

kalplerini dikenlerle koruyan tüm kadınlar için

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

Farrin gözlerini dumanla dolu garip bir dünyaya açtı.

Etrafındaki duvarları ya da üstündeki tavanı tanımıyordu ve havanın neden bu kadar boğucu ve acı olduğunu anlamıyordu. Bir an için yorgan kozasının içinde donakaldı -evet, bunlar etrafındaki yorganlardı, yatağındakiler: biri minik yeşil yapraklı beyaz, diğeri kışın sabahı gibi yumuşak gri, ikisi de annesinin nakışlarıyla süslenmişti- ve kendi kendine, bir kabustan uyandığında her zaman yaptığı gibi, *Benim adım Farrin Ashbourne*, diye düşündü. *On bir yaşındayım. Ivyhill'deki evimde güvendeyim. Kız kardeşlerim Mara ve Gemma. Annem ve babam Gideon ve Philippa. Benim adım Farrin Ashbourne.*

Her isimle birlikte bir parmağını kalçasına bastırdı: *Farrin. Mara. Gemma. Gideon. Philippa*. Beş isim, beş parmak. Bu tanıdık ezber zihnini temizledi. Bir kez daha uyanık dünyaya döndüğünde, nihayet yatak odasında değil, ikinci kattaki müzik odasında, piyanonun altında, yastıkların arasında yattığını anlayabildi.

Kendini bildi bileli bu oda ona aitti ve onu tüm varlığıyla seviyordu. Yükselen tavanları, sarmaşıklarla süslü kirişlere tünemiş küçük taş kuşları ve dalgalı camdan kocaman pencereleri vardı. Güzel günlerde pencereleri iterek açmayı ve müziğinin toprağı, çiçekleri, düzenli tarlalarındaki kiracı çiftçileri selamlamak için araziye doğru sürüklendiğini hayal etmeyi severdi. Uzun perdeler her pencereyi çevreliyordu - krem rengi, narin, esintilerde dalgalanan - ve odanın uzak tarafı boyunca, düzgün bir şekilde düzenlenmiş

Pırıl pırıl maun raflarda nota koleksiyonları, besteci biyografileri ve yay tekniği üzerine incelemeler yer alıyordu ve pencerelerin yanında, süslü küçük bir kaidenin üzerinde yavru kedisi Osmund için püsküllü kadife bir yatak vardı.

Farrin gecenin yarısı sık sık yatak odasından çıkıp ikinci kata çıkıyor ve piyanonun altına yuva yapıyordu; bu gizemli ve harika bir duyguydu, sanki piyanonun altında anahtarı sadece kendisinde olan sıcacık bir dünya vardı. Güvenli, güzel evinde, kendi güvenli, özel odasında, piyanonun altındaki güvenli, gizli dünyada: burası Farrin'in tüm dünyadaki en sevdiği yeri.

Ve yanıyordu.

Dumanın, pencerelerdeki turuncu ışıltının ve her yerde hissedilen korkunç, yaklaşan sıcaklığın nedeni buydu.

Ivyhill yanıyordu.

Panik, uykunun kalan sisini yırtıp attı, Farrin'in daha önce hiç bilmediği bir panikti bu. Kalbi küt küt atıyor, korkunç öksürükler onu bir anda ele geçiriyordu, yastıkların arasında yanına sinmiş, siyah saçları diken diken olmuş, bir şeye -belki de dumana ya da yangının kendisine- tıslayan Osmund'u kucakladı. Osmund'u göğsüne bastıran Farrin çıplak ayaklarıyla kapıya doğru koştu, örgüsü sallanıyordu ve kapıyı açıp fırlattı.

Koridorun ötesi simsiyah ve fokur fokur kaynıyordu ve dumanın kokusu korkunçtu; ne ocakta çıtırdayan odunların tatlı, iğnemsî kokusuna benziyordu, ne de Bayan Rathmont'un alt kattaki fırınlarının sıcak ekmeğine. Ciğerlerine çektiği her nefeste Farrin'in boğazına ve burun deliklerine *çarparak yakıyordu*. Bir kolunu ağzına attı, gözleri sulanıyordu, Osmund çılgınca geceliğini pençeliyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu; duman iğrençti, durdurulamazdı ve *başka* bir şeyle, yaklaşan bir fırtınanın yükü gibi ısıracı ve kırılğan bir şeyle doluydu.

Bunaltıcı sıcakta ter içinde kalmış olsa da Farrin'in içini bir ürperti kapladı. Bu kokuyu tanıyordu. Büyü kokusuydu bu, yakıcı ve öfkeli. Bir büyü olduğundan şüpheleniyordu; kötü niyetle yapılmış bir büyü.

Ivyhill öylece alev almamıştı. Hayır, biri onu ateşe vermişti. Ve Farrin böyle bir görevi yerine getirebilecek tek bir aile tanıyordu; kendisiyle boy ölçüşebilecek güce ve kaynaklara sahip, Ashbourn'ların onlardan nefret ettiği kadar Ashbourn'lardan nefret eden bir aile.

Bask Evi.

Alt kata bir şey çarptı, Farrin'in ayaklarının altındaki zemini titreten kocaman ve inleyen bir şey. Sendeleyerek müzik odasına geri döndü, korkudan titriyordu, öksürürken canı çok acıyordu. Koridorda önce sağa, sonra sola bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Sol tarafın sağdan biraz daha sönük görüldüğünü düşündü, bunun daha az alev anlamına geldiğini umuyordu. Yeryüzünün ve tüm elementlerinin tanrısı Caiathos'a dua etti, ancak kalbindeki bir şey ona duanın faydasız olduğunu söylüyordu.

Eğer bu yangını gerçekten de Bask'lar çıkardıysa - eğer Ivyhill'in koruyucu duvarlarını aşacak kadar zeki büyücüler bulmuşlarsa - o zaman uzun süredir ölü olan tanrılar ona yardım edemezdi. Hepsi yanacaktı. Hepsi yanacaktı. Annem ve babam. Mara. Gemma. Gilroy. Bayan Rathmont. Madam Baines. Her hizmetçi, her aşçı.

Bask'ların istediği tek bir şey vardı. Farrin bunu babasının dizinin dibinde öğrenmişti.

Bask'lar onun ailesini yok etmek istedi.

Osmund'u geceliğinin içine soktu ve ince kumaşın onu bir şekilde dumandan koruyacağını umarak minik başını göğüs kemiğine bastırdı. Sonra koridorda sola doğru koştu ve Osmund'un pençelerini derisine sapladığını fark etmedi bile. Koridorun sonunda iki merdiven vardı. Biri üst kata çıkıyordu; diğeri ise onu birinci kata indirecekti.

Farrin durakladı ve gözlerindeki yaşları sildi. Eli ıslak ve dumandan simsiyah olmuştu. Yangın üst katta mıydı yoksa alt katta mı? Hangi yöne gitmeliydi?

Nefesini içine çekti ve anne babasına, kız kardeşlerine bağırmaya çalıştı ama tek bir kelime bile çıkaramadı, sadece çaresiz ve korkutucu bir ses çıkardı. Duman sesini alıp götürmüş müydü? Bir daha geri alabilecek miydi? Ya yanlış merdiveni seçtiyse? O zaman sesinin olmaması belki de sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Farrin hıçkırıklara boğuldu. Göğsü ilkel bir çaresizlikle sıkıştı. Ölecek miydi? Ölecekti. Evi onu öldürecekti.

Osmund geceliğinin altında hareketsiz kalmıştı ama Farrin hâlâ avucunun altında kalbinin çılgınca atışını hissedebiliyordu. Onu şefkatle sıktı -her şey yoluna girecek, kıymetlim- ve hayır, ölmeyeceğine karar verdi. Osmund'u dışarı çıkarması gerekiyordu. O küçük ve çaresizdi, masum, huysuz, küçük bir tüy cini ve onun tek kurtuluş şansıydı.

Gözlerini kısarak yukarı baktı. Hava tuhaftı ve sıcaktan parıldıyordu. Evet. Bu taraftan, yukarıdan. Öyle olmalıydı. Birinci kata inen merdivenler bulanık gözlerine daha parlak görünüyordu ve hava daha sıcaktı. Demek ki yangın alt katta başlamıştı.

Üçüncü kata doğru koşarken küçük bir umut kıvılcımı hissetti. Eğer yangın alt kattaysa, bu üst katın hâlâ güvenli olabileceği anlamına geliyordu. Belki de alevler henüz evin o kısmına ulaşmamıştı. Sanat galerisine giden uzun koridordaki pencerelerden birinden içeri girebilir, sonra çatıya tırmanabilir ve annesinin sarmaşıklarının parlak, çapraz halısını kullanarak aşağıya güvenli bir şekilde inebilirdi.

Ama Farrin merdivenlerin tepesine ulaştığında kısa bir süre durdu ve dondu kaldı.

Önünde uzanan uzun koridor alevlerle son buluyordu. Orası sanat galerisiydi, şu kükreyen ateş ağzının ötesinde. Ailesinin tüm heykelleri

ve tablolar, Mara'nın eskiz kağıtlarıyla oturup taş yüzlerdeki ışık oyunlarını, tuval üzerindeki fırça darbelerinin dokusunu incelediği tüm loş kuytular.

Tüm o güzellik, küle dönüştü.

Sersemleyen Farrin aşağıya koşmak için döndü, ama tam o sırada tüm merdivenler korkunç bir iniltiyle çöktü, sanki evin kendisi pes etmişti. Bir çığlık atarak geriye savruldu, neredeyse uçurumun kenarından yanmış halı ve parçalanmış tahtadan oluşan çukura düşüyordu. Aşağıda, birkaç dakika önce koşarak çıktığı merdivenlerin aşağısında, taze alevler duvarları yalayarak ona dillerini gösteriyordu.

Gidecek başka bir yer yoktu. Farrin sola, sanat galerisinden ve olmayan merdivenlerden uzağa döndü ve ayaklarını zar zor görebileceği kadar yoğun dumanla kaplı başka bir koridora doğru hızla ilerledi. Bu koridorun sonunda misafirler için tasarlanmış bir dizi küçük salon ve çalışma odası vardı ve her birinin penceresi vardı ve pencereler temiz hava anlamına geliyordu. Farrin'in koşarken düşünebildiği tek şey buydu: hava, pencereler, *dışarı*. Bu odalar bir iç avluya bakıyordu ve bu pek de ideal değildi ama başını bir pencereden, herhangi bir pencereden çıkarıp birkaç dakika *nefes alabilirse* daha net düşünebilir ve daha iyi bir plan yapabilirdi.

Farrin planları severdi. Müzik bunlarla doluydu ve bestecinin planının ne olduğunu - tüm notaların birbirine nasıl uyduğunu ve neden uyduğunu - bir kez anladığınızda, müziğin tamamı sizin için netleşir, düzenli çizgiler ve cümleler halinde ortaya konur, bir ev yapılarına kadar tek tek yerleştirilen tuğlalar gibi. Ve sonra size, müzisyene, önünüze serilen bu planı genişletmek ve onu kendinize ait kılmak kalıyordu. Mobilyalarla doldurun, renklerle süsleyin.

Merrida Jan-Tokka'nın *Bir Sonbahar Sabahı için Sonat*'ının notaları Farrin'in kafasında hızla ilerledi: üçüncü bölüm, neşeli ve aceleci. Hızlı bir esintide dönen yapraklar, turuncu kasırgalar, altın selleri.

Farrin notalara akli ve kalbiyle tutundu. Bu parçayı beş yaşındayken öğrenmiş ve ev halkı için seslendirmişti.

-İlk performansı, coşkulu, korkunç derecede sinir bozucu. Bir kutlama, mükemmel bir gece. Ev kehribar, mandalina ve yaldızlı kırmızı tonlarında süslenmiş, pencereler siyah ve soğuk bir gökyüzüne açılmış, yıldızlar kartaneleri gibi. Mara, üç yaşında ve müziğin etkisinde, utangaç yüzünü annesinin koluna saklıyor. Bebek Gemma sevinçle mırıldanıyor -altın bukleler ve parlak mavi gözler, şimdiden bir güzellik- ve babasının kollarındaki tüneğinden çoraplı ayaklarını sallıyor. Babam gururla gülümsüyordu; geniş gülümsemesi, güçlü çenesi ve tıpkı Farrin'inkine benzeyen altın sarısı saçlarıyla çok yakışıklıydı.

Ve Anne-Gemma'nın mavi gözleri, Mara'nın kahverengi saçları, ay gibi solgun teni. Daha sonra Farrin'i kollarının arasına almıştı, evde bir telaş, Gilroy koluyla gözlerini siliyor, Bayan Rathmont -gözü yaşlı, al yanaklı-minik kekler, mükemmel şeker kubbeleri dağıtıyordu. Herkes sevinçliydi, herkesin kafası Farrin'in müziğiyle doluydu.

Annesi serin yanağını Farrin'in sıcak yanağına bastırmış ve o berrak, temiz sesiyle, "Müziğin, küçük kuş, tanrılara yeni bir hayat verecek," demişti.

Dumanlı koridorda tökezleyerek, bir kapı tokmağı bulmak için duvarları tırmalayarak, Jan-Tokka'nın sonatı hafızasında çınlayarak ilerleyen Farrin sonunda misafir salonlarından birini buldu ve kapıyı sertçe itti. Kapı zorlukla açıldı, şişmiş ve terlemişti, sıcaktan ve çatırdayan, ekşi bir büyüden nemlenmişti ve içeri yuvarlandığında ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve ayağa kalkmadı.

Ayağa kalkamadı. Sadece halının üzerinde sürünebilirdi ve bunu da tek eliyle, zavallı Osmund'u göğsüne bastırarak yaptı. Korkutucu bir şekilde hareketsizdi, kalp atışları zayıftı. Hâlâ hissedebiliyor muydu ? *Evet, yaşıyor, dedi kendi kendine, uzak duvara bakarak, inatla ilerlemeye çalışarak. O yaşıyor, biz yaşıyoruz, ben yaşıyorum.*

Kafası sert bir şeye çarptı. Duvara. Başarmıştı. Duvarda üç pencere vardı ve en yakını başının iki metre üzerindeydi.

Nefes nefese, gözlerini kırıştıtararak, ona doğru uzandı. İtip açacaktı. Gerekirse paramparça edecekti.

Eli titredi; kolu büküldü. Yere yığıldı ve kırmızı-mavi çiçekli duvar kağıdına . Duvar kâğıdı pürüzlü şeritler halinde duvardan sıyrılıyordu. Her bir şerit, yangında gıcırdayan küçük bir kütüğün sesi gibi, açıldıkça çığlık atıyordu. Sersemlemiş, göğsü patlayacakmış gibi öksüren Farrin, dönen başını halının üzerine koydu ve ağlamaya başladı. Hıçkırıkları zayıftı, ciğerleri simsiyahtı, her nefes bir öncekinden daha zordu.

Kömürleşmiş tek bir sarmaşık yaprağı kirişlerden aşağı süzölüp burnunun önüne düştü ve Farrin onu yakalayıp dudaklarına götürdü. Bu annesinden bir parçaydı ve göreceği son şeydi. Nefes almaya çalıştı, annesinin parfümünden kalan bir koku ya da annesinin botanik büyüünün odunsu tınısını bulmak için çaresizce çabaladı ama nefes almak sadece karanlığın daha hızlı gelmesine neden oldu. Farrin gözlerini kapattı.

Sonra bir ışık, titrete ve beyaz. Kapalı göz kapaklarının arasından bile parlıyordu ve o kadar garip, o kadar temiz ve parlaktı ki, genç hayatının bıçak sırtında titreyen Farrin gözlerini açacak gücü kendinde buldu.

Yanında bir figür diz çöktü. Tam orada, imkansız bir şekilde, çığlık atan duvar kağıdının yanında. Kaba, zarif olmayan, beceriksiz dirsekler ve uzun bacaklar. Yarı çocuk, yarı neredeyse insan.

Ve *parlıyordu*, sanki Kutsanmış bir zanaatkâr yaşayan bir varlığı yıldız ışığıyla boyamanın bir yolunu bulmuş gibi ondan bir parıltı yayılıyordu. Işıl ışıl, bir fener. Parlayan bir çocuk.

Farrin'in düşüncesine göre, taktığı bezden yapılmış, burnu ve ağzı kapatılmış, gözleri karartılmış maske onun ışığından bile daha garipti. Korkutucu, kaba. Maske yüzünü tamamen kapatıyor, hatta

Saçlarının çoğu dökülmüştü ama Farrin birkaç nemli, koyu telin maskeden kaçtığını görebiliyordu.

Ona doğru uzandı. Solgun el, terli ve isle kararmış.

"Korkma," dedi ona. Sesi ne derin ne de yüksekti, ikisinin arasında bir yerde çatırdıyordu. Sert ama nazikti ve kirli eli sabitti.

"Çıkış yolunu biliyorum," dedi.

Farrin tereddüt etti. Parlayan çocuk parlak ve sevimliydi, ama etrafındaki dünya sıcak, pırıltılı ve korkunçtu. Ev öfkeliydi; her şey sarsılıyordu. Kırılan camların sesi çok yakından patladı ve ardından odadaki tüm hava yutuluyormuş gibi büyük bir emme sesi geldi. Aynı anda çocuk öne atıldı, Farrin'i yere düşürdü, bedenini Farrin'in bedeninin üzerine attı ve onu orada, güvenli bir şekilde duvara yaslanmış halde tuttu. İkisi de titriyor, ikisi de zor nefes alıyordu.

Farrin gözlerini açtığında, camlarla parıldayan bir zemin gördü. İçini korkunç bir umutsuzluk kapladı. Ev etraflarında parçalanıyordu; asla bir çıkış yolu bulamayacaklardı. Çocuk yalan söylüyordu; çocuk gerçek bile değildi. Kız ölüyordu; o ölmüştü.

Tam o sırada Osmund başını geceliğinden çıkarıp parlayan çocuğa dik dik baktı -kızgın sarı yarık gözleriyle- ve acıktığını dünyaya duyurmak için kullandığı ağlamaklı çığlığını miyavladı. Ezilmiş, öfkeli ses Farrin'e güç verdi.

Parlayan çocuğun elini tuttu ve göğsüne doğru başını salladı.

Elini sıkıca kavradı, sonra ağzına bir şey bastırdı; kalın bir bez, serin ve nemli, Farrin'in tanıdığı en inanılmaz şeydi.

"Bu nefes almana yardımcı olacak" diye bağırdı çocuk, ama Farrin bulabildiği havayı yutmaya başlamıştı bile, kolunu boynuna dolayıp onu salondan dışarıya, aşağıya doğru aceleyle götürürken çocuğa iyice yaslanmıştı.

Koridor. Hangi koridor? Hangi merdiven? Farrin bilmiyordu, gittikleri yolu takip edemiyordu. Ev değişken bir labirentti, bir canavarın boğazıydı ve ağzına dayadığı kutsanmış bez kurumaya başlamıştı. Ciğerleri yine boğuyordu - göğsünde gittikçe küçülen iki siyah yumruk. Bir eli Osmund'u kucaklarken, diğeri parlayan çocuğun elini sıkıca tutuyordu.

Başının üzerinden bir şey geçti. Çocuk kötü bir küfür savurdu, eli kızın elini öyle sıkıyordu ki canı yanıyordu. Gökyüzünden kocaman bir gölge düşerken, onu da peşinden sürükleyerek uzaklaştı. Kömürleşmiş tavandan bir parça, siyah ve parlayan, yanmış sarmaşıklarla taçlandırılmış.

"Bu taraftan!" diye bağırdı çocuk, sanki Farrin'in bu konuda başka bir seçeneğı varmış gibi. Çocuğun tutuşu demir gibiydi, gücü sonsuzdu. Etraflarında alevler kükrüyor, duman ve kıvılcımlar saçıyordu. Yıkılan duvarlar onları hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koridorlarda kovaladı.

Ve tüm bunlar olurken, parlayan çocuk bir kez bile irkilmedi. Büyük bir kartal gibiydi, diye düşündü Farrin hülyalı bir şekilde, gözlerinde renkler dönüyordu. Turuncu, altın, zonklayan kırmızı, siyah lekeler. Büyük bir kartal onu güvenle kanatları altına almış, okyanusa kadar uçuruyordu. Hiçbir rüzgâr onu durduramazdı, hiçbir fırtına, hiçbir gölge. Gözleri parlak ve berraktı ve eve dönüş yolunu biliyordu.

"Farrin!" diye bağırdı çok uzaklardan. "Farrin, hadi! Yürümeye devam et!"

Ama yürümeye devam edemezdi. Ayakları taştan yapılmıştı ve ayrıca ayakların çalışması için ciğerlere, ciğerlerin de ihtiyacı vardı ve artık hava yoktu.

Dünya etrafında dönüyor, onu kaldırıyor, itip kakıyordu. Koşuyordu; hayır, dünya sona eriyordu, yarılıyordu.

Hayır. Parlayan çocuk koşuyordu ve kız onun kollarındaydı

Gözlerini açtı ve ikiye bölünmüş bulutlu bir gökyüzü gördü. Beyaz ışık, serin ve yumuşak: ağaran ay. Sonra turuncu, titreyen, bir öfke kırbacı, karanlığa kanayan sıcaklık.

Birden Farrin sırt üstü yattı, gözlerinin arkasında duman, boğazında duman vardı. Parlayan çocuk onun üzerine eğilerek ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Sonra kıpırdamadan durdu, elini bir an için Farrin'in ağzının üzerinde tuttu ve titrek bir rahatlama iç çekişi yaptı.

"Nefes alıyorsun," dedi. "İyileşeceksin." Arkasına yaslandı, garip bir ses çıkardı. Belki de gülüyordu? "İyi olacaksın," dedi tekrar, dumandan çatallaşan, pek de erkek olmayan sesiyle.

Farrin şaşkınlık içinde ona doğru uzandı, sadece onun soluk ışıltısını, tuhaf, kararmış gözlerinin ikiz gölgelerini gördü.

Onun elini buldu ve tuttu. Ateşin karşısında silueti bir şaşkınlıktı: yarı gölge, yarı parlaklık. "Hayatımın yıldızı," dedi ve parmak eklemlerine hızlı bir öpücük kondurdu. Öpücük yorgun bedeninde bir şok etkisi yarattı. *Hayatımın yıldızı*, diye düşündü. Ne kadar güzel bir sözdü bu ve garipti, çünkü parlayan oydu.

Sonra çocuğun bedeni onunkinin yanında kaskatı kesildi. Onu bıraktı ve ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım," dedi. Sesi korkunç derecede kızgın geliyordu.

Farrin ona doğru uzandı, itiraz etmeye çalıştı. Onu terk mi ediyordu? Ama yapamazdı! Kız neredeydi? Ailesi neredeydi? Evi neredeydi? Piyanosu, müziği, sevdiği her şey? Eğer onu terk ederse, yangın çıkacaktı. Eğer o kaybolursa, kız da kaybolurdu.

"Çok üzgünüm," dedi çocuk, şimdi sessizdi, nazikti ve kızın yüzüne dokundu, sıcak eli kızın sıcak yanağında. "Şimdi geliyorlar. İyi olacaksın."

Ve sonra gitmişti. Farrin onun elini, sıcak gücünü bulmak için döndü ve sadece ıslak çimenleri, soğuk toprağı buldu. Gözlerini açmayı başardı ve is ve gözyaşı kabuğunun arasından uzaktaki şekli gördü

Ivyhill'de. Evi yanıyor. Siyah ve şekilsiz, kötü bir erimiş kalem tarafından çizilmiş.

Osmund'u çenesinin altına sıkıştırıp ağladı ve sonra babası oradaydı, çılgınca, hıçkırarak, onu kollarının arasına öyle bir çekti ki Osmund yere düştü. Gemma babasının dizinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, gevşek altın bukleleri harap kurdeleler halinde sarkıyordu ve Mara, kül rengi ama kuru gözlerle, gecenin içine doğru kaçmadan önce kafası karışmış, gerçekten kızgın bir Osmund'u yakalamak için çömelmişti.

Ya annem?

Farrin yüreği ağzında babasının kollarında iki büküm oldu ve sonunda onu, sevgili annesi Philippa Ashbourne'u kendilerinden çok da uzak olmayan bir yerde, çimenlerin üzerinde diz çökmüş halde buldu. Ivyhill'in yanışını izlerken sessiz gözyaşları döktü, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti.

Gemma babasının bacağına sarılırken Mara boş yere onu teselli etmeye çalıştı. Osmund Mara'nın kollarında huzursuzca miyavlıyordu. Hizmetçilerden birkaçı onları buldu ve babaları ve bir Meshedilmiş elemental olan baş bekçi Bay Carbreigh ile çılgınca bir toplantıya daldılar. Hepsi de uzaktaki ateşe doğru çılgınca işaretler yapıyordu ve dikkatleri bu şekilde dağıldığı için kimse Philippa Ashbourne'un üzerinde meydana gelen değişikliği fark etmedi.

Ama Farrin fark etti. Farrin annesinin başka birine, başka bir şeye dönüştüğü anı gördü. Farrin, Philippa'nın ayağa kalkıp yanaklarını sildiğini, yüz ifadesinin sert, acımasız ve yabancı olduğunu gördü. Ateş tüm yüzünü aydınlatmış, gözlerini titreyen ikiz güneşlere çevirmişti. Öfkeden akkor haline gelmişti. Farrin onun gibi yarı canlı olsa bile bunu hissedebiliyordu. Annesinin vücudunun kıvrımlarını kendi vücudundan daha yakından tanıyordu ve alevler yükseldikçe Philippa Ashbourne'un vücudu gözlerinin önünde değişiyordu.

Bileğindeki, kaval kemiğindeki ve kaburgasındaki her çizgi bir silaha dönüştü, her yumuşaklık taşa dönüştü. Etrafındaki hava sanki dikkat kesilmiş gibiydi.

Olanlar bir felaket, Farrin'in aklının tam olarak kadar büyük ve korkunç bir şey olsa da Philippa Ashbourne ateşe baktı ve sanki çok lezzetli bir sır öğrenmiş gibi geniş ve yavaşça gülümsedi.

Ve o anda -o kadar şaşkın ve dumandan zehirlenmiş bir haldeydi ki daha sonra her şeyi tamamen unutacaktı- Farrin hayatında ilk kez annesinden gerçekten, tarifsiz bir şekilde korktuğunu hissetti.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Her sabah, evin geri kalanı uyanmadan önce, hala ayakta olduğundan emin olmak için Ivyhill'in koridorlarında yürüdüm.

Günün en sevdiğim zamanıydı. Asla iyi uyuyamazdım, bu yüzden nihayet pes edip dört saatlik ince bir dinlenmeden sonra yataktan kalkmak her zaman rahatlatıcıydı. Ve henüz bana soru soracak, benden bir şey isteyecek kimse uyanmamıştı. Işık loş, gölgeler kalındı. Tek ses saatlerin sabırlı tik takları, mutfakların uzaktan gelen telaşı ve Osmund'un kadife patilerinin yanımda tırıs tırıs yürümesiydi.

Ivyhill şafak sökmeden hemen önce en güzel halini alıyordu, benim zihnim de öyle.

Sabah evin içinde yürürken, bitmek bilmeyen görev listelerimi, ceketimin cebindeki hesaplar ve mektuplarla dolu defterimi düşünmedim. Bunun yerine güneş doğduğunda artık zihnimde yer bulamayacağım şeyleri düşündüm. Küçükken Gemma ve Mara ile koridorlarda koşuşturmamızı ve annemin sarmaşık koridorlarının ne kadar harika saklanma yerleri yarattığını düşündüm. Bazen -nadiren- annemin kendisini, bizi nasıl terk ettiğini ve onun anısından nasıl nefret ettiğimi, onu bir ot gibi köklerinden söküp atmayı nasıl arzuladığımı düşündüm.

Ve bazen, itiraf edemeyeceğim kadar sık, yangın gecesini düşündüm; on bir yaşındaydım, annem hâlâ buradaydı ve babam hâlâ gülümsüyordu. Yangını düşündüm ve *onu* düşündüm: parlayan çocuğu. Beni kurtaran çocuk. Bunları düşünmek canımı yakıyordu; kız kardeşlerimi, annemi,

Ateşi. Kabuk bağlamış bir yarayı deşmek, acısını hissetmek ve yeniden kanamasını izlemek gibi acıtıyordu.

Ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı, parlayan çocuğu düşünmek bazen en çok canımı yakıyordu.

Güçlü ellerinin beni tutuşunu, kollarının beni sarışını, elinin alınma kondurduğu öpücüğü hiç unutmamıştım.

Bana *gitmem* gerektiğini söylemişti. *Çok üzgünüm*. Gerçekten de öyle olduğuna inanmıştım. Çok net hatırladığım o ses: pişmanlıktan sertleşmiş, neredeyse beni öldürecek olan aynı dumanla parçalanmış. Misafir odalarına giden koridorda yürürken gözlerimi kapattım ve sesinin hatırasının üzerimden geçmesine izin verdim. Ellerim yumruk olmuş, tüm gücümle anıya tutunmaya çalışıyordum.

Şimdi neredeydi? Sesi neye benziyordu? Artık büyüdüğümüz için onun tarafından kucaklanmak nasıl bir his olurdu?

Eğer gerçekten var olduysa.

Gözlerimi açtım, koridorda ilerlerken halıya baktım, bir hayalle vakit kaybettiğim için kendimden nefret ettim ve pencerelerden sızmaya başlayan şafak ışığına öfkelendim. Birçok insan sabahları yeni günü kutlamak için dua ederdi; ben de öyle yapardım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım gölgelere, ölü tanrılara. Bu benim duamdı. Ya Unmaking'ten sonra onlardan geriye kalanlar bu çocuğun yalanını zihnime yerleştirmiş ve on üç yıl boyunca buna inanmama izin vermişlerdi -şüpheli ailemin savunduğu teori- ya da aynı tanrı artıkları parlayan çocuğu bana getirmiş, on bir yaşındaki cılız benliğimi kurtarmasına yardım etmiş ve sonra adını bile öğrenemeden onu benden koparıp almışlardı.

Tuhaf çocukluk kurtarıcımın gizemi hakkında ölü tanrılara öfkelenmek, diğer şey için, annemin şeklindeki isimsiz şey için onlara öfkelenmeme izin vermekten çok daha az tehlikeliydi.

Peygamber çiçeği mavisi gözleri, bahçeyle uğraşmaktan sertleşmiş elleri ve çarpık ağzının sol köşesine oyulmuş gizli bir kahkaha kırıksıklığı olan muhteşem annem.

Annem evimizi bir değil iki kez sarmaşıklarla donatmıştı; bir kez babamla evlendikten hemen sonra, bir kez de neredeyse hepimizi öldürecek olan yangından sonra. Onun botanik büyüünün kokusu topraksı, çiçeksi, balçık, zambak, bal peteği ve başka bir şeydi, asla tam olarak tanımlayamadığım parlak ve sıcak bir şey.

Annem bir gece hiçbir açıklama yapmadan ya da özür dilemeden ortadan kaybolmuş, dağılan evimizin parçalarını toplamak için beni bırakmıştı. Kederimi bir kenara bırakıp gerekeni yapabilecek, mülkü ayakta tutabilecek, babamın kendini yok etmesini engelleyebilecek tek kişi bendim. Annem bunu biliyordu ama yine de gitti.

Bu öfke, sessiz sabah yürüyüşlerimde bile derinlere gömdüğüm bir öfkeydi. Eğer yükselmesine izin verirsem beni yok ederdi ve ailem benim yok olmamı kaldıramazdı.

Koridordaki dönüşte durakladım, önümde zemin kata ve günümün başlangıcına giden bir merdiven vardı. Gözlerimi bir kez daha kapattım, ıslak çimenlerde üzerime eğilen parlayan çocuğun anısına tutundum - vücudunun sıcak kalkanı beni ateşin koruyordu, beni alevlerin arasından nasıl cesurca geçirmişti. Adını koymayı reddettiğim bir acıyla sızladım. Kendimi kıpırdamadan tuttum ve onun sesinin tizliğini hatırladım.

Boğazımdaki yumru, göğsümdeki sızı, sanki yıllar sonra uzanıp onun eline tekrar dokunabilecekmişim gibi hissettiğim *özlem* parmaklarımı çekiyordu. Bu kayıp ve kalp kırıklığı hissi, kalbimde sonsuza dek yanan bu anı, asla solmayacak ve beni huzur içinde bırakacak mıydı?

Özel olarak, utanç verici bir şekilde, asla olmamasını umuyordum.

Gözlerimi açtım. Sürünen solgun güneş ayak parmaklarıma ulaşmıştı. İşe koyulma vakti gelmişti.

Ön kapılarda nöbet tutan ve bir sonraki vardiyada görevlerini devretmeye hazır olan hamalların yanından geçtim. Tomas, Treska, onlara günaydın dedim ve kendi kendime gülümsedim. Yakındaki duvarda büyük, yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı; onu görmezden geldim. Aynalar benim arkadaşım değildi. Bu aynaya bakarsam ne göreceğimi biliyordum: altın sarısı saçları sert bir örgü içinde, kızgın kahverengi gözlerinin altında yarım ay gölgeler, Gemma'nın beni stilistiyle oturmaya zorlamasının üzerinden uzun zaman geçtiği için donuk bir cilt, düşündüğümde ya da endişelendiğimde ısırığım için çatlamış dudaklar ve her zaman düşündüğüm ya da endişelendiğim için sıska, solgun bir kadın. Ne zaman aynaya baksam ya da camdaki yansımanı görsem yorgun ve sinirli görünüyordum, çünkü öyleydim. Her zaman yorgun ve sinirli, uykuya hasret ve uyuyamayan.

Yani aynaya bakmaya gerek yoktu.

Arkamdan gelen hızlı ayak sesleri, giriş holünde koşuştururken, yeni hizmetçimiz Emry'yi fark ettim; elinde bakır bir kova odun, omzunda temiz bir bezle sabah ateşini yakmak için henüz yatak odama gelmemişti. Beni kendisine bakarken yakaladı ve gözleri panikle irileşerek durdu.

"Leydim, günaydın," dedi nefes nefese, aceleyle reverans yaparak. "Ve özür dilerim, birazcık uyuyakalmışım ve-"

"Endişelenme Emry," dedim ona, aslında tam tersini hissetmeme rağmen sesimin ne kadar sıcak ve nazik çıktığından etkilenerek. "Bazen hepimiz uyuyakalırız." Benim hiç uyumamam dışında. "Zaten saatlerce yukarı çıkmayacağım. Bugün benim odamı es geçebilirsiniz."

Tekrar minnetle reverans yaptı, gözleri parlıyordu. Bir teşekkür mırıldandı ve ben de ona tekrar gülümsemeyi başardım, ancak dışarı adımımı atar atmaz gülümsemem düştü. Gerçekten de yangın umurumda değildi ve ona en ufak bir kızgınlığım yoktu. Aslında onun adına sevindim ve kıskandım. Keşke meşgul zihnim fazla uyumama izin verseydi.

Sonra, kaçınılmaz olarak, çakıl taşlı yolda ilerlerken, çevre düzenlemesi üzerinde çalışmakta olan her bahçe görevlisine başımı sallayıp gülümserken, uyumayı kolay bulan başka birini düşündüm: en küçük kız kardeşim Gemma. Saatlerce uyanmazdı ve uyandığında da sıcak bir ocak, pencerelerden süzülen güneş ışığı ve hizmetçisi Lillianne'nin sıcak bir kahvaltıyla neşeyle içeri girmesiyle uyanırdı. O zamana kadar, baş seyisimiz Byrn ile sabah toplantımı çoktan bitirmiş, Bayan Rathmont ile bu akşamki yemek menüsünü onaylamış ve aramızın sınırındaki kiracı çiftliklere doğru yürüyüşümü yarılammış olurdu.

Uyumasına bu kadar aldırış etmemem gerektiğini biliyordum. Kendisinin ve bizim güvenliğimiz için saklanarak yaşayan sevgilisi Talan, daha önceki gün gelip gitmişti; her ikisi için de ıstırap verici olduğunu çok iyi bildiğim bir ziyaretçi. O gittikten sonra Gemma'nın ağladığını duymak kalbimi parçalamıştı, ancak kimsenin onu teselli etmesine izin vermemiş, bunun yerine sadece köpeği Una ile birlikte odasına kapanmıştı. Birkaç hafta önce Gemma, Kilraith'in acımasız saldırısına karşı koyarken *Ytheliad* lanetini bozan ve Üç Gözlü Taç'ı Talan'ın kafasından çıkaran kişi olmuştu. Hepimiz ona yardım etmiştik -Mara, Bask kardeşler ve ben- ama Gemma bunun en ağır yükünü çekmişti ve şimdi elinde bunu kanıtlayan parıltılı yara izleri vardı. Biraz dinlenmeyi hak ediyordu. Bunu ona çok görmemem gerektiğini biliyordum.

Yine de yanmaktan kendimi alamadım. Kızgınlık göğsümü yumruk gibi sıkıyordu. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum ama bir şeyleri nasıl yumruklayacağımı bilmiyordum ve düşünce cazip gelse de kırık bir el fikrinden özellikle *hoşlanmıyordum*. Eğer elim kırılırsa, yatağa uzanıp iyileşebilirdim. Benim görevlerimi başkasının devralması gerekirdi.

Saçma bir fantezi. Gemma bütün gününü büyüyle sıırıslamak olmuş malikânemizde en azından biraz hastalanmadan geçiremezdi - özellikle de bu konuda şikâyet etmeye hiç cesaret edemediği için ona kızmam haksızlıktı - ve babam... şey. Babam tamamen başka bir sorundu.

Yoldan sapıp ahırlara giden bakımlı patıkaya girdim. Bağcıklarımı düzeltme bahanesiyle ancak orada durabildim. Düşüncelerimi daha sakin bir hale getirmem gerekiyordu. Babamı, Bask'ları, bir şeyleri yumruklamayı, Üç Gözlü Taç'ı ve Kilraith'i -her neyse, nereye gitmişse artık- düşünmeye başlarsam asla hiçbir şey yapamazdım. Korkuya, öfkeye, kıskançlığa kapılma lüksüm yoktu. Kuzeyde, Middlemist'te yaşayan kız kardeşim Mara'ya karşı bir sevgi hissettim. Gül Tarikatı'nın bir parçası olarak hepimizi Eski Ülke'ye ve onun kadim, vahşi büyüüne karşı korurdu. Bunlardan herhangi birini ona itiraf etsem Mara beni anlardı; Mara görev uğruna duygulardan vazgeçmenin ne demek olduğunu bilirdi.

Ayağa kalktığımda zihnim daha sakindi. Sabah havası hoş, canlandırıcı bir ısırik taşıyordu. Sonbaharın başlarındaydık; yakında güneş ışığı azalacaktı. Bunun ağırlığını, karanlığın kesinliğini şimdiden üzerimde hissedebiliyordum. Sonbahar ve kış aylarından nefret ederdim, her şey gri, kasvetli ve gölgelerle kaplıydı, her gün bir öncekinden daha zor karşılanırdı.

Osmund beni dışarı kadar takip etmişti. Nadir rastlanan bir durumdu; o tam anlamıyla kapalı alanların yaratıcısıydı. Ama işte oradaydı, ayaklarımın yanındaki toprakta sakince oturuyor, sarı gözlerindeki o keskin ışıkla bana bakıyordu, sanki düşündüğüm her şeyi duyabiliyor ve hepsini oldukça acınası buluyordu. Huysuz, sessiz bir miyavlama çıkardı. Neden hareket etmeyi bırakmıştım? Yapılacak işler vardı.

O haklıydı.

Her zaman yapılacak işler vardı.

Öğle , birkaç dakika oturup öğle yemeğimi yemek için sabah işlerimden eve döndüm - umarım babamla birlikte, gerçi son zamanlarda ailemizin özel yemek salonunda çoğu zaman tek başıma yiyordum, ki normalde

küçük bir lütuf olurdu. Sessiz anlar benim için nadirdi; onlara açtım.

Ama babam son zamanlarda garip davranıyordu. Kaçamak, suskun. Bana karşı bile kısaydı, ki bu nadiren görülen bir durumdu. Ben onun en sevdiği kızıydım, bu da özel olarak hoşuma giden bir gerçektir.

O öğleden sonra, babamı hiçbir yerde bulamadılar. Sabah odası boştu; üst kattaki özel çalışma odasının kapısı açık duruyordu ve hiçbir şey saklamıyordu. Yine de o sabah Byrn'le buluşurken ahırda tanımadığım atlar görmüştüm ve Bayan Rathmont'la mutfaktayken arabanın tekerleklerinin döndüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

Huzursuzca yemek masasına yerleşip günün kalan işlerini gözden geçirmek için defterimi açtığımda, uşağımız Gilroy elinde gümüş bir sandviç tabağıyla odaya süzüldü.

"İyi günler leydim," dedi küçük bir selamla. "Salatalıklı ve domatesli sandviçler, leydim ve sabah postası, üzülerek söylüyorum ki geç geldi. Öğle yemeğinizin yanında limonata mı yoksa nane çayı mı tercih edersiniz?"

Hemen zihnim berraklaştı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sabah postası.

"Limonata lütfen Gilroy," dedim, mektup yığını elinden kapmak için kendimi zor tuttum. Çabucak onları gözden geçirdim. Güney sahilinde yaşayan ve kendi sesini duymaktan asla bıkmayan, meshedilmiş bir gümüş dilli olan kuzenimiz Delia'dan gelen endişe verici kalınlıkta bir zarf. En yakın yerleşim yerleri olan Derryndell, Tullacross ve Summer's Amble'daki çeşitli dükkanların ilanlarından oluşan bir kitapçık. Bayan Rathmont'un en sevdiği bakkala, babamın terzisine, dört atlı resmi arabamızı tamir eden marangoza borçlu olduğumuz ödemelerin bildirimleri...

Sonra, en altta, iki mektup daha vardı. Biri, ne yazık ki geçtiğimiz haftalarda aşına olduğum oldukça sert, eğik bir el yazısı taşıyordu. Ryder Bask'a aitti, yetenekli Kutsanmış vahşi ve

Lord Alaster Bask'ın oğlu, çekilmez bir pislik. Basklar yıllardır ailemin en büyük düşmanlarıydı, peki ya şimdi? Eski Ülke'de yaptığımız her şeyin ardından mı? Talan'ı Kilraith yaratığına bağlayan lanetten kurtardıktan ve böylece ailelerimizin uzun süredir devam eden kan davasının ardındaki şeytani gücü ortadan kaldırdıktan sonra mı?

Mektubu ceketimin cebine soktum. Şu anda Ryder Bask'tan gelen bir mektupla başa çıkamazdım. İçeriğinin başımı ağrıtacağına hiç şüphe yoktu: Kuzey Sisli Topraklar'da Eski Ülke canavarlarının görülme sıklığının arttığına dair bir başka rapor ya da nihayet onu ve iğrenç kız kardeşini ziyaret etmemize izin vermemiz için açıkça sinirlenmiş bir talep ya da yaklaşan kraliyet balosunda hepimizin yapması gereken konuşmayla ilgili ince bir ayrıntı. Kıtanın en güçlü iki ailesi arasında yeni bir *barış* dönemini kutlayan bir konuşma.

Barış. Bu kelime aklımda soru işareti yarattı. Gilroy büfeye gitmişti, sırtı bana dönüktü, bu yüzden tabağıma hızlıca çirkin bir surat yapmama izin verdim.

Sonra gül şeklinde kırmızı bir balmumuyla mühürlenmiş olan diğer mektubu açtım. Mührü yırtıp açtığımda, sıcak bir büyü bölmesi dokunduğumda çatlayarak açıldı ve parmak uçlarımda hafif bir şok yaratarak içeri girmeme izin verdi. Tarikat'ın kandırıcılarından biri tarafından kurcalanmayı önlemek için uygulandığına şüphe olmayan bir büyü çalışması.

Sevgili kız kardeşlerim, Mara'nın sade ve etkili el yazısıyla yazılmış mektubu okuyun, *ikinizi de çok özliyorum ve keşke daha iyi haberlerle yazıyor olsaydım...*

Sandalyemi sertçe geriye ittim ve Gilroy elinde limonata bardağımla masaya yaklaşırken ayağa fırladım. Ona çarptım ve içkiyi önüne döktüm. Küçük bir homurtu çıkardı ve gür siyah kaşları dehşetle havaya kalktı, ama sonra ona döndüm, mektubu değerli bir şeymiş gibi göğsümde tuttum ve nefes aldım, "Mara'dan."

Yüzü bir anda aydınlandı, dökülen limonata unutuldu. "Gidin leydim," dedi, lekeli beyaz eldiveniyle beni kovarak. "Sanırım Leydi Gemma kütüphanede."

Ona gülümsedim ve aceleyle odadan çıktım, ancak giriş holünün pırıl pırıl parke zeminini yarılayamadan mırıldanan sesler dönmeme neden oldu.

Babam salonun diğer tarafındaki koridordan çıkıyordu, yanında tanımadığım iki kişi vardı: beyaz şık bir elbise ve ona uygun bir ceket giymiş, koyu kahverengi tenli, zayıf bir kadın ve temiz traşlı, kumral saçları yakasına doğru kıvrılmış, kırmızı yüzlü bir adam. Koyu mavi yelekli kahverengi takım elbisesinin içinde vücudu garip bir şekilde duruyordu, sanki daha önce hiç böyle bir kıyafet giymemiş gibiydi. Giriş holünün zeminine parçalar halinde çıktılar: eldivenli bir el, cilalı bir çizme, keskin bir etek ucu. Gölgeler vücutlarının etrafını sardı ve yanlarındaki hava sanki ısıdan sıvıya dönüşmüş gibi dalgalandı. Büyünün ekşi tadı odayı doldurdu, saframın yükselmesine ve midemin düşmesine neden oldu.

Eve döndüğümde babamı bulamamam hiç de şaşırtıcı değildi. Benim bulamayacağımdan, kimsenin bulamayacağından emin olmuş, kendisini ve arkadaşlarını seslerini, varlıklarını gizleyen bir tür büyüünün ardına kapatmıştı.

Babam büyücülükte usta bir kandırıcı değildi; o bir nöbetçiydi, tanrılar tarafından olağanüstü bir güç ve hızla, savaşta akıl almaz bir hünerle görevlendirilmişti. O halde misafirlerinden biri kandırıcı olmalıydı, ancak sadece onlara bakarak hangisinin olduğunu söyleyemezdim. Uzun bir süre yüzlerine baktım, bir anlam çıkarmaya çalıştım. Onları tanımıyordum; nasıl ? Babamın tüm misafirlerini, dostlarını ve düşmanlarını, mallarını tercih ettiği her tüccarı ve nedenlerini biliyordum.

Tanımadığım bir kandırıcıyla buluşarak ne yapıyordu?

Mara'nın mektubunu ceketimin cebine sakladım, çenemi kaldırdım ve yüzümde bir tür gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle onları karşılamak için giriş ilerledim.

"İşte buradasınız baba," dedim neşeyle. "Bugün misafir ağırlayacağımızı bilmiyordum. Akşam yemeği menümüzü ayarlayabilmesi için Bayan Rathmont'a hemen haber vereceğim."

Babam bana sevgiyle gülümsedi, sanki menüler gibi şeylerden bahsettiğim için aptalmışım gibi. "Gerek yok canım," dedi yanağımdan öperek. "Arkadaşlarım da şimdi gidiyordu."

Omzunun üzerinden *arkadaşlarına* baktım, taş gibi yüz ifadeleri beni iliklerime kadar ürperten bu yabancılara. Ama onların küstahlığı bana cesaret verdi; burası *benim* evimdi, onların değil.

"Böldüğüm için çok özür dilerim ama babamla bir dakika konuşmam gerekiyor," dedim.

Babamın koluna sert bir el koydum ve onu koridorun karşısındaki, duvarları gök mavisi kadife ve tavanı annemin sarmaşıklarıyla kaplı bitişik odalardan birine yönlendirdim.

"Kim bu insanlar?" Fısıltıyla sordum.

Babam bana sertçe baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bakışlarındaki sessiz, soğuk sabır midemde bir şeylerin bulanmasına neden oldu ama beni bu kadar kolay korkutamazdı.

"Onları tanımıyorum," diye devam ettim. "Kim onlar?"

"Kendi evime getirdiğim herkesi sizinle tanıştırmam şart mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Kendimi aptal ve çocuksu hissetmemi sağlamak içindi, Gemma'yı işe karışmaktan vazgeçirmek için sorduğu türden bir soruydu ama bana asla sormamıştı. Her zaman onun yanında işe burnunu sokan ben olmuştum. Gemma gerçeği anlamadan çok önce ben gerçeği biliyordum: ailemizi kontrolü altında tutan iblisin gerçek olduğunu, inine giden yolun

Çeşmenin yanındaki yaşlı meşe ağacını ve Gemma'nın *hâlâ* haberdar olmadığı, arazimize dağılmış on sekiz yeşil yol olduğunu.

Ve şimdi babam sanki bunların hiçbirisi doğru değilmiş gibi, sanki paylaştığımız her güven, bana itiraf ettiği her endişe, muhtaç bir kızın hayal gücünün bir ürünüymüş gibi bana bakıyordu.

"Evet, bu bir gereklilik" diye cevap verdim, "çünkü ben de burada yaşıyorum ve evimizin günlük işleyişini denetliyorum ve yabancıların etrafta dolaşmasına alışık değilim."

"Neredeyse hiç dolaşmıyorlardı. Benimle birlikteydiler." "Neyi tartışıyorlardı?"

Babamın kaşları çatıldı. "Gerçekten, Farrin, bu çok yorucu. Sana söylemek isteseydim söylerdim. Beni rahat bırak."

Beni geçip gitti ama ben aceleyle yolunu kestim. Kolunu tuttum ve sesimi alçalttım, yüzündeki öfkeli ifadeden korkmamaya çalıştım. Babam daha önce sadece iki kez bana bu şekilde bakmıştı. Biri birkaç hafta önce, meşenin gizli yeşil yolunun uzak tarafında, iblisle buluşmaya gitmeden hemen önceydi. Diğerinde ise Rosewarren'den eve döndüğümüzde, Eski Ülke'ye yaptığımız gezinin yaraları hâlâ sarılmamıştı ve babama her şeyi anlatmıştık: Basklarla savaşmamızı sağlayan iblis Talan'dı ve Talan artık zalim efendisi Kilraith'ten kurtulmuştu, Gemma ve Talan birbirlerine aşıktı ve artık savaşa gerek yoktu. Kilraith yaralıydı ve bir yerlerde saklanıyordu. Bask'larla ateşkes yapabilirdik. Barış yapabilirdik.

Ve şimdi babam hayatımda sadece üçüncü kez bana öfkeyle bakıyordu. Babasının babasının yağlı boya tablosu omzunun üzerinde gururla durmuş, bana bakıyordu. Her iki çift göz de, sert ve parlak, nöbetçilere aitti.

O zaman irkildim. Neredeyse ondan uzaklaşıyordum. Bir an için bana vurabileceğini düşündüm, ki bunu daha önce hiç yapmamıştı. Daha önce hiç

Hatta yaklaştı bile. Ama içindeki şiddetin sımsıkı sarıldığını hissettim. Bedenimin içgüdülerini canlandı ve kaçmam için beni uyardı.

Bunun yerine dimdik durdum, zihnimde korkunç senaryolar yığılıyordu.

"Bana kraliçenin balosu için bir şeyler planlamadığını söyle," dedim sessizce. "Bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

"Hiçbir şey yapmamak mı?" Ağzının köşesi yukarı kalktı. Yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır Farrin, bu senin özel yeteneğin. Sen hiçbir şey yapmıyorsun. Gemma hiçbir şey yapmaz. Ben rol yapıyorum."

"Baba, savaş bitti. Basks-"

"Bask'lar hâlâ kendileri," diye tükürdü elimi sıkarken. "Bu değişmedi ve asla değişmeyecek." Sonra bakışları ceketimin cebine kayd. Aşağı baktım ve Ryder'in açılmamış mektubunun köşesinin dışarı çıktığını gördüm.

Kalbim sıkıştı.

Babamın ağzı açık kaldı. " açılmışken," dedi sessizce, "bu ondan mı? Bask'lı çocuktan mı?"

Bu konuşmayla ilgili pek çok şeyden nefret ediyordum ama hiçbirini nefret ettiğim bir adamı savunmak için konuşmam gerektiği gerçeğinden daha fazla değildi. Eski Ülke'de hepimiz için sanki kendi ailesiymişiz gibi canla başla savaşmış olmasını boş verin. O hâlâ bir Bask'tı ve onu sevmek zorunda değildim. Sadece onu öldürmemem gerekiyordu.

"Adı Ryder," dedim, "ve o bir çocuk sayılmaz. Yirmi sekiz yaşında."

Babam bir kaşını kaldırdı. "Buraya gelmek istiyor, değil mi? Bir süreliğine *Ziyaret mi?* Hâlâ bu konuda konuşuyor mu?"

"Mektubu henüz açmadım."

"Onu yakmalısın. İçinde kötü bir büyü olabilir. Mürekkep zehirli olabilir."

"Savaş zamanı değil, baba. İşler değişti ve sen de bunu biliyorsun. Kraliçe'nin balosu-"

"*Top*," diye alay etti ve sonra şimşek gibi bir hızla bileğimi kavradı, beni sıkıca tuttu. Tutuşu o kadar vahşiydi ki nefesim kesildi. İçindeki nöbetçi öfke uyanmıştı, savaş alanında bir uçurum açmasına ve ardında yıkıntılar bırakmasına yardım edebilecek tanrı vergisi bir büyü.

"Ne balolar, ne kibar davetler, ne barış teklifi olarak gönderilen hediyeler, hatta ne de güzel, özgür iblisler," dedi ölümcül bir sessizlikle, "bu insanların bizim düşmanımız olduğu ve bize zarar vermek için her fırsatı değerlendirecekleri gerçeğini değiştirmeyecek."

Başımı salladım, itiraz etmeye çalıştım ama o bana doğru eğilerek konuştu. Gözlerinde bir parıltı vardı, bir bıçağın üzerinde parlayan güneş gibi.

"Ailemin onlar gibiler tarafından parçalanmasına izin vermeyeceğim. Son birkaç aydır yaptıkları zararsız numaraların intikam ihtiyaçlarını tatmin ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Bir anda kraliçenin yaz ortası balosundaki o korkunç anı hatırladım. Uzun zamandır kayıp olan annem sonunda bize geri dönmüş, o kalabalık odanın ortasında sevinçten ağlayarak babama koşmuş, kız kardeşlerimi ve beni çağırmıştı. Onların bu imkansız kavuşması beni ikiye bölmüş ve orada öylece kalakalmıştım, rahatlamadan değil öfkeden donup kalmıştım. *Şimdi* o bize geri dönmüştü. *Şimdi*, o kadar zarar gördükten sonra.

Ama sonra cazibe eriyip gitmiş, Alastrina Bask'ı ortaya çıkarmıştı - övünüyordu, zafer kazanmıştı- ve sonra kardeşi Ryder Bask, şaşkın babama saldırmak, onu tekrar tekrar tekmelemek ve yumruklamak için skandala uğramış kalabalığın arasından fırlamıştı.

"Zararsız numaralar mı?" Nefes kaldım ve boş yere babamın elinden kurtulmaya çalıştım. "Yalan söylüyorsun. O gece yüzünü gördüm. Vurulmuş gibi görünüyordun. Aslında, sanırım bunu tercih ederdin."

Beni görmezden gelerek devam etti. "Annenle birlikte tasarladığımız lanet sona erdiğinden ve Bask'ları Ravenswood'da hapseden orman çöktüğünden beri, *tekrar* üzerimize gelmelerini, yıllar önce yaptıkları gibi gerçekten üzerimize gelmelerini bekliyordum. *Ateş*, Farrin." Başını salladı ve şimdi gözlerindeki parıltının öfkeli gözyaşları olduğunu ve dökülmekle tehdit ettiğini gördüm. "İki kızım güvende, biri alevler içindeki bir evde kapana kısıldı. Kimse seni bulamadı. Ve yangını başlatmak için kullandıkları büyü'nün *kokusu*... acı, korkunç, çürümenin kokusuna karışmış zehir kokusu. Her gece rüyalarımda kokusunu alıyorum. Alevler kükrerken arazide seni aramak, sonunda bedenini bulmak, dumana bulanmış, otların arasında gevşek... Hayır, böyle bir ana daha katlanmayacağım. *Katlanmayacağım*."

Acıya daha fazla dayanamadım. Bileğimdeki kemikler kırılacakmış gibi hissediyordum. "Şu anda hepimiz için en büyük tehlike *sensin*," dedim küçük bir hıçkırıkla. "Bana zarar veriyorsun."

Dondu kaldı, sonra bileğime baktı ve yumuşak bir çığlık attı. Beni hemen bıraktı ve sendeleyerek benden uzaklaştı. Botu püsküllü halıya takıldı ve geriye düştü, minderli bir banka çarptı ve sonra sertçe yere düştü.

Hiç düşünmeden ona doğru gittim ve yaralanmamış kolumla ona uzandım.

Bana el salladı, kendi içine çekildi. Korkunç bir manzaraydı, uzun boylu, dinç babam yere yığılmış oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktı, yanaklarında gözyaşları vardı, yüzü aniden halsizleşmişti. Kıpırdayamadım; utanç içindeydim.

"Farrin," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim. Tanrım. Sevgili kızım, çok ama çok üzgünüm... Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sessizliğe gömüldü, titreyen elini saçlarında gezdirdi. Gözlerini sıkıca kapadı, sonra sesi kalın ve titrek bir şekilde tükürdü, "Lanet olsun bu büyüye. Bazen beni cezalandırıyormuş gibi hissediyorum. Sanki onu doğal amacı için yeterince kullanmıyorum - en azından onun hoşuna gidecek kadar değil. İçimde sımsıkı sarılıyor ve bir tür vahşi hayvan gibi istediği zaman gevşiyor. Keşke

Mara'nın yaptığı gibi Sis'e hizmet edebilir. Her ay birkaç düzine Eski Çağ canavarıyla savaşırdım. O zaman bir kedi yavrusu kadar uysal olurdum." Biraz güldü, bir elini sakalında gezdirdi ve sonra bana baktı. Bakışları bileğime kaydı. "Farrin, Farrin." Sanki beni görmek ona acı veriyormuş gibi gözlerini bir kez daha kapattı. "Çok üzgünüm. O kadar çok şey için yeterince üzgün olamıyorum ki."

Bu küçük konuşmasında değinilecek çok şey vardı, o kadar çok ki, kelimelerin neredeyse öfkeyle göğsümden fırladığını hissettim, ama şimdi zamanı değildi. Onun yerine yanına diz çöktüm ve koluna dokundum. İrkildi ama ben kıpırdamadım.

"Bu *iyi* bir şey baba," dedim ona. "Barış *iyidir*. Tam tersi gibi hissettirdiğini biliyorum ama tek nedeni yeni olması. Hayatlarımızda bu kavga olmadan, yeniden kendimiz olabiliriz. Basitçe bir aile olabiliriz. Gemma'dan sır saklamak zorunda değiliz. Komplo ve plan yapmak, lanetlerin bozulmasını beklemek ya da düşmanımızın müttefiklerinin onların yerine bize saldırmamasından endişe etmek zorunda değiliz. Ve nöbetçi büyüünüzü sağlıklı bir şekilde kullanmanız söz konusu olduğunda," diye ekledim, sesime biraz neşe katmaya çalışarak, "Müdür'ün Sis'teki varlığınızı memnuniyetle karşılayacağından eminim. Belki yeni askerleri eğitirsiniz?"

Bana acımasız bir gülümseme fırlattı. "Yeni acemiler mi? Yani vücutlarının farkında bile olmayan çelimsiz küçük veletler mi?"

Bu acıttı. Müdür'ün Mara'yı bizden aldığı günü çok iyi hatırlıyordum.

Topuklarıma yaslandım. "Hatırlarsan Mara da o çirkin veletlerden biriydi. Ve o zaman bile seni yere sererdi."

Babamın yüzü bir kez daha düştü; umarım bu duygusuz sözlerinden utanmıştır. Elbette onun düşüncesizliğine alışmıştım ve yıllardır alışmıştım. , annemin babamızın en iyi parçalarını, giderken yanında götürmek üzere gerçekten oyduğunu hayal ederdim.

Şimdi, yirmi dört yaşındayken, çocukluk teorimin tamamen yanlış olduğundan emin olamıyordum.

"Elbette," dedi babam yumuşak bir sesle. "Ama Mara özel biri."

Öyleydi, hatta onun bildiğinden çok daha fazla. Eski Ülke'de ne kadar güçlü olduğunu düşündüm, her uzvu bir silahtı, gücü hayret vericiydi. O şeytani evin tavan arasındaki oyun odasında bize tutunmasaydı, Talan'ı kurtarabileceğimizden emin değildim. Kendimizi kurtarabileceğimizden de emin değildim.

O gece söylediğim melodiyi hatırladığımda içimden küçük bir ürperti geçti, Talan'ın acı dolu inlemelerinin sesini duymak için savaşıırken notaları boğazımda düğümleniyordu. Talan'ın başındaki tacı çekip aldıktan sonra duvara doğru uçan Gemma'nın bedeninin korkunç çarpışını. Ryder onu kollarının arasına almış, hepimiz kaçarken şarkı söylemeye devam etmem için bana kükrüyordu.

Bu anıları yuttum ve hızlıca, "Ve her küçük Rose bir başkasının Mara'sıdır, bu yüzden bir dahaki sefere başkalarının çocuklarını yargılamadan önce bunu düşünün" dedim.

"Elbette," dedi sessizce, tamamen utanmış görünüyordu, bu da beni memnun etti. O anda ne kadar yaşlı bir adam gibi görüldüğünü fazla düşünmemeye çalışarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Bir nöbetçi büyüünün, özellikle de beklenmedik bir anda gelen bir büyüünün ardından, babam bazen ani bir güç kaybı yaşırdı, sanki tüm yıllar ondan emilmiş gibi. Yanlış kullanıldığında büyüünün yeterince yaygın bir yan etkisiydi ama yıllar boyunca babamın buna katlandığını pek görmemiştim. O kutsanmıştı. Ataları bizzat tanrılar tarafından sihirlerinden bir parça almak üzere seçilmişti.

Yine de buradaydı, sanki bacakları onu bırakacakmış gibi bana yaslanmıştı, bileğim onun tutuşunun yankısıyla zonkluyordu.

Bankta oturmasına yardım ederken, onu bu kadar savunmasız görünce içimi korkunç bir şefkat kapladı ama yine de ona karşı çok öfkeliydim,

ve ondan korkuyordu, onun *için* ve bizim için. Giriş salonunda bekleyen bu insanlar kimdi? Ne konuşuyorlardı? Gelecek günler neler getirecekti ve ben bizi neye karşı korumak zorunda kalacaktım?

Birbirinden nefret etmek üzere yetiştirilmiş iki aile gerçekten barışı kucaklayabilir mi?

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadım ve bu doğrudu, iç burkucuydu. Ama aklımda dikkatimi çekmek isteyen çok fazla soru vardı ve boğazım üzüntüden ağrıyordu, her zamanki gibi kızgın ve yorgundum ve aniden onun yanında olmaya daha fazla dayanamadım. Konuşmamızın onu ayılttığını, beni incitme anısının bizi bir süreliğine koruyacağını ummak zorundaydım.

Umut etmek için ne korkunç bir şey.

Onu orada otururken bıraktım ve kız kardeşimi bulmaya gittim. Mara'nın notunu birlikte okuyacaktık ve ben de barış hakkında olumlu konuştuğum için babamın bana attığı o öfke dolu bakışı unutmaya çalışacaktım. Öfkesinin altında nasıl daha da kötü bir şeyin parladığını unutmaya çalışacaktım.

Hayal kırıklığı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Gemma kütüphanede değil, odasında, etrafı kumaş yığınlarıyla çevriliydi: gümüş boncuklar, kabarık şeftali tülleri, saçaklı kadife şallar, pembe ipek güllerle süslenmiş korkunç derecede parlak altın rengi bir şey. Küçük kız kardeşim tüm bunların ortasında çatık kaşlarıyla duruyordu. Yumuşak yeşil bir elbise giymiş, uzun altın rengi buklelerine beyaz bir kurdele takmıştı ve kolları elbiselerle doluydu. Tek çıplak ayağıyla yerdeki saten yığınının arasından geçti.

Eşikte durdum, aniden o günkü görev listemdeki en korkunç maddeyi hatırladım.

Balo için giyin.

Bunların hepsi benim içindi. Gemma'nın her zamankinden çok daha sade renklere sahip olan bu karmaşada kendi elbiselerimden birkaçını tanıdım: griler ve kahverengiler, kayrak mavisi ve tozlu gül tonları. Gemma ikimizin de gardırobunun altını üstüne getirmiş, beni yaklaşan balo için uygun gördüğü şekilde giydirmeye karar vermişti.

Tüm bunları görünce neredeyse arkamı dönüp kaçacaktım ama elimde Mara'nın mektubu vardı ve Gemma da hızlıydı. Beni fark etti, bir attı, taşıdığı elbiseleri yere fırlattı, zarfı parmaklarımın arasından kaptı ve ben kaçamadan yırtarak açtı.

Yenilmiş bir şekilde kapının yanındaki püsküllü berjer koltuğa uzandım ve kız kardeşimin okumasını dinledim.

Sevgili kardeşlerim,

İkinizi de çok özliyorum ve keşke daha iyi haberlerle yazıyor olsaydım. Hemen konuya gireceğim. Sis'in ölmekte olduğuna ikna oldum.

Gemma başını kaldırıp bana baktı, mavi gözleri telaşla irileşmiş, tüm heyecanı kaybolmuştu. Bakışlarımız bir an için kilitlendi ve sonra yatağının kenarına çöküp okumaya devam etti.

Müdür, Sis'in sadece doğal bir döngüden geçtiğine inanıyor. Daha önce de zayıfladığını ve gücünün her zaman geri geldiğini söylüyor. Tıpkı bir insan gibi, kendisi de büyümlü bir varlık olan Sis de hastalık ve sağlık, melankoli ve neşe dönemleri geçirir. Şu anda yaşadığımız düşüş talihsiz ama beklenen bir durum ve sadece geçici. Müdür öyle diyor.

Ancak, bunun farklı bir şey olduğunu düşünüyorum. Başka bir şey. Bildiğiniz gibi sis yangınlarının sıklığı ve şiddeti artıyor ve birkaç hafta öncesine göre çok daha kötüler. Fırtınalar Sisler 'nin kuzeydoğu çevresinde toplanmaya başladı, korkunç, şiddetli ve hiç dinmeyen fırtınalar. Size daha önce açıkladığım hastalık yayılıyor - daha fazla vatandaş garip görüntülerin, korkunç kabusların, sinsi bir dengesizliğin kurbanı oluyor. Etkilenenlerin bir kataloğunu tutuyorum. Semptomları, fiziksel görünimleri, imgelemlerini yansıtan sanat, müzik ve şiirleri. Bulgularımı dikkatle not ediyorum; belki yakında bir model çıkarabilirim. Yinelenen sözcükler ya da imgeler, çılgınlığın bir nedeni.

Bu arada size gönderdiğim mektuplar da seyrekleşebilir. Sis'in... hastalığının bir başka talihsiz sonucu da, daha önce de söylediğim gibi, genel bir zayıflamadır. Ama Sis yangınlarında olduğu gibi, bu zayıflama giderek kötüleşiyor.

gün geçtikçe. Âlemler arası geçiş artık en güçlü varlıklarla (elçiler, rüya gezginleri, fae'ler vb.) sınırlı değil, sıradan insanlar ve her iki âlemin daha küçük yaratıkları için de mümkün hale geliyor. Eski Ülke'deki müttefiklerimiz bizi ellerinden geldiğince bilgilendiriyor ve hem kasıtlı hem de kazara yapılan izinsiz girişleri sınırlamak için çok mücadele ediyoruz, ancak adam kaçırma ve yasadışı ticaret gibi bunlar da giderek daha fazla yaşanıyor.

Tahmin edebileceğiniz gibi, koşullar göz önüne alındığında, Tarikat'ın eli kolu bağlı. Birliğim yorgun ve en yeni acemilerimiz zamankinden daha korkmuş görünüyor, yine de morallerini yüksek tutmak için elimden yapıyorum.

Bu artan huzursuzlukların Eski Ülke'deki kendi eylemlerimizden mi yoksa Kilraith'in eylemlerinden mi kaynaklandığını ya da sadece bir tesadüf mü olduğunu bilemiyorum. Ama bence tesadüf olduğunu varsaymak dar görüşlülük olur. Ve eğer Kilraith gerçekten de ölmediyse -ki öldüğünü sanmıyorum- tam gücüne kavuştuğunda ne olacak? Tekrar ne zaman saldıracak? Nereye ve nasıl?

Peki o gün geldiğinde Sis'e ne olacak?

Gördüğünüz gibi, kafam endişeli bir belirsizlik karmaşası içinde ve sizden ne tür bir yanıt beklediğimi bilmiyorum. Şu anda gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmaktan ve güvendiğiniz insanlarla konuşmaktan başka yapılacak bir şey olduğundan emin değilim, bunu yapmak imkansız gibi gelse bile.

Yaklaşan aylık ziyaretinizi sık sık düşünüyorum. Ev düşüncesi her sabahımı aydınlatıyor. Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Güvende kalın ve lütfen baloda kraliçeye en iyi dileklerimi iletin.

Her zamanki gibi,

Gemma kitap okurken Una yanına gelmiş ve sırık gibi uzun vücudunu bacaklarıma yaslamıştı. Şimdi o hüzünlü kahverengi gözleriyle bana bakıyor, dudakları her nefeste biraz daha şişiyordu. Una için bu son derece şefkatli bir işaretti. Dalgınca, püsküllü beyaz kulaklarının hemen arkasındaki ipeksi noktaları kaşdım ve Gemma'nın konuşmasını bekledim. Tek kelime edemeyecek kadar yorgundum. Mara'nın sözleri mideme taş gibi oturdu.

Gemma yavaşça, "Bask'larla konuşmamızı istiyor," dedi. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ve kraliçeyle. Bunu açıkça söylemedi ama sonunda söyledi. *Bunu yapmak imkânsız gibi gelse bile. Kraliçeye en iyi dileklerimi ilet.*" Gemma içini çekti, mektubu katlayıp zarfına geri koydu ve soluk yeşil pamuk ve altın rengi bukleler içinde yatağına uzandı. "Bize kızgın."

"Değil," dedim, ama ikna olmamıştım. "Çok meşgul."

"Kraliçeden Rosewarren'e daha fazla erzak ve silah yardımı göndermesini istemeni istiyor. Sanırım çevre boyunca daha fazla kale de olacak."

Kraliçeyle olan dostluğum söz konusu olduğunda her zaman yaptığım gibi, "Yvaine'i bu duruma sokmayacağım," diye cevap verdim.

"Ve Bask'larla konuşmak derken, onlarla *gerçekten* konuşmayı kastediyor - sonunda onları Ivyhill'e davet ediyor, sadece mektuplaşmak yerine onlarla gerçekten bir şeyler *yapıyor*."

Bu düşünce beni çok yordu. "Ne gibi bir şey yapacaksın?"

Gemma doğrulup oturdu, ağzı hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Bilmiyorum ama hepimiz Eski Ülke'de birlikteydik ve orada inanılmaz bir şey yaptık. Hepimiz bir kez daha aynı yerde olsaydık belki daha inanılmaz şeyler yapabilirdik. Belki Mara ve diğer Güllere *yardım* etmek için bir şeyler yapabiliriz. Orada yalnızlar-"

"Tarikat'ın nerede olduğunu, ne yaptıklarını ve Mara için ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorum," diye araya girdim yorgun bir şekilde.

Gemma bir süre beni izledi. "Babamı sonsuza dek bahane olarak kullanamazsın."

Hassas bileğime dokunma isteğime direndim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptalı oynamaya çalışma. Bu konuda kötüsün. Rosewarren'den ayrıldığımızdan beri geçen haftalarda Bask'ları bir kez bile görmediğimiz gerçeğinden bahsediyorum. Gideceğimizi söyledik ama hiç gitmedik ve ne zaman bu fıkirden bahsetsem, ne zaman onlardan bir mektup alsak, babamın öfkesi ya da mutluluğu gibi bir bahaneyle her şeyi saptırıyorsun."

"Bu çürüme değil," diye itiraz ettim, ama bu benim kulaklarıma bile zayıf geliyordu. "O mutlu olduğunda hayat daha kolay. Onun mutluluğunu pek umursamadığınızı biliyorum ama bazılarımız umursuyor ve umursamak zorunda."

"Bu haksızlık."

"Pek sayılmaz. Son bir ay içinde onunla belki üç kez konuştunuz."

Gemma çenesini hafifçe kaldırdı. "Ona söyleyecek çok az şeyim var."

Gözlerinde bir acı parıltısı gördüm, ancak bunu saklamakta çok daha ustalaşmıştı. Yumuşamak *istemesem* de yumuşayarak yanına oturdum, yara izi olmayan eline uzandım, tereddüt ettim.

Gemma'nın büyüye karşı hassas olduğu bazı günlerde onunla aynı odada bulunmaktan bile korkuyordum, bir büyü'nün benden kopup ona zarar vermesinden endişe ediyordum. Onun da bildiği gibi, Eski Ülke'ye yaptığımız yolculuğun ve bunun tüm güçlerimiz üzerindeki etkisinin bir şekilde onun bu yükünü hafifleteceğini ummuştum. Ama küçük kız kardeşim büyü yaklaştığında hâlâ beklenmedik bir şekilde canı yanıyordu ve görünüşe göre hep yanacaktı.

"miyim?" Ona bakarak sessizce sordum.

Cevap olarak Gemma elimi iki elinin arasına aldı, gülümsemesi güzel ve ışıltılıydı, sol elinin pırıltılı, yaralı derisi -Talan'ın alnından Üç Gözlü Taç'ı çıkarmış olan- sağ elinin derisi kadar sıcak ve pürüzsüzdü. Acı hissediyorsa bile bunu belli etmiyordu ve dokunuşum için ne kadar istekli olduğunu görmek kalbimi kırdı.

"Lütfen," dedi, "ve teşekkür ederim."

Bir süre sessizce oturduk ve sonra, elimde olmadan, bulunduğum noktadan her birinin ne kadar derinden acı çektiğini çok net görebildiğim için, "Babam çok üzgün, biliyorsunuz. Kulağa acınası ve yetersiz geldiğini biliyorum ama üzgün."

"Vücudumu içten dışa değiştirmek için bir zanaatkâr tutmak üzere annemle komplo kurduğunuz için mi?" dedi, tüyler ürpertici bir ciddiyetle. "Ne olduğunu anlayacak yaşa gelmeden beni sakat bırakıp sonsuz acıya mahkum ettiğin ve yıllarca bu konuda bana yalan söylediğin için mi? Bunun için mi yani?"

"Bunun en iyisi olduğunu düşündüğünü biliyorsun."

"Ne düşündüğünü ve gücümün onu nasıl korkuttuğunu çok iyi biliyorum, yetişkin bir adam, bir nöbetçi, Tanrı aşkına. Ömrünün sonuna kadar üzgün kalmaya devam edebilir." Sonra Gemma durakladı, ellerimize baktı ve şimdi daha sert bir şekilde, "Seni incitti," dedi.

Kızarmış bileğimi ondan çekip aldım ve sanki daha önce doğrulamamışım gibi, "Yapmadı" diye mırıldandım.

"O yaptı."

"demek istemedi."

"O bir şeytan," dedi Gemma, sesi titreyerek. "Onu öldürebilirim." Sonra güldü, korkunç derecede hüzünlü bir sesle. "Aynı anda hem birini öldürmek isteyip hem de onu nasıl sevebilir, ondan nasıl nefret edebilir ve onun için nasıl üzülebilirsin?" Bir duraksamadan sonra kendi bacağıyla bacağıma dürttü. "Sen yaşlı bir kadın olarak doğdun. Eminim cevabı biliyorsundur."

"Ne yazık ki," diye iç geçirdim, bu tanıdık şaka için minnettar olarak, "yaşlılıkla gelen bilgelik bende yok, ama yorgunluk bende var."

"Ve yulaf lapasına düşkünlük. Ve bitmek bilmeyen huysuzluk."

Ben bir karşılık veremeden Gemma ayağa kalktı ve ceketimin kolunu nazıkçe çekti. "Gel kardeşim, bir süreliğine her şeyi unutalım ve sana güzel bir elbise bulalım-oh! İşte, bir şey düşürdün... *Oh.*"

Gemma cebimden düşen mektubu almak için eğildi ve doğrulurken pembe gül gibi ağzı mükemmel bir somurtma ifadesi aldı. "*Farrin.*" Zarfı havaya kaldırdı. "Ryder'dan."

"Öyle mi?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Okumayı unuttuğum için bunu bilmek iyi oldu."

"Daha ."

"Bugün zekice gözlemlerle dolup taşıyorsun."

Gemma ellerini kalçalarına koydu. "*Neden* açmadın? Önemli bir şey yazıyor olabilir, Sis hakkında bir şey, kuzgunlarının bildirdiği bazı haberler."

"Onu açacaktım. Sadece bunu yapacak iradeyi henüz bulamamıştım." "Bana bundan hiç bahseder miydin?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

Kız kardeşim kanmamıştı. Gözleri kısılmıştı. "Ryder'dan kaç tane mektup aldın da açmadan fırlatıp attın? *Ve* bana söylemeden?"

"Biliyorsun," dedim soruyu duymazdan gelerek, "Vilia seni kaçırdığından ve sen onların esaretinden kaçıp eski bir laneti bozduğundan beri, kandırılması çok daha zor biri oldun ve bu gelişmeden memnun olduğumdan emin değilim."

Gemma sıırttı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Seks de buna yardımcı oluyor."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Ne?"

"*Seks*. Tanrı , Talan'la her yattığımda kendimi daha çok... kendim gibi hissediyorum. Kafam berrak, canlı ve hayat dolu. Sanki gücü içime doğru itiyor. Sanki onu daha yüksek bir varoluş durumuna götürüyorum." Yüzünde hafif bir hüzün gölgesi belirdi. "Bundan daha fazlası elbette. Onun bedeniyle benimkinin bir araya gelmesinden daha fazlası. Ama onlar birer araç, görüyorsunuz. Birbirlerine armağanlar. Bir çeşit tapınma, gerçekten. Onunla daha güçlüyüm. Sadece onun sayesinde değil, onun sayesinde kendim hakkında daha çok şey öğreniyorum." Bana düşünceli düşünceli baktı. "Ve dilini olağanüstü iyi kullanıyor. Bundan zarar gelmez."

"Tanrılar bana yardım etsin." Kulaklarımı tıkadım ve vücudumu saran ateşi görmezden gelmeye çalıştım. "Senin ve Talan'ın... faaliyetlerini duymak istemiyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Seks, Farrin." Küçük bir sıçrayışla kulağımın dibine kadar geldi. "Gerçekten fevkalade iyi seks," diye ekledi ve sonra zarfı açmak için uzaklaştı, bu sırada kendi kendine gülümsüyordu. Kız gibi, şakacı ama bana yabancı, ulaşılmaz gelen bir dinginliği vardı.

Sarsılmış bir halde ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve parmaklarıma baktım, konuşmamız sırasında gevşemiş olan tüm parçalarım aniden sıkıca kenetlendi. Şakaklarımda bir baş ağrısının başladığını, göğsümde sıkı bir düğümün toplandığını hissettim. Gemma'nın umutsuzluğa kapılmadan Talan'dan bahsedebilmesine sevinmeliydim; belki de bu, onun saklanması onun için sürekli bir eziyet olmayacağı anlamına geliyordu.

Ama o anda hissedebildiğim tek şey ani bir kafa karışıklığıydı. Tanrım, ne hissettiğimi bile tam olarak adlandıramıyordum. Öfke mi? Korku mu? Mahcubiyet? Özlem mi?

Gemma'nın, "Bu mektup kesinlikle çok önemli," dediğini uzaktan duydum. "Ryder Ivyhill'i ziyaret etmek ve tabii ki Alastrina'yı da getirmek istiyor. Son beş mektubunun hiçbirine neden cevap vermediğini merak ediyor.

Alaycı ve umursamaz görünmeye çalıştım. "Hayır, sadece Ryder. Başa çıkılması gereken bir sıkıntı daha, biliyorsun."

"Gerçekten, Farrin. Bundan daha fazlası var. Bunu yüzünde görebiliyorum."

Ona cevap vermeden ayağa kalktım ve hızla kapıya yöneldim. Gemma arkamdan seslendiğinde bile arkama bakmadım. Eğer dönseydim, ona çıkışır ya da hak etmediği korkunç bir şey söylerdim. Yanlış bir şey yapmamıştı - en azından onun bildiği kadarıyla ve kesinlikle makul bir insanın öfkeyle odasından kaçmasına neden olacak bir şey yapmamıştı. Ona daha sonra bir mazeret sunacaktım, tamamlamayı ihmal ettiğim bir görev, unuttuğum bir randevu.

Ama o anda, içimde kaynayan bu ani öfkeyi yatıştırabileceğini ve zihnimi temizleyebileceğini bildiğim dünyadaki tek şeye ihtiyacım vardı.

Piyanoma ihtiyacım vardı.

Yeşil Balo Salonu'nda beni bekliyordu, benim sadık aşkım. Kütüphanemiz ve arşivleri dışında -ki onları yok etmek için tanrıların bir eylemi gerekirdi- Bask'ların yangınından kurtulan çok az şey vardı, ama piyanom bir şekilde, imkansız bir şekilde geceyi sağlam atlatmıştı. Onu, zengin kiraz ağacından yapılmış, oymalı ahşap sarmaşıklarla süslenmiş mükemmel bir enstrüman olarak, küller ve korlarla dolu bir harabenin içinde, etrafını saran dumanların arasında bozulmadan dururken görmenin şokunu hayal edin. Zavallı şeyi yeniden akort etmek günlerimi almıştı ama başarmıştım ve şimdi her zamanki kadar güzel çalışıyordu.

Onun hayatta kalması, ailemi parçalayan onca şeyden sonra tanrılara inanmamı sağlayan tek şeydi, her ne kadar bu inanç zaman zaman kıldan ince olsa da. O gece piyanomu bir şey kurtarmıştı, hiçbirimizin açıklayamadığı bir şey. Doymak bilmez bir merakla sahip olan annem, piyanomu kurtaran şeyi değerlendirmek için büyücüler, elementaller ve simyacılar tutmuştu.

Parça. Üzerinde koruyucu bir büyüünün izi var mıydı? Ahşapta ateş i iten bir şey var mıydı? Gerçekten bir piyano değil de, piyano görünümünü taklit etmek için değiştirilmiş başka bir şey miydi? Hiç kimse hayatta kalmasının bir nedenini bulamadı; babam sonunda bunun bir mucize olduğuna karar verdi. Tanrılardan bir armağan.

Küçük bir kızken, annemin bu cevaptan hiçbir zaman tatmin olmadığını hissetmişim. Bu beni rahatsız etmişti; sadece benim için, bunun mucizesi için mutlu olamaz mıydı? Ona karşı içimde tuttuğum bir başka kin, asla açılmayacak bir yumrukla sıkıttığım pek çok kinden biriydi.

Hiç vakit kaybetmedim. Balo salonunun kapılarını arkamdan kapattım ve pistin ortasında, yüksek yeşil duvarlar ve fildişi perdelerle çerçevelenmiş, gururlu ve yalnız duran kızımın yanına koştum. Yalnızdı ama yalnız değildi. O yalnızlığı tercih ediyordu.

Kapağı açtım ve her biri pırıl pırıl ve mükemmel olan siyah-beyaz tuşları ortaya çıkardım. Tezgahın üzerine kaydım ve hemen aklıma gelen ilk parçayı çalmaya başladım. Bu parçaya bir isim koymamışım; bana isim verilemeyecek kadar değerli geliyordu, gözlerini ondan kaçırmamanın, ondan sadece fısıltıyla bahsetmenin en iyisi olduğu bir şey gibi.

Parlayan çocuk hakkında, parlayan çocuk *için*, o korkunç gece ve öncesindeki ve sonrasındaki her şey hakkında yazdığım parçaydı. Beni yarı ölü, kötücül büyüyle ıslanmış çürüyen bir duvarın yanında titrerken bulduğunda ve bana sarılıp korkmamamı söylediğinde nasıl hissettiğimi. Onu şimdi büyümüş olarak görseydim nasıl görünürdü. Elleri bana dokunsa nasıl hissederdim?

-Beni kurtaran aynı eller bana tekrar dokunacaktı.

Ama müziğimin içinde kaybolduğumda normalde üzerime çöken sükûnet gelmedi. Bunun yerine, her arpejde, her kreşendoda -burada, ebeveynlerimizin savaşının saldırısına karşı boşuna savaşan kız kardeşlerim ve benim için melodi; orada, parlayan çocuğun temasının açılış notaları, umutlu ve kahramanca, nazlı- içimdeki gerilim daha da sıkılaştı.

Dikkatim dağılmıştı, düşüncelerim dağınıktı. Gemma, *gerçekten fevkalade iyi seks*, demişti, mutluluktan habersiz, mutluluktan mutlu, benim asla olamayacağım gibi. Piyanom, tek başıma, kimse tarafından gerçekten anlaşılmayan bir şey - ayrı tutulması gereken, değer verilen ama benimkinden başka kimsenin elinin nadiren dokunduğu bir şey. Parlayan çocuğun bana veda eden hüzünlü sesi. Babamın bileğimi demir gibi sıkması, canımı acıtması. Talan o şeytani zehir evinde hepimizi yere yatırmış, kendi sesi olmayan bir sesle bize küfürler yağıdırıyordu. Mara, yalnız, bunalmış, yorgun, Sis'in gölgelerinde canavarlarla savaşıyor.

Bu hafıza karmaşası, sayılamayacak kadar çok garip ve korkutucu acının yarattığı bu hengame yüzünden içimin parçalanmasına dayanamıyordum. Gemma neden bir şey söylemişti ki? Ryder'dan gelen mektup neden cebimden düşmüştü? Ama düşmüştü, düşmüştü ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü mektubun ısırgan otu içime saplanıp kalmış, aklıma gelen her kötü düşünceyi yeniden uyandırmış, içimi sızlatmış, beni perişan etmişti.

Burada atlanmış bir nota, orada uygunsuz bir cümle. Kanımda dolaşan onca tanrısal büyüye rağmen parmaklarım olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Kutsanmış bir alim miydim, yoksa beceriksiz bir çocuk muydum?

İçimde bir öfke volkanı patladı. Sıcak ve alevli, tepeden tırnağa.

Sessiz bir çığlıkla yumruklarımı tuşlara , neredeyse kendi hayal kırıklığımda boğuluyordum. Bir elimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı temizledim.

Sonra arkamdan bir kişinin alkış sesi geldi.

Ayağa kalktım, etrafımda döndüm ve balo salonunun köşesinde, hacimli bir eğreli otunun yanında duran, ayaklarının dibinde küçük bir teneke sulama kabı olan hizmetçi Emry'yi gördüm.

Ağlıyordu.

"Oh, leydim," diye bağırdı, şiddetle alkışlayarak, "*harikaydı*. Sizi çalarken hiç dinlemedim leydim, şu ana kadar dinlemedim, tabii ki hikâyeleri duydum ve... ah, böyle bir müzik hiç duymadım, bir kez bile, hayatımda hiç!"

Bana doğru tökezledi, müziğimin ne kadar muhteşem, ne kadar ilahi olduğunu söyleyip duruyordu ve ben sadece ona bakabildim, öfkelen dim, *neden* öfkelen diğimi gerçekten anlamadım ama yine de onu görmekten nefret ettiğimi biliyordum. Sanki kayıp bir aşkla yeniden bir araya gelmiş gibiydi; hıçkırıkları neşeli ve baş döndürücüydü.

Bana dokunacak kadar yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve eteğimin kenarına dokundu. "Kutsanmış Kerezen, burada Edyn'de bize sizin sahip olduğunuz gibi bir yetenek bahşetsin leydim. Böyle bir *müzik*-"

"Berbattı," dedim açıkça. "Korkunç oynadım."

Ama o beni övmeye devam etti. *Tanrıların yiyeceği, ruhun içeceği, güzel kadın, mükemmel yaratık*, vesaire. Kalabalık önünde sahne aldığım her seferde bana bağırıldığını duyduğum türden saçmalıklardı bunlar.

Ağzım tiksintiyle, korkuyla ekşidi. Kaçmak istedim; istedim ki Kaçması için.

"Benden uzak dur," dedim ona. Sesimdeki kezzabı duyabiliyordum ama umurumda değildi; aslında bu bana sapkın bir rahatlık veriyordu. Öfkemin sisi arasında, hemen göz ardı ettiğim hafif bir ses duydum. Belki de ev, mağdur bir dayanışma içinde iç çekiyordu.

Emry burnunu çekerek bana göz kırptı. "Leydim mi?"

"İçeri girdiğimi, piyanonun başına oturduğumu gördünüz ve hiçbir şey söylemediniz. Varlığını belli etmeliydin."

Kızın rengi soldu. "Çok özür dilerim leydim, bilmiyordum... Yani, içeri girdiğinizde beni korkuttunuz ve sonra oynamaya başladınız ve sizi durduramadım, *yapamadım*-"

"Müziğimi başkalarının önünde icra etmiyorum, çok önceden belirlenmiş katı şartlar olmadan olmaz."

"Evet leydim, sadece-"

"Burası benim özel alanım," dedim sertçe. Benden uzaklaştı. Hafif bir acıma hissi beni sarstı; yeniydi, gençti, ona bakabilirdim

Kimsenin olmadığından emin olmak için odayı kendim dolaştım. Ama konuşmadan duramıyordum. "Siz burada çalışırken ben odaya girersem, hemen, olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde odadan çıkacaksınız. Ve bugün burada duyduklarınızı ya da gördüklerinizi kimseye anlatmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, leydim."

"Güzel. Şimdi, çık dışarı."

Dondu kaldı, ağzı açık bana baktı. Önce ellerime, sonra tekrar piyanoya baktı. Sormak istediği soruyu yüzünde görebiliyordum. *Çalmaya devam edebilir misin, Farrin? Çalmaya devam et ve asla durma.*

Tutunduğum son kontrol önlemi de oldu.

"Çık dışarı!" İkimizin de ödünü koparırcasına bağırdım. Ayağa fırladı ve kendi ayakkabılarına iki kez takılarak koşmaya başladı. Bir hıçkırıkla kapıdan dışarı fırladı - Gareth'in durup beni izlediği yerin tam yanından, tozlu bir seyahat paltosu, boynunda gevşekçe asılı altın, mavi ve siyahtan oluşan çözülmemiş bir kravat ve üzgün, ciddi bir ifadeyle.

Sevgili dostum Gareth Fontaine, ne kadar zamandır orada duruyordu? Ne kadarını görmüştü?

Piyano sırasını buldum ve çöktüm. "Gareth," dedim zayıfça.

Kapıları kapattı ve yanıma geldi. Öğleden sonra ışığı gözlüklerini ve dağınık sarı saçlarını altın rengine boyamıştı. Normalde onu görmek moralimi güneşe yükseltirdi ama şimdi sadece ayaklarıma bakabiliyor ve gözyaşlarımı kırıştırabiliyordum. Her parçam kalın ve sefil hissediyor, nefes almayı zorlaştıran yapışkan bir hayalet madde tarafından ağırlştırılıyordu.

Gareth ayaklarımın dibinde diz çöktü ve bir parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Farrin," dedi gözlerim onunkilerle buluştuğunda. "Tanrılar aşkına, bu da neydi böyle?"

Sesinin tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etti. "Ben çocuk değilim, Gareth. Benimle çocukmuşum gibi konuşma."

"Bilmiyorum. O zavallı kıza bir çocuk gibi . Son derece huysuz bir çocuk gibi."

Bulabildiğim herhangi bir silaha tutunarak *konuyu değiştirmeye* karar verdim. "Senin burada ne işin var?"

"Baloya kadar kalıp ailenizin arşivlerinde biraz araştırma yapmaya geldim." Sarışın bir kaşını bana doğru kaldırdı. "*Ytheliad* laneti hakkında. Hatırlamıyor musun?"

Sonunda, sayfalar dolusu hatırlatmalar, hesaplar, listeler, ihtiyaçlar ve taleplerin altına gömülmüş, haftalar önce defterime karalanmış hatırlatmayı düşündüm.

"Oh." Piyanonun arkasına yaslandım. Gareth'ın çalışmasını ve o anda ona nasıl görüldüğümü düşünmek kendimi küçük ve çığ hissetmeme, tamamen utanmama neden oldu. "Doğru ya. Unutmuşum."

Sonra içimde bir şey başını kaldırdı, dilinde dikenleri ve kendi akli olan küçük, iğrenç bir canavar.

Kelimeleri içimden fırladı. "Sanırım barmaidlerle yatmakla ve kimin beyninin daha büyük olduğu konusunda meslektaşlarıyla sidik yarışına girmekle o kadar meşguldün ki bana ziyaretini hatırlatan bir not gönderemedin? Ama zavallı annene bir mektup göndermeyi bile beceremiyorsan, bana böyle bir nezaket göstermeni beklememeliydim."

Aramıza bir balta gibi sessizlik çöktü. Uzun bir süre sonra, özür dileyemeyecek kadar dehşete düşmüş bir halde Gareth'a bakmaya cesaret ettim ve midemin bulandığını hissettim. Gülümsüyordu ama normalde neşe dolu olan gözleri buz gibiydi.

"Biliyor musun Farrin," dedi sakın bir sesle, "barmaidlerle yatmak herkes için fevkalade eğlenceli olabilir. Belki sen de ara sıra denersen, etrafta olmak gerçekten hoşuna gider."

Birbirimize baktık ve yüzündeki pişmanlığı ve incinmişliği gördüm. Bunu bana söylemek istememişti, gerçekten istememişti, ama bunun için onu suçlamadım. Birbirimizi nasıl inciteceğimizi belki de dünyadaki herkesten daha iyi biliyorduk ve bunu yapmıştık - hızlı ve ölümcül, emin bir el tarafından fırlatılan bıçaklar gibi.

Önce yumuşak bir nefes üfleyerek kırdı. "Farrin." Bir elini alnında gezdirdi. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Bana neler olduğunu anlat. Belli ki bugün kendinde değilsin."

Ama öyleydim. Kendimdim, bu ne anlama geliyorsa. Bu karmakarışık, öfkeli, üzgün kadın bendim ve onun Gareth'la aynı odada olmasına bir saniye daha katlanamazdım.

Defterimi yerde buldum, titreyerek ayağa kalktım ve elimi Gareth'ın koluna koydum. *Özür dilerim.* Omzunu sıktım; henüz konuşamıyordum. Anlayacağını umuyordum. Defterimi göğsüme bastırarak üst kata kaçtım.

O gece denedim. Yıllardır denemediğim gibi *denedim*.

Belki bir barmaidle yatarsan.

Yatağında yatıyordum, çıplaktım, terliyordum - arzudan değil, sinirden, yorgunluktan. Neredeyse bir saattir kendime dokunuyordum ve bu zahmetin karşılığında kazandığım tek şey acıydı. Parmaklarım buruşmuş ve nemli, amım kuru ve yorgundu. *Amcık.* Kendimi bu kelimeyi yastığıma söylemeye zorladım, bunun kaba şokunun bir şeyler yapacağını, içimde derinlere gömülü gizli bir büyüğü uyandıracağını umuyordum. Bir barmaidle, Gareth'le, Talan'la, zavallı tatlı Emry'yle, katı hanım hizmetçim Hetty'yle yattığımı hayal ettim. Hatta bıyıklı damadımız Byrn'ü bile. Zihnim bedenler, ağızlar, eller ve fısıltılardan oluşan bir ateş gibiydi, hiçbiri odaklanmamıştı, hepsi çılgıncaydı.

Ama vücudumdaki her kas çaresizlikten gerilmiş gibi hissetse de, herkesin çılgına döndüğü o rahatlama hissi

Hakkında çok şey okumuş olsam *da*, *arzuladığım* duygu her zamanki gibi ulaşamayacağım bir yerde *duruyordu*.

Sonunda yatağımda nemli ve perişan bir halde yatıştım, göğsüm günün öfkesinin kalıntılarıyla aydınlanmıştı. Bir düğüm halinde kıvrıldım ve sessizce yandım, ocaktaki sönmekte olan ateşi izledim, Osmund'un kedisinin ayaklarımın dibinde horlamasını dinledim.

Yarın şafak sökmeden uyanacaktım ve her şey yeniden başlayacaktı.

Böyle bir şeye katlanma düşüncesinin verdiği bitkinlik bana kendime dokunmanın asla getirmediği bir unutkanlık getirdi. Rüyamda coşku göreceğimi umarak uykuya daldım ve tecrübelerime dayanarak göremeyeceğimi biliyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Normalde, başkent Fairhaven'ı ziyaret etme fırsatım olduğunda, bu bir kutlama sebebiydi, çünkü orayı ziyaret etmek, Edyn dünyamızın kraliçesi ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Yvaine Ballantere'yi göreceğim anlamına geliyordu. Onun ve Gareth'in dostlukları beni çok şımartmıştı; her ikisi de iyi, nazik ve güzeldi, her ikisinin de muzip bir mizah anlayışı ve mükemmel bir yemek zevki vardı. Ama Fairhaven'daki bu özel günde, şehrin merkezindeki Citadel'de, her şey mavi, kömür rengi ve gümüş, yeşil, fildişi ve altın renginde görkemli bir şekilde hazırlanmışken, Pearl of the Sea Balo Salonu'na tepeden tırnağa korkudan üşüyerek girdim.

Gareth ve ben bir hafta önce Ivyhill'deki o günden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Çoğunlukla kütüphaneye kapanmış, Talan'ı Kilraith adlı yaratığa bağlayan lanet olan *Ytheliad* hakkında bilgi edinmek için koleksiyonlarımızı karıştırıyordu. Gemma da ona eşlik ediyordu, aynı şekilde *Ytheliad*'ı merak ediyordu sanırım, ama ona bu konuda soru soramayacak kadar meşguldüm ya da bunu ikisinden de uzak durmak için bir bahane olarak kullanıyordum.

Gareth'in yanı sıra bir de babam meselesi vardı.

Tartıştığımız günden beri olağan dışı hiçbir şey olmamıştı; sanki tanıştığı iki yabancı hiç var olmamış gibiydi. Aslında balo öncesindeki haftayı uzun zamandır olmadığı kadar malikâneyle meşgul olarak geçirmişti. Kiracı çiftçileri ziyaret etmiş, bahçelerde Bay Carbreigh ile birlikte çalışmış, hatta atlarımızın her birini arazide uzun bir gezintiye çıkarmıştı.

Yine de, korkunç bir şey olmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordum. Midemde bir endişe çekirdeği dönüp duruyordu; küçük bir şeydi ama yine de içimde huzursuz dalgalar yaratıyordu.

"Neyin var senin?" Gemma yanımda fısıldadı. "Bir uçurumun kenarından aşağı düşmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Kız kardeşime baktım. Tabii ki göz kamaştırıcıydı, pembe gül yaprakları renginde şeffaf bir elbise giymişti, her şey narin, elmas pullu dantellerle kaplanmıştı. Altın rengi bukleleri başının üstünde toplanmıştı. Pırıltılı şeftali pudrası yanaklarına, dudaklarına ve köprücük kemiklerine sürülmüştü. Ve tabii ki eldiven giymişti; ön kollarını saran nazlı kurdeleli, zarif danteller. Yıldırım beyazı yara izlerinden oluşan ağını dünyaya gösterme konusunda henüz rahat değildi.

Onu suçlamadım. Ne kadar güzel olsalar da ve onları elde etmek için katlandığı şeylerden dolayı onunla ne kadar gurur duysam da, bizimkiler dışında kimsenin gözünün üzerlerinde olması güvenli hissettirmiyordu.

Şu anda hiçbir şey güvenli gelmiyordu.

"Aklımı kaçırmış gibi hissediyorum," diye mırıldandım ona. "Babam bütün gün tuhaftı. Çok neşeli. Hatta *güllük gülistanlık*. Burada çok fazla insan var. Ve bu elbiseden nefret ediyorum."

"Saçmalık. Harika görünüyorsun."

"Nefretimi değiştirmeyen öznel bir değerlendirme."

Gemma içini çekti, bir elini belime koydu ve beni balo salonunun çevresindeki küçük, perdeli bir antreye yönlendirdi. Dans pistini dolduran insan kalabalığından, ziyafet masalarından ve kapıları geceye açılan geniş verandadan uzaklaştırıldığım için o kadar minnettardım ki, açıklama yapmadan bana patronluk taslamasına itiraz bile etmedim. Antrenin içinde iki alçak, püsküllü bank ve duvarda asılı, yaldızlı çerçeveli uzun bir ayna vardı.

Hemen o şeyden uzaklaşmaya çalıştım ama Gemma beni durdurdu, omuzlarımdaki tutuşu şaşırtıcı derecede sağladı. "Burada duracağız," dedi.

"Kendine bakıp bana ne kadar güzel olduğunu söyleyene kadar" dedi.

Aynaya baktım ve sonra uzaklaştım. "Tanrım," dedim düz bir sesle, "çok güzelim. Artık gidip Yvaine'i bulabilir miyim?"

Gemma'nın ağzı buruştu. "Öncelikle hayır, çünkü sen onur konuklarından birisin ve yüzünü iki dakikadan daha uzun süre göstermen gerekiyor, o da öyle. İkincisi, az önce yaptığın şey kesinlikle sayılmaz. Bana ne kadar güzel olduğunu söyle dediğimde, *gerçekten* söyle ve buna inan. Daha azını kabul etmeyeceğim." Kolunu aynaya doğru salladı. "*Buna* sen bile itiraz edemezsin."

Gemma umursamaz bir tavırla, "Bütün gece burada durabiliriz, biliyorsun. Herkes bizi bulmaya geldiğinde ve konuşmamız için buraya doluşmak zorunda kaldığında biraz garip olacak. Sanırım sen, Ryder, Alastrina ve ben bu sıralara tırmanmak zorunda kalacağız, hep birlikte sıkışacağız ve-"

"*Peki*," diye tersledim ve sonra isteksizce aynaya baktım.

Elbette Gemma'nın haklı olduğunu biliyordum. Kendime soğuk bir kızgınlıkla baktığımda bile, el emeğinin sonucunun etkileyici olduğunu ve tüm bu süslemenin altında bile hoş görüldüğümü kabul etmek zorundaydım.

Seçtiğimiz elbise bir uzlaşmaydı. Benim gardırobumdan, evet, ama benim pek dokunmadığım ve Gemma'nın tercih ettiği bölümden, çoğunlukla babamdan, hayranlarımdan ve Gemma'nın kendisinden gelen hediyelerden oluşuyordu. Böyle güzel giysileri atmaya ben bile dayanamazdım. Bu, ilk bakışta sade, gri bir maviydi ama daha dikkatli baktığınızda kumaşın ince, zengin ve ışıktaki yanardöner olduğunu görüyordunuz. Yakası hoşuma gitmeyecek kadar aşağıya iniyordu ama kumaşın göğsümün üst kısmına düşme şekli, boğazımdan bağlanan kurdeleli yüksek yaka ile dengelenerek gururumu okşuyordu. Gemma beni ilk gördüğünde, gözlerinde memnun bir ışıltıyla, *çekici ama ağırbaşlı olduğunu* söylemişti. Birbiriyle uyumlu kadife terliklerim ve bileklerimde toplanan bol kollarım vardı; her biri narin altın düğmelerle süslenmişti.

Uçan bir kırlangıç şeklindeydi. O öğleden sonra, Yeşil Ev'de hazırlanırken - şehrin kenarında, Yvaine'in ailemize armağanı olan havadar bir kulübe - Gemma beni stilisti Kerrish'in önüne oturtmuştu ve saçıma ne yaptığını çözemiyordum. Saten gibi parlıyordu ve saçımın parçalarını çapraz ve minik örgülerden oluşan kafa karıştırıcı bir yığın halinde bir araya getirmişti. Cildim parlıyordu; dinlenmiş, ıslık ıslık, hatta mutlu görünüyordum, kaşlarımı çatmama rağmen.

"Bunlar çok güzel küpeler değil mi?" Gemma kulaklarımdan sarkan soluk mercan incilerine dokunarak sessizce sordu. "Elbiseyi çok güzel tamamlıyorlar."

Ona cevap veremedim. Yanaklarım yanıyordu. Bana bunu yapmasından nefret ediyordum.

Yine de sadece kız kardeşimin hizmetlerine boyun eğdiğimde kendimi bu kadar güzel hissetmişim.

"Ben güzelim," dedim kalın bir sesle.

Gemma'nın yansıması bana gülümsedi. "Bu daha iyi. Ve evet, sevgili Farrin, öylesin."

O sırada babamın kükreyen kahkahasının sesi balo salonunda . Midem bulandı. Gözlerimi ondan çok uzun süre ayırmıştım.

Yaygaranın ne olduğunu görmek için perdeye doğru koştum, ama babam sadece bir ziyafet masasının yanında duruyor ve küçük bir saray kalabalığıyla konuşuyordu

-Bask mavisi elbiseleri ve Ashbourne yeşili kuşaklarıyla kutsanmış lordlar ve leydiler. Birisi az önce bir şaka yapmıştı; babam da kadehini takdirle kaldırıyordu.

Perdenin arkasına çekildim, rahatlamış ve baygın hissediyordum.

Gemma kaşlarını çatı. "Babam için gerçekten endişeleniyorsun."

Tereddüt ettim, dilimin ucunda bir itiraf vardı ama sonra bir şey söylememeye karar verdim. Gemma'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Babamın gizemli misafirleri ya da bana attığı gerçek gazap. Ailemizden birinin geceyi dikkati dağılmadan geçirmesi gerekiyordu.

"Farrin?" Gemma ciddi görünüyordu, partinin ışıltısı yüzünden silinmişti. "Ne oldu?"

"Bir şey değil," dedim hemen. "Kolay endişelenmem, ama çok endişelenirim ve bunun onda dokuzu kafamda yarattığım saçmalıklardan başka bir nedene dayanmaz."

Gemma ikna olmuş görünmüyordu, ama birden perde açıldı ve Gemma'nın sevgili arkadaşı ve düşük büyü bir parfümcü olan Illaria Farrow geldi - ülkedeki en yeteneklilerden biriydi, ailesini bile geride bırakmıştı. Sıcak kahverengi teni efor sarf etmekten parlıyordu, parıldayan siyah saçları sırtından aşağıya bukleler halinde sarkıyordu ve ailemi desteklemek için zengin zümrüt yeşili satenden bir elbise giymişti. Bask'lara verdiği tek ödün, sol orta parmağındaki lacivert minik bir mücevherdi.

"Az önce başkemancıdan 'Fair Sword, Fair Lady'yi çalmasını istedim," dedi Illaria soluk soluğa, "yani şu anda benimle dans etmeye gelmezsen, kendimi kaybedeceğim."

Sonra durdu ve aramıza baktı. "Ne oldu? Bask'lar mı? Şimdiden kaba bir şey mi yaptılar? Sana hakaret mi ettiler?" Omuzlarını dikleştirerek sinirlendi. "Henüz senin adına birini yumruklayacak kadar sarhoş değilim ama sanırım on dakika içinde olabilirim."

Fırsatı değerlendirdim ve Gemma'yı nazikçe ona doğru ittim. "Hadi, dans et. İkimizin de hiçbir şey için endişelenmesine gerek yok."

Gemma tereddüt etti, ama sonra orkestra yeni bir şarkı çalmaya başladı, kalabalığın tezahürat yapmasına neden olan heyecan verici bir makara.

"Bir sorun yoksa *gidelim*," diye ısrar etti Illaria, Gemma'nın elini tutarak ve bana son bir kez endişeyle baktıktan sonra Gemma gitti.

Arkamdaki aynayı görmezden gelerek gölgelere doğru adım attım ve kendimi desteklemeden önce birkaç saniyeliğine göreceli sessizlikte yuvarlanmaya izin verdim.

mum ışığındaki balo salonuna geri döndük. Gemma haklıydı; biz onur konuklarıydık ve görünür olmamız gerekiyordu. Bütün gece antrede saklanırsam ne Yvaine'i görebilir ne de babama göz kulak olabilirdim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca odada dolaştım, birilerinin benimle konuşmaya başlayabileceği korkusuyla herhangi bir yerde çok uzun süre kalmamaya çalıştım. Beni ve elbisemi göreceklerdi - mavi kumaşı Basks'a saygılı bir selam, barışın bir kabulü - ve saat on birdeki konuşmamız beni bu yüzlerce korkunç insana kendimi resmi olarak sunmaya zorlayana kadar bu yeterli olacaktı.

Alastrina Bask'ın babamı kandırıp annemizin sonunda döndüğünü sandığı gece kaçının bu odada olduğunu merak ediyordum. Acaba kaç tanesi kudretli Gideon Ashbourne'un aptal durumuna düştüğünü görüp gülmüştü? Bu korkunç düşünceler sinirlerime hiçbir şey yapmadı.

Babamı balo salonunun yarısında, üzerinde koyu gri bir takım elbise ve narin fildişi işlemeli yeşil bir yelekle buldum. Şüphe uyandırmadan onu olabildiğince yakından izlemeye başladım. Bir süre ziyafet masalarının yanında oyalandı, Willem Boyde, Ava Gettering ve Janeth Kass ile -Yukarı Ordu'nun üç kıdemli subayı- derin bir sohbete daldı. Bir elemental, bir simyacı ve bir gören; doğal bir elementi manipüle edebilen, bir elementi diğerine dönüştürebilen ve büyüleri atalarına tanrılar tarafından bahşedilmişti- ve hepsi de geçtiğimiz yaz babamın misafiri olmuştu. Böyle bir gecede, böyle bir kalabalığın içinde herhangi bir yaramazlık yapma riskine gireceklerini sanmıyordum.

Haklı olduğumu umuyordum.

Babam ve arkadaşları uzaklaştı. Onların peşinden ziyafet masalarının arasına süzüldüm, orada burada biber dolgulu bir mantarı, baharatlı bir patates kroketini, keçi peyniri ve jambonla doldurulmuş ve üzerine bal sürülmüş bir hurmayı kemirdim. Hepsinin tadı bana kâğıt gibi geldi. Gözlerimi babamın

Altın sarısı kafası; Kerrish saçlarını düzgün yağlı dalgalar haline getirmişti. Ana balo salonunu çevreleyen, her odası ziyafetçiler, konuşmacılar, içkiciler ve kumarbazlarla dolu, her masasından mum damlayan bir labirentin içinden geçtik. Tüm bu gürültülü, neşeli gölgelerin ortasında noktada, memurlar uzaklaştı ve babam yalnız kaldı. Bir hizmetlinin uzattığı tepside sıklıkla bir börek aldı ve ağzına attı. Artık daha hızlı hareket ediyordu.

Citadel'in beş saat kulesinin çanları çalmaya başladı. Derin, yankılanan tonlar havada esnek bir fiziksellekle çiçek açıyordu, sanki ses değil de esintiydiler, serin ve yumuşak, yükselen paniğime tamamen zıt. Telaşla çanları saydım: on, on bir.

"Kahretsin," diye mırıldandım, boğazımın arkasında midemin bulandığını hissederek. Yvaine'in isteği üzerine, kalabalığa ailelerimizin uzun süren kan davası sona erdiği için ne kadar umutlu olduğumuzu, bu yeni barış dönemi için ne kadar hevesli olduğumuzu anlatacak olanlar bizlerdik. Ryder, Alastrina'yla ne söylemek istediklerine dair sert bir not göndermişti - aslında okumaya tenezzül ettiğim bir mektuptu bu - Gemma ve ben de kendi sözlerimizi onlarınkini yansıtmak şeklinde tasarlamıştık. Yanlış anlama, önyargı ve güvensizlik gibi büyük kötülükler yeni nesil Ashbourne'ler ve Bask'lar tarafından öldürüldü. Artık düşmanlar değil, müttefikler. Barış ve umut.

Bunların hepsi saçmalıktı, Yvaine'i memnun edecek, en azından bazı insanların merakını giderecek ve diğerlerinin ilgisini çekecek türden şeylerdi. *Yanlış anlamamanın büyük kötülüğü mü?* İzleyicilerin eldivenli ellerinin arkasından ve gözlüklerinin kenarından birbirlerine bunu fısıldadıklarını duyabiliyordum. *Sonunda o iblisi , değil mi? Sence bunu nasıl yaptılar?* Ailelerimiz hakkında zaten var olan efsaneler kanatlanıp uçacaktı. Herkes bize yeni bir ilgiyle, yeni bir saygıyla bakacaktı.

Bu şeyi ailelerimizin hiçbirinin yardımı olmadan yapmış olmamızı ve bu eylemin neredeyse hepimizi ve Talan'ı da öldürüyor olmasını boş verin. Asla aldırma.

Basks'ın yanında kürsüye çıkma fikri bile babamın bileğimi kırmasına yetiyordu.

Uzaktan, kraliyet m jdecisinin kalabalığı büyük merdivenin yanındaki platformda toplanmaya davet ettiğini duydum. "Ve Şimdi," diye gürledi sesi, "Bask Hanedanı'ndan Lord Alaster ve Leydi Enid ile çocukları Lord Ciaran ve Leydi Alastrina'ya hoş geldiniz diyoruz..."

Ciaran. Tabii ki Ryder'ın bilmediğim ve umursamadığım nedenlerden dolayı nefret ettiği gerçek adı.

Dikkatim dağılmış, çaresiz, korkunç bir Şeyin yaklaŐmakta olduğu hissinden kurtulamamıŐ bir halde, babamı balo salonunun, misafirlerin dışarıda yemek yiyip içki i ebildiği doğu verandasına doğu takip ettim. Her cilalı ahşap çadır direğinde yeşil ve mavi püsküllerle bağlanmış soluk perdeler asılıydı. Masalar siyah tüyler, sarmaşık dalları, kraliyet kandırıcıları tarafından ateşböcekleri gibi havada süzülmek üzere büyülenmiş minik cam ıŐıklarla doluydu.

Ryder orada duruyordu, sırtı bize dönüktü ve kolunu uzatmıştı. Alçak bir dalın üzerine tünemiş küçük, ŐıŐman bir serçenin yuvarlak göğsünü nazikçe okşuyordu. Gerçekten de saçma görünüyordu, giysileri içinde kocaman ve iri yarı, minik serçe ise parmaklarının ucunda sadece bir tüy zerresi. Alastrina, Ryder'ın yanında duruyordu, kardeşi kadar solgun ve siyah saçlıydı, duruŐundan can sıkıntısı akıyordu. İki de siyah ve mavi giysiler içindeydi, bellerinde ve etek uçlarında gümüş çizgiler vardı, tüylü apoletler onlara düşünceli akbabalar görünümü veriyordu. Balo salonundaki müjdeciler onları bir kez daha anons etti; Bask kardeŐlerden hiçbiri ona gitmek için bir hamle yapmadı.

Babamın onlara doğu yürüdüğünü ve kollarını kaldırdığını gördüm.

"İŞte hepimiz buradayız," dedi sesi taş verandada gürleyerek, "başka herhangi bir ailenin hayal edebileceği gibi ağırlanıyoruz. Yine de siz ikiniz burada olmakla en az benim kadar ilgili görünüyorsunuz."

Sesi hafif, hatta neşeliydi. İrkilerek, sanki bir rüyanın sisindeymiş gibi onu izledim. Ryder babamı selamlamak için döndü, bakışları karanlık, gülümsemesi gergindi. Yanındaki Alastrina ani bir uyanıklıkla kollarını kıpırdattı. Etraftaki kalabalık içkilerini unutmuş, adeta salyalarını akıtarak titriyordu. *İşte Ashbourne'ler ve Bask'lar ve hepsi de saldırmaya hazır görünüyor!*

Ve sonra bir gölge geldi, yüzen ışıkların ve çınlayan bardakların arasından fırladı. Bir adamın bulanık dış hatları, bir gümüş parıltısı.

Görüşüm dehşetle keskinleşti. Parlayan şey bir bıçaktı ve bıçağı tutan gölge Ryder'a doğru hızla ilerliyordu.

Ona doğru koştum, *gitmekten* başka bir şey düşünmedim. Bir sandalyeyi devirdim, göğsü elmaslarla parıldayan, yüzü olmayan, sıçrayan bir adamı iterek geçtim.

Fırlayan gölge bıçağı parıldayarak hamle yaptı ama önce ben yetiştim, Ryder'ın önüne atlarken içimden korku dolu bir çığlık yükseldi.

Sert bir şey karnıma çarparak beni taştan bir duvara doğru savurdu. Ateşli zihnim bıçağın karnıma battığını, kanımın nasıl fişkırabileceğini hayal etti. Şoktayken, dünya kulaklarımda çınlarken, sadece uzaktaki yankıları ve kollarımı sıkıca sararak beni tutan elleri kaydettim. Babam öfkeyle bağırıyor, kavga sesleri geliyordu. Yumrukların düşüşü, bir bedenin gümbürtüsü.

"Farrin," dedi alçak bir ses şakağımda, tenimi ısıtarak. "Farrin, nefes al. Bir şeyin yok."

Titreyerek yere baktım. Ses haklıydı. Üzerimde bıçak yoktu, kan da yoktu. Sadece elbisemde karnımı açıkta bırakan hafif bir yırtık ve bıçağın bana isabet ettiği yerde, göbeğimin altında pembe bir sıyrık vardı. Alastrina yere düşen bıçağı almak için eğildi, inceledi ve sonra hafifçe kalçasına bastırdı. Bıçak yaylı olarak geri çekildi. Sahte bir bıçak. Zararsız.

Ayaklarımın dibinde yerde, siyahlar giymiş, sarı saçlı, solgun bir adam çılgınca kıkırdıyordu. Burnu kırılmıştı; dudaklarından kan akıyordu.

"Yüzlerinizi görmelisiniz!" diye uludu, gözleri kızgın ve beyazdı. "Bu bir şakaydı, sadece bir şakaydı!"

"Bırakın beni!" Babam böğürüyordu. "Onu öldüreceğim! *Onu öldüreceğim!*" Adama doğru hamle yaptı, ölümcül yumruklarını savurdu, yüzü ölümcül bir kırmızıya bürünmüştü ama diğer on adam onu zapt etmeye çalışıyordu. Kraliyet muhafızları adamı yakalamak için balo salonundan dışarı akın etti ve onların ötesinde beyaz ve görkemli bir renk cümbüşü gördüm. Bu Yvaine'di, Edyn'in yüce kraliçesi.

Onu gördüğümde nefesim kesildi. Arkadaşıma ne kadar sık bakarsam bakayım, onu görmek beni her seferinde şaşkına çeviriyordu. Ufak tefek bir şeydi, vücudu narindi ama varlığı bir dağinki gibiydi: korkutucu ve ebedi, kımıldamaz. Yüzyıllar önce Tanrılar onu kraliçemiz olarak seçtiklerinde, basit bir insan kıızıydı - belki bir çoban, belki bir muhasebeci ya da bir dokumacı. Kimse bilmiyordu; ben bile bilmiyordum. Yvaine bana anlatmazdı ve ne zaman bu konu açılrsa gözleri bulutlanır, uzak bir yalnızlık çökerdi üzerine.

Bu yüzden sormadım ve her ne idiyse, artık başka bir şeydi, daha fazlası. Tanrılar onun tenini ve saçlarını beyazlatmış, alnında yıldız şeklinde pembe bir yara izi bırakmış ve onu genç bir bedende dondurmuştu. Gözleri onu ele veriyordu. İrislerden biri koyu mor, diğeri ise soluk altın rengindeydi. İkisi de güçle çatırdıyordu, içlerinde yılların birikimi vardı.

Bu gece pırıltılı turkuaz rengine uzun bir elbise giymişti; bir an turkuaz, bir an zümrüt rengi; ailelerimizin renklerinin mükemmel bir karışımı. Kız gibi kolları omuzlarında dalgalanıyordu. Saçları deniz köpüğü gibi arkasından akıyor, süslenmemiş ve bağlanmamıştı.

Kükreyen deliyi yakalayan kraliyet muhafızlarına aldırış etmedi ve onun yerine hızlı adımlarıyla camın üzerine düşen yağmur gibi bana doğru geldi.

"Farrin," diye nefes aldı ve ellerimi nazikçe ellerinin arasına aldı. Bir süre sonra rahatladı, yüzündeki korku çizgileri yumuşadı. "Sen iyisin. Tanrılara şükürler olsun."

Sonra arkama ve yukarı baktı, döndüm ve arkamdaki sert duvarın Ryder Bask'ın bedeni olduğunu fark ettim. Şakağımdaki ses, beni tutan eller, sırtıma bastırıp beni tutan göğüs onundu.

Kendimi ondan uzaklaştırdım. "Yapma-" Onu azarlamamak için kendimi tuttum. *Bana dokunma*, demek istedim ama yine de onun varlığını kaybetmek beni üşüttü. Bizi izleyen çok fazla insan vardı, yüzlerce yüz balo salonunun pencerelerine doluşmuştu. Öfkemi yuttum, kalbim kalıcı bir korkuyla çarpıyordu.

Ryder alev alev yanan mavi gözleriyle bakışlarımı karşıladı. Küçük, sert bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum Ashbourne," dedi sessizce. "Canavarlarla birlikte savaşmak benim hakkımdaki düşüncelerini hiç mi değiştirmedir?"

Ona cevap vermedim, kelimelerle ifade edemeyecek kadar sarsılmıştım ve döndüğümde Gemma'nın bize doğru uçuğunu gördüm, Illaria da hemen arkasındaydı.

"Tanrılar aşkına," diye başladı. Ryder, Alastrina, ben, atılan hileli bıçak, hâlâ öfkeyle bağırarak babam, kraliyet muhafızları tarafından sürüklenerek götürülen kıkırdayan adam. Şimdi bizden biraz uzakta duran Yvaine, dalgın dalgın yıldızlarla aydınlanmış bahçelere bakıyordu.

Yvaine'in yüzündeki şaşkın ifade beni duraksattı. Ne düşünüyordu acaba?

Gemma beni kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Şaka mı?" dedi öfkeyle. "Bir çeşit hastalıklı şaka mı?"

"Bundan sonra uğraşmak zorunda kalacağımız pek çok kişiden biri, eminim," dedi Alastrina, zar zor örtülü bir küçümsemeyle etrafımıza bakarak. Siyah saçları sıkı bir topuzla geriye taranmış, bu da onu her daha sert ve heybetli gösteriyordu. "Şunlara bak," diye mırıldandı, çenesini sallayarak

fısıldayan kalabalığa. "O değersiz pislik her kimse, hayatının sonuna kadar ünlü olacak. Ve biz burada, bir müzedeki sergi gibi bakılıyoruz."

"Yine de harika görünüyorsun," diye geveledi Illaria, belli ki biraz fazla çakırkeyifti, ama Alastrina aldırıyor gibiydi. Hatta yüz ifadesi aydınlandı ve Illaria'nın muhteşem yeşil elbisesi içindeki görüntüsünü bariz bir zevkle inceledi.

"Meşhur Illaria Farrow," dedi Alastrina, ironiden eser yoktu. Ona doğru koşacakmış gibi hareket etti, sonra tereddüt etti, *utangaç* görünüyordu, her şeyden önce bu Alastrina Bask'a hiç yakıştırdığım bir kelime değildi.

Birdenbire, sanki herkesi bir oyuncak gibi bir kenara süpürmüş gibi, Babam karşımdaydı, izleyen herkesten, hepimizden daha büyüktü.

"Yaralanmadın mı?" diye fısıldadı. "Sevgili kalbim, sana zarar vermedi mi?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana baktı. Avuçları alev alev yanıyordu; vücudu dizginlenmiş nöbetçi büyüleriyle titriyordu.

Ondan uzaklaştım ve hiçbir şey söylemedim. Bileğim hayali bir acıyla sızlıyordu ve yer ayaklarımın altında ileri geri eğiliyor gibiydi.

Tek söyleyebildiğim "Yapmamız gereken bir konuşma var" oldu. Orada dikilmiş, dehşete düşmüş ve şaşkın bir halde benden Ryder'a, oradan da terk edilmiş bıçağa baktığını görünce gözlerim doldu. Ya tüm bu insanlar onu durdurmak için burada olmasaydı? O adamı gözlerimin önünde un ufak eder miydi?

Yüzüstü düşmemek için dua ederek ve Gemma, Ryder ve Alastrina'nın hemen arkamda olduğunu duymaktan memnuniyet duyarak verandadan geçip balo salonuna girdim. Vızıldayan kalabalık önümüzde dağıldı. Uzaktan, karnımda soğuk bir hava öpücüğü hissettim ve elbisemin yırtık olduğunu hatırladım. Üstümü değiştirmek için çıkarsam bir daha asla geri dönemezdim. Yırtık kumaşla oynamamaya kararlı bir şekilde yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Kürsüde uzun boylu ve asık suratlı, çocukları kadar solgun ve siyah saçlı bir adam ve kadın duruyordu. Her ikisi de bana öylesine çatık kaşlarla bakıyordu ki, hâlâ sersemlemiş ve dengesiz olan ben neredeyse yüzlerine gülecektim.

"Ne oldu?" Evinin reisi Lord Alaster Bask, Alastrina'ya tısladı.

"Sonra," dedi Alastrina sessizce, benim de hissettiğim keskin bir temkinlilikle odaya bakarak. Ya bir sonraki bıçak gerçekse?

"Lord Bask," dedim usulca, önce Alaster'in, sonra da bana yıldızlar kadar soğuk ve uzak gözlerle bakan karısı Enid'in önünde reverans yaparak. "Leydi Bask."

Onların yanından geçip tavandan sarkan, avucumun içine sığabilecek kadar sıkı sarılmış altın ağdan bir top olan büyülu alıcıya doğru ilerledim. Yaklaştığımda büyülu bir sesle sessizce vızıldadı ve dudaklarımın karıncalanmasına neden oldu.

Ryder önümü kesti ve bir elini ahizeye doladı. Siyah tüylü kolunun üzerinden bana sertçe baktı. Gözlerini çevreleyen uzun koyu kirpikleri rahatsız edici bir dikkatle fark ettim.

"Bunu daha sonra ya da tamamen başka bir gün yapabiliriz," dedi sessizce. "Daha yeni bıçaklandın Ashbourne."

Elimden geldiğince kibarca onu ittim. "Bu kadar önemsiz bir şakanın *korkunç* Ryder Bask'ı korkutabileceğini düşünmemiştim."

Bana ters ters baktı - bakışlarının omzumu yaktığını hissedebiliyordum - ama onu görmezden geldim ve konuşmaya başladım. "Eski ve yeni dostlar, bu kıtanın ve ötesinin vatandaşları, bizler - Ashbourne ve Bask Haneleri'nin çocukları - bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederiz. Kız kardeşim Leydi Imogen, Lord Ryder ve Leydi Alastrina ve babam Lord Gideon adına"- Platformun merdivenlerinin yarısında rahatsız bir şekilde duran ve tıpkı kraliçenin olduğu gibi dikkati dağılmış görünen babamı işaret ettim - "Lord Alaster Bask ve Leydi Enid Bask adına, tanrıların kendi seçtikleri Yüce Kraliçe Yvaine'den ne kadar onur duyduğumuzu ,

geçmişı anmak ve geleceğı kutlamak için bu gece bize evini açtı."

Kelimelerin içimden bu kadar kolay dökölmesi dikkat çekiciydi. Aklıma, belki de her halka açık etkinlikten önce hileli bir silahla bıçaklanmam gerektiğı gibi biraz çılgınca bir düşünce geldi. Görünüşe göre sinirler için harikalar yaratıyormuş.

Ardından Alastrina öne çıktı ve konuşmamızın bir sonraki bölümüne başladı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, uzun zaman önce tanrılar tarafından görevlendirilen iki ailemiz çok uzun yıllardır savaş halinde. Kökenleri zamanın tozları arasında kaybolmuş, gereksiz bir savaş." Durakladı, ciddiye, yüzündeki ifade komik bir şekilde saygılıydı. Bu sahnedeki herkesin başka bir yerde, başka bir *yerde* olmayı ne kadar derinden dilediğini çok iyi biliyordum.

"Tanrılar atalarımızı Meshettiklerinde," diye devam etti, "onların soyundan gelenlerin Edyn dünyasını koruyarak, geliştirerek, vatandaşlarına ve kraliçesine hizmet ederek sonsuza dek hizmet etmelerini amaçladılar..."

"Ama bu konuda," dedi Ryder bir adım öne çıkarak, "başarısız olduk."

Ve böylece devam ettiler, Gemma da öyle. Sonuna kadar tekrar konuşmak zorunda kalmadım ve bekledim, biraz sallandım, sonra aniden birazdan *daha fazla* sallandım. Herkesin sözleri kafamın içinde lapaya dönüştü; bizi izleyen yüzler denizi çamurlu bir renk girdabına dönüştü.

Gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Sonra karnımda alev alev yanan bir ağrı patlak verdi - kızıl, sıcak, şiddetli- ve kollarımdan bacaklarımdan aşağıya ateşten dallar fırladı.

Tökezledim. Güçlü bir el sırtımın alt kısmına düşerek beni sabitledi ama boğazımın arkasında hızla biriken, içimde aniden yükselen hastalık hissi için hiçbir şey yapmadı. Havaya ihtiyacım vardı. Bir nefes çektim, sonra bir tane daha çektim ve zayıf bir üçüncü nefes daha aldım, sonra artık nefes *alamadığımı* fark ettim. Boğazım kalın ve kapalı hissediyordum ve midemdeki ağrı, kötü sıcak bir denizin dalgaları gibi sürekli dışarıya doğru fırlıyordu.

Uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi hafif bir ses kulaklarımı doldurdu. Zihnimin bazı bölümleri hâlâ çalışıyordu - elmas parlaklığında ve dönen küçük k   ler. Toplanan kalabalığın bizi alkışladığını gördüm, memnun tezahüratlar duydum. Biri y r memeye yardım ediyordu. Dünya alçalıp karardı ve ben öne doğru düşüp kaval kemiğimi mermer bir çıkıntıya çarptım.

"Onun nesi var?" diye bir ses geldi, tanıdık, korkmuş ve çok uzaklardan. Gemma. Onunkinin arkasında öfkeli sesler uğulduyordu, bir öfke zemini. Aralarında babamı da duydum.

Bir şey -birisi- elbisemin kumaşını yırtıyor, g beğimi acı verici derecede soğuk olan havaya maruz bırakıyordu. Böyle donardım, her yerim karıncalanırdı; derim parçalara ayrılırdı.

Vücudumu ona doğru kıvırmaya çalıştım, içgüdülerim beni sarsıyor ve çığlık attırıyordu. Bana saldıran bu soğuk şeyle son nefesime kadar savaşacaktım ve sonra alevler içinde kalacaktım ya da belki de midem kendi etrafında dönecek, beni sıkacak, tüm kemiklerimi toza  evirecekti.

Artık kelime bilmediğim için haykırdım. Acı korkunçtu, tırnaklarımdan ve gözlerimden fişkırıyor ve iliklerime işliyordu.

"Tanrılarım," diye mırıldandı biri ve sonra karnımda nazik parmaklar vardı, nazik ama korkunç, gerçek bıçaklarla delinmiş gibi ve çıplak karnımı, yırtık elbisemi görmek için aşağı baktım - ve hileli bıçağın bana saplandığı yerde, bana çarpan adamın hafif sıyrığının cildimde pembe bir iz bıraktığı yerde, çirkin siyah bir çürük oluşmuştu, sıska kollar her yöne dallanıyordu. Derimin üzerinde uzanıyor ve elbisemin altında kayboluyorlardı, küçük karanlık kötülük nehirleri. Gördüğüm manzara karşısında irkildim, kendimi tırmaladım. Tırnaklarım derimi parçaladı, sıyrığı yırttı ve kan akıttı. Yaradan soluk buharlı bir sıvı sızdı ve elbisemden aşağıya damladı; onu görünce aniden, şiddetle hastalandım.

Etrafımda kafa karıştırıcı bir yaygara vardı. "Zehirlenmiş," diye bağırdı biri.

Sonra başka bir ses, derin ve öfkeli, "O lanet bıçağına bir şey katılmış olmalı. Bulabildiğiniz tüm şifacıları getirin! Ve eğer o adam ben ona ulaşmadan buradan kaçarsa, tanrılara yemin ederim ki hepinizi ömrünüzün sonuna kadar pişman ederim."

Aynı ses yumuşadı, şimdi çok yakındı. "Farrin. Farrin, bana tutun."

İtaat etmeye çalıştım. Gördüğüm son şey sıcak beyaz bir ışığın bana doğru geldiğiydi. Biri sessizce, "Hiçbir şifacı bunu durduramaz. Zehir Olden."

Sonra içimde sıcak ve öfkeli bir ağız açıldı, boğazından kara bir ateş fışkırdı ve beni bütünüyle yuttu.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Kendime geldiğimde üzerimde dolaşan birkaç yüz buldum: Gemma, Gareth, Alastrina, Illaria. Yerde yatıyordum, Hisar'ın büyük tavanı tepemde yükseliyordu, sırtım ve başım sıcak ve güven verici şekilde sağlam bir şeye yaslanmıştı.

O şeyin ne olduğunu görmek için etrafımda dönmeye çalıştım, ama dönmek midemi ağrıttı ve birden her şey parlak renklerle bana geri geldi.

Nefes nefese kendimi ayağa kaldırdım ve karnıma baktım. Birisi üzerime mor renkli güzel bir şal örtmüştü ama şalın altında yarı giyiniktim, neredeyse çıplak sayılırdım. Gözlerim yaşardı ve şalı boğazıma kadar çekerek elimden geldiğince üzerimi örttüm ve diğer elimle vücudumun etrafını yokladım. Sadece normal, incinmemiş, hafifçe hassaslaşmış bir deri ve zavallı yırtık elbisemi buldum.

"Ne oldu?" Mırıldanarak döndüm, yüzümü buruşturdum ve beni destekleyen sıcak şeyin Ryder'in kucağı olduğunu gördüm. Yanında, yere düşecekmiş gibi sertçe ona yaslanmış Yvaine vardı. Cildinin kremi beyazı solgun ve hasta görünüyordu ama leylak rengi gözleri her zamanki gibi parlaktı. Ağzı sert ve öfkeli bir çizgi halindeydi.

Ryder bana ciddiyetle baktı, bakışlarında sessiz bir öfke yanıyordu. "Zehirlenmiştin," dedi, "ve kraliçe seni iyileştirdi."

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğim için şalı beceriksizce etrafıma topladım - Tanrılara şükürler olsun ki cömert bir boyuttaydı - ve dönmeye çalıştım

ama baktığım her yerde başka bir yüz vardı. Etrafımızda birkaç kraliyet muhafızı toplanmıştı. Kaptanları Vara'nın göğsünde geniş bir altın kuşak vardı.

Sonra Gareth yanıma çömeldi ve kollarını açtı, yüzündeki korkunç ve korkmuş ifade ölüme ne kadar yaklaşmış olduğumu anlamamı sağladı. Minnetle kucağına döndüm ve bir an için kendimi ona sakladım; ne de olsa beni daha önce üniversite hamamında çıplak görmüştü ve o zamandan beri moralimizi bozmayan küçük şakalar dışında hakkında konuşmadığımız, ikimiz için de aşağılayıcı bir an olan başka bir sefer. Gareth gülmeyi severdi.

Bu düşünce gözyaşlarımın akmasına neden oldu. Arkamızda bir yerde orkestra neşeyle çalmaya devam ediyordu; balo yeniden başlamıştı. Hepimizin kürsüye çok yakın bir ön odada saklandığımızı fark ettim. Bir çift muhafız kapıda durmuş, bizi görmemizi engelliyordu.

"Hileli bıçak mı?" Tısladım.

"Zehirle dolu," diye yanıtladı Gareth. "Emin olmak için üzerinde daha fazla çalışmam gerekecek ama etkilerine bakılırsa öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir fae iksiri," diye araya girdi Yvaine usulca. "Gölgelerin huzursuz olduğu ve her çiçeğin ete aç olduğu ıssız bir ormanda yetişen bir ağacın köklerinden damıtılmış."

Hepimiz ona baktık. Yakınımızda duran Alastrina tedirgin bir şekilde kıpırdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Karmakarışık zihnimde yavaş yavaş bariz olan şey netleşmeye başladı. Ryder, Yvaine'in beni *iyileştirdiğini* söylemişti. İçimi bir huşu kapladı ve tüylerim diken diken oldu.

"Üzerimde sihrini kullandın," diye fısıldadım, hayretle. Sonra içimi bir panik sarsıntısı kapladı. "Sen iyi misin? İyi görünüyorsun. Zehir sana zarar verdi mi?"

Yvaine, Ryder'ın yanındaki yerinden gülümsedi, onu görmek o kadar tatlıydı ki muhafızlardan ikisi gözle görülür bir şekilde etkilenererek geri döndü.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi. "Zehri senden aldım ve şimdi içimde yaşıyor. Ama yakında ölecek. Böyle bir kötülük bedenimde uzun süre yaşayamaz. Aslında...ah."

Gözlerini kapattı, sanki hiçbirimizin duyamayacağı bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. Yumuşak pembe yanaklarına geri döndü ve bir nefes alıp gözlerini açtı. Ryder'ın omzunu sıvazladı ve ayağa kalktı, hızlı ve akıcıydı, saçları dizlerinin arkasına dökülüyordu. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü minik şey.

"Teşekkür ederim Lord Ryder," dedi hızlıca. "Omzunuz son derece güçlü."

Ryder gözlerini kırptırdı, o korkunç siyah sakalının altında aniden çok daha genç görünüyordu ve sonra ellerine baktı, ağzının köşelerinde gizli bir gülümseme vardı.

O gülümsemeyi biliyordum; kraliçenin sevgisini kazanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Bunu anlamıyorum," dedi Alastrina, sesi gergin ve sabırsızdı. "Çılgın bir vatandaş fae iksiriyle dolu hileli bir bıçak elde etti ve yüzlerce insanın önünde bir Ashbourne'a suikast düzenlemeye mi karar verdi?"

"Bıçak benim içindi," diye düzeltti Ryder onu.

O bana bakarken ben de ona baktım. Gözlerimiz kilitlendi; yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Yüzünü okuyamıyordum ama onun da benimle aynı şeyi düşündüğünden emindim. Şimdi aramızdaki ilişki nasıl olacaktı? O, hedef; ben, onun kurtarıcısı.

Utanarak arkamı döndüm.

"Benzer şekilde düşünülemez bir durum," diye alçak ve tok bir sesle, keskin siyah takım elbisesi içinde, elleri arkasında kıpırdamadan duran Lord Alaster Bask'tan geldi. "Birisi burada, Hisar'da oğlumu öldürmek istedi." Bakışları

Yvaine'e kaydırđı. "Majesteleri, burada bu tür olayları önleyecek kadar güçlü koruyucu önlemler olduğunu sanıyordum."

"Makul bir varsayım, canım," diye ekledi Leydi Enid soğukkanlılıkla. Porselenden oyulmuş ve mürekkebe batırılmış göz kamaştırıcı ve soğuk bakışlarıyla onun yanında parlıyordu.

Kaptan Vara öne çıktı. "Kraliçeyi eleştirmek size düşmez lordum, özellikle de kendi evinde."

Lord Alaster bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar komik bir şey söylediniz. Kraliçenin meshedilmiş bir tebaası olarak, eleştirmenin ve sorgulamanın aslında benim görevim olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa tanrılar benim atalarımı da kayırdı. Bizler krallığı korumak için seçildik. Ve eğer kraliçenin başkentimizin kalbini korumak için kullandığı büyü hatalıysa, bunun nedenini bulmak benim sorumluluğumdur." Bir duraklama oldu. "Bana," diye ekledi, "geçtiğimiz yaz Kraliyet Meclisi tarafından hâlâ açıklanmayan yollarla kimerik canavarların kaleyi istila ettiği olay hatırlatıldı. Ortaya çıkan bir model var gibi görünüyor."

O günü hatırladıkça kanım donuyordu. Beş canavar chimaera saray salonlarını kasıp kavurmuştu. Gareth, Gemma, Talan ve ben kaçmaya çalışmıştık, ancak tam da bu balo salonunda canavarlardan biri tarafından yolumuz kesilmişti - sürüngen görünümlü, ölümcül jilet pençeli, kırbaç gibi kuyruklu, vahşi, kaslı bir yaratık. Neredeyse beni öldürüyordu ve Ryder aramıza girip o şeyi vurmasaydı öldürecekti.

Hatıralar beni rahatlatmıştı. Bir hayata karşılık bir hayat. Ödeşmiştik. Artık ona hiçbir şey borçlu değildim. Bu düşünce bana konuşma cesareti verdi.

"Yaz ortası balosunun olduğu gecedен bahsetmeyi unutuyorsunuz Lord Alaster," dedim, her kelimedе boğazım yanmasına rağmen, "Alastrina babamı annem olduğuna inandırmak için bir cazibeye bürünmüştü. Sonra oğlunuz babama balo salonunun zemininde saldırdığında, tam orada, gözlerin önünde

Herkese. Eğer Hisar'ın koruma büyüünde bir hata varsa, tıpkı bu gece saldırganımın yaptığı gibi sizin çocuklarınız da bu hatadan yararlanmaktan suçludur."

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü; Ryder'ın beni izlediğini hissedebiliyordum ama gözleriyle buluşmayı reddettim. Onun yerine babama baktım, savunmam için minnettar olacağından emindim. Ama o yakındaki bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru ağır ağır eğiliyordu. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, o daha gizleyemeden yüzünde acınası bir şeyin parladığını gördüm: suçluluk, kendinden nefret etme ve korku. Tamamen sarsılmıştı.

Anlayış diken gibi battı bana.

Gıdaklayan deli adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kraliyet muhafızları tarafından kolayca alt edilmiş ve kendini savunmak için hiçbir şey yapmamıştı. Saldırı yöntemi karmaşıktı, hatta biraz aptalcaydı. Bunu kendisi de söylemişti: *Bu sadece bir şakaydı!* Kraliçenin muhafızlarını tek başına alt edebilecek biri değildi.

Ama Yukarı Ordu'da dostları olan ve intikama susamış bir Kutsanmış Lord? Bu adam kesinlikle bir yol bulmuş olabilir.

Babam yüzümdeki farkındalığı görmüş olmalı. Kendi yüzü bulutlandı, karardı; sanki bir şey söylemem için bana meydan okurcasına çenesini hafifçe kaldırdı.

Kendimi kötü hissettim. Tabii ki bir şey söylemeyecektim, burada olmazdı. Ve gözlerindeki o parıltı bana, eğer söylersem suçlamayı başka yöne çekebileceğini söylüyordu. Yaptığı her ne ise, bunun için cezalandırılmaktan kaçınmanın bir yolu olmadan yapmazdı.

Kapıdaki muhafızlar, altın sarısı ince siyah cüppeler ve püsküllü kadife bir şapka giyen bir adama yol açmak için ayrıldılar. Kahverengi teni parlıyordu ve sakalı düzgün ve beyazdı. Adı Thirsk'ti, kraliçenin en yakın danışmanlarından biri ve Kraliyet Meclisi'nin bir üyesiydi. Doğruca Yvaine'in yanına gitti ve eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yvaine başını salladı, koluna dokundu ve sonra ciddiyetle Alaster Bask'a baktı.

"Böyle bir endişeyi dile getirmekte haksız değilsiniz Lord Alaster," dedi. "Aslında, tanrılar bunun için minnettar olacaktır. Böyle bir hesap verebilirlik onların amaçladığı şeydir. Sabah sizinle bir toplantı yapacağım, tüm şikâyetlerinizi dinleyeceğim ve umarım içinizi . Şimdilik Thirsk siz ve ekibiniz için odalar hazırladı - sizinki de öyle Lord Gideon - böylece bu endişe verici olayın ardından dinlenip kendinize gelebilirsiniz."

Leydi Enid kaşlarını kaldırdı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama Yvaine onun yerine konuştu ve hafif bir güç dalgasının üzerimizden geçtiğini hissettim, iradeli bir esinti. Leydi Enid sustu.

"Hazır olduğunuzda personelime size üst katta eşlik edecek ve her türlü ihtiyacınızı karşılayacak," diye devam etti Yvaine. "Bu arada, acaba çocuklarınız bir süre benimle kalabilir mi, böylece hazırlamak için çok çalıştıkları konuşma için her birine şahsen teşekkür edebilir miyim? Ne de olsa bunu benim isteğim üzerine yaptılar."

Kimse itiraz edemezdi; hava sihirle hafifçe uğulduyordu. Çok zorlayıcı bir şey yoktu, sadece kesin bir teşvik vardı. Lord Alaster, Leydi Enid ve babamı uysalca muhafızlarının yanına göndermeye yetti. Lord Alaster sadece bir kez dönüp baktı, ağzı sıkı ve öfkeliydi. Kraliçenin büyüünün onu uzaklaştırdığını biliyordu ama bu konuda ne yapabilirdi ki? Elindeki küçük avantajı kaybetmek istemiyorsa hiçbir şey.

Babam ise omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan ya da teselli edici bir söz söylemeden yanımdan ayrıldı. Artık bana bakmak zorunda kalmayacağı ve yaptığı şeyin büyüklüğüyle, ölümümü izlemeye ne kadar yaklaşmış olduğuyla yüzleşmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış olacağını biliyordum.

Gareth beni nazikçe bıraktı ve ayağa kalktı. O ve Illaria yanımdan ayrılmak istediler ama Yvaine yumuşak bir sesle, "Profesör Fontaine, burada kalabilir misiniz?"

Lütfen," diyerek onu olduğu yerde durdurdu. Illaria, soğukkanlı muhafızlar onu ön odadan çıkarmadan önce merakla ona baktı. Çok geçmeden yalnız kalmıştık: Gareth, kız kardeşim ve ben, Bask kardeşler, kraliçe ve danışmanı.

O sırada Thirsk'in alnında, saç çizgisine yakın bir yerde ter olduğunu fark ettim.

Yvaine hepimizin yüzüne döndü, ifadesi aniden ciddi ve sertleşmişti. "Çabuk benimle gelin," dedi. "Görmeniz gereken bir şey var."

Düden, fırtına bulutlarından oluşan bir düğüm gibi dönüyordu, ancak gökyüzünde çalkalanmak yerine, zemine pürüzlü bir şekilde kesilmiş dairesel bir uçurumun içinde çalkalanıyorlardı.

Sanki büyük bir yumruk, Hisar'ın üçüncü bodrum katında, mermer sütunlardan oluşan bir ormanın geniş tavanları desteklediğı ve bazıları etiketli kasalarda, bazıları yeşim ve pembe granit kaideler üzerinde sergilenen geçmiş çağların eserlerinin ve kalıntılarının depolandığı, bir zamanlar fildişi ve mercan rengi kiremitten oluşan bu güzel alanı delip geçmişti. Yumruğun geride bıraktığı şey ise başka bir yere açılan bir kapıydı; kapkara bulutlarla dolu bir fırtına dünyasına. Karanlığın karmaşasında uzaktan şimşekler çakıyor, sürekli bir gök gürültüsü yeri sarsıyordu.

Obruğun etrafında görünmez ama bariz bir büyü halkası uğulduyordu, cızırtısı pişen ete benziyordu. Havayı acı bir koku doldurdu ve sanki dilimi eski bir metal paraya değdirmişim gibi ağzım ekşi ve tuhaf bir hal aldı. Bu büyü bariyerinin , bitişik bir halka oluşturan bir düzine yorgun görünümlü insan vardı, hepsinin üzerinde karmaşık şekillerle işlenmiş soluk cüppeler vardı: bir dil, diye düşündüm, ama okuyamadığım bir dil. Etraflarında kitaplar, parşömenler ve kırıntılar saçılmış tabaklar vardı. Bazıları ellerini kaldırmış çukura bakıyor, büyü gibi bir şey mırıldanıyorlardı. İki tanesi kadife paletlerin üzerinde dinleniyordu.

Geldiğimizi gördüklerinde on ikisinin hepsi birden dikkat kesildi. Tuniklerini düzelttiler, ayağa fırladılar, aceleyle terk edilmiş tabakları saklamaya çalıştılar. İçlerinden biri bizi karşılamaya geldi, çömelmiş solgun bir adamdı ve kraliçeye bariz bir rahatlamaıyla gülümsedi.

Kraliçe'nin danışmanı Thirsk, "Bu Brogan," dedi. İpek bir mendille alnını sıvazladı. "Kraliyet Meclisi onu takviye çabalarını görevlendirdi."

"Majesteleri," dedi Brogan aceleyle eğilerek, "bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi, bugün birkaç... karışıklık oldu ve... şey, önceki konumumuzdan iki adım geriye itildik." Obruğun üzerindeki havayı işaret etti; mavi beneklerden oluşan soluk bir daire havada yavaşça dönüyor ve tam olarak obruğun çevresini yankılıyordu. Küçüktüler ve güneş ışığındaki toz zerrecikleri gibi parlıyorlardı. Çemberin içinde bir tane daha vardı, bu parlak kırmızı ve daha küçüktü.

Yvaine orada uzun bir süre hareketsiz durdu. Manzarayı incelerken kalbim güm güm atıyordu. Parıldayan havadan oluşan bir halka, obruk ile çevresindeki alan arasında bir bariyer oluşturuyordu. Parçalanmış zemin ve kırık fayanslardan oluşan tozlu yığınlar düzenli yığınlar halinde süpürülmüştü.

"Işık ve gölgeden oluşan bir çukur," diye mırıldandı Ryder, yüzünde korkutucu bir ifade vardı. "Tıpkı gardiyanların o gece bizi hapishanemizden çıkardıklarında söyledikleri gibi. Bize *bir düden olduğunu* söylediler. *Ve Chimaera oradan sürünerek çıktı.*" Ryder sertçe Yvaine'e baktı. "Ve sen onu kapatmadın."

Yvaine'in ifadesi mesafeli ve kasvetliydi. "Yapamam," dedi sessizce. "Denedim."

Oda onun sözleriyle sanki bağırması gibi çınladı. Ağzım kurudu; aniden, kız kardeşimin güçlü koluna şiddetle sevindim.

Gemma bana tutunarak küçük bir sesle, "Anlamıyorum. Sen Edyn'in yüksek kraliçesisin. Eğer bu şeyi kapatamazsan, o zaman ne-"

"Kim yaptı bunu?" Alastrina tiksintiyle obruktan uzaklaşarak ters ters baktı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Yvaine, yüzünde hâlâ o tuhaf, uzak bakışla. "Bildiğim şey şu. Yaz ortası balomun olduğu gece, Lord Ryder ve Leydi Alastrina'yı Lord Gideon'a saldırdıkları için hapse attım. Haftalar sonra, uyarı yapılmadan bir obruk açıldı ve chimaera ortaya çıktı. Paniğe kapılan muhafızlarım, vahşi büyülerinin yaratıklara karşı etkili olacağı umuduyla Ryder ve Alastrina'yı serbest bıraktı."

"Ve öyle de oldu," diye ekledi Alastrina. Gözleri bana kaydı. "Bir şey değil." "Ama siz büyünüzü karşı kullanmadınız, değil mi Leydi?

Alastrina?" dedi Brogan, yüzü kızarmıştı. "Kendinizi kurtardınız ve kaçtınız. O gün canavarları bastırmayı başarana kadar yirmi iki kişi öldü. Yirmi iki. İsimlerinden herhangi birini biliyor musunuz?"

Alastrina utanarak sustu. Gemma'nın eli benimkinin etrafında sıkılaştı. Sevindim; kendimi baygın hissettim. *Yirmi iki*. Adamın söylediği gibi hepimiz kaçmıştık. Eski Ülke'ye kaçmış ve gücümüzü orada Talan'ı kurtarmak için kullanmıştık. Ama sarayda biraz daha , o kan dökülmesinin bir kısmını önlemeye yardım edebilir miydik?

Ryder ellerini iki yanında yumruk yaparak, "Suçlaman yersiz, büyücü," dedi. "Chimaera'lardan sadece birini geri döndürmek için benim ve kız kardeşimin tüm gücü gerekti. Ve Ashbourne'ler bunu bile yapamazdı, daha önce değil..." Kendini durdurdu. Neredeyse ne söyleyeceğini biliyordum: *Eski Ülke'ye gitmeden önce değil, orada içlerindeki bir şey uyandı.*

Gemma, ağaçları yeryüzünden söktü ve Talan'ın kafasındaki lanetli tacı yırttı.

Mara, inanılmaz derecede güçlü, tek kişilik bir ordu gibi büyücüler ve iblislerle savaşıyor.

Ve ben, Kilraith'in dikkatini dağıtarak Gemma'ya onunla savaşması için zaman kazandırdım, sadece şarkıyla yükselen sesimi kullanarak.

Sertçe yutkundum. Bunlar eve döndüğümüzden beri geçen ay boyunca düşünmeme izin verdiğim anılar değildi. Onları düşünmek, karanlık bir aynada kendimin tuhaf bir versiyonuna, tanımadığım ürkütücü bir yansımaya bakmak gibiydi.

Yvaine hiçbir şey söylenmemiş gibi devam etti. Sesi havadar ve tuhaftı. "Danışmanlarım beni odamda kilitli tutmak için her şeyi denediler. Beni korumak istediler; bu onların göreviydi. Kendilerini tükettiler, tüm büyülerini kullandılar. Ama ben dışarı çıktım ve kalan canavarları öldürdüm. Parmaklarımı yumruk yaptım ve Tanrıça Kerezen'e -duyuların hükümdarı, tüm bedenlerin mühendisi- dua ettim ve onların canavar kalplerini durdurdum." Bana bakmak için döndü. "Ama onları kimin, neden, nereden ya da *nasıl* gönderdiğini bilmiyorum. Önümüzdeki bu şeyin ne olduğunu ve nereye gittiğini de bilmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yvaine beni korkutuyordu. O kadar kaybolmuş, o kadar genç ve yalvaran görünüyordu ki, beyaz saçları yüzen halkaların mavi-kırmızı ışıyla ürkütücü bir şekilde aydınlanıyordu. Bu anda, Yvaine yılların arkadaşından çok, gerçekte olduğunu düşündüğüm kişi gibi görünüyordu: Edyn'in yüksek kraliçesi, tanrılar tarafından seçilmiş, yabancı, dokunulmaz ve bilinmez. Gemma'nın koluna yapıştım.

Gareth obruktan güvenli bir mesafede çömeldi. ellerinin arasına almış, derin düşüncelere dalmıştı. "Koğuş büyüsünün türlerini her gün mü değiştiriyorsun?"

Brogan telaşla ona doğru koştu. "Evet, Profesör. Kraliçe her sabah ziyaret eder ve yeni bir tasarım yapar. Bize onu nasıl destekleyeceğimizi öğretir. O ertesi gün dönene kadar bunu yapıyoruz." Sesini alçalttı, Yvaine'e hayretle baktı. "Tasarladığı her varyasyonu katalogluyoruz. Bu dil tamamen yeni. Kaydedilmiş hiçbir büyü çalışmasının sözdizimine uymuyor."

"başka yaratıklar çıktı mı?" Gemma sordu. "Hayır," dedi

Yvaine sessizce.

"Hayır," diye yineledi Brogan, "ama her birkaç günde bir, tüm çabalarımıza rağmen sapkınlığın çevresi genişliyor." Endişeyle kraliçeye baktı. "Bu hızla devam ederse, yıl sonuna kadar tüm Hisar'ı yutacağını tahmin ediyoruz. Genişleme hızı artarsa belki daha da erken."

Gareth ayağa kalktı. "Yeni ve Gelişmekte Olan Sihirler Komitesi'ne danıştınız mı?"

"Hayır, Profesör. Bize talimat verildi-"

"Kimse bilemez," diye mırıldandı Yvaine, gözlerini obruğa dikerek. "Çok korkarlardı."

Brogan çaresizce bize baktı. "Kraliçe bu sorunu çözmek için başka bir kurumla çalışmamızı yasakladı. Onunla yalnız çalışıyoruz. Paniği önlemek için, diyor."

Thirsk yakasını çekti ve boğazını temizledi. "Evet, size daha önce de söylediğim gibi Majesteleri, Profesör Fontaine'in önerdiği şeyi yapmak için Meclis'teki diğer kişilerden büyük bir baskı var. Bildiğiniz gibi Yeni ve Gelişmekte Olan Sihirler Komitesi üniversitenin bir mücevheri ve başında da profesörün kendisi var. Şüphesiz bu krizde yardımcı danışmanlar olacaklardır."

Yvaine yavaşça başını salladı. "Gareth olacaklar için çok önemli. Bunu açıkça görüyorum. Meslektaşları değil. Sadece o." Sonra bana baktı ve ifadesi yumuşadı. "Ve dördünüz ve Tarikat'taki kız kardeşiniz. Ve Talan - o da bunun bir parçası elbette. Oh, Gemma." Yvaine'in sesi hüznle ağırlaşmıştı. "Onu çok özleyiyor olmalısın."

Gemma irkildi. Şimdi elini sertçe kavrayan bendim.

Ryder kraliçeye doğru bir adım attı. "Majesteleri, bizi neden buraya getirdiniz? Tam olarak neyin parçasıyız?"

Yvaine onu çok sevdiği bir çocuğu izler gibi izledi. Sağ eli dalgınca koğuş büyüsunün yanındaki havayla oynadı; parmaklarında kıvılcımlar parladı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye yanıtladı. "Hepinizin. Tüm gücümü, elimdeki tüm kaynakları burayı korumaya ve obruğun nedenini belirlemeye harcamalıyım. Ve"- bakışları Brogan'a kaydı-"bu sırrın bu duvarları aşmamasını sağlamak için. Ben burada kalmalıyım. Tanrıların benim için yaptığı, kendi elleriyle taştan Hisar'da en güçlüyüm. Ama sen..."

Sırayla her birimize baktı. Tenim eski bir içgüdüyle karıncalandı.

"Her yere gidebilirsiniz," diye mırıldandı, "ve her yere, gitmelisiniz de. Hepinizin dünyadaki gözlerim, kulaklarım ve ellerim olmanıza ihtiyacım var. Danışmanlarımin deyimiyle bu *sapkınlığı* neyin yarattığını öğrenin. Bu pencere, bu kapı. Bunu ne yaptı ya da kim yaptı ve dünyamızda bilinmeyene giden yolları açan başka hangi şeyler var?"

Bir anda aklıma Middlemist ve Mara'nın son mektubu geldi. *Sis ölüyor*. Bu obruk hastalığın yayıldığıının kanıtı mıydı? Zihnim korkunç olasılıklarla dolup taşı. Doğruca Mara'ya gitmek, onu ve Gemma'yı kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyordum. Ivyhill'de saklanabilirdik; onları yanımda tutacaksa gece gündüz müziğimi çalabilirdim.

"Farrin," dedi Yvaine yumuşak bir . "*Farrin*."

Kraliçenin sesi beni kendime getirdi. Herkes bana bakıyordu; titrediğimi, omuzlarımin öfkeyle gerildiğini fark ettim.

Yvaine bir süre sonra benim için üzgün görünerek, "Ne pahasına olursa olsun hepiniz birlikte çalışmalısınız," dedi. "Bunu yapmanızı engellemeye çalışanlar olabilir. Sizin için ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, onlara karşı gelmelisiniz. Hatta-"

Yvaine aniden sustu ve kaskatı kesildi. Ciddi ifadesi çatladı ve gözlerimin önünde yeniden kendisi oldu, arkadaşım Yvaine, güçlü ama insan, mizah ve kayıp gibi ölümlü şeyleri bilen

ve korku. Yüzü dehşetten donuklaştı; çılgınca obruğa doğru koştu ve sonra, hiçbirimiz onu durduramadan, kendini içine atmaya çalıştı.

Kandırıcılar çemberi sarsıldı; bir büyü şoku, kulaklarımı uğuldatan keskin bir çatırtıyla odanın içinde dalgalandı. Kandırıcıların panik ve acı içinde bağırıklarını duydum.

Gemma beni serbest bıraktı. "Çalışmaya devam edin!" diye bağırdı kandırıcılara. "Brogan, onları tut!"

Brogan, gözleri faltaşı gibi açılmış, kendi kendine bir büyü mırıldanarak, sırayla her bir kandırıcının yanına gitti. Ellerini omuzlarına koydu, başını eğdi ve her birini öptü, bu sırada mırıldandı.

Düdeni çevreleyen görünmez büyü ipi parıldadı ve karardı. Güç dilleri odanın her tarafına yayıldı ve tüylerimizi diken diken etti. Yvaine kendini tekrar tekrar koğuş büyüüne doğru fırlattı. Yumruklarıyla dövüyor, içinden korkunç hıçkırıklar fişkırıyor ve sonra bilmediğim bir dilde bağırmaya başlıyordu. Ama bu sesle benim karıncalandı ve hafızam denizin kenarındaki Farther adlı hüznü eve gitti - Kilraith'in neredeyse hepimizi öldüreceği, Talan'ın ailesinin evinin şeytani yankısı.

Kraliçe her ne bağıırıyorsa, konuştuğu dil Olden diliydi.

Ryder ve Alastrina onu yakalayıp obruktan geri çekmeye çalıştılar ama o güçlüydü, çılgına dönmüştü ve kollarında vahşi bir hayvan gibi kıvranıyordu. Koruma büyüünün halkası onun kükreyişini, çırpınısını yankıladı. Bir kolu dışarı fırladı ve Ryder'ın yanağına çarparak korkunç bir yanık bıraktı.

"Ne diyor o?" Gemma seslendi. "Farrin, bir şeyler yap!"

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim, mutlak dehşetten yere yapışmışım ama sonunda bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirdim ve Yvaine'e doğru koştum. Dizlerinin üzerindeydi, Ryder ve Alastrina kollarını tutuyordu. Yanında diz çöktüm, kendimi uyuşmuş ve işe yaramaz hissediyordum, sesimi zorlukla çıkarabiliyordum.

"Yvaine, buradayım," diyebildim. "Ben Farrin. Lütfen bana bak."

Başını salladı, gözlerini sıkıca kapattı ve yine de ağzından yabancı kelimeler döküldü. Oda titriyordu. Göz ucuyla Thirsk'in gölgelerin içine, bizi buraya getiren koridora doğru koştuğunu gördüm.

Gareth yanıma çömelmiş, sesini duyurmak için bağıırıyordu. "*Geliyorlar, diyor. Uyanyıyorlar.* Bu Zelophar, tanrısal bir dil. Unmaking'den sonraki günlerde, şu anda beş Dehlizin bulunduğu yerde toprağa oyulmuş olarak bulundu. Aidurra ve Vauzanne'da da dağların kenarlarında ve mağaraların duvarlarında. Çoğu bilgin, tanrıların bu yerleri Edyn'in koruyucu altyapısı için önemli olan güçle olgunlaşmış kutsal yerler olarak işaretlemek istedikleri konusunda hemfikir-"

"Tarih derslerinin zamanı değil, kütüphaneci!" Alastrina hırladı, kraliçeyi zapt etmek için harcadığı çaba yüzünden yüzünden ter damlıyordu.

", *uyanyıyorlar.* Bunu tekrar söylüyor."

Yvaine'e "Bunu durdurmalısın," diye bağırdım. Biraz cesaret buldum ve elini tuttum, ama o kadar sıcaktı ki neredeyse düşürecektim. Kendimi çelikleştirdim ve gözlerimden yaşlar akmasına rağmen acıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Yvaine, beni dinle. Kendine zarar vereceksin. Bana bak, lütfen! Benimle nefes al. Benimle ol."

Gareth çevirmeye devam etti, obruğun şimşeği yüzünde parlıyordu. "*Onları uyutun!*" diye bağırdı, kraliçenin çığlıklarını yankılayarak. "*Buraya gelirlerse ölecekler. Uyutun onları!*"

Yvaine histerik bir haldeydi, hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki öğürmesine neden oluyordu. En yakınındaki büyü akımını pençeledi; her parmağının ucundan kan damlıyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden onu kollarıma çekip sarıldım ve omzunun üzerinden Ryder'ın bakışlarıyla karşılaştım. Başını sertçe salladı, yanağındaki kan izi endişe verici parlak bir kırmızıydı. O ve Alastrina kraliçeyi tutmaya devam ettiler, omuzlarını, bacaklarını kavradılar.

"Yvaine, Yvaine," diye mırıldandım. "Her şey . Ben . Ben buradayım."

Yanağımı saçlarına bastırdım. Kollarımda çok sıcak ve küçüktü. Başının arkasını kavradım, kaotik büyü beni tepeden tırnağa dövüyordu. Gemma'yı ve bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu düşündüm; ona gitmek için can atıyordum ama bunun yerine tüm yetersiz gücümle kraliçeye tutundum. Saçlarının vızıldayan bulutuna şarkı söyledim: söz yok, sadece melodi. Besteleyebileceğim en tatlı melodiyi, sadece sağlam, bütün notaları kullanarak, dolu ve sıcak - çocukken onlara güzel notalar derdim, dinleyicinin bedenini iek açan bir ışıkla dolduran notalar.

Sonunda, yavaşça, Yvaine rahatlamaya başladı. ığlıkları fısıltıya dönüştü; vücudu benimkine doğru sarktı. Bana sarıldı, yüzü boynuma döndü, uzun, derin bir nefes aldı ve sustu.

Alastrina onu bıraktı ve terden sıırıslıklam olmuş bir halde sağlam bir küfür savurarak yere düştü. Ryder meldiği yerde biraz sendeledikten sonra yanıma geldi. Sırtımdaki güçlü eli hoşuma gitmişti; titreyen bacaklarımdın tek başlarına hem Yvaine'i hem de beni taşıyabileceğinden emin değildim. Oturmayı çok istiyordum ama herhangi bir hareketin 'i sarsıp tekrar çığlık atmasına neden olmasından korkuyordum.

Aniden bastıran sağır edici sessizlikte, bir yalvaranın ağlamasının ve bir başkasının hırıltılı nefeslerinin belli belirsiz seslerini duydum.

"Tanrılar aşkına az önce ne oldu?" Gemma arkamda bir yerlerde fısıldadı.

Ryder karanlık bir sesle, "İyi bir şey değil," diye cevap verdi.

Kimse başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan büyük bir gürültü koptu. Bazıları uzakta, bazıları ise sarsıcı bir şekilde yakında olan çanlar, bu geniş, yıkık odanın soğuk genişliğinde yankılanan acil klarnet sesleri gönderdi.

Brogan ayağa kalktı ve bizi buraya getiren koridora, Thirsk'in kaçtığı koridora yorgunca baktı.

"Lütfen hepiniz bir an önce buradan ayrılır ve kraliçeyi odasına götürürseniz," dedi, sesi ince ve yüzü sanki koğuşu korur gibi yeni yeni solgunlaşıyordu

Yvaine'in patlaması sırasında bozulmamış olan büyü hayatından yıllar çalmıştı. "Görünüşe göre Konsey Üyesi Thirsk tecrit prosedürlerini uygulamaya karar vermiş. Yakında onlarca kraliyet muhafızı buraya akın edecek ve kraliçeyi bu halde göremeyecekler." Sonra doğrudan bana baktı. "Kraliçenin odasına gizlice nasıl ulaşabileceğinizi biliyorsunuzdur umarım?"

Başımı salladım, sesindeki müstehcen tonu duyunca biraz irkildim.

"O zaman onu al ve git, giderken arkanda bir çatırtı duyarsan telaşlanma. Muhafızların kafasını karıştırmak için saptırıcı büyüler yapmalıyız ve bu karmaşık bir iş." Biraz güldü ve üzüntüyle obruğa baktı. Burayı daha uzun süre gizli tutmaları imkânsız görünüyordu. Kaç muhafız, danışman ve saray çalışanı bunu zaten biliyordu? Kaç tanesi sırf Yvaine'in gücü onlara bunu söylediği için ağzını kapalı tutuyordu? Ve bu bitkin kandırıcılardan kaç yakında bitmek bilmeyen işlerinden bıkip isyan etmeye karar verecekti? Böyle bir şey yapabilirler miydi? Yoksa Yvaine onların iradelerini kendi çok mu sıkı bağlıyordu?

Bunlar cevaplanmasını istemediğim sorulardı. Yvaine'i Ryder'ın kollarına bıraktım, onu ne kadar kolay taşıyabildiğini fark ederek rahatladım ve herkesi yukarı çıkardım.

Bölüm 5

Kendimi bildim bileli ailem her ay kraliçenin misafiri olarak Hisar'ı ziyaret ederdi ama bunun sebebinin Yvaine'in yalnızlığı olduğunu on iki kadar anlamamıştım.

Düzenli olarak ağırladığı tek aile bizimki değildi elbette. Bask'ları ve dünyadaki diğer tüm Kutsanmış aileleri, düşük büyümlü aileleri ve hiç büyümlü olmayan aileleri de davet ediyordu. En az yarım düzine ailenin Hisarda ağırlanmadığı tek bir gün bile geçmiyordu; her birinin cömertçe döşenmiş kendi daireleri, her gün kraliçeyle akşam yemeği ve Hisar'ın sunduğu her lüksün kontrolsüz kullanımı: kraliyet hamamları, pırıl pırıl atlarla dolu ahırlar, dönüm dönüm kraliyet bahçeleri. Bütün bir günü saray arazisinde dolaşarak geçirebilir ve ihtişamının sadece bir parçasını görebilirdiniz. Sonra sersemlemiş ve mutlu bir şekilde yorgun hissederek yatağınıza doğru tökezlerdiniz, gözleriniz bulabildikleri her ihtişam parçasını içmekten ağırırdı.

Ancak atalarımın sahip olduğu gibi her aileye kendine ait bir ev hediye edilmemişti. Biz ona Yeşil Ev diyorduk ve şehrin kenarında, ailemizi ve bize eşlik eden misafirlerimizi ağırlayabilecek kadar büyük, şirin bir kulübeydi. Kulübenin ortasında, ben çok küçükken kraliçenin annem için yaptırdığı muhteşem bir kış bahçesi vardı. İkisi çok iyi arkadaştı, ben ve kız kardeşlerim ayaklarının dibinde oynasırken onlar her zaman bahçede gezinip özel görüşmeler yaparlardı. Kimse bunu anlayamadı. Tanrılar tarafından seçilmiş, dünyanın en güçlü yaratığı olan Edyn Kraliçesi'nin büyüleyici bulduğu şey neydi?

Philippa Ashbourne? Annem sadece düşük büyü lü bir aileden gelen bir elementaldi; botanik büyü konusunda kuşkusuz keskin bir gözü vardı ama gücü bu .

Yine de Yvaine onu severdi. Çocukken nedenini bilmiyordum; bunu sadece dünyanın işleyiş biçimi olarak kabul ettim. Ama büyüdükçe ve bu tür şeylere dikkat başladıkça, kraliçenin annemin varlığında daha rahat olduğunu fark ettim. Daha çok bir çocuk gibiydi, daha açık ve eğlenceli, daha az muhteşem, daha az korkutucuydu. Annem küçük Gemma'ya tohumları öğretmeye başladığında o da hepimizle birlikte toprakta oturur, Fare Şaplağı ve Jill-in-the-Dale gibi aptalca kart oyunlarımızı oynar ve tıpkı hepimiz gibi çılgılık atıp gülerdi. Şüphelenmeye ve kraliçeyi yakından izlemeye başladım; annemi baştan mı çıkarıyordu? Babamın burnunun dibinde bir ilişki mi yaşıyorlardı? Acımasızca sinsi davrandım. Kız kardeşlerime göz kulak olmam gerekirken konuşmalarına kulak misafiri oluyordum; hepimiz yattıktan sonra merdivenlerden aşağı süzölüp şömine başında çay ve kurabiye eşliğinde rahatça sohbet etmelerini dinliyordum. Bazen babam gece geç saatlere kadar onlarla konuşurdu; bazen yanlarındaki kanepede horlayarak uyurdu; bazen dışarı çıkardı ve onlar yalnız kalırdı.

Ama annem ve Yvaine hiçbir zaman uygunsuz bir şeyden bahsetmediler ve ben de onları hiçbir zaman uygunsuz bir pozisyonda yakalamadım. Uzun bir süre sonra, aralarında böyle bir şey olmadığı için kendimi tatmin olmuş hissettim. Ve sonra, on iki yaşına geldiğimde, Yvaine'in bize neden bu kadar şiddetle sarıldığını nihayet anladım.

Annem o yıl gecenin bir yarısı bizi terk etti. Bir sabah uyandığımda evi gergin ve tuhaf buldum, gök gürültüsünün yankısı kulaklarımda çınlıyordu. Önce bir kâbusun beni uykumdan ettiğini düşündüm; belki de parlayan çocukla, ateşle ve ciğerlerimi boğan dumanla ilgili bir başka rüyaydı. Uykulu Osmund'u kucağıma aldım, bornozumun içine soktum ve uzun koridorda aceleyle annemle babamın yatak odasına gittim, ama yatak boştu. Yatak çarşafı dağılmıştı; kırık camlar halının üzerinde parlıyordu.

Orada durup cam parçalarına bakarken midem bulandı, yanlışlıklarından dehşete düştüm. Osmund kafasını cübbemden çıkardı ve mutsuzca bana miyavladı.

Sonra babamın alt katta kükrediğini, camların kırıldığını ve kapıların çarpılarak açıldığını duydum. Gürültünün kaynağını bulmak için aşağı koştım, birinin ya da bir şeyin evimizi işgal ettiğini ve babamın onlarla savaştığını düşündüm. Belki de Bask'lardı, gerçi bir ormanda mahsur kaldıklarını biliyordum; annemle babam yangının ardından bizi rahatlatacağını umarak bize her şeyi anlatmıştı. Lanetli ormanı yaratan elementalleri ve kandırıcıları kiraladıklarını itiraf etmemiş olsalar da, bunu yüzlerinde açıkça görebiliyordum ve gerçek göğsümde yapışkan bir şey gibi oturuyordu. Nefret dolu Baskların bize zarar verememesine seviniyordum ve onların kırılmayan ağaçları kesmeye çalışıp başaramadıklarını hayal etmekten büyük zevk alıyordum ama aynı zamanda ailemin böyle bir zalimlik kapasitesine sahip olması beni korkutuyordu. Bunun için de Bask'ları suçluyordum; Bask'lar onları zorlamasaydı annemle babamın zalim olmalarına gerek kalmazdı.

Ama o sabah babamı eve dağıtan şey Bask'lar ya da herhangi bir istilacı değildi; kederdi. Giriş holünün merdivenlerinin altındaki gölgelerden babamın her odayı didik didik edişini, annemi arayışını ve büyük bir gürültüyle onun adını tekrar tekrar haykırışını izledim: "Philippa! *Philippa!*" Osmund'u çenemin altına sıkıştırmış, titreyerek orada dururken, kulaklarımda yankılanan gök gürültüsünün kötü bir rüyanın kalıntısı olmadığını fark ettim. Uykumda, babamın annemin adını ağırان çatlak sesini duymuştum ve bu ses beni bir daha asla uyanamayacağım gerçek bir kâbusun içine çekmişti. Sadece birkaç hafta önce, Müdür Mara'yı bizden almıştı; şimdi annem de gitmişti.

O korkunç günden sonra Citadel'i ilk kez ziyaret ettiğimizde, babam Yeşil Ev'de kalmayı reddetti. İçinde annemden çok fazla şey barındırıyordu; kış bahçesi annemin kandırıp getirdiğı yeşilliklerle dolup taşıyordu.

parlak bir hayat. Bunun yerine Gemma ve beni sarayda bıraktı ve kendisi meyhaneden meyhaneye dolaşırken bizi eğlenmeye terk etti. Her sabah eve duman ve içki kokusuyla gelir ve öğleden sonraya kadar asla uyanmazdı.

Bu ilk kez olduğunda, sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı o kadar öfkeliydim ki hayatımda ilk kez babamın kurallarını çiğnedim. Yeşil Ev'e kaçtım ve Gemma'yı da yanıma aldım. Zavallı şey gitmek istemedi; sanırım onu korkutmuş olmalıyım, o kadar sessiz ve öfkeliydim ki. Ama yine de onu oraya sürükledim ve sonra saatlerce ışısız salonda oturdum, gözlerim kurudu, Osmund kucığımda uyurken Gemma ağlayarak ve perişan bir halde kulübenin arazisinde dolaştı, küçük Una endişeyle onun yanında koşturdu. Gemma o zamanlar sadece sekiz yaşındaydı; onu bu şekilde kendi çaresizliğine terk etmek benim için korkunçtu. Ama umursamayacak kadar kendime gömülmüştüm.

Ve sonra kraliçe geldi, tam da salonun saati dokuzu çalarken. Gemma sonunda çimlerin üzerinde uyuyakalmıştı; Una'yla birlikte pencerelerin hemen dışında sarı bukleler, lekeli etekler ve pırıl pırıl beyaz kürklerden oluşan bir yığın oluşturmuşlardı. Sanki annemin sevdiği salonun başında nöbet tutmak onu bir şekilde bize geri çağıracaktı gibi bütün gün yerimden kıpırdamamıştım.

Yvaine sessizlik içinde bana katıldı, uzun beyaz saçları birbirine karışmış ve donuktu, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Düz gri bir elbise giymişti ve ayakları çıplaktı. Karşımdaki divana oturdu, ellerini kucığımda sıkıca kavuşturdu ve gözlerini ateşe dikti. Konuşmayı reddederek uzun süre onu izledim. O anda ondan nefret ettim; bu bizim kederimizdi, onun değil. Hem zaten o Edyn'in yüksek kraliçesi değil miydi? Eğer isteseydi, annemizin nereye gittiğini bulabilir ve onu eve getirebilirdi.

Ama sonra Yvaine çok sessiz bir şekilde, "Onu bulmaya çalıştım ama . Sence bu ne anlama geliyor?"

Şaşkınlıkla ona sadece göz kırpabildim. Düşüncelerimi duymuş muydu? Eski Ülke'de böyle şeyler yapabilen varlıklar vardı -onlara okuyucu deniyordu- ve belki de tanrılar kraliçeye diğer tüm güçleriyle birlikte bu gücü de vermişlerdi.

"Burada olmamın korkunç olduğunu biliyorum," diye devam etti. "O senin annen, benim değil. Sizi yalnız bırakmalıyım. Ama görüyorsunuz, ben son derece bencilim." Bana baktı ve sonra yüzü sık sık yaptığı o olağanüstü şeyi yaptı, yaşadığı garip donmuş yıllar eriyip gitmişti ve geriye benden çok da büyük olmayan, kaybolmuş ve korkmuş görünen bir çocuk kalmıştı.

"Bir zamanlar bir ailem olduysa bile," dedi bana, "onları hatırlamıyorum. Belki de vardı. Belki de bir yetimdim. Tanrılar beni seçtiğinde kaç yaşındaydım bilmiyorum. Ondan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum, kendimi çok küçük hissettiğim dışında."

Bunu aceleyle fısıldadı, sanki bana böyle şeyler itiraf etmemesi gerektiğini biliyormuş ama kendini tutamıyormuş gibiydi. "Sizinki şimdiye kadar tanıdığım tek gerçek aile. Her zaman bunun bir parçası olmam gerektiğini düşündüm, ki bunun saçma olduğunu biliyorum. Ama seninle ve kız kardeşlerinle birlikteyken, en çok da annenle birlikteyken kendimi bir kraliçe ya da sapkın, tanrısal bir şey gibi hissetmedim. Bir *yaratık*."

Kelimeyi tükürdü, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu hiç böyle bir durumda görmemiştim. Onu dinlerken zor nefes alıyordum.

"Sizlerle birlikteyken kendimi bir kız gibi hissediyorum. Bir insan gibi. Bu çok rahatlatıcı. Hepinizin yanında gücüm azalıyor. Taşınması daha kolay. Ve şimdi o gitti ve ben onu bulamıyorum. Eğer denersem, herkesi bulabilirim, dünyanın herhangi bir yerinde. Bunu biliyor muydun? Her zaman bilge olan tanrılarımıza şükürler olsun ki" -sözler acı geliyordu- "aklıma koyarsam çoğu şeyi yapabilirim, gerçi bazen çok uzun sürüyor ve doğru düzgün bitiremeden yorgunluğa yenik düşüyorum. Ama onu bulamıyorum. Ve senin burada olduğunu bilmiyordum.

Bu gece. Evin boş olduğunu sanıyordum. Sonra içeri girdim ve seni ve Gemma'yı burada bulmak ne büyük sürpriz. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Yani... düşüncelerimi okuyamıyor musun?" diyebildiğim tek şey buydu.

Yvaine başını salladı ve gözlerini kapattı. "Hayır ve bu harika. Burada her şey çok sessiz. Hepiniz çok sessizsiniz."

Bir yanım onunla tartışmak istiyordu; hepimiz bir aradayken ailemin hiç de sessiz olmadığını bilecek kadar Yeşil Ev'de zaman geçirmişti. Ama artık hepimiz bir arada değildik ve belki de bir daha asla olamayacaktık.

Ben de başka bir şey söylemedim; kraliçeyi dinlemek beni yormuştu. Bütün gün göğsümde sıkıca tuttuğum öfkenin sıcak yumruğu ben farkına bile varmadan eriyip gitmişti. Yvaine'in dizlerini göğsüne çekip ağlamasını izledim ve huzursuz bir uykuya daldım. Uyandığımda Gemma ve benim için sıcak bir kahvaltı hazırdı - meyve ve pudra şekerıyla doldurulmuş gevrek waffle'lar, köpüklü sıcak kakao. Gün açık ve aydınlıktı ve kraliçe gitmişti.

Yıllar sonra, Yvaine ile oturup onun uyumasını sağlarken, o uzun zaman önceki geceyi düşündüm, gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Yvaine'in yanımda uykuya dalmasına yardımcı oldu. Hisar'a yaptığım her ziyarette ona en azından bir gece böyle bir gece yaşatmaya çalıştım: Odasında, sadece ikimizin olduğu huzurlu bir akşam. Başka arkadaşı yoktu, bir keresinde bana itiraf etmişti - insanların yaptığı gibi sadece konuşmak için odasına getirdiği kimse yoktu. Bu yüzden o gecelerde ateşin başında oturur, bitki çayı ve bir tabak dolusu kurabiye eşliğinde, tıpkı annemle onun eskiden keyif aldıkları gibi, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurduk. Ne resmi devlet görevleri, ne telaşlı danışmanlar, ne de masasının üzerine yığılmış bitmek bilmeyen belgeler vardı. Bazen onun için müzik çaldım ama çoğu zaman ben daha öneride bulunamadan uyuyakalırdı.

Ve bu gece, sarayın tecrit zilleri kulaklarımda çınlarken ve muhafızlar her adımda tepemizde dolaşırken, Yvaine biz daha odasına varmadan Ryder'ın kollarında uyuyordu. Onu yatağının yastıklarının arasına yerleştirirken kuşkuyla izledim; acaba onun yakınlığından bunalıp bir şekilde bilinçsiz halinden faydalanmaya mı çalışacaktı? Ama sanki kendi sevgilisini yatırıyormuş gibi son derece terbiyeli, hatta saygılıydı ve bana gelip sessizce, "Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sorduğunda Sadece başımı sallayabildim ve şalım vücutuma sıkıca sararak ona bakmaktan kaçındım. Bu gece beni çok fazla görmüştü; elbisemi yırtıp zehirli tenimi ortaya çıkaran kişinin o olduğuna dair içimde korkunç bir his vardı.

Onun yerine, kraliçenin odasının dışındaki koridorda Gareth'la birlikte endişeyle bekleyen kız kardeşimin yanına gittim. Bir an için onu kendime çektim.

"Sen iyi misin?" Fısıldadım. "Tüm o kaos seni incitmiş olmalı."

"Biraz," diye yalan söyledi cesur bir gülümsemeyle. Solgun yüzünden, gözlerinin altındaki gölgelerden, gerçekten ne kadar korkunç olduğunu görebiliyordum. "Ama Gareth bana biraz ekmek ve peynir bulacak, belki biraz da şarap. Sabaha kadar iyi olacağım, ya da en azından yeterince iyi olacağım."

Başımı kaldırıp Gareth'a baktım. Bana bitkin bir ifadeyle bakıyordu, sanki her an bir kötülük gölgelerden fırlayıp beni ölümün eşiğine getirebilirmiş gibi. "Farrin, ben senin..." Sesini kaybetti, boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Seni kaybetme şansımız olmadan seni kaybedeceğimi düşündüm-"

"Lütfen yapma," dedim bıkkınlıkla. "Artık iyiyim. Her şey ."

"Birbirimize olan sonsuz aşkımızı ilan etme fırsatı bulamadan' mı diyecektin?" Gemma kayıtsızca sordu.

Gareth da ben de ona suratımızı astık ama ikimizin de dikkatinin dağılmasına minnettar olduğumuzu biliyordum. Onları yollarına gönderdim ve saatler sonra, Yvaine'in dolabından sade bir gecelik giyip başımı sallamak üzereyken

Sonunda Yvaine yatağında yanımda kıpırdandı ve fısıldadı, "Teşekkür ederim dostum. Sen buradayken kendimi daha güvende hissediyorum."

Sessizleşene kadar saçlarını okşadım, nefes alış veriş i düzgün ve sabitti. Elbisesinin altına taktığı küçük gümüş madalyon yastığın üzerine düşmüştü. Dikkatlice tekrar korsajının içine soktum. Ne istediğimi söylemedim: *Güvende hissetmek ne anlama geliyor?* Tanrılar, kraliçenin yatak odasında kendimi öyle hissetmem *gerektiğini* biliyordu ama ben sadece huzursuz ve yorgun hissediyordum, sorularla doluydum. En son ne zaman gerçekten güvende hissettiğimi hatırlamaya çalıştım, sanki görüş alanımın kenarında çömelmiş korkunç bir şey yokmuş gibi ve cevabı bulamadım.

Yvaine'i yatak odasında bıraktım, kapıdaki muhafızları atlattım ve kraliyet dairelerinde dolaşmaya başladım. Her yerde, her kapıda ve koridorlarda devriye gezen muhafızlar vardı ama beni rahatsız etmediler ya da nereye gittiğimi sormadılar. Onlar bana, ben de onlara alışmış tım. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve Yvaine'in odaları gri ve garip geliyordu, her cam parıltısı donuklaşmış, her ince kumaş parmaklarımın altında kırılmanlaşmış tı. Sanki her yer nefesini tutmuş, Yvaine'in gözlerini açmasını ve her şeyin eskisi gibi olmasını endişeyle bekliyordu.

Bu fikir beni korkuttu. Odalar benim bilmediğim neyi biliyordu?

Orada daha fazla kalmaya dayanamadım. Bir not karaladım ve Yvaine'in ilk iş olarak görmesi için gardiyanlardan birine verdim. *Müzik odama gittim, yazıyordu. Uyandığında beni ara.*

Sonra onun odasından ayrıldım ve kraliçenin devasa kulesinin alt katına indim; burada yıllar önce benim kullanımım için bir süit ayrılmış tı. Küçük ama sevimli bir balo salonu vardı, aynalı duvarlar ve özenle işlenmiş yaldızlı parşömenler, kadife kanepeler, püsküllü halılarla süslenmiş tı. Balo salonunun yanında, sadece bir uyku koltuğu ve kitaplarla dolu iki duvarı olan küçük bir oda vardı ve balo salonunun dışında, çiçekler taş bir verandayı perdeliyordu.

Hepsi benim içindi, on dört yaşında verdiğim felaket halk konserinden sonra kraliçenin bana hediye ettiği özel bir sığınak. Tüm o insanlar benim için çılgılık atıyor, bana bağılıyor, bana ulaşmak için piyanoya hücum ediyor, coşku nöbetleriyle kendilerini bana atıyorlardı. On yıl sonra, hala her hatırladığımda ürperiyordum, ama burada korkmadan, seyircisiz çalabiliyordum.

Balo salonunun ortasındaki piyanonun başına oturdum; küçük ve parlak beyaz, her yüzeyinde altın rengi sarmaşıklar olan hoş bir enstrümandı. Kapağı açtım, midemdeki bulantı hissini, tecrit çanları nihayet susmuş olduğu için havadaki dehşet sessizliğini görmezden gelmeye çalıştım ve çalmaya başladım. Aklıma gelen tüm neşeli parçaları çaldım - Aiduralı besteci Dakesh Viliaris'in bana her zaman zıplayan gösteri atlarını hatırlatan narin sonatı; saray müzisyeni Alessande Bardata'nın çocuklarını kutlamak için yazdığı, beni her zaman gök gürültülü ve muzaffer hissettiren, parmaklarımın güçle cızırdamasına neden olan son derece zor bir konçertosu; orkestranın baloda çaldığı tüm hareketli makaralar. Ama her birinden sadece birkaç ölçü çalabildikten sonra memnuniyetsiz bir şekilde diğerine geçerdim.

Aradan bir saat geçti ve omuzlarım gergin, midem düğümlenmiş bir halde piyanodan sertçe uzaklaştım ve onun yerine odanın en ucundaki kaidenin üzerinde duran güzel yeşil kemani denedim. Ama teller parmaklarımın altında sertleşti, yay elimde beceriksizleşti ve şarkı söylemeye çalıştığımda bile notalar sanki bedenimden ayrılmak *istemiyormuş* gibi inatçı geldi. Korkunç düşünceler içimde hızla yükseldi, karışık bir görüntü sağanağı: Yvaine kendi büyüüne karşı dövünüyor, onu parçalamaya çalışıyor; midemdeki zehir lekesi; gıdaklayan, kanlı burunlu deli adam; meydan okuyan, korkak babam.

Görüntüleri ne kadar umutsuzca zapt etmeye çalıştıysam, o kadar hızlı geldiler ve sesim, bestelenmiş en tatlı halk şarkılarından biri olan, hayatım boyunca bildiğim "Willa's Lullaby"nin ortasında kesildi.

Birden o kadar sinirlendim ve kafam karıştı ki başka bir not hatırlayamadım. Orada durup aynalı duvara baktım, hayal kırıklığıyla donup kalmıştım. Yansımam her yerdedi; ondan kaçamıyordum.

Belki bir barmaidle yatarsan, diye Gareth'ın sesi geldi, kafamın içinde o korkunç günde olduğundan çok daha acımasızdı.

Sinirli bir çılgılla piyanonun kapağını kapattım, kemanı odanın öbür ucuna fırlatmamak için kendimi zor tuttum ve verandaya fırladım. Ama tüm o çiçeklerin parfümü beni iğrendiriyordu ve onları saplarından koparmamak için arkamı döndüm. Merdivenlerden aşağıya, kraliçenin kulesini saran koğuş büyüsunün esnek kabuğundan geçtim ve hemen ötesindeki bahçe yollarının labirentine daldım. Girişte duran şaşkın bir muhafız, "Leydim? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Uyku sorunu," diye cevap verdim, sesim çirkin ve tizdi, hiçbir şekilde inandırıcı değildi. Deli bir kadın gibi görünüyor olmalıydım. "Sadece yürüyüşe ihtiyacım var."

Çılgınca birkaç dönüş yaptım, ağaç dallarının altından eğildim ve daha fazla lanet çiçeğin yanından geçtim. Nereye gittiğimi bilmiyordum; sadece durursam çılgık atacağımı biliyordum. Pembe asterlerle dolu bir çalının arasından bir başka özensiz dönüş daha yaptım ve Ryder Bask'ın göğsüne çarptım.

Neredeyse üzerinden sıçrayacaktım -dağ gibi sağlam ve uzun boyluydu- ama düşmeme fırsat vermeden kollarımdan yakaladı. Ondan uzaklaştım ve tökezleyerek geri döndüm.

"*Dokunma* bana," diye hırladım.

Geri çekildi, ellerini kaldırdı. "*Bana* çarpan sendin, Ashbourne."

Ona ters ters baktım. "Burada ne işin var senin? Hırsız gibi sinsice dolaşıyor musun?"

Tek kara kaşını kaldırdı. "Ben de sizin gibi kraliçenin misafiriyim. Uyuyamadım ve ahıra gittim, sonra atımı aldım - *kendi* atımı

-Oyun parkında bir gezinti için. Peki burada tam olarak ne çalıyor olabilirim? Bir yığın dal mı?"

At kokuyordu, geç de olsa fark ettim, üzerinde hafif lekeli binici kıyafetleri ve çoğu dağınık bir düğüm halinde toplanmış siyah saçları rüzgârda savrulmuştu. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona çarptığım için özür dilemek uygun görünüyordu ama bu düşünce beni daha da öfkелendirdi. Bir hışımla yanından uzaklaşmak istedim ama o zaman belki biraz şaşkın ama iyi bir şekilde ailesinin dairesine dönecekti ve ben kesinlikle iyi olmayacaktım.

Tahammül edemediğim bir dengesizlik.

"Kraliçeye bir şey mi oldu?" diye söze başladı ama sabırsız bir el hareketiyle sözünü kestim.

"Hiç özür dilemedin."

Bana göz kırptı, bahçenin mor gölgeleri içinde sinirli ve şahin gibi görünüyordu. Şafak gökyüzüne usulca akıyordu.

"Ne için özür dilediniz?" dedi.

Adamın cesareti. "Yaz ortası balosunda bizi kandırdığın için. Annemin döndüğünü düşünmemizi sağladığın için. Herkesin önünde babama saldırdığın için."

"Peki baban Bathyn turnuvasında beni öldüresiye dövdüğün için hiç özür diledin mi?" diye sordu sessizce. "Ya da ailemi yıllarca lanetli bir ormanın içine hapsettiğin için?"

"Peki evimi yaktığın için hiç özür diledin mi? Beni neredeyse *öldürdüğün* için?" Ondan uzaklaştım, yükselen bir hıçkırığa karşı sertçe bastırdım. "Her gece rüyamda görüyorum. Neredeyse öldüğüm geceyi rüyamda görüyorum. Ve sonra uyanıp gün boyunca tırmalıyorum ve uykuya dalıyorum ve bunu tekrar yapıyorum, ve tekrar. Ve bir kez olsun aileden kimse özür dilemedi."

Bir an sessiz kaldı. "Bu bir dönüm noktasıydı, değil mi Ashbourne? O yangın hepimiz için her şeyi daha da kötüleştirdi."

Ona doğru döndüm. "Bana öyle demeyi kes, sanki sadece resmi sınıflandırmayla anılmaya layık bir böceğim. Benim adım *Farrin*."

Korkunç derecede mutsuz görünüyordu. Çenesini sıkı, bakışları beni yakıyordu. "Farrin, o zaman," dedi. "Farrin."

Sanki adımı söylemek bile ondan bir şeyler koparmış gibiydi. Acı acı güldüm. "Teşekkür ederim. Zor bir görev olmalı ama yine de başardınız. Aferin sana." Kaleyı işaret ettim. "Ve işte hepimiz buradayız, tüm bu olanlardan sonra artık arkadaş olmamız gerekiyor ve sen sanki dilindeki ismim şimdiye kadar tattığın en kötü şeymiş gibi orada duruyorsun. Çok saçma."

"Ben de bu durumdan pek memnun değilim Farrin," dedi sertçe, "ama kraliçe birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi. Her ne kadar içimdeki her şey bunu yapmamam gerektiğini haykırsa da denemeye hazırım. Sen istekli misin? *Gerçekten* istekli misin? Yoksa bütün zamanını bana bağırarak mı geçireceksin?"

"Sana istediğim kadar bağırırım," diye karşılık verdim, o kadar öfkeliydim ki başımın döndüğünü hissettim. "Yvaine'in bunu yasakladığını duymadım."

Ryder bir kez daha sessizliğe gömüldü. "O iyi mi?" Gözlerini hızla kaçırdı ve elini ağzına götürdü. "Kollarımda bir hiç gibi hissediyordu. İçimde kaybolup gideceğine dair korkunç bir his vardı. Odasına vardığımızda her tarafım kül içinde kalacaktı."

Onun bu kadar ürkmüş görünmesi beni içten içe tedirgin etti. "Belli ki iyi değil ama en azından şimdilik uyuyor."

"Peki sen neden değilsin?"

"Neden umursuyorsun ve neden sana söylemeliyim?"

Omuz silkti. "Ben doğuştan meraklı bir adamım. Şimdiye kadar gidebilirdin ama gitmediğine göre, bir parçanın konuşmak için yanıp tutuştuğundan şüpheleniyorum. Benimle bile." Durdu, bana sertçe baktı. "Ağlıyorsun."

"Üzgün olduğum için değil," diye tükürdüm. Çözülüyordum ve buna tanıklık edecek o kadar insan varken *bu* adam olmalıydı.

"Üzgün olduğunu söylemedim." "*Kızgınım.*"

"Bu çok açık."

"Ve yorulдум," dedim, kelimeler ince bir nefesle ağzımdan çıkıyordu. "Çok yorgunum ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Geleceğe bakıyorum ve tek gördüğüm aynı şey: zar zor tek parça halinde tutabildiğim bir ev, kimsenin anlamadığı garip bir büyü, gözlerimizin önünde değişen dünya. Dışarıda yaralarını yalayan ve geri saldırmak için doğru anı bekleyen bir canavar. Ve sen." Gözyaşlarımın arasından ona ters ters baktım. "Sen, korkunç kız kardeşin ve korkunç ebeveynlerin, hayatımda temizleyemediğim lekellersiniz."

"Ve müzik," diye usulca ekledi Ryder. "O da var. Evet?"

Yüzümü silerek alay ettim. "Evet. Bu kadar üzgünken doğru düzgün müzik bile çalamıyorum. Bir gün Kilraith döndüğünde de üzgün olacağımı düşünmüyor musun? Sanırım olabilirim. O gün geldiğinde işe yaramaz hale geleceğim, bahçede öfke nöbeti geçiren, basit bir halk ezgisini bile söyleyemeyen sümüklü, öfkeli bir çocuk olacağım."

"Peki ya birkaç saat önce kraliçeyi sakinleştirdiğin zamana ne demeli? Başka hiçbir şey onu sakinleştiremezken, senin sesin sakinleştirdi. Ya hepimiz Eski Ülke'deyken, ormanda bize saldıran hayaletleri sesinle sersemlettiğin zaman? Sesin Kilraith'i sersemlettiğinde ve biz koşarken evin etrafımıza yıkılmasını engellediğinde?"

Başımı salladım, konuşamadım. Bunların hepsi doğrudu ama herhangi birini tekrar yapma düşüncesi bana çok büyük geliyordu. Eski Ülke'ye bir kez gitmiştim ve asla geri dönmek istemiyordum. O anda tek istediğim uyumaktı. En azından yangınla ilgili rüyam tanıdık bir şeydi; yüzleşmem gereken tek şey buysa, bunu sonsuza dek yapabilirdim.

Yere çöktüm ve bahçenin çakıl taşlı yoluna oturdum. Bir süre sonra "Lütfen artık konuşma," demeyi başardım. "Lütfen sessiz ol."

Ryder makul bir şekilde, "Pekâlâ," dedi ve sonra ellerini arkasına koyarak orada durup aydınlanan gökyüzüne baktı.

Bir süre sonra ona çıktım, "Ne yapıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı, ağzını işaret etti.

Ona tokat atabilirdim ama bu ayakta durmamı gerektirirdi. "Evet, konuşabilirsin."

Alaycı bir tavırla eğildi. "Teşekkür ederim, Leydi Farrin. Sorunuza cevap olarak, burada durmuş düşünüyordum ve söylememe izin vererseniz bir önerim var."

Bu nasıl olmuştu? Ryder Bask tarafından küçümsenerek nasıl burada çamurun içinde oturuyordum? Ona ters ters baktım ve tanrı vergisi sihrimin, sadece gözlerimi kullanarak birini paramparça etme gücüne sahip olmasını diledim.

"Söyle o zaman," diye tükürdüm, "ve sesinde o iğrenç züppe tonu olmadan, sonra da git."

"Vur bana."

Söylemesini beklediğim son şey buydu. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Ne?"

"İstediyini biliyorum ve bunun seni daha iyi hissettireceğini düşünüyorum. Ayağa kalk ve bana vur." Biraz eğildi ve sırtıttı. Bir tutam siyah saç, muziplikle parlayan mavi gözlerinin üzerine düştü. "Eğer yapabilirsen."

Sanki beni kandırmıştı. Öfkem o kadar ani ve hızlı yükseldi yorgunluğumu unutarak ayağa fırladım. Yaz ortası balosundaki o geceyi, babamı nasıl yumruklayıp tekmelediğini, onun ve grubunun kuzeyli şarkılarıyla hepimizle nasıl alay ettiklerini düşündüm ve bir yumruk yapıp ona doğru salladım.

İki eli de hâlâ arkasındayken kolayca savuşturdu. Dilini gıdıkladı, başını salladı.

"Nereyi hedeflediğini biliyordum," dedi. "Bana gözlerinle, vücudunu hareket ettirme şeklinle söyledin. Tekrar dene."

Yaptım, hala kaynıyordu ve öyle sert salladım ki neredeyse düşüyordum. Yine yumruğumdan kurtuldu ve ben utançtan yanarak biraz sallanmak zorunda kaldım.

"Müzisyenlerin sanatsal ve incelikli olması gerekmiyor mu?" Ryder dedi ki. "O her neyse? Tam tersi. Tekrar dene."

"Hayır," dedim, gözlerimin arkasında taze yaşlar birikiyordu. "Bu çok saçma. Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun." Ve ben de ona *izin veriyordum*. Hiç düşünmeden yemini kapmışım.

"Seni aptal yerine koymaya çalışmıyorum. Bir noktayı göstermeye çalışıyorum." Sonra bana biraz daha yaklaştı ve ben de yerimde durup ona tekrar vurmaya hazırlandım ama aniden ciddileşen yüzü beni duraksattı.

"Haklısın Farrin," dedi sessizce. "Dünya değişiyor. Bir şey geliyor. Kilraith ya da daha kötü bir şey. Kraliçe kendinde değil. Sarayı tehlikede. Ve gelecek olan şeyin geleceğinde, hepimizi gördü. Kardeşlerimizi. Arkadaşlarımızı. Sen ve ben. Hoşumuza gitse de gitmese de, birlikte çalışmak zorundayız. Eski Ülke'de yaptıklarımız sadece bir başlangıçtı - bence birden fazla şekilde." Bana kurnazca baktı. "Sen ve kız kardeşlerin... Taşındığınız gücün ne olduğunu bilmiyorum ama bence muazzam bir şey ve bence o gece orada Kilraith'le savaşmak bu gücü uyandırdı. Bence sen de böyle düşünüyorsun."

Nutkum tutulmuştu, sadece ona bakabiliyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. "Ve eğer bana izin verirsen, sana yardım edebilirim," diye devam etti. "Nasıl dövüşüleceğini biliyorum. Belli ki sen ."

Öfkelendim, ağzımı açıp bir şey söylemek istedim, *herhangi bir şey*, bacaklarını altından biraz çekecek bir şey. Ama ben daha söyleyemeden, iki nasırlı parmağını son derece nazik bir şekilde ağzıma dayadı ve beni tekrar sessizliğe gömdü.

"En önemli anda gücünü kaybedeceğinden endişeleniyorsun," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bu korkuyu anlıyorum. Öyleyse neden cephaneliğini genişletmiyorsun?"

"Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmek istiyorsun," dedim şoktan biraz nefessiz kalarak. Dudaklarım parmaklarına değdi. Sanki yanmış gibi hızla benden uzaklaştı ve sertçe başını salladı.

Tüm bu alışverişten rahatsız olmuş bir halde sertçe yutkundum ve çenemi kaldırarak kaybettiğim üstünlüğü geri kazanmaya çalıştım. "Peki karşılığında?"

"Hiçbir şey."

Alay ettim. "Artık bunun bir tür numara olduğunu *biliyorum*."

"Tamam. Karşılığında, önümüzdeki haftalarda ve aylarda ne yapmamız gerekiyorsa, bunun için daha iyi hazırlanacağınızı bilerek biraz daha rahat uyuyacağım. Kız kardeşlerin ağaçları kökünden sökebilir ve canavarları öldürebilir. Ben sana kendini ve sevdiklerini savunmak için bedenini nasıl kullanacağını öğretebilirim. Az önce denediğin yumruklar bir gösterge ise, hiçbir şekilde usta bir savaşçı olmayacaksın, ama daha güçlü olacaksın. Dolayısıyla biz de güçleneceğiz."

Büyük bir çabayla, kendini beğenmiş hakareti görmezden geldim ve toplayabildiğim kadar vakarla, "Haklı noktalara değindiniz. Teklifinizi değerlendireceğim."

Bir an daha bana baktı, yüzü doğunun büyüyen ışığıyla aydınlanmıştı. "Güzel. Bu arada hepimiz bir toplantı, bir tür konferans planlamalıyız - ailelerimiz ve güvendiğimiz birkaç kişi daha. Kin bir yana, sadece strateji. Kraliçe onun gözü, kulağı ve eli olmamızı mı istiyor? O zaman olacağız. Peki ya birlikte çalışma fikri benim gibi senin de onurunu kırıyorsa? Kraliçeyi, Sis'teki kız kardeşini düşün ve benim gibi gururunu bir kenara bırak. Bu mesele ailelerimizden ve birbirimize yaptığımız korkunç şeylerden çok daha fazlası ve bunu sen de biliyorsun."

Arkasını döndü, gidecekmiş gibi yaptı ve sonra durup omzunun üzerinden bana baktı. Sakallı profili acımasızca yakışıklıydı.

Güzeldi ama sabah güneşı onu yumuşatmış, sert kaşlarını altın rengine boyamıştı.

"Ve üzgünüm Farrin," diye ekledi, sesi sertti, aniden ağırlaşmıştı. "Her şey için üzgünüm ve keşke geri alabilseydim. Bunu her şeyden çok isterdim."

Orada öylece durdu, yumrukları sıkılıydı, sanki daha fazlasını söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. Sonra doğruldu ve sertçe, "Bir hafta içinde benden haber alacaksın. Bu sefer beni görmezden gelme."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve beni sersemlemiş, şaşkına dönmüş ve tamamen bozguna uğramış bir halde bırakarak uzaklaştı. Dalgınca dudaklarıma, parmaklarının olduğu yere dokundum. Kendimi silkeledim ve aceleyle odama çıktım.

Bölüm 6

İki gün sonra başkentten ayrıldığımızda, babam ve ben arabamızda yalnız oturuyorduk, personelimiz başka bir arabadaydı ve Gemma gri kısrığı Zephyr'e binmişti. Babamızla birlikte kapalı bir alanda oturmayı reddetti; onu bu kadar küçümseyebilmesine imreniyordum.

Kıtadaki en uzun nehir olan Godsmouth'u geçerken pencereden dışarı baktım. Gemma gök mavisi binici kıyafetleriyle köprü boyunca tırıs giderken muhteşem bir görüntü oluşturunuyordu: fırfırlı eteğinin altında hortum ve pırıl pırıl çizmeler, fırfırlı yakalı şık bir ceket, tüylü bir şapkanın altında tutturulmuş bukleleri. Hizmetçilerin arabasının konforundan yararlanmak yerine tıpkı leydisi gibi kendi atına binmekte ısrar eden leydisinin hizmetçisi Lilianne ile neşeli bir şekilde sohbet etti.

Karavanımızı gören herhangi bir vatandaş bizi hemen Ashbourn'lar olarak tanıyacaktı. Ve eğer Gemma'yı açık havada mutlu bir şekilde at sürerken, muhteşem ve kaygısız, herkesle konuşurken görürlerse, ortalıkta dolaşan söylentilerin sadece bundan ibaret olduğundan emin olurlardı. Kraliçe hasta mı? Kale saldırı altında mı? Her ne olduysa, *o kadar* ciddi olamazdı. Aksi takdirde Ashbourne'ler daha hızlı büyümlü yöntemler kullanarak aceleyle evlerine dönerdi ve Leydi Gemma kesinlikle tüm dünyanın görebileceği şekilde açık havada olmazdı.

Koltuğuma geri yaslandım ve kabinin öbür ucunda kitap okuyormuş gibi yapan babama baktım. Yarım saattir sayfayı çevirmemişti.

"Peki," diye başladım, kızgın ve cesur görünmeye çalışarak, terli avuçlarımı koltuk minderine bastırarak, "şimdi benden özür dileyecek misin? Kendini açıklayacak mısın? Yoksa bunların hiçbirisi olmamış gibi mi davranacağız?"

O zaman beni şaşırttı. Kitabı çarparak kapattı. "Lanet olsun Farrin," diye mırıldandı ve yalvarırcasına bana baktı. "Tabii ki özür dilerim. Seni yerde ölürlen görmek nasıl bir duyguydu sanıyorsun?"

Patlamak üzereydi; günahlarının bağışlanmasını istiyordu. Yine de bu konuşmayı başlatan ben olmuştum. Onun entrikalarının kurbanı olmuştum. "Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Nasıl bir histi?"

"Yangın gecesini tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim. Ivyhill yanarken araziye aramak ve seni bulamamak, seni bulamamak gibiydi."

Sesimi soğuk tuttum. "Yine de bu kez tehdit senin kendi düşüncesiz, aptal tasarımıydı. Yoksa yangını da mı sen çıkardın?"

"*Tabii ki* yapmadım. Kendi evimi mi yıkayım? Kendi evimi yıkmayı -"

"Bunu önermeme nasıl şaşıırırsın?" Tahtada dimdik oturdum, yumruklarımı kalçalarımnda sıktım. "Herkesi kandırdın - kraliçeyi, Bask'ları, Gemma'yı, beni - ve bir umut vesilesi olması gereken şeyi bir felakete dönüştürdün."

"Kraliçenin hepimizden sakladığı o çukur, diplomasinin timsali olsaydım bile o gün aynı şekilde genişleyecekti," dedi somurtkan bir şekilde.

Yvaine'in bir anısı canlandı, çılgınca hıçkırarak ağlıyordu, büyücüler onu tutmak için umutsuzca çabalarırken kendini kendi büyüüne atıyordu.

Yvaine bunu ne babama ne de uzun toplantıları sırasında Bask'lara anlatmıştı. Onlara obruktan, onu kontrol altına alma çabalarından bahsetmiş; gerçeği bu kadar uzun süre gizlediği için özür dilemişti. Onlara söylediğine göre, aradaki yarayı kendi başına onarmak istemişti. Bu durumun ışığında

Middlemist, bu gizemi başkasına yüklemek istememişti.

Ama onu ele geçiren çılgınlık, bağırduğu şeyler -*Buraya gelirlerse ölürlər! Onları uyutun!* Babam hâlâ bunu bilmiyordu. Ve umarım hiç bilmeyecekti.

"Beni kasıtlı olarak yanlış anlıyorsun," dedim sabrımı zorlayarak. "Çocuk gibi davranıyorsun. Bir çocuktan daha kötüsün, çünkü bu durumun dinamiklerini tam olarak kavrama kapasiten var ve ne kadar olağanüstü bir eşek olduğunu kanıtlıyorsun."

Babam öne doğru eğildi, yorgun yüzünü ve kan çanağına dönmüş gözlerini gün ışığına çıkardı. "Ne yaptıysam ve ne yapmaya devam edeceğsem," dedi sessizce, "ailemi korumak için yapıyorum."

"Baba, savaş *bitti*."

Bana yorgun ve acımasız bir gülümseme verdi. "Bu savaş asla bitmeyecek."

"Sen kötüsün," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak. Artık kendimi tutamıyordum; balo gecesinden beri içimde yanan korku, öfke ve en kötüsü de içimi burkan *hayal kırıklığı* içimde sıcak bir nehir olup taşmıştı.

"Sen kötüsün ve aptalsın. Bu savaş hiçbir zaman gerçek olmadı. Kendi eğlencesi için bizimle oynamak üzere bir dizi köleleştirilmiş iblisi kullanan bir canavarın entrikasıydı. Ailelerimizin birbirlerine şiddetten beslendi; nefretimiz onu ayakta tuttu, güçlendirdi. Belki de şu anda yapmaya çalıştığı şeyi yapmasını kolaylaştırdı: dünyayı parçalara ayırmak, Mara'yı ve onun yanında savaşan diğer tüm kadın ve kızları tehlikeye atmak. Sürdürmek için *bu* kadar çaresiz olduğun miras *bu mu*? Kilraith yıllarca hepimizi aptal yerine koydu ve eğer izin verirsiniz koymaya da devam edecek. O ve dışarıda kaosa aç başka ne kadar kötü yaratık varsa, tüm dünya Bask'lara yumruk atarken sizin de körü körüne yumruk atmanızı sağlayacaktır.

Etrafınızda parçalanacak ve bundan memnun olacaklar, çünkü onlar değer verdiğimiz her şeyi yok ederken siz başka tarafa bakıyor olacaksınız."

Arkama yaslandım, öfkeyle doluydum ve korkunç derecede yorgundum. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, sanki şimdiye kadar her endişemi, her hayal kırıklığımı sadece uydurma olarak görmezden gelmiş gibi bana bakan babama baktım. Sanki beni gerçeği anlaması mümkün olmayan ve sonunda düşüncesinin yanlışlığını anlayıp ona itaat edecek, her zaman yaptığı gibi onu sevecek bir kız çocuğu olarak görüyordu.

"Keşke zehir beni öldürseydi," dedim sessizce, kelimeleri söyleyene kadar bunun benim korkunç bir dileğim *olduğunu* fark etmemiştim. Bu düşünce bana garip bir huzur verdi. Artık görev defteri yok, yatağında uykusuz, sefil geceler yok, yorgunluk yok. "Keşke Yvaine beni iyileştirememiş olsaydı. Belki cesedimi ayaklarının dibinde görmek mantıklı düşünmen için yeterli olurdu. Ya da belki görmezdin." İçimi çektim, gözlerimi kapadım, ağzım titremesin diye çenemi sıktım. "Bence bunun için fazla ileri gittin. Bence sen bir zamanlar sevdiğim babamın gölgesisin."

Yer değiştirdiğini duydum ve yanıma oturmaya çalışıp çalışmayacağını merak ettim - belki beni rahatlatmak için, ya da daha büyük olasılıkla beni içinde bulunduğum durumdan kurtarmak, mantıklı düşünmemi sağlamak için. Ama sadece sessizlik, durgunluk vardı ve sonra, diye düşündüm, kalbim küt küt atıyordu, ağlama sesi olabilecek kısık bir ses.

Parmaklarımı eteklerimin içine soktum ve gözlerimi kapalı tuttum. Göz kapaklarımın ardındaki bu yer daha iyiydi. Sıcak ve karanlık, kendimi acı veren her şeyden uzakta hayal etmek kolaydı.

Kıtanın güney kısmından Middlemist'i geçerek kuzeye seyahat etmenin üç yolu vardı: yeşil yol, at veya araba ve gemi kombinasyonu ve şans.

Bir kişi teorik olarak Gallinor'un güney yarısından kuzeye geçebilir ya da tam tersi, sadece Sis'e girerek ve bir şekilde onun parıldayan gümüş labirentinden sağ çıkıp diğer tarafa geçebilirdi. Elbette insanlar bunu yapmayı başarmıştı. Ancak kaybolmak son derece kolaydı ve çıkış yolunu bulamadan açlıktan lmeniz çok muhtemeldi. Eski yaratıklar alemler arasındaki bariyerden geçip size saldırabilir, sizi yiyebilir ya da aklınızı başınızdaki alabilirdi. Ya da Sis'in içinde kaybolmuş ve yalnızlığından, tuhaflığından, fısıltılarından ve telkinlerinden çıldırmış normal bir insan size rastlayabilir ve sizi bir chimaera, bir şekil değiştiren, bir fae sanabilir ve siz onu ldremeden önce sizi öldürebilirdi.

Bunlar, kız kardeşim Mara'nın, Middlemist'te devriye gezmek ve Edyn'i, yani insan dünyasını, tanrıların doğduğu ve büyülerinin çılgınca dolaştığı Eski lke'den korumakla yükümlü kadın ve kızlardan oluşan bir kardeşlik olan Gl Tarikatı'na hizmet ettiği yıllarda bize anlattığı hikyelerden sadece birkaçıydı.

O zaman bir kez olsun Mistwise'la seyahat etmeyi denemedik. Babam bile bunun için yeterince aptal değildi.

Neyse ki, g ve iş anlayışıyla dolu, kraliçenin dostu ve çoğunun gıpta ettiği bir Kutsanmış aile olmak, bize yolcular kiralamamıza izin veren türden bir zenginlik sağlamıştı. Bunlar, nadir bulunan ve birlikte çalışması pahalı olan, büyülerinin dar ama son derece faydalı bir amacı olan elemental insanlardı: bitki yaşamını bir kanal olarak kullanarak bir yerden başka bir yere anında ulaşım. Ivyhill'e dağılmış otuz altı yeşil yol olduğunu biliyordum ama babamın diğerlerini benden sakladığından uzun zamandır şüpheleniyordum. Benim bildiklerimden biri gizli bir lagnde, eğreli otları ve su yabani otları arasında su altında gömülü olarak bulunuyordu. Uygunsuz bir yerdi ama amaç da buydu zaten. Bu yeşil yol, Bask ailesinin maliknesi Ravenswood'a çıkıyordu ve ailemizin yıllarca onları gözetlemesine izin vermişti.

Ancak bu kez amacımız casusluk yapmak değildi; Ravenswood'u ailenin misafirleri ve müttefikleri olarak ziyaret ediyorduk ve amacımız krallığın güvenliğini tartışmaktı. Bu, yeşil yollardan gizlice geçmek için bir fırsat değildi.

O zaman araba ve gemiydi ve *tanrılar*, yorucuydu. Çoğunlukla dağlardan geçerek iki hafta süren yolculuk -önce güneydeki Küçük Griler, sonra da iki gün boyunca Gloaming Denizi'nden tekneyle geçtikten sonra daha uzun, daha acımasız Büyük Griler ve onların sert kuzey rüzgârları. Ravenswood'a vardığımızda ve ben arabadan sendeleyerek indiğimde, son günkü yolculuktan dolayı bacaklarım kaskatı kesilmişti, kendimi soğuk, siyah kuzey toprağıyla kaplı, korkunç ve kayalık da olsa toprağı öpmeye hazır hissediyordum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Ryder ve Alastrina bizi selamlamak için ileriye doğru yürüyorlardı; ebeveynleri ve tüm ev personeli de arkalarında görkemli bir şekilde sıralanmıştı. Herkes, hatta mutfak hizmetçileri bile siyah, mavi, gümüş ve grinin zengin tonlarında, çevredeki dağlara saygı duruşu niteliğinde giyinmişti.

"Lord Gideon," dedi Ryder, elini uzatarak yaklaşırken. "Ravenswood'a hoş geldiniz. Umarım yolculuğunuz hızlı ve olaysız geçmiştir?"

Babam önce Ryder'a sonra da ona bunu yaptırdığım için bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım, o korkunç kaşlarını atmasından korkmayacak kadar yorgundum ve ikimiz de gözlerimizi kırpmadan bir süre öylece durduk, ta ki babam omuzlarını hafifçe düşürüp Ryder'ın elini sıkana kadar. Öldürücü görünüyordu, çenesi sıkılmıştı ve gözleri binlerce hakaretle yanıyordu.

"Ciaran," dedi babam sert bir gülümsemeyle selamlarken. Ryder'ın tercih ettiğı ismin bu olmadığını o da en az benim kadar biliyordu. "Alastrina." Uzattığı elini öptü; parmaklarından birini ısırıp koparacağından emin olarak nefesimi tuttum. "Yolculuğumuz uzun ama kayda değer değildi," diye devam etti. Curt, taş suratlı. "Eminim grubumdaki herkes aceleyle odalarına götürölmekten memnun olacaktır."

Ryder hızlıca başını salladı ve omzunun üzerinden, ailenin uşağı olduğunu tahmin ettiğim, uzun boylu, yumuşak yüzlü, keskin siyah takım elbiseli bir adamı işaret etti. Eldivenli ellerini birbirine vurdu ve avluda bir hareketlilik başladı. Hizmetçilerimiz arabalarımızı boşalttı; seyislerimiz atlarımızı çözdü; Bask'ların önlüklü mutfak personeli akşam yemeği hazırlıklarına devam etmek için içeri koştururken, onların ev personeli de bizimkilere yardıma geldi. Herkes etrafımda koşuştururken ben sessizce durdum ve her şeyi içime çektim. Alastrina sert bir tavırla ağzı sıkı babamı evin önündeki Lord Alaster ve Leydi Enid'e doğru götürdü. Gemma neşeli çiçekli elbisesiyle oradan oraya koşturuyor, bulabildiği herkese kendini tanıtıyor, neşelenmek için yiğitçe çabalıyordu.

Gareth yanıma gelerek kayalık yoldan yukarıya, eve baktı. Kocaman, yayılan bir yapıydı, keskin karanlık kuleler ve geniş pencereler, gri taş duvarlar ve siyah arduvaz çatılar, mum ışığıyla parlayan pencereler. Onu dağın yamacına tünemiş bir canavar olarak hayal ettim, bir leş kuşunun tüm sıcaklığıyla bize bakıyordu. Evin yakınında, ev sahiplerimiz kadar şık giyimli ama tedirgin görünen iki aile daha duruyordu; tıpkı ebeveynlerinin her an tartışmaya başlayabileceğinden endişe eden çocuklar gibi. Onları tanıyordum elbette. Nash ailesi güneydoğu sahilinden geliyordu, Barthel ailesi ise Kuzey Adalarında yaşıyordu. Güneyli bir aile ve kuzeyli bir aile, ikisi de Meshedilmiş, Nash'ler benim ailemin arkadaşları ve Barthel'ler de Bask'ların arkadaşları, tıpkı Ryder ve benim mektuplarımızda anlaştığımız gibi - babamın okumayı reddettiği mektuplar.

"Bilmem gereken her şeyi bana anlatacağına güveniyorum," demişti bana ne zaman seyahat planlarımızdan bahsetmeye çalışsam, sahte bir sıcaklıkla, yüzüme bakmadan. Balodan eve dönerken yaptığımız tartışmadan beri neredeyse hiç konuşmamıştık.

Lord Alaster'ın onu evin içine götürmesini izledim, içimde bir korku çalkalanıyordu. Gemma etekleri hışırdayarak arkalarından koştu ve evin mimarisine hayranlığını haykırdı. Barthel ve Nash aileleri de biraz isteksizce onları takip etti.

Gareth alçak sesle ıslık çaldı ve kolunu bana uzattı. "Pekala. Ben kendi adıma bunun *çok* eğlenceli bir hafta sonu olmasını bekliyorum."

Koluna yapıştım, bizimle geldiği için şiddetle minnettarlık duyuyordum. Onun engin zekâsı tartışmalarımızda işimize yarayacaktı; Gareth'lığı beni buradan kaçıp eve dönmekten alıkoyabilirdi.

Ryder yanımıza yaklaştı, suratı asık ve düşünceli görünüyordu. "Farrin. Profesör." Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Akşam yemeğinden önce notlarımızı karşılaştırmalıyız. Alastrina ve Gemma da. Sakıncası yoksa siz de Profesör. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, kafanızın biraz daha berrak olması iyi olur." Döndü ve eliyle yolu işaret etti. "Personelimiz size odalarınızı gösterecek. Bir saat içinde batı salonunda buluşacağız. Akşam yemeği sekizde."

Aklımda sorular uçuşuyordu. Balodan bu yana yazışmalarımızda bana dövüşmeyi öğretme teklifinden bir kez bile söz etmemiştik, ama birdenbire, bu gergin, ciddi hareketliliğin ortasında, yumruğumu ona tekrar sallamayı denemekten başka bir şey istemedim. Temas etmenin nasıl bir his olacağını hayal ettim: kemik kemiğe, et ete.

Bana bir kez daha baktı; mavi gözleri burada, yüzümüze çarpan soğuk kuzey rüzgârıyla daha da parlak görünüyordu. Kapattığımı fark etmediğim sıkılı yumruğumu gördü ve bir şey söylemeye hazır görünüyordu. Sonra döndü ve koyu renk paltosu rüzgârda savrularak eve doğru yürüdü. Ağaçlardan bir kuzgun uçarak omzuna kondu ve ikisi de evin içinde kaybolana kadar gözlerini kırpmadan siyah gözleriyle bizi izleyerek bize baktı.

O gece hepimiz Basks'ın siyah taştan duvarları, mavi fayanslardan pırıl pırıl zemini, yiyecek ve mumlarla dolu büfeleri ile büyük ama soğuk bir alan olan kavernöz yemek salonunda akşam yemeğine oturduk. Her duvarda demir çubuklara asılı kuzey dağlarından manzaralar sunan muhteşem duvar halıları vardı: parlak mavi

Kar ve köknar ağaçlarıyla çevrili göl; beyaz kurtlar ve tüylü ren geyikleri; cüppesinden karlar dökülürken kış gökyüzünde süzülen tanrıça Neave. Bir duvar halısında, bir grup vahşi kuzeyli adam kılıçlarını kaldırmış gümüş ve gri bir buluta doğru koşuyordu. Bulutun içinden korkunç kafalar, pençe parçaları ve kanatlar çıkıyordu.

Middlemist.

Gözlerimi hızla kaçırmadan önce o görüntüye sadece bir kez baktım. Onu görmek boğazımda huzursuz bir his bıraktı, sanki çok büyük bir lokma yutmuşum gibi. Ravenswood'un Sis'e Ivyhill'den çok daha yakın olduğunu biliyordum; Alastrina en yüksek kulelerinin tepesinden Sis'in ufukta gümüş gibi aktığını görebileceğinizi söylemişti. Ama öyle olsa bile, neden kuzeyli bir adam Sis'ten gelen canavarlarla savaşmak zorunda olsun ki? Bu Mara'nın ve Gül Tarikatı'na alınan diğer tüm kadın ve kızların göreviydi.

Bunun sembolik bir tasvir olduğu konusunda kendimi rahatlattım ve daha fazla düşünmemeye çalıştım. Bu odada tuhaf bir duvar halısı hakkında endişelenmek zorunda kalmadan da yüzleşecek yeterince şey vardı.

Biz -Gemma ve ben, Ryder ve Alastrina- orada bulunan diğer ailelere kraliçenin sarayındaki obruktan bahsetmeyi henüz bitirmiştik. Sözlerimizin ardından oda ağır ve gergin bir sessizliğe gömüldü. Herkesin yüz ifadesini okumaya çalışarak masanın etrafına baktım, kalbim çarpıyordu. Düden hakkında konuşmak beni saraydaki o korkunç odaya geri götürmüştü; Yvaine'in hıçkırıkları kulaklarımda çınlıyordu.

"Bir dakika bekleyin," dedi Leydi Kaetha Nash kuşkuyla ve beni kendime getirdi. Uzun boylu, zarif, zengin sesli, pürüzsüz kahverengi tenli ve büyüye dayalı yalanları ve kılık değiştirmeleri görebilen muazzam bir görme yeteneğine sahip, müthiş bir kadındı. Ailem onu yıllardır tanıyordu ve Gemma ile ben bilgeliği nedeniyle onu davet etmeye karar vermiştik,

ve hınzır espri anlayışı. Ama o anda soğuk ve yabancı görünüyordu. Sessizce öfkeli.

"Seni burada durdurmalıyım Ryder," diye devam etti, "ve aslında rüya görmediğimden ve seni doğru duyduğumdan emin olmalıyım. Bilinmeyen bir gücün Hisar'ın içinde büyülü bir obruk açtığını, haftalardır orada olduğunu, kraliçenin bu gerçeği bir sır olarak sakladığını ve sana ancak *şimdi* söylediğini, kapatmaya çalıştığını ve *başaramadığını* mı söylüyorsun?"

Leydi Kaetha'nın sesi yemek salonunda çınladı. Bunun Yvaine'e yönelik kişisel bir hakaret olmadığını kendime hatırlatarak, haklı kabul etmem gereken öfke karşısında irkilmemeye çalıştım.

En azından öyle olmamasını umuyordum. Bu haftanın, kraliçeyi aldatmacasından dolayı kınayan uzun bir acı tırat dizisine dönüşmemesini umuyordum.

Ryder hemen, "Bu doğru Leydi Kaetha," diye cevap verdi. "Hisar ele geçirildi ve neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz."

Leydi Kaetha hepimize baktı; karısı Leva'ya, çatık kaşlı oğlu Ewan'a ve kederli kızı Elianor'a; mavi damarlı mermerden devasa masanın üzerine dağılmış, yarısı yenmiş yemek tabaklarına. Leydi Leva çaresizce omuz silkti ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kucağımdaki peçeteyi sıkıca kavradım ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım.

Leydi Respa Barthel, solgun ellerini dudaklarına götürerek derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ve hepimizi buraya bunun nedenini söylemek için mi getirdiniz?"

Masanın diğer ucunda, Lord Alaster ve Ewan Nash'in arasında oturan Gemma, "Çünkü sizlerin aileleri de bizimkiler gibi Meshedilmişler," dedi. Harika kız kardeşim, o anda kesinlikle sahip olmadığım nazık ama kararlı bir sükûnetle konuştu. "Tanrılar atalarımızı kraliçenin krallığı korumasına yardım etmeleri için seçti. Ve şu anda krallığın korunmaya ihtiyacı var."

"Neyden korunmak?" dedi Leydi Respa, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Görmediğimiz bir şeyle nasıl savaşaçağımızı nasıl bilebiliriz? Kraliçe bizi Hisar'a davet etmeli, her Meshedilmiş ailenin bu sapkınlığı kendi gözleriyle görmesine izin vermeli."

Masanın karşısındaki Leydi Leva başını kaldırdı ve düşünceli bir ifadeyle, "Bu obruğun basit bir sihirli anormallik olması mümkün mü? Zamanla kendiliğinden çözülecek bir fenomen?"

"Elbette," diye yanıtladı Gareth, "ama durum buysa, asıl soru bu çözümün ne kadar süreceği ve neye benzeyeceğidir."

"Ve bu arada kaç kişiyi öldürebileceğini," dedi Lord Alaster kadehinin kenarından, soğuk mavi gözlerini kırpmadan hepimizi süzerek. "Geçtiğimiz yaz içinden kaçan chimaera yirmi iki kişiyi öldürdü. Kraliyet kandırıcıları ve kraliyet muhafızları. Kraliçenin sadık tebaası. *Yirmi iki kişi*. Ve yine de Majesteleri halkına ölümlerinin gerçek nedenini açıklamayı uygun görmedi. Bu nedeni bir gizlilik ve aldatma pelerininin arkasına sakladı ve bize de aynısını yapmamızı emretti. Onun için yalan söylememizi."

Sesinin tonuna karşı kendimi tutamadım ama kıldandım. Bu tartışmalarda tarafsız bir ses olarak kalma kararlılığım bir anda yok oldu. "Yvaine bir paniği önlemek istedi," diye ağzımdan kaçırdım, "bildiğimiz kadarıyla sayısız kahraman adayı hiç düşünmeden büyülerini kullanarak başkente gelebilirdi. Obruğu besleyen güç her neyse zaten istikrarsız. En azından Lord Alaster, o trajik yirmi ikiden bu yana daha fazla ölüm olmadı."

"Henüz değil," dedi Leydi Enid sessizce, kocasının sol kolunda otururken. Bu devasa masada, Hisar'ın ihtişamı onu parlatmadan, küçük ve çelimsiz, hatta üzgün görünüyordu, haler çocuklarının narin bir gölgesi.

Lord Alaster bana gülümsedi. Bunun nezaketsizliğı sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. "Yvaine, değil mi? Elbette kraliçenin evcil hayvanı onu sorgusuz sualsiz savunacaktır."

Karşımda ve solumdaki iki sandalyede oturan babam ellerini masaya koydu ve tabağına baktı, belli ki yükselen öfkesine karşı savaşıyordu. "Kızım hakkında bu şekilde konuşmayacaksın," dedi, çok alçak sesle, ölümcül bir yumuşaklıkla. Hepimiz yemeğe oturduğumuzdan beri söylediğı ilk şeydi bu.

Gemma telaşla bana baktı. Kraliçenin gerçek adını ağzımdan kaçırdığım için kendimi tokatlayabilirdim. Öfkemi kontrol etmek için mücadele ettim ve babama sert bir bakış fırlattım. Sakın buna *cüret* etme, diye düşündüm, bir şekilde duymasını, yüzümü görmesini ve ne kadar kötü hissettirirse hissettirsin sakinleşmesini diledim.

Aceleyle, "Kraliçeyi savunma eğiliminde olduğum konusunda haklısınız Lord Alaster, ancak burada onunla olan dostluğumu ya da obruğu gizli tutmayı seçmesindeki bilgeliğini tartışmak için bulunmuyoruz. Bu karar geçmişte kaldı. Şu anda ilgilendiğimiz şey gelecek olan. Bu obruk, bu gedik, daha geniş bir dünya bağlamında ne anlama geliyor?"

Leydi Respa ve kocası Sesar'ın güler yüzlü oğlu kırmızı yüzlü Gentar, kızarmış patateslerini düşünceli bir şekilde çiğniyordu. "Sence obruğu yaratan güçle Orta Dünya'da sorun yaratan güç aynı olabilir mi?"

"Daha fazla araştırma yapmadan emin olamayız," diye yanıtladı Gareth, "ama bu göz ardı edemeyeceğimiz bir olasılık. Zamanlama tesadüften öte bir şey olduğunu gösteriyor. Kraliçeye, Yeni ve Gelişmekte Olan Sihirler Komitesi'nden bir akademisyen ekibinin düdendeki kraliyet kandırıcılarına katılmasını önereceğim. Yeni gözlerle inceleyebilir ve şu anda Middlemist'te bulunan benzer bilimsel araştırma ekipleriyle bilgi alışverişinde bulunabilirler."

Leydi Respa kaşlarını kaldırdı. "Söylediklerinize bakılırsa, kraliçe böyle bir müdahaleye pek de hoşgörölü davranacak gibi görünmüyor."

Gareth ona çekici bir gülümseme fırlattı ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, dağınık sarı saçları alnına döküldü. "Onu ikna etmeye kararlıyım."

"Gülümsemenizden bu kadar emin misiniz Profesör Fontaine?"

Sırıltısı genişledi. "Beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı."

Nash'lerin utangaç kızı Elianor boğazını temizledi. Konuşurken yanakları pembe pembe kızardı. "Vauzanne'dan Fırtınalar Hilali'nde benzer olayların yaşandığına dair bir haber geldi mi? Ya da Aidurra'dan Knotwood hakkında? Sis yangınları, Eski Çağ'dan kalma izinsiz girişlerin artması gibi şeyler?"

Bir anda, şu anda nerede olduğunu tanrıların bildiği, kılık değiştirerek ve saklanarak yaşayan, tam da bu soruları araştıran ve asla Kilraith'in onu bulmasına yetecek kadar uzun süre bir yerde kalmayan Talan'ı düşündüm - umduk, dua ettik. Gemma'ya hızlıca baktım, onun için üzüldüm, cesur olması için sessizce yalvardım, ama elbette öyleydi, çok güzeldi. Yüzünde kalp kırıklığından eser yoktu, her an Talan'ın güvenliği için nasıl endişelendiğini ele veren hiçbir şey yoktu. Şarabından muhteşem bir yudum aldı, bukleleri loş ışıktaki usulca parlıyordu. Keşke masanın etrafından dolaşıp ona sarılabilsedim.

Ryder, "Şu ana kadar kraliçe bize bu tür bir iletişimden haberdar olmadı," dedi.

"Gerçi başka konularda pek de açık sözlü sayılmaz, değil mi?" diye düşündü Leydi Enid, dalgın dalgın el değmemiş tabağının kenarını ovuşturarak. "Belki de bu bilgiyi de gizli tutmadığına güvenemeyiz."

Kötü niyetli bir suçlama değildi, sadece gerçek bir ifadeydi, ama yine de tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve kendimi yine aptal durumuna düşürmeye tehlikeli bir şekilde yakın hissettim. Tabağımdaki sıcak tereyağlı ekmeği kaptım, kocaman bir parça kopardım ve ağzıma attım.

Ryder isteksiz bir baş hareketiyle konuyu kabul etti. "Kabul etmemiz gereken bir olasılık. Bugün burada olmamızın bir nedeni de bu. Yapmak zorundayız-"

"Kraliçe hasta mı?"

Herkes, babam gibi yemeğimiz başladığından beri çok az konuşan Lord Sesar Barthel'e bakarken korkunç bir sessizlik daha çöktü. Yakışıklı bir adamdı, kahverengi tenli ve beyaz saçlıydı, titiz bir öğretmenin sert bakışlarına sahipti.

Hızlıca Ryder'a baktım. Hepimiz Yvaine'in patlamasından bahsetmemeye karar vermiştik ama şimdi burada oturduğumuza göre bunu da sır olarak saklamak sorumsuzluk gibi görünüyordu. Ryder kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Alastrina gözlerini büyüttü ve başını hafifçe ona doğru salladı.

"Bu sessizlik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor," dedi Lord Sesar, asık suratlı ve yorgun bir ifadeyle. "Nedir bu? Doğal bir hastalık mı? Bir çeşit büyümlü enfeksiyon mu? Biri onu öldürmeye mi çalışıyor?"

Genç Elianor dehşete düşmüş görünüyordu. "Biri onu öldürebilir mi? Bu mümkün mü?"

"Kesin bir şey söyleyemeyiz," dedi Gareth dikkatle, "ama bunun son derece zor olacağını tahmin ediyorum."

Lord Sesar, "Ama ille de imkânsız değil," diye karşı çıktı.

Gareth bana baktı, sonra isteksizce "Hayır, gerek yok" dedi.

Gentar öne doğru eğildi, ciddi ve sertti. "Ama *muhtemelen* imkânsız. Tanrılar onu kraliçe olarak seçtiklerinde yenilmez bir güçle donatmış olabilirler. Ve aksi kanıtlanana kadar, ben de buna inanacağım. Bizim için iyilikten başka bir şey yapmadı ve eğer hastaysa, bu onun hatası değil. Kendinde değilken verebileceği kötü kararlardan tamamen sorumlu tutulamaz, değil mi? Hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi? Kraliçeye yardım etmek, kendi gücü azaldığında onun gücü olmak için. Şu anda yardımımıza ihtiyacı var gibi görünüyor. Bilmem gereken tek şey bu."

Gentar'ın annesi Leydi Respa kadehini kaldırdı. "Duyduk, duyduk." Masada daha fazla anlaşma mırıltısı dalgalandı.

Ama sonra Lord Alaster boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle, "Güzel bir düşünce genç Gentar, ama bu hikâyede bir obruk ve deli bir kraliçeden daha fazlası var. Öyle değil mi Ciaran?"

"Lord Alaster," dedi Gemma makul bir şekilde, "kraliçe *deli* değil ve bunu söylemek insafsızlık olur."

Alaster onu susturdu. "Sanırım Barthel'ler ve Nash'ler henüz gereken tüm bilgilere sahip değiller."

Leydi Enid kocasının koluna dokundu. "Alaster..."

Onu görmezden geldi ve devam etti. "Çocuklarım ve yeni arkadaşları sadece birkaç hafta önce Eski Ülke'ye yolculuk ettiler ve orada daha kesin bir terim bulamadığım için bir canavarla savaştılar. Bir iblisi köleleştiren ve o iblisi ailemle Ashbourne ailesi arasına nifak sokmak için kullanan bir canavarla."

Alastrina babasına ters ters baktı. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Buraya obruk ve Middlemist hakkında konuşmak için geldik, yoksa-"

"Ama sence de bunların hepsi bir parça değil mi, güvercinim?" Alaster'ın sesi tatlı ama gözleri sertti. "Her neyse, dostlarımız kiminle çalışmayı kabul ettiklerini tam olarak bilmeliler."

Gentar, patateslerini sonunda unutmuş, parlayan gözlerle Gemma'ya ve bana bakıyordu. "Demek iblis hakkındaki efsane doğruymuş. Onu siz mi öldürdünüz? Peki ya canavarı? Ne tür bir canavardı?"

"Hayır, ikisini de öldürmediler," diye yanıtladı Lord Alaster. "Aslında iblisi *serbest bıraktılar*, eğer buna inanabilerseniz. Aldatmacası ve kana susamışlığıyla bilinen bir yaratığı serbest bıraktılar. Ve şimdi," diye ekledi, bakışları yavaşça Gemma'ya kayarak, "içlerinden biri onu beceriyor."

Şok, soğuk bir dalga gibi herkesin üzerine çöktü. Babam yumruklarını masaya vurdu ve ayağa kalktı, nöbetçi gücünün hafif bir dalgası

odanın içinde çatırdadı. Her şey -masa, sandalyeler, hepimiz- yerden bir iki santim havalandıktan sonra tekrar yere çarptı.

Lord Alaster masanın başından ifadesiz bir şekilde onu izledi. Kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Seni pislik," diye tükürdü babam ona. Ryder, Gentar ve Leydi Kaetha gibi ayağa kalktı. Kendimi kaçınılmaz olana, bütün bu gecenin başımıza yıkılmasına hazırlayarak gerildim. Hemen eve gitmemiz gerekecekti; kraliçeye bunu yapamayacağımızı, ona yardım edecek kadar uzun süre bir yana, beş dakika bile işbirliği yapamayacağımızı söylemek zorunda kalacaktık.

Ama sonra Gemma babamızın yanına gitti ve onun elini tuttu. Donup kaldı ve Gemma'nın eldivenli parmaklarına baktı, tamamen sersemlemişti ve tüm mücadelesi bir anda sönmüş gibiydi. Gemma, annemle ona çocukken ne yaptıklarının, vücudunu değiştirmek ve öngörülemez gücünü bastırmak için nasıl bir zanaatkâr tuttuklarının ortaya çıkmasından bu yana ilk kez onun varlığını kabul etmişti. Korkunç bir yumuşaklık babamın öfkeli ifadesini eritti; ona bakmaya zor dayanıyordum.

"Bahsettiğin iblis bir canavar değil," dedi Gemma, başı dik, sesi değişmeden. Son aylarda çok büyümüştü kız kardeşim. Karşımda duran kadını tanımakta güçlük çekerken aynı zamanda yüzünde parlayan gülümseyen masum çocuk halini görmek ne kadar garipti. Onu tanımak ve aynı zamanda onunla ilk kez karşılaşmak ne kadar muhteşemdi. "Onun adı Talan," dedi, "ve onun efendisi canavardı. Talan da en az senin, benim ve bu masada oturan herkes kadar bir insan. Onun hakkında başka türlü konuşmayacaksınız."

Lord Sesar onu ciddiyetle süzdü. "Peki ya efendisi? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Emin olamayız," diye Gemma'nın cevap verdim ve ona bir süre tanıdım. "Onun hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. Ama onunla dövüştük ve onu yaraladığımıza inanıyoruz, belki de ağır bir şekilde."

Leydi Kaetha şüpheci görünüyordu. "Onu yaraladığınıza *inanıyor* musunuz?"

Gentar tekrar yerine oturdu, gözleri hâlâ hevesle parlıyordu. "Nasıl yaptın o zaman? Neye benziyordu?"

"Tanrı vergisi güçlerimizi kullandık," dedi Ryder, "önümüzdeki aylarda hepimizin yapması gerektiği gibi, Edyn adına ve kraliçe adına. Benim ve kız kardeşimin vahşi büyü. Farrin'in şarkı gücü ve Mara Ashbourne'un nöbetçi gücü."

Sonra durakladı ve kısa süren sessizlikte Leydi Respa dikkatle Gemma'ya baktı.

"Ya Leydi Imogen?" dedi. "O ne yaptı? Böyle bir büyü gösterisinin yakınında olmak onun için acı verici olmalı."

Lord Alaster yumuşak bir kahkaha attı. "İblis sevgilisini kucakladı ve onu daha iyi hissettirmek için bir ninni mırıldandı."

Şimdi sinirlenen Alastrina oldu. "Baba, tüm tanrılar aşkına," diye tükürdü ona sertçe bakarak, "hepimize bir iyilik yapıp söyleyecek yararlı bir şeyin yoksa çeneni kapatır mısın?"

Bu belki de en kötü sessizlikti. Lord Alaster kadehini yavaşça indirdi ve gözleri parlayarak kızına baktı ve güçlü, güzel Alastrina Bask'ın gözlerimizin önünde küçüldüğünü gördüm. Solgun ve suskun bir şekilde koltuğuna geri oturdu, omuzları yaklaşan bir darbeden korunmak istercesine hafifçe kamburlaşmıştı.

Gemma aniden ürken sessizliğin içinde konuştu. "Laneti bozmayı başardım Leydi Respa. Kilraith olarak bilinen canavar Talan'ın etrafına kötü bir büyü örmüştü ve ben bunu kırıp onları birbirine bağlayan nesneyi yerinden oynattım."

Lord Alaster hala kızına bakarken yumuşak bir sesle, "Ayrıca koca ağaçları yerden söktü," dedi. "Onları silah gibi etrafa fırlatırdı. Çocuklarım bana öyle söyledi."

Hiç hakkım olmamasına rağmen Ryder'a kızgın bir bakış attım. Babamıza da aynı hikâyeyi anlatmıştık.

Leydi Kaetha şaşırmıştı. "Ama Leydi Gemma'nın büyüü yok."

"Artık öyle görünüyor. Garip, değil mi? Büyüden nefret eden bir kadının yasadışı yollarla Eski Ülke'ye girmesi -üstelik Tarikat'ın bir kalkan bakiresinin yardımıyla- ve birdenbire bölünmüş sahip bir ucubeye dönüşmesi? Kerezen'in büyüü ve Caiathos'un büyüü? Acaba bizden başka hangi sırları saklıyor olabilir?"

Babam elini Gemma'nın elinden çekti ve Alaster'a doğru vahşi bir adım attı. "Kötülükle savaşmaktan ve bağlı bir yaratığı zorla kölelikten kurtarmaktan başka bir şey yapmamışken kızımı kötü işlerle suçlamaya nasıl cüret edersin? Hem de kendi çocukların onun yanındayken, ona yardım ederken, onu savunurken?"

Gemma ona bakakaldı. Şimdi bakmaya dayanamadığım şey onun şaşkın ve minnettar yüzüydü. Gözlerinde yaşlarla tekrar babamın eline uzandı ve babam ona dönüp bakmadan elini tuttu, yavrularını savunan vahşi bir hayvan gibi Lord Alaster'a öfkeyle saldırdı.

Lord Alaster tedirgin olmadı. "Tek bildiğim, çocuklarımin zihinlerini etkilemiş, onları kendisiyle birlikte Oldenside'a izinsiz girmeye zorlamış olabileceği. Belki de sevgili iblisi ona kendi yöntemlerini öğretiyordur."

"Alaster, lütfen kes şunu," dedi Leydi Enid sessizce, masanın kenarını sertçe kavrayarak. "Burada oturup böyle belirsiz şeyler hakkında konuşmak hepimiz için yeterince zor, dostluklarımız çok yeni. Sinirleri gererek neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Lord Alaster ona doğru döndü, kolunu vuracakmış gibi kaldırdı. "*Arkadaşlık mı?*"

Koltuğumda öne doğru sarsıldım. Leydi Leva'nın telaşlı çığlığını, Gentar'ın öfkeli haykırışını duydum.

Ama hiçbirimiz kıpırdayamadan Ryder ileri atıldı ve babasının kolunu yakaladı. Alaster ayağa kalktı, onunla mücadele etti, kendini kurtarmaya çalıştı ama Ryder onu bırakmadı. Ryder göremediğim bir şeyden tatmin olmuş gibi görünene kadar bir süre sessizlik içinde boğuştular. Tiksinti dolu bir homurtuyla babasını serbest bıraktı. Lord Alaster yerine oturdu ve hiçbir şey olmamış gibi yere düşen peçetesini aldı.

Şok olmuş bir sessizlik içinde Lord Sesar konuştu. "Bu olayların aynı anda gerçekleşiyor olması bana ilginç geliyor," diye söze başladı, suçlama yapmadan. Sesi düşünceli ve kasvetliydi. "Hisar'da açılan obruk, saldıran chimaera. Bu iblis serbest bırakılıyor. Canavar Kilraith kölesini kaybetti, belki de yaralandı. Middelmist'in daha tehlikeli, değişken ve şiddetli hale gelmesi. Bir çeşit hastalık Mistlands'e yayılıyor. Leydi Gemma güçlü ve alışılmadık bir büyüünün başlangıcını deneyimliyor. Tüm bunlar açıklanamıyor ve yine de bu olayların çoğunun merkezinde bir Ashbourne ve bir Bask var."

Söylenmemiş sorular havada asılı kaldı: *Neden siz? Neden bu aileler? Bu ne anlama geliyor? Kraliçe neden halkını toplamak için seni seçti?*

Bunlar cevaplayamadığım sorulardı. Ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, bu korkunç akşam yemeğinin ortasında herhangi bir güvence için çaresizdim.

"İşte bu yüzden hepinizi buraya çağırdık," dedim, sesim şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Size güvendiğimiz için, nüfuzlu ve saygın olduğunuz için, kanınız tanrılar tarafından kutsanmış olduğu için ve hiçbir aile, hatta iki aile bile bu gizemi tek başına çözemeyeceği için."

Hepsine, hatta Lord Alaster'a bile baktım, gözlerimde doğru bir şey göreceklarını ya da sesimde kalplerinde anlayış uyandıracak tartışılmaz bir şey duyacaklarını umuyordum.

"Middelmist'i her ne etkiliyorsa," dedim, "obruğu her ne yarattıysa, kraliçeyi de etkiliyor olabilir. Ne pahasına olursa olsun korunmalı. Eğer hastalanırsa, gerçekten hastalanırsa ve artık düdeni güçlendiremezse, o zaman

Kale düşebilir ve ondan sonra da başkent. Ve bu felaket, Sis Yangınları ve dünyamızda ortaya çıkan diğer tüm yeni tuhaflıklar sadece bir başlangıç olacak. Onun bulamadığı cevapları bulmalı, iyileşmesi ve kendini koruması için ona alan tanınmalı ve böylece halkını elinden geldiğince korumalıyız."

Bulabildiğim tüm kelimeler bunlardı. Hiç düşünmeden Ryder'a baktım, dudaklarımda sessiz bir yalvarış vardı.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Ve eski düşmanlıkların ve zedelenmiş egoların bu görevi engellemesine izin veremeyiz," diye devam etti. "Bunu yapmak, tanrıların atalarımıza duyduğu güvene ihanet etmek ve daha da kötüsü, ülkemiz insanlarının onları Sis'in ötesinde yatanlardan korumak için bize duyduğu güvene ihanet etmek anlamına gelir."

Sandalyeme geri oturdum, zihnim dönüyordu. Birden kendimi bitkin hissettim. Odayı ciddi bir sessizlik kapladı. Alastrina gözüme takıldı ve bana hızlı, sert bir baş selamı verdi. Babam sessizce yerine oturdu; Gemma arkasında duruyordu, eli onun omzundaydı, parmakları hâlâ onunkileri tutuyordu. İkisinin görüntüsüne sarıldım ve bunun en azından iyi bir şeyin başlangıcı olduğunu ummaya cesaret ettim.

Bir süre sonra Ryder sessizce şöyle dedi: "Sanırım hepimizin düşünmesi gereken çok şey olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu gece için dinlenmemizi, konuştuklarımız üzerinde düşünmemizi ve yarın öğle yemeğinde bu konuşmalara devam etmemizi öneriyorum."

Neredeyse herkes gidene kadar masada bekledim. Garip bir his beni orada oturtup Leydi Enid ve Alastrina'nın odadan çıkmasını bekletti. Sanki onların gittiğini görmek, bir şekilde iyi olacakları, gölgelerin onları evin içine katıp güvende tutacağı anlamına geliyordu.

Lord Alaster onları izlediğimi fark etti; soğuk bakışları takip ediliyormuşum hissi gibi üzerime yerleşti.

Bir süre bekledim, bir yudum su içtim. Eğer herkesi korkuttuğu gibi beni de korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramayacaktı.

Odadan sakin bir şekilde çıktım, duvar halılarından birini incelemek için durakladım ve ancak misafir kanadına giden merdivenlere ulaştığımda acele etmeye başladım. Güvenli şekilde odama girdikten sonra kapıyı kapattım ve arkama yaslanıp zorlukla nefes aldım. Ne kadar korkunç bir evdi, ne kadar karanlık, soğuk ve sessizdi, heybetli siyah duvarları ve zalim gözlü efendisiyle. En azından benim odam sıcaktı. Ocakta bir ateş yanıyordu ve yatağım kuzey soğuşundan korunmak için kürklerle kaplanmıştı. Yanında, mermer bir masanın üzerinde, ikiye katlanmış küçük bir kâğıt parçası duruyordu.

Açtığımda Ryder'ın tanıdık el yazısını görünce kalbim garip bir şekilde çarptı.

Sabah kuzeydeki ahıra gel, notu oku. Saat sekizde orada olacağım. Savaşma zamanı.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Ertesi sabah ahıra vardığımda, parmaklarımı ısıtmak için üflediğimde Ryder'ı zaten orada, gömleksiz ve ter içinde, uzun tahta bir asayla görünmez bir düşmanla savaşıırken buldum.

Onu görmek beni olduğum yerde durdurdu. Tamamen giyinik olduğunda bile gücü ortadaydı ama gövdesinde kumaş parçası olmadığından her kas çizgisi şaşırtıcı bir şekilde... *mevcuttu*. Geniş omuzlar, geniş göğüs, ter karnından aşağı süzülüyor ve her yontulmuş çizgiyi vurguluyordu. Omuz hizasındaki siyah saçlarının nemli dalları düğümlerinden kurtulmuş ve şimdi ensesine yapışmıştı. Takip edemediğim bir dizi özenli hareketle döndü ve direksiyonu kırdı. Onun ötesinde, battaniyeye sarılmış atlar başlarını ahırlarından çıkarmış, sabahın soğuk havasında nefesleri kesilerek onu izliyorlardı.

Beni ona bakarken yakalamadan önce bahçeyi çevreleyen taş duvara doğru yürüdüm ama bunun bana sağlayacağını düşündüğüm avantaj, "Neden kıyafet giymiyorsun?" diye ağzımdan kaçırınca kayboldu.

Egzersiz yapmayı bırakıp bana baktı, sonra da damlayan gövdesine baktı. "Sıcak bastı," dedi basitçe, "ve seni hazırlıksız yakalamak istedim."

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan bana doğru koştu, duvarın üzerinden atladı ve ben hareket etmeyi bile düşünmeden asayı kafama doğru savurdu. Asa havada savrulduktan sonra tam burnumun dibinde durdu. Ancak o zaman, korkudan donmuş bir halde şaşı bakarken, sessiz bir çığlık atmayı başarabildim.

Ryder bana sert bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre taktiğim belki de biraz fazla işe yaradı. Bir silah sana doğru uçarken eğilmen gerektiğini bilmiyor musun?"

Mahcup bir şekilde ağzımı açtım, kapattım ve sonunda nasıl konuşacağımı hatırladım. "Beni şaşırttın."

"Mesele de buydu zaten. Saldırganların çoğu size saldırmadan önce varlıklarını duyurmazlar." Kaşlarını çatarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Neden bunu giyiyorsun?"

Ona nasıl göründüğümü hayal ederken yanaklarım kızardı: Sade bir iş elbisesi, çamurlu botlar ve kıpırdadığımda sert derisi gıcırdayan, nadiren kullanılan kürklü bir palto giyen, titreyen güneyle bir kız. Hararetle dünyanın başka bir yerinde olmayı dileyerek kendimi çenemi kaldırmaya ve bakışlarıyla buluşmaya zorladım.

"Çoğu zaman bunu giyiyorum," dedim ona. "Palto olmadan. Onunla antrenman yapmak daha pratik geldi."

"Yeterince adil. Ama bugün kavga etmeyeceğiz." Ona bakakaldım. "Değil miyiz?
Ama notun-"

"Hemen dövüş eğitimine başlamaya hazır değilsin. Önce sana vücudunu nasıl güçlendireceğini öğreteceğim."

"Ben zayıf biri değilim. Evde neredeyse her gün kilometrelerce yürüyorum."

"Sana zayıf biri olduğunu , değil mi? Ve yürümek dövüşmek değildir."

O duvarın üzerinden atlayıp ahıra doğru ilerlerken ben öfkeyle yere bakıyor, yeterince sert bir cevap bile bulamıyor ve kaslı sırtına aval aval bakmamaya kararlıydım. Genel olarak, bu sabaha kadar kaslı sırtları pek umursamamıştım ve özellikle onunkini görmenin bana ne yaptığının farkında değildim.

Ryder döndüğünde kolları kıyafetlerle doluydu. "Bunlar kız kardeşimin iş kıyafetleri. Sana biraz büyük gelecekler ama şimdilik iş görürler."

Duvarın içine yerleştirilmiş kapının mandalını açtım ve atların meraklı bakışlarının üzerimde olduğunun farkında olarak ona katıldım. "Kapılardan hiç normal bir insan gibi geçtin mi?"

"Tabii ki. Ama atlamak daha eğlenceli." "Sen insan mısın yoksa hayvan mı?"

Sırıttı ve giysileri bana doğru fırlattı. Onları zar zor yakaladım. "Sanırım bekleyip kendin öğrenmen gerekecek, Ashbourne," dedi ve sonra durakladı, kendini tuttu ve biraz ayıldı. "Farrin," dedi küçük bir selamla. Yüzünü garip bir bulut kapladı; kendi gömleğini çekiştirmek için arkasını döndü. "Acele et ve üstünü değiştir. Koşarak başlayacağız."

Ryder beni öldürmek için elinden geleni yaptı. İki millik bir koşuyla başladık, ardından servis tabağı büyüklüğünde ağır yassı taşları ahır avlusunun bir ucundan diğerine tekrar *tekrar* taşıdık, ardından Ryder'ın göğsüne tuttuğu boyalı deri hedefi benekler görmeye başlayana kadar yumrukladık.

"Yavaşlıyorsun," dedi bana, yumruklarımın acınası darbelerinden çıldırtıcı bir şekilde etkilenmemişti. Hedefi ıskalayıp ona vurduğumda bile -ki bu olmadığından daha sık oluyordu, tecrübesizliğimden kaynaklanan bir durumdu ve buna kızmaya dilim varmıyordu- taştan bir kule gibiydi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanmıyordu bile.

Öfke içimde alevlendi, patlamakla tehdit ediyordu. Ellerim acıyordu, ödünç aldığım kıyafetlerim terden sırılsıklam olmuştu ve bizi izleyenlerin sadece atlar olmasını umuyordum. Ryder'ı olabildiğince sert bir şekilde ittim, bu neredeyse bir yavru kedinin bir ayının yanına çarpması kadar etkiliydi ve sonra göğsüm yanacak kadar sert nefes alarak döndüm.

"Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun," diye .

"Hayır. Size vücudunuzu güçlendirmek için her gün ya da en azından çoğu gün ne yapmanız gerektiğini göstermeye çalışıyorum."

Sırılsıklam olmuş alnımdaki teri sildim ve ona bakmayı reddederek öfkeyle avluda volta atmaya başladım. "Belki de başlangıçta biraz daha nazik olabilirsin."

"Burada sadece bir hafta kalacaksınız. Bu süre içinde kat etmemiz gereken çok yol var. Eve ağrıyan kaslarla ve çalışmaya devam etmek için temel bir rejimle dönmeni istiyorum. Ve kendini geliştirmeye başladığında kız kardeşine de öğretebilirsin."

Gemma'nın benimle birlikte bunu yapması, rezilliğimin boyutlarına tanık olması düşüncesi düşünmek için çok korkunçtu. Bu duyguyu elimden geldiğince bastırdım ama doğru düşünemeyecek kadar yorgundum ve huysuzca mırıldandım: "Neden onu şimdi buraya getirmiyoruz? İkimize de aynı anda öğretirsin ve beni de zahmetten kurtarırın."

"O etraftayken berbat bir öğrenci olacaksın. Vilia'nın esiri olmak onu daha güçlü yaptı. Senin etrafında daireler çizer ve sen odaklanamazsın."

Sanki tüm bunları yüzlerce kez düşünmüş ve söyleyebileceğim her şeyi önceden tahmin etmiş gibi, sesinin gerçekçi tonuna dayanamadım.

Ekipmanlarımızı büyük bir tahta sandığa yerleştirirken durduğu yere doğru yürüdüm. Ona doğru hamle yapmaya, onu tekrar itmeye başladım ama sonra kendimi aptal ve çocuksu hissederek durdum ve ayağımı kaybettim. Adımlarımdaki dengesizliği duymuş olmalıydı; beni yakalamak için döndü, bir eli her iki bileğimdeydi ve kendimi kurtarmaya çalıştığımda beni sıkıca tuttu. Kıvrıldım ve mücadele ettim ama yine de beni tuzağa düşürdü.

"Bir kavga sırasında kendini bu durumda bulsaydın," dedi sessizce, "nasıl kurtulurdun? Nasıl karşılık verirdiniz?"

Ondan nefret ediyordum. O lanet olası öğretmen sesinden nefret ediyordum ve daha da fazlası bana bakışından nefret ediyordum, o kadar sakin ve sabırlıydı ki gözleri canlı bir yaz gökyüzünü andırıyordu.

Bir anda ilham geldi ve öfkeyle hafifçe döndüm, tüm ağırlığımı sol bacağıma verdim ve sağ dizimi kasıklarına vurdum.

O zaman hafif bir acı homurtusuyla beni bıraktı ve sandığa doğru biraz çöktü. Ama zafer ve öfke ile uğuldayarak yanından ayrılmak için topuklarımın üzerinde döndüğümde, sessiz bir küfürle güldüğünü duydum ve sesi kızgın değildi. Sevinmiş gibiydi.

O anda garip bir his kapladı içimi, ufukta çakan şimşek gibi bir his. Karnımda sessiz bir yanma. Gülümsemekle savaştım; gülümsemek *istemiyordum*. Gülümseyecek ne vardı ki? Küçük bir zafer, iki saatlik aşağılanmayı telafi etmiyordu. Kendimi sıcak ve sinirli hissederek, Ryder Bask ile arama mümkün olduğunca mesafe koymak dışında aklımda hiçbir plan olmadan aceleyle eve doğru ilerledim.

Sonraki birkaç gün bir hareketlilik içinde geçti.

Her gün öğleden akşam geç saatlere kadar dört ailemiz strateji tartışmak üzere bir araya geliyor, küçük gruplar halinde evin dört bir yanına dağılıyor ya da hep birlikte büyük yemek masasının etrafında toplanıyorduk. Elimizdeki bilgilerle başka hangi ailelere güvenebileceğimizi tartışırdık ki bu elbette büyük bir çekişme noktasıydı ve birçok uzun tartışmaya yol açtı. Büyü yapan askerlerden oluşan Yukarı Ordu'yu mu yoksa sadece geleneksel silahlar kullanan ve büyü yapmayan Aşağı Ordu'yu mu bu işe dahil edeceğimizi tartıştık. Birine söyleyip diğerine söylememenin siyasi sonuçları ne olurdu? Ayrıca, fon ve personel için başkentte ve üniversitede hangi resmi dilekçelerin verilmesi gerektiği; Kraliyet Senatosu'nun bizi bulup her şeyi açığa çıkarmaması için bunları mümkün olduğunca gizli bir şekilde nasıl yapabileceğimiz ve Gül Tarikatı ile savunma ve araştırma çabalarını nasıl koordine edeceğimiz soruları da vardı.

Her gece yatağa şiddetli bir baş ağrısıyla giriyor, isimler, yerler, eğerler ve ama'larla dolup taşıyormuş gibi hissediyordum. Vücudum kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu; babamla Lord Alaster arasında saatlerce süren uzlaştırıcı rolünden dolayı sinirlerim tamamen bozulmuştu; Lord Alaster mümkün olan her an babamı kışkırtmaya kararlı görünüyordu.

kötüsü, her sabah öğle yemeği vakti gelene kadar Ryder'la antrenman yaparak acı çekiyordum. Onunla çalıştığım beşinci sabah sonunda sabrım taşıtı.

"Tekrar dene," dedi benden birkaç adım ötede durarak. "Ve bu sefer gerçekten dinlemeyi dene."

"Dinliyorum," diye hırladım kaldırdığım yumruklarımın arkasından. "Sadece bu işte iyi değilim ve hiçbir tekrar bunu değiştirmeyecek."

"Bilmiyorum," dedi hafifçe. "Yine de deneyelim. İki."

Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım ve üzerinde soluk bir iki rakamı olan deri hedefi yumrukladım. İki rakamının aslında Ryder'ın yüzü olduğunu hayal ettim ve yumruğum tam da olması gereken yere indi. Küçük bir memnuniyet dalgası hissettim -iyi bir yumruktu, diye düşündüm- ama Ryder etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Dört," dedi.

Öfkeyle, ahırın kirişlerinden sarkan deri hedeflerden birine daha vurdum, bu seferkinde dört rakamı vardı.

"Üç. Bir. Üç. Üç. Bir. Bir. İki. Dört. Dört."

İtaat ettim ya da en azından etmeye çalıştım ama ağır deri torbaları yumruklamak, sayıları düşünmek ve vücudumu döndürmek zorunda kalmadan da yeterince zordu, çünkü her hedef farklı bir yükseklikte ve benden farklı bir asılıydı. Yer değiştirmek, dart etmek, eğilmek, gerinmek ve kaslarıma daha önce hiç yapmadıkları şekilde hareket etmelerini emretmek zorundaydım ve bunların hiçbirini yeterince hızlı yapamıyordum. Üçün nerede olduğunu unutup onun yerine bire, ikinin yerine dörde yumruk atıp duruyordum ve Ryder sayıları daha hızlı ve daha hızlı söylemeye devam ediyordu.

Babam ve Mara dışında kimsenin bu kadar hızlı hareket edebilmesi mümkün görünmüyordu ve onların nöbetçi gücü o anda bana en kötü türden bir hile gibi göründü.

Ryder'ın eleştirel mavi bakışları vücudumun her garip hamlesindeyken, onun yumuşak gözlü atlarının ortasında tökezlerken kendimi saçma hissediyordum. O gün kendi elbiselerimden birini giydim -doğruydu, demişti, günlük giysilerimle dövüşürken rahat hissetmem gerekiyordu- ama etekler yoluma çıkıp duruyordu.

"Sen müzisyen değil misin?" Ryder gözlemledi. "Farrin Ashbourne, kıtadaki en yetenekli savant? Parmakları bir sincap kadar çevik, sesi yıldız ışığı kadar berrak? Herkes böyle söylemiyor mu?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Şu an sana bakınca bilemiyorum. Hiç ritminiz yok."

Öfkeden kıpkırmızı kesildim ve ona doğru döndüm, zavallı zonklayan yumruğumu ona vurmak için havaya kaldırdım -ama sonra söyledikleri gerçekten kaydedildi ve durakladım, ilham bana yumuşak bir netlikle geldi.

Ondan hedeflere döndüm. "Tekrar başla," dedim ona.

Bir an merakla beni izledi, sonra itaat etti. "Bir. İki. Dört. İki. Üç. Bir."

Bu sefer farklı bir şey denedim. Bu kez müziği düşündüm. Piyanomu çalarken ne tek tek notaları ne de doğru tuşlara basmak için parmaklarımın, kollarımın ve gövdemın yapması gereken küçük hareketleri düşündüm. İfadeyi, bir dizi notanın nasıl akıp gittiğini, nasıl tempo değiştirdiğini -yavaş, hızlı, yavaşlayan, şimdi daha hızlı- dinamiklerinin onları yumuşaktan yükseğe ve tekrar geriye nasıl taşıdığını düşünürdüm. Önemli olan temaydı, parçanın genel fikriydi, bestecinin ve icracının dinleyicinin dinlerken deneyimlemesini istediği *duyguydu*. Piyano çalarken, ritim tempoyu besler, tempo dinamiklerle dans eder ve her nota kendi başına değerli olsa da, daha büyük bütünün yalnızca bir parçasıydı. Şarkı söylerken, her zaman bir sonraki cümleyi düşünürdüm ve

Beni nereye götüreceğini: parçanın şeklini, tadını, yükselişlerini ve alçalışlarını. Her tepe ve vadide nefes alıp vermek, her nota dizisinin doğal konturuyla çalışmak ve onları parçalara ayırıp fethedilecek engeller olarak görmek yerine bana yardım etmelerine izin vermek.

Bu kez yumruk attığımda ciğerlerimdeki nefes bir arya, yerdeki ayaklarım piyano pedalları, kollarımdaki pistonlar kemanım ve yayım oldu. Vücudumun tek tek hareketleri üzerinde acı çekmek yerine, her darbe ve yumrukta nefes aldım, her birini kas ve nefes arpejindeki bir başka ton olarak hayal ettim.

Ryder nihayet sayıları söylemeyi bıraktığında, başım, kollarım ve yumruklarım enerjiyle uğulduyordu - piyanomu çaldıktan sonra hissettiğim türden bir doğruluk değil, ama bunun küçük, kekeleyen bir parçası. Geri adım attım, yüzümdeki terli saçları sildim ve sırttım.

Ryder, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Neyi farklı yaptın?"

"Ben bir müzisyenim," diye cevap verdim küstahça. "Ritmimi buldum."

Bir kaşını kaldırdı ve gülümsemesi büyüdü. "En azından bir kısmını. Yine de hedeflerin yaklaşık yarısını ıskaladın."

"Ama nasıl hareket ediyordum? Daha iyiydi, değil mi? Bana öyle olduğunu söyle, yalan bile olsa. Şu anda eleştiri alamayacak kadar iyi hissediyorum."

"Ne küstah bir öğrencisin sen," dedi ama hedefleri çözmeye başlarken hâlâ gülümsüyordu ve bu manzara tepeden tırnağa içimi ısıttı, beni cesaretlendirdi.

"*Seninle* ne zaman dövüşmeye başlayacağım?" diye sordum.

Durakladı, sonra döndü. ifadeyi çözemedim; bakışları benimkilerle kilitlendiğinde, küçük bir beklenti ürpertisi hissettim.

"Şu anda biraz antrenman yapmayı deneyebiliriz," dedi yavaşça, "öğle yemeğinden önce sadece birkaç dakika."

"Harika." Yumruklarımı havaya kaldırdım ve pozisyonumu aldım. "Hadi yapalım o zaman." Sırıttı. "Yüzüme yumruk atmaya çok heveslisin."

"O kadar belli mi ediyorum?"

"Bana göre öylesin," dedi sessizce, ama ben daha ne demek istediğini anlayamadan döndü ve yumruğunu bana doğru savurdu. Eğildim, yumruğunun havasının üzerimden geçtiğini hissettim ve topuklarımın üzerinde biraz tökezledim, ama o tekrar vuramadan kendimi tuttum ve döndüm. Ayaklarımın üzerinde zıpladım ve yumruklarımın oluşturduğu duvarın arkasından ona baktım. Çok hızlıydı ve benden çok daha güçlüydü ama sonsuza kadar kasıtlı davranamazdım. Nefes alıp verdim ve sonra parmaklarımı açarak yüzüne vurdum. Bir gözünü oyabilirdim, tırnaklarımı yanaklarına geçirebilirdim; bunlar bana öğrettiği şeylerdi. Ama darbemden kaçtı ve alçaktan yumrukladı; yumruğu tam karnıma indi ve benim iyiliğim için kendini tuttuğunu bilsem de, darbe yine de nefesimi kesti. Bu fırsatı değerlendirerek beni göbeğimden yakaladı ve kendisine doğru çekti.

İlk başta, sersemlemiş bir halde, kollarında sadece etkisiz bir şekilde debelenebildim. Göğsü sırtımda bir duvar gibiydi, tutuşu demir gibiydi ve karnıma aldığım darbe yüzünden görüşüm hala biraz bulanıktı.

"Düşün Farrin," dedi sessizce, nefesi kulağıma geliyor, dudakları tenimi sıyrıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve o *bunu* tekrar yapamadan duyularım geri geldi. Ayağına sertçe bastım, o da küfredip beni serbest bıraktı. Kaydım ve yakındaki duvara yaslanmış tahta asayı kaptım; ne yapacağımdan tam olarak emin olmadan iki elimle tuttum ve ona fırlatmak için döndüm.

Ama o hazırды; tabii ki hazırды. Diğer dövüş sopasını kaptı ve dişlerimi acıtan büyük bir çatırtıyla benimkiyle buluştu. Kendi silahımla onun silahını sertçe ittim ama duvara sandığımdan daha yakındım ve tek bir sert itmeyle beni duvara sıkıştırdı.

Bakışlarımız asalarımızın haçının üzerinde kilitlendi. Zor nefes aldığını görmek beni memnun etmişti; kazanmıştı ama bunun için onu uğraştırmıştım.

Ona sıırttım, sersemlemiş ve bitkin bir haldeydim, kafam hala asalarımızın birbirine çarpmasından dolayı çınlıyordu. Ve sonra en olağanüstü şeyi yaptı. Bana bakarken yüzü yumuşadı ve bir eliyle uzandı -diğeri hâlâ esasını benimkine dayamıştı, beni duvara yaslamıştı- ve yanağımdaki terli bir saç telini nazikçe okşadı.

"Aferin Farrin," dedi sessizce.

Kalbim küt küt atarak ona baktım. Ryder'ı hiç böyle görmemiştim, o kaba sakallı yüzünde hiç bu kadar şefkatli bir ifade görmemiştim. Bunu anlamamıştım ve buna verdiğim tepkiyi de anlamamıştım. Kapana kısılmıştım, savunmasızdım ve rakipsizdim, onun uzun, geniş gövdesi üzerime geliyordu ama kendimi güvensiz hissetmiyordum. Hem de hiç. Aslında, kendimi ona doğru eğilirken buldum, umutsuzca, düşünülemez bir şekilde, yanağıma tekrar dokunmasını diledim. Bu dokunuşta tanıdık gelen bir şey vardı; eğer tekrar yaparsa, ona doğru eğilir, elini tutar ve tenime yaslardım.

"I..." Ne söyleyeceğimi bilemedim. Sertçe yutkundum, ağzım aniden kurudu. Dudaklarımı ıslattım ve bakışlarının ağzıma düştüğünü gördüğümde panikle karışık bir heyecan hissettim. "Seni incittim mi? Hani... seni ezdiğim zaman?"

"Yaşayacağım." Biraz gülümsedi, sonra yüzüne karanlık ve hüznü bir şey çöktü ve esasını indirip benden uzaklaştı. Asılı hedeflere doğru yürüdü ve onları yerine koymaya devam etti.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu ani kovulma beni öfkелendirdi. Ona doğru yürüdüm. "Bu da neydi şimdi?"

"ilgiliydi?" dedi bana bakmadan. "Şu..." Duvarı işaret ettim. "Sen..."

Dönüp bana baktı ve konuşmamı bekledi. Ama bana dokunduğunda hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum.

Yakın zamana kadar ezeli düşmanım olan bir adam tarafından duvara itilmekten korkmamıştım, aslında nasıl da korkmuştum...

Farkına vardığım şeyden dolayı utanarak ondan geri çekildim, asamı bir kalkan gibi önümde tutuyordum ama ikimiz de başka bir şey söyleyemeden dışarıdan gök gürültüsünü andıran bir kükreme ve kanat çırpma sesleri duyuldu.

Ahırlarla malikâne arasındaki ormanlık alandan kara tüyler yükseldiği sırada aceleyle ahırın avlusuna girdik. Yüzlerce, hatta belki de binlerce kuzgun, parlak sonbahar gökyüzünde bariz bir şaşkınlık içinde süzülüyordu. Ve sonra, dağdan aşağıya, evden aşağıya doğru, acil bir çan sesi geldi.

Ryder beni bulmak için döndü, yüz ifadesi korkutucuydu. "Benimle gel. Yakınımda kal."

Zorlu sabahın ardından bacaklarım jöle gibi olmuş bir halde arkasından dağa tırmandım. "Bu çanlar ne anlama geliyor?" Hisar'ın tecrit altına alındığını, Ravenswood yemekhanesinde asılı duran canavar goblenini düşündüm ve mideme bir korku taşı düştü. "Sis mi bu?"

"Olabilir," diye cevap verdi ama orman yolundan konağa çıkan geniş taş yola varana kadar başka bir şey söylemedi. Bir uşak bizi karşılamak için hızla aşağı indi.

Ryder biraz önüme geçti, kolunu beni korumak istercesine uzattı. "Ne oldu?" diye tersledi.

"Leydi Alastrina, lordum," dedi uşak, gözleri irileşmiş, yüzü kül rengi olmuştu. "Gitmiş."

İlk başta bu kelime bana bir anlam ifade etmedi, sanki bir bebeğin söylediği anlamsız bir söz gibiydi.

"Gitti mi?" Ryder sert bir sesle söyledi. "Ne demek istiyorsun? Açıkla."

Uşak başını salladı. "Hepimiz öğle yemeği için toplanmıştık lordum ve sizi çağırmak üzereydik, ama o anda büyük bir karanlık oldu.

Odanın içinde hızla yayıldı ve herkesi soğuk ve şaşkın bıraktı ve o gittiğinde Leydi Alastrina da gitmişti. Ortadan kaybolmuştu."

Ryder hışımla onun yanından geçti. "Saçmalık. Sadece odadan çıktı."

"Hayır, lordum," dedi uşak, onun yanında koşarak. "Olamazdı. Her şey çok çabuk oldu-"

"Evin başka bir yerinde," diye ısrar etti Ryder. "Hepimizi güldürüyor."

Ama ben buna inanmıyordum ve onun da inanmadığından şüpheleniyordum. Kuzgun bulutu hâlâ ağaçların tepesinde kargaşa içinde dolaşıyor, birbirlerine sesleniyorlardı

-Ya da Alastrina'ya, diye düşündüm, başım dönüyor ve üşüyordum. Gittiğini biliyorlardı ve onu bulmaya çalışıyorlardı.

Evin içinde her şey kaos içindeydi. Leydi Enid odadan odaya koşuyor, Alastrina'nın adını sayıklıyor, her köşede onu arıyor ve hizmetkârlara da aynı şeyi yapmaları için bağıırıyordu. Gemma onun peşinden koşuyor, boşuna onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Omzunun üzerinden bana çaresiz bir bakış fırlattı, sonra da herkesle birlikte yemek salonunun dışındaki bir antreye toplanmış olan babama doğru çılgınca bir işaret yaptı.

Birimizin sürekli onu izlemek zorunda olması sinir bozucuydu ama dişlerimi sıktım ve yine de yanına gittim. Lord Alaster'in biraz gerisinde duruyordu, gümüş telkari ile çerçevelenmiş karanlık bir aynaya bakıyordu. Başka bir adamın ağlamaklı yüzü ona bakıyordu; o halde ayna bir büyücü tarafından büyülenmiş ve kilometrelerce ötedeki başka bir aynayla iletişim kanalına dönüştürülmüştü. İstemeyerek de olsa etkilendiğimi hissettim; bu tür aynalar inanılmaz derecede nadirdi, çünkü onları yaratmak için gereken büyü muazzamdı ve tüm anlatılanlara göre yapılması acı vericiydi. Adamın görüntüsü sulu ve soluktu ve aynadan gelen büyü titreşimleri tüm odayı ekşiterek adamın çok uzakta olduğunu düşünmeme neden oldu. Ama sesi yeterince netti ve birden onu tanıdım: Uven Lerrick, bir

Güneydoğu sahilinde, Blighdon yakınlarında yaşayan varlıklı, meshedilmiş bir yol gösterici.

"Aynı şey bizim de başımıza geldi," diyordu. Arkasından ağlama sesleri ve boğuk bağırışlar geliyordu. "Bir an hepimiz buradaydık, sonra bir anda odayı büyük bir gölge dalgası kapladı ve korkunç derecede üşüdüğümü, yönümü kaybettiğimi, görmediğimi, duymadığımı hissettim. Sonra gölgeler kayboldu ve Dornen'im artık burada değildi. O sadece...*ortadan kayboldu*, Alaster."

Babamın yüz ifadesi ciddi idi. "Kıtanın iki ayrı ucunda iki Kutsanmış insan, ikisi de bir anda yok mu oldu?"

"Ve tam olarak aynı şekilde," diye mırıldandı Gareth. "Hem de daha önce hiç duymadığım bir şekilde."

"Onu bulmak için her yeri arayacağız," dedi Ryder şiddetle. "Burada bir yerlerde olmalı. Her ne olursa sadece küçük bir büyülü anormallik. Sis, kötü bir gün geçiriyor."

"Ve aniden insan mı kaçırıyorlar?" dedi Leydi Kaetha kaşlarını çatarak. "Yüzlerce mil öteden birini mi?"

"Hisar bundan daha da uzakta," diye belirtti Lord Sesar, "ve içinde bir obruk var. Sis'te yaşananların tarihte eşi benzeri görülmedi. Hiçbirimiz etkilerinin ne olabileceğini tahmin edemiyoruz."

Ryder uzaklaşmadan önce koluna dokundum. "Bir kuzgun kır ve onu Rosewarren'e gönder," diye önerdim çabucak. "Ve bir tane de kraliçeye gönder. Kaybolan başka biri varsa, Yvaine ya da Müdür bunu bilecektir."

Mara, diye düşündüm, küçük, sevgili kelimeyi ısırarak. Ryder'dan özellikle onu sormasını isteyemeyecek kadar utanmıştım ama sanırım bunu yüzümden anladı. Elimi buldu ve sıktı, küçük elim onun daha büyük, nasırlı elinin içinde kısa bir an için sıkıca tutuldu ve bu beni kızarmış ve kararsız bıraktı. Sonra bizi terk etti, hizmetçilere kükreyerek odayı aramalarını söyledi.

ev, arazi, orman. Lord Alaster olduğu yerde kaldı ve Şok içinde kararmış olan aynaya baktı.

Ryder'ın peşinden koştum ama Gemma'yı kabul salonunda yerde oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlayan Leydi Enid'i tutarken görünce durdum. Gemma'nın yüzü gri ve izgiliydi. Bu evi kasıp kavuran büyü her neyse ondan bir şeyler koparmıştı ama başını bana doğru salladı ve sessizce, "Ben iyiyim," dedi.

Diz çöktüm ve hızla ona sarıldım. "Mara," diye fısıldadım. "Sence..."

Gemma kararlı bir şekilde, "Mara güvende," dedi. Ondan uzaklaştığımda Gözleri bana ikiz mavi yıldızlar gibi parlıyordu. "O *güvende*. Git hadi. Ben ona göz kulak olurum.

Baba."

Onu alnından öptüm ve aceleyle dışarı ıktım. Kuzgunlar hâlâ tepemizde daireler çiziyor, yere yüzlerce uçuşan gölge dşryorlardı. ığlıkları korkunç, boğuk ve umutsuzdu. Her ailenin hizmetkârları da dhil olmak üzere herkesin yaptığı gibi ben de ormana doğru koştum. Leydimin hizmetçisi Hetty beni fark etmeden önce bir ağacın arkasına saklandım. Kimsenin benimle gelmesini ve yükselen paniğimin alevlerini kendi alevleriyle krklemesini istemiyordum. Gölgeler evi süpürüyordu ve onların ardından Alastrina da mı gitmişti? Dornen da çok uzaklardan gelmişti ve başka kimsenin olmamasını umuyordum ama midemdeki batma hissi bana bunu dilemenin boşuna olduğunu söylüyordu.

Ravenswood maliknesini çevreleyen am ormanı uçsuz bucaksızdı, ağaçlar uzun ve eskiydi. Kısa süre sonra Alastrina için bağıran başka kimseyi duyamadım; yalnızdım. Sırtlardan ve karışık alılıklardan tökezleyerek geçtim, her yerde parlayan siyah bir sa, soluk bir ten parıltısı aradım. Birkaç kez Alastrina'ya seslendim ama orman derinleşip ağaçlar sıklaştığı her ses boğuklaştı ve tuhaşlaştı. Sonunda sustum; kendi sesimin boğuk, düz tonu beni korkutuyordu.

İki geniş kapı kadar geniş gövdesi olan bir köknar ağacının yanında durdum. Büyüklüğünün verdiği güvenle ona yaslandım ve biraz titreyerek nefesimi tuttum. Kalın glgeleğe baktım, tüm o dallar

İğneler dağ havasında sallanıyor ve fısıldıyordu. Aralarından çok az güneş ışığı geçebiliyordu ve hava serin ve nemliydi. Ağaçların arasından köşkü aradım ama ne köşkü ne de müştemilatı ve ahırları . Sadece ağaçları görebiliyordum ve her biri aynı görünüyordu. Kuzgunları dinledim; hiçbir şey duymadım.

Korkunun soğuk ayakları omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı. Yabancı bir ormanda tek başıma kaçmak birden yapabileceğim en aptalca şey gibi göründü. Ve sonra, neredeyse bunu düşündüğüm anda, birinin beni izlediğini kesin olarak hissettim. Her şey çok durgundu, hava tenime ağır geliyordu. Yalnız değildim.

Çılgınca etrafta bir silah, herhangi bir silah aradım ve devasa bir dal gördüm. Onu ormanın zemininden kaldırdım ve beceriksizce sırtımı ağaca dayadım. Dal işime yaramayacak kadar ağırdı ama yine de onu tutmaya çalıştım, tıpkı birinin bir mızrağı tutabileceğini düşündüğüm gibi. Kollarım ağırlığın altında titriyordu; nefesimi tuttum ve dinledim. Sırtımdan aşağı ter akıyordu. Sonra bir şeyler duyduğumu fark *ettim* - büyü vızıltısı gibi alçak bir uğultu, ya da uzakta kaynaşan bir arı kovanı, ya da belki yan odada kükreyen bir ateş. Zihnim bunu tam olarak anlamlandıramıyordu; ne zaman tam olarak saptadığımı düşünsem, ses değişiyor ve elimden kayıp gidiyordu.

Ama yakın olduğunu biliyordum. Bir şey o sesi çıkarıyordu ve arkamdaydı, ağacımın kalkanının ötesindeydi ve hareket etmiyordu ve biliyordum ki
-Bir av içgüdüleriyle beni beklediğini *biliyordum*.

Artık orada öylece durmaya dayanamıyordum. Savaşmalıydım; kaçmalıydım. Olduğum yerde kalırsam, tıpkı Alastrina gibi ben de yok olacaktım. Kalbim güm güm atıyor, içimi yakan panikle dalı kavırıyor ve onu ete kemiğe saplamayı hayal ediyordum. Gerekirse bunu yapardım. Öldürebilirdim.

Ağacın arkasından fırladım ve etrafımda döndüm, dalı tutmaya çalıştım, neredeyse düşürüyordum, içimden sessiz bir dehşet çığlığı yükseldi ve donup kaldım.

Doğru kelimenin bu olduğundan emin olmasam da bir yaratık bana bakıyordu. Önce ateşten yapıldığını düşündüm, ama sonra alevler değişti ve muhteşem bir renk dizisinde tüylere dönüştü: kırmızı ve altın, gün doğumu turuncusu ve gün batımı menekşesi, hepsi parıldayan beyazla özetlenmişti. Önce ateş, sonra tüyler, sonra tekrar alevler ve bu huzursuz yangının kalbinde beyaz-mavi bir çekirdek, çalkantılı bir şekil vardı. Önce bir kuştı, gagalı ve kudretli, delici gözleri olan bir yırtıcı kuş, kanatları sanki bir dağın tepesine konmaya hazırmış gibi yükseliyordu. Sonra gözümü kırptım, bir insandı, belki de bir kadın, uzun boylu ve narin -çok uzun, doğal olmayan bir şekilde uzun, aynı şimşek gibi gözleri ve saç gibi, abartılı bir elbise gibi etrafına dökülen tüyleri vardı. Gözlerimi bir kez daha kırptım, yaratık sadece bir ateş sütunuydu, kıvılcımlar sıçırıyor ve zararsız bir şekilde ıslak siyah zemine çarpıyordu.

Uzun bir an boyunca gözlerimiz kilitlendi -eğer bu gözler gerçekten de bana sabitlenmiş, vahşi ve kırpışmayan gözlerse ve bir yanılısama değilse. Sonra yaratığın kanadından çıkan bir kıvılcım bana doğru fırladı ve ayağımın çok yakınına düştü. Ondan ürkererek geri çekildim, uzun zaman önce gördüğüm o yangın kâbusu felç edici bir korkuyla bana geri döndü. Geri adım attığımda bir dalı ikiye ayırdım.

Yaratık irkildi ve kendi içine doğru büzüldü. Birdenbire daha küçük, daha az korkunç oldu ve çirkin, uyumsuz bir kükreme çıkardı. Kızgın mıydı? Korkmuş muydu? Sesi anlamamıştım, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım: canavarca ve müzikal, kadim. Bir gök gürültüsü, bir çana vurulan bir tokmak sesi ve büyük bir yırtılma duyduğumu sandım, sanki dünyanın yeraltındaki bir damarı yarılmış gibi.

Sonra yaratık döndü ve kaçtı, ağaçların arasından herhangi bir şeyin hareket edebileceğinden hızlı bir şekilde fırladı. Dalı bıraktım ve ne yaptığımı bilmeden, yapamayacağım dışında hiçbir şey bilmeden peşinden gittim.

Ne olduğunu anlayana kadar yaratığın gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim. Yaratığın parlayan ısıltısını takip ederek ormanın derinliklerinde umutsuzca ilerlerken aklıma bir kelime geldi. Gördüğüm şeyi tanımlamak için düşünebildiğim tek kelimeydi.

Firebird.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Ateş kuşunun peşinden koşabildiğim kadar koştum, yol boyunca yarım düzine ağaç köküne takıldım ve neredeyse birkaç kayalık dere yatağına yuvarlanıyordum. Sorun şu ki, gözlerimi yaratıktan alamıyordum; ateşten tüylerinin titreyen treni, karanlık ormanda imkansız bir renk patlamasıyla beni şaşkına çevirdi. O kadar çok koştum ki göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi oldu ama tüm koşmalarım boşunaydı. Yaratığın izini takip ederek ve onu bir şekilde bana getirecekmiş gibi ağaçların arasından umutsuzca uzanarak daha küçük çamlardan oluşan sık bir çalılığa daldım ve daha büyük ormana geri döndüğümde gitmişti. Geriye kalan tek şey, yere saçılmış azalan birkaç köz ve havayı renklendiren hafif bir duman kokusuydu.

Zorlukla nefes alıp gözlerimin önünde dans eden siyah noktaları kırıştırırken, birbirlerine seslenen belli belirsiz sesler duymaya başladım ve neredeyse eve kadar koştuğumu fark ettim. Korkunç kuleleri görünüyordu, pencereleri ağaçların arasından bana bakıyordu. Vücudum protesto çığlıkları atarak koştum ve nefes nefese, bacaklarım titreyerek, konuşmadan taş yola ulaştığımda, oradaki herkes bana baktı; ev çalışanları, seyisler, Peder ve Lord Alaster, Gemma ve Leydi Enid ve Gareth, Nash'ler ve Barthel'ler.

Ryder öne çıktı ve güçlü bir elini her iki koluma koyarak beni sabitledi. "Ne oldu? Onu buldun mu? Ne gördün?"

Teşekkür etmek için ceketini kavradım ve nefes nefese, "Bir yaratık vardı, kanatları ve uzun bacakları olan ateşli bir şey. Beni ormanda buldu ve sonra kaçtı, ben de peşinden koştum ama yakalayamadım."

Gareth hevesle yanına koştu, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve saçları, sanki iki elini saçlarında gezdiriyormuş gibi korkunçtu. "Ateşli bir yaratık mı? Bir hayvana mı yoksa bir insana mı benziyordu?"

"İkisi de. Önce bir kuş, sonra bir insan -sanırım bir kadın- sonra yine bir kuş ve sonra hiçbir şey. Şekilsiz ateş. Saf ışık."

Ryder başını sallayan Gareth'a baktı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi. "Ama onunla gölgeler arasında bir bağlantı olmalı."

"Belki *de* gölgedir," dedi Gemma, yanımıza gelerek. "Kuştan kadına dönüşebiliyorsa, belki ateşten karanlığa da dönüşebilir."

Ryder bana baktı, gözleri parlak ve öfkeliydi. Kız kardeşinin anlamadığın güçler tarafından bir anda ve acımasızca senden koparılmasının nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım ve bir yumruk kadar sert bir darbeye bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi fark ettim. Müdür'ün Mara'yı bizden aldığı gün hissetmiştim.

Ryder'ın hâlâ *kolumu* sıkıca kavrayan eline dokundum, sanki şimdi onu ayakta tutan benmişim gibi. Gemma ve Gareth'ın bakıştıklarını fark ettim ve aklıma bir not aldım. İlk fırsatta, o yaramaz kafalarında canlanmakta olan her ne tür müstehcen fikir varsa, onları sağlam bir şekilde etkisiz hale getirecektim. Ben sadece bir kız kardeşi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum, hepsi bu ve Ryder son birkaç gündür verdiği derslerle bana büyük bir iyilik yapmıştı. Ona dokunmak bundan başka bir şey ifade etmiyordu.

"Nerede kaybettin onu?" Ryder kabaca söyledi.

Hepsini bir avuç közün hâlâ toprakta parladığı yere götürdüm. Gareth her birini ölçtü, yakındaki ağaçların yanmış kabuklarını inceledi ve gözlemlerini bir deftere öfkeyle karaladı.

Ceketinin cebinde. Diğer herkes ormanda dolaşarak yaratıktan başka bir iz ama bulamadı. Hep birlikte eve döndüğümüzde akşam olmuştu; kararan gökyüzünde yıldızlar parılıyordu. Yanaklarım çaresiz bir utançla yanıyordu. Yaratığı hayal etmemiştim, etmediğimi *biliyordum* ama yine de saatlerce ormanı aramış ve hiçbir şey bulamamıştık. Evdeki sessizlik asık suratlı ve korkuluydu. Yemek salonundaki masanın etrafında toplandık ve ağlamaklı hizmetçiler soğuk bir akşam yemeği getirdiler.

"Akıl sağlığını sorgulamaya başlıyorum," diye mırıldandım yemeye kıyamadığım sandviçin üzerine.

Gemma kararlı bir şekilde, "Közleri ve yanmış ağaçları *hepimiz* hayal edemezdik," dedi.

"Tabii bunların hepsi aynı illüzyonun bir parçası değilse," dedi Gareth, "dikkatimizi dağıtmak ve kafamızı daha da karıştırmak için tasarlandı. Figmentler doğaları gereği nadiren görülürler ama yine de olmuşlardır."

"Ve Middlemist zayıflarken..." Babam mırıldandı, sanki baş ağrısını savuşturuyormuş gibi burnunun kenarını ovuşturuyordu. Bu hissi biliyordum.

Leydi Enid merakla Gareth'a baktı. "Figment gözlemleri?"

"Figmentler kurbanlarının yanılsamalar yaratabilen Eski Çağ varlıklarıdır," diye yanıtladı Gareth. "Gerçek görünümelerini esasen serap olan şeylerle gizledikleri için kimse gerçekten neye benzediklerini bilmiyor, ama bence gerçek bir görünümüleri yok. Onlar belirsiz bir büyü maddenin kadim varlıkları, kurbanlarına oyun oynamak için büründükleri şekillerden başka görebileceğimiz fiziksel bir şekilleri yok."

Gareth'a uyarıcı bir bakış attım; içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, Eskiçağ arcana'sı hakkında biraz fazla hevesli konuşmaya başlamıştı. Gözlerimi yakaladı ve mahcup bir baş hareketiyle ağzını kapattı.

"Bir yanılsama," dedi Lord Alaster sessizce. Bakışlarını kaldırıp soğuk bir şekilde babama dikti. "Peki bu *hayali varlıkların* babama karşı sadakatleri olması mümkün mü?"

satın alınabilir, eğer işverenlerinin yeterli servet varsa?" Babam ona ters ters baktı. "Ne ima ediyorsun, Alaster?"

"Dur bakalım," dedi Gareth çabucak, "burada figürlerin işin içinde olduğunu *bilmiyoruz*. Her şey olabilir. Özellikle yetenekli insan kandırıcılardan oluşan bir ekip, hatta bir fae, eğer biri Sis'in içinden geçebildiyse-"

"Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor, Profesör Fontaine?" Leydi Kaetha kuru bir sesle konuştu.

Lord Alaster, "Kızımı kaçıran şeyin bir hayal ürünü mü, kandırıcı mı yoksa sıradan bir insan canavarı mı olduğu pek umurunda değil," dedi. Oturduğu yerden kalktı, uzun yüzü bembeyazdı ve sert sakalının altında sıkışmıştı ve babamın sandalyesine yaklaştı. "Bilmek istediğim şey, kendi evimdeki bir misafirin bu işi yapmak için kötü güçlerle işbirliği yapıp yapmadığı. Ya da bunu yapması için birini mi tuttu, ki bu çok daha olası. Ellerini *fazla* kirletemezsin."

İlk başta babam inanmadı. Hepimize baktı, sonra tekrar Alaster'e döndü. "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Çok uzun zaman önce oğlumu öldürtmeye çalıştın," diye cevap verdi Alaster. "Onun yerine şimdi kızımı öldürmen neden kimseyi şaşırtsın ki?"

Şok masaya yayıldı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim, onay için otomatik olarak bana bakıyorlardı ama orada oturup felaketin gelmesini beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve dehşete düşmüştüm. Sol tarafımda, ocağın başında tek başına duran Ryder dönüp kaşlarını çatmış iki adama baktı.

"Bu zaman kaybı," dedi kısaca. "Alastrina'yı Lord Gideon kaçırmadı, baba. Bunun ona ne yararı olabilir ki?"

"Gideon Ashbourne," dedi Lord Alaster sessizce, gözleri parlayarak, "son Bask da ölene kadar mutlu olmayacak. Öyle değil mi, Gideon?" Doğruca babama bakmak için eğildi. "Seni suçlamıyorum, gerçekten. Ne de olsa biz savaş adamıyız. Kızlarının üçünün de cesedi önümde cansız ve soğuk bir şekilde serilene kadar ben de mutlu olmayacağım."

Baba ayağa fırladı ve tüm vücudunu Lord Alaster'a çarptı, nöbetçi gücü bir ısı patlaması gibi odanın her tarafına yayıldı. Alaster uçarak duvara çarptı ama yere düştüğünde alnından kan damlıyordu ve yüzünde acımasız bir sırıtişla başını kaldırdı. Kalbim sıkıştı; o Kutsanmış bir simyacıydı ve uzmanlık alanı elementleri ham güce dönüştürmektir. Onu daha önce hiç sihir yaparken görmemiştin; sadece çocukken ailemden tiksindirici tonlarda anlattıklarını duymuştum, akşam yemeğinde kalbimde Bask'lara karşı nefretle uyumama neden olan hikâyeler.

Ama Alaster'in simya büyüü güzel bir manzaraydı, ya da ben bu kadar telaşlı olmasaydım öyle olurdu. Avucunu kavradı ve sanki havanın kendisini topluyormuş gibi aşağı doğru sürükledi ve hızlıca mırıldandığı bir büyüyle parmaklarının üzerinde asılı duran beyaz, sıcak bir ışık topuna dönüştü. Bir büyü daha yaptıktan sonra topu babama doğru fırlattı, babam topu kolayca savuşturdu; top omzunun üzerinden uçarak uzaktaki duvara çarptı. Işık parçacıkları tavana ve yere doğru cızırdayarak ilerledi ve hepimizin tüylerini diken diken etti.

Devam ettiler, babam yumruklarıyla on adam kadar güçlüydü ve Alaster bulabildiği her şeyi - ocaktaki ateşi, etrafımızdaki havayı, masadaki kadehlerimizdeki suyu - yakalayıp cızırtılı bir enerjiye dönüştürüyor ve Aşağı Ordu el bombaları gibi fırlatıyordu.

Saniyeler içinde masa harabeye dönmüştü ve herkes durmaları için bağılıyor, sandalyelerin arkasına siniyor ya da kendi sihirlerini yapmaya hazırlanıyordu. Gentar Barthel adil bir kandırıcıydı, Lord Sesar suya yakınlığı olan bir elementaldi ve Leydi Leva da ortalığı temizleyebilecek bir şifacıydı. Ama bu onların evi ya da onların savaşı değildi ve tereddütlerini hissettim.

Leydi Enid başını ellerinin arasına aldı ve hıçkırıkla hıçkırıkla ağladı. "Lütfen durun," dedi tekrar tekrar. "Durun, *durun*, durun!"

Bunu yapmadan önce hiç düşünmedim. Onlara düşünemeyecek kadar kızgın ve iğrenmiştim. Ayağa kalktım ve şarkı söylemeye başladım. "Willa's Lullaby".

Citadel'deki müzik odamda syleyemediğim bu şarkı neredeyse bir anda aklıma geldi. Basit bir melodiydi, yumuşak ve yalnız. Ama o anda, arkasındaki tüm fkemle , şarkı hakarete dönüştü, her kelime bir çırpıda .

*"Ah, küçük yıldız, gökyüzünde çok
parlak, ah, büyük ay, çok yüksekte
parlıyor, kuşun kanadını görebiliyor
musun?*

anların duyabiliyor musun?

*Kalbimin şarkısını
hissedeabiliyor musun? Oh
evet, aşağı gel,*

Aşağı gel, aşağı gel.

*Görülecek bir dünya var, ah,
değerli küçük suratsızlar.*

*Yaşanacak bir hayat var, ah,
değerli küçük suratsızlar.*

*Gökyüzündeki yıldızlar için ağlama. Ay
bu kadar yüksek diye ağlama. Kuşun
kanadını görebilirler,*

*anların çaldığını duyabilirler,
kalplerimizin şarkı söylediğini
hissedebilirler. Oh evet, aşağı
gel,*

Aşağı gel, aşağı gel,

Aşağı gel, aşağı gel."

şarkı söylerken içimden parlak bir sihir akıyordu, her kelimedede daha parlak ve daha güçlü. Sonunda durduğumda, sessizlik sağır ediciydi, neredeyse

fiziksel.

Etrafıma bakındım, büyüünün parıltılı sisini göz kırparak geri çektim ve babamla Alaster'in dövüşmeyi bıraktıklarını ve şimdi yerde yüzüstü yattıklarını gördüm, baygın değillerdi ama yeterince yakınlardı. Tavana bakıyorlardı, gözleri kocaman açtı ve ağızları söylediğim sözlerin yankısıyla hareket ediyordu. Odadaki diğer herkes ya ağlıyor, gözyaşları yüzlerinden aşağı akıyor ya da bana yavan bir şekilde gülümsüyordu - Leydi Enid'in yerine oturmasına yardım eden Gemma ve hizmetçileri toparlayan Ryder hariç. Aval aval bakmak ve ağlamak için kapılarda toplanmışlardı. Gareth bile elini yüzüne götürdü ve beni orada bulunan herkesten daha sık şarkı söylerken dinlemişti.

Huşularını görmek beni yordu ve Talan'ı kurtarmak için Eski Ülke'ye yaptığımız yolculuktan bu yana gücümün kudret ve güzellik bakımından arttığı fikri midemi bulandırdı. Şimdi de müziğimin sesi *Gareth*'ı yıkıma uğratabilir miydi? Önümüzdeki günlerde benden ne beklenecekti? Savaşılması gereken kötülükler varsa, istemesem bile tekrar tekrar şarkı söylemeye zorlanacak ve karşılaştığım herkesi yerde hüngür hüngür ağlayan bir yığın haline mi getirecektim? Ya bir gün müziğim dinleyenleri komaya sokarsa, hatta öldürürse?

Babama ve Lord Alaster'a baktım, içimde kükreyen o yakıcı, öfkeli korkuyla onlara olabildiğince soğuk bir şekilde baktım. "İkinizden de iğreniyorum," dedim onlara, sesim boğuk ve sert çıkıyordu. "Yetişkin adamlar böyle davranıyor, aklınız başınızda değil ve kesinlikle utanmanız yok." Derin bir nefes aldım; Gemma'nın beni ve Ryder'ı izlediğini hissedebiliyordum ve birdenbire bizim için o kadar üzüldüğümü hissettim ki boğazım düğümlendi.

"Çocuklarınızdan hiçbiri savaşın içinde doğmak istemedi," dedim sessizce, "ama yine de savaşı sona erdirmek için tüm çabayı gösteren biziz."

Ayrılmak için arkamı döndüm, sözlerimin ayaklarının dibine düşmekten başka bir işe yaramadığını fark etmemek için yerdeki adamlara bakmaya korktum. Bırak

Kendi pisliklerini kendileri temizlesinler, diye karar verdim; yatağım beni çağırıyordu ve ateş kuşunun dumanının kokusu burnumda tütüyordu. Uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Ama tam kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki, ani bir çığlık beni döndürdü.

Gentar Barthel kollarını açmış, yüzünde öfke ve çaresiz bir ihtiyaç ifadesi ile bana doğru koşuyordu. Bu bakışı biliyordum; müziğim ona kancasını takmıştı. Seyirciler beni ve müziğimi sahiplenmek için sahneye akın ederken bu bakışı daha önce onlarca, yüzlerce yüzde görmüştüm. O an donup kaldım, bedenim soğuk ve kaskatı kesildi, çaresizdim. *Kaç*, diye emretti zihnim ama itaat edemedim. Yeniden on dört yaşındaydım ve dünya gözlerimin önünde kendini parçalıyordu.

Sonra, Gentar bana ulaşmadan Ryder aramıza daldı ve yumruğunu Gentar'ın yüzüne doğru fırlattı. Adam geriye düştü, kafası yere çarpmadan önce Gareth tarafından yakalandı.

Ryder, yumruklarını sıkmış, gerekirse tekrar saldırmaya hazır bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Tüm vücudu öfkeyle titriyordu, gözleri yaşlarla parlıyordu ve bana dönüp baktığında yüzünde şaşkınlığın belirtilerini gördüm. Kesinlikle denemiş olmasına rağmen bunu yeterince hızlı gizleyememişti.

Şarkım onu etkilemişti, tıpkı müziğimin herkesi, her yeri etkilediği gibi. Ryder Bask'ın da diğerlerinden bir farkı yoktu. Başka bir şey beklememeliydim; ne de olsa o yazın başlarında Bathyn turnuvasındaki performansım onu sahneye doğru deli gibi itmişti. Bu onun hatası değildi; onu hayal kırıklığına uğratmak haksızlıktı.

Yorgun bir iç çekiş yuttum ve omuzlarımın gerildiğini, içe doğru çekildiğimi hissettim. Her sert eklemde düğümler yanıyordu.

Ryder, Gemma ve Gareth'a sessizce, "Sabah Rosewarren'a gitmeliyiz," dedim. Diğer herkesi görmezden geldim. İlgimi hak edenler sadece onlardı. "Müdür'le buluşup ona gördüklerimizi anlatacağız. Ateş kuşunun ne olduğunu bilen biri varsa, o da odur. Ve biz de

Alastrina ve Dornen hakkında ona şahsen..." *Ve kaçırılan diğer herkes*, diye düşündüm, söylemeye cesaret edemedim. Sertçe yutkundum. "Ve sanırım..."

Durakladım. Söyleyeceğim sözlerden nefret ediyordum, Gemma'da uyandırabilecekleri kalp acısından nefret ediyordum ama bu anı daha fazla ertelemek sorumsuzluk gibi görünüyordu. Suçluluk duygusu içimde alevlendi; Ryder'ın mektuplarından en az üçünde tam da bu konudan bahsediliyordu ama ben onları cevaplamadan atmıştım, Eski Ülke'deki o korkunç geceye dair anılarımdan korktuğum için yapılması gerekeni yapamamıştım.

"Sanırım Üç Gözlü Taç'ı incelemenin zamanı geldi," dedim. "Haftalardır Rosewarren'de saklanıyordu ama üniversitede olması gerekiyordu. Üzerinde çalışılmalı. Tüm bunların anahtarı onda olabilir" -elimi salladım- "tüm bunlar her neyse."

Söylemeyi reddettiğim bir kelime daha: *Kilraith*. Ama yine de aramızda asılı kaldı, havaya korkunç bir ağırlık verdi. Bu entrikalar onun işi miydi? Meshedilmiş insanlar evlerinden kayboluyor, kraliçenin sarayı tehlikeye giriyor...

Her birinin gözleriyle karşılaştım -Ryder, Gemma, Gareth. Ryder bana sertçe başını salladı, profili büyük ölçüde gölgede kalmıştı. Adını sayamayacağım kadar çok şey içimi acıtıyordu. Aceleyle yukarı çıktım, botlarım parçalanmış tabakların ve mahvolmuş akşam yemeğinin üzerinde çtırdıyordu. O gece rüyamda ateş gördüm ama yananın Ivyhill mi yoksa karanlık bir ormanda koşuşturan bir kuş-kadın mı olduğunu bilmiyordum.

Bask'ların mülklerinde en azından bir yeşil yol vardı ve bu yol doğrudan Rosewarren'e değil, Sis'in kuzey sınırındaki küçük köylerden biri olan Devenmere'e çıkıyordu. Oradan yakındaki Tarikat kalesi Thorngrove'a gidecektik ve onların yeşil yolu bizi Rosewarren'e, Warden'a ve -umarım- Mara'ya götürecekti.

Ancak ertesi sabah Devenmere'e vardığımızda tam bir kaosla karşılaştık. Baktığım her yerde ateşler yanıyordu; hava dumanla kaplıydı ve üzerimizdeki gökyüzü karmaşa içinde dönüp duran kuş sürüleriyle doluydu. Bir yerlerden, *her yerden* gelen korkunç sesler, büyük, delici çığlıklar vardı; bunlara bir anlam veremiyordum.

Ryder her şeye hızlıca bir göz attıktan sonra belki yüz metre ötedeki en büyük ateşe doğru koşmaya başladı. Biz de peşinden gittik -Gemma, Gareth, Peder, Lord Alaster, Gentar Barthel, Leydi Leva ve ben. Tanrılara şükür şifacımız gelmişti; Leydi Leva yerde yanmış giysiler içinde inleyen birini buldu ve hemen üzerinde çalışmaya başladı, beline taktığı kemerden tıpalı şişeler çıkarıp şifa büyüleri mırıldandı.

Ryder, kırıışmış yüzü is ve terle kaplı, sert bakışlı yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Şaşkınlık içinde onlara doğru yürüdüm, titriyordum ve ateşin gürültüsünden ve sıcaklığından nefret ediyordum. Cehennemde mavi alevden bir kuş aradım. Ateşin ardında kaynayan ve parlayan gümüş bir duvar belirdi.

Middlemist.

"Hepsi birden geldiler, üçü birden Sis'in içinden fırladılar," diye bağırdı yaşlı kadın. "Biz daha koymaya başlayamadan yedimizi öldürdüler. Daha fazlasının çıkmasını engellemek için Sis Hattı boyunca elimizden geldiğince hızlı bir şekilde ateş yaktık. Ama Meshedilmişlerimiz, Lordlarımız Wynn ve Moris, gittiler Lord Ryder. Bahçelerinin hemen dışında kayboldular. Benim Hari'm, garip bir gölge köyü süpürdükten hemen sonra onları yok olurken görmüş. Ve Tarikat, onlar da gelmedi."

Hava sıcaklıkla parıldasa da bu son sözler beni üşüttü. Tam arkamızda tahta ve camlar patlarken Gemma'ya baktım. Yıkık bir kulübenin dağınıklığı içinde duran devasa bir yaratığı görmek için döndük: bir kertenkelenin şişkin kafası, siyah kürkle tepelenmiş devasa kaslı omuzlar,

Ayaklarındaki ölümcül kıvrık pençeler, bir ayının iri kürklü vücudu, bir aslanın kırbaçlanan kuyruğu.

Bir chimaera.

Zeki sarı gözleriyle bize baktı, sonra başını acımasızca iki yana salladı ve içimde mutlak bir dehşet hissiyle yarattığın çenelerinde bir *çocuk* olduğunu gördüm, kanlı ve gevşekti, açıkça ölmüştü.

Oklar üç farklı yerden fırlıyordu: çatılara tünemiş, bacaları kalkan olarak kullanan bir adam ve kadından ve yayını ve ok sadağını getirmiş olan Ryder'dan. O sabah erken saatlerde, Rosewarren'e sırtında bir cephanelikle gelmesinin garip olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyordum. Böyle bir şey olmayacağını ummuş olsa bile, böyle bir şeyin olabileceğinden şüphelenmişti.

Oklar doğru uçtu, her biri yarattığın yan tarafına grotesk bir gümbürtüyle çarptı, ama bu onu daha da kızdırdı. Zavallı çocuğu parçalanmış tahta ve camın içine düşürdü ve sonra bize doğru dönerek pençelerini toprakta sürükledi. Sarı gözlerini bir fiske vurdu ve ağaçların arasında başka bir chimaera görmek için döndüm, bu ince ve kurnaz, keskin dişli keçi kafası ve çingiraklı yılan kuyruğu dışında kedigil. Ağırlığının altında sarkan bir dalın üzerine çömelmişti; saldıracaktı ve diğeri, kertenkele-ayısı da diğer taraftan saldıracaktı. Kapana kısılmıştık. Yaşlı kadın acı dolu bir inilti çıkardı; ölmeyi bekliyordu.

Çaresizlik içimde bir şeyleri uyandırdı. Gemma'yı ve sonra Ryder'ı buldum ve aramızdan garip bir farkındalık geçti, Eski Ülke'deki o geceden kalma ortak bir içgüdü yeniden uyandı. Ölü çağırانlarla, hortlaklarla ve hayaletlerle savaşmıştık, Kilraith'le Talan'ın bedeninde, deniz kenarındaki o şeytani evde savaşmıştık ve kazanmıştık. Bu zafer sonsuza dek sürmeyecek olsa bile, gerçekten de bir zaferdi. Savaşmıştık ve zafer kazanmıştık.

Gemma bana başını salladı, tatlı mavi gözleri artık sert ve acımasızdı. Ryder biraz sırttı ve şaşkın kuşlarla dolu gökyüzüne baktı. Ve ben...

Şarkı söylemeye başladım.

"Willa'nın Ninnisi" zihnimde tazeydi. Gemma ve Ryder etrafımı sarmış, sırtlarını bana dönmüş ve büyüleri vahşi dalgalar halinde üzerlerinden dökülürken, her kelimeyi kristal bir hassasiyetle tükürdüm.

Gemma kollarını yere savurdu ve ellerini kendine doğru çektiğinde, kalın bir ağaç kökü ağı tıslayarak ve kıvranarak topraktan fişkırdı. Chimaera aynı anda hem kulübeden hem de ağaçtan fırladı. Gemma öfkeli bir çığlık atarak kökleri, kertenkele suratlı, çeneleri çocuğun kanından kıpkırmızı olmuş, çığlık atan chimaera'ya fırlattı. Kökler canavara çarparak onu tekrar toprağın içine düşürdü. Gemma ona doğru yürüdü, parmakları sanki havada görünmeyen iplikler dokuyormuş gibi hızla hareket ediyordu. Kökler ona cevap verdi, canavarın etrafında dönerek sıkı bir ağ oluşturdu, ama kökler onu yutarken bile chimaera hâlâ çırpınarak savaşıyordu. Gemma'nın ağı bedenini ezip kemiklerini kırarken, yorulmak bilmeyen ursine pençeleri kök üstüne kök saldı.

Öfkeli bir ulumayla diğer chimaera bize doğru sıçradı. Bu şey korkunçtu, düşünülemezdi. Ağzından hırıltılı bir kedi kükremesi fırladı; gözleri çılgın ve beyazdı, bir keçininki gibi yarılmıştı. Yaşadığım dehşet neredeyse sesimi kaybetmeme neden oluyordu. Ama Ryder bir an bile tereddüt etmedi. Haftalar önce Alastrina'yla birlikte Citadel'deki chimaera'yı vahşileştirmek için kullandıkları gizemli hayvani dil olan Ekkari olduğunu düşündüğüm bir dilde bir şeyler mırıldandı ve o konuşurken gökyüzünde dönüp duran şaşkın kuşlar bir anda ölümcül ve odaklanmış bir düzene girdiler, yüzlercesi bir arada hareket ediyordu - sığırcıklar, kargalar, serçeler, alakargalar. Chimaera'ya doğru uçtular ve etrafına üşüştiler, gagaları ve pençeleriyle onu gagalayıp parçaladılar. Yaratık öfkeyle kükreyerek onlara saldırdı, onları savurdu ama daha fazlası gelmeye devam etti, uzaktaki ağaçlardan yükselen bir kuş denizi de kardeşlerine katıldı. Ryder'a baktım, bu kadar çok hayvanı aynı anda vahşileştirmenin onu yorup yormadığını merak ediyordum, ama yüzü terden kayganlaşmış olmasına rağmen

Yüz ifadesi vahşiydi, hiç korkmuyordu. Kalın, siyah bir okla dolu arbaletini hazır tutuyordu.

Kargaşa köylülere yangından, canavarlardan, Sis'ten ve kuzeydeki ormana kaçmak için zaman kazandırdı. Gentar Barthel'in onlara acele etmeleri için bağırdığını duydum, Gareth'in yanan bir kulübe yıkılmadan hemen önce çocukların kaçmasına yardım ettiğini gördüm. Babam daha küçük bir chimaera ile tek başına savaştı, başını ve göğsünü koruyan kemikten bir kabuğu olan tıslayan yılsarı bir canavar. Kendi kükremesine denk bir kükremeyle ona doğru koştu ve korkunç bir çatırtıyla ona çarptı. Darbe her ikisini de sersemletti; yaratık yerde kıvrandı, sırt üstü yattı. Babam kan tükürdü ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Sonra beyaz bir ışık topu yanından hızla geçti ve sersemlemiş chimaera'yı tam açıkta kalan karnından vurdu. Lord Alaster onu fırlatmıştı, yarısı yıkılmış bir çatının arkasına saklanmıştı, elinde simya büyü kalıntıları vardı ve yüzünde muzaffer bir sırıtış vardı.

Babam çok kızardı. Bir kavgada Alaster Bask'tan başkasının yardımı mı? Bu anı sürekli bir kışkırtma olacaktı ve Alaster bunu unutmasına asla izin vermeyecekti. Ama ben bu endişeye kapılmayı reddettim. Önemli olan üç chimaera'nın da ya ölmüş ya da ölmek üzere olmasıydı. Gemma yorulmak bilmiyordu, yerden kök üstüne kök çıkarıyor ve chimaera saldırganının etrafına sıkı bir odun yumağı örüyordu. Yardım etmek için kalan köylüler ona dallar atmaya devam etti, hatta ağaçları kesmeye ve ona sunmak için kökleri kendileri koparmaya başladı. Babam ve Alaster'in bombardımana tuttuğu chimaera hareket etmiyordu; dumandan korunmak için ağızlarına bez bağlayan cesur köylüler canavarı ateşe doğru sürüklüyordu. Babam dengesini yeniden sağladıktan sonra onlara el salladı ve kendisi yaptı, canavarı omuzlarına kaldırdı ve tek başına alevlerin içine fırlattı. Vücudu yanarken, Devenmere'e korkunç bir koku yayıldı, çürümüş ve yeşil kokulu, bozulmaya bırakılmış yiyecekler gibi.

Ve Ryder'ın kuşları ona ateş etme şansı verdi. Hâlâ pençeleri ve dişleriyle savaştan şaşkın, parçalanmış chimaera'ya doğru ilerledi,

Olabildiğince her kuşu sürüklüyordu. Sonunda canavar tüylerle kaplı toprakta kıpırdamadan yatarken, yedi ok saplanana kadar onun zarif kedi postuna ok üstüne ok fırlattı.

O zaman şarkı söylemeyi bıraktım, bu kadar uzun süre devam ettiğim için kendimi biraz aptal gibi hissettim. Açıkçası, hiçbirinin chimaera'yı düşürmek için benim yardımına ihtiyacı yoktu; köylüler benden daha fazla yardımcı olmuştu.

Ama sonra arkamdan bir sıçrama sesi ve sert, hızlı bir diş takırtısı geldi. Döndüm ve yukarı baktım, yukarı ve dizlerim titredi, bacaklarım pes etti. Bu chimaera'nın önünde toprakta diz çöktüm, bir şekilde alevlerin arasından geçmiş ya da etrafından dolaşmış olması gereken dördüncü bir chimaera, şimdi üzerime çömelmiş, saldırmaya hazırdı. Zeki bir şeydi, yeşil sürüngen gözleri tam bana odaklanmıştı; örümcek gibi sekiz bacağı vardı, hepsi sert kemik ve koyu renkli kıl tutamlarıyla kaplıydı, her biri beni deşebilecek kadar keskin sivri bir toynakla son buluyordu. Yüzü ise tarif edilemezdi; ne kurt ne de yılan, ikisinin arasında korkunç bir şeydi. Mutlak bir sessizlik içinde ağzını açtı, sarı dişleri damlıyordu.

Onun önünde yerde titriyordum. Hareket edemiyordum, diğerlerini bana yardım etmeleri için çağırıyordum. Tek yapabildiğim şarkı söylemekti - yumuşakça, kırık dökük, sesim sadece bir törpüydü.

*"Ah, küçük yıldız, gökyüzünde çok
parlak, ah, büyük ay, çok yükseklerde
parlıyor..."*

Yaratık saldırmak için ön ayaklarından birini kaldırdı; toynağından yapışkan ve siyah bir şey damladı. Çaresiz, her yanıma sıcak ve soğuk, içimin derinliklerine daldım ve sesimi buldum.

*"Kuşun kanadını görebiliyor
musun? Çanların sesini
duyabiliyor musun?"*

*Kalbimin şarkısını
hissede biliyor musun? Oh evet,
aşağı gel,
Aşağı gel, aşağı gel..."*

Tanıdık sözler içimden tatlı ses nehirleri halinde döküldü. Canavarın devasa gölgesi üzerime uzanırken, sesimde şiddetle şarkı söylemek aniden yanlış, hatta boşuna gibi geldi. "Willa's Lullaby" şefkatli bir şarkıydı, bu yüzden onu şefkatle söyleyecektim. Annem gittikten sonraki o karanlık günlerde Gemma için yaptığım gibi, kız kardeşlerimden biri için yapacağım gibi sevgiyle söyleyecektim.

*"Görülecek bir dünya var, ah,
değerli küçük suratsızlar.
Yaşanacak bir hayat var, ah,
değerli küçük suratsızlar.
Gökyüzündeki yıldızlar için ağlama. O
kadar yüksekteki ay için ağlama..."*

Dehşet gözyaşları kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Yaratık donmuştu ve şimdi bana şaşkınlıkla göz kırpıyordu ve ben devam ettim, içimdeki her şey bana kaçmamı, Ryder için, babam için bağırmamı haykırırsa da şarkı söylemeye devam ettim. Chimaera yere doğru batmaya başlayana kadar şarkı söyledim; parlayan gözleri kapanmaya başlayana kadar şarkı söyledim.

*"Kuşun kanadını görebiliyorlar,
çanların çaldığını duyabiliyorlar,
kalplerimizin şarkı söylediğini
hissede bilirler. Oh evet, aşağı
gel,*

*Aşağı gel, aşağı gel,
Aşağı gel, aşağı gel."*

Hem nefesim hem de cesaretim tükeniyordu ve paniklemeye başlamıştım. Şarkı söylemeyi bırakırsam ne olacaktı? Hayatımın sonuna kadar şarkı söylemek zorunda mı kalacaktım? Geri geri gitmeye başladım, vücudumdan ter damlıyordu, alevler puslu uzaklarda bir yerlerde kükrüyordu. Şarkı söylemeye devam ettim, durmak istiyordum ama *duramayacağımı* biliyordum ve sonra elim bir çizmenin üzerine geldi ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Ryder oklarını fırlatırken bacaklarına tutundum -dört tanesi arka arkaya, yaratığın kapalı gözlerinin tam ortasına isabet ediyordu. Chimaera yere yığıldı, sekiz bacağı beceriksizce her yana yayıldı; gözlerimi yakan son bir kokuşmuş nefes verdi. Kılılı, pullu yüzünden kan damlıyordu. Hareketsizdi. Ölmüştü.

Rahatlamaktan bayılmış bir halde yerde titriyor ve yardıma gelen diğerlerini dinliyordum. Babam o şeyi tek başına kaldıramadı ve Gentar ile Alaster'e ve köyden iki adama bağırarak zorunda kaldı; birlikte sendeleyerek ateşe doğru ilerlediler ve canavarı alevlerin içine attılar. Ne kadar devasa olduğunu, korkunç bir ölüme ne kadar yaklaştığımı ancak o zaman fark ettim.

Biri ayağa kalkmama yardım ediyordu ve onun Ryder olduğunu fark ettiğimde, çılgınca bir rahatlama hıçkırığı çıkardım, çünkü o zaman tehlikenin geçtiğini biliyordum. Ryder bana bir şey olmasına izin vermezdi. Canavar ölmüştü. Güvendeydim. Ona sarıldım ve yüzümü ceketinin içine sakladım. Eli başımın arkasını kavradı ve dudaklarını saçlarımda hissettiğimi sandım. Bir an için gözlerimi kapattım ve onun etrafımdaki hissinin tadını çıkardım: güçlü kolları, başımın üzerine eğilmiş başı. O bir düşmandı ve nefretin ne olduğunu öğrendiğim andan itibaren ondan nefret etmiştim ama o anda onun katı gücü çılgınca çarpan kalbime bir merhem oldu ve nefesimi tutmaya çalışırken ona şiddetle tutundum.

"İyisin, Farrin," diye fısıldadı, sesinde bir hürmet notası vardı. "İyi iş çıkardın."

Sonra bir gürültü duydum ve Ryder'ın kolunun arkasından bakınca diğerlerinin Gemma'nın chimaera'sını tutan büyük tahta topu ateşe doğru yuvarladıklarını gördüm. Gemma'nın kendisi de yerdeydi, muazzam büyüden dolayı teni grileşmişti ama Ryder'dan ayrılıp ona doğru gittiğimde ve onu kollarıma aldığımda başını göğsüme doğru salladı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, gözleri parlak ve hiddetliydi. "İyi olacağım." Bana cesur bir gülümseme verdi ve ben de ona olabildiğince sıkı sarıldım.

Gareth kucağında kirli bir çocukla yanımıza geldi. Kız canlıydı ama sessizdi, yüzü Gareth'ın yakasında saklıydı. Parmakları Gareth'ın omuzlarında pençe gibiydi.

"Anlamıyorum," dedi, belli ki sarsılmıştı. Gözlükleri sıcaktan ve dumandan buğulanmıştı. Boşta kalan eliyle gözlüğünü burnundan çıkardı ve yüzünü sertçe ovaladı. "Neden burada, Sis'e bu kadar yakın bir köy var? Belli ki güvenli değil. Olan biten her birlikte burada yaşamak? Bu bir ölüm cezası. Senato'nun uzun zaman önce Sis Hattı'nın yirmi mil yakınında *herhangi bir* yerleşimi yasaklayan bir yasa çıkardığını sanıyordum, bunun tek istisnası Tarikat'ın iyiliği için Fenwood'du."

Ryder'ın konuştuğu yaşlı kadın yanına geldi, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Pek çok kişinin gizli tutmaya çalıştığı şeyi şimdi kendi gözlerinizle gördünüz," dedi sessizce. "Köyümüzün yerini iki kez değiştirdik ve şimdi bunu tekrar yapmak zorundayız. Sis *hareket ediyor*. Büyüyor." Durakladı, aniden kül rengi göründü ve sonra dönüp toprağa kustu. "Şimdiye kadar ondan kaçmayı başardık," dedi, hala bizden uzağa dönmüştü, sesi gergindi, "ama sonsuza kadar kaçamayız. Ve şimdi, Meshedilmiş efendilerimiz gitmişken, altımızdan kaybolmuşken? Savunmasız durumdayız. Size bu kadarını bile söyleyebilmemin tek nedeni, sanırım, chimaera'nın bu bölgedeki büyüü bozmuş olması. Ama yakında kendini onaracaktır."

Yere sertçe bakan Ryder dışında hepimiz ona baktık. "Neden bunu bize söyleyemiyorsunuz?" Gemma kadına sordu, Sesi yorgun ve inceydi. "Kendini *ne* onaracak?"

"Sis *hareket* mi ediyor?" Gareth başını salladı. "Bütün köyleri yerinden oynatmak mı? Mümkün değil. Böyle bir şeyden haberimiz olurdu. Kraliçe takviye gönderirdi, Tarikat-"

"Tarikat mı? Kraliçe mi?" Yaşlı kadının ağzı buruştu. "Kraliçe buradaki bizleri, Sis Hattı boyunca uzanan zavallı köyleri umursamıyor. Ona sunacak neyimiz var ki? Etkileyici değiliz. Parti vermiyoruz ya da haraç göndermiyoruz. Sis'in güneyinde uzun yolculuklar yapacak ya da yeşil yollar açacak paramız yok - lordlarımızın bahçesinde Tarikat'a ait olan ve Tarikat emretmedikçe kimsenin geçmesine izin vermeyen bir yol dışında. Burada sıkışıp kaldık, canımızı kurtarmak için kaçıyoruz."

Ondan sonra sessiz kalamadım. Ayağa kalktım. "Kraliçe'nin bundan haberi yok, sana söz verebilirim. Bilseydi bana söylerdi."

Yaşlı kadın bana baktı, zalimce değil, sadece değerlendiriyordu. "Öyle mi olurdu leydim?"

Ona cevap veremedim, içimi bir huzursuzluk kapladı. Aklıma daha da kötü bir soru geldi: Yvaine bana söylemiş *olabilir miydi?* Takviye göndermiş *olabilir miydi?* Yoksa Sis'in kuzey sınırına doğru ilerlediği bilgisi zihninin bir yerinde sıkışıp kalmış, stres ya da hastalık yüzünden unutulmuş muydu?

Sonra Peder konuştu, sesi vakurdu, giysileri mahvolmuş, kan sıçramıştı. "Tarikat neden gelmedi? Tarikat tam da bu yüzden var: Edyn halkını Sis'ten ve Sis'in içinden geçerek Eski Diyar'dan gelebilecek her şeyden korumak için."

Yaşlı kadın cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Çenesi sanki söyleyemediği bir kelimeyi çiğniyormuş gibi çalışıyordu. Bir şey fırlattı

Ryder'a öfkeli bir bakış attı. "Rosewarren'e gitmeden önce burada mı duracaktınız lordum?"

Bir kez başını salladı.

"O zaman acele edin ve bugünün anısı zihninizden silinmeden ve artık onunla yüzleşecek gücünüz kalmadan oraya gidin."

"O mu?" Kimi kastettiğini bildiğimi düşünmeme rağmen sordum. "Müdür," diye ısırdı Ryder. "O-"

Sonra durdu ve babasıyla bakıştı. Alaster ilk kez kendini beğenmiş, üstünlük taslayan, kızgın ya da zalim görünmüyordu. Sadece yorgun görünüyordu ve bu beni dehşete düşürdü. Konuşmaya çalıştı ama tıpkı yaşlı kadının yaptığı gibi görünmeyen bir şeye karşı savaşıyor gibiydi ve sadece boğuk bir ses çıkarabildi.

Aklımda korkunç bir fikir oluşmaya başladı, o kadar korkunçtu ki ona doğrudan bakamıyordum.

Ryder sessizliği bozdu. "Saska haklı." Başını yaşlı kadına doğru salladı. "Şimdi gitmeliyiz, savaş hala üzerimizdeyken. Ve..." Ağzı buruştu; öfkeli ve üzgün görünüyordu. "Ailesi izin verirse çocuğun cesedini getirmeliyiz. Getirebildiğimiz herkesi getirmeliyiz. Bize güç verebilirler..."

O anda sustu, sanki konuşmak için zorladığı şey onu aniden bastırmış gibiydi.

Mistline'daki alevler çatırdarken ölüleri toplamaya başladık. Köylülerin hıçkırıkları havada kül gibi süzülüyordu. Ryder bizi kayıp Lordlar Wynn ve Moris'in boş evine götürdü; burada Tarikat'ın yeşil yolu sonbahar çiçekleriyle dolu küçük bir bahçede bizi bekliyordu. Çiçeklerin arasında terk edilmiş bir mala ve yabani ot dolu bir kova duruyordu; yakındaki bir masanın üzerinde bir sürahi elma şarabı ve yarısı boş iki bardak duruyordu. Onları görmekten hızla uzaklaştım; attığım her adım sanki kemiklerin üzerine basıyormuşum gibi gürültülü ve istilacı geliyordu.

Yeşil yol bahçenin köşesinde, eğrelti otları ve karışık sarmaşıklardan oluşan karanlık bir ağızda sessizce uğulduyordu. Yaşlı kadın Saska bize yeşil yolun sadece Tarikat izin verdiğiğinde geçişe izin verdiğini söylemişti. Ryder'a baktım, dudaklarımda hastalıklı bir soru vardı. "Ölülerin engellenmeden geçmesine izin vermeli," diye cevap verdi, gözleri sessiz bir öfkeyle yanıyordu.

Midem bulandı, zihnimdeki korkunç fikir katılaştı. Müdür'ün böyle bir sırrı saklaması mümkün müydü? Middlemist'in gerçek durumu hakkında konuşamamaları için insanları büyüyle bağlamak? Bu fikir bana gülünç geliyordu -böyle bir büyüü hiç duymamıştım- ama yine de gördüğüm her şey bana bunun doğru olduğunu düşündürüyordu. Ravenswood yemek salonundaki gobleni, canavarlarla savaşmak için Sis'e doğru koşan tüm o kuzeylileri düşündüm ve yeni bir mide bulantısı dalgası hissettim. O goblen kaç yaşındaydı? Bu ne zamandan beri oluyordu? Ryder'dan gelen ve öfkeyle fırlatıp attığım açılmamış mektuplar... O notlarda, en azından elinden geldiğince, bundan bahsetmiş miydi? Ve kraliyet muhafızları onları yaz ortası balosundan saray hapishanesine götürürken askerlerinin haykırdığı kuzey ilahileri -*Ariinya voshte, ariinya voshte!* Bu bir mesaj mıydı, Müdür'ün büyüsunü atlatmanın ve orada bulunan herkese neler olduğunu anlatmanın şifreli bir yolu muydu? Ve hepimiz orada durmuş, hiçbir şey anlamamıştık. Ben de evde Ryder'ın mektuplarını ateşe atıyordum.

Yeşil yolda toplandığımızda ona bakamadım; utançtan ve zihnimde canlanan senaryonun sadece chimaera ile savaşmanın stresinden kaynaklanan dengesiz bir fantezi olduğuna dair umutsuz bir umutla yandım.

Ama sonra içimde daha da korkunç bir soru belirdi, aklımdan atamadığım bir soru. Eğer durum gerçekten böyleyse, Mara ne biliyordu? Bizden ne saklamıştı? Ya da daha kötüsü, hiçbir şey bilmiyor muydu? Müdür bunu kendi kalkan kızlarından saklamayı başarmış ve bu yüzden mi yardıma gelmemişlerdi? Gemma'ya, babama baktım ve gördüm ki

gözlerinde aynı sorular vardı. Gemma kasvetli görünüyordu; babamın yüzü kızgın bir taş maskesiydi.

Saska ve köyden diğer iki kadın sessiz, ölü gözlü kızı Gareth'ın kollarından ayırmak zorunda kaldılar. Kız hiçbir şey söylemedi ama kanlı bacaklarını tekmeleyerek ve yüzünde çaresiz bir ifadeyle Gareth'a uzanarak onlarla güçlü bir şekilde mücadele etti. Boğazından sözsüz protestolar yükseliyordu; o savaş sırasında onu kim bilir nelerden kurtarmıştı ve şimdi onu terk ediyordu. Onu nasıl terk edebilirdi? Gareth arkasını dönüp eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Köylüler gittikten sonra sadece biz ve ölüler kalmıştık. Babamı yeşeren büyüünün girdabına doğru takip ettim, bir kez arkama baktığımda Saska'nın Devenmere harabesinden bize baktığını gördüm. Yanında Gareth'ın kızı hıçkırarak ağlıyor, bir kolunu bize doğru uzatıyordu. Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde arkamı döndüm ve büyüünün beni almasına izin verdim.

Bölüm 9

Rosewarren'e Thorngrove'dan bir grup Gül'le birlikte vardık - üç kız ve iki kadın, hepsi de Devenmere ölüleriyle yüklü olarak kalelerine geldiğimizi görünce dehşete kapılmıştı.

Kadınların en yaşlısı olan Merta, büyü daha onu tam olarak serbest bırakmadan Rosewarren yeşil yolundan dışarı çıktı. Bir ip çatırdayarak ayak bileğine doğru uzandı ama Merta buna aldırış etmedi. Bizi hızlı adımlarla eğitim alanlarından geçirdi ve karanlık koridorların, gölgelerden merakla izleyen Güller'le fısıldadığı manastıra götürdü. Merta'nın Müdür'ün özel ofisi olduğunu iddia ettiği yere vardığımızda, kapıyı çalmadan çarparak açtı, Müdür'ün masasına doğru yürüdü ve Devenmere'den gelen ölü çocuğu masanın üzerine koydu.

Bir yığın kâğıdın önünde sakince oturan Müdür donup kaldı ve bakakaldı. Alışılarmış, omuzları kare şeklinde siyah elbisesini giymiş, koyu renk saçlarını sıkı bir düğümle arkaya toplamıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi. Solgun yüzü, sarılı kanlı bohçaya bakarken sahip olduğu azıcık rengi de kaybetmiş gibiydi. Elindeki kâğıdı indirdi; ellerini düz bir şekilde kucağına koydu. Babam, Gentar, Ryder ve Gareth'ın taşıdıkları sarılı cesetleri yavaşça cilalı karo zemine indirdiklerini duydum.

"Bu da ne böyle?" Merta Müdür'e doğru hırladı. Saçları kısa kesilmiş ve çıplak kahverengi kolları damarlarla doluydu. Öfkeyle kapıda bekleyen hepimize eliyle işaret etti. "Bu insanlar daha yeni

Devenmere, dört chimaera'nın saldırdığını söylüyorlar. Canavarları ama bunlar da dahil olmak üzere yedi köylü öldü daha fazla olmadığı için şanslıyız."

Merta, Müdür'ün masasını her an parçalayacakmış gibi öfkeyle kavradı. "Bundan neden haberimiz olmadı? Eski yöntemleri bırakacağınıza söz vermiştiniz. En azından *biz* askerleriniz için bu bağlayıcılığı serbest bırakacağınıza söz vermiştiniz. Söz vermiştiniz."

İçimden buz gibi bir şok geçti. Demek ki burada gerçekten de büyük bir aldatmaca vardı ve en azından Güllerden bazıları bunu biliyordu. Tanrıların beni dinlemeyeceğini, beni asla dinlemeyeceklerini çok iyi bildiğim halde, Mara olmasın diye dua ettim. *Mara olmasın. O bilmiyordu. Lütfen, bilmiyordu.*

Sanki duamı duymuş gibi, arkamdan hızlı ayak sesleri geldi ve Mara'nın odaya koşarak girdiğini görmek için döndüm, siyah saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmıştı, teni terden parlıyordu, yanaklarında eğitim alanından kalma kir vardı. Sade kahverengi bir tunik, pantolon ve yumuşak çatlak çizmeler giymişti ve omzunda kahverengi, sarı gözlü bir şahin vardı, küçük ama vahşi, benekli beyaz bir göbeği ve keskin, göz kırpmayan bakışları vardı.

Mara'nın arkasında Gemma'nın arkadaşı Nessel koşturuyordu; Nessel, büyücülerin lanetinden kurtulmasına yardım ettiği Vilia'lardan biriydi. Onu görünce bir an için sevindim; kaba bir kadındı ama sonuçta nazikti ve genç Güller için mükemmel bir eğitmen olduğunu söylemişti Mara. Uzun boylu ve kaslı olan Nessel'in gür siyah saçlarında çiçekler vardı ve kumaş, deri ve kalın sarmaşıklardan oluşan daracık bir giysi vücudunu bir eldiven gibi sarıyordu. Brethaeus'un bağlarından kurtulduğundan beri alacalı gri-kahverengi teni griden çok kahverengiye dönüşmüş olsa da, onda hâlâ cesetten bir şeyler vardı: tırnaklarındaki yeşil-siyah renk, boynundaki ve kollarındaki boğumlu yaraları bağlayan çiçek benekli yosun. O bir hortlaktı, büyücüler tarafından ölümden diriltile bir Eski Çağ yaratığıydı ve Gareth bizi, onu bir arada tutacak büyücülük olmadan, dirilen bedeninin

bir gün onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Ama o gün henüz gelmemişti ve umarım hiç gelmezdi.

Gemma, Nasset'in şiddetle karşılık verdiği bir kucaklamayla ona doğru koştu, ancak taş gibi siyah gözleri ölü çocuğa sabitlenmişti. Arkasında kahverengi-gri eğitim kıyafetleri giymiş iki genç kız vardı.

Onlara bakarken kalbim sıkışıyor; Mara'nın on yaşındayken, Müdür'ün onu Rosewarren'e getirdiği yıl olduğu kadar küçüklerdi. Mara'nın hızlı kahverengi gözleri tüm sahneyi algıladı. Bakışları önce benimkilere, sonra Gemma'ninkilere kaydı. Ağzı inceldi ve midem bulandı.

O biliyordu.

Mara şahine uzandı ve göğsünü okşayarak bilmediğim bir dilde bir şeyler fısıldadı. Tanıdığım tek kelime *Freyda*'ydı, ki bunun şahinin adı olduğunu biliyordum. Her Gül, Freyda gibi bir tanıdıkla çalışırdı; Sis'te doğup büyümüş ve bu nedenle olağanüstü niteliklerle donatılmış bir hayvan: uzun bir yaşam, doğaüstü bir zekâ, dili ve insan davranışlarını esrarengiz bir şekilde anlama. Şahin hepimize ters ters baktı, sonra Mara'nın omzundan uçarak iki küçük kızı uzaklaştırdı, onlara anlıyor gibi göründükleri ve gönülsüzce itaat ettikleri sert tonlarda cıvıldadı. Nessel kaşlarını çatarak onlara katıldı, elleri koruyucu bir şekilde kızların omuzlarındaydı.

Onlar gittikten sonra Müdür alaycı bir tavırla, "Mara," dedi, "ailenin yine habersizce ziyarete gelmesi ne güzel. Üstelik arkadaşlarını da getirmişler."

Mara hepimize, hatta Ryder'a bile gitti ve bizi teker teker kucakladı. Bana geldiğinde, onu kendime çekme ve asla bırakmama dürtüsüyle savaştım. Kir ve ter kokuyordu; her ne iş yapıyorsa her tarafı yapış yapıştı. O harikaydı.

Hiç etkilenmemiş gibi görünen Müdüre baktı. "Burada neler oldu?" dedi alçak sesle. "Merta'nın söylediklerinin bir kısmını duydum.

Devenmere'deki Chimaera mı? Yine de hiçbirimiz bunu bilmiyorduk ve çanlar bizi oraya çağırmak için çalmadı."

Müdür yorgun bir iç çekti. Şakaklarına dokundu ve şöyle dedi: "Salona geçip konuşalım. Çay getirteceğim." Bakışları masasının üzerindeki çocuk bedenine kaydı. Mara bile kaç yaşında olduğundan emin olmasa da, yüzünde karanlık bir şeyler uçuşuyor, ağzının etrafındaki ve alnındaki ince çizgileri vurguluyordu. "Ve bu cesetleri Devenmere'e götürmesi için birini göndereceğim, böylece kendi insanları tarafından düzgün bir şekilde ele alınabilirler. Manastır bir mezarlık değil."

"Hayır," dedim hemen, kendimi bile şaşırtarak. Ryder ölü bedenlerin bize Müdür'ün tasarladığı gizlilik perdesine karşı koyma gücü vereceğini ima etmişti. Onları yanımızda tutacaktık. "Biz nereye gidersek, onlar da oraya gider."

Müdür neredeyse sinirlerim bozulana kadar bana baktı. Sonra masasından kalktı. "Nasıl isterseniz. Beni takip edin."

Çay ve kurabiyeler önlüklü genç bir Rose tarafından servis edildikten sonra, hepimize kocaman gözlerle bakan ve dedikoduları mutfağa götürmeye hevesli olduğuna şüphe olmayan Müdür konuşmaya başladı.

"Sanırım sorularınızdan kaçmanın bir faydası yok," dedi eşit bir şekilde. Çayından ölçülü bir yudum aldı ve babama baktı. "Chimaera'yı kendi gözlerinizle gördünüz Lord Ashbourne. Eminim Devenmere halkının neler yaşadıklarına dair söylediklerini de duymuşsunuzdur."

Babam çayını içmedi, yumruklarını dizlerinin üzerinde sıktı ve hiçbir şey söylemedi, başını bile sallamadı. Memnundum; Müdür'ü ne kadar uzun süre kendi iradesiyle konuşturabilirsek o kadar iyiydi.

"Gerçek şu ki, Sisli Topraklar'daki durum herkesin bildiğinden çok daha kötü ve ben bu gerçeği saklamak için çok çalıştım."

devam etti. Sandalyesinde sert bir şekilde oturdu, bakışları uzak ve düzdü. "Sisin Bekçisi olarak görevlerimden biri Gallinor halkını korumak, evet, ama bir diğer görevim de gereksiz paniği önlemek."

"Devenmere halkının paniğinin *gereksiz olduğunu söyleyemem*," dedi Gemma, gözleri fincanının kenarından öfkeyle parlayarak. Renginin bir kısmının geri geldiğini görmek beni memnun etmişti.

Sol tarafımda, kitap raflarından oluşan bir duvarın yanında duran Mara, huzursuzca bir ayağından diğerine geçti.

"Gül Tarikatı, Ortadirek'i Yapım'dan bu yana koruyor," diye cevap verdi Müdür korkunç bir sakinlikle, "ve bunu taca, Senato'ya ya da bu kıtanın insanlarına yük olmadan yapmaya devam edecek."

"Ama insanlara yük oluyoruz," dedi Mara sessizce. "Öyle değil mi hanımefendi? Merta'nın dediği gibi. O günlerin geride kaldığına dair bize söz vermiştiniz."

Müdür'ün göz kapakları titredi, tam olarak göz kırpma sayılmazdı. "Yalan söyledim. ."

Uzun bir süre Mara'ya baktı ama kız kardeşim gözlerini kaçırmadı. Çenesini dikleştirdi ve gözlerini dikti. Kalbim ona olan sevgimle kabardı. Yanında oturan Gareth, sanki hayatında hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiş gibi Mara'ya hayranlıkla bakıyordu ki bu beni şaşırtmadı. Muhteşemdi, zayıf ve güçlüydü, kendine hakim ve korkusuzdu. Bir sarsıntıyla, daha önce hiç tanışmadıklarını hatırladım, kız kardeşim ve en iyi arkadaşım. Ayrılmadan önce onları uygun bir şekilde tanıştırmak için bir not aldım ve Gareth'ın ayağına yumuşakça bastım. *Kendine* gel, dedim bir bakışla. Gözlerini aceleyle Mara'dan kaçırdı ve çayından yüksek sesle bir yudum aldı.

"Yalan söylemek *zorunda mıydın*?" Merta alay etti ama daha fazlasını söyleyemeden Müdür sert bir bakışla onu susturdu.

"Haddini aşıyorsun Merta," dedi sessizce ve ancak Merta kızgın ve utanmış bir halde yere baktığında Müdür devam etti.

"Tanrılar Sis'i yarattıklarında," dedi, "belli seçimler yaptılar. İnsanlara hizmet etmesi için bir kadın seçtiler ve onu Edyn'in yüksek kraliçesi yaptılar. Sise hizmet etmesi için başka bir kadın seçtiler ve ona Gardiyan adını verdiler. O benim atam Llyris'ti ve tanrılar onu seçtiklerinde, onu bağlama büyüsüyle kutsadılar - insan alemine özgü ve muazzam derecede güçlü. Onu neden seçtiklerini bilmiyorum, tıpkı kraliçeyi neden seçtiklerini bilmediğimiz gibi. Sanırım Llyris'in ona yapacaklarına dayanabilecek kadar güçlü olduğunu biliyor olmalılar.

"Aidurra'daki Knotwood'u ve Vauzanne'daki Fırtınalar Hilali'ni korumaları için iki kadın daha seçtiler. Bunlar Tamina ve Mariel'di ve tanrılar her birini kendi kıtasının büyülü yarığına, insan ve Kadim âlemler arasındaki perdenin ince olduğu yere bağladılar. Bunu yaparken de çocuklarını, çocuklarının çocuklarını ve daha nicelerini bağladılar ve bağlama büyüsünün doğasında var olan amansız zorlamalarla bu kadınların Sis'e hizmet etmek için çocuk sahibi olmaktan başka çarelerinin kalmamasını sağladılar. Bu büyü onların kendi hayatlarına son vermelerini ve böylece hizmetlerine son vermelerini bile engelliyor."

O anda yüzünde tuhaf bir ifade belirdi; ağzının kenarında hüznü bir gülümseme vardı. "İlginç, değil mi? Tanrılarımızın kendilerine hizmet etmeleri için nasıl sadece kadınları seçtikleri? Onları nasıl bağladıklarını ve karşılığında onlara bağlama gücü verdiklerini ama başka hiçbir şey vermediklerini? Merhamet yok, görünürde bir son yok? Ve tanrılar tüm bunları kendi başarısızlıklarını telafi etmek için yaptılar. Eski Ülke ile Edyn arasındaki mührü tamamlayabilirlerdi ama yapmadılar. Bu bir hata mıydı? Yoksa kasıtlı mıydı? Hangisinin daha kötü olduğunu düşündüğümünden hiçbir zaman emin olamadım ve şimdi nesilden nesile bunun acısını çekiyor."

"Hüznü bir hikâye," dedi Ryder sertçe, çöken korkunç sessizliği bozarak. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatık ve öfkeli bir halde odanın kenarında belirdi. "Ve yine de bu açıklamayı hepimizi saklamak zorunda bıraktığın sırrı -bizim de kabul etmekten başka seçeneğimizin olmadığı bu bağlanma eylemini- haklı çıkarmak için kullanıyorsun."

Birden ayağa fırladı ve Müdür'e doğru koşmaya başladı. Onu sandalyesinden düşürdü ve ellerini boğazına dayayarak arkasındaki pencereye sıkıştırdı. Kadın sanki böyle bir saldırıyı bekliyormuş gibi korkusuzca ona baktı.

"Ailem bizi hapseden ormandan çıktığında," dedi sessizce, "yokluğumuzda çok şeyin değiştiğini gördük. Sis büyümüştü; güneye değil, kuzeye. Belki de korunmaya daha az layık gördüğünüz topraklara doğru?"

Babam uzaklara baktı, yüzünde perişan bir ifade vardı. Merak ettim: Gerçeği bilselerdi bile, o ve annem Bask'ları korkunç bir intikam eylemiyle o ormana hapsederler miydi? Kuzeyi korumaya yardım edecek Bask'lar olmadan, oradaki insanların çok daha savunmasız olacağını?

Öyle olmalarından korkuyordum.

Müdür gözlerini kırptırdı, Ryder'ın tutuşu yüzünden yüzü kızarmıştı. "Tarikat her zaman her yerde olamaz. Sınırlı kaynaklarımızı en iyi nasıl kullanacağıma karar vermeliyim."

"Ve ne yaptığınızı öğrendiğimizde," diye devam etti Ryder, "ve insanların siz onları korumadan, *biz* onları korumadan hayatları için savaştıklarını öğrendiğimizde, bundan ne bahsedebildik ne de yazabildik. Ne kraliçeye, ne de güneydeki diğer ailelere. Birbirimize bile. Biz uyurken hepimizi gizliliğe bağladınız. Bizi ve diğer yüzlercesini."

Müdür ona gergin bir gülümseme verdi. Gözleri yaşarıyordu. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Siz de aynısını yapardınız."

"Hayır." Onu serbest bıraktı ve sertçe pencereye doğru itti. Arkasını döndü ve ağzını sildi. Her tarafı titriyordu; sesi hüzünle kalınlaşmıştı. "Hayır, yapmazdım."

"Anlamıyorum," dedi Gareth hızla. Zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Böyle bir eylem nasıl mümkün olabilir, yüzlerce insanı

Gizlilik mi? Böyle bir büyücülüğü hiç duymadım. Senin bir kandırıcı olduğunu biliyorum, Müdür, ama-

"Dinlemiyor muydunuz, Profesör?" Müdür başı dik duruyordu, boynunda Ryder'ın parmaklarının bıraktığı kırmızı izler vardı. Onlara dokunmadı. *Profesör* kelimesi ekşi bir şekilde çıktı. "Benim kanım da sizinki gibi Meshedilmiş. Ama sen bir bilge olarak doğacak kadar şanslıyken, Jaetris'in zihin büyüsünü taşıırken, keskin bir zekâyâ ve sarsılmaz bir hafızaya sahipken, ben *bu şekilde* doğdum. Ben sadece bir kandırıcı değilim; ben bir bağlayıcıyım, dünyadaki sadece üç kişiden biriyim. Ve yakında bir gün benimle yatacak bir erkek bulmam gerekecek - bu zor olmayacak; çoğu kişi sırf meraktan bunu hemen yapar - ve sonra bir kızım olacak ve o benden sonra Müdür olacak. Ve siz bana Sis'in gerçek ve sürekli değişen hastalığını neden sakladığımı ve kraliçemiz için bu sırrın yükünü neden taşıdığımı soruyorsunuz?"

Birdenbire, Müdür'ün siyah gözlerinin o meydan okuyan parıltısını izlerken, Mara'yı ziyaret ettiğim onca yıl boyunca yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar çok duygu gördüm ve çok iyi anladım.

"Sis'in senin gözetiminde ölmesini istemiyorsun," dedim sessizce. "Ve kimseden yardım istemek ya da kraliçeye söylemek istemiyorsun, çünkü bu zayıflığını kabul etmek anlamına gelir." Ayağa kalktım, aniden o kadar öfkelen dim ki yorgunluğum yüzümde kayboldu. "Başarısızlığının gerçek boyutunu kimse bilmeden yanlış giden her şeyi onarmak için daha fazla zamanın olacaksa, herkese, hatta kendi Güllerine bile sırlar ve yalanlar uyduracaksın."

Mara hızla öne doğru adım attı. "*Farrin...*"

"yok, Mara." Müdür sandalyesinin arkasında durmuş, düşünceli bir şekilde beni süzüyordu. "Kız kardeşin haklı. Sis'in benim gözetimimde ölmesini istemiyorum ve ölmeyecek de. Onu onaracağım. Ben hep öyleydim, tüm atalarım öyleydi ve kızımın kızları da öyle olacak. Ve eğer her yıl kız yetiştirebilirim

Onları bu dünya için ölüme göndermek ve Sis'te katledilmiş bedenlerini bulduğumda kalbimin tekrar tekrar kırıldığını hissetmek - ya da daha kötüsü, onları asla bulamamak - o zaman kuzeydeki insanlar da aynısını yapmak zorunda kalacak ya da gidecek. Bana tanınmayan bir özgürlük."

Gemma kuşkulu bir ses çıkardı. "Peki ya çeşitli nedenlerden dolayı ayrılamayanlar? Bunca zamandır yer değiştirmelerine yardımcı olabilirdik, keşke katlandıkları şey hakkında gerçeği söylemelerine izin verseydiniz. Kendi gururunuzu korumak için masum insanların hayatlarını feda etmeye hazır mısınız?"

Müdür ona sertçe baktı. "Tüm kuzeylileri güneye yerleştirirseniz, Sis'in içinden insan avlamak için gelen tüm canavarlar onun yerine güneye gitmek zorunda kalır ve kıtadaki herkesin sonu olur. *Peki* ya kraliçeye söylersem? Kendi sarayı tehlikeye girmiş ve zihni kırılmışken ne yapabilirdi? Ah." Bunu yumuşak bir sesle söyledi ve bize sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Yani bilmediğimi mi sandınız? Elbette biliyorum. Hepinizden daha uzun zamandır biliyorum. Evet, senden bile." Bana gülümsemelerin en küçüğüyle baktı, tüm bedenimin öfkeyle alev almasına neden olan bir gülümsemeyle. "Sis tanrılar tarafından yaratıldı, kraliçe de öyle. Dünyamızdaki herhangi iki şey ne kadar *bağlantılı* olabilirse o kadar *bağlantılılar*. Sis ölüyor, o da öyle. Bu yüzden hayır, ülkesini nasıl koruduğumun ayrıntılarıyla onu rahatsız etmiyorum. Ben sadece koruyorum. Ve elimden geldiğince çok insanı korumayı seçiyorum ki bu da Sis'in güney sınırlarını güçlendirmek ve ne yazık ki kuzey sınırlarının bazılarını terk etmek anlamına geliyor. Güney daha kalabalık; kuzeydeki insanlar dağınık ve sayıları çok daha az. İşte böyle."

Bir kez daha sandalyesine oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve yere baktı, omuzları kamburlaşmıştı, yüzü yorgundu. Söyledikleri aklımı başımdan aldı; böyle bir vahiyden sonra dünyada nasıl hareket etmeye başlayacağımı bile düşünemiyordum. Yvaine sadece hasta değildi, o

ölüyor muydu? Bir sandalye buldum ve içine çöktüm. Dünya ayaklarımın altında aniden yarılmış gibi hissediyordum.

Uzun bir sessizlik anından sonra Müdür başını kaldırdı, her zamanki acımasız ifadesi geri gelmişti ve hafifçe, "Tüm sorularınızı sizi tatmin edecek şekilde yanıtladım mı?" dedi.

"Aslında hayır," dedi Gareth açıkça. Bunca zamandır not tuttuğunu ve şimdi de hevesle defterini karıştırdığını fark ettim. "Sana en az on beş sorum var-"

Ancak Rosewarren'in uyarı çanları aniden çalmaya başladığında, hem manastırın içindeki hem de arazideki havayı acil bir şarkıyla dolduran bir gürültü ile kesildi. Keskin bir büyü akımı, Müdür'den dışarıya doğru takip edilemeyecek kadar çok yöne doğru fırladı - görevdeki tüm Gülleri aradığını varsayıyorum. Müdür masasından kalktı ve dışarıya baktı, bakışları mesafeliydi.

"Eğer lanet olası *çanların* bir kez daha patlamasına katlanmak zorunda kalırsam..." Ryder mırıldandı.

"Bir ihlal var," dedi Müdür sessizce. Tanrıların onun soyuna verdiği kadim bağlayıcı büyüyle Sis'e bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederken tenim karıncalandı. Bu güç ona ne tür bilgiler gönderiyordu ve bedeninde nasıl bir yer edinmişti? Manastırın arazisinin hemen ötesinde parıldayan gümüş okyanusa baktığında ne görüyordu?

"Dolunay dönüşünden inen iki kurt adam," dedi Müdür, "ve ormanda bir patikayı yırtan bir kürklü. Hepsi kaçıyor... bir şeyden. Doğruca Fenwood'a doğru gidiyorlar."

Fenwood. Odayı bir ürperti kapladı. Fenwood, güney Mistline'da, manastırdan sadece birkaç mil uzakta bir köydü.

"Bir şeyden mi kaçırıyorsun?" Gareth kaşlarını çatarak defterini kapattı. "Eğer bir şeyden kaçırıyorsa, belki de zarar verme niyetleri yoktur. Belki de

nerede farkında bile değiller. Araştırmalıyız-"

"Siz Sis'in Müdürü müsünüz," dedi Müdür soğuk bir sesle, "yoksa buradan uzakta güvenli bir kulede yaşayan ve kitaplarda okuduklarından başka bir şey bilmeyen bir profesör müsünüz?"

Gareth ona bakakaldı, kızgın rengi yanaklarını kararttı. Müdür nefesinin altından bir şeyler mırıldandı -büyü sözcükleri, arkalarından gelen başka bir ısırmacı büyü akımıyla birlikte. Merta ağır ağır pencerenin yanındaki banka oturdu, öfkeli ama sessizdi; Müdür'ün az önce söylediği büyü her neyse onu koltuğuna bağladığından şüpheleniyordum.

Ama Mara... o anda, Müdür'ün büyüğü havada , Mara bir askere dönüştü. Odadan dışarı fırlamadan önce Gemma ve bana hızlıca bir bakış fırlattı. Freyda keskin bir çığlık attı ve koridorun kirişlerinden omzuna doğru süzüldü. Gareth peşinden koştu, onu Ryder ve Gentar, Lord Alaster ve hatta Leydi Leva izledi.

"Hayır, lütfen, onu takip etmeyin!" Gemma arkadaşlarımıza seslendi, ama onların merakı çok büyüktü ve çok geçmeden kalbim yeni bir panikle çarparak onları takip etmek için koridorda koşuyordum. Babam, Gemma ve ben Mara'nın dönüşümüne sadece bir kez, geçtiğimiz yaz başında tanık olmuştuk. Bu bir kazaydı ve Gemma'nın bu konuda sonsuza dek suçluluk duyacağını biliyordum. Bu sefer, belki de Mara'yı en savunmasız, en insanlık dışı haliyle görmeden önce hepsini durdurabilirdim ya da en azından Gareth'ı durdurabilirdim.

Ama Mara babam gibi bir nöbetçiydi. Güçlü ve hızlıydı ve Gardiyan'ın çocukken ona yaptığı büyü her neyse, onu Tarikat'ın bir kalkanı olarak Sis'e bağlamış, onu daha güçlü ve daha hızlı yapmıştı. Daha dışarı atmadan değişmeye başlamıştı: adımları uzuyor, bedeni dönüşürken giysileri parçalanıyordu. Kollarından tüyler fişkırdı; tırnakları uzayarak pırıl pırıl pençelere dönüştü.

Ağaçlara çıktığımızda, hazır bekleyen daha genç, sert bakışlı Rose'dan silahlarını aldı: bir ok sadağı, bir mızrak, bir bıçak kemeri.

Her şeyi yeni bedenine yükledi ve yarı kadın, yarı kuş, yarı tanımlanamaz bir canavar olarak havaya fırladı. Uzuvarları uzun ve kaslıydı ve sanki denizden fırlayan bir su yaratığıymış gibi pırıl pırıl, ipeksiydi. Havada yırtılırken giysilerinin parçaları kar taneleri gibi yere sürüklendi.

Sonunda diğerlerine yetiştim, sessizce hem ağrıyan vücuduma hem de Ryder'a beni antrenmanlarımızla bu kadar yorduğu için lanet okudum.

"Başka tarafa bakın," diye tersledim onları, nefes nefese. "Bu bizim gözlerimizin görmesi için değil."

Ryder, Leydi Leva, Gentar ve Lord Alaster neredeyse aynı anda itaat ettiler ve Lord Alaster bile utanmış görünme nezaketini gösterdi. Ama Gareth orada durmuş, ilk gökkuşağına hayret eden bir çocuk gibi dönüşen güllere bakıyordu, yüzü huşu içinde açık ve yumuşaktı.

Mara uçarken, kendisine katılmak için acele eden ve hepsi de dönüşümün çeşitli aşamalarında olan bir düzine diğer Gül'e seslendi. Gençlerden silahlarını kaptılar ve Mara'nın peşinden havaya sıçradılar. Mara onlara cırıltılı bir dille bağırdı ve onlar da Mara'nın arkasında sıraya girdiler -kendileriyle birlikte uçan ya da pençeleri ve toynaklarıyla aşağıya doğru fırlayan evcil hayvanları- ve sonra yok oldular. Sis onları bütünüyle yuttu; onların ardından üzerimize gök gürültüsünü andıran bir sessizlik çöktü.

Gareth'ın kolunu tuttum ve yüzüme doğru döndürdüm, o kadar öfkeliydim ki zar zor konuşabiliyordum. "Sana ona bakmamamı söylemişim!"

"Biliyorum, ama..." Çaresizce başını salladı ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görünce şok oldum. Yüzünde küçük, meraklı bir gülümseme vardı ve sanki Güller her an üzerimize doğru fırlayacakmış gibi tekrar Sis'e döndü. "Tanrılar yeniden yarattı, Farrin," diye fısıldadı. Koluyla yüzünü sildi. "O muhteşem. Elbette Güller'in savaştaki hikayelerini duymuştum - eski masallardan fırlamış gibi ateşli ve görkemli - ama buna bizzat tanık olmak..." O

bana döndü, şaşkındı. "Mara. *Mara*. Hayatım boyunca bundan daha güzel bir kadın görmedim. Döndüklerinde beni tanıştıracak mısın?"

Neredeyse ona tokat atacaktım. "Kendine gel. Neyin var senin?" Arkamdan Gemma'nın sesi sertçe geldi. "Onlarla gitmeyecek misin? Hapsettiğiniz kadınlarla birlikte hiç savaşıyor musunuz?"

Döndüm ve Gemma'nın sıkılı yumruklarıyla Müdürün yanında durduğunu gördüm, gözleri hissettiğim her şeyle parlıyordu: Mara için gurur, onun için dehşet ve korkunç, ıssız bir umutsuzluk. Mara'yı ne Gemma'ya ne de bana benzeyen bu kız kardeşlerle çevrili görmek ve bizden ne kadar uzakta olduğunu, bu kızların Sis'in gölgeleriyle örtülü bu korkunç, nemli yerde yetiştirilmek üzere ailelerinden alınmalarının ne kadar adaletsiz olduğunu bir kez daha hatırlamak azap vericiydi.

Müdür Gemma'nın üzerinde yükseliyordu, kare omuzlu siyah elbisesinin içinde uzun boylu ve korkutucuydu ama yüzünün çizgilerinde sessiz bir hüznün de vardı. Tükenmiş, yenilmiş görünüyordu ve Gülleri savaşa göndermenin ondan bir şeyler alıp almadığını merak ettim, her seferinde yeni kesilmiş bir parça daha.

"Güllerim iyi eğitildi," diye cevap verdi.

Kapının yanındaki gölgelerde duran baba arkasını döndü ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Bu korkunç sessizliğe dayanamıyordum. Eğer bir şey söylemezsem, göğsümdeki öfke topu ateşlenecek ve birini, büyük olasılıkla Gareth'ı vuracaktı. Yüzündeki o hüznü ifade bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Bunun yerine düşüncelerimi bir düzene soktum ve Müdüre yaklaştım. Diğer herkes ne hissediyorsa öylece durabilirdi; önce onun konuşmasına, üzerimizde bir tür bağlayıcı büyü yapmasına, bizi neden orada olduğumuzdan uzaklaştırmasına izin veremezdin.

"Buraya gelmemizin iki nedeni daha var Müdür Bey," dedim kararlı bir şekilde. "Birincisi Ravenswood yakınlarındaki ormanda gördüğüm tuhaf bir yarattığı rapor etmek. Bir ateş kuşu:

Hem kadın hem de kuş yönleri olan alevden bir yaratık. Kadim olan her şey ve Güllerin savaşa girdiklerinde aldıkları şekil konusundaki deneyiminiz göz önüne alındığında, onu tanımlamamıza ve dünkü Meshedilmiş büyücülerin kaçırılması olayına karışıp karışmadığını belirlememize yardımcı olabileceğinizi düşündük."

Müdür dönüp bana baktı. "Bir ateş kuşu," dedi düz bir şekilde, sanki şimdiye kadar düşünülmüş en garip kelimeyi söylemişim gibi.

Yaratığı tarif ettiğim için özür dileme dürtüsüne direndim ve Müdür'ün beni korkutmasına izin vermedim. Onun yüzünü Ryder'ın soluk deri hedeflerinden biri olarak hayal ettim, onun komutlarını yerine getirmek için hareket eden bedenimin akıcı ritmini hatırladım ve hoş bir sakinlik dalgası hissettim.

"Ve Üç Gözlü Taç'ı incelemek için üniversiteye götürmek istiyoruz," diye ekledim. "Burada, Rosewarren'de kilitli kalmanın kimseye bir faydası yok."

"Bunun kimseye bir *zararı* da yok," diye soğukkanlılıkla belirtti.

Buna itiraz edemezdim ama şüphelerimi bir kenara ittim ve yine de onun soğuk siyah bakışlarını tuttum.

"," dedi sonunda. "Sen, sen ve ." Gemma'ya, Ryder'a ve bana baktı. "Ve siz, Profesör," diye ekledi, ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "O gece Eski Ülke'de değildiniz ama bir gün orada olacağınıza dair bir his var içimde. Dördünüzü tacı görmeye götüreceğim ve şartları konuşacağız. Geri kalanınız Merta'yla birlikte salonda bekleyebilir ve çayınızı bitirebilirsiniz."

Merta aniden kapıda belirdi, başı hafifçe eğikti. Sessizce babama, Lord Alaster'a, Gentar'a ve Leydi Leva'ya içeriye kadar eşlik etti. Thorngrove'dan yanımızda getirdiğimiz öfkeli kadına neredeyse hiç benzemiyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım, Mara'nın Müdür'e ne kadar sık kızmış olabileceğini ama bir sonraki an tekrar sessizliğe büründüğünü.

Müdür yanımızdan geçti. "Benimle gelin."

Müdür'ü Rosewarren'in varlığından bile haberdar olmadığım derinliklerine kadar takip ettik - soğuk taştan derin, kıvrımlı koridorlar o kadar çok kez kendi içlerine döndüler ki, geri dönüş yolunu hatırlama umudumu yitirdim. Arada bir Müdür kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, kandırılmış meşalelerimizin alevleri titriyor ve havadaki bir şeyin etrafımızda yol açtığını hissediyordum - büyük olasılıkla koruyucu koğuşlar, ancak tedirginliğimde toprağın kendisinin ayaklarımızın altında kaydığını ve daha önce sadece yoğun kayaların olduğu koridorlar yarattığını hayal ettim.

Sonunda küçük, yuvarlak bir odaya ulaştık. Önümüzde öyle aniden, öyle doğal olmayan bir şekilde belirdi ki, vücudumdan aşağı bir ürperti aktı. Ve odanın ortasında, taştan bir kaide üzerinde oturan Üç Gözlü Taç duruyordu.

Gemma hemen yanına gitti, yanına çömeldi, tereddüt etti, sonra kalın gümüş banda ve üzerindeki üç sarı mücevhere dokundu. Bir süre tuttu, sonra şefkatle kaideye geri yerleştirdi ve sırtı bize dönük bir şekilde uzaklaştı.

"Onu tutmanın sevgilini sana çağıracağını mı düşündün?" diye sordu Müdür yumuşak bir sesle. "O şey hareketsiz. Bir zamanlar sahip olduğu güç her neyse, ev sahibinden koparıldığı anda yok oldu."

Kız kardeşimin yüzünü göremiyordum ama hissettiği her şeyi hayal edebiliyordum -kalp kırıklığının her acısını, Kilraith'in sevdiği adamın sesi ve yüzüyle onunla alay ettiği her bastırılmış kâbusu- ve sanki bir sonraki emrimi bekleyen vahşi bir köpekmiş gibi Müdür'ü işaret edip Rydera ona saldırması için bağırarak gibi garip bir dürtü hissettim.

"Bunun gibi acımasız yorumlar gereksiz," dedim sertçe.

Müdür bir kez başını salladı, ifadesi okunamıyordu. "Özür dilerim."

Bunu kastettiğine bir an bile inanmadım ama dilimi ısırdım, sessizce öfkelendim.

"Hareketsiz olduğundan emin misin?" diye sordu Gareth. Şimdi tacın yanına çömelen ve gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak ona bakan oydu.

Müdür bir kaşını kaldırdı. "Değerlendirmemden şüphe duyuyorsunuz, Profesör." ". Bunu daha önce kendin söylemiştin: Bağlayıcı büyüye sahipsiniz ama

Ne kadar güçlü olursa olsun, bu sadece bir tür büyüdür ve diğer güçler sizinkilerin ortaya çıkarmadığı bir şeyi ortaya çıkarabilir." Defterini ve kalemmini çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı. "Bazı notlar almak, nesneyi alışık olduğu bir ortamdayken gözlemlemek istiyorum."

"Ondan bir hayvanmış gibi bahsediyorsun," dedi Ryder. O kadar uzun zamandır ilk kez konuşuyordu ki sesinin tınısı beni ürküttü. Bana baktı ve yanaklarım yandı.

"Gareth yavaşça, "Bu kadar güçlü bir nesne ve lanet söz konusu olduğunda hiçbir olasılığı göz ardı edebileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Müdür bana döndü. "Bana bu ateş kuşundan biraz daha bahset."

geldiğince ayrıntılı bir şekilde tarif ettim ve bitirdiğimde Müdür tamamen şaşkın görünüyordu. "Böyle bir yaratığı hiç duymadım," dedi. "Ve onu gören tek kişi siz miydiniz?"

"Evet, ama diğerleri onun kalıntılarını gördü - yanmış ağaçlar, topraktaki közler." Bana inanması için umutsuzca ekledim: "Bunun bir hayal ürünü tarafından yaratılmış bir illüzyon olabileceğinin farkındayım ama-"

"Normalde bir hayal ürünü arkasında başkalarının bulabileceği izler bırakmaz," dedi Müdür. "Bütün bir insan grubunun böyle bir halüsinasyon gördüğünü hiç duymamıştım. Yine de..." İçini çekti, yumuşak bir nefes gibi gelen bu ses onu küçültüyordu. "Bugünlerde, Sis bu haldeyken ve on üç Meshedilmiş büyücü kayıpken-"

"On üç mü?" Gemma dönüp baktı, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

"Pekâlâ." Müdür durakladı ve Ryder'a hızlı bir bakış attı. "Kız kardeşiniz, Lord Ryder ve Blighdon'dan gelen çocuk dahil on beş kişi. O zamana kadar

Kuzgununuz bana ulaştı, geri kalan on üç kişi zaten başka yollarla bana bildirilmişti."

Ryder sessizce, her kibar kelimesi kaynayan, vücudunun her çizgisi gerginlik yayan bir sesle, "Eski güçlerle savaşıarak geçirdiğin onca yıl göz önüne alındığında," dedi, "sence onlara ne oldu?"

"Bunu söylemek imkânsız. Bazı Eski Çağ yaratıkları spor için avlanır, bazıları ise fidye için. Bir de Sis'in kendisi var ki o ne iyiliksever ne de kötü niyetli. Sadece öyledir. Aynı şekilde, bu kaçırılmalar da daha önce hiç karşılaşmadığımız bir büyü eylemi olabilir. Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor," dedi Müdür yumuşak bir sesle ve dönüp bana baktı. "Tacı üniversiteye götürmek, bir zamanlar içerdiği lanet hakkında bilgi bulmaya çalışmak istiyorsun. Tamam. Ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın."

Ryder bize doğru bir adım attı. "Bu büyük gizemin bir parçasını çözmeye çalıştığımızı bilmek senin için yeterli olurdu diye düşünüyorum."

"Bu çok büyük bir teselli olacak Lord Ryder, emin olun. Ama teselliden daha fazlasına ihtiyacım var. Cesetlere ihtiyacım var." Müdür elimi tuttu; irkildim ama elimi sıkıca tuttu. "Kraliçe sizi seviyor. Seni dinliyor, belki de başkalarını dinlediğinden daha fazla. Bu yüzden bu sevgiyi kendi zevk ve ayrıcalıklarınızdan başka bir şey için kullanmanızı ve ondan bir istekte bulunmanızı istiyorum - hayır, bir talep." Durakladı. "Tarikat'ın sayısı giderek azalıyor. Hepimizi korumak için taze kana ihtiyacı var ve sıradan askere alma gelenekleri yetersiz. Sadece bir kız, sadece büyülu aileler... Bu sürdürülebilir değil. Bir yetkiye ihtiyacımız var. Zorunlu ve geniş kapsamlı."

"Ne?" Nefes aldım, dehşete düşmüştüm. "Yvaine'in tüm ailelerden şunu yapmalarını istemesini istiyorsun-"

"Hayır. *Kraliçenin*, bağlayıcılığa dayanabilecek bir kızı olan her aileden hizmet talep etmesini istiyorum," dedi Gardiyan, yüz ifadesi de sesi kadar sert ve yılmazdı. "Her aile, büyüü ne olursa olsun, kızlarını bana göndermeli - hepsini, sadece birini değil- ve

Sınavları geçen her kız Tarikata kabul edilmeli ve hizmete bağlanmalıdır."

Gareth ayağa kalktı, not defterini unutmuştu.

"Sen delisin," dedi Gemma, gözleri parlayarak. "Edyn tarihinde bir kez olsun kraliyet tarafından herhangi bir orduya, Aşağı ya da Yukarı ya da Düzen'e asker yazılmamıştır."

Müdür Ryder'a baktı. "Lord Ryder deli olduğumu düşünmüyor. Lord Ryder keşke yıllar önce kraliçeden bir yetki isteseydim diyor. Bunu yapmış olsaydım, belki de kuzey Sis'in şiddetinin yükünü çekmek zorunda kalmazdı. Belki ailesi ve tüm dostları, kendi başıma yardım edecek kaynaklara sahip olmadığım insanlara yardım götürmek için sürekli koşuşturmak zorunda kalmazdı. Öyle değil mi?"

Ryder bana baktı, sonra uzaklaştı. Yüz ifadesi taş gibiydi. "Tek zm bu olabilir, Farrin. Kayıp insanlar, obruk..." Sustu. Söylemediği kelimeyi duydum: *Alastrina*. Ve ne kadar istemesem de, farkına varmak mideme huzursuzca otursa da, anladım. Onun yerine kız kardeşlerimden biri kaçırılmış olsaydı, Müdür'n isteğini kınamakta bu kadar acele etmeyebilirdim. Hatta ülkeyi araştırıp ona yeni askerleri kendim getirebilirdim.

"Ve sürece mümkün olan en kısa sürede başlamalıyız," diye ekledi Müdür. "Denemeler zaman alıyor ve hangi kızların bağlamaya dayanabileceğini bize gösterdikten sonra, eğitim var ki bu da zaman alıyor. Ve zaman, sanırım hepiniz kabul edersiniz ki, bizde fazla olmayan bir şey."

Gemma başını salladı ve çaresizce bana baktı. "Peki ya Sis'i takviye etmek için Yukarı Ordu birliklerinin yerini değiştirmeye, ülkelerini korumak için zaten gönüllü olan askerleri yeniden dağıtmaya ne dersiniz?"

Gareth kaşlarını atıp yere bakarak, "Bu daha önce de denendi, birçok kez," diye cevap verdi. "Tüm ordu birlikleri gizemli bir şekilde hastalandı ya da toprağa gömülü bir güç tarafından Sis'e girmeleri fiziksel olarak *engellendi*."

kendisi. Kayıtlardaki hiçbir savaş gücü, Sisler Diyarı'ndaki Kadim güçleri püskürtmede Gül Tarikatı kadar etkili olamamıştır. Çoğu bilgin - ben de dahil olmak üzere - bunun Gardiyanların kanında bulunan ve Güllerin bağlanma törenleri sırasında aşılandıkları bağlama büyüyle ilgili olduğunu düşünüyor. Sanki... Sis, Tarikat'ın devriye gezmesini *istiyor*. Başka hiçbir ordu bunu yapamaz."

"*Tanrılar* Tarikat'ın Sis'te devriye gezmesini istedi," diye karşı çıktı Müdür. Sırtını gururla dikleştirdi. "Ve dünyaya bıraktıkları büyü, karşı gelinmesinden hoşlanmaz."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Daha fazla çocuk göndermek istiyorsun -*herkesin* çocukları- henüz şeklini bile bilmediğimiz bir şeye karşı savaşa mı?"

"Sadece çocuklar değil. Kadınlar da. Sekiz ile yirmi beş yaş arasındaki herhangi bir kız ya da kadın. Çok seçici olmayı göze alamam. Siz de öyle. Kraliçe de öyle," diye ekledi, "yapamaz."

Bana sertçe baktı. "Bunu ona hatırlatırsın, değil mi? Ve eğer bir ay içinde senden ya da kraliçeden hiçbir haber alamazsam, Kraliyet Senatosu'nda bir yetki tasarısı hazırlandığına dair hiçbir söylenti duymazsam - ya da sana bunu yapmanın neden kurtarabileceğinden çok daha fazla insanı tehlikeye attığını açıklamışken, kuzeylileri güneye tahliye etmek gibi aptalca bir kahramanlık yapmaya kalkarsan - tüm bunlar bana güvenimi sarstığını söyleyecek, bu da artık tacı sana emanet etmeyeceğim anlamına geliyor. Onu geri alacağım ve bir daha asla göremeyeceksin."

"Bu nesne üzerinde hiçbir hakkınız yok," diye itiraz etti Gemma. "O sizin değil. Ve onu koruyacağınıza nasıl güvenebiliriz?"

"Eski Ülke'ye izinsiz girdikten sonra - kraliçemizin yasalarını çiğneyerek ve *bunu* yapmak için kendi Güllerimden birini kullanarak - tacı buraya getirdiğinizi ve yapmakta haklı olduğunuzu hatırlatırım. Burası Gallinor'daki en güvenli yer,

Dünyanın en güvenli yerlerinden biri ve ben onu güvenli hale getirdiğim için böyle. *Bu bana bu hakkı veriyor, Leydi Imogen.*"

Etrafımıza baktı, aynı anda hem genç hem de yaşlı görünüyordu, teni gergindi ama siyah gözleri kadim ve anlamsızdı. Rahatsız edici bir şekilde Yvaine'i hatırladım, bir an içinde nasıl da kudretliden çocuksuya dönüşebiliyordu.

"Bazıları bu eserin Rosewarren'den çıkıp sizin gibi sorumsuz ve düşüncesiz insanların eline geçmesine izin verdiğim için beni pervasız bulabilir," dedi Müdür. "Ama ben ülkem ve kraliçem için yapmam gerekeni yapıyorum ve bunu yapmak için daha fazla Gül'e ihtiyacım var. Bu yüzden sizi benim adıma kraliçeye sürünerek göndermek beni ne kadar yaralasa da başka seçeneğim yok. Tacı al ve gidelim." Kolunu uzatarak geldiğimiz koridoru işaret etti. "En güçlü on beş vatandaşı kaçırılan bu ülkenin kaos ve paniğe sürüklenmesini önlemek için yapmam gereken bir sürü şey var, sizin de öyle. Ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olur."

Gareth malzemelerle birlikte hazırlıklı gelmişti. Tacı dikkatlice yumuşak bir bez torbaya, ardından da bir dizi özenli tokayla kapanan bir kutuya yerleştirdi. Kutuyu Gemma'ya verdi, o da sanki dünyanın en değerli şeyiymiş gibi göğsüne bastırdı ve belki de öyleydi.

Hızla yukarıdaki dünyaya geri döndük ve o dolambaçlı karanlık koridorların her santiminde, Müdür'ün bakışlarının ağırlığı soğuk parmaklar gibi başımın arkasına bastırırken, zihnim sorularla, çaresiz bir öfkeyle dönüp durdu.

Yaklaşık beş haftalık bir aradan sonra Ivyhill'e döndüğümüzde, asmalarla çevrili tanıdık duvarları ilk gördüğümde huzur doldu,

Şafağın ilk ışıkları gibi... Ama bu, Zephyr'i arabamızın biraz önünde süren Gemma'nın ani ve keskin bir çığlık atmasıyla aniden sona erdi.

İçimi bir korku kapladı ve doğrulup pencereden dışarı baktım, en kötüsünden korkuyordum -Kilraith ya da ateş kuşu geri dönmüştü ve biri ya da ikisi birden kız kardeşimi alevler içinde bırakmıştı- ama sonra Gemma'nın telaşla bana el salladığını ve beni başından savdığını gördüm. Gözleri parlıyordu ve yine de her yerinden ışıldayan, sanki ateş böceklerinden yapılmış gibi içini aydınlatan bir gülümsemeye savaşıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Çok nadiren olsa da bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum.

Evin önündeki ana yola ulaşana kadar olağanüstü bir itidal gösterdi. Personelimiz bizi karşılamak için bekliyordu; seyisler atların dizginlerini çözmek için arabalara doğru koşarak geliyordu. Gemma'nın Zephyr'i bir seyise teslim edişini ve ardından evin etrafından dolaşarak, olay çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde çit labirentine doğru yürüyüşünü izledim.

Dayanamadım; o mutluluk anını kendi gözlerimle görmeliydim. Gemma'nın küçük sevinç çığlığının ne anlama geldiğini o da benim kadar biliyordu ve meraklı hizmetkârların bizi takip etmediğinden emin olmak için gözümü dört açarak Gemma'nın peşinden çit labirentine doğru koştum. Sonra bir elimle ağzımı kapatarak köşedeki seralarımızdan birinin arkasına saklandım ve Gemma'nın çit labirentinin hemen girişinde onu bekleyen Talan'ın kollarına koştugu anı gördüm. Onun haykırışını ve Talan'ın alçak sesle verdiği cevabı duydum. Onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı ve Gemma kollarını onun boynuna dolayarak her yerini öpmeye başladı - koyu renk saçlarını, yanaklarını, kulaklarını. Kuyruğunu sallamadan duramayan bir köpek yavrusu gibi gülünç ve vahşiydi ve Talan başını geriye atıp güldü. Uzaktan bile yorgun olduğunu anlayabiliyordum; eski püskü giysilerinin üzerinde yüzlerce kilometre vardı ve zayıf görünüyordu, yüzü biraz çelimsizdi. Ama Gemma kollarındayken, tıpkı onu ilk gördüğünde olduğu gibi canlandı.

Onları yalnız bırakarak geri döndüm ama odama çıkmadan önce Yeşil Balo Salonu'na gittim. Pencereleeri açıp piyanomun başına oturdum ve en sevdiğim romantik şarkıları çaldım; her biri aşk, özlem ve kavuşmayla ilgiliydi, her birinin dinleyenin kalbini en iyi şekilde sızlatacağı kesindi. Gece çökene kadar çaldım, Gemma ve Talan nerede olurlarsa olsunlar - arazide, evde, odalarında güvenli bir şekilde kapandıklarında - müziğimi duyabileceklerini ve onun gücüyle rahatlayabileceklerini, notaların onları küçük bir mutluluk kozasına katlamaya yardımcı olduğunu ve diğer her şeyi bloke ettiğini umdum.

Gece çöktü ve sonunda yorgun ama mutlu bir şekilde odama çıktım. O uzun saatler boyunca piyano çalmak içimdeki endişeyi yok etmişti ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama bundan yararlanmaya kararlıyım. Mırıltısını göğsümde hissettiğim Osmund'a sarıldım ve botlarımı bile çıkarmadan yatağa yığıldım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığımda, serin ay ışığı odaya yayılmıştı ve hafif bir sonbahar esintisi çatlak pencerelerden içeri süzülüyordu, ama terliyordum ve nefesim kesilmişti. Az önce gördüğüm rüyanın görüntüleri beni uykudan uyandırmak için peşimden geliyordu. Bu bir kabus değil, kristal gibi odaklanılmış bir rüyaydı: Ryder beni ahırının duvarına yaslamıştı, tahta asalarımız bedenlerimizin arasında çapraz duruyordu. Sadece rüyamda yüzüme dokunduktan sonra geri . Rüyamdaki Ryder, tıpkı o gün gerçek Ryder'ın yaptığı gibi, "*Farrin*," demişti, ama rüyamda eğilip beni öpmüştü, yumuşak ve yavaşça ve tüm vücudu tatlı bir şekilde benimkine bastırmıştı - büyüklüğü bana karşı, sıcak, sert ve katı, beni sarıyor, beni eziyor, beni koruyordu. Asalarımızı alıp bir kenara fırlattı, sonra beni kollarının arasına aldı ve onun kucağında kendimi küçülmüş, saklanmış, tamamen korunmuş hissettim. Beni yavaşça yere indirdi, hala beni öpüyordu, her öpücük beni parlak ve sıcak bir şeye, kaçınılmaz bir şeye doğru çekiyordu ve sonra

bacaklarını hafifçe kalçalarımın arasına soktu, iri elleri üzerimde dolaştı, giysilerimin arasından bana sataştı ve sonra-

Birdenbire artık orada öylece yatmaya, acı çekmeye ve hatırlamaya dayanamadım. Elbisemin ve çoraplarımın bağlarını kurcaladım, uyumadan önce düzgünce soyunmadığım için kendime lanet ettim. Titreyen parmaklarım göğüslerime, karnıma, çıplak kalçalarım dokunduğunda, bunun verdiği sarsıcı zevkle . Elbette beceriksizdim, parmaklarım beceriksiz ve gergindi; ne de olsa önceki denemelerimin hepsi felaketle sonuçlanmıştı. Ama rüyam beni kalçalarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcak ve ıslak bırakmıştı ve Ryder'ın görüntüleri zihnimde sıkıca tutulurken, kendime her yerde dokundum. Karnımın üzerinde dağınık çizgiler oluşturan ellerim onun elleriydi, kalçalarımın arasında dolaşan parmağım onun parmağıydı. Onu öpmenin nasıl bir his olacağını, sakalının pürüzlerinin tenime nasıl sürtüneceğini, gücünün beni yatağa nasıl bastıracağını ve ben altında kıvrılırken beni nasıl dikkatle izleyeceğini hayal ettim - o parlak mavi gözleri, o alev alev yanan, sessiz yoğunluğu.

Adımı nasıl nazikçe söylediğini düşündüm -*Farrin*- hecelerin ağzından yağmur gibi dökülmesine izin veriyordu. Acaba adımı kalçalarım doğru mırıldansa nasıl hissederdim diye çılgınca düşündüm.

Bu düşünce beni çözdü. Tüm bedenim gerildi; ayak parmaklarımdan yukarı doğru bir sıcaklık dalgası yükseldi, beni kendime, karnımın derinliklerindeki bir ağrıya doğru çekti. Sonra dalga kırıldı ve yumuşak bir çığlık attım ve göz kapaklarımın ardındaki dünya sıcak, siyah ve altın renginde, sessizce nabız atarak dağıldı. Kalçalarımı elimin etrafında sıkıca kenetledim ve parmaklarıma karşı hareket ettim, oradaki hassas ağrı bana durmamı söyleyene kadar bunun muhteşem zevkini kovaladım. Sancı dindiğinde, tüm vücudum karıncalanırken, yastıklara uzanıp ağladım ve güldüm, ıslak parmaklarım yatağa titriyordu.

Demek buydu. Böyle hissettiriyordu ya da en azından buna benzer bir şeydi. Elbette bu hissi daha ustaca elde etmek mümkündü ama ben

Yine de. Bunu kendi başıma yapmıştım, Ryder Bask'ın yardımıyla.

Bu düşünce saçma ve bir şekilde harikaydı. Yatağımın üzerinde yarı çıplak uyuyakaldım, kendimi bitkin ve sersemlemiş, temizlenmiş ve biraz da gülünç hissediyordum ama yıllar sonra ilk kez uykum huzurlu, uzun ve kabussuzdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Ertesi sabah uyandığımda ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. Yapılacak işler vardı elbette: yokluğumuz sırasında Ivyhill'de kalan ev personelinin kontrol etmek, kiracı çiftçilerimizi ziyaret etmek, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için arazide yürümek. Ve tabii ki Müdür'ün son teslim tarihi de zihnimde büyük bir yer kaplıyordu. Kraliçeye ulusal emir taslağını sunmak için sadece bir ayımız vardı ve eve dönüş yolculuğumuz sırasında iki hafta geçmişti bile.

Ama geçirdiğim geceden sonra kendimi hem dinlenmiş hem de huzursuz hissediyordum ve binlerce kez yaptığım işleri yapmak birdenbire imkânsız gelmişti. Ölü gibi uyumuştum ama normalde on beş dakikada yıkanıp giyinmem gerekirken otuz dakika . Her tarafım titriyordu, dikkatim tamamen dağılmıştı ve aşağıya indiğimde yatağımı toplamayı unuttuğumu fark ettim. Basit bir şeydi, kendimi bildim bileli bir kez bile ihmal etmediğim bir şeydi ama yine de sinirlenmeyi kendime yediremiyordum.

Yemek odasına süzüldüm, boş olmasını bekliyordum ve sadece gergin bedenim ve Ryder'ın kışkırtıcı düşünceleriyle yalnız bir kahvaltının tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde Gemma çoktan oradaydı. Sabahlığının içinde yalınayaktı, altın rengi bukleleri etrafa saçılmıştı ve bir kâğıt parçasını karalarken ayak parmaklarını masanın ayağına vuruyordu.

"Erken kalkmışsın," dedim, adil olandan biraz daha sınıyıcı bir şekilde. "Hâlâ Talan'la yatakta olmanı bekliyordum."

Gemma yazdıklarını hemen peçetesinin altına sakladı ve tabağındaki meyveleri afiyetle yemeye başladı. "Milyonlarca şey düşünerek uyandım ve yatakta hışırdayarak onu rahatsız etmek istemedim. Zavallı şey, çok yoruldu. Son birkaç haftadır nerede olduğunu, Kilraith hakkında yeni bir şey öğrenip öğrenmediğini konuşma fırsatımız bile olmadı-"

"Ne yazıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ağzı yemekle doluydu. "Ne? Yemek yiyorum." "Gemma, bana yalan söyleme." Yanındaki sandalyeye oturdum ve ona baktım.

Peçetesine dikkatle baktı. "Gizlilik senin uzmanlık alanın değil. Seni saklanırken gördüm. içeri girdiğimde her neyse."

Tereddüt etti, çiğnedi, sonra yutkundu ve vazgeçerek kâğıdı geri çekti. "Tamam. Ama bana kızmayacağına söz vermelisin."

"Ne yaptığını öğrenmeden buna söz veremem." "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Yine de az önce bana sana kızmamamı söyledin."

Gemma sertçe içini çekti. "Sadece bu konuda nasıl hissedeceğini biliyorum ve bu konuda konuşmanın verimli olacağını düşünemiyorum. Ama pes etmeyeceğini görebiliyorum, o yüzden işte burada: Büyük teyzem Felicity'ye yazıyorum. Kilraith'le savaştıktan sonra Rosewarren'den eve döndüğümüzden beri ona yazıyorum."

Ona bakakaldım. Ne söylemesini beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi. "Söylemedin."

"Hayır, haklısın. Yapmadım. Yalan söylüyorum. Bir roman yazıyorum." "Bu bir yalan. Roman yazacak disipline sahip değilsin." "Bana inanmıyorsun ve üstüne üstlük hakaret ediyorsun!"

Kağıdı kaptım. Selamlama yazısını görünce midem bulandı. *Sevgili Fel Teyze...*

"*Fel* Teyze mi?" İnanamayarak okudum.

"O bana Gem der, ben de ona Fel derim." Durakladı, sonra sesinde bir neşe notasıyla ekledi, "Bu takma ad olarak bilinen bir kavram."

"Lakap takmanın ne olduğunu biliyorum," diye tersledim. Sabahki baş döndürücü, dağınık tuhaflığım bir anda yok oldu. "Sadece onunla neden konuştuğunu anlamıyorum."

"Çünkü o aileden biri."

"Kan bağıyla belki, ama gerçekten önemli bir şekilde değil." Kağıdı ona doğru ittim. "Birbirimize söz verdik, sen, Mara ve ben... Söylediklerinden sonra hiçbiriyle konuşmayacağımıza söz verdik."

Gemma tekrar iç çekti, sonra ellerimi nazikçe ellerinin arasına aldı. "Biliyorum," dedi, "ama bu yıllar önceydi, biz Eski Ülke'ye gitmeden çok önceydi. O gece her şey değişti. Değiştiğini biliyorsun. Oradayken, daha önce hiç olmadığımız kadar güçlüydük. Farklı hareket ettik, farklı göründük. Ryder ve Alastrina'nın bize nasıl tepki verdiğini gördün."

Hatırlıyordum elbette. O gece üçümüz de içten içe parlamıştık, Eski Çağ havası tenimizi ve saçlarımızı doğal olmayan bir şekilde parlatmış, gözlerimizi altın rengine boyamıştı. Brethaeus ve Vilia'yla savaşırken Mara o kadar hızlı hareket etmişti ki onu takip edememiştim; yaydan fırlayan bir ok gibi ağaçtan yere, oradan da saldırgana atlıyordu. Gemma tüm ağaçları yerden sökmüş ve derisine gömülü camı gizlemek için kendini büyüledi ve ahşabın kendisi, her ağaç ve çalı parçası bize doğru eğildi, hepimiz, ateşin güveleri gibi gücümüze çekildik.

Ve sesimi daha önce hiç yapmadığım gibi kullanmıştım. İçimin derinliklerinde sözsüz, alışılmadık bir şarkı bulmuştum ve o ormanda düşmanlar dört bir yanımızı sarmışken onu söylemiştim. Şarkım kız kardeşlerime saldıran hayaletleri tam bir kaosa sürüklemiş, çılgılık atmalarına, kıvranmalarına ve kendilerini yere atmalarına neden olmuştu.

Ve sonra üçümüz birlikte -Gemma, Mara ve ben- bir iblisi tuzağa düşürebilecek bir canavarla savaştık.

Ve biz *kazanmıştık*.

Gemma'nın Vilia arkadaşı Phaidra, dönüştüğümüzü görünce "*Fae kanı*" demişti. *Hem Kerezen'in hem de Caiathos'un kanı damarlarınızda yanıyor, tıpkı ilk fae'lerin damarlarında olduğu gibi.*

O zaman kabul etmediğim ve şimdi de kabul etmeyeceğim vahşi bir iddia. İblislerle birlikte Fae'ler Eski Ülke'deki en güçlü varlıklardı, yakalanması zor ve kurnazlardı. Onların kanından herhangi birine sahip olduğumuz fikri mantıksızdı. Babam Kutsanmış bir nöbetçiydi, annem ise botaniklere yeteneği olan orta güçte düşük büyümlü bir elementaldi. Onlar insandı, biz de öyleydik ve hem Ashbourne hem de Wren tarafında ailemizin bizden önceki tüm nesilleri de öyleydi. Hayır, başka bir açıklaması olmalıydı, belki de kanımızda herhangi bir Gallinoran vatandaşıyla olabilecek sıradan bir sapkınlık. Eski Ülke'ye gidip kanıtları kendi gözlerimizle görecektik kadar şanssız ya da aptaldık.

"Elbette hatırlıyorum," diye mırıldandım.

Gemma eğilmiş, ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu ama ben reddettim. Gözlerimi masaya diktim ve yarısı yenmiş yumurtalarının orada soğuk bir şekilde durduğunu görünce huysuzca sevindim.

Gemma, "Çok iyi bir nedenim olmasaydı Fel Teyze'ye yazmazdım," dedi. "O gece Eski Ülke'de ne olduğunu bilmek istiyorum Farrin ve bunun bir daha olup olmayacağını, neyin tetikleyebileceğini bilmek istiyorum. Bu ne anlama geliyor ve -olup biten her şeyi göz önünde bulundurursak- önümüzdeki günlerde bunu kendi yararımıza kullanabilir miyiz? Burada, Edyn'de bile mi?"

"Ve tabii ki Büyük Teyze Felicity bu tür şeylerin hepsini bilir," dedim huysuzca, söylerken bile kelimelerden nefret ediyordum.

"Tabii ki bilmiyor ama annemin ailesinde en rahat ulaşabildiğim kişi o. Biz küçükken yeterince iyi olduğunu hatırlıyorum. Nane gibi koktuğunu hatırlıyorum." Gemma durakladı.

"Akıllı, düşünceli ve çok komik biri. Ona panikten ve bana yardım etmesi için gittiğim şifacıdan bahsettim. Bu konuda çok nazik ve anlayışlı davrandı. Onu seversin."

"Ondan hoşlanıyorum," diye tekrarladım. "Hayır, Gemma. Hoşlanmazdım. Hiçbirinden hoşlanmıyorum. Annem bizi terk ettiğinde ne dediklerini hatırlıyor musun?"

Gemma bunu bekliyordu. "Seviyorum."

Ama yine de söylemek zorundaydım; birbirimize verdiğimiz sözü ve bunu neden yaptığımızı kendime ve ona hatırlatmak için.

"Annemin gitmesinin babamın suçu olduğunu söylediler. Burada, kendi evimizde durdular ve onu yıllarca anneme zarar vermekle, onu *dövmekle*, *bizi dövmekle* suçladılar, çünkü öfkesini kontrol edemiyor ve Bask'larla olan savaşını kazanamıyordu. Onu delirttiğini, onlara yazdığı mektuplarda ne kadar hasta hissettiğini, uyuyamadığını, *sesler* duyduğunu yazdığını söylediler. Ve bundan mümkün olan en kötü sonuçları çıkardılar. Babam mektupları görmek, yazdıklarını kendisi okumak istediğinde, ona göstermediler. Her biri aynı şeyde ısrar etti - sevgili Fel Teyze bile - ve aynı korkunç suçlamaları yöneltti. Bize karşı birleştiler, *babama* karşı. Bizi ondan uzaklaştırmaya çalıştılar."

Son sözleri zar zor söyleyebildim, annem gittikten sonraki o korkunç günleri hatırladıkça midem bulanıyordu: Mara gitmişti ve sekiz yaşındaki Gemma sürekli ağlıyordu. Babam günlerce uyumakla bütün gece ortadan kaybolup arkadaşlarını ziyaret etmek ve kendini unutturacak kadar içmek arasında gidip geliyor, bazı günler arazide saatlerce süren cezalandırıcı egzersizlerle bedenini tüketiyordu. Annemin ailesi Wrens, Gemma ve beni evden gizlice çıkarmak için her türlü yasal ve yasadışı yolu denemişti. Bazı geceler babam giriş holünde kamp kurmuş, yumruklarını sıkmış, gözlerini kapılara dikmişti. Silahlar etrafına dağılmıştı. Wrens'in bir şeyler denemesini bekliyor, hatta hevesleniyordu.

Bir de ben vardım, on iki yaşındaydım, onu gölgelerden izliyordum, uyuyamayacak kadar hasta ve endişeliydim, dünyam başıma yıkılırken umutsuzca her şeyi bir arada tutmaya ve mülkü işler halde tutmaya çalışıyordum.

Gemma alçak sesle bileğime bakarak, "Babamın yaptığı şeyler hakkında öğrendiklerinin ışığında," dedi, "*sana* yaptıklarının ışığında, iddialarının gerçekten çok saçma olduğunu söyleyebilir misin?"

Sanki bana vurmuş gibiydi. Elbette benim de bu tür düşüncelerim vardı, ama uzun süre bunları görmezden geldim ve son birkaç aydır ruh hali bu kadar karanlık olsa bile görmezden gelmeye devam ettim. Babam anneme zarar veriyor, *bize* zarar veriyor? O asla böyle bir şey yapmamış, öfkeyle bize elini bile sürmemişti. Yine de Gemma korkunç düşünceleri bana geri fırlatıyordu, çocukken ona yapılanların gerçeği bana evet, babamın bir nedeni olduğunu düşündüğünde zarar *verebileceğini* hatırlatıyordu.

"Babam o zanaatkârı kendi başına işe almadı, biliyorsun." Bunu söylemek istemiyordum ama söylemek zorundaydım. Bu konuşmada bir şekilde yeniden yer edinmek için çaresizdim. "Annem de oradaydı. Bunu durdurabilirdi ama yapmadı. Odada senin yanında oturdu ve olmasına izin verdi."

Gemma irkilmedi bile. "Babam öyle diyor, artık annem onun anlattıklarına itiraz edecek durumda değil." Uzun süre bakışlarımı üzerinde tuttu, parlak gözlerinde yılların acısı yüzüyordu. Orada gururla oturuyordu, sırtı dik, omuzları dikti.

Utanarak ellerime baktım.

"Her neyse, Fel Teyze tüm bunlar için özür diledi," dedi Gemma sonunda, bitkin bir halde. "Annem için üzüldükleri ve bizim için korktukları için haksız, temelsiz suçlamalarda bulunduklarını kabul ediyor. Ve Farrin..." Sanki kendini toparlıyormuş gibi bir nefes aldı. "Dediğim gibi, çok iyi bir nedenim olmasaydı Fel Teyze'ye yazmazdım."

Elbette nedenini biliyordum. Biliyordum ve bundan nefret ediyordum ve mantıksız bir şekilde, artık sorunlarından kaçmak yerine onlarla yüzleşmeyi seçen bir kadın haline geldiği için Gemma'dan nefret ediyordum.

En çok da kendimden nefret ediyordum, öfkem göğsümde sıcak bir deniz gibi kaynıyor, gereksiz yere köpürüyor, hiç de öyle olmadığım halde kendimi güçlü ve tehlikeli hissetmeme neden oluyordu. Aslında, küçük kız kardeşimin cesaretinin yarısına bile sahip değildim.

"Ona bizimle ilgili sorular sormak istiyorsun," diye mırıldandım.

"Annem hakkında." "Evet."

"Annemin *güçleri* ve bizden, babamdan bir şey saklayıp saklamadığı ve yaptıklarımızı neden yapabildiğimiz hakkında."

"Evet."

"Şu anda söylediğin hiçbir şeye güvenilebileceğimden emin olmasam da, ona Yvaine, obruk ya da Kilraith hakkında hiçbir şey söylememiş olmanı içtenlikle umuyorum-"

"Tabii ki yapmadım," diye tersledi Gemma. Birdenbire öfkelenmiş gibiydi ve haklı olarak onu suçlamadım. "Beni gerçekten o kadar aptal mı sanıyorsun? Ben çocuk değilim Farrin. Bu işte en az senin kadar payı ve sorumluluğu olan bir kadını. İlk mektuplarımız birbirimizi tanımak ve güvenini kazanmak içindi. Ona aile hakkında sorular sormaya yeni başladım. Ona bir aile ağacı yaptığımı söyledim. Birçok insanın yaşlandıkça yaptığı gibi ben de soyumla ilgilenmeye başladım."

Alay ettim. Çocuk gibi davranıyordum ama kendimi durduramıyordum. "Bir yerlerde *Fae kanı* bulma umuduyla etrafı mı kazıyorsun?"

Gemma ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum! Ne aradığımı bilmiyorum. Ama denemek zorundayım, *bir şeyler* yapmak zorundayım. Sebebi ne olursa olsun, hem Caiathos hem de Kerezen'e ait gibi görünen güçlerim var, ki bu mümkün olmamalı. Ve sen ve Mara, siz de benim gibi Eski Ülke'de değiştiniz. Kendinizin daha güçlü versiyonları oldunuz. Ve o gece Sis'in bizi çağırdığını duyduk; sen, Mara ve ben. Ryder değil, Mara değil.

Alastrina, Phaidra değil." Gemma'nın ağzı rahmetli arkadaşından bahsederken biraz titredi. "Onlar bize nereye gideceğimizi, Edynside'dan Oldenside'a nasıl geçeceğimizi söyleyen o sesi, o şarkıyı duymadılar ama biz duyduk. Bu ne anlama geliyor Farrin?"

Cevap veremedim. Kafam çok doluydu, göğsüm ağrıyordu ve sanki Gemma'nın sözleri içimi dışıma çevirmeye başlamış gibi garip, soğuk bir şekilde her yerim kaşınıyordu. Her zamankinden çok farklı hissederek uyanmıştım -kıpır kıpır ve dikkatim dağınık, bütün gün önümde yeni olasılıklarla açılmıştı- ve şimdi yine içime döndüğümü, tepeden tırnağa düğümlendiğimi hissedebiliyordum.

Gemma'ya sessiz olmasını işaret ederek arkamı döndüm, ama o ayağa kalkarak bana katıldı ve konuşmaya devam etti.

"Bunu yapmak zorundayız," dedi, "ve bana yardım edersen daha kolay olur." Sonra durakladı. "Bunu benim için değilse bile Yvaine için yap. Şüphesiz, olan biten her şeyin bir parçasıyız. Eğer kim ya da ne olduğumuzu anlarsak-"

"Biz neyiz?" Ona baktım, sayamayacağım kadar çok karışık nedenden dolayı tiksindim ve öfkelendim. "Ve Yvaine'i bana bir silah gibi fırlatmaya nasıl cüret edersin?"

"Ona yardım edebilecek bir şeyi görmezden gelmeyi seçen sensin," diye karşılık verdi Gemma. "Eğer gerçekten ölüyorsa, onun yükünü hafifletmek için elinden gelen her şeyi yapmak istemen gerekmez mi? Ben istiyorum ve o benim için senin için olduğunun yarısı kadar bile değerli değil." Sertçe iç çekti. "Annemin gidişinin en seni üzdüğünü biliyorum ama-"

Sözünü bitiremeden hışımla uzaklaştım. Bunu yapmasaydım, affedilmeyecek kadar acımasız bir şey söyleyebilirdim. Evden aceleyle çıktım ve sanayi ile mutlu bir şekilde uğuldayan araziye gittim - seyisler atları çalıştırıyor, bahçıvanlar hem mütevazı makaslar hem de elemental sihirlerle bahçelerle ilgileniyordu. Herkes beni selamlamak için seslendi; her birine ismiyle karşılık verdim, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve yoluma devam ettim.

İlk başta nereye gittiğimi bilmiyordum; sadece hareket etmem gerektiğini biliyordum. Bunu yapmazsam içimde kaynayan öfke gözyaşlarına dönüşebilirdi ve oturup hüngür hüngür ağlayamazdım. Yapılacak işler vardı, soğuk bir berraklıkla hatırladığım kilometrelerce uzunlukta bir iş listesi. Belki Gemma oturup mektuplar yazabilir, sevgilisiyle yatabilir, güçler, fae kanı ve tüm bunların ne anlama geldiği hakkında düşünebilirdi ama benim yönetmem gereken bir mülküm vardı ve görevlerimi ihmal edersem etrafımızda parçalanacaktı. Bu yüzden işe koyulup Gemma'yı, annemi ve *Fel Teyze*'yi aklımdan çıkaracaktım. Tüm bunlar geçmişte kalmıştı ve geçmiş bana zarar veremezdi. Buna izin veremezdim.

Ama bunu kendime tekrar tekrar söylemek beni sakinleştirmede ve oyun parkına ulaştığımda, artık harap olmuş ayakkabılarımla sulak arazide ilerlerken ürkmüş bir bildircin sürüsünü dışarı attığımda, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bir şeyi yumruklamam gerekiyordu.

Ryder'ın çatık kaşlı yüzü gözlerimin önünden geçerken küçük bir sarsıntı beni sarstı. Bu his endişe miydi? Bir tür uyarı mı? Umurumda değildi. Soğuk bir sonbahar rüzgârı arkamdaydı; batı ufku yaklaşan bir fırtınayla kararmıştı ve ben onu gördüğüme sevinmiştim. Fırtınanın çalkantısı ve gök gürültüsü vaadiyle şiddetli bir yakınlık hissediyordum. Göle doğru döndüm, Ravenswood'a giden yeşil yol babamın gizli lagününde bekliyordu.

Ryder'ı bulduğumda sıırıslıkam olmuşum ve lagünle çevrili yeşil yolda yaptığım yolculuktan dolayı sıırıslıkam titriyordum. O güzergâhı kullanarak kuzeye gitmeyeli epey olmuştu; son yolculuğum, babamın Bask'ları gözetlemek ve hepimizi hiç gerçekleşmeyen o dehşet verici saldırıya hazırlamak için gösterdiği çabalardan biriydi. Elbisem dağ havasında kaskatı kesilmiş ve üşümüştü, ıslak ayakkabılarım her adımda ıslanıyordu, çamların arasında kendime lanet okuyarak, Gemma'ya lanet okuyarak, en çok da ağaçların kendisine lanet okuyarak ilerledim, ta ki sonunda ileride ışığı görüp kaybolmadığıma dair bir rahatlama hissedene kadar.

Ağaçların arasından hızla ilerideki açıklığa çıktım ve olduğum yerde durdum.

Ryder oradaydı, Bask'ların birçok ahırından birinin dışındaki bir bankta oturuyordu. Avluda meşaleler yanıp sönüyordu ve dört battaniyeli at Ryder'ın saçlarına ve omuzlarına bakmak için çitin dibinde toplanmıştı. Ayaklarının dibinde her türden kuş zıplıyordu -kardinaller, ağaçkakanlar, kuzgunlar.

Ve Ryder... Başı ellerinin arasındaydı, iri gövdesi tam bir keder içinde yere yığılmıştı ve ayak seslerimle başını kaldırıp beni gördüğünde yüzündeki yıkımı, kirli yanaklarında ve sakalında yol açan gözyaşı izlerini saklamak için hiçbir şey yapmadı.

Onun yerine saçımın ve elbisemin durumuna baktı ve kaşlarını çatı. "Burada ne işin var?"

Onun bariz çaresizliği karşısında bu gerçek saçma ve hatta aşağılayıcı görünüyordu ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bir şeyi yumruklamak istedim," dedim açıkça.

Bu onu gülümsetti, yumuşak bir sırıtışla. "Demek beni görmeye geldin? Çok duygulandım."

Yanına gitmek için hamle yaptım, sonra tereddüt ettim, aniden ortaya çıkışımı nasıl açıklayacağımı düşünmeden buraya koşarak ne kadar aptalca davrandığımın farkındaydım.

Anlamış gibi görünüyordu. "Merak etme," dedi sert bir sesle, yüzünü koluna silerek. "Geçtiğimiz ilkbaharda kız kardeşinle Talan'ı bu ormanda dolaşırken bulduktan sonra Trina'yla birlikte yeşil yolunuzun izini sürdük. Zekice gizlenmiş, babanın hakkını vermeliyim. Onu ortaya çıkarmak haftalarımızı aldı. Diğer ucu suyun içinde, değil mi?"

En azından bir an için bana bakmıyor olmasından son derece memnundum. Daha birkaç hafta önce Ryder'ın ailemin onun ailesini gözetlediğini bilmesinden hiç utanç duymazdım ama şimdi durum farklıydı.

Çenemi biraz kaldırdım ve ona yaklaştım. "Kendin öğrenemez miydin?"

"Tabii ki giremez. Bir Bask'ın girmesine izin vermeyecek kadar büyüdü."

"Bizi gözetlemek için inşa ettiğiniz yeşil yolların çok daha güvenli olduğundan eminim. aynı şekilde."

O zaman bana baktı, çapkın bir gülümsemeyle. "Hayır, beni o kadar kolay elde edemezsin."

Bunu kabul ettim ve küçük bir baş hareketiyle özür diledim. "Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur."

Sonra yanına oturdum, bankın üzerine yavaşça tünedim ve konuşmasını bekledim. Yanımda korkunç derecede sessizdi, etrafındaki hava kederle ağırlaşmıştı. Ona uzanmak, teselli etmek için koluna dokunmak istedim. Gemma, Gareth ya da hatta Yvaine gibi insanların yapabileceği kadar kolay bir şeydi bu. Ama Ryder'a dokunma fikri, benim gibi sıradan bir şefkat konusunda deneyimsiz biri için sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda tehlikeli de geliyordu, yanan bir ocağa fazla yaklaşmak gibi.

"Alastrina mı?" Onun yerine ben söyledim. Yaşlı, gri bir iğdiş saçlarımı tatlı tatlı okşadı.

Ryder başını salladı, kalçalarının üzerinde öne doğru ağır ağır eğildi. "Onsuz nasıl var olacağımı bilmiyorum. Çok uzun zamandır sadece biz vardık, bu ağaçlarda, bu evde kapana kısılmıştık. Dünyadan kopuk, yalnız bir hayatı nasıl yaşayacağımızı, babamı nasıl mutlu edeceğimizi öğreniyorduk. Ve şimdi o gitti ve sanki benim yarım koptu." Kuşlara baktı, dilini gıdıkladı. Bir kuzgun kucağına zıpladı, zeki siyah gözleriyle beklentiyle ona bakıyordu.

Ryder, "Sadece bugün otuz tanesini yabanileştirdim," diye devam etti. "Annem sürekli yabanileşerek kendimi öldüreceğimi söylüyor. Ama durmam mümkün değil. Belki içlerinden biri onu bulur."

Ellerini kavradı ve kuş ellerinin içine girdi. Yaratığı yüzüne yaklaştırdı ve ona uzun bir kelime dizisi olan Ekkari'yi mırıldandı. Sanırım talimatlar. Vahşi büyüğü bana karşı hafifçe titreşti,

Kuşların ciyaklamasına ve tüylerini karıştırmasına neden olan yumuşak bir sıcaklık dalgası. Atlardan biri toynağını yere vurdu. Sonra Ryder ellerini havaya kaldırdı ve kuzgun uçmaya başladı. Birkaç dakika içinde koyu renkli kanatları ağaçların arasında kayboldu.

Uzun bir süre o noktayı izledim. Sonra dikkatlice konuşmaya başladım. "Müdür Mara'yı aldığında o on, ben on iki yaşındaydım. Her gün bunun bir rüya olması için dua ederek uyandım, koridordan aşağı koşup onu yatağında güvende bulacaktım. Haftalar boyunca, her sabah başka bir şey yapmadan önce kontrol etmeye gidiyordum, kalbim kesinlikle çarpıyordu, her santimim umutla ağrıyordu - sadece annemi orada, Mara'nın çarşaflarını tutarak onun için ağlarken buldum. Personelin hiçbirini yıkamasına izin vermedi - çarşaflarını, kıyafetlerini. Ancak annem gittikten sonra odasını temizleyebildik. Bundan kısa bir süre sonra tanrılarla konuşmayı bıraktım. Arada sırada bir dua kaçıyor, ama sadece gerçekten çaresiz kaldığımda. O çocukluk ritüelleri sizinle kalıyor, olmamalarını tercih etseniz bile."

Ryder çok sessizdi, öyle yoğun bir konsantrasyonla dinliyordu ki biraz utandığımı hissettim. Her nasılsa ona bakacak ve o sert mavi bakışlarıyla yüzleşecek cesareti buldum.

"Aynı şey olmadığını biliyorum," dedim, "ama yas tutmanın ne demek olduğunu biliyorum, sizi içinizden çıkaran ve sonsuza dek değiştiren türden bir keder." Ona küçük, alaycı bir gülümseme verdim. "Eğer tutarlı ve içtenlikle dua eden bir kadın olsaydım, hissettiğin bu kederi çok uzun süre yaşamak zorunda kalmaman için tanrılara dua ederdim. Ama bunun yerine, ateş kuşu ya da Kilraith ya da sadece öfke nöbeti geçiren ölmekte olan bir Sis olsun, her ne olursa olsun hayatta kalabilecek biri varsa o da Alastrina Bask'tır diyeceğim."

Ryder gülümsedi ve ayaklarına baktı. Bir süre sessizce oturduk ve ben ayağa kalkıp atlar hakkında bir şeyler söylemeye hazırdım, aramızda kaynayan bu garip sessizliği bozacak herhangi bir şey, o sırada aniden

Uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı, dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü.

Bir süre öylece kaldı, ağzı tenime karşı sıcaktı, gözleri acı çekiyormuş gibi sımsıkı kapalıydı. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Sadece onunkine sarılmış küçük ellerime bakabildim, koyu renkli başı onların üzerine eğilmişti.

"Çok sert davranıyorsun," dedi sonunda, yumuşak bir sesle, kelimeler tenimin üzerinde bir tüy çizmiş gibi nazıkçe geziniyordu. "Öylesin de, ama..." Sesi kesildi. Avuçlarımda örülü bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi ellerimi izledi.

"Ama?" Sesim sadece bir nefesten ibaretken sordum.

"Az önce söylediklerin büyük bir nezaketti Farrin. Hak ettiğimden emin olmadığım bir nezaket." Ellerimi bıraktı, kaşları çatıldı ve sonra gözlerinde neşeye benzer bir şeyle bana baktı. "Tüm mantık ve tarih bana yapmamam gerektiğini söylediği halde senden hoşlanmamın nedenlerinden biri de bu. Dilin sivri, her tarafın dikenli ama bunun altında bir şey var, insanların görmesine izin vermediğin bir şey. Bir yumuşaklık. Bu yönden birbirimize benziyoruz."

Bu konuşmanın gidişatı karşısında konuşmadan önce düşünemeyecek kadar şok olmuşum. "Gizli bir yumuşaklığa sahip olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Botlarına kaşlarını çattı. "Deniyorum. Kolay değil. Ama sen kolaymış gibi gösteriyorsun. Diğer insanların bunu gördüğünü sanmıyorum -belki sen bile görmüyorsun- ama ben görüyorum. Ailen için ne ifade ettiğini, seni çileden çıkarsalar bile onları ne kadar sevdiğini, hak etmeseler bile onları korumak için her şeyi yapabileceğini görüyorum." Toprakta bir meşe palamudu buldu, aldı ve yakındaki bir ağacın köklerine sabırla çömelmiş bir sincap sürüsüne fırlattı. "Böyle bir sevgiyi bilmek ailenizi ne kadar güvende hissettiriyor olmalı."

İlk başta kelimelerimi bulamadım. Bu olağanüstü bir andı ve son derece garipti ve ben bunu herhangi bir incelikle ele almak için yeterli donanıma sahip değildim. Kalbim yanaklarımda atıyordu, tüm vücudum sıcaktı ve

Ağırlıksız. Bu duyguya alışık değildim ve hoşuma gittiğinden emin değildim. Telaşla, bulabildiğim herhangi bir çapaya tutundum.

"Eğer bu senden hoşlanmamı sağlamak için bir tür strateji ise," diye ağzımdan kaçırdım, "pek de ustaca bir strateji değil."

Söylenecek çok kötü bir şeydi; şaka yapmaya yetecek kadar mizah yoktu ve o zaman bile ne kadar kötü bir şaka olurdu. Kırılgan ilişkimizi tamamen mahvetmeden önce ağzımı kapattım ve Ryder'ın dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde kavuşturarak kendi kendine başını sallamasını izledim. Sincaplar meşe palamudu için kavga ediyor, birbirlerine öfkeyle cıvıldıyorlardı. Aklıma, belki de Bask'tan gelen bir hediye'nin Ravenswood sincapları için bir ödöl olduğu gibi saçma bir düşünce geldi.

Bir anlık korkunç sessizlikten sonra Ryder ayağa kalktı ve tuniğini düzeltti. "Ee," dedi hafifçe, artık tamamen işle ilgiliydi ve bana bakmıyordu, "bir şeyi yumruklamak istediğini söylemiştin?"

Orada sersemlemiş bir halde oturmuş, ahırın avlusuna doğru ilerleyişini izliyor ve söylemeye çalıştığı her neyse onu mahvettiğim için kendime bağırarak istiyordum. Dövüş sopalarımızı ve deri hedeflerimizi aldı. Atlar mutlu bir şekilde kişneyerek koştu ama ben hâlâ , sıraya çivilenmişim. Parmaklarım dudaklarının değdiği yerleri yakıyordu ve kalbim sanki hızlı bir mil koşmuşuz gibi çarpıyordu. Gözyaşlarımın yükselmesine karşı kendimi zorladım. Kız kardeşi için endişelenen kederli bir adam bana olağanüstü nazik bir şey söylemeye çalışmıştı ve ben de sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, sanki o hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ısırp ona geri vermişim.

Ryder Bask'ın benim için *ne* ifade ettiğini bilmiyordum ama kesinlikle *hiçbir şey ifade etmiyordu*.

"Hadi o zaman," diye seslendi Ryder. Hedefleri ahırın kirişlerinden sarkıttı ve nihayet titreyen bacaklarımı hareket ettirip ona katılmayı başardığımda, dilimde birbiriyle savaşılan binlerce garip özür kelimesi varken, bana bir asa fırlattı ve ben daha iyi bir

onu kavradım. İçgüdülerim kendimi korumam için bana bağıırken, asayı çılgınca havaya fırlattım. Silahlarımız kilitlendi ve durduğum yerde sendeledim, asamı onunkine doğru iterken kollarım titriyordu.

"Bana hazırlanmam için zaman vermedin," dedim ona ters ters bakarak. "Ve ben bir şeyi *yumruklamak* istediğimi söyledim, değil-"

"Peki saldırganın sana böyle bir seçenek sunacak mı?" Ryder bana doğru sertçe iterek söyledi.

Tüm pişmanlığım ve utancım bir anda yok oldu. Asamı daha iyi kavradım ve geri ittim, öfke bana güç verdi. Onun bir adım geri atıp kendini dengelediğini görmek beni memnun etti.

Bana gülümsedi. "Her neyse, bir şeyi itmek de aynı derecede iyi hissettiriyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım ve onu tekrar, daha da sert bir şekilde ittim, keskin ve acımasız bir hamleyle yeterince geriye sendelemesini sağladım. O özgürlük anında bir adım uzaklaşmayı, kendimi yeniden konumlandırmayı ve bana doğru uçarak geri gelen asasını engellemek için asayı döndürmeyi başardım.

"Güzel," dedi, "ama bir sonraki hamlenizi belli etmemeye çalışın."

"Bu seferki seni yeterince şaşırttı," dedim. Yüzümdeki bir tutam saç savurdum ve asamı savunmaya geçecek şekilde kaldırarak onun etrafında dönmeye başladım.

"Öyle sanıyorsunuz," diye sırtarak karşılık verdi, "ama aslında nezaketen almanıza izin verdim."

Ve sonra, onu engelleyemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde döndü ve asasını bacağıma doğru savurdu. O şey beni dizimin arkasından yakaladı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine yere çakılmama neden oldu. Düşüş beni sarstı, başımı biraz döndürdü. Ryder yanıma geldi, elini uzattı ve biraz fazla kendini beğenmiş bir şekilde, "Üzgünüm Ashbourne, dayanamadım," dedi.

Bir an için ahır bile göremedim. Öfkemin puslu kırmızı ve siyahını gördüm ve keskin bir çığlık atıp ayağa fırladım, sarsıldım, dengesizleştim ve asamı sertçe savurdum, niyetim onu

Ama o hızlıydı ve beni atlattı. Ve bu bir saat boyunca böyle devam etti, birbirimizin etrafında döndük ve birbirimize vurduk, onun asası neredeyse her seferinde bana çarptı. Benimki çoğunlukla havaya, bazen de deri hedeflere isabet ediyordu ama asla ona, asla geniş sırtına ya da kalın kalçalarına, asla sırttan sakallı yüzüne isabet etmiyordu.

Savurdum, vurdum, daldım ve kendimi yorgunluktan bitap düşene kadar döndürdüm ama pes etmedim; edemezdim. Muhtemelen yenemeyeceğim bu devasa adamla dövüşürken, zihnim çılgınca dönüyor, dikkatimi dağıtan şeylerle doluyordu. Yvaine, sarayında hasta, muhtemelen ölüyor. Mara, Sis'te canavarlarla savaşıyor. Gemma, hayatımın sonuna kadar nefret etmeye yemin ettiğim insanlara yazıyordu. Odasında kara kara düşünen babam, büyük ihtimalle son birkaç haftada öğrendiğimiz tüm bilgileri içmeye çalışıyordu. Ateş Kuşu, Müdür ve Üç Gözlü Taç, şu anda Gareth'ın gözetiminde başkente doğru yola çıkmıştı. Peki onun araştırmaları neyi ortaya çıkaracaktı? Gemma ve Büyük Hala Felicity, Annemin soyunu araştırırken neler keşfedeceklerdi? Yakında benim çözmem gereken yeni sorunlar neler olacaktı?

Ve tüm tanrılar adına, dövüşümüz bittikten sonra Ryder'a ne diyecektim?

Kafam o kadar doluydu ki hiçbir şeye nişan alacak kadar iyi düşünemiyordum ve kollarım o kadar titriyordu ki asamı zar zor tutabiliyordum. Görüş alanımın köşesinde Ryder'ın hareket ettiğini gördüğümü sandım ve dönüp asamı fırlattım ama sadece hedeflerden birine isabet etti. Sağır edici bir *şapırtıyla* temas etti ve kollarımdan dişlerime kadar her yerde hissettim. Bu his çok iyiydi; düşüncelerimi biraz sarsmış, kemiklerimi acıtarak dikkatimi dağıtmıştı. Avuçlarım yanıyordu; sabaha su toplamış olacaktı. Ama umurumda değildi. Savurdum ve savurdum, çılgınca ve beceriksizce, hedefi o kadar sert vurdum ki kirişlerden çılgınca dönmeye başladı.

Ryder arkamdan sessizce "Farrin," dedi ve o zaman ağladığımı, nefes almakta zorlandığımı fark ettim.

Mahcup bir şekilde asayı fırlattım ve samanlarla kaplı zeminde takırdadığını duydum. Gitmeye başladım ama Ryder daha fazla uzaklaşmadan beni durdurdu. Yanıma geldi ve yolumu kesti, ellerini kaldırdı, duruşu dikkatli ve saygılıydı, hiç düşünmeden ona çarptım, parmaklarımı tuniğinin içine soktum ve olabildiğince sıkı tuttum. Neden ağladığımı anlamıyordum, her şeyin, her yerin bir şekilde yanlış olduğu ve bunların hiçbirini nasıl düzeltereğimi bilmediğim gerçeğinden başka.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım, kendime çok kızmıştım. "Sen , kız kardeşin için ölümüne korkuyorsun ve ben kesinlikle berbat davranıyorum. Çürümüş bir insan, çürümüş bir antrenman partneri." Öfkeyle yüzümü sildim. "Ağlamak istemiyorum. Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyor olmalısın."

Tekrar onu terk etmeye çalıştım ama Ryder beni tuttu. "Lütfen gitme," dedi sessizce saçlarıma doğru. "Hiçbir yere gidecek durumda değilsin. Burada benimle kal. Tamam mı? Sadece birkaç dakika."

Alnımı göğsüne yasladım, onun kararlılığına karşı koyamayacak kadar yorgundum. "Dehşete düştüm. Çok utandım."

"Olma. Beni daha önce görmeliydin. Sadece son kısmına şahit oldun. Günlerdir berbat durumdayım."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, ama..." Başımı salladım ve ellerimi ona doğru uzattım, onu itmeye hazırdım. "Gitmeliyim. Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Belli ki yanılmışsın. Benim gizli bir yumuşaklığım yok. Ben baştan aşağı dikenim. Sen uzak durmalısın, ben de... gitmeliyim."

"Lütfen yapma."

Sesi inanılmaz derecede yumuşaktı, pasaklı yüzüne ve sinsî bir aslanı andıran endamına o kadar zıttı ki ona bakmaktan kendimi alamadım. Baktığımda nefesim kesildi, çünkü sanki onun için çok değerliymişim gibi, kollarında ağladığımı görmek acı veriyormuş gibi bana bakıyordu. Kaşları çatık, gözleri yumuşaktı. Nemli saç tellerime dokundu.

Boynuma yapıştı; parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Sonra alnını benimkine bastırmak için eğildi. Gözlerini kapattı ve çenesi sanki bir şeyle derinden mücadele ediyormuş gibi çalıştı.

"Farrin," dedi sonunda, alçak sesle ve sertçe. "Farrin, Farrin." Başparmağıyla yanağımı okşadı, başını hafifçe salladı ve gözlerini açtı; ani bir ateş mavisi patlamasıydı bu. "Seni öpebilir miyim?"

Bu soru çok çirkindi. Burada, Ravenswood'da duruyor olmam, Ryder Bask'a tutunmam ve beni tutmasına izin vermem, hatta onun isteğini *düşünmem* bile ciddi bir şekilde düşünmemi ve ailemizin şifacısı Madam Moreen'i acilen ziyaret etmemi gerektirecek kadar saçmaydı.

"Neden isteyesin ki," diye fısıldadım, "bu davranışından sonra?"

Sessizce güldü. "Kendine çok yükleniyorsun."

Başımı salladım. Kendime gömleğini bırakmamı, uzaklaşmamı söyledim ama bedenimin itaat etmesini sağlayamadım. "Lütfen özür dilememe izin ver."

"Bunu zaten yaptınız. Kabul ediyorum."

Sinirli bir nefes verdim. "Ryder-"

"Lütfen, Farrin. Soruma cevap verir misin?" Parmaklarının tersiyle tekrar yüzüme dokundu, sözleri hâlâ havada asılı duruyordu -*Seni öpebilir miyim?* Adrenalini, yorgunluğumu ve suçluluk duygumu suçladım. Sarılmanın ne kadar güzel bir his olduğunu, Ryder'ın sıcak fener ışığında ne kadar yakışıklı görüldüğünü suçladım. Ona doğru eğildim -babamın düşmanının oğlu, çocukluğumdan beri nefret etmeye yemin ettiğim adam- ve fısıldadım, "Evet."

Bana nazik bir gülümseme verdi, o kadar yumuşak ve tatlıydı ki içimi sızlattı. Bir nefes verdi - endişeli bir nefes, diye düşündüm, biraz kararsızdı, sanki bu kocaman, korkutucu adam bana dokunmaktan çekiniyormuş gibi - ve sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, eğildi ve beni öptü.

Daha önce öpülmüştüm, ama sadece iki kez: Bir kez Gareth tarafından, on altı yaşındayken, herkesin zaten düşündüğü şeyi denemeye karar verdiğimiz o felaket gecede

Bir keresinde de Gemma'nın partilerinden birinde, beş dakika içinde üç kadeh şarabı öfkeyle mideye indirmiş ve ardından adını bile hatırlayamadığım Aiduralı bir kadınla flört etmişim. Merdivenlerin altında puslu da olsa çok hoş birkaç dakika öpüşmüştük ve sonrasında onun çok güzel boncuklu ipek terliklerine kusmuştum. Bu konuda son derece nazik davranmıştı; Gilroy'u bulmuş, o da Hetty'yi bulmuş, o da beni yatağa götürmüştü ve bu onu son görüşüm olmuştu, bunun için minnettarım. Pahalı olduğu kesin olan bir çift ayakkabıyı mahvettiğim için ondan özür dileme aşağılanmasına katlanabileceğimden emin değildim.

Ryder'ı öpme deneyimi ise tamamen farklıydı. Gareth da gergindi, ben de; ikimiz de küçük deneyimizin yanlışlığını hemen hissetmiş ama yine de devam etmiştik. Aidurran kadını ise sadece parça parça hatırlıyordum: belimdeki eli, parfümünün gül notaları.

Ama Ryder beni sonsuza dek aklıma kazınacağını bildiğim kesin bir güçle tuttu. İlk başta öpücükleri yumuşak, hatta biraz temkinliydi, ama avuç içleri yanaklarımda sıcacıktı ve uzun boylu, iri bedeninin benimkinin üzerinde belirlediğini hissetmek dizlerimin titremesine neden oldu: beni öpmek için başını eğdi, büyük elleri beni sanki vahşi kuşlarından biriymişim gibi nazıkçe tuttu. Kendimi onun tarafından sarılmış, bir dağın kucağında korunan değerli bir yaratık gibi hissettim. Bu duygu o kadar ezici, o kadar yeni ve şaşırtıcıydı ki, ağzına karşı yumuşak bir çığlık attım ve daha fazlası için çaresizce ona yaklaştım.

Kolları bir anda beni sardı, benimkiler boynuna dolandı ve ben de ona doğru bastırdım, kalp atışlarım kulaklarımda gök gürültüsü gibiydi. İnledi ve bu sert, erkeksi ses ateşimi körükledi. Vücudumu sıcaklık kapladı. Ne istediğimi bilmediğim için hayal kırıklığı içinde inledim ve düşünmeden ve beceriksizce utangaçça ona doğru kaydım. Bu onda bir şeylerin kilidini açtı; beni kolayca kollarının arasına aldı, içimi tırmalayan heyecan verici bir his

aklının bir köşesinde. Açıkçası hayatımda bir kez bile Ryder Bask tarafından kucaklanmamıştım ama yine de kolları beni sarmışken, tutuşu güçlü ve sabitken, göğsüm onunkine bastırılmışken, bir tanıma, bir aşinalık hissettim.

Ama sonra öpüşmelerimiz derinleşti, dili ağzımı açtı; ateşi sarhoş edici, ısrarcıydı ve tüm mantıklı düşünceler kayboldu. Parmaklarımı tuniğinin içine sokup ona sarıldım ve bana sahip olmasına izin verdim. Tüm bunların şoku, beklenmedik zevk beni nefessiz bıraktı. Çenemi, boynumu öpmeye başladı ve başımı arkaya yatırıp onu kendime çektim, parmaklarımı kalın siyah saçlarının arasından geçirdim. Hareket ediyorduk; ama sonra etmiyorduk. Oturmak için bir saman balyası bulmuştu, bu bana nedense çok komik gelmişti, ama sonra kucağındaydım, kolları beni sıkıca tutuyordu ve onu bacaklarımın arasında sıcak ve sert hissediyordum ve artık hiçbir şey komik değildi.

Nefesim kesildi ve biraz irkildim, olan biten hiçbir şeye alışık değildim ve kendimi aniden utanmış ve savunmasız hissettim. Göğsümde bir tür panik oluştu ve saçlarını parmaklarımın arasında hissetmeyi sevsem de, altımdaki iri cüssesi bacaklarımın arasını sızlatsa da kaskatı kesildim. Onun kollarında çiçek açan tüm güzel ve açık yanlarım sımsıkı kapandı.

"Ryder," diye fısıldadım. "Bekle."

Bir anda durdu. Geri çekildi, kalçalarını bıraktı ve endişeyle bana baktı, zor nefes alıyordu, yüzü kızarmıştı. Yüzüme dokunacakmış gibi uzandı ve sonra tereddüt etti.

"Ne oldu?" dedi. "Seni incittim mi?"

Başımı salladım, gözlerimin arkasında hayal kırıklığı gözyaşları yanıyordu. "Hayır, yapmadın. Yanlış bir şey yapmadın. Sadece ayağa kalkmaya ihtiyacım var."

Bunu yapmama yardım etti, sonra o da ayağa kalktı, sonra saman balyasının üzerine oturdu, açıkça ve sevimli bir şekilde kendinden emin değildi. Boğazını temizledi. Arzusunun bariz kanıtına bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Gideyim mi?" diye sordu sonunda. Cevap vermeyince yüzündeki endişe ifadesi yumuşadı. "Sorun değil Farrin. Şimdi gidebilirim. Üzgünüm, eğer-"

"Hayır, üzülme." Kelimeleri tükürdüm, sonra ondan uzaklaştım ve kendime sarıldım. O kadar öfkeli ve utanç içindeydim ki bir an için hiçbir şey söyleyemedim, gidemedim ve onunla yüzleşemedim. Sadece orada durup yanabilirdim, ona umutsuzca ihtiyacım vardı ama nedenini anlamasam da ihtiyacım olan şeyden korkuyordum.

"Ben hiç..." Başladım, sonra sesimi kaybettim. Tekrar denedim. "Yani, ben..."

Ryder hiçbir şey , ne söylemem gerekiyorsa onu söylememi bekliyordu ama ben ne söylemem gerektiğini *bilmiyordum*. Tüm kelimelerim göğsümle boğazım arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin," dedi sonunda, o kadar nazikti ki ona bakmak zorunda kaldım. Beni öldürse bile anlamasını sağlamalıydim.

Arkamı döndüm, kollarım hâlâ göğsümün üzerinde çaprazdı. "Ben bakire değilim," diye ilan ettim. İlk başta söyleyebildiğim tek şey buydu.

Bekledi, bekledi ve sonra sabırla, "Pekâlâ. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Büyük ve nazik sesi ve uzun bacakları ve kesilmesi gereken sakalıyla saman balyasının üzerinde otururkenki görüntüsü bana biraz cesaret verdi. Ona doğru iki hızlı adım attım. Kollarımı açtım ve sertçe iki yanımda tuttum.

"Bakire değilim ama bunu sadece iki kez yaptım. Bunu." Aramızda işaret ettim. "Bu her neyse. Ve bundan *daha fazlasını* sadece bir kez yaptım."

Ryder başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Vücudumla aram iyi değil," dedim sessizce. "Gemma öyle. Gareth öyle. Diğer insanlar öyle. Ben değilim. Aynada kendime bakmayı bile sevmiyorum. Tanrım." Güldüm, kendimi biraz histerik hissediyordum. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum, çünkü-" Sinirli bir ses çıkardım; kendimi bir gün için yeterince utandırdıktan sonra daha fazla gözyaşına izin veremezdim. Bir nefes aldım ve ağzımdan kaçırdım, "Çünkü seni istiyorum. Hiç mantıklı gelmiyor ama istiyorum. Dün gece seni düşündüm ve... iyi hissettim." Yanaklarım yanıyordu. Yere çok sert baktım. "Ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok açık..." Tekrar aramızda bir işaret yaptım, durum çok saçma geldiği için biraz güldüm. "Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi ciddiyetle. "Ve Farrin..." Yavaşça nefes alıp verdi. "Onur duydum."

Gözlerim yandı. Gözlerimi kırpıştırarak bu hissin geçmesini diledim.

"Ama kendini hiçbir şey yapmaya zorlamak zorunda değilsin, asla," diye devam etti, "yatağında yalnızken ne tür yakışıklı sakallı erkekleri düşünmek istersen iste."

Sesinde bir gülümseme vardı; başımı kaldırıp baktığımda gözlerinde hafif bir parıltı gördüm ve gülerek yüzümü kapattım. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Bu..." Ona el salladım. "Tanrı aşkına, sen Ryder Bask'sin."

"Ve sen de Farrin Ashbourne'sun," diye cevap verdi. Yaramaz gülümsemesi yumuşadı. "Biraz daha yumruklaşmak ister misin? Yoksa seninle yeşil yoluna kadar yürüyeyim mi?"

Bir an orada öylece durdum ve kendimi, vücudumu saran belirsizliğin tüm gergin dallarını hissetmeye zorladım. Sessizlikte, yakınımda sadece atların homurtuları varken, düşüncelerim oturmaya başladı.

"Eve yürüyerek gidebilirim," dedim yavaşça, "ama gitmeden önce beni tekrar öper misin?"

"Yapmamı istediğine emin misin?"

Başımı salladım, kendimi ona bakmaya zorladım. ". dilerim..." Kendime salladım. "Özür dilerim."

Ayağa kalktı ve yanıma geldi, yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Bunun için benden asla özür dileme."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, onun bana bu kadar yakın olmasının, topraksı ve terli kokusunun tadını çıkarıyordum. "Ne için asla özür dilemeyeceksin?"

"Vücudunu ve kendini tanıdığın için," diye yanıtladı, "ve bana ne istemediğini ve ne istediğini söylediğin için."

Sonra ağzını benimkine indirdi ve beni öptü - dayanılmaz derecede yumuşak, düşünülemez derecede tatlı, dudaklarının her dokunuşu tenin tene şefkatli bir fırçasıydı. Dudakları yanaklarımda, çenemde ve boynumdan aşağıya, boğazımın çukuruna doğru süzülürken, gözlerim hâlâ kapalıyken onun içinde eridim. Elleri o kadar yavaş ve nazik bir şekilde saçlarımdan arasına girdi ki tüylerim diken diken oldu.

Fark etti ve köprücük kemiklerime doğru hafifçe güldü. "Oldukça iyi bir iltifat," diye mırıldandı. Sesinin yumuşak gürültüsü beni kendi başıma ayakta duramaz hale getirdi. Ona doğru eğildim ve o anda neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi; beni göğsüne çekti ve bana sarıldı, başını benimkinin üzerine koydu ve kulağımı ona dayadığımda kalbinin vahşi atışını duyabiliyor ve ani bir şefkat hissedebiliyordum. Biraz geri çekildim ve yüzüne dokundum, sakalının altındaki çenesinin çizgilerini izledim, ona hayret ettim. Gözlerini kapadı ve avucumu, parmaklarımı öpmek için döndü.

"Yarın Ivyhill'e gelecek misin?" Sessizce söyledim, onu izliyordum, hiç fark etmediğim şeyleri fark ediyordum: sol kaşının üstündeki yara izi, burnunun hafif eğri çizgisi. "Bana yeşil yollarının nerede olduğunu söylemek zorunda değilsin. Umurumda değil. Onlara sahip olduğun için mutluyum, gerçekten. Sadece gel, lütfen. Eğer istersen. Gelebilirsen. Talan orada ve hepimiz konuşmalıyız. Bir an önce kraliçeyi ziyaret etmeliyiz."

Bundan çok daha fazlasını söylemek istiyordum -istemiyormuş gibi davranmak aptalca geliyordu- ama cesaret edemiyordum. O son öpücükleri istemek için sahip olduğum tüm cesaret kırıntılarını harcamıştım. Bunun yerine küçük bir gülümseme topladım,

İçinde hissettiklerimin en azından bir kısmını görebileceğini umarak - minnettarlık, ihtiyaç, hayal kırıklığı, sert bir korku düğümü ve gizli, vahşi bir umut. Eğer Ivyhill'e gelirse, o zaman ne olacaktı? Birbirimizi bir sonraki görüşümüzde nasıl hissedecektik?

Bir an yüzümü inceledi, sonra gülümsedi ve alnımdan öptü. "Elbette," dedi dudakları tenime değerken ve ben gözlerimi kapatıp bir an daha ona tutundum. Beni bıraktığında bir itiraz çılgılığı . Bir yanımdan kaçmak ve bir daha asla geri dönmek istiyordu; bir beni en yakın yatağa götürmesi için yalvarmak istiyordu, böylece tekrar ve düzgün bir şekilde deneyebilirdik.

Bunun yerine ondan bir adım geri çekildim, kanım kükrüyordu, parmaklarımız hala gevşekçe birleşmişti. Ne kadar bunalmış hissetsem de en fazla bu kadarını yapabildim. Söylenecek çok şey vardı ve ben hiçbirini çözemiyordum. Bana sarıldığında hissettiklerimin anısı -eski, sevilen bir şarkının belli belirsiz yankısı gibi o tanıdıklık hissi- geri dönmüştü ve şimdi göğsümde rahatsız edici bir şekilde oturuyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım; kafama üşüşen her şaşkın düşüncüyü koalamadan düşünecek yeterince şeyim vardı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yarın mı?" Sessizce söyledim.

"Yarın," diye cevap verdi. Sonra elimi öptü ve arkasını döndü, ben de aceleyle ormana daldım, nemli hava yanaklarımı serinletti ve sessizlik şaşkın, acıyan kalbime hoş bir merhem oldu.

Bölüm 11

Ryder ertesi sabah saat yedide Ivyhill'in ön kapısında belirdi, tam da ben bahçedeki günlük yürüyüşüm için kapıdan dışarı adımımı atmıştım ki. Kapıyı açtım ve karşımda donmuş, elini kapıyı çalmak için kaldırmış bir halde duruyordu. Uzun bir süre birbirimize baktık, bu süre boyunca ona bakmaktan başka pek bir şey yapamadım: Gıcır gıcır siyah ceket ve pantolonu, sırtına astığı bez çantası, yeni kesilmiş sakalı, düzgün dalgalar halinde omuzlarına dökülen koyu renk saçları. Ve mavi gözleri, sabah ışığında inanılmaz derecede parlayan parlak yıldızlar. İçimdeki sıcaklık sabah güneşi gibi yükseldi. Arzu muydu? Utanç mı? Sinir mi? Gerçekten, aradaki farkı anlayamıyordum ve anlamak istediğimden de emin değildim.

Çok uzun zamandır ona bakıyordum.

"Benimle gelebilirsin," dedim hızlıca, yanından geçerken yüzüm kızarmıştı, "ya da Gemma ve Talan uyanana kadar evde tek başına oturabilirsin, gerçi bunun ne zaman olacağını Tanrı bilir."

Ryder çantasını kapının içine bıraktı. "Kıyafetler," dedi kaşlarımı kaldırdığımda. "Onları orada bırakabilirim, değil mi?"

"Evet, ama sonunda misafir odasına düşebilir ya da dışarı atılabilirler." Omuz silkti, küçük bir homurtu çıkardı. "O zaman daha fazla alırım."

Bu sözün dikkatsizliği beni sinirlendirdi, oysa ben de aynı şeyi kolayca yapabilirdim - bir çanta dolusu giysiyi kaybedip yerine yenilerini alabilirdim. Harap olmuş Devenmere köyünü, Bask ailesinin ben yaşarken Sis'in diğer kurbanlarına ne kadar çok giysi vermiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Ivyhill'deki hayatımdan habersiz ve kendi küçük sorunlarıma takıntılıydım.

Kendimi silkeledim, dağınık düşüncelerime odaklanmaya ve Ryder'ın homurtu sesini unutmaya çalıştım. Ne ayıydı ama. Onu daha bir gün önce öptüğüme inanamıyordum.

"İyi," dedim. Ve sonra tekrar, sertçe, "İyi," dedim, sanki kendimi bunun sıradan ve iyi bir şey olduğuna, Ryder Bask'ın varlığından tamamen rahatsız olmadığımı ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. Hışımınla uzaklaşmaya başladım.

Beni kolayca takip etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Her sabah her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için araziye gezerim," diye cevap verdim.

Adam yine onaylarcasına homurdandı. "Ben de aynısını yapıyorum." "Aferin sana. Bir çeşit ödül ister misin?"

"Pek sayılmaz. Yine de bir fincan sert, sıcak kahvenin kıymeti bilinecektir."

"Kahveni ben aldığımda, sabahki iş bittiğinde alacaksın." "Adil görünüyor."

Rahatsızlığımı kabullenişindeki rahatlığın kendisi bile son derece rahatsız ediciydi. Yumruklarımı sıkarak daha hızlı yürüdüm, sanki havayı yumruklayarak kendimi itmek mümkünmüş gibi.

Bir süre sonra "Kızgınsın," diye gözlemledi. "Sabah rutinini böldüğüm için özür dilerim." Yürümeyi bıraktı. "Eve dönüp bekleyeceğim."

"Aman Tanrım, lütfen *yapma*," dedim omzumun üzerinden. "O zaman ben de senin basamaklarda oturup büyük siyah bir köpek gibi beni nasıl beklediğini düşünerek yürüyüp dururum. Yürümeye devam et."

Birkaç uzun adımda bana yetişti. "Yine de kızgınsın."

"Kızgın değilim, sadece..." Keskin bir nefes verdim, gelmeyen kelimeleri arıyordum. "Sanırım kızgınım. Ama neden kızgın olduğumu düşünmek istemiyorum ve hiçbir şey için özür dilemeni de istemiyorum, çünkü özür dilemeye degecek bir şey yapmadın. Sadece... anlaştığımız gibi geldiğin için teşekkür ederim. Ve yürümeye devam edelim. Tamam mı?"

Göz ucuyla başını salladığını gördüm. "Pekâlâ. Ama eğer bir şey varsa-"

". "

"Pekâlâ." Bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Basit bir gözlemde bulunabilir miyim?" dedi.

"Eğer mecbursan."

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Sabah ışığı sana çok yakışmış."

Karanlık bir kahkaha attım. "Bundan şüpheliyim."

"Bundan şüphe mi ediyorsun? Eminim kendiniz de görmüşsünüzdür."

"Bakmadım," diye cevap verdim. "Aynalara bakmayı sevmiyorum."

Sessiz kaldı, sonra nazıkçe, "Özür dilerim. Bunu dün söylemiştin. Unutmuşum."

Her anı, her kelimesi zihnime bir dağ gibi kazınmışken, dün birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili herhangi bir şeyi unutmuş olması beni utançtan dört bir yanıma savurdu. Elbette hatırlamıyordu; böyle anlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onlardan çok yaşadığına emindim. Ailesinin ormanda mahsur kaldığı onca yıl boyunca bile Ravenswood yüzlerce kişilik bir topluluktuk - hizmetçiler, damatlar, ana yolun sonundaki küçük köydeki kiracı çiftçiler. Pratik yapmak için yılları ve istekli partnerleri olurdu. Ve işte buradaydım, geceyi yine yatağında dönüp durarak geçirmiştik, sadece düşünüyordum -ellerini üzerimde, dudaklarını dudaklarımda, sıcaklığını, gücünü, bana sarılmasının ne kadar garip bir şekilde tanıdık geldiğini

Ve tüm bu süre boyunca bulamadığım bir şey için acı çekiyordum, kendime dokunduktan ve kendimi titreyerek tamamladıktan sonra bile.

"Hatırlamanı beklemezdim," dedim sertçe. "Dün birçok şey söyledim ve çoğundan pişmanım."

"Çoğu mu?"

"Sana buraya gelmeni, kraliçeyi ziyaret etmemiz gerektiğini söylediğim için pişman değilim."

"Ah."

Bu küçük kelime üzerine sesinin tonu tuhaftı, okuyamadığım bir şeylerle doluydu. Ondan sonra hiçbir şey söylemedi, ben fırtınalı duygularımın daha da şiddetlendiği ahırlara varıncaya kadar mutlak bir sefalet içinde kıvranıırken, yanımda arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdü ve Ivyhill arazisine baktı.

Beyaz bıyıklı baş seyisimiz Byrn oradaydı, çoktan uyanmış ve çıraklarıyla birlikte büyük eğitim padokunda bir at üzerinde çalışıyordu. Atı hemen tanıdım, huysuz ve insanlara karşı çok az sabrı olan siyah bir taydı. Seyislerden biri elinde bir ip ve boynuna takılacak basit bir yularla ona yaklaştı. Ona takmaya bile çalışmayacaklarını biliyordum; sadece koklamasına ve burnunu çekmesine izin verecekler, vücudunda hissetmeye alışmasını sağlayacaklardı. Ama tay hiç oralı olmadı. Başını eğmiş ve kulaklarını geri çekmiş bir şekilde seyisin yaklaşmasını izledi ve zavallı çocuk yeterince yaklaştığında, tay ona saldırdı ve dişlerini gösterdi. Çocuk dizgini bırakıp geri sıçradı ve tay öfkeli bir toynakla toprağı eşeledi.

Bu arada Byrn kenarda durmuş, çırağıyla ilgilenmek yerine biz padoka yaklaşırken Ryder ve bana ters ters bakıyordu. Diğer seyislerden bazıları ondan çok uzak olmayan bir yerde dikkatle toplanmıştı. Ryder'ın yüzünü iyi tanıyorlardı -bütün Bask'lar tanıyordu- ve daha önce hiçbiri arazimize bu kadar açık bir şekilde adım atmamıştı. Gergin oldukları için onları suçlamadım.

bunun bir çeşit saldırı olduğunu ve benim aslında Lord Alaster olduğumu, göz alıcı bir kılık değiştirdiğimi biliyorlardı. Yakın zamanda Ravenswood'a görünüşte zevk için gittiğimizi bildiklerini boş verin. Bask'lar hayatları boyunca bize, onlara ve geçim kaynaklarına düşman olmuşlardı.

"Adı ne?" Ryder, padok çitlerine ulaştığımızda, mavi gözleri taya sabitlenmiş ve kuyruğunu öfkeyle sallayarak sessizce bana sordu.

"Jet," diye cevap verdim, aynı şekilde yumuşak bir sesle. "Fenwood'da bir çiftçi onu Sis'in yakınındaki ormanda dolaşırken bulmuş ve sahibini bulamamış. Onu eve getirmeyi ve beslemeyi başarmış ama onu eğitmek için yaptığı her girişim başarısız olmuş. Agresifti, onunla çalışmak imkansızdı. Byrn babamı onu Ivyhill'e getirmeye ve bir proje olarak kabul etmeye ikna etti. Onu buraya kadar getirmek için beş adam gerekti. Vahşileştirme büyüüne sahip seyislerimiz bile ilerleme kaydedemedi."

Ryder başını salladı. "Hiç şaşırmadım. Sis bu işe bulaştı ya da unutamayacağı dehşetler gördü."

Sözlerinin çağrıştırdığı imgelerle ürpererek ona baktım. "Sahibine her ne olduysa demek istiyorsun."

"Muhtemelen."

Ryder iki elini üst korkuluğun üzerine koydu ve dilini gıdıkladı. Sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, Ekkari dilinde değil, daha yumuşak, daha nazik bir şeydi - başka bir Eskiçağ hayvan diliydi sanırım. Toplanan seyisler sustu. Sabah kuşları bile sustu.

Jet ona bakmak için döndü. Başını savurup homurdandı ve bize gözlerinin akını gösterdi. Yüzündeki ifade benim için bile çok açıktı. *Sadece dene, yabancı.*

Ama Ryder sadece gülümsedi ve bize en yakın kapıdan padoka girdi. Genç seyislerden biri dudaklarında bir uyarıyla öne doğru atıldı ama Byrn sert bir el hareketiyle onu susturdu. Ryder'ın yavaşça Jet'e yaklaşmasını dikkatle izledi, hâlâ sessizce mırıldanıyordu, başı eğikti ve

Bakışları saygılıydı. Jet'in adını söyledi. Elini uzattı, havada bir soru asılı duruyordu.

Jet homurdandı ve toynaklarını yere vurdu, sonra öfkeli bir çığlıkla şaha kalktı. İrkildim, çiti sıkıca kavradım ama Ryder korkmadığını gösterdi. Durakladı, sesinin temposu alçak ve sakindi, şarkıyı andırıyordu. Arada sırada tuhaf sözlerinde sorular duyduğumu sanıyordum, Jet de cevap olarak homurdandı ve kişnedi. Ryder'ın vahşileştirme gücü sayesinde Jet onun ne dediğini anlayabiliyordu ya da en azından yeterince anlayabiliyordu.

Ryder sonunda Jet'e ulaştığında, hâlâ o nazik, alçak sesiyle ona mırıldanırken içimi hassas bir ürperti kapladı. Tayın sırtına ve vahşi yelesinin altına, öfkesini yatıştırır gibi görünen uzun, yavaş okşamalar yaptı. Ağzıyla Ryder'ın koluna vurdu, sonra başını eğdi, ani bir yorgunluk ya da rahatlama hissiyle gözlerini kırıştırdı ve tüm yüzünü Ryder'ın göğsüne çevirdi. Ryder boynunu ve alnını okşarken başını orada dinlendirdi ve sonunda padokun üzerine çöken sessizlik ortadan kalktı. Kuş sesleri geri geldi ve tekrar nefes almanın güvenli olduğunu hissettim.

Damatlardan bazıları yüzlerini silerek arkalarını döndüler. Byrn'ün gözleri bile parlıyordu.

"Etkileyici, Lord Ryder," dedi ciddiyetle. "Ne dediğinizi sorabilir miyim? Sizin yaptığınız gibi Ekkari ve Aavmesh'i, hatta Griskell ve Kezhrati'yi bile denedik, ama bu gizemli hayvan dillerinin hiçbirine yanıt vermedi, hatta bunları söyleyen ben olsam bile."

Ryder ona baktı. "Sen de mi Meshedilmiş bir Vahşi'sin?"

Byrn başını salladı. "Ve tüm çırağlarımnda biraz yabanıl büyü var, ancak hiçbiri Kutsanmış değil."

"Sis canlı bir varlığa dokunduğunda, ister hayvan ister insan olsun, denediğiniz büyü'nün Kutsanmış ya da düşük olması paylaşılan deneyim kadar önemli değildir. Jet, Sis tarafından değiştirildi. Ben de öyle."

çok uzun zamandır. Birbirimizi anlıyoruz. Sana zarar vermek istemiyor. Sadece korkuyor ve sizin onun gibi korkuyu tatmadığınızı biliyor."

Sonra Ryder yine Jet'e mırıldandı, sesi o kadar şefkatliydi ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Onu böyle görmek, bu vahşi, dağınık atın yüzünü ona doğru bastırması çok sevimliydi ve sonra böylesine kibarlığın böylesine yüksek, korkutucu bir bedene ait olmasının uyumsuzluğu vardı. Kendi bedenim de zihnim gibi çalkalanıyordu, sorularım çok karışık ve ihtiyacım şu anda mücadele edemeyeceğim kadar yakıcıydı. Otlığı geride bırakıp yürüyüşümüze devam ettiğimizde memnundum, ancak yürüyüşün geri kalanında Ryder'a bakmadım. Ne bakabildim ne de onunla konuşabildim. Kendi kafa karışıklığıma, kendi şaşkın fantezilerime çok fazla dalmıştım. Ne de olsa Ryder'ın kaslı bedenine karşı korunaklı olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum - ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkaramadığım bir güvenlik ve huzur, basit bir aidiyet hissi.

Talan'ın söyleyeceklerini dinlemek için Gemma'nın çalışma odasına anlamına gelse bile eve dönmek rahatlatıcıydı.

Daha konuşmaya başlamadan raporunun ciddi olacağını anlamıştım. Son ziyaretinde olduğundan daha zayıf ve solgundu, gözlerinin altında gölgeler vardı ve sanki öğrendiği şey onun özünü değiştirmiş gibi yüzünde kırılman bir nitelik vardı. Yine de, aynı yontulmuş elmacık kemikleri, aynı büyük koyu renk gözleri, aynı dolgun dudaklarıyla her zamanki kadar güzel olduğu için sinirlenmemeye çalıştım. Gemma ona yeni giysiler getirmişti ve ne kadar yorgun olduğu belli olsa da, sade koyu renk pantolonu ve düz beyaz gömleği uzun, ince vücudunda zarif görünüyordu, resmi bir toplantıda giyilebilecek kadar güzeldi.

"Söyleyeceğim ilk şey," diye söze başladı, sesi yumuşak ve ciddi, "Sis'e olanlar Gallinor'a özgü değil. Diğer yarıklar da değişiyor. Vauzanne'da Fırtınalar Hilali büyüyor. Şimdiye kadar fırtınalarını kıtanın geri kalanından ayrı tutan kadim büyü her ne ise çözülüyor ve şimdi o fırtınalar çevredeki manzaraya karışıyor. Aidurra'da da benzer bir şey oluyor. Knotwood geleneksel sınırlarının ötesinde büyüyor, yerleşim yerlerini kökünden söküyor ve sıradan ormanlık alanları bir bahçeyi kaplayan yabancı otlar gibi tüketiyor."

Durdu, nefes aldı. Tacın yankısı alnında ve şakaklarında şimşegin soluk parmakları gibi parıldıyor, tacın üç altın mücevheri şeklindeki üç parmak iziyle noktalanıyordu. Gemma'nın sol eli de bu yara izlerini andırıyordu; üçümüzle baş başa kaldığında ne bir parıltının ne de bir eldivenin altına sakladığı pırıl pırıl çizgilerden oluşan bir ağ. Adamın yanına oturarak uzandı ve onun solgun elini kendi yaralı elinin içine aldı. Bu görüntü içimde bir şeyleri harekete geçirdi; sinirlendim, ağrımaya başladı, sesimi bulana kadar gözümü başka tarafa çevirip halının yeşil ve fildişi rengindeki girdaplı desenine odaklandım.

"Son zamanlarda Müdür'ün Sis Diyarı'nda yaşayanlar üzerinde bağlayıcı bir büyü yaptığını öğrendik," dedim, "Sis'in gerçek durumunu başkalarıyla paylaşmalarını engelleyen bir büyü."

Talan başını salladı. "Görünüşe göre Knotwood ve Crescent'in Gardiyanları da benzer bir şey yapmışlar. Öğrendiğim bilgiler parça parça, ya birbirinden kopuk spekülasyonlarla ya da daha fazlasını söylemek isteyip de söyleyemeyen insanlardan geldi."

"Peki diğer kıtalardan da kaçırılan Meshedilmiş büyücüler oldu mu?" Ryder sordu. Ateşin yanında sessizce duruyordu, şöminenin üzerinde dirseğinin ucunda bir tabak vardı; öğle yemeğine dokunulmamıştı.

"Evet, Aidurra'da en az beş, Vauzanne'da en az yedi. Ama sayıları daha fazla olabilir. Gardiyanlarla ya da kraliçeyle konuşamadığım için emin olamıyorum."

Gemma, "Hemen ona gitmeliyiz," dedi. Onun gözlerini üzerimde hissettim ve kendi gözlerimi yere diktim. "Taslağı öner. Hayır, *talep* edin."

O zaman ona baktım, hızlı ve keskin bir bakış.

"Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum," diye cevap verdi ben itiraz edemeden, "ama bu sadece Tarikat'ın sayısına katkıda bulunmakla kalmayacak, böylece Sis'teki savunmamızı güçlendirecek ve kuzeye daha fazla koruma , aynı zamanda halka da güven verecek. Kraliçeleri harekete geçiriyor. Kraliçeleri korkmuyor."

"Ya da bu onları sokaklarda isyan ettirir," dedi Ryder acımasızca. "Gallinor halkının kızlarının, annelerinin ve kız kardeşlerinin yataklarından alınmasını istediklerinden şüpheliyim."

Tarikat'ın mührünü taşıyan siyah araba onu bizden alıp götürürken Müdür'ün yanında cesurca oturan küçük Mara'nın anısı kalbime hızlı bir bıçak gibi saplandı.

Konuyu değiştirmek için çaresizce, "Peki ya Kilraith?" diye sordum.

Adının anılması bile odaya bir soğukluk yayıyor gibiydi.

"Onunla karşılaşmadım," diye cevap verdi Talan bir süre sonra, sesi sanki daha yüksek sesle konuşursa Kilraith'i odaya çağırabileceğinden korkuyormuş gibi dikkatlice yumuşaktı. "Benim gibi onun hizmetine bağlı olan başka iblislerle ya da herhangi bir yaratıkla da karşılaşmadım."

Ryder ona sertçe baktı. "Hizmetkârları marka takmıyor ya da parlak renkli sancaklar taşıyor."

"Biri ya da bir şey ona bağlı olsaydı bunu hissederdim. Kışın soğuğu gibi hissederdim. Onun zincirlerinden asla tam olarak kurtulamazsın. Yankılarını tenimde taşıyorum."

Bir süre geçti ve sonra Talan huzursuz sessizliğe yumuşak bir kahkaha attı. Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Özür dilerim. Bu çok uğursuzdu. Ama yine de doğru. Kilraith'in bağlı bir hizmetkârını tanıyabilirim. Bir zamanlar beni hapseden büyüün tadını alır, etrafımdaki havayı çeken aynı ağırlığı hissederdim. Ve şimdiye kadar yaptığım seyahatlerin hiçbirinde benim gibi birine rastlamadım ya da onun kokusunu almadım. Onunla savaştığımızdan beri yeraltına çekildi. *Sen* onunla savaştığından beri."

Gemma ona yaklaştı ve elini sıktı. "Sen de oradaydın, sevgilim. Onunla en az bizim kadar, hatta daha fazla mücadele ettin. Unutma, söylediğin o korkunç sözler sana ait değildi. Onlar *onun* sözleriydi. Ve sen onunla içeriden savaşmasaydın, biz onu dışarıdan yenemeyebilirdik."

Talan ona doğru döndü ve alnını onunkine bastırdı. Hüzünlü, kara gözlerini kapatırken, Talan parlak mavi gözleriyle onu yakından izliyordu ve onun kokusunu içine çektiğini, onu temizlemesine izin verdiğini hissettim.

"Bir şey daha var," dedi Talan bir süre sonra. Gözlerini açtı ve bizimle yüzleşti. "Ben... bir şey buldum. Ne olduğunu bilmiyorum. Uzak kuzeyde bir orman, belki yirmi mil karelik bir yer, nüfuz edemediğim bir büyüyle bağlı. Yoğun ve vahşi, bulması çok zor. Sanki..." Düşünerek kaşlarını çatı. "Sanırım daha az güçlü olsaydım ya da hiç sihrim olmasaydı, içinden geçip gidebilir ve sıra dışı hiçbir şey hissetmez ya da görmezdim. Ama orada bir şey *var*. Günlük bir ormanın içinde gizli bir orman."

"Ve iblis kanınız size bunu tespit etme gücü mü veriyor?" Ryder sordu.

Aklıma korkunç bir düşünce gelince benim de kanım dondu. "Kilraith'in orada olabileceğini düşünüyorsun," dedim sessizce. "Orada hissettiğin şey tarif ettiğin şeydi. Onun zincirlerinin tenindeki bir yankısı."

Talan başını salladı, acımasızca kararlı görünüyordu. "*Hissettiklerimi* yanlış yorumluyor olabilirim elbette ama hissettiğim her neyse onu görmezden gelemem. Orada olabilir ya da başka bir şey olabilir. Ona ait bir şey."

"Kaçırılan Meshedilmişler," diye mırıldandı Ryder, gözleri ateş ışığında parlıyordu.

"Ya da gizli bir silah olabilir." "Ya da bir ordu," diye fısıldadı Gemma.

Talan boğazını temizleyene kadar korku ve dile getirilmemiş sorularla dolu bir sessizlik daha çöktü.

"Bir şey daha var," dedi başparmağıyla Gemma'nın parmaklarını dalgınca ovarak. "Benim seyahat ettiğim kadar çok ettiğinizde, hanlarda ve meyhanelerde durduğunuzda, sokaklarda uyuduğunuzda ve çiftçilerden gece için yatak dilendiğinizde, her kasabada farklı bir unutulmaz yüz takındığınızda, her türlü şeyi duyarsınız. Söylentiler, hikayeler ve dedikodular, çoğu saçmalık. Uzun masallar, çok fazla içkiden sonra uydurulmuş efsaneler. Ama ilginç görünen şeyleri not ettim - garip kelimeler ya da tanıdık olmayan kelimeler. Aynı hikayenin farklı versiyonlarındaki kalıplar. Gallinor'da gittiğimden bu yana geçen haftalarda giderek büyüyen özel bir hikaye var. Summer's Amble'daki ana caddelerden doğu kıyısındaki en mütevazı sahil köylerine kadar her yerde bu hikayeden parçalar yakaladım."

Bir nefes aldı, sesini alçalttı. "Sürekli duyduğum kelime *Moonhollow*. Etrafı güzel bahçelerle çevrili, sokaklarında şarabın nektar gibi aktığı ve yemeklerin size uyumaya ihtiyaç duymayacağınız kadar canlılık verdiği bir saray hikayesi. Orada dans edebilir ve asla yorulmazsınız. Orada güneş hiç parlamaz ve çiçekler sadece ay ışığını içer."

Ryder homurdandı ve elini bir kez boşa salladı. "Ne hakkında konuştuklarını bilmeyen insanlar tarafından tercüme edilen, rastgele Eski Çağ söylencelerinden derlenmiş saçma sapan masallar. Hayal gücü geniş çocukların dikkatini dağıtmak ve

sıkılmış erkeklerin zihnindeki korkunç fanteziler. Ve yaşanan onca şeyden sonra insanların bu tür hikayelere yönelmesi hiç de şaşırtıcı değil."

"Normalde sana katılırdım," dedi Talan, "ama Kilraith'in hizmetine bağlı olarak bu dünyada dolaştığım onca yıl boyunca, bu özel yer-Moonhollow ile ilgili bu özel hikayeyi hiç duymamıştım. Ve şimdi Kilraith'le savaştığımıza ve onu topallayarak Tanrıların bildiği yere gönderdiğimizize göre..." Talan'ın sözleri kesildi.

Gemma onun yerine bitirdi. "Şimdi her yerde bunu duyuyorsunuz."

"Her yerde değil. Henüz değil. Ama kendimi huzursuz hissetmeme yetecek kadar duydum."

Zihnim dönüp dururken tırnağımı karıştırdım. "Peki Vauzanne ve Aidurra'da? Orada da Moonhollow'la ilgili hikâyeler duydun mu?"

Talan başını salladı. "İlginç da bu. Hayır, görmedim. Sadece burada, Gallinor'da."

"Ve burada, Gallinor'da, senin, bir iblisin nüfuz edemeyeceği büyüyle çevrili bir orman duruyor."

"Bu bir tesadüf değil," diye açıkladı Ryder.

"Hayır," diye onayladı Gemma, "Gallinor'un *bizim bulunduğumuz* yerde olması da tesadüf değil. yaşıyoruz-Farrin, Mara ve ben."

Aynı düşünce benim de aklıma gelmişti ama bunu düşünmek çok korkutucuydu. Reddettim. Reddettim. Alay ettim ve gözlerimi devirdim. "Oh, şimdi de *fae kanı* hakkında konuşmaya başlayacağız, değil mi?"

Gemma meydan okuyordu. "Zihnimi tüm olasılıklara açık tutuyorum. Bir ara sen de deneyebilirsin."

"Kraliçeye gitmeliyiz," dedi Ryder, ben cevap veremedim. "Yarın. Ona gözlemlediğin her şeyi anlatacaksın iblis ve nasıl tepki vereceğini göreceğiz. Ne biliyor, ne bilmiyor." Gemma'nın sivri bakışını fark ederek durakladı. "*Talan*," diye düzeltti isteksizce.

Gemma başıyla onayladı. "Ve sağlığını değerlendireceğiz, saraya son gelişimizden bu yana nasıl değiştiğini -ya da değişmediğini- kendimiz göreceğiz."

"Yani sağlığını değerlendireceğim demek istiyorsun," diye homurdandım. Korku ve belirsizliğe çocukça bir huysuzlukla karşılık veriyor olmam beni pek de iyi göstermiyordu ama kendimi durduramıyordum. "Yani arkadaşımı gözetleyeceğim ve gözlemlerimi sana rapor edeceğim."

Ryder açıkça, "Arkadaşımdan da öte, o kraliçe," dedi. "Ve sen de onun arkadaşından öte, tanrılar tarafından ülkeni korumakla görevlendirilmiş Meshedilmiş bir büyücüsün."

"Tanrılar hepimizi korumayı gerçekten bu kadar çok istiyorlarsa, bunu kendileri yapmalıydılar," diye tersledim. "Ya da bizi Eski Ülke'den uzak tutmak için daha iyi bir iş çıkarırlardı. Biz tanrı değiliz. Böyle bir şeyle görevlendirilmemiz adil değil."

Ryder bana alaycı bir eğlenceyle baktı. "Barış zamanındaki Meshedilmiş görevlerinden şikayet ettiğini duymadım Ashbourne, ne de ailene sağlanan zenginlik ve statüden yakındığını duydum."

Utancı içinde hızla ayağa kalktım. "Buna hiç gerek yoktu."

"Senin korkun da öyle," diye karşılık verdi. "Korkmaya hakkın var ama korkak olmaya hakkın yok. Sen bundan daha iyisin."

Daha birkaç saat önce Jet'e mırıldandığı nezaketten çok farklı olan bu ani kabalığı karşısında sinirlenerek ona doğru iki öfkeli adım attım. "Babama o korkunç, alçakça oyunu oynayan, onu döven ve yüzlerce insanın önünde küçük düşüren sen olduğun halde bana nasıl korkak dersin?"

Ryder hayal kırıklığına uğramış bir tıslama çıkardı. "Bunun için özür diledim Farrin ve bir daha yapmayacağım. Savaştaydık. Artık değiliz. Kız kardeşlerin hayatta ve sağlıklıyken ve benimki büyük ihtimalle bir yerlerde ölmüş, siste boğulmuş ya da bir canavar tarafından bağırsakları deşilmişken yapılması gerekeni yapmaktan nasıl çekinirsin?

anlamakta güçlük mü çekiyoruz? Sadece *bir kez* zar zor yenmeyi başardığımız ve bir daha yenemeyebileceğimiz bir canavar mı?"

Şaşırmıştım. Bunun için başka bir kelime yoktu. Sanki bana yumruk atmış gibi hissediyordum ve en kötüsü de bunun için onu suçlayamıyordum. Haklıydı ve ona bakarken -mavi gözleri öfke ve kederle sertleşmişti- kendimden nefret ettiğimi hissettim. Etrafımda konuşmaya devam ettiler - Ryder, Gemma ve Talan- saraya en iyi nasıl gidebileceğimizi ve öncesinde üniversitede Gareth'ı nasıl ziyaret edeceğimizi tartışıyorlardı ama ben onları pek duymuyordum, kendime o kadar kızgındım ki dikkatimi veremiyordum.

Ryder'ın adım adım odadan çıkması beni yaşadığım şoktan çıkaran şey oldu. Toplantımızın bittiğini anlayacak kadar çok şey duymuştum; şafakta Fairhaven'a doğru yola çıkacaktık.

Aceleyle odadan çıktım ve koridorun sonunda ona yetiştim; asmalarla kaplı güzel bir avlu aşağıdaki giriş holüne bakıyordu. Öğleden sonra güneşi yüksek pencerelerden içeri süzülüyor, her şeyi beyaz ve altın rengine boyuyordu.

"Ryder, bekle," dedim umutsuzca ve o da bekleyip merdivenlerin başında durdu. Düşünmedim; ona doğru koştum ve o anda hak etmediğim bir ayrıcalık gibi hissettiğim koluna dokundum. Cesaretimi iki elimle tuttum. Anlamasını sağlamalıyım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Ceketine, yakasındaki gümüş düğmelere baktım. "Haklısın. Korkuyorum. Ama bu bir mazeret değil ve sen Alastrina için çok endişelisin ve... Düşünmüyordum. Çok özür dilerim. Lütfen bana inanın."

Bana doğru bir adım attı, çenemi kaldırdı, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. "Sana inanıyorum," dedi sessizce. "Ve teşekkür ederim. Sinirlendiğim için de özür dilerim."

"En azından senin öfken haklıydı. Benimki çocukçaydı."

"Hayır. Bana o günü hatırlatmakta haklısın. Trina ve ben aptaldık ve bunu hatırlamak iyi bir şey. Ne kadar çok hatırlarsak, tekrar yapma olasılığımız o kadar azalır." Durakladı, sonra bana küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Ailelerimiz bunu yapmamızı ne kadar çok isterse istesin."

Güldüm, o kadar rahatlamıştım ki dizlerimin titrediğini hissettim. Sonra Ryder yaklaştı ve beni dikkatlice tuttu, belki de uzaklaşmam için bana zaman verdi. Ama ondan uzaklaşmaktan daha kötü, dokunuşundan daha harika bir şey düşünemiyordum. Gözlerimi kapadım, kendimi onun gücüne bıraktım, kucaklamasının katı sıcaklığının, başının benimkinin üzerine eğilmesinin imkansız tatlılığının tadını çıkardım. Ve yine göğsümde o tanıdık his belirdi. Onun kollarının kalkanıyla sarmalanmak bana doğru gelmişti. Bildiğim ve çok özlediğim bir yere geri dönmek gibiydi.

Bu durgunluk anında, nihayet hissime bir isim koyabildim ve gözlerim ani bir şokla açıldı.

Parlayan çocuk. Kalbim küt küt atarken onun anısını canlandırdım: soluk tenli, dağınık siyah saçlı, benden uzun boylu ve görünüşe göre birkaç yaş da büyüktü. Ryder'ın da soluk bir teni ve koyu renk saçları vardı ve Ryder yirmi sekiz yaşındayken ben yirmi dört yaşındaydım. Parlayan çocuk, yanan evimden dışarı fırladığımızda beni tutmuştu. Beni alevlerin arasından güvenli bir yere taşımıştı. Ve işte Ryder şimdi beni tutuyordu ve daha bir gece önce beni kollarına aynı aidiyet duygusunu, aynı acıyı hissetmiştim.

Sonra Ryder saçlarımı öpüp beni serbest bıraktı ve ben de onun merdivenlerden aceleyle inip dışarı çıkmasını izledim; sanırım Jet'i ziyaret edecek ve sabah olmadan atlara doycaktı. Onu vitray pencerelerden, elemental bahçıvanlarımızın yaklaşan sonbaharın şerefine ışıltılı bir altınla büyüledikleri çimenlikte hızla yürürken izledim. Paltosu serin esintide kırıştı; saçları yüzünün etrafında savruldu, çok sevdiği hayvanlar gibi koyu ve vahşi.

Dalgınca sıcak yanaklarıma dokundum, parmaklarımı tenimde gezdirdim. Ryder'ın yokluğunda aklım başıma gelmişti. Kendimi silkeledim, sertçe yaslandım. Ryder, şu parlayan çocuk mu? Sahanlıkta tek başıma neredeyse kahkahayı . Bu fikir çok mantıksızdı. Daha da kötüsü, kendi akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden oldu. Gareth'ın nazikçe alay eden sesini şimdi bile duyabiliyordum. *Hayatım, hayatında ben ve babam dışında sadece iki erkek tarafından kucaklanmış olman, bu iki erkeğin aslında aynı erkek olduğu anlamına gelmez. Özellikle de onlardan biri hiç var olmamışsa! Bana öyle bakma. Sana inanıyorum, her zaman inandım, ama en azından o çocuğun bir halüsinasyon olma ihtimalini kabul etmeliyiz. Ne de olsa ölümden üç nefes uzaktaydın. Hadi, şimdi seni yatağa götürelim. Belli ki biraz uykuya ihtiyacın var. Biliyorum, götlük yapıyorum. Seni hak etmiyorum, gerçekten.*

Sanki uğuldayan zihnimi fiziksel olarak susturabilecekmişim gibi alnımı sertçe ovuşturdum ve aşağıdan gözlerin üzerimde olduğunu hissedene kadar Ryder'ın peşinden baktım. Odayı, sahanlığı aradım ve donup kaldım.

Babam oradaydı, koridorun karşısındaki diğer merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı. Eğitim kıyafetlerini giymişti ve boynuna bir havlu asmıştı ve durduğum yerden bile bana bakarken ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Yüzü efordan kıpkırmızıydı ve saçları terden nemlenmişti; tamamen tetikteydi, nöbetçi gücü yaptığı egzersizlerle artmıştı ve gözleri parlıyordu. Ne söyleyeceğini biliyordum. Ryder'la antrenman yapmak bir şeydi, tahammül etmesi zor olsa da, ama onun tarafından *tutulmak*? Hem de bu kadar şefkatle?

Kalbim aniden hızlansa da soğukkanlılıkla ona baktım ve beni yanına çağırmasına fırsat vermeden oradan uzaklaştım. Odama girdiğimde kapıyı kapattım, kilitledim ve yavaşça yere çöktüm. Osmund cıvıldayarak yanıma geldi ve ben de onu memnuniyetle karşıladım. Kendi babamdan ne kadar korktuğumu ya da Ryder'ı asla kabul etmeyeceği, hiçbirini kabul etmeyeceği korkusunu düşünmemeye çalıştım. Ömrünün sonuna kadar barış için savaşıyor ve öfkeli bir ihtiyar olarak ölecekti. Bu düşünce beni korkunç derecede üzdü, korkunç derecede öfkeli yaptı ve içim içime sığmayana kadar vahşice genişledi.

Korkunç bir baş ağrısı vardı ve başka hiçbir şey düşünemiyordum. Osmund'u göğsüme yasladım, yüzümü onun tatlı ipeksi kulaklarının arasına bastırdım ve yorgun kalbimi sakinleştirmek için mırıldanmasına izin verdim.

Sakinliğim uzun sürmedi. Gemma, Ryder, Talan ve ben ertesi sabah Fairhaven'a vardığımızda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Ivyhill'deki oyun parkında başlayan ve üniversitenin bitişiğindeki şehir parklarından birinde sona eren yeşil yoldan çıktık ve orada bile görkemli ağaçların ve altın uçlu sonbahar çimlerinin arasında hava panikle uğulduyordu.

Önce dumanı gördüm: Şehrin merkez bölgesinde bir yerden gökyüzüne doğru kıvrılan uzun siyah bir tüy.

"Hisar'dan mı geliyor?" Gemma mırıldandı.

Kimse cevabı bilmiyordu. Birbirimize baktık. Talan'ın, kendisini elli yaşlarında, iyi giyimli ve gözlüklü, yumuşak huylu, solgun bir adam gibi gösteren bir cazibenin altında kılık değiştirmiş görüntüsü, onun olduğu kadar bizim de güvenliğimiz için olduğunu bilsem de beni tedirgin etti.

Talan sorulmamış sorum karşısında başını salladı. "Kilraith'in yakınlarda bir yerde olduğunu hissetmiyorum."

Ama özellikle üniversiteye vardığımızda içim rahat değildi. Soluk tuğlalı binaları her zamanki gibi görkemliydi, çan kuleleri, saat kuleleri ve gökyüzüne doğru uzanan tanrısal heykellerle kaplıydı, ama geniş, güneşli sokakları sessizdi, hava gergindi. Öğrenciler, profesörler ve bahçıvanlar lekesiz cüppeleri ve kir pas içindeki paltolarıyla her yerdeydi; aceleyle fısıldaşan gruplar halinde toplanmış ya da hızlı adımlarla yürüyorlardı, gözleri yerde, yüzleri asıktı. Kollarında kitaplar, ellerinde tırmıklar vardı; ilk bakışta her şey sıradandı. Ancak alttan alta huzursuzluk akımı açıldı, hava gergin ve sessizdi. Korku dolu bakışlarla

Duman kıvrımları, sanki bize uyarıda bulunmadan kendini fırlatabilecek bir gökyüzü canavarıymış gibi.

Aceleyle ana kütüphaneye girdik ve merdivenlerden Gareth'in ofisine çıktık. Kapısının önüne henüz varmıştık ki kapı açıldı ve asistanı Heldine ortaya çıktı. Her zamanki gibi asık suratlı ve asık suratlı görünüyordu, bu da beni rahatlattı; onun bu kadar saçma ve tatsız olmasını her zaman takdir etmişimdir, özellikle de Gareth'in onunla flört etmeye asla kalkışmayacağı anlamına geldiği için. Birçok korkunç romantik hatadan sonra onun elini tutmuştum ama onun yanında çalışan bir kadının kalbini kırmak benim için tahammül edilmesi zor bir skandal olurdu.

"O zaman acele içeri girin, olur mu?" Heldine tersleyerek bizi yanından geçirdi ve Gareth'in özel çalışma odasına soktu. Kitap rafları her duvarı kaplıyor, üzerlerine gelişigüzel yığılmış çok fazla cildin ağırlığıyla sarkıyordu. İçeri girer girmez Gareth masasından fırladı ve bizi içeri buyur etti.

"Bütün kapılar kilitli mi?" diye sordu Heldine nefes nefese.

İşini düzgün yapmadığının ima edilmesine sinirlenmiş görünmek yerine - ki bunu yapmasını bekliyordum - Heldine sadece hızlıca başını salladı. "Peki, Profesör. Dış koşulları hemen yerine yerleştireceğim."

"Güzel, güzel. Ve-"

"Evet, ve iç koşullar da."

"Mükemmel. Teşekkürler,
Heldine."

Sonra Gareth kapıyı onun yüzüne kapattı ve bize doğru döndü. Yüzü heyecanla parlıyordu. "Beni takip edin. Size göstereceğim harika bir şey var. Ama tabii ki burada saklamıyorum. Oturan bir profesör olduğunuzda sizin için her türlü pasaj hazırlanıyor. Pratik ve gerekli olmasının yanı sıra gerçekten *çok* eğlenceli."

Koşarak uzaklaşmadan önce kolundan tuttum. "Bir dakika bekle," dedim sinirlenerek. "Neler oluyor burada? Neden herkes bu kadar tuhaf davranıyor?"

Ve duman-"

Gareth ciddiyle başını salladı. "Evet, duman. Sana göstermek istediğim şeyin bir parçası da bu. Kaçırılmalardan bu yana" -Ryder'a sempatik bir bakış fırlattı ve sırtına bir elini vurdu, Ryder sözsüz bir takdirle homurdandı- "tahmin edebileceğiniz gibi başkentte epey bir huzursuzluk var. Henüz çok çalkantılı bir şey yok ama herkes neler olduğunu, Yukarı ve Aşağı Orduların bu konuda ne yapacağını ve *kraliçenin* bu konuda ne yapacağını bilmek istiyor..."

Sonra bana dikkatle baktı ve ne söyleyeceğini bildiğimi sandım. Kalbim sıkıştı.

"Kendini göstermedi, değil mi?" Sessizce söyledim. "Hisar'da kilitli miydi?"

Gareth başını salladı. "Ne yazık ki evet, bu da beni onu rahatsız eden hastalığın daha da kötüleştiğinden şüphelendiriyor. Bazıları kraliçenin ve Senato'nun sessizliğini, algılanan eylem eksikliğini protesto etmek için Hisar kapılarında toplandı ve onları suçlamıyorum. Ateşler yakıyorlar, kapılarda kamp kuruyorlar, Hisar'ı çevreleyen kordon boyunca yürüyorlar. Hiçbir şey yok. Kapılar kapalı duruyor, Senato'nun oturumda olup olmadığını kimse bilmiyor ve kraliçe haftalardır ortalıkta görünmüyor. Ama ister obrukla, ister kraliçeyle ya da tamamen başka *bir şeyle* ilgili olsun, Hisar'da *bir şeyler* oluyor, çünkü şuna bakın."

O konuşurken bizi, masasının arkasındaki duvardan sallanan bir kitaplık aracılığıyla ulaşılan bir dizi sessiz tuğla geçitten geçiriyordu. Sonunda taş bir kemere doğru eğildi ve kolunu dramatik bir şekilde savurdu.

Orada, sıkışık bir taş odadaki sade bir ahşap masanın üzerinde, tek eşlikçisi titreyen tek bir lamba olan Üç Gözlü Taç oturuyordu.

Ve hareketliydi.

Talan gördüğü manzara karşısında irkildi. Yaptığı sihir bir anda yok oldu ve gerçek, kül rengi yüzü ortaya çıktı. Gemma onun elini tuttu ve biraz önüne geçti. Ryder o şeye doğru yürüdü ve incelemek için eğildi; ben de korkuma ve önceki gün içime yerleşen merak kancasına rağmen dikkatle onu takip ettim. Ryder'a bakmayı reddettim; geniş sırtına, kaslı omuzlarına, siyah saçlarına. Ryder, parlayan çocuk mu? Bunun imkânsız olduğuna kendimi neredeyse ikna etmiştim. Düşmanımın oğlu, hâlâ genç ve çocukluğun verdiği acelecilikle, tam da ailesinin bizi öldürmeye çalıştığı gece kahramanca bir fikir değişikliği mi yapıyordu? Saçma, gülünç. Gemma'nın romantik romanlarından fırlamış çiçekli bir fantezi. Yine de bu fikrin kalıntıları can sıkıcı bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Onları bir sivrisinek bulutu gibi bir kenara ittiğimi hayal ettim ve dikkatimi tekrar taca odakladım.

Sanki içinde gömülü bir mekanizma harekete geçmiş ve parçaları açılarak şeklini bozmuş ve iç işleyişini ortaya çıkarmış gibiydi. Bir döngü boyunca hareket ederken sessizce mırıldandı. Önce tacın bandı oymaları boyunca on farklı kareye ayrıldı. Tüm çevresi parçalara ayrılana kadar rastgele dışarı fırladılar. Bu şekilde kalırken, kraliyet ihtişamının bir parodisi olan banttan yukarı doğru fırlayan büyük metal parçalar, küçük hayvanları yakalamak için bir dizi tuzak gibi genişleyerek, ölümcül bir şekilde birer birer dışarı fırladı. Kordona gömülü üç kehribar mücevher çatallarında çılgınca dönüyordu. Sonra taç, masanın üzerinde sessizce oturana kadar kendini parça parça yeniden birleştirdi, bir kez daha o tanıdık korkunç haliyle. Ve sonra, bir an sonra, döngü yeniden başladı.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Ryder.

"Öyle değil mi?" Gareth neredeyse patlayacaktı. "Bu davranışı neyin tetiklediğini bilmiyorum ama iki gündür devam ediyor. Minnettar olmaya meyilliyim. Kendilerini tam anlamıyla incelemeye sundukları zaman iç işleyişlerini incelemek çok daha kolay."

Talan taca yaklaştı, taş suratlı, ölümcül derecede solgundu. "Kilraith'in burada olduğunu hissetmiyorum. Eğer tacı manipüle ediyor olsaydı, bunu bilirdim." Durakladı, sonra başını salladı. "Beni de çekmiyor. Muhtemelen herhangi birinizden daha fazla ona çekildiğimi hissetmiyorum. Ona soğuk bir şekilde bakabilirim." Yüz ifadesi karardı. "Ya da en azından yeterince soğuk."

"Hayır, bunun arkasındaki gücün kötü niyetli görünmediğine katılıyorum," dedi Gareth. "İyi niyetli de görünmüyor. Sadece *öyle*. Bir tür mekanik arıza."

"İğrenç bir şey," diye mırıldandı Gemma, yüzünde nefret dolu bir ifadeyle ona bakarken.

Onun düşüncesine katıldım. O korkunç şeyden bir adım geri çekildim. Tasarımı, tüm o keskin kenarları ve sırtan oymalarıyla bir zalimlik abidesiydi. "Ve sen onu daha kolay inceleyebildiğini söylüyorsun?"

"Gerçekten de öyle," dedi Gareth. "Tamamen sağlam olduğunda, tacın en agresif perde açma büyüsyyle bile incelenmesi zordur - ve elbette bir savunma önlemi olarak incelenecektir - ama açıldığında, incelemeye karşı çok daha az dirençlidir."

"Büyü mü?" Ona şüpheli bir bakış fırlattım. "Ama sen büyücü değilsin."

Biraz yüzünü buruşturdu. "Hayır, ama Heldine öyle."

Ryder doğruldu ve Gareth'a ters ters baktı. "Asistanının tacı görmesine izin mi verdin?"

"Kendi başıma hiçbir yere varamıyordum. Ya da sanırım *bir yere* varıyordum ama çok yavaş. Ben kutsanmış bir bilgeyim. Gücüm akıl ve hafızayla sınırlı - ki bunlar da hiç de küçük şeyler değil," ekledi çapkın bir sırıtışla.

Burnumun kenarını çimdikledim. "*Gareth.*"

"Ancak, şaşırtıcı beynime rağmen, diğer sihir türlerinin yardımı olmadan sadece bu kadarını gözlemleyebilirim. Bir üniversitede çalışmanın en güzel yanı da bu, özel yetenekleri olan profesörler ve öğrenciler

hepsi bir yerde toplanmış ve baktığınız her yerde kitaplar var. En iyi birlikte çalışarak öğreniriz ama bu kadar hassas bir konuda normalde yaptığım gibi meslektaşlarımla çalışamam. Ancak Heldine ile çalışabilirim. Asistanım olarak bir kandırıcıyı işe almamın bir nedeni var. Akranlarımdan daha katı olanları deli olduğumu düşünüyordu. Onlara göre sadece bilgiler iş görür. Birçoğu dar kafalı züppeler."

"Ve sen bu kişiye güveniyor musun?" Ryder sesinde biraz hırıltı olduğunu söyledi.

"Hayatım pahasına," diye cevap verdi Gareth hemen. "Sağduyulu bir örnektir ve ona bakarak bunu anlayamazsınız ama büyü yeteneği hançer gibi keskindir."

Ryder homurdandı. "Beceriksiz bir benzetme. Bakımı düzgün yapılmazsa, bir hançer aslında oldukça körelebilir."

Gareth elini salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Mesele şu ki, o bir kasa. Kimseye bir şey söylemeyecek. Ve birlikte -benim tacın yüzeyindeki bu gizemli oymaları tercüme etmem, onun araştırmacı büyü çalışmaları- çok heyecan verici bir şey bulduğumuzu düşünüyoruz."

Yerdeki bir yığın kâğıdı karıştırdı ve sonra bir hamleyle, yukarıdan aşağıya doğru anlaşılmasız karalamalarla işaretlenmiş, özellikle uzun bir tanesini sundu.

Şaşkınlıkla ona baktık. Sessizlikte, taç başka bir döngüye başladı, kendini keskin bir şekilde açarak masanın üzerinde sessizce uğuldadı.

"Gareth," dedi Gemma, açıkça sinirlenerek, "bunun bizim için hiçbir anlamı yok. Bu anlamsız bir şey."

"Hayır," dedi Talan sessizce. "Öyle değil." Kâğıda doğru bir adım attı, sonra Gareth'a baktı. "Alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Gareth ve ona uzattı.

Talan uzun bir süre gözlerini kısarak kâğıda baktı. "Bütün bunları anlamıyorum. El yazın berbat."

Gareth utanarak başını salladı. "Düzgün yazmak çok fazla zaman alıyor, anladığım kadarıyla."

"Ve bu dillerden bazılarına aşına değilim."

Gareth hevesle, "İlginç olan da bu," diye cevap verdi. "Tacın üzerindeki bu oymalar, yüzlerce farklı dilden kelimeler. Gizemli, kutsal, hayvani. Bazıları o kadar belirsiz ki çevirilerini sadece tahmin edebiliyorum çünkü referans olarak kullanabileceğim resmi sözlükler yok. Ama çevirebildiklerimin hepsi temelde aynı şeyi söylüyor."

"Üç," diye mırıldandı Talan. "Hepsi üç diyor."

Sabırsızlandığımı hissettim. Bilmecelerden hiç hoşlanmamıştım ama birdenbire her yerde karşıma çıktılar. "Bu ne anlama geliyor? Üç ne? Taçtaki üç mücevher mi?"

"Üç lanet mi?" Gemma düşündü. "Hizmetkârları Kilraith'e bağlamanın üç farklı yolu mu?"

"Yoksa bir etiket mi?" Ryder söyledi. "Birden fazla taç var ve bu üçüncüsü mü?"

Sonra Gareth'ın yüz ifadesini, bize cevabı söylemek için ne kadar hevesli olduğunu gördüm ve tenim buza döndü.

"*Üçün Ytheliad*'ı kastettiğini düşünüyorsun," dedim sessizce. "Talan'ı Kilraith'e bağlayan lanet, bizim dünyamızla Eski Ülke arasındaki sınırı aşacak kadar güçlü olan lanet. Lanet o kadar tehlikeliydi ki, tanrıların kendileri bile bu konudaki tüm bilgileri yok etmek istedi. Ve bu..."

Kendi teorim karşısında dehşete kapıldığım için yüksek sesle dile getiremedim. Gareth bunu benim için yaptı.

"İnandığım şey," dedi yavaşça, "*ytheliad*'ın bu *yinelemesinin* sadece Talan'ı Kilraith'e bağlamak için var olan tek bir lanetten çok daha büyük olduğu. Şüphelendiğimiz gibi taç büyülü bir çapa görevi görüyordu ve Kilraith'e bir dünyadan diğerine seyahat edebilecek güvenilir bir hizmetkâr sağlıyordu.

onun emirlerini yerine getiriyordu. Ama bence bu sadece *bir* çapaydı ve *Ytheliad* Kilraith'in yarattığı şey çok büyük. Pek çok parçası, pek çok işlevi olan bir lanet."

"Birden fazla çapa olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandı Talan, hasta görünüyordu, "hepsi onun için bir güç bağlantısı oluşturmak için birbirine bağlı, hepsi nereye dağılmış tanrı bilir."

"Bu dünya ve Eski Ülke arasında mı?" Gemma belli belirsiz sordu.

"Ve sen bunun sadece üçüncüsü olduğunu düşünüyorsun," dedi Ryder. Kaşları korkunç, sesi ciddiye.

"Kaç kişiden üçü?" Fısıldadım.

Gareth başını salladı. "Heldine ve ben de bunu bulmaya çalışıyoruz, ama onun büyü çalışmalarıyla ortaya çıkardığı görüntüler ve sözcükler, büyük bir şey parçalandıktan sonra bulabileceğiniz cam parçaları gibi sadece birer parça." Gemma'nın eldivenli sol eline baktı, hiç şüphesiz kısa bir süre önce tüm vücudunun nasıl camla kaplandığını düşünüyordu. "Bir felaketin yaşandığı yerden bir cam parçası aldığınızda, kaç tane daha olduğunu, ne kadar büyük bir şeyin kırıldığını hemen bilemezsiniz. Bulduklarını deşifre etmek ve daha fazlasını bulmak zaman alacaktır. Ama..."

Gemma, "Ama ne *kadar* zaman olduğunu söyleyemezsiniz," diyerek onun yerine sözlerini tamamladı.

"Hayır," diye kabul etti ve sonra bana baktı ve ne söyleyeceğini hemen anladım.

O kadar yorgun hissediyordum ki canım acıyordu. "Ama kraliyet arşivlerine erişiminiz olsaydı daha az zaman alırdı."

"Nasıl olsa kraliçeye gideceğiz," diye belirtti, "ve kraliçe daha önce de, istese de istemese de, bize giriş izni vermişti. Chimaera'nın sarayı işgal ettiği gün elime geçen kitabı hatırlıyor musunuz? Bize *Ytheliad*'ı anlatan kitabı, o kitap olmasaydı bu lanetin *varlığından* bile haberim *olmayabilirdi*."

"Evet, evet, seni duyuyorum," diye tersleyerek sözünü kestim.

Beklenen bir sessizlik çöktü. Bir şey söylememi beklediklerini, bundan sonra olacakların tamamen bana bağlı olduğunu biliyordum ve bunu bilmek içimi öylesine ani bir öfkeyle doldurdu ki, bir an için orada durmak ve hepsi de kaçmamı, harekete geçmeyi reddetmemi ya da hak etmeyen insanlara hakaret etmemi söyleyen bir düzine huysuz içgüdüğü bastırmak zorunda kaldım.

Ryder'ın gözlerini üzerimde hissettim ve bir gün önceki sözlerini hatırladım. *Korkmaya hakkın var ama korkak olmaya hakkın yok. Sen bundan daha iyisin.*

Ve o haklıydı. Ben bundan daha iyiydim. Ya da en azından olmaya çalışacaktım, denemek zorunda olmam beni ne kadar kızdırsa da. Her şey olmak, her şeyi yapmak için çok uğraşmaktan yorulmuştum. Çoğu zaman denemek, hiç bitmeyen uzak bir kuzey dağına tırmanmak gibi geliyordu.

Ama tırmanmazsam ne olacaktı? Dondurucu karda oturup beni öldürmesine izin mi verecektim?

Bu düşünce çok çekiciydi. Kendi zihnimden ve onun her türlü tehlikeli fanteziyi yaratma kapasitesinden korkarak kendimi biraz silkeledim.

"O halde," dedim hızlıca, Ryder'ı olağanüstü bir çabayla görmezden gelerek, "daha fazla zaman kaybedemeyiz. Hemen Hisar'a gideceğiz. Tabii kapılardan geçmemize izin verirlerse."

Dönüp odadan çıktım ve diğerleri de beni takip etmek için acele ettiler.

Bölüm 12

Citadel'e girmemize izin vermediler.

Orada tam bir çılgınlık vardı. Yüzlerce insan üniversiteye en yakın olan kuzey kapısında toplanmıştı. Kraliçe için, Senato için bağırıyorlardı. Demir kapıları tutup salladılar, yanan meşaleler salladılar, çürümüş yiyecekler fırlattılar. Büyük çevre duvarına tırmanmaya çalışanlar, duvarın tepesinde duran muhafızlar tarafından neredeyse komik bir nezaketle geri çevrildi. Baktığımız her yerde protestocular, kaçırılanlar olduğunu tahmin ettiğim insanların portrelerini tutuyorlardı -çocuklar ve yetişkinler, gençler ve yaşlılar. Birçok yüz birbirini tekrarlıyordu ve bazıları duvara paralar, mumlar ve çiçeklerden oluşan tapınakların üzerine asılmıştı.

Kalbim boğazımda, hızla portrelere baktım. Genç Dornen Lerrick vardı ve ondan çok uzakta olmayan iki yakışıklı adam - biri soluk tenli, diğeri kahverengi - güzel cüppeler giyiyor ve güzel gülümsüyorlardı. Devenmere köyünden Lord Wynn ve Moris olup olmadıklarını merak ettim.

Ve birkaç portreden sonra -gergin bir genç adam, yaşlı bir kadın, sırıtan, kırmızı yanaklı bir çiftçi- Alastrina geldi.

Bu portreyi her kim yaptırdıysa, Alastrina'ya saygı dolu bir huşu ile baktığı belliydi. Portre karakalemle yapılmıştı, soluk teni ve gözlerindeki mavi iğne uçları dışında tamamen siyahtı. Yüz ifadesi yaramaz ve kibirliydi; elbisesi ve saçları siyah tüylerle doluydu.

Ryder'ı aradım, bir yanım görmemiş olmasını umuyordu ama elbette görmüştü. Çok yakınımda durmuş, okunamayan bir ifadeyle portreye bakıyordu.

Birdenbire parlayan çocuk hakkındaki tüm çılgın spekülasyonlarım aptalca, hatta çirkin göründü. Ryder çocukluğumdan kalma bir hayalet değildi; kız kardeşini kaybetmiş bir adamdı, acısının onu tüketmesine izin vermemek için çok çabalayan bir adam.

Ona doğru uzandım. "Ryder..."

Elimi tuttu, sıktı ve sonra beni bıraktı. "Şimdi olmaz. Bu taraftan."

Kalabalığın arasından usulca ilerleyerek bize bir yol açtı ama kapıya vardığımızda daha ağzımı açmadan söyleyeceklerimin anlamsızlığını hissettim. Diğer tarafta taş suratlı on muhafız duruyordu. İçlerinden biri beni tanıdı -yüzünde parladığını gördüm- ama diğer muhafızlardan birine bir şeyler fısıldadığında, aldığı yanıt başını sertçe sallamak oldu. İlk muhafız bana özür dileyen bir bakış attı, sonra tekrar sıraya girdi, yüz ifadesi önceki dikkatli donukluğuna geri döndü.

Yine de denedim. "Affedersiniz," dedim gürültüyü bastırmak için bağırarak, "Ben Farrin Ashbourne, kraliçenin bir arkadaşıyım. Onu görmek istiyorum, lütfen. O her zaman mutlu-"

"Kim olduğunuzu biliyoruz Leydi Farrin," dedi en kıdemli muhafız, koyu kahverengi tenli, iri yarı bir adamdı ve üniformasında kırmızı bir kuşak vardı. "Ama bize verilen emir kimsenin bu kapılardan geçmesine izin vermemek. Siz bile."

Emirlerin kesinliği beni ürküttü. "Bana göz kulak olman mı söylendi?"

Muhafız başıyla onayladı. "Lord Thirsk'in kendisi tarafından. Talimatları açıktı." Thirsk, Yvaine'in baş danışmanı. Yaşadığım şok karşısında nutkum tutuldu. "Ancak," diye ekledi muhafız, kaba olmayan bir şekilde, "eminim ki eğer

"Kraliçeye bir mektup yazarsanız, sizden haber almaktan memnun olur."

"Evet, eminim ister," dedim arkamı dönmeden önce sertçe. Eğer Thirsk Yvaine'i görmemi istemiyorsa, mektuplarımın geçmesine de izin vereceğinden şüpheliydim.

Alastrina'nın portresinden ve tapınağından çok uzak olmayan protestocuların kenarında yeniden toplandık.

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Ryder. Alastrina'nın portresine sadece bir kez baktı, omuzları gergin, elleri yumruk halindeydi.

"Asıl soru şu," dedim, "Thirsk bizi Hisar'dan uzak tutmaya kendi başına mı karar verdi, yoksa Kraliçe mi istedi?"

Gemma, "Bu kesinlikle Yvaine'in işi *değil*," dedi. ". Seni seviyor Farrin ve geçen sefer burada olduğumuzda söylediği, olan biten her şeyde hepimizin ne kadar önemli olduğu hakkındaki sözlerini düşünürsek-"

Talan aniden konuştu. Yine cazibesini takınmıştı; yumuşak huylu, gözlüklü, elli yaşlarında bir adamdı ve onun pürüzsüz, tanıdık sesini bir yabancıнын yüzünden duymak her zamanki kadar tuhaftı.

"Seni içeri sokabilirim," dedi sessizce, "eğer beni daha az kalabalık, daha az muhafızın olabileceği bir yere götürürsen."

Ryder'ın gözleriyle hemen karşılaştım. "Müzik odamın yanındaki bahçeler," dedim. O da başıyla onayladı. "Orada koğuş büyüğü var," diye devam ettim, "ama en azından beni kabul edecek şekilde tasarlanmış. Tabii değiştirilmediyse, umarım Thirsk'in etkisi o kadar uzağa ulaşmaz. Ve herkesin dikkati obruk, protestolar ve Yvaine'in hastalığı yüzünden dağılmışken-"

"Belki de koğuş büyüğü şu anda beni de kabul edecek kadar dengesizdir," diye bitirdi Talan başını sallayarak. Hiçbirimiz bu umudun karanlık tarafına dikkat çekmedik: eğer koğuş büyüğü dengesizse, bu Hisar'ı daha da endişe verici bir şekilde savunmasız bırakırdı.

Gemma Talan'ın kolunu tuttu. "Dur bir dakika. Ya obruğu yapan Kilraith ise? Ya varlığı ona bir tür dayanak noktası sağlıyorsa?

Burada mı? Şimdiye kadar ondan kaçtınız ama gücünüzü bu büyüklükteki bir büyüğü sapkınlığa bu kadar yakın kullanmak onu size çekebilir mi?"

Talan kızın elini kendi elinin içine aldı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Dikkatli ve hızlı olursam olmaz." Bana baktı. "Farrin?"

Gemma'nın endişeli bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışarak şüphelerimi yuttum. "Bu taraftan."

Batı kapıları çok daha az kalabalıktı. Aralarından, müzik odamın bitişiğindeki geniş bahçeleri görebiliyordum. Denizin İncisi Balo Salonu'nun dışındaki kadar görkemli değillerdi; daha küçük, daha alçakgönüllüydüler, çok daha az sayıda pırıl pırıl çeşme ve özenle budanmış budama ağaçları vardı.

Kapılarda küçük bir protestocu kalabalığı toplanmıştı ama onlar da diğerleri gibi aynı şikâyetleri haykırsalar da - kraliçe neredeydi, bizi korumak ve kaybolanları kurtarmak için ne yapıyordu - buradaki hava çok daha az değişken gibiydi. Talan ve ben kapılara yaklaşırken Ryder ve Gemma kalabalığın kenarında oyalandılar. Nefesimi tuttum, endişeden titriyordum. Talan büyük iblislerden biriydi -hem tanrıça Zelphenia'nın hem de tanrı Jaetris'in soyundan geliyordu- ve bu nedenle hem zihin hem de aldatma konusunda muazzam güçlere sahipti. Kılık değiştirebiliyor, başkalarının ruh hallerini hissedip onları değiştirebiliyor ve onları gerçeğin yalan, yalanın gerçek olduğuna ikna edebiliyordu. Umarım gücü Kilraith'i bala konan sinek gibi kendine çekmezdi.

"İyi günler," dedi Talan neşeyle kapıların ardında nöbet tutan beş muhafıza, görünüşü zararsız gözlüklü bir adam gibiydi. "Acaba bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Gemma bana Talan gücünü kullandığında ne beklemem gerektiğini söylemişti ama ben yine de bunun hissine tam olarak hazır değildim. Hava bir anda ısındı, sanki aniden kasvetli gölgeden çıkıp parlak bir güneş ışığı havuzuna girmiştim. Onun

Büyü kalabalığın içinde hafifçe dalgalandı, hem onları hem de sert ifadeleri yumuşatarak daha ilgili bir hale gelen muhafızları bastırdı.

"Elbette efendim," dedi muhafızlardan biri, hafifçe çizgili kahverengi teni ve kırpılmış beyaz saçlarıyla iri yapılı bir kadın. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Talan konuşurken onu neredeyse hiç dinlemedim. Muhafızlara söyleyeceği yalanı zaten biliyordum: Gallinor'un botanik tuhaflıkları üzerine yazdığı bir kitap için incelemek istediği nadir bir açelya türünü barındırdıkları için kraliyet bahçelerine girmeyi umuyordu. Ben, asistanı, not almasına yardım etmek için oradaydım. Başımı öne eğmişim, söylediklerine çok fazla odaklanamayacak kadar gergindim; büyüünde ufak bir kusur, tek bir şüphe kırıntısı bile olsa, bu muhafızlardan biri beni mutlaka tanırırdı.

Ama çok geçmeden gardiyanlar gülümseyen yüzler ve şaşkın gözlerle bizi içeri aldılar ve kapıda geride bıraktığımız kalabalık, sevgili aile üyelerine veda ediyormuş gibi arkamızdan el salladı. Ryder ve Gemma'ya bakmak için arkama dönmeye cesaret edemedim. Talan'ı bahçeye kadar takip ettim ve kapılar arkamızdan kapandığında irkildim.

Bahçeye birkaç adım attıktan sonra her şey sessizleşti, büyük taş duvarın dışındaki dünya her taraftaki çiçekli çalıların bolluğuyla boğuldu. Gümüş huş ağacı dalları başımızın üzerinde kemerli kirişler gibi birleşiyordu. Talan muhafızlarla sürekli sohbet ediyor, üniformalarından kılıçlarının parlaklığına ve sonbahar dokunuşlu bahçelerdeki sarı tonların estetik açıdan hoş karışımına kadar her şeye iltifat ediyordu. Gülünç duruma düşmeden elimden geldiğince onun yanından ayrılmadım; Talan'ın güçlü, yetenekli ve kurnazlıkta oldukça usta olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen bunu yapmanın beni bir şekilde ortaya çıkmaktan koruyacağını düşünmüştüm. Ne de olsa haftalardır kılık değiştirerek seyahat ediyordu ve bunu Kilraith'in emriyle daha önce de yıllarca yapmıştı; bu onun aldatıcı büyüü ilk kullanışı sayılmazdı.

Ama ne zaman yeni bir muhafızla karşılaştık, muhafızın bizi görmesiyle Talan'ın yalanlarıyla şaşkınlıklarını yatıştırması arasında geçen zaman diliminde korkudan donup kalıyordum. Karşılaştığımız muhafızlardan biri kılık değiştirmiş Kilraith olabilir miydi? Talan yeterince hızlı davranıp kimliğini bu askerlere ifşa etmez ve tüm maskaralığı mahvetmez miydi?

Gerginliğim belli oluyor olmalıydı; bir noktada Talan elini sırtıma koydu. Uzaktan, "Ah! İşte orada." dediğini duydum.

Panik içinde, ilk başta bunun gerçekte ne anlama geldiğini fark etmedim. Talan yanıma çömelmiş, açelya olabilecek ya da olmayabilecek parlak kırmızı bir çiçeği inceliyordu. "İşte orada," dedi yine yüksek sesle. "Bir bahar çiçeğinin sonbaharın ilk günlerinde burada hâlâ canlı olması ne kadar tuhaf. Söyleyin bana, bu bahçelerin bakımından sorumlu elemental bekçilerin uygulamalarına aşina olan var mı? Onlara soracak çok sorum var."

Talan topuğunu nazikçe ayağıma koydu ve hafif acı kendime gelmeme yardımcı oldu. *İşte o an.* Dinlemem gereken kelimeler bunlardı. Çılgınca etrafıma bakındım ve yakındaki ağaçların arasından müzik odamın özel verandasına çıkan taş basamakları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Verandanın üzerinde kraliçenin kulesinin büyük dairesel kaidesi yükseliyordu. Artık koşabileceğim kadar yaklaşmıştık.

Talan'a baktım, gözleri büyülü burnunun ucunda ve avucunda bir çiçekle yerde öylece saçma sapan duruyordu. Şakağında boncuk boncuk ter fark ettim ve içimi bir korku kapladı; aklımdan yüzlerce korkunç senaryo geçti. Yorulmuştu; büyüsu yakında bozulacaktı; bahçeler boyunca uzanan koruma büyüsu onu öldürüyordu.

Ama Talan bana hafifçe başını salladı ve havada bir sıcaklık dalgası dalgalandı -büyüsünün yeni bir dalgalanması, muhafızlar üzerindeki kontrolünü güçlendirdiğini varsaydım.

Döndüm ve kaçtım, bahçe yollarında ve merdivenlerde hızla ilerledim. Yaklaştığımda kat kat koruma büyüğü yol verdi, sanki değerli bir şeyi istilacılardan korumak için yapılmış görünmez etli zarları itiyormuşum gibi. Ama ben istilacı değildim; bu büyüğü benim kraliçenin kulesinin duvarlarındaki taşlar kadar onun bir parçası olduğumu biliyordu.

Müzik odama daldım, kapıların kilitli olmadığını görünce zafer ve tedirginliğin eşit olduğu bir heyecan hissettim. İçeri girdikten sonra kapıları arkamdan kilitledim ve nefes almak için duvara yaslandım. Zihnim çılgınca dönüyordu; düşünmem gerekiyordu. Kulenin her yerinde nöbetçiler olacaktı, özellikle de Thirsk ve diğer danışmanlar Yvaine'i mümkün olduğunca tecrit altında tutmaya kararlıysa. Ama Yvaine yıllar önce bu müzik odasına, nota yığınlarının arkasına gizlenmiş ve bir büyücü tarafından sadece bana görünecek şekilde yazılmış gizli bir çan takmıştı. Diğer ucundaki çan, Yvaine'in her zaman kıyafetlerinin altına gizlediği küçük gümüş bir madalyonun içinde duruyordu. Sarayın neresinde olursa olsun, çanın sesini duyardı.

Aceleyle saklı olduğu raflara gittim, püsküllü kadife kordonu buldum, tereddüt ettim. Bunu çalarsam, Yvaine burada olduğumu anlar ve hemen gelirdi. Ama onu korktuğum kadar yakından izliyorlarsa ve onlara karşı koyamayacak kadar hastaysa-

"Farrin?" diye sordu küçük, umutlu bir ses.

Döndüm ve Yvaine bana doğru koşmadan hemen önce beyaz saç ve seftali rengi şifon telaşını gördüm. Kollarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü, ben de onu uzun bir süre kendime çektim, rahatlamaktan titriyordum. En son ne zaman yalnız ve birlikte ve iyi ya da yeterince iyi olduğumuzu hatırlamaya çalışırken gözlerim yaşardı. Balo gecesi, obrukta delirdiği gece, sonrasında uyumasına yardım etmişim ama her yerde nöbetçiler vardı, şahin gibi bizi izliyorlardı ve bırakın yanında olduğumu, nerede olduğunu bile zor fark etmişti.

Bu farklı hissettirdi. Bu sevgili ve tanıdık geldi.

Biraz geri çekildim, bunu zorunda olduğum için nefret ediyordum, birazdan ona yönelteceğim tüm sorulardan ve taleplerden nefret ediyordum. Rahatsızlığımı hissetmiş olmalıydı; bana sertçe baktı ve sonra bir tüy kadar hafif bir şekilde tekrar yere düştü.

"Bir şeyden korkuyorsun," dedi. "Gel otur. Anlat bana."

Beni odanın köşesine sıkıştırılmış uyuyan kanepeye götürmesine izin verdim. Yanında bir yığın kitap, yarısı dolu birkaç bardak soğuk çay ve kırıntılarla dolu bir ya da iki tabak duruyordu. Halının üzerinde terlikler, minderlerin üzerine örtülmüş yorganlar vardı.

"Burada mı uyuyordun?" Ben sordum.

Kanepenin kenarına nazikçe oturdu, utangaç görünüyordu. "Umarım sakıncası yoktur. Biraz huzur bulabildiğim tek yer burası. Thirsk ve ben bir pazarlık yaptık. Buradan ayrılmadığım sürece özel hayatıma devam edebilecektim. Gitmedim ve gitmeyeceğim de. Burada olduğum sürece, neredeyse sen yanımdaymışsın gibi davranabilirim." Küçük, hüzünlü bir kahkaha attı. "Sanırım burada, Hisar'da senden başka arkadaşlar edinmek için daha çok çalışmalıydım. Ama gerçek şu ki, çoğu insan bana bir insan gibi davranmıyor. Bana bir kraliçe gibi davranıyorlar. Ve bu arkadaşlık için güvenilir bir temel değil."

Bir nefes aldım ve kelimelerimi dikkatle seçerek yanına oturdum. Onunki acımasızdı, daha başlamadan beni parçalara ayırıyordu. "Seninle konuşacak çok şeyim var," dedim sessizce, "ama önce sana özel bir soru sormam gerekiyor, yüzeyde aptalca görünecek bir soru. Ama benim için önemli ve umarım ciddiye alırsın."

Yvaine'in yüz ifadesi aydınlandı. "Meraklandım. Ve seni her zaman ciddiye alırım. Bana sor."

Kendimi doğrudan ona bakmaya zorladım. "Parlayan çocuğu biliyorsun."

Ciddiyetle başını salladı. "Elbette."

İçimde bir minnettarlık hissettim. Onun hakkındaki hikayemi her zaman kabul etmişti, bir kez bile beni onun anısına tutunmaktan vazgeçirmeye çalışmamıştı.

şiddetle.

Gerisini aceleyle söyledim, kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Son zamanlarda Ryder Bask ile daha fazla zaman geçiriyorum ve merak ediyorum... Bunu senden istemekten nefret ediyorum ama bir şeyleri okuma, dünyayı araştırıp insanları bulma, belli belirsiz de olsa geçmiş ve geleceği inceleme gibi yeteneklerin olduğunu biliyorum. Ve ben *asla-asla* -Dostluğumuzdan faydalanmak istiyorlar. Ama Tanrım, Yvaine, saçma olduğunu biliyorum, ama *içimde* garip duygular var, adını koyamadığım bir şeyler hissediyorum ve çok merak ediyorum..."

"Ryder'ın senin parlak çocuğun olup olmadığını merak ediyorsun," diye nazıkçe sözlerini tamamladı.

Başımı salladım, utançtan yanıyordum. Yvaine'in bu sözleri yüksek sesle söylediğini duymak soruyu daha da gülünç hale getirmişti.

"Sevgilim Farrin." Sıcak bir elini benimkinin üzerine koydu ve gözlerime bakmak için öne doğru eğildi. "Durum böyle olsaydı sana uzun zaman önce söylemez miydin sanıyorsun? Böyle bir şeyi kolayca hissederdim ve bu gerçeği açıklamak aileleriniz arasında yıllarca süren çekişmeyi önleyebilir, hatta belki de barışa giden yolda ilk adım olabilirdi."

Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Yvaine'in ifadesi açık, dürüst ve netti; sesi şefkatle dolup taşıyordu. Bana yalan söylemezdi, bu konuda değil.

Gözlerimi kapattım, biraz güldüm. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu düşünmeden edemezdim..." Bu küçük, bencilce şey için zaten çok fazla zamanını almıştım. Tüm meseleyi bir an önce aklımdan çıkarmaya ve orada tutmaya karar verdim.

"Üzerimden çok tuhaf bir yük kalktı," dedim basitçe. "Teşekkür ."

"Rica ederim," dedi ve sonra daha sessiz bir şekilde ekledi, "Ama sanırım beni görmeye gelmenizin tek nedeni bu değil."

Başımı salladım, rahatlamanın verdiği coşku hızla azalıyordu. "Hayır, öyle değil. Hem de hiç değil."

Yvaine birden çok yaşlı göründü. Dışarıda bulutlar yer değiştirdi ve sert öğleden sonra güneşi yüzüne vurdu. "Ve söyleyeceklerinin hiçbiri iyi değil, öyle değil mi? Sen de benim kadar gri hissediyorsun."

"Size yalan söylemeyeceğim - hayır, hiçbiri çok iyi değil. Bazılarını, belki de hepsini duymaktan hoşlanmayacaksın. Ama duymalısınız."

Yvaine kıpırdamadan durdu. Yüz ifadesindeki mutluluğun son izlerinin de silindiğini gördüm ve tüm bunları untabilmeyi, onunla oturup önemsiz şeyler hakkında konuşabilmeyi diledim: aptal saray dedikoduları, Gareth'ın son romantik felaketleri ya da Ryder Bask tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğu gibi. Onun piyanodaki şaşırtıcı derecede akortsuz şarkılarına eşlik edebilirdim, ya da mutfığa gidip kileri yağmalayabilirdik, ya da bana öğretebilirdi - geçmiş denemeler herhangi bir gösterge ise, sınırlı bir başarı ile -Sarayda son moda olan dans her neyse.

Ama onun yerine Yvaine başını salladı ve bakışlarını benimkilere dikti, soğukkanlı ve asil bir ifadeyle. "Konuş o zaman."

Bu sestem incinmemeye ve bunun yerine memnun olmaya çalıştım. Bu işleri kolaylaştıracaktı. Aramızda yılların sevgisi varken o anda arkadaş değildik; bir kraliçe ve tebaasıydık.

"Öncelikle," dedim, "birbirimize karşı her zaman olduğu gibi bana karşı da tamamen dürüst olmanı rica ediyorum. Hasta mısın?"

Yanıtı hiç değişmedi. "Evet."

Sertçe yutkundum. Bu bir sürpriz değildi ama yine de gözyaşlarıma engel olmak zorunda kaldım. "Bunun boyutu nedir?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. I..." Yvaine'in kaşları hafifçe çatıldı. "Bazen güçlerim benim iznim olmadan şaşırtıcı şekillerde ortaya çıkıyor. Sanki bunca yıldır ağzı sıkı sıkıya kapatılmış bir şişeymişim de şimdi bedenimin camı çatlamaya başlamış gibi. Dışarı çıkmaması gereken şeyler çıkıyor. Hatırlayamadığım koca günler var. Uyandığımda

En garip yerlerde, danışmanlarım çılgına döndü çünkü iki, üç gün boyunca beni hiçbir yerde bulamadılar. Ben de onlara nerede olduğumu söyleyemiyorum."

Konuştukça sesi daha da kısıldı. Sözlerini bitirdiğinde, beyaz ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, yalvarırcasına bana baktı.

Hissettiğim mutlak dehşetin yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım. Bu beklediğimden de kötüydü. "Pekâlâ. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Ve..." Duraksadım, kendimi ona sahte güvenceler vermekten alıkoymak için koltuk minderlerini sıkıca kavradım - her şeyin yoluna gireceğini, endişelenmek için bir neden olmadığını söyledim. "Peki şifacılarınız hastalığın adını koyamıyor mu?"

Yvaine biraz gülümsedi. "Karşılaştıracakları hiçbir şey yok. Ne de olsa benim türümden bir tek ben varım."

"Ancak hafıza kaybı, öngörülemeyen güçler, gücün istemsiz kullanımı - bunlar diğer hastalıkların ortak belirtileri olmalı."

"Tabii ki öyleler." Parmaklarıyla noktaları saymaya başladı. "İlerleyen yaş nedeniyle büyüünün bozulması. İlerleyen yaş nedeniyle zihnin bozulması. Yine ileri yaş nedeniyle büyüünün tamamen kaybolması."

Bir sonraki sözümü nezaketsiz görünmeden nasıl ifade edeceğimden emin değildim. "Ve sanırım ileri yaştasınız..."

Bana sevgiyle eğlenerek baktı. "Hem öyleyim hem de değilim. Ben yaşlanmam, Farrin. Ben tanrıların evcil hayvanıyım. Ömrüm boyunca yüz binlercesi yaşadı ve öldü, yüz binlercesi daha yaşayacak ve ölecek ve ben hâlâ burada olacağım. *Ömür* benim için saçma bir ölçü birimi. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama... bu *mümkün mü*..." Başımı salladım, her yönden perişan haldeydim. "Middlemist'te bir sorun var. Fırtınalar Hilali'nde ve Knotwood'da da. Ve sende de bir sorun var. Bunlar birbiriyle bağlantılı mı? Bu..." Ve bu hiçbirimizin, hatta Mara'nın bile henüz dile getirmediği bir korkuydu. "Dünyamız tehlikede mi, Yvaine? Hayatının sonu mu geliyor? Ve bu Edyn'in sonu anlamına mı gelecek?"

Yvaine'in göz kapakları titredi. Keskin bir nefes aldı, tereddüt etti. "Middlemist'te... bir sorun mu var?"

Ona baktım, yaşadığım şok gizlenemeyecek kadar büyüktü. Korkunç bir korku, şimdiye kadar bildiklerimden daha soğuk ve daha büyük, bir anda gelen kış gibi üzerime çöktü. O bilmiyordu. Kimse ona söylememişti, danışmanlarından hiçbiri - ama daha da kötüsü, gerçeği kendi başına hissedemiyordu. O, Yvaine Ballentere, Edyn'in yüksek kraliçesi, binlerce yıl önce tanrılar tarafından bizi güvende tutması için seçilmişti.

Birdenbire çocukça bir dehşete kapıldım, kendime sarıldım ve ayaklarıma baktım. Bu anın ağırlığı gök gürültüsü gibi bir güçle omuzlarıma çöktü ama ağlamadım; ağlamayı reddettim.

Yvaine elime dokundu. Zorlukla dizginlediğim gözyaşlarımın parıltısı arasından başımı kaldırıp baktım.

"Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi, bana annemi hatırlatan ve Ryder'ın asısından gelen bir darbenin gücüyle bana çarpan bir tür sakın sabırla. Annem, evimiz tamamlandığında, hoşnuttu. Annem, her şey değişmeden ve bizi buna tek başımıza katlanmak zorunda bırakmadan önceki annem.

Bir elimi yüzüme götürdüm ve itaat ettim. Ona her şeyi anlattım: Talan'ın seyahatlerinde öğrendiklerini, Mara'nın mektuplarında söylediklerini -Sis yangınları, Sis Diyarı'nda yayılan hastalık- ve Müdür'ün bize anlattığı her şeyi. Devenmere'den ve Müdür'ün Sis'in durumunu gizli tutmak için kullandığı bağlayıcı büyüden bahsettiğimde Yvaine'in ifadesi sertleşti.

"Llyleth," diye mırıldandı öfkeyle ve bunun Müdür'ün gerçek adı olması gerektiğini anladım. "Bu güç kullanımı onun yetkisinin çok ötesinde. Derhal onu çağırtacağım ve kendisiyle konuşacağım."

"Durum bundan daha karmaşık," dedim. "Bu bağlama büyüsünü Gemma, Gareth ya da benim üzerimde uygulamadı ve inanıyorum ki

Ryder da ondan, gerçi bu kadar karmaşık bir çalışmanın nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum - bu kadar büyük bir ölçekte, ancak bu kadar spesifik bir şekilde..."

Yvaine'in araya girip bana her şeyi açıklayacağını umarak konuyu kapattım. Ama o sadece bana baktı ve bekledi.

"Söylemeye çalıştığım şey şu," diye hızlıca devam ettim. "Sizden bir ricada bulunabilmemiz için, gerçeğe dair bilgimiz bozulmadan buraya gelmemize izin verdi." Müdür *bir istek değil* demişti. *Bir talep*. Ama o kelimeyi söyleyemedim, Yvaine'in gözlerinin içine bile bakamadım.

Yvaine nazikçe, "Seni gönderdi çünkü istekleri senden gelirse daha anlayışlı olacağımı düşünüyor," dedi.

Eteklerime bakarak başımı salladım. "Gül Tarikatı'nın sayısını artırmak için Senato'ya ulusal bir taslak önermeni istiyor. Ve sanırım diğer Gardiyanlar da kendi kıtaları ve Tarikatları için bunu istiyorlardır ama emin olamıyorum. Ben sadece Müdürümüzün ne istediğini biliyorum."

Yvaine çok sessizdi. "Başka ne dedi?"

Sesindeki hafif tehlikeli tonu duydum ve dolaylı da olsa buna neden olduğum için nefret ettim. "Önümüzdeki hafta sonuna kadar böyle bir taslak için adım , Üç Gözlü Taç'a koyacağını söyledi."

"Üç Gözlü Taç. Bir zamanlar Talan d'Astier'de yaşayan lanetli nesne mi?"

"Evet. Gareth üniversitede-"

Yvaine sert bir sesle, "Bana bundan daha fazla bahsetme," dedi. Ayağa kalktı ve birkaç hızlı adım attı. Sırtını bana dönmüş, pencereden dışarı, ötedeki bahçelere bakıyordu. "Nerede olduğunu ya da onunla ne yaptığını bilemem. Bunu bilmemin güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Hastalığın yüzünden mi?"

Başını salladı. "Çünkü bu kayıp günlerde nereye gittiğimi, ne yaptığımı bilmiyorum ve eğer böyle bir nesne elime geçerse, onunla ne yapacağımın emin değilim. Ne yapacağımı hayal edemesem de korkunç bir şey yapmayacağımın emin olamıyorum." Şakağına dokundu, parmakları titriyordu. "Korktuğum *bu* ben değilim, burada karşınızda duran ben. Kaybolan benden korkuyorum. Obrukta çılgılık atmaya başlayan benden. O gece ne dediğimi bile hatırlamıyorum."

Dönüp bana baktı, gözleri parlıyordu ve bana hüznü, yumuşak bir gülümseme verdi. "Yine de şarkı söylediğini hatırlıyorum. Sonrasında bana göz kulak olduğunu hatırlıyorum. Bunun için minnettarım. Bunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum."

Daha fazla bir şey söylemek istemiyordum ama söylemek zorundaydım ve bunun beni ne kadar mutsuz ettiğini görebilmesini umuyordum. "O zaman sana ne yaptığımızla ilgili her şeyi anlatmayacağım ama... Yvaine, sana *bazı* şeyleri anlatmak zorundayım. Tüm bunların arkasında ne olduğunu, her şeyin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu, nasıl onarılabileceğini ya da geri alınabileceğini anlamaya çalışırken karanlıkta bocalıyoruz ama-"

"Bunu bensez yapmak zorunda kalacaksın," dedi Yvaine kararlı bir şekilde. "En azından ben iyileşene kadar. Şimdilik kendimi bu şehri sağlam tutmaya adamalıyım. Bir güvenlik kalesi, Edyn halkının korunmak için başvurabileceği bir sığınak."

"Ama bu kutsal alan çoktan ihlal edildi, değil mi? Obruk, kaçırılmalar-"

"Ve ben olmasaydım bu felaketlerin çok daha kötü olacağını düşünmüyor musun?" Yvaine keskin bir nefes verdi. "Benim güçlerim onların çabalarını desteklemeseydi, kraliyet kandırıcılarının büyü çalışmaları haftalar önce başarısız olurdu ve obruk şimdiye kadar sarayı yutmuş olurdu. Başkentteki varlığım ve 'dan dışarıya yayılan gücüm olmasaydı, daha fazla insan kaçırılabilirdi. Ne kadar hasta olsam da bunu biliyorum. Her ne oluyorsa, bu olayların ardındaki karanlık güçler her ne ise, benim varlığımla yumuşatılıyor. Ve Üç Gözlü Taçlar ya da başka bir şey beni güvende ve hayatta kalmaktan alıkoyamaz."

Sis ateşleri ya da gölgelerde çalışan kötü adamları bulmaya çalışmak için yaptığınız cesur, vahşi şeyler."

O sırada Yvaine yanıma geldi ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde karşımda durdu. Haliya, çıplak beyaz ayaklarına baktı. "Yapabilseydim," diye mırıldandı, "tüm bunları senin için yapardım. Sorumluluğu, gizemi üstümden alır, tek başıma üstlenirdim ve Ivyhill'de ailen ve piyanonla kalabileceğin, güvende ve mutlu olabileceğin anlamına geliyorsa bunu yapmaktan mutluluk duyardım. Sahip olduğum tek gerçek dostumdan böyle şeyler istemekten nefret ediyorum."

Ona baktım - parlak gözlerine, ciddi ve çaresiz ifadesine. Onu hiç bu kadar açık bir şekilde korkmuş, kendi sınırlamalarından bu kadar açık bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görmemiştim. Sınırları *olduğunu* kabul ettiğini hiç görmemiştim. Her zaman hiç olmadığını varsaymışım. Balo gecesi söylediği sözlerin ne anlama geldiğini anlamaya başladım - gerçekten, gerçekten anlamaya. *Hepinizin dünyadaki gözlerim, kulaklarım ve ellerim olmanıza ihtiyacım var.*

Yüzümde beliren kavrayışı görmüş olmalıydı. sertçe salladı ve yanıma oturup ellerimi ellerinin arasına aldı. "Evet, daha önce anlamadığımı düşündüğüm şeyi şimdi anlıyorsun. Belki de o gece sadece yorgun olduğumu ya da senin ve kız kardeşlerinin gelecekte oynayacağı rollerin önemini abarttığımı düşündün - ve edindiğin bu arkadaşların, bu aşıkların."

Yüzünde okuyamayacağım kadar hızlı bir şekilde garip bir şey titreşti. Utanarak başka tarafa baktım. *Sevgililer*, demişti. Birden fazla. Talan vardı, ve... başka kim vardı? Ryder'ın ahırda beni öptüğünü, kollarının beni sardığını, altımda onun sıcaklığını hissettiğimi, kendi sıcaklığımın hızla yükseldiğini, tüm vücudumun canlandığını düşündüm.

Ama Yvaine'in bunu bilmediğine eminim. Güçlüydü ama her şeyi gören biri değildi.

"Orada..." Sesim fısıltıyla çıkarken başladım. Sağlıklı düşünemeyecek kadar bunalmıştım ve birden Talan'ın uzak kuzeyden gönderdiği rapor aklıma geldi. "Talan bir orman buldu-"

"*Hayır*, Farrin," diye araya girdi Yvaine. "Yaptığın hiçbir şeyi, takip ettiğin hiçbir ipucunu bilemem. Bu çok tehlikeli; hem sizin için, hem benim için, hem de herkes için. Sizler benim şövalyelerimsiniz ve benim hizmetimde dünyanın dört bir yanına gitmelisiniz. Keşke sizden istemek zorunda kalmasaydım dediğim bir hizmet."

Bir süre dikkatle yüzümü izledi, gözleri parlıyordu ve üzgündü, sonra ayağa kalktı ve bir kez daha pencerelere gitti, elbisesinin tüllü şeftali rengi etekleri peşinden sürükleniyordu.

"Taslak hakkında danışmanlarımla ve Senato konseyimle konuşacağım," dedi sonunda. "Ve Llyleth'e yazıp yaptıklarımın onu haberdar edeceğim. Üç Gözlü Taç seninle kalacak. Sana söz veriyorum."

Bundan hiç şüphem yoktu; sesi sessiz ama kararlıydı. Oturduğum yerden onun çeliğini, küçük bedeninde yanan şiddetli, kadim güçleri hissettim.

Biraz olsun rahatlamıştım. En azından bir görev tamamlanmıştı. Bir sonraki için kendimi hazırladım.

"Başka bir şey daha var," dedim yavaşça, "ve bunu senden istediğim için, bunlardan herhangi birini istediğim için özür dilerim-"

"Profesör Fontaine kraliyet arşivlerine erişim istiyor." Bana dönüp yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Yüzünüzü çok iyi okuyabiliyorum ve Gareth özellikle ısrarcı bir akademisyen örneği. Üzgünüm ama şu anda sizin ya da herhangi birinin arşivlere girmesine izin veremem. Aslında, kraliyet kütüphanecilerim bile onlardan sürgün edildi. Orada saklanan bilgiler konusunda kimseye güvenemem, kendime bile. Her erişim noktasına, tek görevleri benim bile giremeyeceğimi garanti altına almak için sürekli değişen bir büyü çalışması programı sürdürmek olan bir kandırıcı ekibi yerleştirdim. Şimdiye kadar yeterince iyi idare ettiler. Yine de hatırlayamadığım günler oluyor..."

Birden bakışları uzaklaştı ve yüzüne kederli bir ifade yerleşti. Dudağını ısırdı, başını hafifçe salladı. Ve o anki görüntüsüyle ilgili bir şey -küçük ve perişan, korkmuş, kilometrelerce uzakta- beni çok korkuttu. Parmaklarımı koltuk minderlerinin kenarına dolayarak kendimi çelikleştirdim. Ryder'ın yüzü gözlerimin önünden geçti; umutsuzca yanımda olmasını diledim.

"Yvaine?" Söylemeyi başardım.

"Ben iyiyim," dedi, sesi incedi. Kendini biraz salladı. "Ben buradayım."

Ama sesi ikna olmamış gibiydi ve gözleri bir kez daha buğulanmadan önce bir süre öylece bocaladı. Benden önce değişti, vücudu tanıdık olandan yabancı olana, insani bir yorgunluktan insani olmayan ve tanımlanamaz bir şeyin, *başka bir şeyin* sessiz, yakıcı canlılığına doğru incelikle değişti.

"Gündüzleri ay," dedi, sesi yağın kar gibi yumuşak, "geceleri ateş. Gel ve dans et. Savaşmaya çalışmayın. Gölgeleerin güzelliği, cıfcaflı güneş ışığı. Gözcüler için dön, onların eğlenceleri çok parlak."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Dans etmek. Ay ışığı. Tanıdık geldi bana. *Sürekli duyduğum kelime Moonhollow*, Talan bize söylemişti. Kıta çapında duyulan bir hikâye, bir efsane, yeni bir irfan parçası. Oradan buradan toplanmış söylenti kırıntıları bir araya gelerek tuhaf, ürkütücü bir bütün oluşturuyor: bahçelerle çevrili bir saray. Güneş ışığı yok, sadece ayın ışığı var. Dans ediyor ve hiç yorulmuyor.

"Ne?" Yvaine'e fısıldadım. Yanına gittim ve ona dokunmaktan korkmama rağmen, anlamaya başlaması için umutsuzca omuzlarına tutundum. "Bana bak. *Bana*, Yvaine, *bana*. Tekrar söyle."

Yavaşça bakışlarını benimkilere çevirdi ama asıl dikkatinin başka yerde olduğu belliydi. "Gündüzleri ay," diye tekrarladı biraz gülümseyerek, "geceleri ateş. Gel ve dans et. Savaşmaya çalışmayın. Gölgeleerin güzelliği

cazcaflı güneş ışığı. Gözcüler için dönüyor, onların eğlenceleri çok parlak." Sonra yumuşak, hülyalı ifadesi hüzne dönüştü. "Hayır," dedi, "henüz değil."

"Daha değil mi? Henüz ne?"

Yvaine dokunuşumla yere yığıldı. "Senin için geldiler," dedi gözlerini ovuşturarak. Sesinde kızgınlık vardı. "Bizi buldular."

Bir sonraki an, müzik odanın kapıları açıldı ve Lord Thirsk ile diğer üç çatık kaşlı danışmanı -Lord Jarvis, Leydi Bethan ve Leydi Goff, hepsini tanıyordum- içeri aldı. Arkalarında zırhlı dört muhafız koşuşturuyordu.

"Majesteleri," dedi Thirsk sert bir sesle, "bu odalarda kalarak anlaşmamızın şartlarını yerine getirmiş olsanız da, Leydi Farrin bile olsa misafir ağırlamanın, hapsedilmenizin birçok nedenine kesinlikle aykırı olduğunu kabul edeceğinizi düşünüyorum."

Ama Yvaine cevap vermedi. Boş gözlerle Thirsk'e baktı, sonra bakışları sertleşti ve bizden uzaklaşıp pencerelere dönmeden önce yüzünde huysuz bir gülümseme belirdi. Bizi görmezden gelerek dans etmeye başladı; yavaş ve ölçülü bir şekilde sallanıyor, elleri hiçbirimizin duyamadığı bir müzik eşliğinde havada anlamlı bir şekilde süzülüyordu.

Thirsk bir elini beyaz sakalının üzerinde gezdirdi ve başını kapılara doğru salladı.

Odanın ortasında dimdik durdum. "Onu bırakmayacağım."

"Yapacaksınız Leydi Farrin," diye tersledi Thirsk, "ister kendi gücünüzle ister muhafızlarımın gücüyle. Beni sizi buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda bırakmayın." Kraliçeye sert bir işaret yaptı. "Siz gelmeden önce bugün yeterince iyiydi. Ve şimdi ona bir bak. Onu daha da üzme mi istiyorsun?"

Nutkum tutuldu, onunla tartışacak gücü kendimde bulamadım. Yalan söylesin ya da söylemesin, acı gerçek şuydu ki Yvainei içine düştüğü tuhaf ruh halinden nasıl çıkaracağımı bilmiyordum ve belki danışmanları biliyordu. Thirsk ve muhafızlar tarafından dışarı çıkarılmama izin verdim.

Diğer danışmanlar dikkatlice Yvaine'e yaklaşıırken. Kapılar arkamdan kapanmadan önce duyduğum son şey Leydi Bethan'ın şu sözleriydi: "Majesteleri, belki de bu turtadan kalanını bitirmek hoşunuza gider? Yoksa taze bir şeyler için mutfağa göndereyim mi?"

Dışarıda koridordayken, muhafızlardan ikisi kapıdaki yerlerini aldılar ve diğer ikisi de amansızca bana bakmaya başladılar. Ne söyleyeceğimi düşünecek zamanım olmamıştı -bir özür, soğukkanlı bir savunma- Thirsk üzerime yürüdü, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

"Seni aptal kız," dedi sessizce. "Yıllardır sana karşı hoşgörülü davrandık. Ailenin statüsü, kraliçenin sana olan düşkünlüğü... Tanrılar biliyor ki bu hayatta çok az sevinci var ve ben bunu onun için korumaktan mutluluk duydum. Ama gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın? Buraya en son geldiğinde ona ne olduğunu gördün ve şimdi şehir kargaşa içinde ve tüm kıta dehşet içinde, yas tutuyor. Gerçekten de asi bir kız öğrenci gibi kaleye gizlice girmenin zamanı olduğunu mu düşündün? Çevre muhafızlarının size kraliçenin ziyaretçi kabul etmediğini söylediğini varsayıyorum ama yine de kendinizi bu tür kısıtlamaların üstünde gördünüz. Kibir, Leydi Farrin. Bu önlemlerin kraliçenin sağlığı için alındığını ve bunlara saygı duymanız gerektiğini hiç düşünmediniz mi?"

"Thirsk..." Onun azarlamasını -ki acınası halimle bunu tamamen hak ettiğimi hissediyordum

-Adama iyice bakmam için bana zaman vermişti ve baktığımda şok beni tam karnımdan vurdu. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Onu en son birkaç hafta önce gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu; yüzünde derin çizgiler vardı, kahverengi teni kül rengi ve bitkin bir hal almıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve normalde tertemiz olan kıyafetleri - altın sarısı siyah cübbesi, püsküllü kadife şapkası - buruşuk ve yamuktu. Bir an şaşkınlıkla bana göz kırptı ve sonra yüzünde bir şeyler değişti. Uzun zamandır onun iyiliğini soran ilk kişi olduğuma dair korkunç bir hisse kapıldım.

"Özür dilerim Leydi Farrin," dedi, sesi de görünüşü kadar donuk ve yorgundu. "Siz ne bir kız ne de bir aptalsınız. Ama yine de korkarım ki size Hisar arazisinden kadar eşlik etmek ve Majestelerinin sağlığı düzelene kadar geri dönmemenizi rica etmek zorundayım. Bu gerçekleştiğinde size kendim bir mektup göndereceğim, bu noktada alışılmış ziyaretlerinize devam edebilirsiniz. Arkadaşlarınıza da söyleyin," diye ekledi, ifadesi biraz sertleşerek, "ne kadar zeki büyüye sahip olurlarsa olsunlar, onlar da bu ricayı yerine getirmeliler. Hayır, bu *emre*. Kraliyet Meclisi'nin başkanından gelen bir emir. Beni Senato'dan resmi bir sürgün dilekçesi istemek zorunda bırakmayın. Bunu yapmak istemiyorum. Bu kraliçeyi üzecektir ve ben size karşı kötü niyet beslemiyorum. Aslında, uzun zamandır onunla dost olduğunuz için minnettarım. Ama gerekirse Senato'ya giderim. Beni anlıyor musunuz?"

"Onun için tehlikeli değilim," diye itiraz ettim ama bunu söylerken bile bundan emin olamayacağımı fark ettim. Bu düşünce nefes almamı zorlaştırdı.

"Neyin tehlikeli olup olmadığını bilmiyorum," dedi, "ama şunu biliyorum ki -Eminim siz de kraliçemizin hasta olduğunu biliyorsunuzdur. Onun dinlenmeye ve huzura ihtiyacı olduğunu biliyorum ve siz ve aileniz çoğu zaman bunun tam tersini yapıyorsunuz. Geceleri geç yatmak ve görevlerini ihmal etmek. Stres ve dedikodu, suikast girişimleri ve halk kavgaları. Ayrıca daha da kötüleşirse..." Durakladı, başını salladı. Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "O zaman tanrılar hepimize yardım etsin."

Bekleyen iki muhafıza başını salladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve bizi terk etti, ama o köşede kaybolmadan önce cesaretimi ve sesimi aradım ve her ikisinden de bir parça buldum.

"Bekle," diye arkasından seslendim. "Sizin ve diğer danışmanların işine yarayabilecek bazı bilgilerim var-"

"İyi günler Leydi Farrin!" diye bağırdı omzunun üzerinden, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Utanmış ve tamamen yenilmiş bir halde muhafızların bana eşlik etmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Ondan sonra hiç vakit kaybetmedik. Ivyhill'de sadece kuzeye yolculuk için erzak toplayacak kadar durduk, sonra da Mara'yı almak için güney Mistlands'deki Fenwood köyüne gittik. Rosewarren'den birkaç mil uzakta, köyün en popüler tavernasında onu beklerken, hepimiz -Gemma, Ryder, Gareth, Talan ve ben- büyülü kılıklara bürünmüş olsak bile, kendimi gergin hissediyordum. Gemma gücünü kullanarak, Talan hariç, her birimize en ufak bir ışıltıyla dokunmuştu - dramatik bir şey değil, sadece yüzlerimizi ilgisiz ve tanınmaz hale getirmeye yetecek kadar. Kalabalık bir meyhanenin sade, uykulu müşterileri.

Bu sihir eyleminin Gemma'yı nasıl tüketmiş olabileceği konusunda endişelenmemeye çalıştım ve bunun yerine Fenwood gibi nispeten küçük bir kasabanın nasıl olup da birden fazla hareketli içki ve eğlence mekanını destekleyebildiği gibi rastgele düşüncelerle dikkatimi dağıttım ve kendimi her an Müdür'ün kapıdan içeri dalacağına dair belki de mantıksız olmayan korkumu düşünmemeye zorladım. Taslak hakkında, Yvaine hakkında haber isteyecekti; ne planladığımızı hemen öğrenecek ve Mara'yı manastıra kapatarak onu bizden sonsuza dek ayıracaktı.

Ama Mara sağ salım geldi, serin bir sonbahar esintisiyle birlikte sessizce tavernaya süzüldü. Gül Tarikatı'na özgü sade kahverengi ve gri kıyafetler giyiyordu ve onu izlerken gerildim, sarhoş bir serserinin onu fark edip olay çıkarmasından, kaçırılanlar hakkında bilgi talep etmesinden, Tarikat'ın başka olayları önlemek için ne yaptığını öğrenmek istemesinden korktum. Ama Mara bir Gül'dü, hızlı ve sessizdi.

kurnazlık. Bir gölge gibi dikkat çekmeden geçip giderken odada en ufak bir ilgi bile yoktu.

Mektuplarımızda kararlaştırdığımız gibi Mara doğruca, parlak bir tezgâhın ardında barmenleriyle sohbet eden hancının yanına gitti. Bir odanın parasını ödedi, anahtarını aldı ve hanın hizmetçilerinden birinin arkasından merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Hiçbirimize bakmadı, bir an bile tereddüt etmedi. Hancının kaçırılmalarla, Sis'le ilgili kendi soruları varsa da, müşterinin parasına olan arzusu en azından bu gece için merakından daha ağır basıyordu.

Rahatlamaktan başım dönünce elma şarabımdan kocaman bir yudum aldım. Vücudumda parıldayan köpükler, Mara'yı üst katta takip etmeme izin vermeden önceki acı dolu yarım saate dayanmama yardımcı oldu. Han çok büyüktü ve düzinelerce odası vardı. Kendi anahtarım cebimde, boş odamın kilitli kapısını geçtim ve kapısına kahverengi bir şahin tüyü sıkıştırılmış bir oda aradım. Onu bulduğumda bir kez daha baş döndürücü bir rahatlama hissettim ve tüyü düşerken yakalayarak kendimi hızla içeri attım.

Gemma zaten oradaydı, Mara'nın yatağında oturuyor ve Mara'nın şahini Freyda'nın benekli beyaz göğsünü mutlulukla okşuyordu. Freyda'nın delici sarı bakışları, sanki benim gerçekten ben olduğumu ve Mistlands'in bir aldatmacası olmadığımı doğrulamak istercesine keskin bir şekilde üzerime düştü. Bir süre sonra yuvarlak gözleri kapandı ve Gemma'nın bakımlarından belli ki mest olmuş bir halde kendi kendine sessizce cıvıladı.

Mara yanıma geldi ve beni hızlı, sert bir kucaklamanın içine çekti. Birkaç kalp atışı boyunca bu hissin tadını çıkarmaya çalıştım; onun sıcak, telli gücü, orman kokusu ve saçlarının toprak rengi tellerine sonsuza dek sinmiş gibi görünen eski kitaplar. Gemma büyümü kaldırırken, Mara'dan uzaklaştım ve onun ciddi kahverengi bakışlarıyla karşılaştım.

"Takip edilmediniz mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Birliğim beni korudu ve korumaya devam edecek ve zaten Müdür de görevleriyle fazlasıyla meşgul. Gittiğimi fark etmeden önce iki, belki de üç günüm var." Bana küçük, acımasız bir gülümseme verdi. "Onu hoş tutmak ve dikkatini dağıtmak için hafta sonu boyunca sürekli ama küçük istilalar ummam yanlış mı?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Gemma yataktan. "*Küçük* burada önemli bir kelime. Tarikat ufak *tefek* şeylerle başa çıkabilir. Onların başına felaketler gelmesini diliyor değilsiniz."

"Yeterince makul. O zaman umut etmeye devam edeceğim. Peki." Mara yatağın kenarına tünedi ve bana ciddi bir bakış attı. "Bana neler olduğunu anlat."

Ben de onlarla birlikte yatağa yerleştim, göğsüm adını koyamayacağım kadar çok duyguyla burkuldu. İki kız kardeşimle aynı odada olmak o kadar ender rastlanan bir durumdu ki, kendimi eski bir taşra efsanesinden fırlamış gibi hissediyordum. Keşke birlikte geçirdiğimiz zamanı başka bir şey konuşmak için kullanabilseydik.

Keşke Mara'nın eline uzanabilseydim, onu tutabilseydim ve Gemma'nın şu anda yaptığı gibi ona kolayca sokulabilseydim.

Ama işler böyle yürümüyordu. Gemma tatlı olandı, istediği gibi konuşup davranabiliyordu, bedene dair her şey, aşka dair her şey ona kolayca geliyordu. Bense onlardan , kırılğan, yaşlı bir dal gibi sert bir şekilde oturuyordum. Yanlış bir şey yapmamış olan ve benim garip, rahatsız edici öfkemin hiçbirini hak etmeyen kız kardeşlerime ters ters bakmamaya çalıştım. Bunun yerine yıpranmış yorgana sertçe baktım, Mara benim konuşmamı beklerken, Gemma'nın altın sarısı saçlarını dalgınca okşamaya başladığında göğsümde acı bir özlem çalkalanıyordu.

"Kraliyet Meclisi kraliçeyi hapsetti," diye başladım ve sonra Mara'ya her şeyi anlattım. Başkentteki huzursuzluk, Gareth'ın Üç Gözlü Taç araştırması, tacın birçok oymasının ne anlama geldiği: *üç*, tekrar tekrar, düzinelerce dilde. Ve ona sürgün edilişimi anlattım.

Citadel'de, Yvaine'in müzik odalar mda inzivaya çekilmesi ve söylediği tuhaf Şeyler hakkında.

Mara burada Gemma'nın saçlarını okŐamayı bıraktı ve hareketsiz kaldı. "Ne dedin sen?"

Tereddüt ettim, tüylerim diken diken oldu. Mara'nın duruşu düşünceli bir dikkatten, savaşa hazır bir savaŐçının duruŐuna dönüşmüştü. Freyda, Gemma'nın okŐamalarını unutarak yataktan fırladı ve pencereye doğru koşarak pervazda durdu, keskin sarı gözlerini dünyaya dikti.

Güzel yüzünde yavaş yavaş aydınlanmaya başlayan Gemma'ya baktım.

"I..." Sertçe yutkundum. "Hangi kısm ?"

"Yvaine'in dediği gibi." Mara öne doğru eğildi. "*Aynen*  yle, Farrin."

Kalbim sık Őtı, ağzım aniden kurudu. Yvaine'in sözlerini ilk kez yüksek sesle tekrarlıyordum; Hisar'dan atıldıktan sonra diğerlerine söylememiştim. Bunu yapmak bana ihanet gibi gelmişti. Yvaine iyi değildi; kendinde değildi. Benim yanımdayken, güvende olduğuna inanarak, bana g venebileceğine inanarak sa maladığı her ne varsa, benimle paylaŐamazdı.

Ama bu ihmal yalan  artık sona ermiŐti. Pek az  iyi olmak üzere pek çok Şey olsam da aptal değildim. Her ne anlama geliyorsa, Yvaine ve Talan'ın aynı Şeyden bahsettikleri açıktı ve Şimdi bu korkunç ifŐay  paylaŐmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Gündüzleri ay," diye tekrarladım, "geceleri ateş. Gelin ve dans edin. Savaşmaya  alıŐmayın. Gölgelerin güzelliği, cafcafl  güneş  ıŐıđı. Gözcüler için d n, onların eğlenceleri çok parlak."

"Talan'ın bize anlattıklarına çok benziyor," dedi Gemma hevesle. "Moonhollow denen yer hakkında duyduğu hikâyeler. Bu bir tesadüf olamaz."

Mara sertçe Gemma'ya baktı. "Moonhollow mu? Doğru kelimenin bu olduğuna emin misin?"

"Oh evet. Her yerde bununla ilgili fısıltılar, hikâyeler ve söylentiler duyduğunu söylüyor ama sadece burada, Gallinor'da. Bir de uzak kuzeyde bulunduğu, bir tür güçlü koruma büyüsüyle çevrili bir orman var. Geçemediği bir bariyer. Mektuplarımızın ele geçirilmesi ihtimaline karşı bunların hiçbirini yazılı olarak açıklamak istemedik."

"Ah. O zaman oraya gidiyoruz. Bu kuzey ormanının ne sakladığını görmeye." Mara bana baktı, bakışları sabit ve yargılamadan bakıyordu ama yine de onun dikkati üzerimdeyken kendimi daha küçük hissettim. "Kraliçenin söylediklerinden başka kimseye bahsetmedin mi?"

Başımı iki yana salladım, her ne kadar haklı olsa da bu sözsüz sitem karşısında sinirlendim. "Bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklamayı planlamamıştım. Hisar'dan çıkıp hemen Yvaine'in sırlarını açıklamak bana yanlış geldi. O hasta. Bana *güveniyor*."

Mara nazikçe, "Evet ama ne yazık ki bu şartlar altında o sadece Yvaine değil," dedi. "O kraliçe. Ve eğer ona yardım etme şansımız olacaksa, bu tür bilgileri birbirimizden saklayamayız."

"Biliyorum, biliyorum," diye tersledim. Yataktan kalktım ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Hâlâ pencere pervazına tünemiş olan Freyda dönüp bana baktı. Onun keskin, küçük kuş suratına katlanmak, kız kardeşlerimin acıyan ifadelerine katlanmaktan çok daha kolaydı. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışarak pencereden dışarıdaki siyah geceye baktım. Hanın sadece birkaç mil ötesinde gümüş sisten belli belirsiz bir şerit uzanıyordu: Sis'in güney sınırı.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Haklısınız. Tabii ki haklısın. Herkese aynı anda söylemeliydim. Sadece bu..." Öfkeli bir nefes verdim. "Yvaine'e ihanet etmekten nefret ediyorum ve bu bana ihanet gibi geliyor. Çok az gerçek arkadaşı var ve ben burada bir casus gibi onu ihbar ediyorum."

Gemma, "Ve akli başında olsaydı bundan gerçekten memnun olabilirdi," diye belirtti. "Kendisi de söyledi: Ona yardım etmemizi istiyor. Ve bu ona yardımcı oluyor, yöntem öyle hissettirse bile-"

"Yanlış," diye sözümü ve kollarımı göğsümde kavuşturarak kız kardeşlerime döndüm. Boğazıma bir yumru oturdu. "Yanlış hissediyorum."

Mara açıkça, "Onu korumak adına hiçbir şey yapmamak ve sonra da dünyanın etrafımızda parçalanmasını izlemek daha kötü hissettirir," dedi.

"Elbette kabul ediyorum," diye fısıldadım. "Elbette yapmam gerekeni yapacağım. Özür dilerim."

"Özür dilemeye gerek yok. Geriye bakıp hatalarımızdan pişmanlık duyamayız, özellikle de sevgiden dolayı yaptıklarımızdan. Emir eğitimi sırasında öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu. Sadece ileriye bakabiliriz. Bunun dışındaki her şey zaman kaybıdır, kötülüğün kök salması için bir fırsattır. Bu amaçla, görmeniz gereken bir şey var."

Mara köşedeki sandalyeden basit bir kanvas çanta aldı. İçinden deri ciltli küçük bir defter çıkardı. Açtı ve okumaya başladı.

"Sonsuza kadar uzanan bahçeler hayal ediyorum," dedi. "Kanayan ayaklarla dans etmeyi hayal ediyorum, ama acı hissetmiyorum ve adımlarım dünyayı yakut gibi kırmızıya boyuyor."

Sayfayı çevirdi ve devam etti. "'Babam üç gün önce kayboldu. Diğerleri gibi bir anda kaçırıldığını sanmıyorum. Sanırım gitmeye niyetliydi. Bizi terk ettikten iki gün sonra masasında bir mektup buldum. *Seçilmişim. Gitmek zorundayım. Benim için endişelenme. Orada bir kral olacağım. Tanrıların gerçek çocuklarının evcil hayvanı olacağım.*'"

Mara bir sayfa daha çevirdi. "'Onu bulmak zorundayım,'" diye okudu, kelimeler sesindeki gerçekçi sakinlikle daha da korkunç hale geldi. "Moonhollow'a gitmek zorundayım. Anlamıyor musun? Vücudunu tepeden tırnağa yıldız ışığıyla boyayacaklar. Seni her damlası tanrıların kemiklerinden sıkılmış balla kaplı yapraklarla besleyecekler. Bırakın gideyim. Bırakın beni!'"

Defteri kapattı. "Sonuncusu," dedi, "Cawder köyünden, kardeşini öldürmekten yargılanan bir kadının ifadesiydi. Bir süredir hastaydı, onu yatalak bırakan imgelemlerle boğuşuyordu. Bu hayaller onu delirtiyor, çalışamaz, yürüyemez ya da yemek yiyemez hale getiriyordu. Ona bakan erkek kardeşi bir gün öğle yemeğini yedirmeye çalışmış. Ona saldırdı ve komşuları onu yakalayıp yerel hakem konseyine getirmeyi başarana kadar gülerek, kanlar içinde köyün içinden kaçtı."

Kalbim küt küt atıyordu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Okuduğu kelimeler zihnimde huzursuz ve itici bir şekilde dolaşıyordu.

Gemma ciddiyetle, "O zaman daha da kötüleşti," dedi. "Bu yazın başlarında mağaralarda bana gösterdiğin her şey: Sis yangınları, yayılan hastalık, görüler..."

Mara başını salladı. "Ancak imgelemlerin gücü ve sayısı arttıkça, bunlardan muzdarip insanların ne gördüklerine dair bilgimiz de artıyor. Moonhollow." Kaşlarını çatı. "Ve Talan bu kuzey ormanının böyle bir yeri saklıyor mi düşünüyor?"

"Elbette emin olamaz ama-"

"Ama araştırmaya değer." Mara not defterini çantasına geri soktu. "Bu ormanı ben de duymadım ama Tarikat beni nadiren Sis'in o kadar kuzeyine gönderir. Ve eğer bir iblisin bile sınırlarını geçmesini engelleyecek kadar güçlü bir büyü varsa..."

"Ya Kilraith oradaysa?" Sessizce söyledim. Henüz hiçbirimiz onun adını söylememiştik ve ben söylediğim anda sessizliğe gömüldük ve yaklaşan kötü niyetli ayak seslerini dinleyerek beklemeye başladık. Ama tek ses, alt kattaki meyhanenin belli belirsiz neşeli sesleriydi.

Mara gergin sessizliği bozdu. "Eğer oradaysa, onu yakalamak için elimizden geleni yapacağız," dedi hızlıca. "Müdür onu sorgulamak isteyecektir. O bile

kaçırma olaylarının arkasında kendisi yoksa, kimin -ya da neyin- olduğunu bileceğinden şüpheleniyorum."

Ona baktım. "Onu yakalamak mı? Son karşılaşmamızda ondan kaçmayı zar zor başardık."

"Gerekirse onu öldürürüz o zaman. Belli ki onu alt edebilecek güçteyiz. Sadece bunu tekrar yapmamız gerekecek. Her ne kadar böyle bir yarattığı sorgulama fırsatını kaybetmekten nefret etsem de, eğer ölürse, bu dünyada bir iblis kölesinin eksilmesi anlamına gelir. Moonhollow hakkında hiçbir şey bilmeseydi bile, onu güvenli bir şekilde manastıra geri götüremezsek, kendi adıma ondan kurtulduğuma memnun olacağım. Her neyse, bu sadece bir bilgi toplama görevi. Ormanı araştırıp bulmacanın en azından bir parçasını daha ortaya çıkarmaya çalışacağız. Kimseyle savaşmak zorunda değiliz."

"Ve eğer savaşmak zorunda kalırsak, savaşabiliriz ve savaşacağız da," diye ekledi Gemma, "tıpkı Eski Ülke'de yaptığımız gibi. Fae kanımız-"

"*Lütfen* şimdi buna başlama," diye öfkeyle bağırdım ve çaresiz paniğim sesime yansımış olmalıydı, çünkü Gemma konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. Mara'yla bakiştılar; *iki* kız kardeşimin de Felicity Teyze'yle ve annemin ailesinden kim bilir başka kimlerle gizlice yazışıp yazışmadıklarını, sormaya korktuğum sorulara cevap bulmaya çalışıp çalışmadıklarını merak ettim.

Uzun bir sessizlikten sonra Mara basitçe, "Artık uyumalıyız. Geç oldu ve şafakta yola çıkmalıyız."

Elbette haklıydı. Her iki kız kardeşim de giderek daha sık haklı çıkıyordu, sanki her biri benim henüz başaramadığım şekillerde büyümüştü. Bu duygu beni mahcup ediyordu ve yalnız kalmayı arzuluyordum ama onları burada bensiz bırakmaya da dayanamıyordum. Önemli, yeri doldurulamaz bir şeyi kaçıracaktım; en son böyle bir araya geldiğimizde Eski Ülke'den döndükten hemen sonraydı, hepimiz bitkin ve yaralıydık. En azından

Bu gece -en azından bir gece daha- iyiydik. Elimdeyken bunun kıymetini bilmemek aptallık olurdu.

Ben de aralarındaki yatakta sırtüstü uzandım ve seslerinin içime işlemesine izin verdim. Mara manastırdaki bir çamaşırhane kazasıyla ilgili komik bir hikâyeye anlattı; Gemma karanlığın içinde sessizce güldü. Freyda üstümüzdeki yatak başlığına tünemiş, yorulmak bilmeyen bir nöbetçiydi.

Uykuya dalmadan hemen önce iki yanıma uzandım ve kız kardeşlerimin kollarına dokundum; kendi beceriksizliğimden, sevgimi gösterme konusundaki çekingen ve kararsız tavrımdan korkamayacak kadar yorgun ve özlem doluydum. Gemma en küçük parmağını benimkine doladı. Mara tüm elimi kendi elinin içine katladı. Göğsümde bir sızıyla, küçük, hoşnut bir acıyla uykuya daldım.

Ertesi gün Mara hepimizi kuzeye, Tarikat'a ait bir dizi yeşil yola götürdü. Her çıkışta tüm vücudum gerildi, bizi neyin karşıladığına bağlı olarak savaşmaya ya da kaçmaya hazırdım - devriye gezen Gül ya da Eski Çağ düşmanı - ama her yeşil yoldan rahatsız olmadan geçtik. Belli ki Mara kalkan kız arkadaşlarından kaçmak için hangi geçitleri ne zaman kullanacağını biliyordu. Kuzeydeki Vallenvoren köyüne vardığımızda, devasa çam ağaçlarıyla kaplı bir vadinin içine sıkışmış bir haldeydik, Sis'i yıllar önce geride bırakmış olmamıza rağmen sürekli endişelenmekten bitkin düşmüştüm.

Son yeşil patikadan çıkıp dikenlerle kaplı, karışık bir çalılığa girdik. Mara özür dilercesine tısladı ve kılıcıyla dağınıklığa vurdu.

"Belli ki bu yeşil yolu uzunca bir süredir kimse kullanmamış," dedi. "Sis'in yakınlarında çok meşgul olduğumuz için kuzeydeki tipik devriyelerimizi sürdüremedik."

Gareth, Ivyhill'den yanımızda getirdiğimiz yiyecek, giyecek ve diğer silahlardan biri olan kendi kılıcıyla onun peşinden koştu.

Afet durumunda iyileştirici malzemeler.

"Dur, sana yardım edeyim," dedi, bıçağını cesurca savurarak; ama bıçak hemen dikenlere takıldı ve yüzü utançtan kızararak bıçağı beceriksizce çekip kurtarmak zorunda kaldı.

Mara alaycı bir ifadeyle yanından süzölerek geçti ve ağaçların arasından bir binanın silüetini işaret etti. Kasabanın uzak tarafında, kayalık bir tepenin üzerindeydi. Bacalarından dumanlar çıkıyordu, menekşe rengi akşam göğüne karşı yumuşak bir siyahtı.

"İşte orada," dedi. "The Torch and Thorn. Gece orada kalacağız."

"Daha önce oraya gittin mi?" dedi Ryder, çıplak elleriyle çalılıkları iterek ilerlerken. Dikenler elbiselerine takılıyordu ama Ryder dikenlerin dişlerine aldırıyor gibiydi.

Mara, "Bir süredir değil ama Tarikat'ın eski bir dostu Vallenvoren'de yaşıyor ve son yazışmalarda yeni hancılara kefil oldu," dedi. "Bu gece burada güvende olacağız. Vallenvoren sadıklara karşı oldukça dost canlısıdır."

Ryder ikna olmamış görünüyordu. "*Altı* sadık bile aynı anda mı geliyor?"

Mara, "Altivar Dehlizleri'ne hacca gidenler bunu genellikle gruplar halinde yaparlar," diye yanıtladı. "Kuzeye yolculuk kolay bir yolculuk değildir. Yapılmamış Topraklar'a yaklaştıkça arazi daha da sertleşiyor."

"Hâlâ yapabiliyorken geri dönmen için seni uyarır gibi," dedi Gemma sessizce. Talan'a sertçe yaslanmıştı, solgun teni o kadar çok yeşil yoldan geçtikten sonra terden parlıyordu.

"Kesinlikle," dedi Mara, neredeyse neşeyle. "Hadi, aşağı inelim. Açlıktan ölüyorum."

Onu vadiye kadar takip ederken, haklı olduğunu, beş Meshedilmiş insan ve bir iblisin gelişinin şüphe uyandırmayacağını umuyordum. Ama elbette kılık değiştirmiş olacaktık ve Mara'ya inandım ki

Bu yol, tanrılara saygılarını sunacakları Altivar Dehlizleri'ne giden sadık vatandaşlar tarafından sıkça kullanılırdı. Hiç bu kadar kuzeye gitmemiştim; arazi sert ve soğuktu, göz alabildiğine uzanan kayalar, çamlar ve dağlardan başka bir şey yoktu. Gökyüzü uçsuz bucaksız ve yıldızlarla doluydu ve ufukta parlak renklerden oluşan kıvrımlı şeritler vardı.

Onların ne olduğunu biliyordum - Tanrıların Yankıları, Tanrıların öldüğü yüzyıllar önce gerçekleşen Unmaking'ten sonra geride kalan doğal bir fenomen. Işıklar hiç kimseye zarar vermemiş ya da tanrıların ölümünün kalıntılarından başka bir şey olmadıklarını göstermemişti, dünya üzerinde bir tür güzel yara izi, ama onları görmek, tüm bunları görmek beni huzursuz etti. Kendimi açıkta ve savunmasız hissettim, sanki hayalet gözler her yerdeydi ve beni tepeden aşağı, Vallenvoren'in neşeli ışıklarına doğru izliyorlardı. Torch and Thorn'a vardığımızda ve hancıdan üç odamızın anahtarını aldığımızda - George adında, uzun boylu, solgun ve tombul, yumuşak, dostane gözleri ve aslan gibi kükreyen kahkahası olan neşeli bir adam - hemen üst kata kaçmak ve ayrılma zamanı gelene kadar saklanmak istedim.

Ama Mara buna izin vermedi. "Birlikte yiyip içeceğiz," dedi . "Burada yemek odasında oturacağız ve eğleneceğiz. Müdür'ün eğitim sırasında bize öğrettiği bir başka şey de buydu. Tarikat'ın bir parçası olmak sadece silahlarla eğitim almak ve vücudunuzu güçlendirmek demek değildir. Bir grubun parçası olmak, bir birim olarak savaşmaktır. Ve bir birim sıradan şeyleri birlikte ne kadar sık yaparsa, birlikte o kadar iyi savaşırlar."

Gareth biraz fazla hevesli bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum. Tamamen mantıklı."

Ryder homurdanarak onayladı. Sonra avucunu tezgâha vurdu ve barmene, "Elinizdeki en iyi biradan altı pint," dedi.

Kalabalık masalar arasında ilerlerken Gemma'nın büyüleyici büyüünün soğuk dalgalanmasının üzerimden kaydığını hissettim, buna Talan'ın şeytani gücünün sıcaklığı eşlik etti ve yanından geçtiğimiz herkesi kayıtsızca neşelendirdi. Umarım yeteneklerinin birleşik gücü

Bu kadar kuzeyde bizi tanıyabilecek herhangi birinden yüzümüzü gizliyorduk ama yine de bu his sinir bozucuydu. Sonra Gareth'ın Mara'nın peşinden aceleyle koştuğunu fark ettim ve yüzündeki tanıdım, ne kadar çekici olsa da - merak, sorular, profesörlük hevesi- ve birden tek düşünebildiğim aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurmak oldu.

Kolundan tuttum ve onu hiç de nazik olmayan bir şekilde, açıkça yapmak istediği gibi Mara'nın yanına değil, benim yanıma oturmaya yönlendirdim. Hepimiz bir köşeye sıkışmış küçük bir masanın etrafındaki yerlerimizi alırken bana sinirli bir bakış fırlattı. Duvar askılarındaki meşaleler ve tavandan sarkan küçük demir avizelerdeki mumlar her şeyin üzerine yumuşak bir parıltı yayıyordu. Kahverengi tenli ve siyah omuz hizasında bukleleri olan iri yapılı bir barmen içkilerimizi getirip masaya bırakırken Gareth'a yaklaştım ve öfkeyle fısıldadım: "Eğer kız kardeşime sarkıntılık etmeyi bırakmazsan, ben-"

"Onun için yanıp tutuşmuyorum," diye cevap verdi. "Sadece..." Masanın öbür ucundan ona bakmaya devam etti, yaptığı her şeyi -sandalyesinde kaymasını, fincanını dudaklarına götürmesini- saygıyla izledi. Görünüşe göre kadının göz alıcı görünümünü ilgisini azaltmamıştı.

Ben daha bir şey söyleyemeden Mara onu bakarken yakaladı ve tek kaşını kaldırdı. "Sadece söyleyin, Profesör."

Bu Gareth'ı hazırlıksız yakaladı. Ona gözlerini kırptırdı ve burnunun üstündeki gözlüklerini beceriksizce düzeltti. "Ben... ne?"

"Benden etkileniyorsun, sadece benden değil, benim türümden. Güller. Bağlama büyü, nasıl dönüştüğümüz, gizemimiz. Profesörünüzün beynindeki çarkların döndüğünü buradan görebiliyorum. Sorularınız var." Mara fincanından uzun bir yudum aldı, sonra onu yere koydu. "Öyleyse sorun."

"I..." Gareth çabucak toparlandı ve şaşkınlığını o bildik atılgan gülümsemesinin küçük bir yankısıyla gizledi. "Pekala. Madem ısrar ediyorsunuz. Siz Güller gerçekten de herkesin söylediği kadar kurnazsınız."

Mara onun ilgisinden rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine, sanki bir çocukla dalga geçiyormuş gibi eğlenmiş görünüyordu. "Peki *biz Güller* hakkında tam olarak ne duydunuz, Profesör?"

"Fiziksel gücünüzün Edyn'deki başka hiçbir varlıkla kıyaslanamayacağını. Sizi Sis'e bağlayan büyü'nün, denemelerinizden sonra Gardiyan tarafından gerçekleştirilen karanlık bir ritüel tarafından kemiklerinize işlendiğini. Kadından canavara dönüşümün her seferinde acı verici olduğunu."

Konuşamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Mara sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde hâlâ o neşeli ifade vardı. Talan söze karışmaya hazırlanır gibi boğazını temizledi ama Gemma, yolculuğumuzdan dolayı hâlâ kül rengi olan yanağına bir öpücük kondurup saçlarına bir şeyler fısıldayarak onu susturdu. Talan'ın endişeli ifadesi yumuşayarak öyle bir sevgiye dönüştü ki, görmeye dayanamadım. Gemma'nın öpücüklerinden daha fazlasını almak için döndü, biri alnına, diğeri dudağına ve onları gizleyen sade cazibeleriyle bile, orada köşede o kadar güzel görünüyorlardı, kendi şefkatli dünyalarına o kadar tamamen sarılmışlardı ki, ellerime bakmak zorunda kaldım, yanaklarım alevlendi ve vücudum aniden Ryder'ın kalçasının masanın altında benimkine dokunduğunu çok fazla fark etti.

"Kadından *hayvana* mı?" Mara, Gareth'a şöyle diyordu. "Sizce işler böyle mi yürüyor Profesör?"

"Eğer öyle değilse, lütfen bana nasıl olduğunu anlat," dedi, bu kadar mahcup olmasaydım sevimli gelebilecek bir tür kayıtsız ciddiyetle. "Gerçekten büyülendim, başka bir şey değil. Gördüğünüz gibi ben bir arcana öğrencisiyim ve siz bizim dünyamızda var olan Eski Ülkeden bir varlığa en yakın şeysiniz. Sen..." Elini göz alıcı kahverengi saçlarında gezdirerek çaresiz bir kahrkaha attı. "Sen benim için bir harikası. Ve lütfen, bana Gareth diyebilirsin."

"Yapmamayı tercih ederim," diye cevap verdi Mara. "Eğer bana incelenecek bir numune muamelesi yapacaksanız, ben de size bir muayeneci muamelesi yapacağım ve hiçbir şey

daha fazla."

Bu söz muhtemelen başka birini utandırıp sustururdu ama Gareth hiç istifini bozmadı. Mara'ya, onu yüzlerce başka kadına gösterirken gördüğüm o çekici sırıtışını gösterdi, bu da bende ona sert bir tekme atma isteği uyandırdı ama ben bunu Ryder koluma dokundu. Elini bileğime sanki kuru bir kış gününde metale dokunarak enerji yüklenmişim gibi içimde bir ısı şoku yarattı.

"Onu hemen öldürme," diye mırıldandı Ryder, göz alıcı gri gözleri parlıyordu. "Kederli bir adamı eğlencesinden mahrum mu bırakacaksın?"

Bu beni kızdırdı. "Peki Alastrina senin seçtiğin kişi hakkında ne düşünüür? *Eğlence* mi?"

"Ah, hepimizin kesinlikle ondan aşağı olduğumuzu düşünürdü," diye cevap verdi hemen, "ama burada değil, değil mi?" Yüzünden bir gölge geçti ve eğlenen ifadesi kapandı. Fincanından agresif bir yudum aldı. "Lütfen, bırak onu yok etsin ve ben de bundan zevk alayım."

Bileğime bir dokunuş daha yaparak sözlerini yumuşattı ama bu his ne kadar tatlı olsa da, birden orada olmaya daha fazla dayanamadım. Gareth ve berbat davranışları, Mara'nın bunu hak etmediği halde hoş görmesi, Gemma ve Talan'ın köşede el ele tutuşmaları, bir tür aşıklar konferansında başlarını birbirine yaklaştırmaları... ve yüksek raflı odanın gürültü ve kahkaha vızıltısından boğulduğumu hissettim. Ve sonra Ryder vardı: bana çok yakın, yanımdaki bankta o kadar büyük ve sıcaktı ki, Gemma ve Talan'ın yaptığı gibi birbirimize sokulduğumuzda nasıl görüneceğimizi hayal etmeye başlamam fazla zaman almadı. Ryder'ın kaslı vücudu benim daha ince, daha küçük olan vücudumun üzerinde yükseliyor; nasırlı elleri Talan'ın Gemma'nıninkine dokunduğu gibi benim yüzüme dokunuyor. Kulağıma ne fısıldayacaktı? Etrafımdaki dünyayı fark etme zahmetine giremeyecek kadar başka bir insan tarafından tamamen büyülenmiş olmak nasıl bir his olurdu?

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim. "Yorgunum ve bunun için burada olmama gerek yok." Öfkeli ve yorgun bir şekilde tüm masaya el salladım ve Gareth ile Ryder'ın arasından çıktım. Mara'dan anahtarı aldım ve kalmam için beni rahatsız etmediği için ona teşekkür eden bir bakış attım.

Üst katta, Mara'yla paylaşacağım odayı buldum: sekiz numaralı oda, temiz ve düzenli, duvara dayalı kocaman, cılız bir yatak ve köşede sıcak sıcak çtırdayan küçük bir ocak. Yatak davetkâr, şöminenin yanındaki sandalye rahat görünüyordu ama tek yapabildiğim yerde volta atmaktı, bedenim sıkıntı, özlem ve şaşkın bir öfkeyle öylesine hırıltılıydı ki onu nasıl çözmeye başlayacağımı bilmiyordum.

Sonra kapı sessizce çalındı.

Özür dilemeye gelen Gareth'ı ya da benim için endişelenen ve Gareth'ın affedilmez müdahaleciliğinden aniden bıkan Mara'yı görmeyi umarak, kapıyı açmak için odanın öbür ucuna fırladım.

Ama onun yerine Ryder eşikte durmuş, korkutucu sakalının altında düşünceli bir kaş çatarak ciddi ve mahcup görünüyordu. Gemma onun büyüsunü serbest bırakmıştı, benimkini de.

"Böyle davrandığım için özür dilerim," dedi bana hoyratça. Mavi bakışları yüzümde gezindi, sonra yere düştü. "Affet beni."

"*Seni affetmek mi?*" Bir an için irkildim ve aklım başıma geldi. "Bencil dürtülerini nasıl kontrol edeceğini bilmesi gereken yetişkin bir adam gibi değil de, aşık bir çocuk gibi kız kardeşime yaltaklanan sen değildin."

Ryder'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Hayır, ama endişelerini görmezden geldim. Onları hafife aldım. Ve kız kardeşim hakkında şaka yapmamalıyım."

"İstediğin konuda şaka yapabilirsin. Size ya da herhangi birine nasıl yas tutacağınızı, nasıl korkacağınızı söyleyecek biri değilim."

"Yine de zevksiz bir hareketti."

Biraz güldüm. "Bu seni daha önce hiç durdurmadı." Hemen yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Bu yersizdi. Gerçekten çok yorgunum."

Sonra ondan uzaklaştım ve öfkeli adımlarıma devam ettim.

Ryder bir süre beni izledi. "Yorgun görünmüyorsun. Bir şeyleri yumruklamak ister gibi görünüyorsun." Durakladı. "Belki de istersin?"

"Hayır. Evet. *Evet.*" Volta atmayı bırakmaya cesaret edemedim; bırakırsam ne söyleyeceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim. Şaşkınlıktan ağlamaya başlayacağımdan şüpheleniyordum ki bu düşünce bile dehşet vericiydi. "Peki. Kapıyı kapat."

Ryder itaat etti, sonra odanın ortasını temizlemeye başladı, benim savaş yolumdan ustalıkla sıyrıldı. Yırtık pırtık bez halıyı rulo yapıp kenara itti, ardından eleştirel bir gözle alanı değerlendirdi. "Acaba yatağın yerini değiştirebilir miyiz?" diye düşündü.

Ryder'ın uyumam gereken yatağın yakınında ya da içinde bir şey yapması düşüncesi beni yakıyordu. Yüzümü görememesi için yolumu değiştirdim, her adımda daha öfkeli, daha şaşkın, daha sinirli hissediyordum. Ryder'ın elinin bileğimin hassas derisinde hissettiği duyguyu aklımdan çıkaramıyordum - bu kadar küçük bir dokunuş, tanıdığım başka birini böyle bir duruma sürükleyecek bir şey değildi ama yine de beni tamamen çözmüştü. Ryder'ın beni ahırında öptüğü düşüncesi aklıma geldi - elleri beni kendisine doğru kaldırıyor, dudakları boynuma nazik öpücükler konduruyordu.

Bu hissi hatırlamak beni titrek ve kararsız hissettirdi. Göğsüm özlemle daraldı. "Düşmanlarım bana yer açmak için nazik davranıp mobilyaların yerini değiştirmeyecek," diye tersledim. "Bırak onu."

O da onaylarcasına homurdandı. "Yeterince adil." Yer değiştirdiğini duydum, göz ucuyla yumruklarını kaldırdığını gördüm. "Şimdi-"

"Hayır. Bekle." Köşeye bakarak durakladım, sonra döndüm ve kendimi durduramadan ona doğru gittim. Belki de beni delice bir şey yapmaya iten onun öpücüklerinin *anısıydı* ya da belki de gerçekten çok yorgundum ve bu yüzden

saçma dürtülere karşı savunmasız. Sebep ne olursa olsun, ona doğru yürüdüm ve birkaç santim ötesinde durdum. Kollarımı onu kucaklayacakmış gibi kaldırdım, sonra beceriksizce yanlarıma indirdim. Gözlerinde bir soruyla beni izliyordu, yumrukları hâlâ dövüşmek için yarı kalkıktı.

"Farrin?" dedi sessizce.

Bir nefes aldım, bıraktım. Kendimi ona bakmaya zorladım. Göğsüm ani, alev alev yanan bir ihtiyaçla ağrırken ona "Beni öpmeni istiyorum" dedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Ryder kollarını indirdi ve temkinli bir şekilde bana baktı. "Seni öpmek mi?" Sesi kesinlikle şaşkıncı.

Aşağılanmış bir halde geri çekilmeye başladım. "İstemiyorsan başka tabii."

"Hayır. Yani, evet." Nefes nefese küçük bir kahkaha attı. "Farrin." Bana doğru uzandı, sonra tıpkı benim yaptığım gibi ellerini iki yanına koydu. Aramızdaki zemine baktı. "Farrin, her gün seni öpmeyi düşünüyorum. Seni hayal ediyorum. I..." Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayd. "Mesele seni *istemek* değil. Ben seni istiyorum. Seninle ilgili her şeyi istiyorum."

Bana öyle bakarken başımın döndüğünü hissettim; yaz gökyüzü kadar mavi gözleri ve görüldüğünden çok daha yumuşak olduğunu deneyimlerimden bildiğim kuzguni siyah saçları olan iri yarı bir dağ gibi bir adam. Yüzündeki ifade, sanki uzun ve soğuk bir karanlığın ardından güneşin doğuşunu görüyormuş gibi, açık bir özlem ifadesiydi. Bu onu yumuşatmış, daha genç göstermişti.

Cesaretimi topladım ve ona doğru bir adım attım. "O zaman beni o gün öptüğün gibi öp," diye fısıldadım. "Lütfen, Ryder."

Sonra bana doğru geldi, nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakın ve dizlerimin çaresiz bir ihtiyaçla sivilaşmasına yetecek kadar uzaktı. Başını eğip ağızını dudaklarıma değdirmesi için can atıyordum.

Ama onun yerine alçak sesle, "Farrin, üzgünsün. Ve bana dedin ki..." Ağzı inceldi. Alnını benimkine dokundurdu, yüzümü ellerinin arasına öyle nazıkçe aldı ki, yapabileceğimi bilmediğim yumuşak bir istek ığı attım.

Titreyerek nefes verdi. "Bana sadece iki kişiyle öpüştüğünü, biriyle sadece bir kez yattığını söyledi. Ve üzđün olduğunu biliyorum. Yvaine'i görmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Bunu yapmanı istemiyorum..." Başka tarafa baktı, çenesi çalışıyordu. Onun sıcaklığı inanılmazdı; kendimi bir kedinin güneş ışığına doğru eğilmesi gibi ona doğru eğilirken buldum.

"Tanrılar," diye homurdandı. "Farrin, sırf üzđün olduğunu için benden bunu istemeni istemiyorum. Arzularını görmezden gelmek istemiyorum. Sen yetişkin bir kadınsın ve ne istediğini biliyorsun. Ama..." Bana baktı, o vahşi mavi gözlerinde bir yalvarış vardı. "Benden ne istersen yapacağım. Ama daha sonra ilk başta istediğine pişman olduğunu fark etmene dayanamam. Bana dürüstçe söyle: *Gerçekten* istediğin bu mu?"

Onun çatışmasına, ciddi yoğunluğuna tanık olduğumda hissettiğim şekfat dalgası beni neredeyse ağlatacaktı. Ona doğru uzandım, ellerim sakalının kaba genişliğine ve üstündeki yumuşak tene dokunduğumda titriyordu. "Beni öpmeni istiyorum Ryder Bask," diye fısıldadım. "Öp beni, lütfen. O gün yaptığın gibi." Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. "Bu ve... daha fazlası, lütfen."

Kızardım, isteğimin sesi kulaklarımda çocukça yankılanıyordu ama Ryder bana sadece gülümsedi ve başparmağıyla alt dudağımlı yokladı. Bu his karşısında ürperdim ve iki elimle ceketini kavradım. Saçlarımlı öptü ve nazikçe burnuna götürdü.

"*Daha fazlası* senin için ne ifade ediyor?" diye mırıldandı, ağzını kulağıma dayayarak.

Gözlerimi kapattım, başımlı hafifçe salladım. Çenemi, boynumu, elbisemin düz dikişli yakasını öptü. Ellerimi kollarından yukarı kaydırdım, onu kendime çektim.

Öpücüklerine ara verdi, sonra dudakları tenimin üzerinde gezinecek kadar geri çekildi. "Farrin," dedi kabaca. "Bana ne istediğini söylemelisin. Benim için *daha fazlası* demek..." Tekrar güldü, yumuşak, hırçın bir sesle tüm ön tarafımlı ürperten ve elbisemin altındaki meme uçlarımlı sıkan, nefesimin boğazımda düğümlemesine neden olan yeni bir his.

"*Daha fazlası* belki de hazır olduğunuzdan daha fazlası anlamına geliyor," diye devam etti. "Ve bu tamamen iyi, ama bilmem gerek. Söyle bana, yoksa vicdanım rahat bir şekilde seni daha fazla öpemem."

"I..." Kendimi ona bakmaya zorladım, sıcak mavi bakışlarıyla tanıştım. Tanrım, gözleri ikiz mücevherler gibiydi, parlak ve muhteşem. "Beni öpmeni istiyorum." Yanaklarım yanarken ona baktım. "Orada, yatağın üzerinde. Ve..." Dudağımı ısırdım.

İnledi ve alnını bir kez daha benimkine dokundurdu. "Ve?" diye fısıldadı.

"Ve sonra ben... Bilmiyorum. Sanırım bana dokunmanı istiyorum." Bu sözleri söylerken, içimdeki, bacaklarımın arasındaki sıcaklık kalçalarımın aşağıya doğru yayıldı. "Bana dokunmanı istiyorum..." Başımı ona doğru salladım. Güldüm, nefesim kesilmişti, her yerim ağrıyordu. "Neresi olduğunu biliyorsun. Söyletme bana."

Ama yapmadı. Bunun yerine saçlarıma yumuşak öpücükler kondurdu ve ellerinden birini yavaşça sırtımdan aşağıya, belimin kıvrımına, aşağıya, karnımın düz düzlemine ve daha da aşağıya kaydırarak parmaklarını üzerime bastırdı, elbisemin kumaşı üzerinden hafif tatlı bir basınç uyguladı.

Bu küçük dokunuşun verdiği haz bile muhteşemdi, tüm vücuduma alev alev bir sıcaklık yayılıyordu. Başım dönerken haykırdım ve kolunu kavradım.

"Burası mı?" diye fısıldadı, sesi, nefesi ve dudakları boğazımın çukuruna değiyordu. "Sana dokunmamı istediğin yer burası mı?"

Çılgınca başımı salladım, kelimelerimi buldum. "Evet, işte," diye soluk soluğa bağırdım ve bir sonraki an beni kollarının arasına aldı. Kapıyı kilitlemek ve beni yatağa götürmek için dört uzun adım attı ve sonra beni yatağa indirdi

-Altımdaki yastıklar ve üstümdeki Ryder, dikkatlice yanıma yerleşmeden önce vücudu bir an için benimkinin üzerinde gezindi. Ona doğru döndüm, beceriksizce bir şevkle onu aradım ve kolları beni sardı, güçlü ve sıcaktı,

Ve beni tıpkı o gün ahırda onu durdurmadan önce öptüğü gibi öpüyordu - sıcak, aç öpücükler, derin ve yiyip bitirici, sanki o açlıktan ölmek üzere olan bir adam ve ben de onun önüne serilmiş bir ziyafetmişim gibi. Öpüşme konusunda acemiymdim, gergin ve beceriksizdim, belki biraz fazla hevesliydim ama bu endişeler aklıma girer girmez Ryder'ın öpücükleri onları kovdu.

Dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmadı: kulaklarımın hemen arkasındaki yumuşak deri, çenemin çizgisi, hatta bileklerimin kıvrımları. Hiçbir şeyin bundan daha iyi hissettiremeyeceğini düşündüğüm anda -dudakları üzerimde, öpücükleri ensemden, saçlarımın altında- harekete geçti, farklı bir şey denedi, şefkatli, vahşi ve tamamen yeni bir şey. Yakamdaki düğmeleri çözmeye başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Sadece başımı sallayabildim, içgüdü ve ihtiyaç cehennemine dönen bedenime doğru bastırdım. Yavaşça ilerledi, bir sonrakine geçmeden önce ortaya çıkardığı her yeni ten parçasına öpücükler kondurdu. Dişleri köprücük kemiklerimi hafifçe sıyırdı ve göğüslerimin ilk hafif kabarıklığını ortaya çıkaran düğmeye ulaştığında kısık bir inilti çıkardı, nefesi tenimde sıcaktı, elleri belimi kavrarken biraz titriyordu. Daha fazla düğme açmadan uzandım ve ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

Bir anda durdu ve beni bulmak için geri geldi, benim kadar zor nefes alıyordu. Çeneme, yanaklarıma öyle yumuşak öpücükler kondurdu ki, bir an için onu kendime doğru çekip saçlarına gülümsemek zorunda kaldım.

"Durmalı mıyım?" diye sordu. "Bu çok mu fazla?"

"Hayır, lütfen yapma. Ben sadece..." Açık bedenime, çıplak soluk tenime baktım ve ne tamamen dehşet ne de tamamen arzu olan bir heyecan hissettim. Karışık ve ikisinin arasında bir şeydi ve açıklarken utanmamaya çalıştım. "Bu kadar yeter, lütfen. Ben... Ben çıplak olmak istemiyorum. Şu anda değil."

Başını salladı, zorlukla yutkundu. "Tabii ki." Beni tatlı ve yavaş bir şekilde öptü, sonra saçlarımdan kopan altın sarısı uzun bir tutamı buldu.

saç örgüsünü ördü ve yüzünü ona gömüp derin derin nefes aldı. Bir süre sonra, "Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Eğer yapmazsan, seni yumruklamak istemediğim konusundaki fikrimi değiştireceğim," dedim hemen ve o da saçlarıma gülerek, "Pekala, aşkım. Yavaş yavaş başlayacağız. Durmamı istediğin anı bana söyle."

Kendini üzerimde tuttu, tembel, telaşsız öpücüklerle beni vücuduna doğru çekti, her biri beni sarhoş hissettirdi ve ayak parmaklarıma kadar vızıldadı. Sonra kalçasını nazikçe bacaklarımın arasına itti ve bir nefesle ona yapıştım, içimdeki eski ve ilkel bir şey ona karşı hareket etmemi söylüyordu. Kalçalarımı yavaşça, biraz da tedirgin bir şekilde çeviriyordum ve kaslı kalçasının göbeğime yaptığı her baskı beni bayıltan, yatağın üzerinde nefes nefese bırakan derin bir zevk dalgası yaratıyordu.

"İşte bu," dedi ve eğilerek boğazımı öptü. Dudaklarının dokunuşuyla sessizce inledim ve ona doğru yükseldim. Umutsuzca omuzlarını kavrayan ellerimi buldu, parmaklarını nazikçe açtı ve kollarımı yastıklara bastırarak beni şefkatle altına sıkıştırdı.

Onun tarafından kapana kısılmış olma hissi -vücudunu benimkinin üzerinde tuttuğu tatlı özen- dudakları ve diliyle boynumu nazikçe emerken saçlarına doğru soluk soluğa kalmama neden oldu. Her temas noktasında -ellerimi tuttuğunda, ağzı benimde, kalçası bacaklarımın arasında- ateşten daha fazla yanıyordum.

Parmaklarını vücudumda gezdirmek için ellerimi serbest bırakarak yer değiştirdiğinde, istemeden de olsa bir protesto çılgılığı attım. Durakladı; ellerini üzerimden kaldırdı.

"Durmalı mıyım?" diye sordu, arzusunun sıcaklığının acilen kalçama baskı yaptığını hissettiğim bile kaşları endişeyle çatıldı.

Onu öpebilirdim; öptüm, yüzümü sessiz bir davetle onun yüzüne çevirdim. "Hayır, durma," diye mırıldandım yanağına karşı. "Sadece... Hoşuma gitti

üstümdeyken, her yanımdayken, beni yerimde tutarken," diye fısıldadım. "Tek hissedebildiğim sensin. Benim küçüklüğümün yanında senin gücün. Kapana kısılmış gibi hissediyorum ama iyi anlamda. Güvenli bir şekilde."

Bu şimdiye kadar söylediğim en utanç verici şeydi ve belki de en doğrusuydu, çünkü ardından bir huzur duygusu geldi - bir tür netlik, bir doğruluk, sanki hayatım boyunca aradığım kelimeleri nihayet bulmuştum. Ryder bana gülümsedi, yargılamak ya da şaka yapmak için değil, dokunuşunu daha da şiddetle özlememe neden olan bir sevgiyle.

Yanıma kaydı ve "Bunu yaparken bana bak Farrin" dedi.

Sesi sert bir okşayıştı, arzumun bulanıklığında yol gösterici bir ışıktı ve bana ne yapacağımı, nereye bakacağımı söylediğini duyduğumda hissettiğim rahatlama çok büyüktü. Başım döndü, sınırsız bir mutlulukla gülümseyerek ona itaat ettim, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Kollarımı öptü, bileklerimden omuzlarıma kadar, her öpüşü kucağında kaymama ve iç çekmeme neden oldu. Sonra iki elimi bir elinde topladı ve başımın üzerinden yavaşça çekerek yastıklara yasladı.

Bakışlarını sürekli üzerimde tuttu ve gözleriyle karşılaşmaya zor da olsa dayanabildim, ellerimi başımın üzerinde tutmayan diğer eli vücudumdan aşağı kayarken bile kendimi ona bakmaya zorladım. Acele etmiyordu, ben altında nefes nefese kalırken parmakları yarı giyinik gövdemde geziniyordu, kalçalarım hâlâ onun kalçasında dönüyordu. Sonra eteklerimi kaldırmaya başladı, bacaklarımın üzerinde küçük daireler çizdi.

-Dizlerimde, kalçalarımda, titreyen her tenimde... Ta ki taytımın üst kısmını bulana ve önce bana bakıp yavaşça bacaklarımdan aşağı çekmeye başlayana kadar. Dizlerime ulaştığında onu durdurdum.

"En azından bir kısmı üzerimdeyken kendimi daha güvende hissediyorum," diye açıkladım, mutlak sevincimin içinde bile böyle bir istekte bulunduğum için utanç duyuyordum. Ama Ryder sadece başını salladı ve beni tekrar öptü, uzun ve yavaşça, eli bir kez daha sıkışmış eteklerimin altına kayarken. İç çamaşırım güzel ya da özenli değildi.

-sadece düz keten ve üstte onları yerinde tutmak için basit bir fiyonk- ama Ryder ona dokunduğunda, ıslak kumaş üzerinde daireler çizmek için uyluklarımı hafifçe ittiğinde, yanımda ürperdi ve saçlarıma sessizce küfretti.

"*Siktir*," dedi kabaca ve sesinin tınısı -o kadar erkeksi, derin ve aç, bana dokunmaktan tamamen vazgeçmiş- beni biraz haykırmaya, yumuşak, iniltili bir hıçkırığa ve vücuduna doğru eğilmeye itti. Bir eli benimkini başımın üzerinde tutmaya devam ederken, diğer eli iç çamaşırlarımın altından kayarak beni ıslak, sıcak ve ağrıyan bir halde buldu. Keskin bir iniltiyle kalçalarını benimkilere bastırdı ve beni öptü -sert, çaresizce- ta ki ikimiz de nefes almak için uzaklaşmak zorunda kalana kadar.

"Bu iyi mi, Farrin?" diye homurdandı, başparmağı etrafımda dolaşıyordu. Çaresizce başımı salladım, dokunuşunun altında titriyordum.

"Hayır, hayır, tanrılar, lütfen Farrin, *söyle* bana," dedi, o alev alev yanan mavi gözleriyle bana bakarak. "Söylediğini duymam gerek."

"İyi hissettiriyor," diye nefes nefese ona sarıldım. "Ryder, çok iyi hissediyorsun, ben..." Başımı yanağına doğru salladım, yüzümü saçlarının yumuşak siyah dökülüşüne çevirdim. Ona karşı utanmazca hareket ediyordum, kalçalarımı ona doğru eğiyordum, böylece ben sormadan ne istediğimi anlayacağını umuyordum ve tabii ki anladı. Saçlarıma fısıldadığı sert bir küfürle bir parmağını içime kaydırды.

"Böyle mi?" diye sordu, bana doğru, içimde hareket ederken sesi gerilmişti, başparmağı hâlâ daireler çiziyor, eli hâlâ beni yatağa sabitliyordu.

"Evet," diye nefes aldım, biraz hıçkırarak; içimde yükselen görkemli, altın haz hızla yükseliyordu. "*Evet-*"

Ve sonra artık konuşamıyordum, Ryder'ın, kendi titreyen, uğuldayan bedenimin sancıları içinde çaresizdim. Uzun bir süre ona sarıldım, kalbim coşkulu bir davul gibiydi ve sonra aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladım, yüzümü onun göğsüne sakladım. Kahkahalarımın gözyaşlarımı gizlediğini fark etmesi bir anını aldı; biraz gerildi ve uzaklaşmaya başladı.

"Hayır, lütfen gitme," diye fısıldadım. Yaklaştım, bir bacağına benimkinin üzerine atıp beni tatlı bir şekilde kendine çektiğinde sessizce sevindim. Gözlerinde bir soru vardı; yanıt olarak sadece gülümsedim, yanaklarımda utangaç bir sıcaklık belirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Şu anda başka ne söyleyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ben... yakında sanırım cesaretimi kaybedeceğim."

Bunun gerçekleştiğini şimdiden hissedebiliyordum: vücudumun ne kadarının çıplak olduğunun farkındalığı, sadece birkaç saniye önce gevşek ve mutlu, hatta boğucu hissederken bunun beni gerginleştirdiğinin bilgisi. Ben, Farrin Ashbourne, bir erkeğin kollarında mutluluk içinde yatıyordum, hem de herhangi bir erkeğin değil, *Ryder Bask*'ın.

Yüzümü sildim, gözlerimi sımsıkı kapattım, bedenimin rahatlamasını diledim, zihnime endişeli gevezeliğini durdurması için yalvardım.

"Güvendesin, Farrin" dedi Ryder'ın nazik sesi. Sırtımda aşağı yukarı uzun, tembel çizgiler çizdi ve bir süre sonra yatağın ayak ucundaki yorganı bulup bedenlerimizin üzerine çekti. Ona sarılmış olmanın verdiği his çok lezzetliydi ve rahatlatıcıydı ama bu bile zihnimi sakinleştirmeye yetmedi. Birdenbire bunun adil olmadığını düşündüm. Bencilce davranmıştım. Aşıklar sevgilerine karşılık verirler, değil mi?

Konuşmaya başladım, tereddüt ettim, tekrar denedim. "Ryder. İhtiyacın var mı... ya da istiyor musun..."

"İstemek, kesinlikle. Ama ihtiyaç? Hayır, Farrin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer *istersen* daha fazlasını yapmak istiyorsun, bu bir şey, ama sanmıyorum. Bu gece değil."

Ona bakacak gücü kendimde bulamadım. "Bu gece olmaz," diye sessizce kabul ettim. "Bu benim için çok büyük bir şeydi. Yapmam gereken..." Bitiremedim, kelimeleri bulamadım.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Ryder anlıyor gibiydi. Alnımı, yanaklarımı, saçlarımı öptü. Gözlerimi kapattım ve her birinin tadını çıkardım. Onun öpücüklerinden bıkmayı hayal bile edemiyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Ryder'ın ceketindeki en yakın düğmeyi endişeyle kopardım.

"Senin için şarkı söyleyebilirim," dedim sessizce. "Eğer istersen. Sana veremem..." Korkunç bir şekilde utanarak dudağımı ısırdım. Birden önerim aptalca göründü. "Ama sana bir şarkı verebilirim. Yeni bir tane, sadece senin için yazılmış."

Ryder başını eğip bana baktı. Yüzündeki ifade şaşkın bir sevinç ifadesiydi.

"Bunu benim için yapar mısın?" dedi. "Farrin..." Parmaklarımı öptü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Onur duyarım," dedi ciddiyetle, "ama buna gerek yok."

Böyle dedi, ama gözlerindeki o yumuşak ışığı, bu fikre nasıl kapıldığını gördüm ve hemen bunun gerekli *olduğunu* hissettim - onun için değil, benim için. Ona böyle bir mutluluk vermek bir tür zaferdi; eğer sinirlerim beni onunla başka bir kadın gibi yatmaktan , o zaman ona başka hiçbir kadının veremeyeceği şeyi verecektim.

Utangaç bir şekilde kollarımı ona açtım ve bana doğru yerleştikten sonra - dikkatlice, saygıyla, sanki beni ezmekten korkuyormuş gibi - parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başladım, birbiri ardına uzun vuruşlar yaptım, nefes aldım ve şarkı söyledim.

Basit bir melodiydi, sözsüz ama tatlıydı ve notalar bana kolayca geldi, yumuşak bir bahar yağmuru gibi zihnime düştü. Sığınak, basit bir sevinç, dikkatli bir şefkat; ona şarkı söylerken kalbimde taşıdığım duygular bunlardı ve ensesindeki derinin tüylerimi diken diken ettiğini hissettiğimde, notaların etrafında gülümseyerek onları daha da tatlandırıdım. Kollarımda titredi ve yanağımı başının tepesine bastırdım, gözlerimi kapattım, saçlarına ağrıyan bir arpej mırıldandım.

Sonra kapı çalındı ve bizi hayallerimizden kopardı.

"İşgal edildi!" Ryder keskin ve öfkeli bir şekilde havladı ve gelen her kimse bizi bir daha rahatsız etmedi. Onun Gemma olduğunu hayal etmekten acımasız bir zevk alıyordum, iyi geceler demeye gelmişti ve şimdi bu odada neler olduğunu fark edince şok olmuştu.

Her zaman bu tür şeylerden aciz olduğuna inandığı en büyük kız kardeşinin odasına.

Bu düşünce, zihnimin kenarlarında gezinen şüpheden beni uzaklaştıracak kadar eğlenceliydi. *Ryder sadece sana acıyor, hepsi bu. Bu aslında seks değildi; sayılmaz. Şans eseriymiş; bunu bir daha başaramazsın. Herkesin düşündüğü kadar soğuk ve tuhafsin. Şarkı söylemeye devam et. Belki bu onun hayal kırıklığını hafifletir.*

Kötü düşüncelerle sertçe savaştım, Mara'ya gece odamızı devraldığı için sessiz bir özür gönderdim ve Ryder'ın bedenine dönerek yüzümü göğsüne sakladım. Sessiz isteğimi anladı ve tam da umduğum gibi bana sarıldı, alnımdan öptü, üzerimi iyice örtmek için yorganı yeniden düzenledi. Bitmemiş şarkım havada asılı duruyordu ama Ryder aldırıyor gibiydi. Biraz mırıldandı, derin, tatmin edici bir ses. İlkel, memnun. Ceketinin içine gülümsedim ve okşamalarının beni uyutmasına izin verdim.

Ertesi sabah, kuzeye Altivar Manastırları'na giden ve sık sık seyahat edilen yol boyunca birkaç ahıra sahip olan bir tüccardan at satın aldıktan sonra Vallenvoren'den ayrıldık. Ryder yola çıkmadan önce her biriyle konuştu -dört yorgun iğdiş ve iki yumuşak gözlü kısrak, hepsi de tüylü ve tıknaz, dünyanın bu ıssız bölgesine Ryder'dan bile çok daha fazla alışmış iyi dağ atları.

Sırayla atların her birine giderken ona çok fazla dikkat etmemeye çalıştım, derin sesi adını hatırlayamayacak kadar dikkatimin dağıldığı hayvani bir dilde mırıldanıyordu. Bir gece öncesini düşünmeye devam ettim, görüntüler ve hisler dalga dalga bana geri dönüyordu - Ryder'ın üzerimdeki, *içimdeki* elleri, dudakları tenimde sıcak bir yol açıyor, vücudum onun dikkatli, sıkı kavrayışında bükülüyordu.

Gruptan uzaklaştım, Ryder'ın daha önce ziyaret ettiği ve şimdi yaşlı kulakları dikilmiş ve Ryder'ın açıklıktan geçişini izlerken gözleri yeni bir heyecanla parlayan en yakınımıdaki iğdişin kalın kahverengi yelesini okşadım. Bu duyguyu biliyordum. Kendi kendime gülümseyerek dudaklarıma dokundum. Gözlerimi kapatsam her şeyi yeniden hissedebilirdim: yatak, Ryder'ın kolları, onun dokunuşu altında parçalanmanın verdiği o akıl almaz haz...

Birdenbire Gareth yanımda belirdi, kısırağın heybesine erzak yüklüyormuş gibi yapıyordu. Ama yüzündeki ifadeyi gördüm ve önceki gecenin tüm iyiliğinin bir utanç dalgasıyla içimden akıp gittiğini hissettim.

"Ee," dedi sırtarak, gözlüklerinin arkasından parlayan gözleriyle, "dün gece biraz heyecan olduğumu duydum."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Kız kardeşime olan korkunç saplantın dışında herhangi bir şeye dikkat etmeyi başarmana şaşırdım."

Gülümsemesi soldu. Utangaç bir ifadeyle toprağa baktı. "Bunun için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Mara'dan ve diğerlerinden de özür diledim. Bana ne oldu bilmiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve omzunun üzerinden belki de Mara'yı arar gibi baktı, sonra gerçek bir pişmanlık ifadesiyle bana döndü. "Gerçekten, Farrin. Birçok yönden alçağın tekiyim, biliyorum ama aptal değilim ve Mara'ya ve Tarikat'a son derece saygı duyuyorum. Ama onların varlığından etkilenmeden de edemiyorum. Onlar bir imkansızlık, sıradan bir dünyada bir mucize. Ve Mara'nın o gün priori'de dönüştüğü şekil - korkusuz, gözü kara. Kız kardeşlerine seslenirken ve tanrıların bildiği şeyle yüzleşmek için Sis'e doğru yırtarak giderkenki gücü..."

"Pişman olduğuna beni ikna etmek için pek bir şey yapmıyorsun," dedim sertçe.

Kendini biraz salladı. "Hayır, haklısın. Beni büyülemeleri önemli değil. Onlar insan, olağanüstü yetenekleri ne olursa olsun saygıyı hak eden gerçek insanlar."

Malzemeleri toplamayı bırakmıştı, kendi saçmalıkları yüzünden çalışmaya devam edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı sanırım. Ona gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Yeterince samimi davranıyordu ama hayal kurmamı bölmüştü ve Ryder'ın öpücüklerinin hatırası bu kadar yakınımıdayken ona bu kadar yakın olduğum için garip bir şekilde suçlu hissediyordum. Onun bıraktığı yerden devam ettim, paketlenmiş yiyecekleri heybeye tıktırdım.

"Kadınlara gerçekten saygı göstermeye başladığın gün," dedim sinirli bir şekilde, "Heldine ve benim gibi gerçekten önemsedığın tek tek kadınlara değil, kim olurlarsa olsunlar tüm kadınlara saygı göstermeye başladığın gün, işte o gün unutulmayacak bir gün olacak. Ya da öldüğümün ve Ryndar yolunda ateşli bir rüyaya daldığının bir işareti."

Gareth bana merakla baktı, görünüşe göre sert sözlerimden rahatsız olmamıştı. "Uzun zamandır Ryndar'dan bahsettiğini duymamıştım."

Ryndar: Tanrıların doğduğu, yaşam ve ölümün ötesindeki diyar. Tüm büyülü yaşamın temeli olan saf aelum ve büyüsüz tüm yaşamın temeli *olan* sinaelumdan oluşan bir diyar. Aksi takdirde Büyük Hükümrانlık olarak bilinir ve Edyn'deki birçok insanın ölümden sonra gideceklerine inandıkları yerdir - ya aldıkları yeni formlarda tanrılara katılmak ya da yeniden doğmuş ve yeniden yaratılmış yeni varlıklar olarak yaşayanların dünyalarına geri dönmek için.

Şimdi kendi kendime gözlerimi deviriyordum. "Biliyor musun, senin arkadaşın olmanın en can sıkıcı yanlarından biri," dedim, "ne zaman arcana hakkında bir şey düşünsem, zihnimin yardım edememesi ama ilgili tüm gerçekleri ezberden söylemesi. Sanki beni yıllar boyunca öğrencilerinden biri gibi eğitmişsin gibi."

"Rica ederim," dedi neşeyle, sonra bir süre daha çalışmamı izledi ve koluma nazikçe dokunarak beni durdurdu.

"Gerçekten Ryder'la yattın mı?" diye sordu. Sesi şimdi daha yumuşaktı, uzun zamandır konuştuğunu duymadığım bir şekilde şefkatliydi.

Kendimi ona bakmaya zorladım, yanaklarım yanarken bile çenem meydan okurcasına dışarı çıktı. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Değil," diye kabul etti, "ama sen benim arkadaşımsın ve dikkatli olmanı istiyorum. Öyle olmadığını biliyorum..." Durakladı, etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Böyle konularda tecrübeli olmadığınızı biliyorum. Kendinizi hamilelikten korumak için yanınızda ilaç var mı? Onun var mı?"

Sorular zihnimde görüntülerin yanıp sönmesine neden oldu-Ryder ve ben, çıplak bedenler, bacaklar ve kollar birbirine dolanmış. Görüntüleri sertçe ittim. Zaten yarı biçimliydiler; çıplak bedenime bakmayalı uzun zaman olmuştu ve onu zihnimde yeniden yaratmaya çalıştığımda şekil bulanık, biçimsizdi. Ne kadar da çocuktum, aynada kendime bakmayı bile hazmedemiyordum. Önceki geceden kalan şüpheler düşüncelerime geri döndü. *Ryder sadece sana acıyor, hepsi bu.*

Herkesin düşündüğü kadar soğuk ve tuhafsin.

"Benim için kendini üzme," diye tersledim. "Aslında seks yapmadık. Başka şeyler yaptık ve onun için şarkı söyledim ve harikaydı. Kendimi bir kez olsun hoş ve arzulu hissettim ve daha sonra onun kollarında uyuyakaldım ve uyandığımda o gitmişti ve sanırım hepiniz hâlâ meyhanedeydiniz ve yatağın başucundaki masanın üzerinde peçeteye sarılı bir sandviçle küçük bir tabak vardı. Hayatımın en tatlı, en harika gecesiydi ama şimdi her anından şüphe duyuyorum. Ne kadar aptal olduğumu düşünmüş olmalı, gerçek seks istemeyip sadece..."

Heybeye el salladım, sonra kayışlardan biriyle uğraşmaya devam ettim. O korkunç şeyi nasıl bağlayacağımı bir türlü bulamadım ve üç kez denedikten sonra pes ettim ve sessiz bir dehşetle ağladığımı fark ettim.

"Hey, hey," dedi Gareth sessizce, beni diğerlerinin görüşünden korumak için yanıma gelerek. "Öncelikle, seks birçok aşk eylemini kapsar, sadece senin düşündüğün değil. İkincisi, sen aptal değilsin ve Ryder'ın senin hakkında böyle düşünmediğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Gözyaşlarımdan arasından ona ters ters baktım. "Onunla bu konuda konuştun mu? Talan'dan bilgi almak için onu araştırmasını istedin mi?"

"Pekala, kesin olarak değil o zaman. Ama bir erkek olarak ve seni tanıyan biri olarak -ve aslında bir zamanlar seninle felaket bir şekilde de olsa sevişmiş biri olarak- Ryder Bask'ın seni aptal, istenmeyen ya da herhangi bir şekilde hayal kırıklığı yaratan biri olarak görmediğini büyük bir güvenle iddia edebilirim."

Gareth cebinden bir mendil çıkardı ve bana verdi. Yüzümü sildim, umutsuzca başka kimsenin sıkıntımı fark etmemesini umuyordum. Arkamdan diğerlerinin atlarına binme sesleri, Gemma'nın -hepimiz gibi gösterişli- tüccara ödeme yaparken çıkardığı bozuk para şakırtıları geliyordu.

Ortam uygun olmaktan çok uzak olsa da sonraki soruma engel olamadım. "Biz..." Sözümü kestim, tekrar denedim. "Yıllar önce seks yaptığımızda, benim yüzümden kötü değildi, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Gareth. Biraz çömeldi ve gözlerimin içine bakmak için çenemi nazıkçe kaldırdı. "Sevgilim, bunu birçok kez konuştuk."

"Biliyorum ve tekrar duymak istiyorum. Lütfen?"

"Pekala, hayır, seksimiz senin yüzünden ya da benim yüzümden kötü değildi. *Kötü* bile değildi, gerçekten, sadece... doğru değildi, çünkü birbirimizi o şekilde sevmiyorduk, gerçi bunu fark etmek için o kadar ileri gitmemiz gerekiyordu. Ve tüm bunların yanı sıra, çok gençtik, yani çocuktuk. Ama yine de pişman değilim. Felaket diyorum çünkü sonrasında seni kaybedeceğimden, iki şişe şarap ve gerçekten beceriksiz, diş gıcırdatan öpücüklerle her şeyi mahvedeceğimizden korktum."

Bu beni güldürdü. Yüzümü tekrar sildim ve dalgınca iğdişin tüylü başını okşadım. Kolumu ısırarak için döndü, şüphesiz

bütün bu yaygara neydi diye merak ediyordum.

"Çok özür dilerim Farrin," dedi Gareth nazikçe. "Bunu Ryder'ı sorarak başlattım. Seni üzmemek istememiştim. Sadece endişelendim. Yine de beklemeliydim ya da en azından sana kahvaltı falan getirmeli ve medeni bir insan gibi sıcak keklerin üzerinde sana bu konuyu sormalıydim." Ellerini ceplerine soktu ve başka tarafa baktı. "Gerçekten hiçbir şeyi doğru yapmıyorum, değil mi?"

Burnumu sildim, mendili sardım ve ona geri uzattım. "Bu özel yolculukta ya da genel olarak hayatta hiçbir şeyi doğru yapmıyor musun?"

Bana gülümsedi, her zamanki muzip sırıtışıyla, ama saklayamadan önce göz alıcı kahverengi gözlerinde hüznün titreştiğini gördüm ve iç çekip elini tuttum.

"Şimdi üzgün olan benim," dedim ona. "Seni kızdırmaya çalışıyordum ama yanlış anlaşıldım."

Elimi öptü, iffetli ve hızlı. "O zaman ödeşdik ya da en azından buna yaklaştık. Dün gece yaptığım pisiği telafi edebilmem için hâlâ önümde uzun bir yol var."

Bir kaşımı kaldırdım ve ona gülümsedim, eski ritmimize geri döndüğümüz için rahatlamıştım. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim ama kendimi garip bir şekilde merhametli hissediyorum."

Gareth birleşmiş ellerimize hüznle baktı. "Arkadaş olmanın daha kolay olduğu zamanları hatırlıyor musun?"

Bu beni şaşırttı. Gerçek şu ki, son yıllarda ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama bunu hiç yüksek sesle söylememiştim ve Gareth'ın da söylemesini beklemiyordum, özellikle de tanıdık her şeyden yüzlerce ve yüzlerce mil uzakta, tüm soğuk kuzey önümüze serilmişken.

Bir sızı göğsümü burktu. Birdenbire Torch and Thorn'a dönmek, bir masa kapmak ve tıpkı onun önerdiği gibi hotcakes sipariş etmek ve onunla saatlerce oturup her şeyi anlatmak, her zaman yaptığımız gibi ona tamamen güvenmekten başka bir şey istemedim. Basks dönmeden önce,

Talan'dan önce, Kilraith'ten önce. Bu son garip, korkutucu birkaç aydan önce, Yvaine iyiyken ve babam eski kendisiyken - hala acı ve paranoyak, hala kederle boğuşuyor, ama yüzeyin hemen altında kaynayan sürekli şiddet heyecanı olmadan, gözlerinde durmadan kaynayan öfke olmadan. Hâlâ dünyanın nasıl işlediğini bildiğimi hissettiğim zamanlar.

Ama bu, böyle bir sabah için ifade edilemeyecek kadar fazlaydı. Bunun yerine Gareth'ın elini sıktım ve ona acımasız bir gülümseme verdim. "Pek çok şeyin daha kolay olduğu zamanları hatırlıyorum," dedim sessizce. "Ama seni hâlâ aynı şekilde seviyorum."

Gareth'ın dikkati dağılmış, kederli ifadesi yumuşadı. Beni her zamanki hödük kucağına çekti ve ben de ona tutunup gözlerimi kapadım. Değerli bir an için, kendimi içinde bulduğum garip dünya rahatlatıcı bir şekilde tanıdık geldi.

", gidelim," diye seslendi Mara birkaç adım . Kısıraklardan birini seçmişti ve atına binmiş, hazır bir şekilde bizi merakla izliyordu. "Karanlık çökmeden önce gitmemiz gereken uzun bir yol var."

Daha fazla gecikmeden atlarımıza bindik ve bizi Vallenvoren'den alıp bilinmeyen kuzeye götürecek olan dolambaçlı çakıllı yolda onu takip ettik.

İki gün boyunca seyahat ettik. Vallenvoren'den ayrıldıktan hemen sonra, Altivar Dehlizleri'ne ulaşmak için inananlar tarafından kullanılan iyi yürünmüş yoldan ayrıldık ve Talan'ın bu topraklardaki önceki rotasını takip ederek gerçek vahşi doğaya doğru yola çıktık. Bizi o kadar uzun ve kadim çam ormanlarından geçirdi ki, sanki çoktan ölmüş tanrısal yaratıkların kemiklerine basıyormuşuz gibi konuşmak saygısızlık gibi geliyordu. Sert toprak ayaklarımızın altında siyah ve soğuktu, hava nefesimizi kesecek kadar soğuktu.

Mara'nın manastırdan getirdiği hayvan postlarından dikilmiş büyük ama basit bir çadırda kamp kurduk. Kürklere ve battaniyelere sarılmış bir şekilde uyudum.

Talan Gemma'nın diğ er yanında, Ryder Mara'nın yanında ve Gareth onun  otesinde.

Ama uykularım huzursuzdu ve her gecenin çoğunu Ryder'ın derin nefes alışını dinleyerek uyanık geçiriyordum - bana çok yakındı ama yeterince yakın değildi. Yine de aramızdaki mesafeden memnundum, ki bu bana çok az anlam ifade ediyordu. Kendi arzularımın çelişkileri beni geriyordu. Torch and Thorn'daki geceden beri neredeyse hiç konuşmamıştık, ama denemediğimize için değil. Ormanda birbirimize yakın dururduk ve birkaç dakikada bir birimiz -çoğunlukla Ryder- genellikle manzara, atların eğlenceli davranışları ya da bir kuşun  tüş yle ne anlatmaya  alıştığımıza dair yorumu hakkında sohbet etmeye çalışırdı.

Bir keresinde, ikinci gün, öğle yemeğ  için mola verdiğimize sakin bir yolculuk sırasında Ryder atını benimkine yaklaştırdı, boğazını temizledi ve "Kuzey ışığı sana yakışıyor Farrin," dedi.

Anında v ucudumda utanç verici bir zevk dalgası belirdi. Hemen arkamda duran Gareth neşeyle ıslık çalmaya başladı ve atını tırısı kaldırarak beni Ryder'la yalnız bıraktı. Hem bu hareketten rahatsız olmuş hem de yalnız kaldığım için memnun olmuş bir şekilde arkasından bakakaldım: hepsi birbirinin üzerine yığılmış yeni çelişkiler. Sanki bende gerçekten bir sorun varmış, Ryder'ın bana dokunduğ  gece bir delilik  ekirdeğ  patlamış ve hiçbir şey mantıklı gelmeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, ona bakmadan, onun yerine atımın yelesine bakarak. Birden Gemma'nın sihirlerinin yanıltıcı maskesini diledim. " ok naziksiniz."

Biraz homurdandı, küçük, sinirli bir ses. "Gerçek bu. Sende bir çabukluk var, gözlerinde ve v ucudunun hatlarında bir keskinlik. Hareket etme şeklin. Her zaman bir şeyler hakkında, birçok şey hakkında derinlemesine düşünür. Belki de çok fazla şey," diye ekledi, sesi biraz yumuşayarak-

Endiře ve utangaçlık gibi bir řey olduğunu dűřündüm. "Ormanlar da aynı şekildedir. Hayatla, sırlarla doludurlar. Sevimli, hızlı ve vahşidirler, mevsimden mevsime, günden güne değişirler. Uyum sağlarlar. İstikrarlıdırlar. Büyüleyici uyumsuzluklarla doludurlar, yine de tamamen kendileridirler. "

Biraz güldüm, üstesinden geldim. "Ve ben senin için tüm bunlar mıyım?"

"Bu ve daha fazlası." Derin bir nefes aldı, sonra üfledi. "Seninleyken kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim."

Aynı anda ben de ona baktım, o da dikkatle bana baktı. Gözlerimiz bir an için kilitlendi ve tüm vücudum ateř gibi kızardı. Bana bu şekilde, böylesine şefkatle bakması ve sanki onun için dünyadaki en önemli řey benim mutlu olup olmadığımı anlamakmış gibi, sert Bask kaşlarının endişeyle çatıldığını görmek... Böyle bir bakışla bařa çıkabilecek donanıma sahip değildim. Özellikle de onun gözleri üzerimdeyken, birlikte geçirdiğimiz gecenin anıları tüm dűřüncelerimi ele geçirdiğinde.

Kendimi silkeledim ve dikkatimi atıma verdim.

"Mutsuzsun," dedi bir süre sonra. Sert sesinde teslimiyetçi bir hüžün tınısı vardı. "Özür dilerim. Çok fazla řey söyledim."

"Deđilim," dedim hemen, "ve sen deđilsin. Ve üžülme, ben sadece..."

Freyda, Mara'nın şahini, ağaçlardan aşağı süžüldü ve başımızın üzerinden geçerek çalılıklara daldı. Ögle yemeği için yakaladığı her neyse onunla hışırdamasının dikkatimi dağıtmasına sevindim. Bu bana dűřünmek için değerli bir an verdi.

"şu anda aramızda ne var bilmiyorum," dedim sonunda. "Seninle... böyle şeyler yapmış olmak ve şimdi daha önce olduğumuz gibi dışarıda olmak - bir şekilde yanlış hissettiriyor. Her şey farklı olmalıymış gibi geliyor, *öyle de*, ama aynı zamanda garip bir şekilde aynı ve bunu nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum. Seninle nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyorum ve bir yanımd - gergin yanımd - konuşmak istemiyor ama aynı zamanda tek istediğim seninle konuşmak ve... ve diğer şeyler."

Bu kadar çok şey söylemek istememiştim. Kalbim aynı anda hem rahatlamaktan hem de nasıl tepki vereceğinden korkmaktan çarpıyordu. Ona ne kadar aptalca, ne kadar deneyimsiz görünmüş olmalıydım. Ama ona bakmaya cesaret ettiğimde gülümsüyordu. Önümüzdeki ağaçları izliyordu, atını sadece meshedilmiş bir yabanın sahip olabileceğı doğal bir rahatlıkla sürüyordu ve gülümsüyordu - kara sakalının yarısını gizlediğı küçük bir şey. Ağaçların arasından sızan bir parça güneş ışığı gözlerinin etrafındaki sıcak kırışıklıkları aydınlatıyordu.

"Başka şeyler mi?" diye tekrarladı usulca, sinsî bir yan bakışla.

Ellerime bakıp gülümsedim, kalbim çarpıyordu. "Başka şeyler," dedim, daha da yumuşak bir sesle.

"Bunun için ve diğerk her şey için zaman olacak," diye cevap verdi. Sonra elimi uzattı, ben de tuttum, parmaklarının benimkileri sarmalayan sıcak bağına minnettar oldum. "şu anda," diye ekledi, "sadece seninle birlikte olduğum için mutluyum. Cesur Farrin, orman ışığında."

Sonra elimi ağzına götürdü ve parmaklarımı öptü, dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi.

Bundan sonra bir kez daha sessizlik içinde yol aldık, ama bu sessizlik basit ve tatlıydı, tıpkı uyandıktan hemen sonra, gün başlamadan önceki sessizlik gibi. Endişelerim Ryder'ın elinin dokunuşuyla, sesinin ve bakışlarının sıcaklığıyla bir an için yatışmıştı ve kendimi dünyada rahat hissetmenin, kendi bedeninde rahat hissetmenin ne anlama geldiğini merak ederken buldum. Bu alışık olmadığım bir duyguydu. Gözlerimi kapattım ve orman havasının üzerimde dolaşmasına izin verdim. Dikkatlice, ince ince nefes aldım; bu hissin kaybolmasını istemiyordum.

O gece, geç saatler sabahın ilk ışıklarına doğru ilerlerken, uyandığımda Talan'ı çadırdan sürünerek çıkarken buldum.

"Yaklaştık," diye fısıldadı, çünkü artık hepimiz uyanmıştık. Koyu renk gözleri, kaynağını bulamadığım zayıf bir ışıkla parlıyordu ve ben otururken

Yukarı çıktığımda haklı *olduğunu* hemen hissettim: yeni ve tuhaf bir şeye yakındık. Arkamızdaki orman ölü gibi sessizdi; ne gece hayvan sesleri, ne de çamların arasından gelen dağ esintisi vardı. Çadırdan dışarı çıktığımda, fırtınalarla dolu bir gökyüzünden yağan karı görünce şok oldum. Uzaktan alçak bir gümbürtü duyuluyordu - gök gürültüsü, sessizce yuvarlanıyordu - ve birkaç saniyede bir, ufukta bir şimşek çakıyor, bulutların soğanlı şekillerini, cılız ağaç tepelerini loş bir şekilde aydınlatıyordu.

Sessizlik içinde hızla kampı topladık. Dikkatli Freyda yakınlardaki alçak bir dalda oturuyordu, taç tüyleri kabarıktı ve sarı gözleri ormanın ötesine dik dik bakarak düşman arıyordu. Mara ona alçak sesle ısılık çaldığında, süzülerek kardeşimin omzuna tünedi ve sessizce saçlarına cıvıladı - Sis'ten doğan kuş ve Gül'ün garip dili.

Ryder dikkatle dinliyordu. "Ne diyor?" Fısıldadım.

"Ağaçların arasında büyük bir duvarla ilgili bir şey. Hiçbir şeyin yaşamadığı karanlık bir yer." Talan'a baktı. "Tanıdık geliyor mu?"

"Sanırım bir kuş bunu bu şekilde tanımlayabilir, evet," diye yanıtladı Talan, gözlerindeki endişe sesindeki sakın ipekle çelişiyordu. "Geçemediğim koruma büyüünün ötesinde, sadece bir tür boşluk hissedebiliyorum. Devasa bir hiçlik ya da koruma büyüü bir büyüklük yanılsaması yaratıyor."

"Anlamıyorum," dedi Gemma endişeyle. Loş fırtına ışığında genç ve solgun görünüyordu, koyu renk kapüşonu başının üzerine sıkıca çekilmişti. "Kamp kurduğumuzda bunların hiçbirini hissetmedik ve gökyüzü açıktı."

"Fırtınalar gelir ve geçer," diye belirttim.

Gareth ceketinin cebinden çıkardığı not defterine bir şeyler karalarken, "Burası her ne ise, tamamen sabit olmayan bir koğuş büyüüne sahip olabilir," diye ekledi. Gözlemler, diye düşündüm; hava durumu, rüzgâr, havada soğuk ve yasaklayıcı bir şey olduğu hissi. Sanki kilitli bir odaya izinsiz girmişim gibi net bir şekilde hissettiğim bir varlık. *Geri dön*, dedi. *Daha ileri gitme*.

Titreyerek, itaat etmeyi ve diğerk herkesi de yanımda götürmeyi diledim. "*Hareket* eden koğuş büyüsmü?" Gemma inanamayarak söyledi.

"Koruması gereken şeyi daha da gizlemek için," diye açıkladı Gareth. "Eğer koruma büyüsmü güvenli bir şekilde belirleyemezseniz, sakladığı şeyin boyutunu, şeklini ya da doğasını da bilemezsiniz."

Mara dinleyerek başını salladı. "Sis'te devriye gezerken kesinlikle böyle engellerle karşılaştım. Eski çağ büyüsmü kalıntıları ya da meraklı insanları yakalamayı uman Eski çağ yaratıkları tarafından kurulan tuzaklar."

"Bu, bulduğum şeyi haritalamakta neden bu kadar zorlandığımı açıklıyor," dedi Talan, ama daha fazlasını söyleyemeden, yanımdan bir soğuk hava dalgası geçti, o kadar buz gibiydi ki, sanki küçük hançer uçları tenimi tırmalıyordu. Bunun gücü fizikseldi, dev, donmuş bir el beni itti, hepimizi geldiğimiz yere geri itti.

Zaten tedirgin olan atlar başlarını savurup toprağı eşeleyerek kaçmaya çalıştılar ama ipleri onları ağaçlara sıkıca tutuyordu. Ryder her birinin yanına giderek teselli edici sözler mırıldandı, sonra iplerini çözdü ve onları serbest bıraktı. Tüm heybeleri hala yerde, erzaklarımızla doluyken havalandılar.

"Geri döndüğümüzde onları kolayca bulurum," dedi Ryder, "ama onları bağı ve korkmuş halde bırakmanın bir anlamı yok. Ve böyle bir şeyin içinden geçmek için işe yaramazlar."

"O zaman gidip şu şeyi bulalım, her ne ise," dedim gergin bir şekilde. Atların, biz uyurken yakınıma kadar sokulan garip uzakta, ormana doğru ilerlediğini görmek beni ılık çalan havadan bile daha çok üşüttü. Mara'nın manastırdan getirdiğı tahta asayı kavradım; Ryder'la antrenman yaparken kullandığıma çok benzeyen asanın ellerimdeki tanıdık ağırlığı beni rahatlattı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca yürüdük, Talan geçtiğimiz her dönüm noktasını sessizce not ederek doğru yolda olduğumuza dair bize güvence verdi. Soğuk

gittikçe daha da kötüleşti, kar hızlı ve iç içe geçmiş girdaplar halinde yağıyordu ve bulutlar o kadar yoğunlu ki öğle güneşi bile aradan sıyrılıp bizi ısıtmayı başaramadı.

"Yakında geri dönmek zorunda kalacağız," diye seslendi Ryder karavanımızın arkasından. "Bundan çok daha kötü hava koşulları için donanımımız yok."

Ama sıranın başındaki Mara onu duymuyordu ya da görmezden geliyordu. Karda ilerlemeye devam etti, yüzünü korumak için kolunu kaldırdı. Bize döndü ve diğer kolunu salladı. Bir şey söylüyor gibiydi ama ne söylediğini anlayamadım.

"Mara!" Ryder bağırdı. "Seni duyamıyoruz!"

Gemma bir sonraki denemesinde ellerini ağzına götürdü. "*Mara*, bekle!"

Bir şeylerin ters gittiğini anladığımda midem bulandı. Freyda Mara'nın başının etrafında çılgınca çırpınıyor, gagası ve pençeleriyle saçlarını çekiyordu ama çok geçmeden Mara sallanan, gıcırdayan ağaçların arasındaki karanlıkta kayboldu. Onun yokluğunda Freyda aniden kendinden geçti, umutsuz bir şahin çığlığı attı, tekrar tekrar gölgelere doğru uçu ve sanki bir mancınıktan fırlatılmış gibi bize doğru geri geldi.

Ryder eldivenli ellerini havaya kaldırdı ve Freyda'ya Ekkari dilinde seslendi, aynı cümleyi tekrar tekrar söyledi. Bundan sonra sesi kısılacaktı, rüzgâr sesini paramparça edecekti. Sonunda Freyda onun kollarına kondu, tüyleri tamamen dağılmıştı. Onu göğsüne yakın tuttu ve paltosuyla kardan korudu ve bir rahatlama hissettim; en azından Freyda güvendeydi, bu iyi *bir şey* anlamına geliyor olmalıydı. Ama bir an sonra Talan'ın çığlık attığını duydum ve panik içinde döndüğümde Gemma'nın Mara'nın karda açtığı patikadan koştuğunu gördüm. Talan arkasından acele etmeye çalıştı, onu Gareth takip etti ama fazla uzaklaşamadılar. Bir şey -görünmez bir güç- onları geri itiyor, tökezlemelerine neden oluyordu. Sanki denize doğru yürümek için savaşıyorlarmış gibi görünüyordu ama kükreyen, görünmeyen dalgalar onları dizlerinin üstüne çöktürüyordu.

Gemma'nın bulanık şeklinin tıpkı Mara'nınki gibi ağaçların arasında kayboluşunu izlerken, aklıma bir fikir geldi - doğru olduğunu hemen anladığım korkunç, batma hissi veren bir tahmin. Sanki bu fikir, pençeleri, kasları ve inatçı bir iradesi olan canlı bir şeydi. Düşünce zihnimde şekillenir şekillenmez, ilerlemeye zorlandığımı hissettim, hep ileriye, daha hızlı ve daha hızlı. *Geri dönme, daha ileri gitmeme* duygusu bir anda daha sıcak, daha tatlı bir şeye dönüştü: *Eve gel. Bana gel. Nihayet. Sonunda buradasın.*

Burada her ne varsa -ister bir büyü fenomeni, ister Eski Çağ yaratığı, isterse de güneşin hiç parlamadığı mehtaplı garip bir saray olsun- ona sadece kız kardeşlerimle benim ulaşabileceğimizden kuşum yoktu. *Fae kanı, diye* ısrar edip durdu Gemma zihnimde. Çılgınca ve korkmuş bir şekilde biraz güldüm. Damarlarımda Fae kanı aktığı gibi saçma bir fikir birdenbire en az korkutucu açıklama gibi göründü.

Bir sonraki an kendimi karda hızla ilerlerken, kız kardeşlerimin geride bıraktığı özensiz ayak izlerini takip ederken buldum. Arkamdaki Ryder'ın sinirli bağırışlarını, Gareth'in adımı çağıran korkmuş sesini duymazdan geldim. Bu kez havada, beni Middlemist'in içinden bilinmeyen bir hedefe doğru çeken bir şarkı yoktu. Bunun diğer tarafından çıktığımda Brethaeus'la savaştığımız ormanı, sarı tarlayı, Talan'ın deniz kenarındaki eski evini bulamayacaktım. Hayır, bu farklıydı. Bu *tanıdık* geliyordu. Beni çağırdığını bildiğim bir ses, ama aslında bir ses değildi; daha çok bir histi, o kadar belirgin ve istekliydi ki, kelimeler olmadan bile beni karşıladığını duyabiliyordum.

Rüzgâra karşı gözlerimi kısıarak karanlığın, yükselen ağaçların ve savrulan karın içinden ilerledim. Gemma ve Mara'ya seslenmeye çalıştım ama kükreyen fırtına nefesimi çaldı ve soğuktan nefesim kesildi, hava almak için yutkundum, buz gibi karanlıkta bir tür sağlam dayanak noktası aradım, ta ki aniden... geçene kadar. Göremediğim bir şeyin duvarı -bir güç ya da kuvvet, havadaki bir değişim- dokunuşumla yol verdi ve bir anda

Etrafımdaki dünya değişti: soğuk yerine sıcaklık, fırtına yerine hafif bir esinti. Nefes aldığımda, havanın ani ve kolay cömertliği karşısında boğulurken, yanan bir ateşin ve güllerin parfümünün kokusunu aldım. Bal arılarının vızıltısını duydum ve karla kaplanmış botlarım minik sarı kır çiçeklerini çiğnedi.

Sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım, yanaklarım hala soğuktan yanıyordu ve az önce bulunduğum ormanın aynısını görünce hayretler içinde kaldım; sadece bu çamlar canlı bir yeşildi ve orman zemini yosun ve çiçeklerle doluydu. Her yerde yeni bahar çiçekleri açmıştı ve gölgeliklerin üzerinde bulutsuz mavi bir gökyüzü uzanıyordu.

"Farrin," dedi bir ses -bir şekilde hem çok uzaklardan gelen sevinçli bir bağırış hem de kulağıma hafifçe fısıldanan bir fısıltı.

Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimdeki donu ve yaşları temizlemeye çalıştım ve adımı söyleyen fiğüre odaklanabildiğimde gördüğüm şey içimde bir şeyleri kırdı. Paramparça oldum; kalbim yerinden fırladı.

İmkansız. .

Yine de oradaydı, saz çatılı güzel bir kulübenin önünde duruyordu, kız kardeşlerim iki yanında ona yapışmış, ağlıyor ve gülüyorlardı, ikisi de bir zamanlar oldukları küçük kızlara dönüşmüşlerdi.

Söylenecek tek bir kelime vardı ve o kelimenin şekli bile ağzımda yanlış duruyordu:

"Anne."

Bölüm 15

Birkaç dakika boyunca dünya, yangınla ilgili kâbuslarımda, parlayan çocukla ilgili rüyalarımda sık sık olduğu gibi hareket etti: etrafım alevler içindeydi, genç bacaklarım beni taşıyacak kadar güçlü değildi, zemin ayaklarımın altında titriyordu. Geçen her saniye bir karışıklık ıstırapıydı. Umutsuzca herhangi bir kapıya, herhangi bir pencereye doğru tırmanırken, düzgün bir nefes almak için çılınca çabalarken, hava bir bataklıkta ve beni itiyordu.

Annemin kollarını açmış, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle bana doğru yürümesini izlemek de böyle bir duyguydu. Parlak bahar tomurcuklarının renginde, sade ama güzel yeşil bir elbise giymişti ve yalınayaktı, ayakları çamurdan kahverengiydi. Ceplerinde çiçekler taşıyordu ve boynundaki ince kordonda cilalı siyah bir pipo asılıydı. Onun ötesinde Gemma, Mara'nın koluna girip hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Mara sessizce gözyaşlarını yüzüne akıtarak ona bakıyordu.

"Farrin, sevgili kalbim," dedi annem bana doğru uzanarak. "Kendine bir bak. Şu halinize bir bakın. Ne kadar güzel kadınlar olmuşsunuz."

Eli koluma dokundu. Bu his beni sersemliğimden kurtardı. Elinden kurtulmak için üç hızlı adım attım.

"Bu da ne böyle?" Dedim, sesim boğuk çıkıyordu, boğazım öfkeyle sıkılmıştı. "Kimsin sen?"

Annemin gülümsemesi daha da nazik, daha da kibar bir şeye dönüştü, sanki bir zamanlar dizimi çizdikten sonra teselli için ona gelen çocukmuşum gibi. "Farrin, benim," dedi, bir kez daha bana ulaşmaya çalışarak. "Ben senin annenim."

Bu sefer onu sertçe ittim. Kendi gücüm beni şaşırttı; tökezleyerek geri çekildim, neredeyse düşüyordum. "Benim annem yok," diye bağırdım. "O yıllar önce öldü."

Kaşları hafifçe çatıldı. Yüzüne bir gölge düştü. Elini indirdi ve geri adım attı. "Belli ki ölmemişim."

"Yapabilirdin de. Aslında, yapsaydın daha iyi olurdu. Onun yerine bizi *terk ettin*. Ya da o terk etti. Nesin sen, eski çağlardan kalma bir yaratık mı? Moonhollow'u koruyan, kafamızı karıştırmak, bizi gaflete düşürmek için gönderilmiş bir hayal ürünü mü?"

"Moonhollow?" Başını yana eğdi, merak içindeydi. "Moonhollow nedir?"

Küçük kulübeyi çevreleyen ağaçları tarayarak etrafımda döndüm. Bu kişiye daha fazla bakamadım; yüzü çok tanıdıktı, Mara'nınki gibi soluk ve ovaldı, ama daha yumuşak, daha yuvarlaktı. Gözleri Gemma'nınkiyle aynı maviydi, saçları da Mara'nınki gibi uzun ve koyu kahverengiydi, hatta yeryüzünde duruşu bile aynıydı. Hatırladığım kadarıyla dünyada aynı miktarda yer kaplıyor, aynı kolay zarafetle hareket ediyordu.

Ağzı inceydi, biraz kısıktı, kaşları yüzünü dinlendirdiğinde bile keskin ve öfkeliydi.

Kendi yüzümün parçaları bana bakıyordu.

Safralarım yükseldi. Ağaçlara doğru yürüdüm, annemin yüzünün mükemmel maskesini takan şeyden uzaklaştım. "Gareth? Talan? *Ryder!*"

"Eğer ormandaki adamları çağırıyorsan," dedi arkamdan, "seni duyamazlar. Ben istemediğim sürece hiçbir şey Wardwell'e giremez, Wardwell'e ait hiçbir şeyi duyamaz ya da hissedemez."

"Wardwell?" Gemma yüzünü silerek sordu. "Buranın adı bu mu?"

"Öyle. Kendi özel sığınağım."

"Ağlamayı kesin," diye tersledim Gemma'yı. "İkiniz de ağlamayı kesin. Bunun bir tür numara olduğunu görmüyor musunuz?"

Mara uzun, titrek bir nefes verdi. "Bunun bir numara olduğunu sanmıyorum, Farrin." "Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, ama-" Çaresizce eliyle işaret etti. "Ona bak."

"Bakıyorum ve tek gördüğüm Alastrina Bask'ın yaz ortası balosuna gelip bizi aşağıladığında takındığı yüzün aynısı."

Yaratığın kaşları kalktı. "Alastrina Bask mı? Bu duymak istediğim bir hikâye. Ama sana söz veriyorum, üzerimde sihir yok. Bu bir numara değil."

Ve aniden, içimde yükselen öfke balonu patladı. Dövüş esasını hâlâ üzerimde taşıyordum; sırtımda duruyordu, gövdemin üzerinden paltomun üzerine geçirilmiş dolgulu deri bir kayışla yerinde tutuluyordu. Etrafıma uzanıp onu yırttım ve bu sahte yaratığın, bu şeytani yalanın üzerine atıldım. Kız kardeşlerimin çığlıklarını duymazdan geldim; Mara bile beni durduracak kadar hızlı değildi, kendi sersemletici neşesiyle yavaşlamıştı.

Asamı yukarı kaldırdım ve yaratığın kafasına doğru sertçe savurdum. Eğer o bir hayal ürünüyse, bizi kandırmak için gönderilmiş bir varlıksa, Kilraith ya da Moonhollow tarafından yaratılmış bir mekanizma ya da bu Wardwell *gerçekten* hangi korkunç yer ise, o zaman kendini savunurdu. Karşılık verirdi. Anne derisi soyulup altındaki canavar ortaya çıkardı.

Ama o hiçbir şey yapmadı. Ona doğru uçarak gelen asadan kaçmadı bile. Orada durdu ve gelmesine izin verdi. Asa şakağına sert bir darbe indirdi; keskin bir çığlık attı ve yere yığıldı, sonra da sersemlemiş bir halde çiçeklerin arasına uzandı.

Ben tekrar saldıramadan Mara üzerimdeydi; asayı kaptı, beni kolayca alt etti ve fırlatıp attı. Sonra kollarımı yakalayıp arkamdan çekti ve ben kurtulmak için boşuna çabalarken beni önüne doğru sabitledi.

"Neyin var senin?" Gemma ağıladı. Yaratığın yanına diz çöktü, dönmesine yardım etti ve verdiğim hasarı görünce nefesi kesildi.

Ben de gördüm: şakağı yarılmıştı, kan yere dökülüyordu. Ve çenesi, midem bulanarak fark ettim ki, artık olması gereken yerde değildi, sanki darbemin şiddetiyle kafatasının yarısı dışarı fırlamıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gemma, onun üzerinde gezinirken. Kendi ceketini yırttı ve parlak kırmızı yaraya bastırdı. "İşte, kıpırdamadan yat. Bunu burada tutmama izin ver, kanı durdur-"

Ama yaratık onu nazikçe silkeledi. "Her şey yolunda," diye mırıldandı, sesi acıdan kalınlaşmıştı. "Bana sadece bir dakika ver."

Sonra yavaşça doğruldu - olağanüstü bir çabayla değil, daha çok uzun bir gece uykusundan sonra uzuvlarını germek gibi. Şakağına dokundu ve elini hafifçe vücudundan aşağıya doğru çekti, parmakları teninde ve elbisesinde ince kan izleri bıraktı. Sanki bir buzul gölüne bir insanın hareket edebileceğinden daha hızlı dalmışım da sonra tekrar dışarı fırlatılmışım gibi soğuk, berrak bir his kapladı içimi. Bir tür sihir yapıyordu, ama bu şimdiye kadar hissettiklerimden daha hızlıydı, havada hızlı bir gümüş dalgalanmasıydı ve dişlerimi acıttı, vücudumdaki her tüyü diken diken etti. Ve sonra, biz izlerken, parçalanmış çenesi yerine oturdu. Şakağındaki yara kapandı. Her şeyin ait olduğu yere döndüğünden emin olmak istercesine başını ve omuzlarını salladı, sonra ayağa kalktı, onu sopayla dövmeden önceki halinden çok daha yorgun görünüyordu.

Gemma ayağa fırladı ve bize katılmak için acele etti, yaratığa dehşet içinde bakıyordu. Mara'nın kollarımdaki tutuşu gevşedi. Vücudu arkamda gerildi, savaşmaya hazırdı. "Nesin sen?" dedi, sesi yeni düz ve sertti.

"Sana yalan söylemiyordum," dedi kadın sessizce. Geldiğimizde takındığı sakın ifade gitmiş, yerine ciddi, yaşlı ve yorgun bir ifade gelmişti. "Ben Philippa Ashbourne. Ben senin annenim ve ben..." Sesi biraz kırıldı. Başını salladı ve yumuşak bir kahkaha attı.

Ellerim yumruk olmuş, titreyerek öne doğru bir adım attım. Bir yoncalıkta terk edilmiş halde duran savaş esasına baktım. Çok uzakta değildi; yeterince hızlı olursam, o bize saldırmadan önce onu yakalayabilirdim.

"Ama?" Ben sordum.

"Ama," diye kabul etti, "ben bundan daha fazlasıyım." Sonra bakışlarını kaldırıp önce benimkilerle, sonra Mara'nınkilerle, sonra da Gemma'nınkilerle teker teker buluştu ve tekrar bana baktı. Bana hüznü bir gülümseme verdi. Tepemden bir kuş geçti, neşeyle ötüyordu ve küçük gölgesi kadının yüzünün üzerinden geçerken mavi gözleri -Gemma'nın gözleri- hafif ama belirgin bir kehribar rengi parladı.

İçime bir ürperti düştü.

"Ben Kerezen'im," dedi ve kelimeleri söylerken sesi sanki uzun bir taş tünelde yankılanıyormuş gibi daha derin, daha gür çıkmaya başladı. "Duyuların tanrıçası. Tüm bedenlerin anası, tüm şarkıların şarkıcısı, kemik ve kanın yaratıcısı." Durakladı, sonra ötemizdeki ağaçlara baktı. Gözlerini kırıştırdığında, daha önce hissettiğim büyü'nün bir başka soğuk dalgası yanımdan geçti; o kadar hızlı bir güç sarsıntısıydı ki, hayal edip etmediğimi merak ettim.

Gerçekten, tüm bunları -bu yeri, karşımızda duran bu imkânsız kadını- hayal edip etmediğimi merak ettim. Vücudum dalgalar halinde sıcak ve soğuk hissediyor, kalp atışlarım kulaklarımda bir inançsızlık davulu gibi gümbürdüyordu.

"İşte, onları içeri aldım," dedi. "Diğerleri, senin adamların. Yakında gelecekler." Yüzünde teslim olmuş bir bitkinlikle bize baktı, sanki umduğu tepki sessiz, donmuş bir şok değilmiş gibi. Kulübeye doğru eliyle işaret etti. Sesi artık daha kısıktı, gözleri

sıradan mavi. "Gel. Gidip oturalım ve onları bekleyelim. Tahmin edebileceğiniz gibi, konuşacak çok şey var."

Ryder, Gareth ve Talan geldiklerinde kar ve buzdan kaskatı kesilmişlerdi ve bizi bulmak için çıldırıyorlardı. Freyda öfkeyle cıvıdayarak ok gibi Mara'nın omzuna fırladı ve sinirli bir şekilde örgüsünü çekiştirmeye başladı. Talan doğruca Gemma'ya koştu ve onu şefkatle kollarının arasına aldı, gözleri acı çekiyormuş gibi kapalıydı. Saçlarına bir şeyler mırıldandı; Gemma onun soğuk yüzünü ellerinin arasına aldı ve cevap olarak ona bir şeyler söyledi, duyamadığım tatlı ve alçak bir şey. Bir sonraki an, Gareth üzerimdeydi, sarılması o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi.

"Tanrılara şükürler olsun Farrin," diye nefes aldı, sesi rahatlamayla incelmışti. "Seni aradık, aradık ve sesimiz bize geri döndü. Memleketteki kanyonlarda bir kaya duvarına bağırmak gibiydi."

Bir an için ona tutundum ve omzunun üzerinden Ryder'a baktım. Bizden biraz uzakta duruyordu, saçları ve sakalları karla tozlanmıştı, gözleri öfkeli bir maviyle parlıyordu. Yavaşça kendimi Gareth'tan ayırdım ve ona doğru gittim. Tahmin ettiğim gibi bana uzanmadı. Etrafındaki hava sanki içinde görünmeyen bir ateş varmışçasına çatırdadı ve onun orada belirip çevremize öfkeli bir şüphecilikle baktığını görmek içimi garip bir rahatlıkla doldurdu. Çıplak elleriyle kulübeyi yıkmak ister gibi görünüyordu ama yine de o ellerin ne kadar nazik olabileceğini biliyordum.

Koluna dokundum. "Ryder..."

"Yaralanmadın mı?" Sonunda bana baktı. Yanağımı avuçladı, parmakları soğuk ve nazikti. Bakışları sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi yüzümü, bedenimi aradı. Gözlerindeki korkuyu gördüm. "Ağaçların arasında kayboldun. Karanlık seni aniden aldı."

Başımı salladım ve ona doğru eğildim. "Yaralı değilim. Aslında," diye ekledim, ona küçük bir gülümseme sunarak, "sen gelmeden hemen önce, onun canına okudum." Kulübenin ana odasında süzülen ve kimsenin dokunmadığı sıcak çay ikram eden kadına başımı salladım.

Ryder'ın korkutucu ifadesi yumuşadı; derin bir nefes alıp verdi, gerginliğinin bir kısmı omuzlarından ayrıldı. Gülümsememe karşılık verdi. "Orman ışığının Farrin'i," dedi sessizce. "Göründüğünden daha güçlü."

Vücutuma bir sıcaklık yayıldı. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun dağ gibi varlığını hissetmeye bıraktım, o kadar yakın ve öfkeliydi ki - hem kalkan hem de kılıç, aynı anda saldırmaya ve beni korumaya hazırды.

Sonra geri çekildim ve daha sakin hissederek gözlerimi açtım. Parmaklarını hafifçe sıktım; gözlerimiz kilitlendi, aramızda sessiz bir konuşma geçti. Şimdilik güvendediydik; aksini yapan herkesi öldürecekti.

"Lütfen oturun," dedi annem gibi davranan -tanrı gibi davranan- kadın. Karanlık ocağın yanındaki güzel berjer koltuğa oturmuş, Yvaine'in sarayda oturması kadar sakin ve endişesizdi. Puposunu yakmıştı ve şimdi bir an için ondan üflüyor, sırayla Ryder, Gareth ve Talan'ı düşünüyordu.

Bakışları Gemma'ya kaydı. "Bu adamlara güveniyor musun?"

Gemma, artık kuru gözlerle ve taş gibi bir ifadeyle, "Sana güvendiğimizden daha fazla," diye cevap verdi.

Kadın bir kez başını salladı. "Bunu anlıyorum ve öfkenizi de anlıyorum. Ama bir an için sana söylediklerimin doğru olduğuna inanmana izin ver. Bunun ne anlama geldiğini bir düşünün." Önce Mara'ya, sonra bana baktı. Gözlerini üzerimde hissetmekten nefret ediyordum: annemin gözleri, ama yine de varlığında güçlü bir ağırlık vardı, soğuk ve yabancı.

Bizden düşünmemizi istediği şeyin saçmalığı gülmek istememe neden oldu. O benim annemdi ve aynı zamanda bir tanrıydı. Zihnim böylesine saçma bir fikrin etrafından bir türlü dolanamıyordu. Yine de, kelimeleri kendi kendime söylerken -annem, bir tanrı; bir tanrı, annem- yavaş yavaş çiçek açıyordu

Anlama ve kabullenme duygusu midemde yayılmaya başladı. Bu, korkunç bir gerçeğin içime yerleştiği ve kendini amansızca belli ettiği hissiydi.

Bir süre sonra kadın, "Şimdi," dedi. Şaşkınlığımdan memnun görünüyordu. "Size tekrar soruyorum: Bu adamlara güveniyor musunuz?"

"Evet," dedi Gemma hemen, çenesini biraz kaldırarak. Yanında, Talan'ın gözleri sevgiyle parlıyordu.

Mara önce onlara, sonra da uzun, sırık gibi vücuduna göre fazla küçük ve narin olan güzel bir taburede gergin bir şekilde oturan Gareth'a baktı. Ciddi görünüyordu; not defterini çıkarmamış olmasına rağmen, hızlı yeşil gözleri odanın içinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Zihninin gücü - Meshedilmiş bir bilgenin zihni - her şeyi hatırlamasına izin verirdi. Küçük bir teselli daha.

Mara'nın kaşları onu izlerken çatıldı; ağzı buruştu. Ama sonra yumuşadı. "Evet," diye cevap verdi.

Bütün gözler benim üzerimdeydi ama ben sadece Ryder'a bakabiliyordum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, benden çok da uzak olmayan bir yerde dalgın dalgın düşünüyordu. Sandalyeye oturmayan tek kişi oydu. Sert ve şahin gibi görünse de yine de bana küçük bir gülümseme verdi. Buna karşılık vücudum sessizce aydınlandı ve nefes almam kolaylaştı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Peki o zaman." Sandalyedeki kadın piposundan düşünceli bir nefes aldı. "Başlamadan önce şunu söylememe izin verin. Kızlarım size güveniyor. Bu küçük bir şey değil. Ve müttefiklerin önemini biliyorum. Kimsenin dünyada yalnız başına dolaşması doğal değildir, özellikle de insanlar gibi kırılgan ve kısa ömürlü yaratıkların. Ama içinizden biri bugün burada söylenenleri ifşa ederse, sizi bulacağımdan ve kızlarımdan güvenini kırmanın intikamını alacağımdan emin olabilirsiniz. Ve bu ceza hiç de çabuk olmayacaktır."

Bunu çok basit bir şekilde, rahat bir konuşmayla söyledi ama yine de tehdit açık ve fizikseldi; oda onunla birlikte titredi, sanki kendimizi içinde bulduğumuz dünyanın yapısı onun sözlerini emiyor ve tekrar ihtiyaç duyulana kadar onları hızlı bir şekilde tutuyordu. Hava kışın acımasız ısırığına bürünmüştü.

Bir an sonra sıcaklık geri geldi. Kadın sandalyesinin kadife brokarına gömüldü, piposundan bir nefes daha çekti ve yanındaki masanın üzerinde duran cam tepsiye bıraktı.

"Az önce kızlarıma da söylediğim gibi," diye başladı, "ben Philippa Ashbourne'um, onların annesiyim. Ama aynı zamanda bundan daha fazlasıyım. Ben bir insanım, evet, insan bir anne babadan doğdum ve her zaman olduğu gibi botaniklere olan yeteneğimle birlikte düşük insani elemental büyü gücüne sahibim. Ben Philippa Ashbourne'um, bir zamanlar Philippa Wren'dim. Ama... Ben aynı zamanda Kerezen'im, duyuların tanrıçası." Durakladı, sözlerinin ağırlığıyla hava ağırlaştı. "Buna inanmanın senin için zor olabileceğini anlıyorum."

Bir kahkaha patlattım, aniden ağlamak üzereydim. Vücudum nasıl tepki vereceğine karar veremedi. "Bu müthiş bir yetersizlik."

Ryder açıkça, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Tanrılar öldü."

"Öyleydik. Yani, ben ölmüştüm. Diğerleri için konuşamam. Eğer şimdi yaşıyorlarsa, benim gibi insan bedenlerinde yeniden doğmuşlarsa, bu bilgi beni aşar. Onları duyamıyorum ya da hissedemiyorum. Tanrısal yaşamlarımızda bizi birbirimize bağlayan bağlar Yaratılış'ta koptu ve henüz yeniden kurulmadı." Yüzünde bir hüznün titreşimi belirdi. "Sanırım bu mümkün," diye ekledi sessizce, "diğerleri hâlâ ölü olabilir. Yalnız olmam da mümkün."

"Bekle, bekle, bir dakika bekle," dedi Gareth, hevesle öne doğru eğilerek. Gözlüklerini çıkardı ve yüzünü ovuşturdu. Konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra kapattı. Tekrar yüzünü ovuşturdu; iki elini titreyerek saçlarında gezdirdi.

Kadın ona sessiz bir eğlenceyle baktı. "Aklın değil duyuların tanrıçası olan ben bile sorularınızın uğultusunu duyabiliyorum Profesör Fontaine. Eğer sesinizi bulabilirsiniz sorularınızı sorabilirsiniz."

Gareth zorlukla yutkunarak birkaç kez başını salladı. "Pekâlâ." Gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. "İlk soru, sonra-"

"Bizi bu yüzden mi terk ettin?"

Gemma'nın sessiz sesi odayı keserek hepimizi susturdu. Gece mavisi bir divana, elini tutan Talan'ın yanına oturdu. Ona tutundu, sıkıca sarıldı.

Philippa adındaki kadın -kendi zihnimde bile ona *Anne* ya da *Kerezen* demeyi reddediyordum- üzgün bir şekilde başını salladı. "Bir şeylerin ters gittiğini anladığım zaman oradan ayrıldım. İşaretlerin farkına ilk kez sen doğduğunda vardım, sevgilim. Kızlarımın sonuncusu, en başından beri dikkat çekiciydi, yine de bu olağanüstü doğanın sana bir lütuftan çok yük olduğunu biliyorum."

Sabırımı kaybetmeye başlamıştım bile; Gemma'nın sorusunun hızlı darbesi beni hemen kesmiş, Ryder'ın gücünün bana getirdiği kırılğan sükûneti yok etmişti.

"Açık konuş," diye tersledim. "Bilmecelerle ya da güzel bir dille değil. Bir açıklamayı hak ediyoruz. Yalan söylemediğine bizi ikna etmek için düzgün, basit bir girişim. Çünkü şu anda sadece sana tekrar vurabilmeyi diliyorum."

Philippa kaşlarını kaldırdı, gözleri biraz parlıyordu. "Ah, ama eğer yapsaydın, ilk seferinde olduğu gibi canımı yakacak olsa da, kendi gözlerinle gördüğün gibi yaralarım kısa sürede iyileşirdi." Sonra gülümsemesi soldu. "Yine de haklısın. Devam etmeliyim. Bu kadar karmaşık bir hikâyeyi açıklamak zor. Ama deneyeceğim."

Bir nefes aldı, gözlerini kapattı, sonra açtı. Şok, içimdeki öfkeyi dışarı çıkardı; mavi gözleri artık tamamen değişmişti - Freyda'nınki gibi parlak bir altın.

"Philippa Wren olarak doğdum, ama annemin rahminden çıktığımda, içimde derinlerde, benim bilmediğim daha büyük bir yaşam çekirdeği tutuştu. Beni dünyaya getirmek için neden bu bedeni, bu özel kadını seçtiğimi bilmiyorum. Çok uzun zamandır ölüydüm ve sonra ölmedim." Omuz silktilti. "Biz tanrılar bile seçimlerimizin nedenlerini bilemeyiz."

Birdenbire, iki gün önce Ryndar hakkında yaptığım sinirli yorum ürkütücü bir şekilde öngörülü göründü. Gareth da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı; gözleri benimkilere kaydı.

"Seni Ryndar geri gönderdi," diye önerdi. "Büyük Hükümdarlık."

"Yaşamın ve ölümün ötesindeki topraklar." Philippa düşünceli bir şekilde başını salladı. "Belki de. Tanrısal ihtişamımın zirvesindeyken olduğumdan bile daha güçlü güçler olduğu kesin. Ama sebep ne olursa olsun, geri döndüm. İlk başta gerçekte ne olduğumu anlamamıştım. Ben sadece Philippa Wren'dim. Ailemin benden önceki her nesli gibi ben de Gallinor'un güneyindeki kalp topraklarında büyüdüm. Kanımda toprak tanrısı Caiathos'un büyüğü akıyordu. Ben bir elementaldım, düşük büyü ile kutsanmıştım. Bitkileri ve çiçekleri manipüle edebilirdim. Kurumuş yaprak ve sap kabuklarına hayat verebilir, onları daha hızlı büyümeye teşvik edebilirdim. Gücüm sınırlıydı ama tatlıydı. Büyüdüğümde Gideon Ashbourne'la tanıştım ve o da, o kudretli Meshedilmiş nöbetçi de, benim tatlı olduğumu düşünüyordu."

Dudaklarında uzak bir gülümseme belirdi. "Kızlarımız vardı. Biri yıldız ışığı kadar berrak ve parlak bir sesi olan bir bilge." Bana baktı, yüzündeki şefkat yumuşak ve korkunçtu. Kendimi ona ters ters bakmaya zorladım, kalbim acıyla gümbürdüyordu.

"Biri," diye devam etti, kapının yanındaki sade bankta oturan ve ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş olan Mara'ya dönerek, "babası gibi bir nöbetçi, ikimizin de bir gün onunkini geçeceğini bildiğimiz güç ve çevikliğe sahip. Ve bir tanesi"- Gemma'ya baktı, ifadesi donuklaşmıştı-"ebeveynlerinin hiçbirinin anlamadığı yeteneklere sahipti. Tahmin edilemez ve korkutucu, ya da o zamanlar ben öyle sanıyordum."

Zaman. Büyülerin gücü ve elemental büyüünün gücü, küçük bir kızın bedeninde egemenlik için savaşıyor. İmkânsız bir şey. Ama o zamanlar zihnim hâlâ tamamen insandı. İkimize de ne olduğunu anlamamıştım. Affet beni Gemma. İmkansız bir istek, biliyorum. Sana yaptığımız şey - o zanaatkârı işe almak, seni değiştirmesini, gücünü bastırmasını, seni sıkıca dikmesini istemek - o zamanlar en iyi olduğunu düşündüğümüz şeydi, ama şimdi bunun gerçekten şeytani bir eylem olduğunu görüyorum."

Sesindeki hüznü, pişmanlığı duymak acı vericiydi, gözlerimi duyguyla yakacak kadar samimiydi. Ama ona güvenmiyordum ve Gemma'nın yüzündeki kederli ifade göğsümde aniden alevlenen bir ateşi körükledi. Elimde hiçbir silah olmamasına rağmen Philippa'ya doğru uçmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım.

"Şu anda bundan bahsetmeye nasıl cüret edersin?" dedim sessizce. "Ne cüretle sana acımamızı sağlamaya çalışırsın-"

"Her şey yolunda, Farrin." Gemma'nın sesi sözümü kesti, hızlı bir çelik darbesi. "Bahsettiği benim bedenim. Eğer durmasını istersem, durmasını isterim."

Utanarak yerime döndüm. Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum, kendimi vahşi ve çaresiz hissediyordum, gidecek hiçbir yeri olmayan öfkem hızla çalkalanıyordu. Hiç düşünmeden Ryder'a baktım. Bir kez başını salladı, bakışları sabitti. *Nefes al Farrin*, der gibiydi ciddi ifadesi. *Ben buradayım. Anlıyorum.*

Nefes aldım, her nefes alış ve verişten sonra bir süre bekledim. Bir parça sakinlik bana geri döndü. Terli avuçlarımı elbiseme sildim.

"O zamanlar bilmediğim şey," diye devam etti Philippa, "yaşadığım şeylerin -uykusuz geceler, bana garip şarkılar, güzel başka dünyalar fısıldayan sesler- tanrısal benliğim, içimdeki ikiz yaşamın uzuvlarını uzatması olduğuydu. Büyüyor, ilk nefeslerini alıyordu. İnsan bedenim içinde bir tanrı tohumuyla doğmuştu, yüzyıllar süren karanlıktan sonra yeniden dirilmişti. Ve şimdi o tohum açılıyordu." Bir kez daha Gemma'ya baktı; sonraki sözleri pişmanlıkla doluydu. "İşte bu yüzden kızım, senin gücün iki yönlüdür - duyuların gücü, elementlerin gücü. Dokuyabilirsin

Büyüleyici. Ağaçları yeryüzünden koparabilirsin. Küçükken çiçeklere boğuluyordun. Sen bir çatışma yaratıyorsun çünkü seni doğurduğumda, nedenini henüz anlamasam da ben de en derin türden bir çatışma içindeydim."

"Ve Farrin ve ben..." Mara bir süre sonra şöyle dedi. "Yeteneklerimiz daha az çelişkili çünkü biz doğduğumuzda siz tanrıdan çok kadınıdınız."

Philippa sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. Mara'nın zekice gözlemi onu memnun etmişti. "Ve Gemma doğduğunda, kadından çok tanrı olmaya başlamıştım. Gerçi bunu anlamam için yıllar geçmesi gerekcekti ve seni terk etmem gerektiğini anlamam için de yıllar geçmesi gerekcekti. Seni korumak için. Kendimi ve diğer herkesi korumak için."

Bununla alay ettim. Zihnim çok fazla duyguyla, akla gelmeyecek çok fazla soruyla boğuşuyordu. Mara'ya bakamıyordum bile; bu kadının vahşi hikâyesinin parçalarını bu kadar sakın bir şekilde bir araya getirmesi bana en kötü türden bir ihanet gibi geliyordu.

"Bizi *korumak* için mi terk ettin?" Tükürdüm. "Ebeveynler çocuklarını keder ve kafa karışıklığına terk ederek korumazlar. Aksini söyleyerek bize hakaret ediyorsun."

Ama Philippa sesimdeki öfkeden rahatsız olmamış gibiydi ve hikâyesine devam etti. "Zanaatkâr Gemma'nın bedenini değiştirirken onun yanında oturmak kalbime indirilen ilk büyük darbeydi. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama kızım çığlık atıp büyü'nün etkisiyle bükülürken yanıldığımı, Gideon'un da yanıldığını anladım. Ama artık çok geçti ve bu bilgi insan kalbimin bir parçasını paramparça etti, tanrısal olanın yerini alması için yer açtı. Sonra," dedi bana bakarak, "yangın çıktı."

Kaskatı kesildim; ağzım kurudu. Ryder durduğu yerde kıpırdandı, omuzları hazır bir öfkeyle dikleşmişti.

"Evim düşmanlarımız tarafından yok edildi," dedi Philippa. "Tüm o güzellik, o salonların ve odaların güvenliği, her bir yeşillik dalı

parmaklarımla hayata döndürdüm: gitti. Ve kızım, en büyüğüm, bülbulüm, neredeyse alevler tarafından alınıyordu. Bir saat boyunca senin öldüğünü düşündük Farrin. Kara toprakları aramak, dumanın keskin kokusu, kalbime inen ikinci darbeydi. Ondan sonra üçte iki oranında bir tanrı, üçte bir oranında da insan bir kadın oldum."

O geceyi hatırlayınca buz kestim. O uzun karanlık saatlerin pek çok anı zihnime kazınmış, beni şekillendirmişti -duvarlardan sıyrılan ılık atan duvar kağıdı, nemli çimenlerde üzerime eğilen parlayan ocuk- ve sonra, aniden, gömdüğüm anılar bile yeniden ortaya çıktı: annem çimenlerin üzerinde diz çökmüş, yanan Ivyhill'e keder ve öfkeyle bakıyordu. Yüzündeki hınzır gülümsemeyi hatırladım, sanki içinde yaşlanmayan bir ateş yanıyormuş gibi tüm vücudunun nasıl parladığını.

Midemde bir çukur açıldı. Umutsuzca ona inanmamak istiyordum ama yine de aniden, mükemmel bir anlam kazandı. O gece annem değışmişti; onun bir parçası ölmüş ve tanrının bir parçası yeni bir hayat bulmuştu. Bunu kendi gözlerimle görmüşüm ama ikimiz de ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk.

Philippa'nın bakışları sertleşti ve Ryder'a kaydı. Onu değerdendirmek için bir aşağı bir yukarı baktı. "Bask'ları ormanlarına hapsedmek kederime merhem oldu, öfkemi yatıştırdı. Ne kadar aptalmışım, Gideon da öyle. Ne kadar ocuka. Ama sen, annen baban ve kız kardeşin -Alaster, Enid, Alastrina -Hepiniz aynıydınız. Tıpkı bizim gibi kancaya takılmış solucanlar gibi esir alınmıştınız."

Talan'a baktı ve yüzünde şaşkın bir acıma ifadesi belirdi. "Zavallı iblis," dedi sessizce. "Sana da korkunç bir şey yapıldı, değil mi?"

Ürperdim. O keskin bakış, sakın ve hareketsiz, sanki Philippa onun benliğinin katmanlarını soyup bildiği her şeyi keşfedebilirmiş gibi Talan'a sabitlenmişti.

Hafızasının gölgeleri Talan'ın yüzünü kararttı. "Korkunç bir şey," diye kabul etti, parmakları Gemma'nın parmaklarının etrafında sıkılaştı. "Ama Gemma beni kurtardı. Mara ve Farrin de öyle. Hepsi kurtardı."

Philippa bize gülümsedi, içinden gelen bir ışık cildini parlatıyordu. "Elbette öyle oldu. Kızlarım, cesur ve güçlü, tıpkı her zaman olacaklarını bildiğim gibi-"

"Senin hikayen," diye tersleyerek kestim.

Bir kez göz kırptı ve "Elbette. Bunlar ilk iki darbeydi, her biri beni aynı anda hem değiştirdi hem de yeniden yarattı. Ve sonra , belki de en kötüsü." Hüzünlü bakışları Mara'ya kaydı. "Benim küçük Mara'm benden alındı."

"Hepimizden," diye düzelttim. "Müdür onu aldığı anda acı çeken tek kişi sen değildin."

"Bunu kabul ediyorum. Ama o kederin darbesi -sadece bir avuç yıl içinde yaşadığım üçüncü büyük keder- Yeniden Doğuşumu tamamladı. Artık Philippa Ashbourne değildim, tam olarak değil. Başka bir şeydim, daha fazlası. O gün, Mara'nın Müdür'ün arabasıyla götürülüşünü izlerken, benliğimin gelgitleri değişti. Kadından çok tanıydım, Philippa'dan çok Kerezen'dim. Bu duyguyu henüz kelimelere dökemesem de gerçeği biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Öfkem volkanikti. Bir kızım sakatlanmış, diğeri neredeyse öldürülmüş, sonuncusu da benden alınmıştı. Eğer kalsaydım, birilerine zarar verecektim. Bunu biliyorum." Sesi alçak ve kalındı, kehribar rengi bakışları mesafeliydi. "Tanrılar, hayvanların bencil olduğu gibi bencil varlıklardır, sadece kendi hayatta kalmaları, bölgelerinin gelişmesi, kendi güçlerinin harikası, yavrularının güvenliği ile ilgilenirler. Beni ilk hayatımda görseydin, sonuçlarına aldırmadan yaratır ve yok ederdim..."

Philippa alaycı bir tavırla başını salladı. Midemi bulandıran bir his vardı içimde.

korkunç anılarıyla *eğleniyordu*.

"Ama insanlar böyle değildir," dedi, "ve içimde hissettiğim şeyin -içimdeki bu büyük çözülmenin- tehlikeli olduğunu fark edecek kadar Philippa kalmıştı. Anlamadığım güçler barındırıyordum. Ivyhill'de ya da insanların yaşadığı başka bir yerde kalamazdım. Kendimi keşfetmem, bir tanrı olmanın ne demek olduğunu öğrenmem gerekiyordu ve bunu yapmak için her şeyi geride bırakmaktan başka çarem yoktu. Çocuklarımı, kocamı, evimi. Ve ben de kaçtım. Yıllarca yalnızlık içinde yaşadım ve garip ikiz güçlerimle -insan ve tanrı, elemental ve fiziksel- inşa ettim ve adını Wardwell koydum."

Kulübenin ana odasına, her kirişin üzerinde yeşilliklerle kaplı, yüksek, havadar bir alana baktı. "Burada kendimden güvendeyim ve diğer herkes de öyle. Burası artık tanrılar için yaratılmış bir dünya değil ama yine de burada yaşıyorum. Bu yüzden var olmam gerektiği gibi varım, yalnızlık içinde. Günlük duam, Philippa'nın içimde yeterince canlı kalması ve burada güvenli bir şekilde saklanmaktan memnun olmam. Ölümlü kabuğumu arkamda bırakarak tam anlamıyla bir tanrı olduğum gün... işte o günden korkuyorum ve umarım o gün hiç gelmez. İnşa ettiğim bu garip huzurda, insan kabuğundaki bir tanrı olarak sonsuza dek yaşamayı umuyorum."

Sessizce güldü ve sol elini havaya kaldırarak hayretle baktı. "Keşke böyle yaşamamanın nasıl bir his olduğunu bir an bile olsa deneyimleyebilseydin, tanrısal miktarda güç içeren sadece et ve sinüsten oluşan bir kap. Aynı anda iki benlik olmak. Hem bebekleri bedenimden ittiğime dair anılara sahip olmak hem de ilk kadim insanları kendi ellerimle yarattığımı hatırlamak. Toprağı ve suyu toplayıp, kanımla karıştırıp, sinaelum için Eski Diyar'ı eleyip, tüm kırılğan parçaları bir arada tutan bir kafes örmek için kullanmak. İlk insanlar: uzuvlar ve kafa derileri, kırılabilir kemikler ve nabız gibi atan kalpler."

"Kes şunu," diye fısıldadım. Titriyordum, iğrenmişim. Annemin ağzından -yüzüne yansıyan *benim* ağzımdan- böyle sözler duymak midemi bulandırıyor. Philippa sakın bir merakla bana baktı, belki de daha fazlasını söylememi bekliyordu, ama sonra Gareth konuştu. Beni duymamıştı.

Kendi zihnimde dönüp duran aynı soruyla dolup taşıyordu. Bunu onun yüzünde, şaşkın ve kül rengi ifadesinde görebiliyordum.

"Bu, Farrin, Gemma ve Mara'nın hepsi..." diye başladı sessizce.

Sonunda söyleyemedi. Zorlukla *düşünebildim*; kelimenin kendisi bile korkunç geliyordu.

"Tanrıların kendileri mi?" Philippa kaşlarını çatarak sözlerini tamamladı. "Hayır. İçlerinde babalarından çok fazla şey var. Ama vücutlarında sadece Gideon Ashbourne'un kanı dolaşmıyor. Benim de kanım. Philippa'nın ve Kerezen'in." Piposunu cam tepsisinden aldı, üfledi ve bir tutam beyaz duman üfledi. Sanki bütün bunlar bir hiçmiş, dostlar arasındaki bir akşam yemeğinden sonra yapılan köpüklü dedikodularmış gibi. "Hem ölümlüler hem de değil," dedi piposunun etrafında basitçe. "İnsanlar ve tanrılar. *Yarı tanrılar diyebiliriz*." Başını eğdi, Gemma'yı keyifle süzüyordu. Bu ifadeden nefret ettim, çenesini kıracak başka bir darbeye yüzündeki ifadeyi silmek istedim.

"Gerçekten de Fae kanı," diye mırıldandı. "Kötü bir tahmin değil Gemmy, ama doğru bir tahmin değil."

Gemma'nın lakabını kullanması son darbe oldu. O odada bir saniye daha kalmaya tahammül edemezdim. Yerimden fırladım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Mara beni durdurmak için hamle yaptı, sonra vazgeçti. Dışarıya, kulübenin ötesindeki yeşil bahar dünyasına fırladım. Nereye gittiğimi düşünmek için durmadım ya da Wardwell'in sihirli sınırlarının beni alacak şekilde genişleyip genişlemeyeceğini düşünmedim. Sadece koştum, yonca yumuşaklığındaki çimenlikte, kulübenin yanındaki sebze bahçesinde, ötesindeki kır çiçekleriyle kaplı tarlalarda yırtınarak ilerledim. Titreyen bedenimin beni götürebildiği kadar hızlı koştum. Uzun otlar kamçılıyarak yanımdan geçti; tembel yaban arıları sarhoşça bacaklarıma çarptı. Hava taze ve yeşil kokuyordu, her taç yaprağı ve çimen yaprağı nektarla şekerlenmişti. Hanımeli, gül ve yasemin kokusu aldım. Tatlılık

Ağlamak istedim; öfkeli, soluk soluğa bir hıçkırık çıkardım, alçak bir dalın altına eğildim ve hızla ormana doğru koştum.

Tepemizde yükselen çamların gölgesi rahatlatıcıydı. Hava serindi, daha az rahatsız ediciydi. Yan tarafıma kramp girdi; ciğerlerim ve bacaklarım yandı. Yine de koşmaya devam ettim, ta ki aniden koşamaz hale gelene kadar. Hafif kayalık bir yamaçtan aşağı tökezledim, sivri bir taşla takıldım ve keskin bir şaşkınlık çığlığı attım.

Ama yere düşmedim. Ryder beni benden önce yakaladı. Benim kadar olmasa da zor nefes alıyordu. Kollarımı tutarak beni sabitledi. Peşimden bu garip bahar ormanına doğru koştu.

Terli ve gergin bir şekilde ona baktım, kalbim hâlâ çarpıyordu. Onun çatık kaşlı, sakallı yüzü kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Beni yakaladın," dedim nefes nefese kalarak. Onu biraz ittim, o da beni bıraktı. Ama beni bırakmasını *istemedim*. Ona geri döndüm, ellerimi ceketinin içine soktum. "Beni nasıl yakaladın? Nasıl *terlemiyorsun* bile?"

Tek kara kaşını kaldırdı. "Farrin, canım, sen o kadar hızlı bir koşucu değilsin."

Ve bu beni güldürdü, ancak gözyaşları çok geride değildi. Nemli saçımın bir tutamını sevgiyle kulağımın arkasına sıkıştırması hoşuma gitti ve sonra onun orada olmasının verdiği rahatlama -ellerimin altında beni tutan sıcak bedeninin hissi- beni öfkemden sıyrıp saf bir rahatlamaya itti. Yüzümü göğsüne saklayıp ağladım ve o benden ne bir açıklama ne de bir özür diledi. Sadece bana sarıldı, bir eliyle başımın arkasını kavradı, yanağını tepeme bastırdı. Derin, hırçın sesiyle bana tekrar tekrar "Buradayım Farrin. Burada seninleyim. Hiçbir yere gitmiyorum. Beni hisset, aşkım."

Avucumu göğsüne bastırdı, tam da çarpan kalbinin üzerine. "Ben buradayım." Saçlarımı öptü, beni yavaşça kendisine doğru salladı. "Farrin, Farrin." Sesi garip, sert bir şarkı gibiydi, ağaçların altında bir ninni. "Orman ışığında Farrin," dedi, sesinde şefkatli bir gülümseme vardı.

Çam ağaçları etrafımızda fısıldarken ona sarıldım. Serin bir esinti tenimi öptü ve sonunda ona bakmak için geri çekildim, dilimde yüzlerce beceriksiz aşk sözcüğü ama Ryder hayal ettiğim gibi bana bakmıyordu. Gözlerini benden kaçırmış, ormana doğru bakıyordu. Tüm vücudu benimkine karşı gerilmişti.

"Çok sakın ol," dedi sessizce, "ve hareket etme."

Ama onun ne gördüğünü görmek için çoktan dönmüştüm, korku içimde şimşek gibi çakıyordu ve gördüğüm şey bana - bize - bir ağacın arkasından bakan alev alev yanan, tanıdık bir figürdü. Beyaz-altın alevler, kıvılcım saçan kanatlar, soğuk mavi ateşten iki göz.

Nefesim kesildi. *Ateş kuşu.*

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Ryder yavaşça arbaletine uzandı, hala gövdesine asılı deri bir kayışla sırtında taşıyordu. Uzun zaman önce kışlık paltosunu atmış ve artık gömlek kollarını dirseklerine kadar kıvrırarak giyiyor olmasına rağmen hâlâ silahlarını taşıyor olmasına şaşırılmamalıydım. Kalçasındaki sadaktan kalın, siyah bir ok aldı ve yerleştirdi. Bu sırada gözleri ateş kuşundan ayrılmıyordu. Ağacın arkasına çömelmiş, olduğu yerde donup kalmış gibi görünen ateş kuşunun alevleri parıldayıp sönüyordu - hayranlıkla mı? Korkuyla mı?

Yoksa ava çıkmış bir avcının odaklanmış dikkatiyle mi?

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kurumuştı. Kendimi konuşmaya zorladım. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

Ryder nefesinin altından, "Farrin, yapma," diye mırıldandı.

Gözümü her kırışımda ateş kuşunun şekli değişiyordu: bir kadın, uzun ve yabancı, güneşin altında parıldayan kar gibi parlak. Sonra bir kuş ya da kuşa *benzer* bir şey, gagalı ve kanatlı, uzun, ince kolları çatırdayan ateşten pençelerle son buluyordu. Tek bir şekli koruyamadığından ya da korumamayı seçtiğinden olsa gerek, etkisi büyüleyiciydi. Bir ocak ateşine çok uzun süre bakmışım gibi gözlerim kamaştı. İstemedenden de olsa yaratığa doğru ilerlemeye başladım.

Ryder beni tersledi - "Farrin, *yapma*"- ama yayını ve okunu indirmeye cesaret edemedi, bu yüzden bana artan bir panikle kükrerken bile devam ettim. Sadece birkaç adım sonra ateş kuşunun yanına varacaktım.

Ağaç. Elimi uzattım, avuç içim yukarıdaydı. Sanki bir şeyden ürkmüş Osmund'a yaklaşıp gibi biraz çömeldim.

Ateş kuşu başını eğdi, beni düşünüyordu. Başından kızıl bir tüy püskürdü ve yosunlu zemine saçılan korlar saçtı. Yumuşak bir çığlık attı -altın paraların şingirtisi, suyun pürüzsüz siyah kayalardan aşağı damlaması- ve ateşten uzun bir kolla bana doğru uzandı. Her nasılsa, o uzun zaman önceki yangının anısı her kemiğime kazınmış olsa bile, yarattığın alevlerinden korkmadım. Kısa süre sonra bu alevler tüylere dönüştü, altın ve turuncunun, kızıl ve menekşenin bin bir tonuydu ve her biri ipek gibi parlıyordu. Parlak pençelerine uzandım, her kıvrımlı uç küçük bir güneş gibi parlıyordu. Elimin altında ısı toplandı; zihnimin uzak, dikkati dağılmış bir parçası beni uyarmak için bağırdı, ama böyle bir güzellik karşısında bunu görmezden gelmek kolaydı.

Bir çarpışma, bir lanet ve aniden Ryder'ın kolu bana dolandı, beni kendisine doğru çekerek ateş kuşunun ulaşamayacağı bir yere götürdü. Sanki beni bu ateşli yaratığa bağlayan bir ip aniden kopmuş gibi birlikte tökezledik. O kadar güçlüydü ki Ryder'ın beni tutuşunu kaybettiğini hissettim ve toprakta ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Ve sonra, kafatasıma saplanan keskin, öfkeli bir çığlıkla ateş kuşu hamle yaptı, ateşten bir sütun o kadar hızlı ve sıcaktı ki, yanımdan esen rüzgâr gözlerimi yaşarttı. Boğazımda bir çığlıkla onu takip etmek için döndüm, ama benim için çok hızlıydı, çok parlaktı, kanatları ve pençeleri uzanmıştı ve Ryder'ı uyaramadan, yolundan çekilemeden, ateş kuşunun alevleri onu yuttu.

Anında, çığlıkları sıcak havayı çatırdatarak doldurdu.

Çektiği acının sesi beni çılgına çevirdi. Ayağa fırladım ve hiç düşünmeden ateşe doğru koştum. Onunla ne yapacaktım? Elimde olmayan suyla mı püskürtecektim? Ateş kuşu böyle şeylere normal alevler gibi tepki verir ? Bilmiyordum, düşünemiyordum. Ryder'ın çığlıkları korkunçtu,

Her hayvan çığlığı kalbimi paramparça ediyordu. Birdenbire Ivyhill'e geri dnmüş, duman ve alevler içinde kalmıştım ama bu kez ateş fırtınasında kapana kısılan Ryder'dı ve ben de ailemdim; gözlerimin önünde gerçekleşen felaketi durduracak gücüm yoktu.

"Kes şunu!" Faydasızca bağırdım. Ateş kuşunun kükremesinden kendi sesimi zar zor duyabiliyordum ve eğer söylediklerimi duyduysa bile, buna dair hiçbir işaret vermedi. Sadece alev denizinin içinden bana baktı: iki parlak mavi göz, kırpmadan, duygusuzca.

Bir kez daha ona doğru koşmaya çalıştım. Ravenswood ormanında, yaratık ürkek ve korkmuş görünüyordu. Beni görünce dehşete kapılmış gibi uçup gitmişti. Belki, diye düşündüm, onu korkutup kaçırabilirdim, en ufak bir garip seste kaçan bir at gibi ürkütebilirdim. Ama ateş kuşunun sıcaklığı daha üç adım atamadan beni geriye fırlattı ve sertçe sırt üstü yere düştüm. Gemma'yı, Talan'ı, Philippa'yı -ya da Kerezen'i ya da her kimse, *her neyse* onu- çılgınca düşündüm ama onları bulduğumda çok geç olacaktı. Zaten çok geçti. Ryder'ın çığlıklarını artık duyamıyordum.

Sıcağın izin verdiği ölçüde ateşe yaklaştım, içimden büyük hıçkırıklar kopuyordu. Yer ıslaktı, buharı tütüyordu. Ellerim kara çamura battı.

"Lütfen bırakın gitsin," diye fısıldadım, toprakta zavallı bir yığın halindeydim, ama ateş kuşu kıpırdamadan durdu, beni duyduğuna dair tek işaret, başıboş bir güneş ışınının uçuşması gibi yüzünden geçen hafif bir ışık dalgalanmasıydı.

İnsanlık dışı yüzünde ilk kez bir ifade görüyordum ve içgüdülerim bu ifadenin... *kızgınlık* olduğunu söylüyordu.

Bu farkındalık beni çılgınca korkumdan uzaklaştırdı ve çaresiz zihnimi "Ah" diye düşünecek kadar temizledi.

Tabii ki.

Ryder için yaşadığım panikle, sahip olduğum en büyük silahı unutmuştum: sesim.

Üzerime bir umutsuzluk çığı çöktü. Daha hızlı hareket etseydim, müziğimin gücünü daha önce hatırlasaydım, belki de onu kurtarabilirdim.

Bu yüzden şarkı söylemeye başladığımda, Ryder'ı benden alan alevlere rakip olacak kadar sıcak, parlak ve keskin bir öfkeyle söyledim. Zihnimde yaşayan devasa müzik kütüphanesinden, Gallinor ve Vauzanne kıtalarının yeni keşfedilen verimli adalar zinciri için kısa bir süreliğine savaştığı onlarca yıl önce yazılmış bir savaş ilahisi çıkardım. Kelimeleri dilimde şekillenirken zorlukla kaydettim; sadece kederimi, her düzensiz notayla, her tükürük hecesiyle büyüyen ıssız öfkemi biliyordum. Ama ateş kuşu benden etkilenmemiş gibiydi. O ıslıl ıslıl gözleriyle beni öyle uzun süre izledi ki, gerçekten korkmaya başladım. Sesimle hayaletlere karşı savaşıyordum, Kilraith'e karşı savaşıyordum ama bu yaratık sahip olduğum güce karşı dirençsiz görünüyordu.

Sonra aniden, boğuk bir acı çığlığıyla gökyüzüne doğru fırladı. Ve durduğu yerde, kömürleşmiş bir toprak halkasının içinde, sersemlemiş ama yanmamış Ryder duruyordu.

Bana baktı, sonra dizleri büküldü ve yere düştü, ben de bir anda onun yanında buldum kendimi, hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ediyordum. Neredeyse bayılmak üzereydi ve vücudunun büyük kısmı düzgün bir şekilde tutmam için çok ağırdı, ama tüm gücümle denedim. Yüzümü saçlarına bastırdım ve benden kaçmak için patlayan hıçkırıklara karşı sertçe yutkundum. Sonra onu inceledim; saçlarını, kollarını, sevgili yüzünü. Sakalına dokundum, yanaklarını tuttum.

"Ryder," diye boğuldum, "lütfen bir şey söyle."

"Ben iyiyim," diye homurdandı. Terli, kavurucu sıcağıdaki elini benimkine dokunmak için kaldırdı ve sert bir öksürük çıkardı. "Sadece... orası çok sıcaktı."

Gözyaşlarının arasından güldüm ve ona tutundum, incinmemiş harika parmaklarını öptüm. Sonra aklım başıma ve bir sarsıntıyla başımı kaldırdığımda ateş kuşunun eskisinden daha küçük ve solgun bir halde bizden birkaç adım ötede durduğunu gördüm.

Şiddetle Ryder'ı kendime çektim ve o korkunç şeye dik dik baktım. Ama daha ne yapacağımı düşünemedim, ateş kuşunun yüzü olduğunu düşündüğüm yerde, lapis gözlerinin altında yumruk büyüklüğünde soluk bir ışık noktası parlamaya başladı.

"Şimdi anlıyorsun," diye mırıldandı, benim kullandığım ortak dilde. Ses tuhaftı, tiz bir kuş çığlığı ile ne erkek ne de kadın olan kırık bir insan sesinin birleşimiydi. Tuhaf bir şekilde, yaratık konuşurken sanki kendi sesinin tonundan rahatsız olmuş gibi irkildi.

"Ne yapılması gerektiğini anlıyorsunuz," diye devam etti duraksayarak, "ne yapılması gerektiğini."

Yaşadığım şok beni bir an için dilsiz bıraktı. Ryder'ın yanımda hafifçe kıpırdadığını hissettim; yayına uzandığını kesinlikle biliyordum.

"Az önce olanlardan hiçbir şey anlamadım," diyebilirdim, "arkadaşıma tahrik olmaksızın saldırdığınız dışında."

"Ve sen ondan korktun ve ateşinden korktun," diye devam etti yaratık başını eğerek - alevlerle taçlandırılmış bir insan başı, erimiş altından ipler gibi şaklayan saçlar, sonra parlayan tüylerle şık bir kuş başı. Şekli sürekli değişiyor, sürekli dönüşüyordu. "İlk başta taşıdığın silahı hatırlamıyordun. İlk başta sadece keder ve dehşeti biliyordun. Savaşta keder ya da dehşete yer yoktur. Şimdi anlıyorsun. Bunun pratiğini yapmalısın. Çok uzun süre boşa kalmasına izin verdin. Sana hatırlatmak zorundaydı."

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Seni anlamıyorum. Bilmece gibi konuşuyorsun. Kimsin sen? Nesin sen?"

"Ankaret." Ateş kuşunun sesi kelimenin etrafında yumuşadı. Heceler kesik kesik geliyordu. "Onun adı... Ankaret."

"Ankaret," diye tekrarladım, bilmediğim kelimeyi deneyerek. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Umutsuzca kaçmak istiyordum ama hareket edersek *o* bizi vurur muydu?

İkimiz de tek bir kelime daha edemedi Ryder ayağa fırladı. Az önce olanlardan sonra bile şimşek hızında ve öfkeliydi; arbaletinin oku doğru uçtu ve ateş kuşunun sağ kanadına isabet etti.

Çığlık attı ve çırpındı, tüm insani sesler ondan alındı - artık sadece kuş, sadece canavar. Ryder'ın kalın siyah oklarından biri onu hemen arkasındaki devasa bir ağaca sabitledi. Işığı sönmüştü; formu insandan kuşa, solgun ateşe ve tekrar geriye doğru çılgınca gidip geliyordu.

Ryder yüzünde ölümcül bir ifadeyle ona doğru yürüdü ve bir ok daha yerleştirdi.

Ayağa fırladım ve aralarına girmek için koştum. "Bekle! Ryder, bekle."

Küfretti ve yayını indirerek döndü. "Tanrılar, Farrin. Beklemek mi? Ne için? Beni yine ateşin içine hapsedmesi için mi? Bir dahaki sefere gerçekten birimizi yakması için mi?"

Haklıydı; sağduyum bana bunu söylüyordu. Ama başka bir şey beni duraksattı, yaratığın konuşma sesiyle içimde dönmeye başlayan garip bir fikir. Ve çığlıkları korkunçtu, acıyla parçalanmıştı.

"Konuşabilir," diye çaresizce ısrar ettim. "Onunla konuşabiliriz."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve belki de haklıydı. "Ona veda etmekten başka söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldandı.

"Önce bir şey deneyeyim," dedim, hâlâ ellerim havada, onu yatıştırmaya çalışıyordum.

"Farrin-"

"Lütfen, güven bana. Bunu denememe izin verin."

Yaratığa ters ters baktı. "Eğer canını yakarsa..." diye başladı, sesi gergin ve mutsuzdu.

"O zaman bütün oklarını ona atabilirsin. Ama önce bunu denemeliyim. Bana güveniyor musun?"

Sonunda arbaletini yanına indirdi. Bir kez başını salladı. "Elbette sana güveniyorum," dedi kaba bir fısıltıyla.

Ona hızlıca gülümsedim, kalbim hızla çarpıyordu ve korkunç bir hata yapmadığımı umuyordum. Sonra sertçe yutkundum ve yaratığa döndüm. Dikenli bir yatağın üzerinde acı içinde kıvranıyor, ağacın köklerine yayılmıştı. Sanki kanadına saplanan ve onu fiziksel dünyaya sabitleyen ok, sahip olduğu kadim gücü erozyona uğratmış gibi daha katı bir şekil almıştı. Sönük ateşi sessizce titriyordu: alev, tüy, bir kez daha alev.

Yavaşça ona yaklaştım, kırpışmayan gözleriyle karşılaşabilmek için çömeldim.

Her biri beyaz ateşle süslenmiş parlak mavi bir mücevherdi.

Sonra avuçlarım terledi, tenim korkudan soğudu ve şarkı söylemeye başladım.

Gareth'ın atalarının evinin bulunduğu Gallinor'un doğu kıyısındaki büyük kanyonlar ve nehirler bölgesi olan Big Deep'ten bir halk şarkısıydı. Bana ilk kez uzun zaman önce o gece yatağında söylemişti - oldukça kötü bir şekilde, her kelimesi şarapla bulanıklaşmıştı. Henüz soyunmamıştık, öpüşmemiştik bile, ama yine de yeni ve önemli bir şeyin olmak üzere olduğunu hissetmiştim ve bu yüzden her kelimeyi, her nağmeli notayı şefkatle hatırladım.

Ben şarkı söyledikçe ateş kuşu sakinleşmeye başladı, ben de öyle. Bu şarkı, birkaç dakika önce ona fırlattığım öfke şarkısından daha farklı olamazdı. Sesim göğsümden kesintisiz bir hava akımıyla yükseliyordu. Her nota boğazımda yuvarlak ve dolgun bir his uyandırdı; melodi, nehirlerindeki pürüzsüz taşların yuvarlanması gibi düştü. Son nota solduğunda ateş kuşu çırpınmayı bırakmıştı. Eski ısıltılı ihtişamı, yatağının başucundaki masanın üzerinde titreyen taze bir mum ışığı gibi hafif ama sabitti. O

okuyamadığım bir ifadeyle bana baktı. Ateşten yapılmış bir yüz nasıl okunabilirdi ki?

Tereddüt ettim ve sonra Ryder'ın huysuz, ağlamaklı yalvarışını görmezden gelerek en tüye dokunmak için uzandım: kalın, uzun, cilalı bir yakut gibi parlak kırmızı, her ipeksi lif ışıkla yumuşakça parlıyordu. Sıcaklık elime doldu, boğazımın arkasını gıdıklamak için yukarı çıktı, ama haşlayıcı ya da rahatsız edici değildi. Onun ardından kendimi daha uyanık, daha açık kafalı hissettim, sanki sıcak bir banyoda temizlenmiş gibiydim.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Tamam o zaman. Adının Ankaret olduğunu söylemiştin.

Benimki Farrin. Bu Ryder."

Ateş kuşunun gözleri Ryder'a kaydı. *Ankaret*'in gözleri. Bembeyaz. Belki kızgın, belki de korkmuştu. "Seni öldürmeyecekti," dedi kederle, sesi ürkütücü tonlardan oluşuyordu; ne insani ne de hayvani. "Lütfen, bırak onu."

Ryder başımızda durmaya geldi. Yayını henüz kaldırmamış olduğunu görmek beni sevindirmişti. "Kendini özgürce *yakamaz* mısın?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ankaret başını sallayarak yumuşak bir kıvılcım yağmuru çıkardı. "Ok onun kanadını kırmış. Gerçek gücüyle yanamaz, bu şekilde değil."

Sözlerindeki hüznün içimi acıttı ama sesimi soğuk tuttum. "Onu öldürmeyeceğini söylemiştin. O zaman neden? Neden bana öyle olduğunu düşündürdün?"

"Savaşta keder ya da dehşete yer yoktur." Bunu söylerken bana doğru baktı, kuş başı keskin bir şekilde eğildi. Her kelime adını koyamadığım büyük bir duygunun ağırlığı altında eğiliyordu. "Anlaman gerekiyor. Savaş yaklaşıyor. Kanında eski bir güç var ve onu kullanmaktan korkmamalısın."

Philippa'nın kulübede anlattığı hikâye tekrar aklıma geldi. *Kelime yarı tanrılar*. Soğuk kollarımdan aşağı kaydı.

"Eski güç mü?" Tekrar ettim.

Ryder huzursuzca kıpırdandı.

Ankaret beni duymamış gibi devam etti. "Korktuğunda bile bunu kullanmalısın. Öfkelendiğinde bile kullanmalısın. Onu her zaman keskin, her zaman hazır tutmalısın. Anlıyor musun? Yaptığı şey seni incitmek için değil, sana göstermek içindi."

Gerçekten de anlamaya başladığımı düşünüyordum. Ryder'a baktım, sonra tekrar ona döndüm. "İlk başta taşıdığım silahı hatırlamıyordum," diye mırıldandım, daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "İlk başta sadece keder ve dehşeti biliyordum."

"Ve daha fazlası da gelecek," dedi umutsuzca, okun tutuşuna karşı bir kez daha mücadele etmeye başlayarak. "Ve eğer mecbur kalırsa sana tekrar tekrar gösterecek. Anlamalısın. Korkmamalısın."

Gözlerini okuyamadığım bir yaratıkla konuşmak düşünilemeyecek kadar tuhaftı: gözbebekleri, irisleri yoktu. Basit parlayan diskler, düz ama anlaşılmaz.

"Neyden korkuyorsun?" Ryder sesinin sabırsızlıkla titrediğini söyledi. "Kilraith'ten mi? Onu tanıyor musun?" Yanımda diz çöktü ve Ankaret'e yakından baktı. "Sen onun elçisi misin? Onun düşmanı mısın? Bu seni ilk görüşümüz değil. Bizi takip ediyordun, bizi gözetliyordun. Neden?"

"Takip etmiyor," diye itiraz etti Ankaret. "O..."

Sonra sesi kesildi ve birdenbire ateşle değişen yüzünü okuyabildim. Alevler toplandı ve kırıldı. Büyük mavi gözleri küçülerek parlak iğne uçlarına dönüştü. Korku. Korkuyordu.

"O gitmeli. Lütfen." Boşuna kıpırdandı, sıkışmış kanatlarının uçlarından kıvılcımlar uçuşuyordu. "Biri onu çağırıyor ve gitmeli."

"Seni kim arıyor?" Ryder talep etti.

"Her kimse, seni burada bulamaz," dedim, ama kendi güvenceme tam olarak inanmıyordum. Philippa, Wardwell'in koruyucu büyüünün aşılamayacağını düşünüyor gibiydi ama Ankaret buradaydı.

"Bu o değil, sadece bulmak değil." Ankaret başını salladı. Serbest kanadı hayal kırıklığıyla parladı. "Mercy, lütfen. Bırak onu gitsin, o da

size bir hediye verecek. Bırakın gitsin, o da zamanının elverdiği ölçüde tek bir soruya cevap versin. Ve seni tekrar göreceğine söz veriyor."

Ryder ile bakiştık.

"Bu sözün güven verici olması mı gerekiyor?" diye sordu

kuşkuyla. "Ne tür bir soru Ankaret?" Yavaşça sordum.

"Her şeyi yaparım," diye cevap verdi. Vücudunu oka doğru sertçe savurdu ve acı içinde usulca haykırdı. Yanaklarından süzülen parlak ateş damlalarının göğsünün beyaz altın tüylerine doğru süzölüşünü dehşet içinde izledim. "Eğer cevabı biliyorsa, sana söyleyecektir. Eğer cevabı bilmiyorsa, onu bulacaktır."

Tekrar Ryder'a baktım; Ankaret'e sertçe bakıyordu, yüz ifadesi aniden kızgın değil, kapalı ve temkinliydi.

"Ve hediye bu mu?" diye sordu sessizce.

"Hayır, hayır, hediye bu," dedi Ankaret ve konuşurken, tutturulmuş kanadından tek bir ateş tüyü kopardı, ön kolum kadar uzun ve bileğim kadar inceydi, dibinde gümüş dikenin başladığı yerde tüylü bir tutam vardı. Dikenin kendisi kalın ve kanlıydı, deriden yeni koparılmıştı. Kas mı? Onu bana uzattı, yanan kolu sanki yorgunluktan titriyordu. Tüy, avucunun alev alev yanan beyaz çanağında dururken, çıtırdayan ateş ışığı kısa sürede solup kızıl ve menekşenin zengin bir tonuna dönüşerek bana parlak bir gün batımı ufkunu hatırlattı.

"Sana zarar vermeyecek," diye mırıldandı, çarpık güvercin sesiyle ve gözlerine baktığımda, onları okuyamasam da, bu sözün kesinliğini hissettim. Bu tüy bana zarar vermeyecekti.

Ryder beni durduramadan onu elinden aldım. Elbette hiçbir ağırlığı yoktu ama yine de etrafındaki hava sanki hafif formuna çekilmiş gibi eğilip bükölüyordu. Tereddüt ettim, sonra uzunluğunu okşadım; parmaklarımda su gibiydi, en ince satenden bir şerit.

"Bunu hep yanında taşı," dedi Ankaret. "Bir gün ona ihtiyacın olacak. Onu aramak için bunu kullanın. Nerede olsun sizi duyacaktır."

Tüyü göğsüme bastırdım, aniden ona karşı şiddetli bir koruma hissettim.

"Karşılığında seni serbest mi bırakacağız?" Ryder sordu.

Ankaret ona, "Ve özgürlüğüne kavuşmanın karşılığında, senin için de bir cevap," diye hatırlattı. "Gerekliyorsa şimdi sor. Eğer gerekliyorsa, sen onu serbest bırakmadan önce sana söyleyecektir. Bir güven eylemi. Bir söz."

Ryder bir süre daha ona sertçe baktıktan sonra ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Farrin," diye seslendi sessizce.

Hâlâ tüyü tutarak ona katıldım. "Ona ne soracağız?"

"Bundan hoşlanmadım. Bu tüyün gerçekten sadece bir tüy olduğunu nereden bileceğiz? Ya bu bir tür numaraysa? Ve eğer ona *gerçekten* bilmek istediğimiz bir şey sorarsak-"

"Bunu bize karşı kullanabilir ya da bu bilgiyi istediği kişiye verebilir," diye bitirdim, gerçeği acıyarak fark ettim. "Bildiğimiz düşmanlar, bilmediğimiz düşmanlar." Tüm sorularımız - Sis, Yvaine, kaçırılmalar, Kilraith hakkında - konuların kendileri, güvendiğimiz az sayıdaki kişi dışında konuşulamayacak kadar hassastı.

"Ryder sözlerine şöyle devam etti: "Yaşayan, ölü ya da Olden tek bir yaratığa bile söylememiş bile, yeniden tamamen yanmaya başladığı anda bizi cayır yakabilir."

"Kız kardeşin yaşıyor."

Ryder ve ben donup kaldık. Önce ben toparlandım ve Ankaret'e bakmak için geri döndüm. "Ne dedin sen?"

Rengi daha da soldu. Sönmekte olan bir ateş gibi küçülüyordu. "Kız kardeşin, Alastrina." Bana değil Ryder'a bakıyordu. "Seviyorsun

O da öyle. O bunu biliyor. Bunu sende görüyor. Ve sana kız kardeşinin yaşadığını söylemeli. Yaşıyor ama güvende değil."

Sesinde gerçek bir acıma vardı ve Ryder ona doğru aceleyle koştuğunda ürkmedi, sadece kırpışmayan yuvarlak gözleriyle ona baktı.

Dikenlere ve ateşe aldırmadan önünde diz çöktü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyor," dedi kederle. "Yine de çok şey biliyor. Bunu rüyalarında görüyor ve rüyaları sadece ateş ve ışıktan ibaret. Kız kardeşin yaşıyor ama güvende değil. Neredeyse hiç uyumuyor. Uyuduğunda da rüyasında karanlık koridorlarda oyunlar görüyor. Saklambaç. Sessiz dolaplar, her şey siyah ve güvenli. Ormanın içindeki bir evde bir mağara." Bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı ve keskin, gergin bir çığlık attı. "Daha fazlasını görmeye çalışıyor ama göremiyor! Bildiği tek şey bu, kuzeyli Ryder Bask. Lütfen, bırak onu. *Lütfen.*"

Ryder aniden arkasını döndü ve titreyen ellerini yüzünde gezdirdi. Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı, rengi aniden kül rengini almıştı. Ona bakarken üşüdüğümü hissettim. Ankaret'in söyledikleri kulağıma saçma gelmişti ama belli ki sözlerindeki bir şey beni çok etkilemişti.

"Lütfen?" Ankaret yalvardı, sesi küçüktü, çatırdayan bedeni artık sıradan bir insan kızının boyutlarındaydı. "Lütfen, bırak onu."

"Yap şunu," dedi Ryder kısık sesle, sırtı ikimize dönüktü.

Buna sevindim. İki elimle oku ağaçtan çektim ve Ankaret serbest kaldığında uçup gitmedi. Görkemli kanatlarını belki de otuz fitlik bir açıklığa kadar açtı ve bir kez daha en az on iki fit uzunluğunda bir kuş kadına dönüştü ve yine de bizi yakmadı. Aslında, sevinçli görünüyordu. Ateşten güzel vücudunu ağaçlara doğru uzattı, uzadıkça uzadı, sonra tekrar bizim boyumuza indi. Tüyleri dalgalandı ve çırpındı, kırmızı ve altından bir denizdi.

"Merhametiniz için teşekkür ederim," dedi, sesi daha güçlü, daha az korkmuştu. "Bunu unutmayacaktır. Şimdi ona sorunuzu sorun, cevap verebilirse cevaplayacaktır."

Ryder bana baktı, gözleri parlıyordu. Ondan yayılan umutsuzluğu, keskin bir büyüün işleyişi gibi hissedebiliyordum. Konuşamıyordu. Kaybolmuş ve genç görünüyordu; kız kardeşi olmayan bir çocuk gibi.

Bu yüzden konuşacak kişi bendim. "Moonhollow denen şehir nedir?" Ben sordum.

Hemen seçimimden pişmanlık duydum. Aklımı kurcalayan onca soru arasında bu soru birdenbire en önemsizi gibi göründü. Daha kesin bir şekilde ifade edebilirdim; ne söyleyeceğimize karar vermeden önce Ryder'ın bana fikrini söylemesi için ısrar edebilirdim. *Nesin sen, gerçekten? Neden bizi takip ediyorsun? Kilraith nerede? Alastrina nerede?*

Ama sözler söylenmişti ve Ankaret kanatlarını vücuduna yaklaştırarak tek bir ateş sütununa dönüştü.

"Moonhollow," diye tekrarladı. Sesindeki pişmanlığı duyduğumda midem bulandı. "Bu onun bilmediği bir kelime. Bu kelimeyi daha önce hiçbir ormanda, hiçbir dağda duymamıştı. Ama..."

Sonra bana doğru geldi, çok yakındı, çok parlaktı. Onun ezici sıcaklığından ürktüm ve o da geri . Başını eğdi.

-Bir özür, diye düşündüm. Bir tüy-ateş filizi sanki suda asılı kalmış gibi yakınımnda havada asılı kaldı. Onu görmek bir şekilde hüzünlü görünüyordu.

"Merak etme, orman ışığının Farrin'i," dedi, "ve kuzgun yaban Ryder. Moonhollow denen bu şehri bulacaktır. Söz sözdür. Bulacak ve size söyleyecek. Onu izle ve her zaman tetikte, her zaman hazır ol. Kanının eski gücünden korkma, Tanrıların Farrin'i. Ona ihtiyacın olacak. O bir dosttur."

Sonra, yanımdan hızla geçen bir ısı titreşimi, Ryder'ın etrafında kırbaçlanan bir ışık çemberi ve o gitmişti. Ormanda ondan hiçbir iz kalmamıştı.

közler, yanmış ağaclar yok.

Sessizce durduk ve sonunda cesaretim azaldı ve titreyen dizlerimin bağı çözüldü. Yavaşça yere çöktüm ve elimdeki tüye bakarak yosunların oturdum.

Ryder diz çöktü. Ona bakamadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Alastrina'yı sormalıyım. Sormalıyım-"

"Hayır, bu iyi bir soruydu," dedi Ryder hemen. "Moonhollow'un gizemi, her ne , birbirine bağlıyor. En azından öyle görünüyor. İyi iş çıkardın."

Başımı salladım, sonra sessizce dedim ki, "Tanrıların Farrin'i. Bana böyle derdi." Ryder'a baktım, yalvarırcasına. "O biliyordu. Bir şekilde biliyordu."

"Ya da," dedi, yüz ifadesi acımasızdı, "bunların hepsi annenin bir testi, çarpık bir oyun."

"Belki, ama..." Başımı salladım. "Ben öyle düşünmüyorum, senin de öyle düşündüğünü sanmıyorum. Alastrina hakkında söylediği şeyler - karanlık koridorlardaki oyunlar, sessiz dolaplar." Tereddüt ettim, kelimelerin çağrıştırdığı görüntülerden nefret ediyordum. "O şeylerin senin için bir anlamı vardı."

Ryder başını salladı, bakışları hançer gibi yere bakıyordu. Başka bir şey söylemedi ama çenesi sanki bulamadığı kelimeler için büyük bir mücadele veriyormuş gibi çalışıyordu.

Koluna dokundum ve neredeyse aynı anda elimi tuttu ve çaresizlik gibi bir şeyle tuttu.

"Philippa'ya ondan bahsedemeyiz," dedim bir süre sonra. "Ankaret hakkında yani."

"Zaten biliyor olabilir. Koruma büyüsü onu Ankaret'in varlığına karşı uyarmış olabilir."

"Eğer sorarsa, ona söyleriz. O zaman yalan söylemenin bir anlamı olmaz. Ama döndüğümüzde ne diyeceğini görmek istiyorum. Eğer tüm bunlar onun bir oyunuyorsa, belki de kendinden memnun bir şekilde nazlı ipuçları verecektir. Ya da üzerimizdeki Ankaret'in kokusunu alıp tanıyacak ve bize bilgi verecek. O zamana kadar..."

Başını salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Henüz değil."

"*Asla*," diye ekledim kararlılıkla. "O kadına güvenilmez, evine ya da dokunduğu hiçbir şeye de . Diğerlerine söyleyeceğiz ama burada değil. Bu arada onu gözlemleyeceğiz, bakalım bir şey ele verecek mi?"

Ayağa kalktım, tartışmasına fırsat vermedim, yüz ifademi olabildiğince korkusuz tuttum, ancak Ankaret'in ayrılışını takip eden sinir krizinde aklımda yüzlerce farklı soru kaynadı. Ankaret *savaşın yaklaştığını* söylemişti. Ama ne zaman? Ve anlamadığım bir yaratığın kırık dökük bilmecelerine bir an için bile olsa önem verecek kadar aklımı yitirmiş miydim?

Tüyü ceketimin içine soktum ve geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladım, Ryder da arkamdan geliyordu. Her adımda, yeni hazinemin ellerimde eriyip erimeyeceğini ya da Wardwell tarlalarının güneş ışığına geri dönüp tüm gördüklerimizi unutup unutmayacağımızı merak ettim. Ama tüy, paltomda sıcak bir ipek parçası olarak kaldı ve gözlerimi kapattığımda Ankaret'in göz kırpmayan bakışları bana baktı, ikiz beyaz-mavi güneşlerin parıltısı gibi göz kapaklarıma işledi.

Ryder ve ben döndüğümüzde diğerleri hâlâ kulübenin ana odasında konuşuyorlardı.

Biz içeri girdiğimizde sessizleştiler. Hiçbirine bakmaya dayanamıyordum ve kesinlikle tanrılar, yarı tanrılar ve tam olarak anne olmayan anneler hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum. Kulübeye kadar olan yürüyüş beni tamamen tüketmişti; Philippa'ya bakmaya bile tahammül edemiyordum.

Ankaret'in alevlerinin izlerini tanıdığına dair işaretler ya da gözlerinde bunun onun tasarladığı korkunç bir oyun olduğunu söyleyecek bir pırıltı. Ryder'ın benden daha iyi dikkat ettiğini umuyordum. Sadece dik durma kapasitem vardı

Philippa yorgunluğumu hissetmiş gibiydi. Sandalyesinden sessizce beni izledi, etrafındaki hava pipo dumanıyla puslanmıştı. "Üst katta, solda kullanabileceğin bir oda var. Yatak temiz ve rahattır."

Ona selam bile vermedim. Gareth bana katılmak için ayağa kalktı ama biri onu durdurdu - muhtemelen Ryder - ve ben de hepsinin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktım. Ahşap panelli küçük odada yalnız başıma ceketimi çıkardım, Ankaret'in tüyünü korsemim içine soktum ve evdeki yatağıma çok benzeyen yatağa kıvrıldım: düz beyaz çarşaflar, özenle yapılmış. Avucumu tüyün bulunduğu yere bastırdım ve sıcaklığının beni yatıştırarak uyumamı sağlamasına izin verdim.

Uyandığımda geceydi ve ev sessizdi. Odanın karşısında bir şekil gördüm: Ryder, cüssesi pencerenin yanındaki çok küçük kanepeye sıkışmış, yeşil yamalı bir yorgan sadece bacaklarını örtüyordu. Uyurken bile kaşları çatıktı. Yanına gidip alnına bir öpücük kondurmak istedim ama bunun yerine kalkıp olabildiğince sessiz bir şekilde odadan çıktım. Üst katta kapıları kapalı üç oda daha vardı ve bir an karanlık koridorda durup yatağıma çekilmeyi düşündüm. Ama kaskatı ve kirliydim, esnemem gerekiyordu ve guruldayan midem artık görmezden gelinemezdi.

Zorlukla nefes alarak, hiçbir adımın gıcırdamamasını umarak aşağıya süzıldüm, ama gizliliğim boşunaydı. Philippa mutfaktaydı, her biri yapraklı ahşap sarmaşıklarla süslenmiş, özenle oyulmuş ayakları olan cilalı ahşaptan küçük bir masada tek başına oturuyordu. Hiçliğin ortasındaki sade bir kulübeyi süslemek için fazla güzel bir şeydi. Bunu görmek bile beni öfkeliendirdi; bir tür huzurlu uykuya geri dönme umudum yok olmuştu.

Gitmeye başladım ama tabii ki beni çoktan duymuştu.

"Gelip bir şeyler yiyebilirsin," dedi. Elinde dumanı tüten bir fincan çay tutuyordu ve fincanın kenarından özellikle hiçbir şeye bakmıyordu: gölgeli duvara, usulca işleyen bir saate. "Ekmek, peynir, meyve ve bal var. Sizi rahatsız etmeyeyim."

Gitmek çocukça bir inatçılık gibi görünüyordu; kalmak ise bir taviz gibi. Sonunda mideme itaat ettim. Bir tabak yemek aldım ve pencerenin önünde durup başladım. Dakikalar rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti ve yemek yerken tüm düşündüm. Ankaret'in tüyü sanki kendi kalp atışını barındırıyormuş gibi tenimde nabız gibi atıyordu. Sıcaklığı bana cesaret verdi; yemek bana berraklık verdi. Ve birden Philippa'yı Ankaret'i tanıdığına dair bir işaret var mı diye incelemek önemsiz göründü. Eğer tanıyorsa, öyle olsun. Önüme daha önemli bir görev çıkmıştı, düşünmesi bile beni hasta eden bir görev.

Masaya oturdum ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. Ona değil, parmaklarıma baktım. "Bizimle geri gel. Yardımına ihtiyacımız var. Eğer kim ve ne olduğunu söylüyorsan tabii."

"Diğerleri bana neler olduğunu anlattı zaten," dedi Philippa sessizce, "ve bu beni çok rahatsız etse de -ölmekte olan bir Sis, ölmekte olan bir kraliçe -Wardwell'den ayrılamam, Farrin. Üzgünüm."

Sesi üzgün, olağanüstü yorgun geliyordu. Bana baktığını hissedebiliyordum ve bir an için yalnız bir yanımda -belki de bunca yıldan sonra bile öfkenin dokunmadığı bir yanımda- sadece bir anne ve kızı olduğumuzu, uyuyamadığımızı, gece yarısı çay eşliğinde sessiz bir sohbetin tadını çıkardığımızı hayal etti.

Kendimi aptalca bir hayalden kopardım ve masanın karşısından ona bakmaya cesaret ettim. "Wardwell'den ayrılamaz mısın? Yoksa gitmeyecek misin?"

"Bu basit ayrımdan çok daha karmaşık bir durum."

"Öyle değil. Dünyamızda derinden yanlış giden bir şeyler var. Bir canavar serbestçe dolaşıyor, belki de tüm bunların arkasındaki güç. Yeniden doğmuş bir tanrı olduğunu iddia ediyorsun. Ama yine de

Burada oturup hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Yeniden doğmuş bir tanrı, evet," diye cevap verdi yorgun bir şekilde, "ve yine de yıllar sonra tek başıma, insan bedenimde nasıl var olacağımı öğrenirken bile, bir zamanlar olduğum şeyin sadece bir gölgesiyim. Gücüm hâlâ yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuktan ibaret. Ve hiçbiriniz bana Kilraith'in kim ya da ne olduğunu ya da gücünün gerçek boyutunu söyleyemezsiniz. Bildiğiniz tek şey, bir iblisi yıllarca hizmetine bağladığı ve bu iblisin birçok iblisin sonuncusu olduğudur. Bir iblis, yarattığımız en güçlü Olden varlıklarından biri. Bu Kilraith onun zihnini ve bedenini ele geçirdi, onunla savaşan hepinizi neredeyse aynı anda yendi ve bunu gerçek formunda bile değilken başardı. Evet, oydu ama Talan'a sahip olduğu için seyreltilmişti. Gerçek benliği muhtemelen yüzlerce, belki de binlerce mil uzaktaydı. Belki de o gece Eski Ülke'de bile değildi. Ve bu onun kullanabileceği türden bir güç mü? Diyarlar arasındaki sınırı aşabilecek bir güç mü?"

Sanki soruya cevap vermemi bekliyormuş gibi sessizliğe gömüldü. Ama elbette cevap veremezdim; hiçbir şey söyleyemezdim. Onu dinlerken kalbim hızla çarpıyordu, bu yaratık annemin sesiyle tanrısal sözler söylüyordu. Çünkü onlar tanrısaldı -her cümle yılların ağırlığıyla tenimi titretiyordu.

"Gareth bana bu lanetten, bu *ytheliad*'dan bahsetti," diye devam etti. Başını salladı, ağzı incelmışti. "Genç ve aptalken, bin yıl boyunca kendi gücümüzle sarhoşken böyle bir iğrençlik yarattığımızdan şüphem yok. Ama şimdi onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, size yardımcı olabilecek hiçbir şey. Onunla ilgili bildiklerim içimde derinlere gömülü, belki sonsuza dek kayboldu ya da ortaya çıkarmam yıllar alabilir. Ve bu canavar, merak ediyorum, bu Kilraith, Edyn'de yeniden dirilmiş bir tanrı olduğunu keşfetseydi ne yapardı? Hâlâ nasıl tanrı olunacağını hatırlayan bir tanrı? Talan'a yaptığı gibi beni de bağlamaya mı çalışırdı? Yoksa beni doğrudan öldürür müydü? Bağlanmaktansa ölmeyi tercih ederim. Ama diğerlerinin anlattıklarına bakılırsa, beni öldüreceğini sanmıyorum. Bence beni kullanmak isteyecektir."

Gözlerini kapadı, fincanını yere bıraktı. "Zavallı Talan," dedi sessizce. "Gördüğü şeyler, yapmak zorunda bırakıldığı şeyler... o yaralar asla iyileşmeyecek."

Sesindeki umutsuzluk beni öfkелendirdi. "Onun Gemma'ya, Gemma'nın da ona olan aşkının gücünü küçümsüyorsun. Yaşadıkları yaralar ne olursa olsun - bazılarını sen açtın- birbirlerinden nasıl iyileşeceklerini öğrenecekler. Zaten öğreniyorlar."

Philippa gözlerini açtı ve bana baktı. "Aşktan öyle inançla bahsediyorsun ki. Bunu duymak içimi ısıtıyor. Benim küçük kuşum, yıldız ışığındaki şarkısıyla."

Yüz ifadesi şefkatle yumuşamıştı ve bunu görmek beni iğrendirdi. Bir kadın ve bir tanrı; annem ama değil. Çelişkiler çok fazla ve çok eziciydi: annemin sesi, annemin bedeni, Kerezen'in alamet sözleri, parçalanmış bir fiziksel formu iyileştirme yeteneği. Wardwell, biz kızları hariç herkesten ve her şeyden gizlenmişti, çünkü insan bedenlerimiz onunki gibi bir tanrının kanını taşıyordu. Onun koğuş büyüğü bizi kolayca kabul etmiş, o kuzey ormanında bizi çağırmıştı.

Peki ya Ankaret? O bu bulmacaya nasıl dahil oldu? Annemin gizli evinin koğuş büyüğü ya onun geçişine izin vermişti ya da onu geçersiz kılacak kadar güçlüydü.

Gövdeme bastırılan tüy, birden tenimde bir damga gibi hissettirdi.

Masadan kalktım ve ayağa kalktım. "Bana öyle bakma. Ben senin küçük kuşun değilim."

Gülümsedi, gözleri anılarla parlıyordu. "Ivyhill'de verdiği ilk konseri hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Merrida Jan-Tokka'nın *Bir Sonbahar Sabahı için Sonat*'ı. Ne muhteşem bir müzikti, gerçi daha önce hiç kimse

senin kadar güzel çaldı. Daha sonra sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elbette biliyordum ama Wardwell'e geldiğimden beri bunu hiç düşünmemiştim. Bu, mutlu çocukluğumun unutmaya çalıştığım pek çok anısından biriydi, çünkü her hatırlama beraberinde bir acı getiriyordu.

"Senin müziğin, küçük kuş..." Philippa hatırlayarak fısıldadı.

"Tanrılara yeni bir hayat verecek," diye bitirdim. Bir ürperti tenimde hafifçe gezindi. "Ben... ben..."

Philippa güldü. "Beni dirilttin mi? Hayır sevgilim, ama görmüyor musun? O zaman bile, içimdeki büyük değişimler başlamadan önce, bir parçam kim ve ne olduğumu tam olarak biliyordu. Ve bu yüzden bir parçam senin ve kız kardeşlerinin de kim ve ne olduğunu biliyordu: bir tanrıçanın ve çok insani, çok sinir bozucu bir adamın kızları."

Bu son söz beni taze bir öfkeyle yaktı. "Ondan bahsetme," diye fısıldadım. "Sakın ondan bahsetmeye cüret etme. Gidişinin ona ne yaptığını bilmiyorsun. Hayal bile edemezsin."

Sanki beni duymamış gibiydi. Masaya doğru eğildi, ellerini bana doğru açtı, sanki bu fırsatı değerlendireceğimi umuyormuş gibi. "Burada benimle kal, Farrin'im," dedi. "Diğerlerini de bunu yapmaları gerektiğine ikna et. Mara'm, küçük Gemmy'm. Onları kalmaya ikna edebilecek biri varsa, o da sensin."

"Kesinlikle hayır."

"Burası daha güvenli, görmüyor musun? Dünyada her ne oluyorsa Wardwell'e dokunmadı. Bana dokunmadı. Burada seni koruyabilirim. Güçlerini öğrenebiliriz, hep birlikte. Öğrendiklerimi sana öğretebilirim. Bu sığınakta gerçekten kendimiz olabiliriz."

"Mümkün değil-"

"Dün ne gördüğünü hatırlıyor musun?" diye araya girdi. "Bana nasıl vurduğunu hatırlıyor musun, benim güçlü, öfkeli kızım? Belki bir insan kafasına aldığı böyle bir darbe yüzünden ölebilirdi ama ben . Kendimi bir anda iyileştirdim,

Gözlerinin önünde. Siz de gördünüz. Kendinizi böyle bir şekilde koruyabildiğinizi hayal edin. Bu içinizde bir yerde, hepinizin içinde, gizli ama canlı. Sizler Kerezen'in kızlarısınız ve bu nedenle beden, duyuların yarı tanrılarısınız. Dövüşmek, cazibe yaratmak ve müzik yapmak; bunları zaten yapabiliyorsunuz. Ama gücünüzün altında daha fazlası var ve ben bunu bulmanıza yardımcı olabilirim."

Sözleri beni sarstı; bana Ankaret'in daha önceki uyarılarının kuzenleri gibi geldiler. *Savaş geliyor*, demişti. *Kanının eski gücünden korkma, tanrıların Farrin'i*. Yine de Philippa'nın yüzünde hiçbir kurnazlık göremiyordum, Ryder ve bana ormanda ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yüreğim daraldı. Ancak o zaman bir parçamın bütün bunların bir tür oyun, Philippa'nın çenesini kırdığı için bir ceza olarak tasarladığı çirkin bir aldatmaca *olmasını* umduğunu fark ettim.

"Anlaşılan diğerleriyle konuşmuşsun ve onlar da sana cevaplarını vermişler," dedim sertçe, sanki dişlerim ve dilim içimde kaynayan korkuyu yenebilecekmiş gibi her kelimeyi ısırarak. "Benim de cevabım bu. Siz burada kalıp size ihtiyacı olan bir dünyayı görmezden gelebilirsiniz ama biz bunu yapamayız."

Öfkeden başımın döndüğünü hissettim, elbisemden tüyü çıkarıp Ankaret'i o anda yanıma çağırmak istedim, eğer böyle bir şey gerçekten mümkün olsaydı. *Yak bu kadını*, derdim ona. *O nefret dolu, o şeytani. Onu küle çevir ki bir daha sesini duymak zorunda kalmayayım*.

Gözlerimi kırptırarak masadan uzaklaştım. "Sabah ayrılıyoruz. Eğer fikrini değiştirir ve işe yaramaya karar verirsen, tüm o kudretli güçlerinle bizimle konuşmanın ya da bize gelmenin bir yolunu bulabileceğine inanıyorum. Ama gelmeyeceğinden şüpheleniyorum. Bırakın masum yabancılara yardım etmeyi, sevdikleriniz için bile istemediğiniz bir şeyi yapamayacak kadar bencil olduğunuzu düşünüyorum. Eğer diğer tanrılar da senin gibiyse, içtenlikle hala ölü olmalarını umuyorum."

Bununla birlikte, döndüm ve onu terk ettim.

Odama döndüğümde Ryder uyanıktı. Hâlâ o saçma küçük kanepede yatıyor, uyuyormuş gibi yapıyordu ama nefes alış verişindeki gerçeği duyabiliyordum.

"Ryder," dedim ağlayarak. Söyleyebildiğim tek şey buydu. O kadar öfkeliydim ki zor nefes alıyordum; göğsüm çok fazla anıyla, çok fazla korkuyla ağrıyordu ve hepsi de hava almak için savaşıyordu. Hemen yanıma geldi, yatakta bana katıldı. Beni kendine yakın tuttu, elleri saçlarımda nazikçe dolaştı ve uyuduk, tüy aramızda bastırılmıştı, garip, sessiz sıcaklığını tenime çarpıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Sonraki birkaç gün içinde Ivyhill'e döndük, orman ve yeşil yollardan geçerek güneye doğru çileli bir yolculuk yaptık. Ryder atları bıraktığımız yerden çok uzak olmayan bir yerde, çalılık bir dağ çayırında memnun bir şekilde otlarken buldu ve onları Vallenvoren'e geri götürdük. Zaman zaman öfke patlamaları ile noktalanan bir tür uyuşukluk içinde seyahat ettim. Philippa eve dönüş yolculuğumuzu daha kısa, daha kolay hale getirebilirdi, bundan emindim, onun dindarlığından isteksizce emin olduğum kadar emindim. Kırık çenesinin yerine oturuşunu, büyük bir dalın kırılması gibi çıkardığı o korkunç sesi düşünmeden edemiyordum.

Ama bizi Wardwell'den yardım almadan gönderdi; sanırım kalmayı reddettiğimiz için bir ceza olarak. Kız kardeşlerim ve ben koğuş büyüsunün kaygan perdesinden geçerken -Mara sessiz ve ağırbaşlı, Gemma sessizce ağlıyor, erkekler de hemen ardından geliyordu- aklıma Philippa'nın bizi kalmaya zorlayabileceği gibi rahatsız edici bir düşünce geldi. Merhameti için minnettar olmam gerekirdi ama bunun yerine sadece kızgınlık hissettim.

Nihayet Ivyhill'e vardığımızda, Rosewarren'e dönmüş olan Mara yoktu. Umarım yokluğu telaşlı Müdür'ün gözünden kaçmamıştır; benim için Mara'yla geçirdiğim günlerin ardından onu kaybetmek boğazıma takılmış, geçmeyen bir sızı gibiydi. Bir kez daha aynı yerde yaşayacak kadar şanslı olsaydık, her günün her anında nerede olduğunu bilmemeyi hayal bile edemezdik. Ama sonra, Mara'yı sevdim. Müdür Gülleri için ne hissediyordu? Elbette aşk değil, ya da en azından aynı şey değil.

Nazik. Belki de bakımını üstlendiği yavrulara karşı içgüdüsel bir sahiplenme duygusu. Müdür'ün gerçek bir sevgi besleyebileceğini sanmıyordum.

Eve dönüş yolunda, Vallenvoren'e varmadan önce kuzey ormanındaki o tuhaf sessiz günlerde hepimiz konuşmuştuk ve Ryder ile ben diğerlerine Ankaret'ten bahsetmiştik. Gareth üniversiteye ve araştırmasına -Ankaret, tanrısal diriliş kavramı, *Ytheliad* ve Üç Gözlü Taç- dönmek için sabırsızlanıyordu. Gemma da onunla gidecekti - sanırım annemizle geçirdiği onca zamandan sonra Ivyhill'den ve anılarından uzak durmaya hevesliydi - ve Talan da seyahatlerine geri dönecek, şimdi hayata dönen başka tanrıların varlığına işaret edebilecek söylentileri arayacaktı.

Yarı tanrılar. Attığım her adımda, aldığım her nefeste bu kelime peşimi bırakmıyordu. Bir tanrının kanı ile bir insanın kanının aynı varlıkta yaşaması ne anlama geliyordu? Daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu? Dünyanın başka yerlerinde insanlardan doğan başka yarı tanrılar ve insan kabuğunda tanrılar var mıydı? Philippa gibi daha yeni uyanmakta olan tanrılar?

Sayısız sorunun ağırlığı omuzlarıma baskı yapıyor, onları ağrıtıyordu. Cevaplanmaları gerekiyordu ama böyle bir bilgi için kime güvenebilirdik? Müdüre mi? Yvaine'e mi? Gareth'ın birçok kitabına mı?

Kendime uyuyana kadar hiçbir şey yapılamayacağını söyledim. Ivyhill'in merdivenlerinden, silahlarımız ve malzemelerimiz ayaklarımın dibine yığılmış halde, menekşe rengi akşam ışığında diğerlerini izledim. Soğuk bir esinti, altın rengi sonbahar çiçekleriyle bezenmiş bakımlı çimenleri hışırdatarak yolun karşısına geçti. Gemma ve Talan çit labirentinin ağzında ağlamaklı bir şekilde vedalaşıyorlardı. Onları duyamadığım için mutluydum; kırılgan kalbimin onların hüznünün ağırlığını taşıyabileceğini sanmıyordum.

Ryder'ın yabani kuzgunlarından biri, yorgun ve evini özlemiş bir halde, güneğe yaptığımız yolculukta bizi bulmuştu. Alastrina'yı aramak için gönderdiği kuzgunlardan biriydi ama ona hiçbir şey getirmemişti; ne bir haber ne de bir ipucu. Kederli çılgınlıklarının sesini kısa sürede unutamazdım. Ryder şimdi yaratıkla konuşuyordu,

onu yeni bir göreve hazırlıyordu: Talan'ın yoldaşı olmak, tanrıları dinleyerek dünyayı dolaşırken onu korumak ve ona rehberlik etmek. Kuzgunu sanki bir hazineymiş gibi avuçlarının içinde tutuyordu. Durduğum yerden sesini duyamıyordum ama hayal edebiliyordum; alçak ve nazikti, kullandığı hayvani dilin ritmi karanlık ağaçların arasından esen serin bir rüzgâr gibiydi.

Sonra arkamda sessiz bir öksürük duydum, Gareth boğazını temizliyordu. Arkamı döndüğümde giriş holünde, ellerini birbirine kenetlemiş Gilroy'un yanında beceriksizce durduğunu gördüm. Gr siyah kaşları belirgin bir sıkıntıyla çatılmıştı. Onu böyle bir durumda görmek midemi bulandırdı. Daha o tek kelime etmeden bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Babamın bir sorunu vardı.

Aceleyle yanlarına gittim, ama daha tek kelime edemedem solumdaki kapı açıldı ve bir ateş ışığı stnu yere yayıldı. Babam sabah odasının eşiğinde siluet halinde duruyordu, duruşu çökmüş, gömleğinin düğmeleri çözülmüş, saçları yağlı bir dağınıklık içindeydi.

"Dnmşsn," diye mırıldandı, sesi sanki kullanılmadığı için kısılmış gibiydi. "Dneceğinden emin değildim."

Gareth koluma dokundu ama ben onu ittim. Babamla başa çıkabilirdim.

Sabah odasında ona katıldım ve kapıyı arkamızdan sessizce kapattım. Hava içki kokuyordu. Boş bardaklar masaların duruyordu ve yere saçılmıştı. Personelimizin onları toplamamış olması, babamın belki de günlerdir onları içeri almadığını gösteriyordu. Bunu net bir şekilde hayal edebiliyordum; onları çağırır, içki ister ve dışarıda bırakmalarını isterdi. Onlar gittikten sonra kapıyı bardağı alacak kadar açıyor, sonra tekrar kapatıyordu.

Ritüeli biliyordum. Annemiz gittiğinden beri bunu birçok kez görmüştüm.

Çıtırdayan ocağın yanındaki sandalyesine sendeleyerek oturmasını izlerken, kalbim kendisiyle savaşıarak çarptı. Onu açıkça gördüm; ne kadar acınası görünüyordu ve

Ne kadar utanç verici, hiçbirimize yakışmayan bir durum. Ama yine de onu seviyordum. Yaptığı her pislige, bizi soktuğu her tehlikeye rağmen onu severek yıllarımı geçirmiştım; nasıl duracağımı bilmiyordum.

Ama ilk defa, kendimi keşke yapabilseydim diye düşünürken buldum.

Ağır bir şekilde sandalyesine çöktü ve karşısındakine işaret etti. "Otur o zaman ve söyle bana: Bask'ın oğlunu becerdin mi?"

Bu sözlerin beni şok etmesi gerekiyordu ve öyle de oldu; beni çileden çıkarması gerekiyordu ve kesinlikle öyle de oldu. Ama yaşadığım şok ve öfkeden daha büyük bir acıma duygusu vardı. Philippa'nın gözleri açık, güçlü ve izole cennetinde keyif çatan haliyle karşılaştırdığımda, onun karşımda sarhoş bir halde düşüncelere dalmış halini görmek çok keskin, hatta aşağılayıcı bir tezat oluştıuruyordu. Onu şimdi görse hakkında ne düşünürdü? Wardwell'de kalmakta ısrar ettiğı için kendimi son derece mutlu hissediyordum.

Oturmadım; diğer sandalyenin arkasında durarak onu tuttum.

"Bugün yemek yedin mi?" diye sordum.

Gözleri kamaşmış bir halde bana baktı. "Sana bir soru sordum."

"Ve cevap vermeyi reddediyorum." Sesimi sakın tuttum. "Seni görmek güzel. Biz yokken seni çok özledim."

Güldü. "Yalan söylemene gerek yok. Zaten bu konuda hiçbir zaman iyi olmadın."

O haklıydı. Hissettiğim her şeyi yüzümde taşırdım, ancak bunu her zaman kaşlarımı çatarak, yasaklayıcı bir bakışla gizlemek için elimden geleni yapardım. Bu tür bakışlar itici bulunurdu, özellikle de bir kadında; yüksek sosyetenin çoğunun sahip olduğı ve benim her zaman avantajıma kullandığım saçma bir görüştü bu.

Yine de tekrar denedim. "Ivyhill nasıl? Byrn Jet konusunda bir ilerleme kaydetti mi?"

"Sorumu cevap ver, Farrin."

Sandalyenin arkasına tutundum. Avuçlarım nemlenmişti. "Akşam yemeği için haber göndereceğim. Eminim Bayan Rathmont sizin için kolayca bir şeyler ısıtabilir-"

Öyle ani bir şiddetle ayağa fırladı ki, nefesim kesildi. "Soruma cevap ver, Farrin!" diye kükredi ve sonra içkisini ateşe fırlattı. Bardak şömineye çarparak paramparça oldu; parçaları halının üzerinde uçuştı.

Sağır edici bir sessizlik çöktü. Sert nefes alarak ateşe baktı. Hareket edemiyordum. Sandalyeye tutundum, soğuk ve hasta bir his yavaşça vücuduma yayılıyordu. Kalbim tavşan paniğiyle çarpıyordu. Kaçmak istedim; gerekirse sandalyeyi ona doğru itecektim. Aklıma birbiri ardına iki düşünce geldi: Dövüş sopamı çıkardığım için aptal olduğumu ve kendi evimde böyle bir şey için endişelenmek zorunda kalmamın korkunç ve çok üzücü olduğunu.

Babam az önce olanlara inanamıyormuş gibi yaptığı pisliğe baktı. Sonra dehşet içinde bana baktı.

"Tanrılar..." diye fısıldadı. Şok olmuş ifadesi buruştu. "Farrin, özür dilerim..."

Bir an sonra sabah odasının kapısı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açıldı. Ryder canı bakışlarla içeri daldı; arkasında Gareth, Gilroy ve bir tepside çay ve sandviç taşıyan iri gözlü hizmetçimiz Emry duruyordu.

Ryder hemen yanıma geldi. Babama bakmadı; sadece bana baktı.

"Farrin?" dedi sessizce. Kızgın olduğunu biliyordum, kızgınlığının kaynayan sıcaklığının benimkiyle eşleştiğini hissedebiliyordum. Ama sesi yumuşaktı, yüzüme bakışları sabit ve sakindi. *Buradayım, Farrin. Senin yanındayım. Orman ışığının Farrin'i.*

Gözleri üzerimdeyken, Ankaret gelmeden önce Wardwell'in sessiz ormanına geri döndüğümüze neredeyse inanabilirdim, sadece onun kolları beni sarmışken ve gücü beni ayakta tutarken, bana destek olurken, nefes almamı hatırlatırken.

Ve aniden artık orada olmamaya karar verdim. Ne o odada, ne de babamın bulunduğu herhangi bir odada. Bırakalım kendini temizlesin, diye karar verdim. Bırakın pisliğini temizlesin ve daha sonra, ayık ve pişman olduğu zaman gelip benden özür dilesin. Ancak o zaman onunla konuşacaktım, bir an önce değil.

Verdiğim karar, sandalyeden çok hızlı kalkmışım gibi sersemlememe neden oldu. Gözyaşlarımı kırıştırdım, göğsüm üzüntü, öfke ve bir tür tiksinti ve yorgunlukla ağrıyordu. Ryder'a baktım ve ona cesur bir gülümseme verdim.

"Hadi bir şeyler yiyelim," dedim ona. Elimi uzattım, o da nazıkçe kendi elini tuttu, gözleri yumuşacıktı. "Açlıktan ölüyorum. Bak, Emry sandviç getirmiş. Yemek odasında yeriz."

Elimi onun elinin içine koyarak uzaklaştım, sabah odasının kapısını arkamızdan kapattım ve bir kez bile arkama bakmadım.

Ertesi sabah Gemma ve Gareth şafakla birlikte başkente doğru yola çıktılar. İkisi de Ivyhill'de gerekenden bir an bile fazla kalmak istemiyordu. Bir önceki akşamki yemeğimiz babamın öfke nöbetinin ardından ağırbaşlı bir şekilde geçmişti ve Gemma'nın gittiği her yerde Talan'ın yankılarını gördüğüne şüphe yoktu.

Ryder Jet'le birlikte ahırda çalışırken, ben de sabahın büyük bir bölümünde annemle babamı düşünmemeye kararlı bir şekilde bitmek bilmeyen bir iş listesiyle meşgul oldum. Babam kendini üst kattaki odasına kilitlemişti, bunun için minnettardım. En azından artık personel sabah odasını temizleyebilirdi. Bu, iç karartıcı bir dua gibi kafamın içinde dönüp duran tek düşünceydi. *En azından artık personel sabah odasını temizleyebilir.*

Sonra öğle yemeğinde kraliçenin mührünü taşıyan bir mektup geldi. Titreyen parmaklarımla açtım, en kötüsünü bekliyordum: bir sürgün fermanı, Thirsk'ten Yvaine'in hastalığının çok daha kötüleştiğini bildiren bir mektup.

Ama mektupta sadece Yvaine'in tanıdık, kıvrımlı el yazısı vardı.

Sevgili Farrin,

Bunu Thirsk sinirli bir şekilde omzumda gezinirken yazıyorum. Aslında, az önce onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkardı. Ama önemli olan şu ki, kendimi çok daha iyi hissediyorum ve bu sayede Thirsk'e ve diğer danışmanlarıma sizi Hisar'dan geri çevirdikleri için onlara ne kadar kızgın olduğumu açıklayabildim. Onlara yanlış olduklarını gösterdim. Burada her zaman hoş karşılanırsınız ve aslında Kraliyet Meclisi'nin tüm üyeleri tarafından imzalanmış, sizi, kız kardeşlerinizi ve arkadaşlarınızı istediğiniz zaman Hisar'a kabul eden resmi bir mektup hazırladım. Hiçbir muhafız sizi geri çevirmeyecek. Thirsk isteksizce de olsa aklımın yerinde olduğunu kabul etti ve bu nedenle ne kendisi ne de bir başkası vicdanen kararına itiraz edemez. Umarım bu mektup seni biraz olsun rahatlatır. Seni çok özledim.

Ve seni çok özlediğim için, dönüşünü kutlamak amacıyla ertesi gün bir parti düzenliyorum. Partime geleceksin, değil mi? Gemma'yı da yanında getir, Ryder'ı da. Zehirlendiğin gece hızlı düşünerek hayatını kurtardı ve bu yüzden benim için çok değerli. Ve sanırım sen de onu yanında görmekten memnun . Ne kadar korkunç bir adam ama o gece ölümün eşiğinden döndüğünde sana öyle şefkatle sarıldı ki. Bu çekiciliği kesinlikle anlıyorum. Öyleyse onu getirin ki ona daha yakından bakabileyim ve resmi olarak onayımı vereyim.

Sevgil

er,

Yvaine

Kalbim boğazımda mektubu okudum, rahatlamış ve eğlenmişim ama yine de içimde hafif bir huzursuzluk hissediyordum. Aceleyle ahıra gittim ve daha iyi düşünmeden mektubu Ryder'a uzattım. Okumasını bekledim ve bitirdiğinde gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve sırtımdan aşağıya doğru hassas bir sinir dalgası yayıldı. Mektuptaki kelimeler içime saplanmış, göğsümde sıkışmış kelebekler gibi çılgınca çırpınıyordu. *Cazibe. Onay.* Sanki Yvaine bize bakmış ve bizim henüz kelimelere dökmediğimiz bir şeye karar vermişti.

Ama elimden geldiğince bu düşüncelerden sıyrıldım. Asıl önemli olan mektubun tonuydu; biraz kavisli, biraz dengesiz. Ufak bir şeydi ama yine de beni endişelendiriyordu. *Onlara yollarının yanlış olduğunu gösterdim,* diye yazmıştı. *Aklım başımda.* Kısa, neredeyse sıradan ifadeler, yüzeyde yeterince zararsız görünen bir mektupla örülmüştü. Yine de mektubu okuyunca birden fazla yönden rahatsızlık hissettim.

"Elbette gideceğiz," dedim. "Ravenswood'a dönmeyi tercih etmezseniz tabii? Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra dönebileceğinizi düşünmüştüm."

Ryder'ın kahkahası karanlık ve sessizdi. Mektubu bana geri uzattı. "Hayır. Eve gitmek istemiyorum. Orada benim için hiçbir şey yok. Personelimiz ve kiracılarımız için talimatlar bıraktım. Hangi köyleri izleyeceklerini, gerektiğinde nasıl yardım dağıtacaklarını bilirler. Ve babam, tüm hatalarına rağmen, bu özel görevleri asla ihmal etmedi, bu yüzden..." Durakladı, ifadesi donuklaştı. "Hayır. Orada benim için hiçbir şey yok."

Daha fazlasını söylemek istediğini hissettim -Alastrina'nın adı aramızda söylenmeden asılı duruyordu, yalnız ve sevgili- ama bunun yerine sessizlik içinde Jet'e döndü, omuzları yüksek ve gergindi, onu bir hüznün örtüsü sarıyordu. Tereddüt ettim; belki de bu yapmak için fazla cesur bir şeydi. Ama sonra Gemma'nın Talan gittikten sonra onu ilk gördüğünde ona doğru koştuğunu, hiç utanmadan, hiç öfkelenmeden sevincini gösterdiğini düşündüm. Böyle bir sevgiyi almak, böyle bir sevgiyi *verebilmek* ne kadar güzel bir şey olmalı diye düşündüm.

O yüzden arkasını dönmeye fırsat bulamadan yanına gittim. Kollarımı ona doladım ve yüzümü sırtının sıcak, geniş uzantısına gömerek ona sarıldım. Gözlerimi kapattım ve bedenlerimizin baskısıyla ona hissettiğim her şeyi, hissetmesini istediğim her şeyi göndermeye çalıştım: *Evinin seni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyorum ama üzüldüğüm için üzgünüm. Alastrina nerede olursa olsun, ona olan sevgin ona güç verecektir. Keşke üzüntünü ve öfkeni senden alabilseydim de huzur bulabilseydin. Dün gece sabah odasında bana bakıp, tek kelime etmeden güvende olduğumu, cesur olduğumu söylediğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.*

Ryder'ın elleri benimkileri tutmak için kalktı ve usulca göğsüne bastırdı. Parmak uçlarımda onun kalp atışları benimkilerle eşleşiyordu.

Yvaine'in partisinin olduğu gün Ryder'la birlikte Fairhaven'a, ailemin evini nesillerdir başkente bağlayan yeşil yolu kullanarak gittik. Bu gösteriş için değil, daha ziyade hız için bir fırsattı; ikimiz de gergin ve kararsızdık. Hisar'da ne bulacaktık? Ne Philippa'dan ne de Wardwell'den bahsedecektik; yeniden dirilen bir tanrının bilgisi bizim yükümüzdü, Yvaine'in değil, onun hastalığı, Hisar'da sessizce kükreyen obruk ve kayıplarının yasını tutan ülkenin değil. Ama yine de gerçeği hissedecek miydi ve eğer hissederse bununla ne yapacaktı?

Şehir sessizdi ama sokakları bana huzursuz geliyordu, sanki kapalı kapıların ve pencerelerin ardında göremediğim fırtınalar kopuyordu. Kaybedilenlerin portreleri hâlâ Hisar'ın duvarlarını süslüyordu ama orada protestocular toplanmıyordu ve daha önce çiçek yığınlarının olduğu yerde sadece dağınık yapraklar yerde sekiyordu. Şehir yorgundu; yorgunluğu havada ağır bir şekilde hissediliyordu.

Batı ufkunda, Tanrılar Körfezi'nin dalgalı gri suları üzerinde gerçek bir fırtına toplanıyordu. Çalkalanan gökyüzü yeşil ve mordu, fırtınanın yaklaşan cephesinin çizgisi, kırmızı ve altın rengi parıldayan sonbahar ağaçlarına karşı ürkütücü bir mavi griydi. *Ankaret gibi*, diye düşündüm, sonra onu düşünmek bile onu bana çağırmasın diye bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Tüyünü Ivyhill'de bırakmaya cesaret edememiştim; eğer gerçekten de onu her an yardımımıza getirebilecekse, tüm ateşiyle birlikte, onsuz seyahat etmek aptallık olurdu. Yine de aniden elbisemin içine sıkıştırdığım böyle bir eşyayla Hisar'a gelmiş olmak dikkatsizlik gibi geldi. Yvaine onun varlığını hemen fark edip bir açıklama ister miydi? Tüyün kendisini koruyacağını, kullanmaya karar vermediğim sürece sessiz ve gizli kalacağını ummak zorundaydım.

Muhafızlar bizi Hisar'a soktu ve kraliçenin kulesine kadar sorunsuzca eşlik etti. Hiçbir danışman bizi durdurmaya gelmedi, üzücü haberler getirdiler - kraliçe aslında oldukça hastaydı ve görülemezdi; kraliçe ölmüştü; kraliçe ortadan kaybolmuştu, ülkede dolaşan hayalet şeytan tarafından kaçırılmıştı. Kavernöz mermer salonlar ürkütücü bir sessizlik içindeydi; ayak seslerimiz ve bize eşlik eden muhafızların tıngırtıları ıssız bir kanyonda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Ama sonra kuleye vardık ve köşeyi döndüğümüzde kapılar açıldı, sanki Yvaine diğer tarafta durmuş bizi bekliyordu. Kabul odaları bir renk cümbüşüydü. Kirişlerden parlak mor ipekler sarkıyordu; gece mavisi ve deniz mavisi lüks kadife minderler pırıl pırıl zeminlere serpiştirilmişti. Her yerde eğlenenler vardı, çoğunu tanıyordum: çırpınan saray mensupları, sokulgan tüccar çocukları, Yvaine'in saraydaki gözde hizmetkârlarından bazıları. Görünüşe göre bu parti benim Hisar'a dönüşümü kutlamak içindi, ama geldiğimizde kimse başını kaldırmıyordu; şarkı söyleyip dans etmeye devam ettiler, akşam için açılmış pencerelerin önünde sarhoşça eğlenmeye devam ettiler. Havada baş döndürücü bir heyecan, en neşeli seslerde bile bir titreme vardı. *Kraliçe hasta değil, o*

iyi ve biz de burada, onun kulesinde ayrıcalıklı konuklar olarak bulunuyoruz. Korkacak bir şey yok. Her şey yolunda ve güzel. Buna inanabiliyor musunuz?

"Sevgili Farrin," dedi Yvaine. Beyaz saçları ve leylak rengi şifon fırfırlarıyla beni kendine doğru çekti, nefesi şaraptan tatlıydı. Parmakları pençe gibiydi, düz gri elbisemin ince kumaşı arasından umutsuzca etime saplanıyordu. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Thirsk seni gönderdiği için yüzlerce kez özür diledi ama onu affedebileceğimden emin değilim."

Ona sarıldım, kollarımda ne kadar ince hissettiğini ve ateşten yanıyormuş gibi sıcak olduğunu endişeyle fark ettim. Söylediği her kelime nefes nefese ve sinirli bir şekildeydi.

Ondan biraz uzaklaştım ve yüzünü inceledim. Gözlerinin altındaki gölgeleri, çatlamış pembe dudaklarını gördüm. "Nasılsın? Uyuyor muydun?"

Endişemi el sallayarak geçiştirdi ve yanımdan geçip Ryder'a baktı. Ryder'ın kapıda belirdiğini görünce gülümsedi; sakallıydı ve etrafındaki neşeye kaşlarını çatmıştı, mavi-siyah giysileri içinde kraliçenin herhangi bir konuğu kadar görkemli giyinmiş olmasına rağmen son derece rahatsız görünüyordu.

"Lord Ryder," dedi Yvaine elini uzatarak. "Sizin de gelmenize çok sevindim."

Ona inanmamak için hiçbir neden yoktu -ne de olsa davetiyesinde onu da istemişti- yine de sesinde hafif bir tedirginlik duydum. Ryder'ı merakla izliyordu, gözleri parlıyordu, Ryder başını eğip her biri inci gibi mücevherlerle dolu beyaz parmaklarını öperken.

"Majesteleri," diye mırıldandı. "Davetinizle beni onurlandırdınız. Bu.." Tereddüt etti, etrafına bakındı. Acımasız ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Harika bir parti olduğu kesin."

Yvaine bir kahkaha patlattı. "Oh, Ryder. Yalan söylemene gerek yok. Burası berbat bir yer, herkes çok gürültülü ve odalarımı berbat ettiler. Ama Thirsk komiktir. Tüm danışmanlarım öyle. Bir partinin çok eğlenceli olduğunu düşünüyorlar.

benim için tek başına bir Ashbourne'dan daha az tehlikeli. Bu garip değil mi?" Gözleri benimkilerle kesiştiğinde, sert parıltıları yumuşadı. "Öyleyse, arkadaşımı görmek için yapmam gereken şey buysa, bir parti olsun. Umarım Gemma da bize katılır, Gareth da, tabii kitaplarından kopmaya dayanabilirlerse."

Sonra, ben daha bunlara cevap veremedim, Yvaine elimden tuttu ve beni odanın içine, çıtırdayan ocağın, tabak ve kadehlerle dolu masaların, köşedeki kemancıların ve onların yanında dönen dansçıların yanından geçirdi. Her yerde kahkahalar vardı ve biri bitişikteki odada piyanoda neşeli bir makara çalıyordu. Yvaine'in konukları yanımdan geçerken bizi selamlamak için seslendiler; onlara sadece dikkatimi dağıtacak şekilde cevap verdim. Yvaine'e odaklanmıştım. Odanın içinde yeni doğmuş bir kuzu gibi koşturuyordu, yürüyüşü dengesizdi. Elleri ter içindeydi ve benimkileri sıkıca kavramıştı. Bizi takip eden Ryder'a bir kez dönüp baktım ve onun da aynı şeyi düşündüğünü düşünceli kaşlarından anladım: Bir şeyler yanlıştı. Yvaine mektubunda söylediği kadar iyi değildi. Midem bulandı, huzursuzlandım; danışmanlarına tam olarak ne söylediğini, ne yaptığını ve onları yumuşatıp dönüşüme izin vermelerini nasıl sağladığını merak ettim.

Bizi odanın minderler ve battaniyelerle bezenmiş, yavaşça dönen kristal bir avizenin aydınlattığı, zemine yumuşak ışık parçaları saçan bir köşesine götürdü. Püsküllü bordo bir sandalyeye oturdu, yanımdan geçen bir hizmetlinin tepsisinden bir kadeh köpüklü şarap aldı ve bir dikişte içti.

Telaşla ona doğru uzandım, dudaklarımda uyarı sözcükleri vardı ama ben bir şey söyleyemeden o konuşmaya başladı.

"Söyleyin bakalım, cesur şampiyonlarım, gözlerim ve kulaklarım," dedi, aramızda bir ileri bir geri bakarak, "dünyadaki son haberler neler? Benim adıma hangi kötü güçlerin kökünü kazıdınız ve onları fethettiniz?"

Şaşkınlıkla önce hiçbir şey söylemedim. Aklıma yüzlerce farklı cevap geldi - dirilen tanrılar, Ankaret, kuzey ormanında saklanan Wardwell, Gemma, Mara ve ben, hepsi yarı tanrılar - ama hiçbirini dile getirmeye cesaret edemedim.

Önce Ryder konuştu. "Burası bu tür konuları tartışmak için pek uygun bir yer değil, Majesteleri. Etrafta bu kadar çok insan varken-"

"Hayır, tabii ki haklısın." Yvaine elini sallayarak onu susturdu. Yüzünde dalgın bir ifadeyle iki dansçının dönerek geçişini izledi. Sarhoştular ve gülüyorlardı; küçük bir masayı devirip bardakları yere düşürdüler, bu da onları daha çok güldürdü.

Ses beni ürküttü; babamın evdeki odasında kilitli kaldığını, camın şömineye çarptığını ve öfkeyle kükrediğini düşündüm.

Yvaine ayağa fırladı ve bana doğru uzandı, gözleri parlıyordu. "Benimle dans et," dedi aniden. "Yapmaz mısın Farrin?"

Söyleyecek söz bulamayınca, son derece mutsuz görünen Ryder'a baktım ve Yvaine'in göğsümdeki korkuyla beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Odanın içinde dönüp durduk ve toplananlar bizi alkışladılar, kadehlerini bize doğru kaldırdılar, kemancıları daha hızlı ve daha hızlı çalmaya teşvik ettiler. Müzisyenler yeterince becerikliydi, gerçi enstrümanları iyi bir akorttan geçebilirdi ama bunu uzun uzun düşünecek vaktim olmadı. Yvaine buna izin vermedi. Ona zor yetişiyordum; kollarımda o kadar hafıftı ki her adımda uçup gideceğini sanıyordum. Ondaki değişiklikler midemi bulandırıyor; ne kadar zayıflamıştı, her hareketi ne kadar çılgınca ve sinirliydi. Sonunda şarkı bitti ve biz de küçük köşemize döndük. Yvaine bir içki daha aldı ve zümrüt yeşili lüks bir mindere uzandı. Nefes nefese, sırtarak, teni terden ıslanmış bir halde önce bana, sonra Ryder'a baktı.

"Şimdi de sen," dedi eliyle bizi işaret ederek. Ryder'a şakacı bir gülümseme attı ama parmakları titriyordu. "İsteddiğini biliyorum. Dans edin ve bana birlikte ne kadar iyi görüldüğünüzü gösterin."

Umutsuzca başka bir şey yapmak istiyordum; Yvaine'in hırçın sesi hoşgörölü gülümsemesini yalanlıyordu. Ama ne yapacaktık ki? Kraliçemiz bize dans etmemizi emretmişti.

Ryder ayağa kalktı, ben de öyle. Ona bakamadım; onun doğrudan mavi bakışlarında tüm rahatsızlığımın, tüm endişelerimin bana geri yansıdığını göreceğimi biliyordum ve buna dayanabileceğimden emin değildim. Burada neler oluyordu? Yvaine onu son gördüğümde, o tuhaf sözleri mırıldandığında olduğundan bile daha az kendindeydi: *Gündüzleri ay, geceleri ateş. Gel ve dans et. Savaşmaya çalışma. Gölgelelin güzelliğı, cafcacflı güneş ışığı. Gözcüler için dön, onların eğlenceleri çok parlak.*

Moonhollow. Kelime zihnimde kaygan topuklar üzerinde dans ediyordu. Kemanlar şimdi daha yavaş, biraz melankolik bir şarkı çalıyordu. Dans ederken Ryder'a sarıldım ve onun kolay gücüyle beni yönlendirmesine izin verdim. Şaşırtıcı derecede zarif bir dansçıydı, kendinden emin ve ayakları yere sağlam basıyordu. Belimdeki eli sıkıydı ve onun sıcaklığı sarhoş ediciydi - Yvaine'inki gibi ateşli ve tuhaf değil, kışın yanan bir ocak gibi sabit ve rahatlatıcıydı. Dansımız bittiğinde minnetle elini sıktım. Onunla birlikte hareket etmek zihnimi boşaltmıştı.

Kadehinin kenarından bizi seyreden Yvaine'in yanına döndük. Yüzünde sıkıntılı, hüznölü bir ifade vardı; gözlerinde artık o sert parıltı yoktu. Sonra sanki bir şeyi onaylamış gibi başını salladı ve Ryder'a, "Bana Ravenswood'u anlat," dedi. Sesi artık ciddi, neredeyse vakurdu. "Oraya daha önce gitmiştim ama uzun yıllar oldu."

Ryder şaşırmış görünüyordu. Önce bana, sonra tekrar Yvaine'e baktı. "Burası... soğuk. Diğer bazı yerler kadar kuzeyde değil ama dağların yeterince yüksek olduğu için rüzgâr insanı sık sık kesiyor. Konağın kırk iki odası var ve her şey siyah taştan yapılmış. Beş ahırımız var ve ormanlarımız kilometrelerce uzanıyor-"

"Hayır, hayır. Ev değil. Bana Ravenswood'daki hayatınızdan bahsedin. Senin..." Yvaine tereddüt etti ve ben onun normal, istikrarlı halinden bir parıltı, bir acıma ve nezaket parıltısı gördüm. "Kız kardeşin, Alastrina. O koridorlarda birlikte büyüdünüz. Yakındınız. Her zaman da öyleydiniz."

Kız kardeşinden bahsedilince Ryder'ın ifadesi kapandı. "Alastrina," diye kesin bir ifadeyle tekrarladı. "Alastrina hakkında bilgi edinmek istiyorsun."

Yvaine kaçırıldı ve şarabından bir yudum aldı. "Her gün Senato salonuna geliyorlar," dedi sessizce. "Kaçırılanların aileleri. Bana kayıplarla ilgili her şeyi anlatıyorlar, sanırım onları kendileri gibi sevmemi sağlamaya çalışıyorlar. Tabii ki benim zaten sevdiğimi anlamıyorlar. Tüm dünya benim evim, her canlı benim çocuğum."

Bir yudum daha aldı ve sesi daha da kısıldı, bakışları uzak ve düzdü. "Bir şeyler yapmam için yalvarıyorlar ve ben her seferinde onları korkutmadan geri çevirmek zorunda kalıyorum. Onlara alınan nasıl arayıp bulduğumu, gücümün yettiği kadar zorladığımı ama hiçbir şey bulamadığımı anlatamam. Onlara obruktan, hastalığımдан bahsedemem. Ne düşünürler ki? Daha da korkarlar ve zaten yeterince söylenti var." Şakağına dokundu, parmakları kararsızdı.

"Son zamanlarda," diye devam etti, "bu insanlar konseylerime dilekçeler veriyorlar, çünkü Thirsk ve diğerleri, Kraliyet Meclisi, oturumlarına katılmama izin vermiyorlar. Bu insanların sıkıntısının *beni üzeceğinden* korkuyorlar. Ve tabii ki üzecek. Üzüyor ve üzmeli de. İtirazlarına rağmen bugün Senato salonuna gittim. Beni durdurmaya çalışırlarsa onları Gallinor'dan sürgün edeceğimi söyledim. Bana inandılar. Sanırım bunu söylerken sesim çok korkutucu geliyordu. Leydi Bethan'ın ayaklarını sadece sesimle yerden kestim. Bunu yapmak istememiştim. Sonrasında saatlerce ağladı."

Bunu söyleme şekli kanımı dondurdu. Yvaine genellikle gücünü hepimizden gizlemeye özen gösterirdi. Her zaman bunun bir nezaket olduğunu düşünmüşümdür, bizi bir şeyin varlığında güvende hissettirmenin bir yolu.

Tanrılar tarafından kraliçe olarak seçilmiş bir insan düşünülemezdi. Ama bu gece böyle şeylerden bu kadar içtenlikle bahsettiği için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sözleri yorgun ve açıktı.

Ryder'a baktı, sessizce yalvarıyordu. "Ama kimse Alastrina adına konuşmaya gelmedi, en azından henüz. Bu yüzden senden duymak istiyorum, eğer bana bu hediye verirsen. Bana ondan ve kendinden bahset."

Ryder bir an sessizce oturdu, ağzı incelmışti. Sonra üzerimize soğuk bir güç dalgası yayıldı; bizi sözsüzce ilerlemeye iten bir zorlama gücü. Yvaine utanmış gibi görünmüyordu; Ryder'a gözlerini kırpmadan baktı.

O zaman isteksizce konuştu, bu da bana kadının onu dürtmesinin sadece küçük bir dürtme olduğunu düşündürdü. Yine de bunun olduğunu görmek, sert sesini duymak ve bunu kullanmaktan başka çaresi olmadığını bilmek beni hasta etti.

"Anlatacak fazla bir şey yok," diye başladı. "Basit bir hikâye. Babam zalim bir adam. Her zaman öyleydi. Lord Gideon gibi" -bana baktı, gözlerinde hafif bir özür vardı- "yıllarca Kilraith'in iradesi tarafından, kölesi olduğu her iblisin entrikaları tarafından . Ondan önceki babası da öyleydi, ondan önceki babası da. Şiddet dolu bir evde büyüdüğünüzde, sizin de şiddete başvurmanız çok kolaydır."

Ryder titrek bir nefes aldı. "Babamın ruh hali kaprisliydi. Her sabah uyandığımda o günün dehşet mi yoksa huzur mu dolu bir gün olacağını bilemezdim. Bir kar fırtınası çıksa, bu onu öfkelendirmeye yeter miydi? Adamlarıyla ava çıktığında yeterince büyük bir geyik öldürürse, bu bize birkaç saat sessizlik kazandırır mıydı? Öfkesinin yükünü annem çekerdi. Küçükken, Trina ve ben onun için savaşılamayacak kadar korkuyorduk. Hemen saklanacak en iyi yerleri bulduk; her dolabı, her karanlık köşeyi, her gevşek döşeme tahtasını. Sessiz olmayı, gizlice hareket etmeyi böyle öğrendim. Trina bunu bir oyun haline getirdi. En kötü günler, babamın adamlarını evi aramaları için gönderdiği ve bu sırada aşağıdan onlara acele etmeleri için kükrediği zamanlardı.

Bu kadar tökezlememek ve aptal olmamak için. İkimizin de tencere ve tavalarla dolu bir mutfak dolabına ya da ölmüş büyükannemizin elbiselerinin arkasındaki bir gardıroba tıktığımız o günlerde bana *sadece çok sessiz olmamı* söyledi. *Çok sessiz olursak bizi bulamazlar. Burada bulamazlar. Hiçbir zaman."*

Onu dinlerken zorlukla nefes alabiliyordum, göğsüm soluksuz bir üzüntüyle düğümleniyordu. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Ailem biliyor muydu ve Ravenswood'u yıllarca o lanetli ormanın içine hapsedmişler miydi? Ryder, Alastrina ve zavallı Leydi Enid'in kaçamayacakları bir evde, insandan çok dehşet saçan bir baba ve kocayla birlikte kapana kısıldıklarını düşündükçe midem bulanıyordu. Ryder'ın neden babasının ona verdiği ismi kullanmamayı seçtiğini aniden, yürek parçalayıcı bir şekilde anladım.

"Beni korudu," dedi Ryder, şimdi daha sessiz. "O da korkuyordu, tabii ki korkuyordu ama bunu görmeme izin vermedi. Ben onun küçük kardeşiydim. Beni korumak korkmaktan daha önemliydi. Sonra..."

Durakladı, zorlukla yutkundu. Onu bu ifşadan kurtarmak, Yvaine'e bunu durdurması, onu serbest bırakması için bağırarak istedim ama konuşamadım ve bir öfke kıvılcımıyla bunu da yapıp yapmadığını merak ettim. İtiraz edeceğimi biliyor ve bunu yapmamam için uğraşıyor olabilir miydi?

Ona bakamadım, onu görmeye dayanamayacak kadar öfkeliydim. Onun yerine Ryder'a baktım, tam ona, sadece ona: kara sakalına, parlak gözlerine, kaşının üstündeki küçük yara izine, yumruk yaptığı ellerine. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, her santimim başımı döndürecek kadar şiddetli bir şefkatle dolup taşıyordu. Kendi evinde bir gölge gibi yaşamının, uyandığında günün ne getireceğini bilmemenin ne demek olduğunu biliyordum - kendi çaresizliği içinde kaybolmuş bir baba ya da yemek yemeyi, kıyafetlerini değiştirmeyi, seni olması gerektiği gibi sevmeyi hatırlayan bir baba.

"Daha sonra," diye yeniden başladı Ryder, "büyüdükçe saklanmak zorlaştı ama onunla savaşmak da kolaylaştı. Alastrina ve ben ormandaki her hayvanla arkadaş olduk; yapacak çok az şey vardı. Ve ondan nefret etmelerini sağladık,

ve onlardan korkmaya başladı, bazen bakmadığı bir anda bir orman kedisinin boğazına sarılacağı korkusuyla kendini odasına kilitliyordu. Ve biz de bunun gerçekleşmesini istedik. Onun için hayal ettiğimiz ölümler, her biri bir öncekinden daha korkunçtu. Ama anne..."

Başını salladı, gözlerini kapattı. "Bizi bundan men etti. O bir Meshedilmiş kandırıcı ve yeteneği dar ama güçlü: ikna. Ne zaman eşiğe yaklaşırsak, sonunda onu öldürmeye aç olsak, büyüsünü bize çevirirdi -bir büyü, zekice bir dil çalışması- ve bizi ona karşı gelmenin aptallık olduğuna ikna ederdi. O bu evin efendisiydi. Bize hayat vermişti. Onu *seviyordu*." Kelimeleri tükürdü. "İnanılmaz, bir zihin hayatta kalmak için ne tür yalanlar uydurabilir."

Sonra sustu ve bir an sonra havadaki hafif basınç kayboldu. Yvaine bizi serbest bırakmıştı. Minderlerine yaslandı, yüzü dikkatle boştu. Aramıza bakıyor, bizi okuyordu. Ne kadar kızgın olduğumu, bütün bu garip gecenin beni ne kadar sinirlendirdiğini görebildiğini umuyordum. Ryder'ın elini tuttum ve şiddetle sıktım. Yanımdaki sandalyeye yığılmış, anlattıklarımın bitkin bir halde oturuyordu ve elimi tutuşunun ona küçük bir teselli, bir parça güç vermesini umuyordum.

Yvaine'in bakışları birleşmiş ellerimize kaydı. Bir şey söyleyecek sandım; solgun kaşları sanki bir şeyi derin derin düşünüyormuş gibi çatıldı. Ama sonra yanımdaki ilgisiz dans kalabalığı dağıldı ve telaşlı görünen bir danışman koşarak yanıma geldi - pürüzsüz kahverengi teni ve koyu renk örgülü başıyla Leydi Goff. Bana dikkatli bir bakış fırlattı, sonra eğildi ve Yvaine'e duyamadığım bir şeyler fısıldadı.

Yvaine dinledi, başını salladı, sonra sakın bir şekilde , leylak rengi eteğinin kıvrımları etrafına yayıldı. "Bu kadar ani ayrıldığım için üzgünüm ama aşağıda bana ihtiyaç var," dedi, ikimize de tam olarak bakmadan. Elini temkinli bir şekilde Ryder'ın omzuna koydu. "Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim Lord Ryder. Umarım siz..."

Tereddüt etti, sonra yalvarırcasına bana baktı. "Sizi kıskanıyorum," dedi sessizce. "İkinizi de kıskanıyorum. Birbirinize tutunun. Ve siz... tabii ki burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Buna bir anlam veremiyordum - ne kadar dağınıktı, ne kadar açıktı, korkunç derecede üzgündü. Ryder'ı yapmaya zorladığı şeyden utanıyor olabileceğini düşündüm ve ona sert bir bakış attım -özür dile, *şimdi- ama* hiçbir şey söylemedi ve onun yerine götürülmesine izin verdi. Gidişini izlerken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, ayağa fırlayıp olay çıkarmaya ve herkesin önünde özür dilemesini talep etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştım. Fırfırlı elbisesinin ortaya çıkardığı çok ince omuzlarını boş verin; onlar odadan aceleyle çıkarken Leydi Goff'a nasıl yaslandığını boş verin. Gücünü halkını korumak için kullanmak bir şeydi; kederli bir adamı üzücü aile geçmişini anlatmaya zorlamak için onu sallamak bambaşka bir şeydi. Onu bir daha gördüğümde, bunu ona söyleyecektim. Şampanya yok, danışman yok. Özür dileycek ve bunda ciddi olacaktı, yoksa Hisar'dan ayrılacak ve bir daha dönmeyecektim.

Onun ardından, bitkin bir sessizlik içinde oturduk. Ryder'ın birkaç dakika huzur bulmasına izin verdikten sonra ona döndüm, kendimi cesur ve atılgan hissederek, "Odalarım yakında. Benim için hazır olacaklar ve kimse bizi rahatsız etmeyecek. Benimle oraya gelmek ister misin?"

Yüzündeki rahatlama kalbimi kabarttı. Onu bir battaniyeye sarmak ve dünyadan korumak istedim - bir çocuğun kırık kalbine sahip bu iri yarı adamı.

Elimi tuttu. "Lütfen, Farrin."

Odalarım sessiz ve temizdi; şömüne çıtırdıyor, yatağın altı kapalı, banyo odasının yanındaki masada bir tabak sandviç ve bir sürahi limonlu su vardı. Yine de telaşlandım, toplanması gerekmeyen battaniyeleri topladım, tamamen düz olan halıları düzelttim. Kendi özel sığınağımda

Odalar, perdeleri dalgalandıran esinti ve beni düşüncelerimden uzaklaştıracak hiçbir ses yokken, az önceki cesaretim aptalca ve önemsiz görünüyordu. Ryder'ın bedeni odada çok fazla yer kaplıyor, odayı yabancı kılıyordu. Bu tamamen nahoş bir duygu değildi; aslında beni heyecanlandırıyordu. Beklentiyle titriyor, adını koyamadığım bir şeyin kıyısında hissediyordum.

Kendime bir bardak su doldurdum, sonra da Ryder için bir bardak. Biraz titreyerek, ona bakmadan verdim. Burada ne olmasını bekliyordum ki? Banyo odasına gitmeliydim, bunu bir bahane olarak kullanmalıyım. Benim banyoya ihtiyacım vardı, o da kanepede rahat edebilirdi ve onu sabah görürdüm.

"Farrin, lütfen endişelenme." Bardağı masaya koydu, sonra benimkini de masaya koydu. "Hiçbir şey beklemiyorum. Burada seninle olmak bile mutlu olmam için yeterli."

Ellerimi tuttu, o kadar nazikti ki ağlamak istedim. Her şey ağlama isteği uyandırdı bende-Yvaine'in tuhaflığı, Ryder'ın korkunç hikâyesi. Alastrina'yla birlikte bir dolapta saklanırkenki görüntüsü, parmakları dudaklarının üzerinde. *Yüze kadar sayalım ve ne kadar sessiz olabileceğimizi görelim.* En çok da ağlamak istiyordum çünkü Ryder'a bu kadar yakın olmak bir uçurumun kenarında durmak gibiydi, rüzgâr arkamdaydı ve ayak parmaklarım toprakta kıvrılıyordu. Düşecektim ve bu fikir beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Ne tür bir deli kadın kendini bir uçurumdan bilinmeyene atmak isterdi?

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, ki bu söylenemeyecek kadar hafif bir sözdü. Bu yüzden göğsüne dokundum ve onu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım. Tüm merhametimi ve şefkatimi, tüm anlayışımı ona doğru bastırmaya karar verdim. Dokunuşum, pratik olmayan ve duraklayan haliyle, ona kelimelerimin kapsayamayacak kadar küçük olduğu şeyleri anlatacaktı. Kalbim kulaklarımda, bileklerimde, boğazımın arkasında sertçe çarpıyordu. İhtiyaç ve sinirle, bunun ne olabileceğine, ne dair bir korkuyla nabzım atıyordu. Ama sonra dudakları saçlarımdaydı, elleri

hafifçe sırtımdan aşağı indi ve hâlâ titriyor olsam da kendimi daha güçlü, daha az korkmuş hissettim. Her zaman, o yanımdayken, daha az korktuğumu hissederdim.

Beni yatağa götürdü, kuş tüyü yastıkların, yumuşak keten battaniyelerin arasına yerleştirmesine yardım etti ve onu kendime çektim, her tarafım titriyordu, sevinçten ve istekten nefesim kesilmişti. Hafif ateş ışığı yüzünü ısıtıyor, yılların kederinin, korkusunun ve öfkesinin tenine işlediği belli belirsiz çizgileri yumuşatıyordu.

Parmaklarımı siyah saçlarına doladım ve onu kendime çektim, başım dönene kadar öptüm. Üzerimdeki ağırlığı, ellerimin altındaki sırt kasları, içimde basit, canlı bir neşe hissi uyandırdı. Parmaklarını hafifçe kollarımda gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve sonra başparmaklarını göğüslerimin, kaburgalarımın, belimin üzerinde dolaştırdı, bitmek bilmeyen, odaklanmış bir sabırla her eğimi ve kıvrımı öğrendi. Elbisem sade ama inceydi, tüllü bir griydi ve ipeğinin arasından ellerinin dikkatli sıcaklığını, her sıcak okşayışını kolayca hissedebiliyordum.

Sonra vücudumda aşağılara doğru ilerledi, yol boyunca elbisemin her kıvrımına öpücükler bıraktı ve ellerini bacaklarımın üzerinde, eteklerimin altında kaydırmaya başladı. Onun dokunuşu için can atıyordum -kalçalarım nemliydi ve titriyordu- ama yine de aniden bir sinir yumağı beni ele geçirdi ve kaskatı kesildim, kalbimin farklı bir şekilde atmaya başladığını hissettim. İstekle değil, şüpheyle.

Omuzlarına nazıkçe dokunarak onu durdurdum. "Bekle" diye fısıldadım. Ellerini hemen çekti ve bana doğru döndü. Alnını benimkine bastırdı, zor nefes alıyordu, yüzünde bir soru vardı. Gözleri yüzümde yumuşak ve sıcaktı, kirpikleri kalın ve koyu renkti.

Eski korkularım geri gelmişti; bedenim, onun ürkütücü çıplaklığı, onca yıl boyunca bana kapalı, inatla sessiz kalmış olması. Kendimi ona tamamen açarsam Ryder ne görürdü? Bu soruya cevap veremezdim. Kendimi görmezden gelerek, yorgun ve öfkeli bir şekilde, ara sıra boşuna kurtulmaya çalışarak o kadar uzun yıllar geçirmiştik ki, şimdi bile

Bedenim onun dokunuşu için yanıp tutuşurken, bilinmeyenin tanıdık dehşetini hissediyordum. Bu kıyafetlerin altında neye benziyordum? Bunu sadece Gareth söyleyebilirdi ve o gecedan bu yana yıllar geçmişti ve o beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum. Bu şekilde değil. Bu şekilde değil.

"Kıyafetlerimizi çıkarmasak senin için sorun olur mu?" Fısıldadım. Gözlerimi kapadım, aşağılanmışım. Ne soruydu ama. Benim bir çocuk, soğuk bir balık olduğumu düşünecekti. Ona bakamadım.

Ama sonra beni öptüğünü hissettim -kaşımı, burnumun ucunu, çenemin keskin kıvrımını- ve gözlerimi açtığımda bana gülümsediğini gördüm, şefkatli ve sevecen. Yüzünde ne bir yargılama ne de bir kafa karışıklığı vardı.

"Elbette," dedi nazikçe. Başparmağıyla yanağımı okşadı. Ağlıyordum; gözyaşlarımı sildi. "Farrin, bana bak."

İtaat ettim, çünkü ona bakmayı seviyordum. İtaat ettim, çünkü ne yapacağımın söylenmesi, benim için seçim yapılması, içimdeki sıkı korku sarmalını çözdü. Gergindim ama yine de beni istiyordu. Ben emin değildim; o ikimiz için de emin olacaktı.

"Çok güzelsin," dedi bana, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Her gün, her an. Giydiğin, giymediğin her şey. Sana her baktığımda, senden ayrı kaldığım ve onun yerine senin yüzünü hayal etmek zorunda kaldığım her an." Bir nefes aldı ve bıraktı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri fırtına gibi parlıyordu. "Farrin, sen tanıdığım en güzel kadınsın. Orman ışığında, mum ışığında. Hayatımın yıldızı. Sen mükemmelsin. Buna inanmadığını biliyorum ama bir gün inanacaksın. Yemin ederim, inanacaksın. Bundan emin olacağım."

Tüylerim diken diken oldu. *Hayatımın yıldızı*. Söylemesi tuhaf bir şeydi ama hoştu ve aynı zamanda arzudan sersemlemiş zihnimin algılayamadığı bir şekilde tanıdıktı. Ve sonra bu düşünce neşeyle uçup gitti, çünkü Ryder ağzını benimkine yaklaştırıp beni öpüyordu ve bu öpücükle birlikte korkumun sonuncusu da yok oldu. Onayladığımı fısıldadım: "Evet,

Ryder," dedim ona, kendimi birdenbire hiç olmadığım kadar hafif ve cesur hissederek. Bunu istiyordum; onu istiyordum. Ve biliyordum ki her an *dur* diyebilirdim ve o da sorgusuz sualsiz hemen *duracaktı*. Cesaretimi bulmama en çok yardımcı olan şey buydu.

Ben de kendimi ona teslim ettim, ikimizi de uçurumun kenarına doğru y  nlendirmesine izin verdim. Bunun heyecanı  a ırtıcıydı; yavaşça yanan bir ateş gibi v ucudumu yalayan   p  c  kleri; sevdiğimi bildiği için beni yatağa sabitleyen elleri; avuç i leri eteklerimi bacaklarımdan yeterince yukarı kaydırıyor, taytımı yeterince aşağı yuvarlıyordu. Kal alarıımı   pt , elbisemin altına uzandı ve titreyen karnımın üzerinde hafif daireler çizdi. Bir şeyler mırıldandım, sözsüz bir yalvarı  ve bu ses ondan keskin, çaresiz bir inilti çıkardı. Hızla kemerini çözdü ve pantolonunu gev etti. Sonra ağzını elbisemin ince korsajından göğüslerime dayadı, sert sıcaklığını içime bastırdı. C ssesi kaslarının gücüyle e le iyordu ve bir an için çok içinde omuzlarını kavrayarak onu sakinle tirdim.

Kolları titreyerek üzerimde durdu ve ben biraz rahatlayana kadar bir an nefes aldım, gözlerim kapalıydı. Başımı salladım ve "Lütfen, artık her şey yolunda" dedim. Ona gülümseyerek baktım, biraz nefes nefese kalmı tım ve ona uyum sağlamak için yer deği tirdim. "Gerçekten," diye ona güvence verdim. "Her şey yolunda. Ben iyiyim."   nk  inanılmaz bir şekilde iyiydim. Bunun sevinciyle biraz güldüm; ona doğru yükseldim, kollarımı ona doladım. Sakalı yanağıma battı ve ben de bu hissin tadını çıkardım, bir kedi gibi sakalının yumuşak kıllarına s rt nd m.

Sonra beni   pt , o kadar tatlı ve yumu aktı ki mutluluğuma engel olamadım. Ağzına karşı haykırdım, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Hareket etmeye başladı, kalçaları yavaşça benimkilere bastırıyor, beni dolduruyor, bacaklarımdaki görkemli acıya karşı tela sız bir ısrarla itiyordu ve beni çözmeye ba layan şey buydu - beni sahiplendiği  zen, tüm o sert kasların uyumsuz yumuşaklığı -. Ellerinden birini v ucudumdan aşağı kaydırarak arka tarafımı kavradı ve beni biraz yukarı kaldırdı, öyle bir a ı ki

Onu içimde daha derinlere götürdüm ve haykırdım, bunaldım, sevindim ve ilham geldiğinde, bundan çekinmedim. Kalçalarından gevşekçe sarkan kemerini çekiştirdim ve fısıldadım, "Ellerimi bağla Ryder. Onları yatağa bağla."

Yüzümü saklamayı reddederek utancımın sıcaklığıyla ona bakmaya zorladım kendimi. Tamamen onun kontrolü altında olmak istiyordum: ellerim bağlı, kalçalarım avuçlarının içinde. Altına hapsolmak, kemeriyle ve onun gücüyle, onun ritmiyle hareketsiz kalmak. Bunu beni sersemleten ani bir netlikle istiyordum.

Keskin bir küfür savurdu, sonra adımı söyledi - "Farrin, *tanrılar*"- ve işe koyuldu. Kemerini hızlı bir hareketle pantolonundan kurtardı, sonra bileklerimi yatak başlığına bağlamak için nazikçe, dayanılmaz bir yumuşaklıkla kullandı. Gücünü test ettim, çekip kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Kalçamda çelik gibi sertti, birleşmemizden dolayı sıcak ve ıslaktı ve ürperdim, lezzetli hissettim, delirmiş hissettim.

"Her şey yolunda mı?" Ryder elleri hâlâ benimkilerin yanında gezinirken sordu. "İstersen hemen geri alırım. Sadece söyle-"

"Hayır, bırak onu," diye nefes aldım. Terk edilme, kendimi ona teslim etme hissi başımı döndürdü, zafer kazanmıştım. Bu, evet, istediğim şey *buydu*. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum ve bunun bir önemi yoktu; Ryder benim için, bizim için seçim yapacaktı ve onun kollarındayken her zaman güvende olacaktım.

Biraz doğruldum, bana geri dönmesi için sessizce yalvardım ve döndüğünde -her ikimizi de haykırtan hızlı, yumuşak bir itiş- hiç bilmediğim bir cennete eve dönmek gibiydi. Birlikte hareket ederken nefesi boynuma doğru sert patlamalar halinde geliyordu; sesi ismimle kesiliyordu ve onun sesinin bu kadar üstesinden gelmesi, kollarımın yerinde tutulması, geniş, kaslı ağırlığının beni yatağa bastırması, beni incitebilecek her şeyden koruması hissi beni çözdü.

İçimde büyük bir zevk dalgası yükseliyor, beni kendime, ona doğru çekiyordu - ellerinin emin tutuşu, dudaklarında boğuklaşan adım. Benim için nazik davrandığını biliyordum; vücudundaki kısıtlamayı, ne kadar umutsuzca daha fazlasını istediğini hissedebiliyordum - bundan daha fazlasını, benden daha fazlasını. Daha sert, daha hızlı. Bunu hayal etmek için can atıyordum, zihnim yüzlerce fantezinin birbirine karışmasıyla çılgına dönmüştü.

Ritmimiz düzensiz ve çılgınca arttı, ölçülü, müzikal zihnim için heyecan verici bir soluklanma oldu ve sonunda uçurumdan düştüğümüzde -biri diğerinin hemen ardından- korkmadım. Korkacak bir şey yoktu, çünkü o benimleydi. Altında parçalandığımda, görüşüm yumuşak ve karanlık bir hal aldı, altın rengine büründü. Neredeyse aynı anda uzanıp kemeri çözdü, ellerimi serbest bıraktı ve bana kısık sesle fısıldadı, "Bana tutun, Farrin. Lütfen bana tutun" diye fısıldadı ve ben de tutundum, kollarımda titrerken ona yapıştım.

"Güvendesin," dedim ona, düşünmeden. Tek bildiğim bunun söylenmesi gereken doğru şey olduğunu hissetmemdi. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, sert yanağını öptüm. "Yanımdayım."

Ve ona sarıldığımda, çocukken mahrum bırakıldığı tüm şefkati kollarımın şiddetli baskısında hissetmesi gerektiğine karar verdiğimde, bir dahaki sefere - bir dahaki sefere!/- onu taytımı tamamen çıkararak sevmeyi denemek istediğime karar verdim. Çıplak bacaklarım bu kadar özgürken, onları ona sarabilir, onu kendime daha da yaklaştırabilir, daha derine itebilirdim.

Bu açık ifşaat yanaklarımı yaktı ama uzun süre utanmayacak kadar mutluydum. Ryder'ın saçlarına doğru güldüm, buruşuk elbisemin altında kızarmış ve nemlenmişim. Yüzümü onunkine çevirdim, yanağıma gülümsediğini hissettim -kolay, açık, kendi kahkahası aramızda mutlu ve derin bir şekilde gürlüyordu- ve beni öpmesine izin verdim.

Bölüm 18

Sabah, ağırlı ve mutlu bir şekilde uyandım ve Ryder'ı yanımda uyurken bulmak için döndüğümde, birlikte geçirdiğimiz gecenin gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için ona bakmak, nefes alıp verişini izlemek zorunda kaldım.

Bir an sonra irkilerek uyandı ama beni görüp kendini hatırlar hatırlamaz rahatladı. Kollarını uzattı ve ben de ona doğru gittiğime, vücudunun dağlarına gömüldüğümde sevindim. Yüzümü göğsüne bastırdım ve kokusunu içime çektim: ter ve sıcak ten, bir parça şarap, tutkumuzun keskin, tatlı kokusu.

"Horluyor muydum?" diye sordu. Uykudan boğuklaşan sesini duyunca ürperdim.

"Değildin," dedim ona, "ama ağzın biraz açık kalmıştı." Güldü.

"Uyanmak için ne güzel bir manzara."

"Aslında, hayatımda hiç bu kadar huzurlu bir şekilde uyandığımı hatırlamıyorum."

Bir yanım kumaşın sesimi boğacağını ve beni duymayacağını umarak dürüst kelimeleri gömleğinin içine söyledim. Ama elbette beni duydu ve bana bakabilmek için ikimizin de yerini değiştirdi, mavi gözleri o sert kara kaşlarının altında yumuşacıktı.

"Böyle bir şey söyleyerek beni onurlandırıyorsun," dedi sessizce. Bakışları yüzümde gezindi ve şaşkınlıkla başını salladı. "Bu yatakta ne kadar güzel görünüyorsun."

İlgisi karşısında utandım ve bunu görmezden gelmeye çalıştım. "Saçlarım aslan yelesi gibi dağınıkken ve elbisem her yere dağılmışken mi?"

"Evet, hepsi bu," diye cevap verdi ve beni öpmek için kendine çektiğinde, kollarında kendimi yumuşacık hissettim, böyle bir sevgiyi hak eden ve bundan kaçacak kadar aptal olmayacak değerli bir yaratık. İstendiğimi bilmek, buna layık olduğumu hissetmek ne kadar da yeni bir duyguydu. Aslan saçlı, gri ipeğimin içinde titreyerek Ryder'ı kendime çektim ve birlikte hareket ettik, sessiz ve yavaş, sabah ışığında her şey altın rengindeydi.

Daha sonra, banyo yapıp kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra aşağıya, kraliçenin yemek salonuna indik. Bir ulak bir not getirmişti: Yvaine özel bir öğle yemeğinde bize eşlik etmemizi istiyordu.

Yemek salonuna endişeyle yaklaştım. Orada ne bulacaktık? Yvaine ayak işlerini halletmek için partiye geri dönmüş ve gittiğimizi görünce incinmiş miydi? Başım dönüyordu, Ryder'ın öpücüklerinin tadı dilimdeydi ama yine de boğazımda bir sinir düğümüyle odaya girdim ve türlü bahaneler hazırladım. Yorgunduk, çok fazla şarap içmiştik, misafirlerinin gürültüsü başımı ağrıtmıştı.

Ancak Yvaine orada değildi. Onun yerine masada Gemma ve Gareth oturuyordu; Gareth kravat takmış ve gri bir sabahlık giymişti, Gemma ise deniz köpüğü yeşilinde, her kıvrımında hafif bir bakır parıltısı olan hoş bir elbise giymişti.

Onları görünce irkildim ve kapı aralığında durakladım. "Yvaine nerede?" Ağzımdan kaçırdım.

"Emin ," dedi Gemma, önce bana, sonra Ryder'a bakarak, memnun ve değerlendirci bir bakışla. "Bu sabah üniversiteden dün geceki partiye gelemediğimizi söyleyen ve bizi öğle yemeğine davet eden bir mesaj aldık ve hemen geldik. Tek bildiğimiz bu."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden Gareth'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Ona bakmaya cesaret edemedim. Menekşe rengi tunik giymiş bir hizmetçi yanıma geldi ve bana bir kâse kesilmiş meyve ikram etti. Aldım ve hemen yemeye başladım.

Gareth boğazını temizledi. "Parti *nasıldı* bu arada?"

"Berbattı," diye mırıldandı Ryder, "tüm partiler gibi."

"Ama gece tamamen bir kayıp değildi, umarım?"

Ryder sıcak tereyağlı ekmekten bir parça kopardı ve iştahla yemeye başladı, tek cevabı korkutucu bir uyarı bakışıydı.

Gareth akıllıca davranarak sustu ama ayağını masanın altından benimkine dokundurdu ve ona baktığımda yüzünde nazik bir ifade vardı, alaycı bir bakış yoktu. Minnettarlık hissettim ve cevap olarak ayağına dokundum. *Teşekkür ederim.*

Sonra kapılar açıldı ve Yvaine süzülerek odaya girdi. İlk bakışta taze ve sakın görünüyordu -saçları beyaz örgülerle özenle örülmüştü, elbisesi yumuşak bir gök mavisiydi- ama yaklaştıkça gözlerinin altındaki gölgelerin bir önceki gecedен daha da derin olduğunu ve dudağında yeni çiğnenmiş, kanayan bir deri parçası gördüm. Alnında bir ter parıltısı vardı. Büyük bir gülümsemeyle masanın başındaki yerini aldı, hizmetçiler tabak ve maşalarla koşuşturup tabaklarımızı üst üste yığarken hepimize . İşlerini bitirdikten sonra onları kovdu ve biz beşimiz kristal ve gümüşlerimizle baş başa kaldık.

"Öğle yemeğinde bana katılabildiğinize çok sevindim," dedi Yvaine neşeyle. Gözleri bana doğru kaydı ama bakışlarımla tam olarak buluşmadı. Yemeğine dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

Gareth ağzının kenarını sildi. "Evet, bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz Leydi Kraliçe ve dün geceki partiye katılamadığımız için özür dileriz. Kendimizi araştırmamıza oldukça kaptırmıştık ve farkına bile varmadan akşam elimizden kaçıp gitmişti."

"Araştırma mı?" Yvaine hafifçe sordu. "Hatırlatsana, ne tür bir araştırma yürütüyorsun?"

Gemma kraliçeyi dikkatle izleyerek, "Ölü büyücülüğü hakkında okuyabildiğimiz her şeyi okuyoruz Majesteleri," diye cevap verdi. "Şu anda Rosewarren'de yaşayan dostum Nessel'in bedenini güçlendirebilecek büyü çalışmalarını ortaya çıkarmayı umuyoruz."

Bu onların gizli hikâyesiydi ve tamamen makul bir hikâyeydi ama Gemma'nın sözleri havada garip bir şekilde asılı kalmıştı, sanki yemek odasının kendisi bile onun söylediklerine inanmak istemiyordu. Yvaine bir an için durdu, gülümsemesi dondu. Sonra eline bir çatal aldı ve bir kavun küpü koparıp ağzına attı. Çiğnerken hasta görünüyordu. Yutkunmak için büyük çaba sarf ediyor gibiydi.

"Elbette," diye yanıtladı. "Şimdi hatırladım. Hatırlatma ihtiyacı duyduğum için beni bağışlayın. Sadece...şey, son aylarda şehri gözetmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyorsunuz,..." Kaşlarını çatarak konuşmasını sonlandırdı ve çatalını yere bıraktı.

"Obruk göz önüne alındığında mı?" Ryder sordu.

Yvaine başını salladı. "Evet, düden. Kandırıcıların çalışmalarını güçlendirmeye ve şehrin sınırlarını izlemeye o kadar yoğunlaştım ki, bazen sanki tüm dünya buymuş ve ötesindeki her şey bir yanılsamadan ibaretmiş gibi geliyor."

Dalgın bir şekilde, beyaz bir parmağıyla tabağının kenarını çizdi.

"Peki bu... işe yarıyor mu?" Gareth dikkatle sordu. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

Bu kelime beni dikleştirdi. *Alt katta.* Dün gece Leydi Goff, Yvaine'i partiden almıştı ve Yvaine *bana aşağıda* ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

Ve her şey -parti, onun davranışları, Ryder'ın yakınlığı- dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki bunun ne anlama geldiğini düşünmemiştim bile.

"Evet," diye fısıldadı Yvaine, "her şey yolunda. Kandırııcılarım yorulmak bilmiyor. Düden üç gündür yerinden kıpırdamadı." Gülümseyerek bana baktı. "Bu harika değil mi Farrin?"

Herkesin bakışlarını üzerimde hissettim ve ne diyeceğimi bilemedim. "Öyle, Yvaine, ve etkileyici. Kandırııcılarınızı iyi seçmişsiniz. Ama..."

Tereddüt ettim. Artık onunla yalnız olduğumuz için binlerce soru ağzımda hazır bekliyordu ama yine de Yvaine'in iki hafta önceki uyarısını unutamıyordum: *Yaptığın hiçbir şeyi, takip ettiğin hiçbir ipucunu bilemem. Bu çok tehlikeli; senin için, benim için, herkes için.*

"Taslak hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz," dedi , sessizliğimi yanlış yorumlayarak. "Biz konuşurken Senato dil üzerinde çalışıyor. Bu konuda oldukça yavaş davranıyorlar ve onları suçlayamam. Kim ülkedeki herkese kızlarını anlamadıkları bir kötülüğe karşı savaşa göndermeleri gerektiğini söylemek ister ki?"

"Ne zaman yürürlüğe girecek?" Gemma sessizce sordu. O da benim gibi Mara'yı düşünüyordu.

Yvaine aniden sinirlenmiş görünüyordu. "Bilmiyorum. Sanırım işleri bitince. Neden hepiniz bu kadar endişeli görünüyorsunuz? Llyleth sabırsızlanıp Üç Gözlü Taç'ın peşine mi düştü? Onu böyle bir şey yapmaması için uyarmıştım. Ona açıkça söyledim, ona kendi gözlerimle baktım ve sesimi duyunca titremesini izledim."

Llyleth. Müdür. Bu korkunç kadın için üzölmeyi kendime yediremiyordum ama yine de dün gece Leydi Bethan'ı ağlatmakla övündüğü gibi, birini susturmaktan bu kadar duygusuzca bahsetmek Yvaine'e yakışmıyordu.

Gareth, "Hayır, taç güvende," diye söze başladı ama Gemma'nın hafif bir iğnesi onu susturdu.

Yvaine hevesle öne doğru eğildi. "Ve de onu inceliyordun, değil mi? İkiniz de mi? Ne buldunuz?"

Boğazımı nazikçe temizledim. "Yvaine, böyle şeyleri seninle paylaşmamın akıllıca olmadığını söylemiştin-"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Sana ne söylediğimi çok iyi hatırlıyorum. Ama sırf seni seviyorum diye sözümü kesmene tahammül edeceğimi sanma."

Sözleri bizi sessizliğe gömdü. Zor nefes alıyordu, gözleri parlıyordu, dikkatini Gareth'a geri verdi. Ağzı sanki gözyaşlarına karşı savaşıyormuş gibi titriyordu.

"Bana ne bulduğunu söyle," dedi, sesi alçaktı ve o konuşurken hava etrafımda ağırlaştı, kalın ve soğuktu ve sandalyeme sabitlendiğimi, görünmez zincirlerle bağlandığımı hissettim. Diğerlerinin yüz ifadelerinden, kaskatı kesilmelerinden onlar için de aynı şeyin geçerli olduğunu anlayabiliyordum.

"Söyle bana," diye tekrarladı Gareth'a bakarak. Gözleri parlıyordu; biri menekşe rengi, diğeri altın. Solgun, kaygan tenine karşın, alnındaki pembe yara izi kızgın ve kırmızı görünüyordu, zar zor iyileşmişti. "Ne buldun?"

Gareth aniden mide bulantısından yeşile döndü. Konuşmamak için mücadele ettiğini görebiliyordum ama Yvaine'in gücü karşısında başka seçeneği yoktu. Kelimeler sanki derinlerden bir balıkçının oltasına takılmış gibi kabaca döküldü ağzından.

"Ben yokken," diye başladı, "Heldine çalışmalarımıza devam etti. Araştırma büyüleri konusunda özel bir yeteneği olan bir kandırıcıdır." Kesik kesik bir nefes aldı. "Büyü çalışmaları renkleri, sesleri, hepsi anlamsız şeyleri ortaya çıkardı," diye devam etti. "Bir mavi parıltı ya da bir kuşun çığlığı size ne söyleyebilir? Ama sonra geri döndüm-" *Wardwell*. Neredeyse söyleyecekti, dudakları kelimeyi oluşturuyordu ama sonra tereddüt etti, yutkundu. Boynundaki tendonlar Yvaine'in büyüyle savaşmaktan dolayı gerilmişti. "Geri döndüğümde Gemma'yı da yanımda getirdim."

Gemma, "Büyü yapma gücüm tacın daha fazla sırrının açığa çıkmasına yardımcı oldu," diye devam etti. Gözleri kapalıydı; parmakları masanın kenarını sıkıca kavramıştı. "Tıpkı bunu yapabildiğim gibi

Talan'ın evinde bir gece. Etinin ve kemiğinin ötesini, altındaki tacı gördüm. Yalanın içindeki gerçeği gördüm ve onu çözdüm."

Dudaklarını bükerek döndü.

"Peki hangi gerçeği gördün?" Yvaine ısrar etti.

Havadaki basınç giderek soğudu, ağırlaştı. Yanımda Ryder acı dolu bir homurtu çıkardı.

"Gölgeler kanamaya başladı," diye patladı Gareth panikle. "Tıpkı sönmekte olan bir közden çıkan dumanlar gibi. Ve Heldine ve Gemma, onun gölgelerinde... şekilleri ortaya çıkarmayı başardılar. Kelimeler. Altın bir pul, metal bir çubuk. Ve ben kelimeleri tercüme ettim. Gölgeler... *fısıldıyorlar*."

Normalde, Gareth böyle önemli bir haberi paylaştığı için çok mutlu olurdu. -Gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu, sarı saçları ellerini yüzlerce kez sürüklediği için dağınıktı. Ama şimdi dehşete düşmüş görünüyordu, sanki ağzından çıkan her kelime yaklaşan felaketin bir başka görüntüsüydü.

"Ne fısıldıyorlar?" Yvaine hevesle sordu.

Onu görmek -hararetli ve aç, kendinde olmadığı çok açık- göğsümdeki soğuk eli itmeme için bana güç verdi Hiç beklemediğim bir anda Ankaret'in görüntüsü zihnimde canlandı.

Eski gücünden korkma, Tanrıların Farrin'i. Kızgın olduğunda bile onu kullanmalısın.

Korktuğunuzda bile bunu kullanmalısınız.

Sessizce mırıldanmaya başladım, yamalı bir melodi.

"Bana ne fısıldadıklarını söyle!" Yvaine bağırdı. "Bu gölgelerde ne görüyorsun?"

"Bir yumurta, bir kadeh..." Gareth sözünü kesti.

"Bir anahtar," dedi Gemma, gözleri yaşlarla doluydu. "Dolunay altında siyah bir göl."

Kız kardeşimin sessiz sıkıntısını görmeye dayanamıyordum. Ağzımı zorla açtım ve mırıldanmamı bir şarkıya dönüştürdüm. Sözleri yoktu ve melodiyi tanıımıyordum. Yeniydi, kendi çaresizliğimden bestelediğim bir şarkıydı. İlk başta sesim inceydi, kraliçenin iradesiyle bastırılmıştı. Ama sonra düşüncelerim Philippa'ya gitti: onun uğursuz sözleri, kendi kendini iyileştiren kırık bedeni, sandalyesinde sigara içerken bize tüm o imkansız şeyleri anlatırken sesinin çıldırtıcı sakinliği. *Kelime yarı tanrılar.*

Bu anı bana öfkeli bir güç patlaması yaşattı. Şarkım büyüdü ve sesim esnek bir ses nehrine dönüştü. Her sözsüz nota beni daha güçlü hissettirdi. Ben bir seldim, kıyıya doğru kabaran bir fırtına.

Yvaine'in başı bana doğru döndü, gözleri parladı ama sandalyesinden kalkmaya çalıştığında şarkımın dalgası onu geri itti. Şaşırdı, nefes nefese kaldı. Büyüsü her yöne fırladı, rotasından saptı.

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu; öne doğru bir adım attım, kollarımı ona doğru uzattım. Sesimi yumuşattım. *Her şey yolunda. Benim, Yvaine. Buradayım. Korkmana gerek yok.*

Ama o orada çırpınırken, şaşkın ve öfkeli, şarkımın sisi içinde el yordamıyla ilerlerken, şaşkın büyüünün başıboş bir parçası çılgınca saldırdı ve beni boğazımdan yakaladı. En uzak kuzeydeki Yapılmamış Topraklar'dan ıslık çalarak inen buz gibi bir havanın çarpması gibiydi.

Soğuk nefesimi çaldı. Şarkıma hakim ve sendeleyerek masaya çarptım. Yenmemiş öğle yemeğimiz tıkırdadı. Beş bardak köpüklü limonata aynı anda devrildi; masa örtüsü pembeye boyandı.

Ve tekrar şarkı söylemeye çalıştığımda, bulduğum müzik değil, bir soruydu, sormak için can attığım ama cesaret edemediğim birçok sorudan biri, o ana kadar Yvaine'den başarıyla sakladığım birçok sırdan biri. Ama dağınıklığı içinde bile büyüü inatçı ve inatçıydı. Sorumu buldu ve boğazımdan koparıp aldı.

"Yarı tanrılar hakkında ne biliyorsun?" Mırıldandım.

Sandalyesinde dönüp duran Yvaine birden kıpırdamadan durdu. Şarkım onu şaşırtmıştı; şimdi tamamen uyanıktı, gözleri mor ve altın renginde parlak bir öfkeyle parlıyordu. Gölgeleer yüzüne yayılıyor, çenesinin tatlı hatlarını, kaşlarının narin çizgilerini bozuyordu.

"Ne biliyorsun?" diye fısıldadı, sesi kısık ve hırıltılıydı. Bir korku. "Ne gördün?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, diğerlerine dönüp yardım bile isteyemedim. Başımı salladım, geri çekilmeye çalıştım. Ama Yvaine hızlıydı. "Ne gördün sen?" diye bağırdı, öyle bir çaresizlikle bağıırıyordu ki, sesi acı ve açıklanamaz bir kalp kırıklığı gibi geliyordu. Bana doğru uçu ve beni yere düşürdü. Beni salladı, başımı fayansa vurdu. Nefes alamayacak, konuşamayacak kadar şoktaydım. Çarpma sesi kulaklarımda çınlıyor, Yvaine'in öfkeli çığlıkları dışında her şeyi bastırıyordu.

"Söyle bana!" dedi, gözyaşları yüzünden akıyordu ve yine de o yüz öfkeyle, korkuyla çarpılmıştı ve çirkinliğini çözemiyordum. Ama benden her ne istiyorsa, bunun için çaresizdi. "Ne gördün?" diye bağırdı. "Yalan söylüyorsun, sen bir yalancısın! Bu imkansız!"

Diğerlerini zorlamak için kullandığı tüm büyü şimdi bana doğru akıyor, beni yere sabitliyor, dümdüz ediyordu. Ağırılığı kemiklerimi kıracaktı. Öğürmeye başladım, kendi saframda boğuluyordum. Bir umut ışığıyla Ankaret'in tüyünü hatırladım; yemekhaneye gelmeden önce onu elbisemin içine sokmuşum ve şimdi sıcak bir şekilde tenimde parlıyordu. *Beni kullan,* diyor gibiydi. *Yardım çağır.* Ama Yvaine'in altında sıkışıp kalmıştım ve onu yakalamak için kollarımı hareket ettiremiyordum.

Hayal meyal Ryder ve Gareth'in Yvaine'i üzerimden çekmeye çalıştıklarını gördüm. Ryder'in elinde bir şey vardı, bir vazo ya da sürahi. Onu Yvaine'in omuzlarına indirdi ama bu onu caydırmaya yetmedi. Omzunun üzerinden onlara hırladı ve beni pençelemeye, bana bağırmaya devam etti. Diğer

Bulanık şekiller odaya doluştu: danışmanlar, muhafızlar, hizmetkârlar. Yvaine başını onlara doğru salladı ve hepsini yere savurdu.

Ve sonra Gemma vardı. Karanlık görüş alanımı doldururken bile onu görebiliyordum. Yeşil elbisesiyle göz kamaştırıyor, bakır patinası parıltıyordu, kollarını uzak duvara doğru savurdu ve sonra onları bize doğru geri çekti. Ağaçlar odaya daldı, her pencereyi paramparça eden bir sonbahar altın patlaması. Boğumlu dallar ve büyük siyah kökler zeminde yılan gibi kıvrılıyordu. Onları göz ucuyla gördüm ve umutsuzca uzandım. Onlar kız kardeşime aitti; kız kardeşim beni kurtaracaktı. Solmaya başlamıştım. Kendi kanımla çizgili kolumu gördüm.

Sonra Gemma'nın emin elinin rehberliğinde ağaçlar üzerimize geldi. Kökler Yvaine'i yakaladı, onu benden kopardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Duvara çarptığında kemiğin iğrenç çatırtısını duydum, sonra dehşet çığlıklarını - danışmanları, dehşete düşmüş hizmetkârlar.

Ama o anda tek bildiğim Gemma'ydı. Yanıma geldi ve beni yere yatırarak kanayan bedenimi kendi bedenine yasladı. Altın sarısı saçları etrafıma dökülüyordu ve elbisesinin kumaşı kutsanmış bir şekilde pürüzsüz ve serindi. Beni tutmasına izin verdim, gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Seni yakaladım," dedi bana, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Benim cesur Farrin'im.

Bir şeyin . Ben buradayım."

Bana teselli fısıldarken, olağanüstü şanslı olduğumu fark ettim. Gemma yanımdaydı, Gareth yanımdaydı, Ryder yanımdaydı. Hepsi buradaydı ve benim için savaşmışlardı. Gözlerimi açtım, vücudumun acısı ateş gibi yanmaya başlamıştı -Yvaine'in beni tırmaladığı tüm yerler, yere çarptığı kemikler- ve bu acının sisi içinde Ryder'ın yakınlarda belirmediğini, Gemma'yı ve beni odanın geri kalanından koruduğunu gördüm. Gareth'in panik içindeki danışmanlarla konuştuğunu, açıklama yapmaya çalıştığını duydum. Bu fikir bende gülme isteği uyandırdı; tüm bunlar nasıl açıklanabilirdi ki?

Sonra, hiçbir uyarı olmadan oda sarsıldı. Ryder t  kezledi, neredeyse ayağını kaybediyordu. Biri   ğlık attı; bir bağırış dalgası aniden yükseldi. Gemma'nın nefesi kesildi ve kollarında döndüğümde, Yvaine'in titreyen hizmetk  rları, hatta siyah c  bbesiyle Thirsk'   bile bir kenara iterek odanın i  inde ko  şturduğunu g  rd  m. Keskin, korkmu   bir   ğlıkla kapıdan dı  arı fırladı ve sesim kesilerek arkasından seslendim.

Gemma beni sabit tutmaya   alışarak, "Farrin, yapamazsın," dedi ama ba  ım acıyla dönerken ona kar  şı koydum.

"A  ağıda bir sorun var," diye soluk soluğa bağırdım. "Oda sallanıyor... oraya gidiyor. Onu takip etmeliyiz. Eğer obruk... eğer o..." Bitiremedim. Hayal edilemeyecek kadar   ok korkun   senaryo vardı.   aresizlikle ona doğru uzanarak ba  ımı kaldırdım. "Ryder?"

Hemen beni kollarının arasına aldı. Sonra kapıdan   ıktık, Gemma ve Gareth hemen pe  imizdeydi. Etrafımızda bir kalabalık oldu. Hizmetk  rlar g  venlik i  in ko  sturdu; Leydi Goff muhafızlara emirler yağdırdı. Lord Thirsk'in panik i  indeki sesi uzaktan g  rleyerek kilitleme alarmlarının   alınması emrini verdi.

Alt kattaki yol cesetlerle doluydu; muhafızlar, saray   alı  anları, Yvaine'i durdurmaya   alı  an herkes. Korkmu  tum, t  m v  cudum acıyla zonkluyordu, Ryder'a sarıldım ve duyuların ve bedenim tanrı  ası Kerezen'e hızlı bir dua mırıldandım. Yorgunluğumun i  inde, o   ocukluk   ğretileri, onları unutmaya y  nelik t  m kararlılığımı kırdı. *Ya  amalarına izin ver, diye dua ettim. L  tfen kimseyi   ld  rmemi   olsun. Kendinde değil. Onu koruyun.* Anneme dua ettiğimi daha sonra hatırlayacaktım.

Sonunda Hisar'ın     nc   bodrumuna, obruğun   iddetlendiği yere ula  tık. Zemini kesen ve fırtına bulutları gibi   fkelenen m  rekkepli   alkantı, mavi ve beyazın yanı sıra Yvaine'in sol g  z  n   canlı menek  sesini de parlatıyordu. Yvaine'in kendisi de   eperde durmu  , kollarını y  kseklere doğru uzatmı  tı.

Tavan. Obruğun rüzgârı gök mavisi eteklerini bacaklarının etrafında savuruyor, saçlarını tokalarından ayırıyordu. Büyük bir güçle çalışıyordu; hava onunla dalgalanıyor, dönüyor, tüm şekilleri, tüm renkleri bozan şiddetli bir ısı serabı.

Muhafızlar, kılıçlarını kaldırmış ve silahlarını Yvaine yaldızlı arbaletlere, pırıl pırıl parlayan Aşağı Ordu tüfeklerine doğrultmuş bir halde mağara gibi taş odaya doluştu. Thirsk topallayarak peşlerinden gitti, kafasına kanlı bir bez tuttu ve onlara ateş etmemeleri için bağırdı. Sonra kamburunu çıkardı ve kustu. Gemma onun yanından koşarak geçti ve tavanın bir bölümü çökmeden hemen önce sinmiş bir hizmetkârı yoldan çekti.

Kalbim, etrafımızdaki titreyen oda gibi gümbürdedi. Kraliyet kandırıcılarını aradım ve onları etrafa dağılmış, sersemlemiş ama canlı halde buldum. Yvaine onları geri fırlatmıştı; kendi büyüünden oluşan parıldayan bir duvarla onları uzak tutuyordu ve bu duvar bir nehir gibi yanından akıp gidiyordu. Brogan, obruğun bakımını denetlemekle görevlendirilmiş olan kandırıcı, kırık kolunu göğsüne bastırarak ona doğru sürünüyordu. Gözyaşları yanaklarında parlıyordu. Yvaine için bağırdı -ağzının hareket ettiğini gördüm ama sözlerini duyamadım. Gareth ona doğru koştu, ayağa kalkmasına yardım etti.

Dudaklarımı Ryder'ın kulağına bastırdım. "İndir beni," dedim ve hemen indirdi, ama hemen arkamda durup beni tuttu. Birlikte Yvaine'e doğru sendeledik, zemin ayaklarımızın altından kayarken dengemizi korumak için mücadele ettik. Odanın içinde büyük bir rüzgâr dönüyordu ve gözü obruktu. Ryder'ın elleri belimde beni sabitlerken, boğazım düğüm bağırarak Yvaine'e doğru uzandım. Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum, bana zarar vermiş olması da umurumda değildi. Beni döven şey o değildi. Tek bir kelime zihnimde çılgınca dönüyordu: *Kilraith. Kilraith.* Bir şekilde Hisar'a girmişti. Pençelerini kraliçeye batırmıştı. Korsemi karıştırdım; Ankaret'in tüyünü kullanacaktım. Bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Ama ben bunu yapamadan, biz Yvaine'e ulaşmadan her şey patladı. Karanlık bir gölge dalgası obruktan dışarı fırladı, ölüm kadar soğuktu. Gölgeler odaya doldu, görüşümü engelledi, ciğerlerimi tıkadı; bir an için Ivyhill'deki bir çocuğa döndüm, dumanlı bir dünyada kayboldum, öleceğimden emindim.

Sonra büyük bir ışık patlaması oldu, odayı tüm karanlıktan arındırdı ve obruğu tamamen sardı. Dehşet içinde "Hayır, *Yvaine!*" diye bağırdım. Ama emici bir sessizlik sesimi yuttu ve ardından kulakları sağır eden bir patlama odayı yırttı; aynı anda yüzlerce gök gürültüsü. Ryder ve ben dizlerimizin üzerine çöktük ve Ryder vücudunu benimkinin üzerine atarak beni korudu.

Sessizlik çöktü. Dünya karanlıktı; uzaklardan çan sesleri gelmeye başladı. Hisar kapılarını kilitlemiş, korumalarını güçlendirmişti.

Birkaç çılgın kalp atışı boyunca, Ryder'ın bedeninin ağır sığınağı altında toplanmama izin verdim -kolları beni sarmıştı, nefesi saçlarımda kısa ve sertti- ve sonra başımı kaldırdım ve kendime baktım.

Düden gitmişti. Yerinde, zeminde parıldayan, hafifçe tüten sivri bir dikiş vardı. Bunu görmek bana Talan'ın alnındaki ve Gemma'nın sol elindeki yara izlerini hatırlattı. Üç Gözlü Taç'ın kalıntıları.

Ve Yvaine... Onu bulduğumda midem bulandı. Yerde dumanı tüten bir yığın halindeydi, kıyafetleri yırtılmış, derisi kabarmış ve kanlıydı. *Kömürleşmişti.*

Ryder beni durdurmaya çalıştığında onu iterek ondan uzaklaştım. Hırpalanmış ellerimin ve dizlerimin yerdeki sıyrıklarını görmezden gelerek onun adını haykırdım. Hiçbir acı bundan daha kötü olamazdı: arkadaşım, kraliçem, harap olmuş ve hareketsiz. Hareket etmiyordu. Nefes almıyordu.

Şarkı söylemeye çalıştım -bu ona yardım eder, onu geri getirirdi- ama boğazım yandı ve sadece birkaç cılız nota çıkarabildim. Ama bu yeterli olmalıydı. Ağlarken, bir tür şarkı -herhangi bir şarkı, *herhangi bir şey*- bulmaya çalışıyordum; Philippa'nın dediğine göre ben bir yarı tanrıyım, peki tanrısallığım neredeydi,

Neden bana yardıma gelmiyordu? Yvaine kıpırdanmaya başladı. Önce hayal gördüğümü sandım ama sonra kırmızı bir eliyle bana doğru uzandı ve gözlerini açtı -mor ve altın rengi, acıyla bulutlanmış.

"Farrin?" diye fısıldadı. "Hâlâ buradasın."

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve bir elimi yüzüme götürdüm. "Evet, buradayım ama konuşmamalısın, tamam mı? Sen... Yvaine, oldukça incinmişsin."

Yvaine başını yavaşça taş zemine salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Sana bir daha dokunmayacak," dedi. Sesi geri kalanından daha güçlüydü, karanlıkta parlayan bir bıçak gibiydi. "Sana söz veriyorum Farrin, buna izin vermeyeceğim. Eğer denerse onu öldürürüm."

Kanım dondu. "Kim? Kim denerse?" Nefret ettiğim o kelimeyi kendime söylettim. "Kilraith mi? Az önce burada mıydı?"

Yvaine'in gözleri irkilerek kapandı.

"Yemek odasındaki o muydu?" Boğuk bir sesle söyledim. "O senin içinde miydi?" Gemma'dan belli belirsiz bir fısıltı geldi: "Tıpkı Talan gibi," dedi.

Sersemlemiş bir halde
yerde, benden uzakta değil.

Gelmemeliydik. Farkına varmak karnıma bir tekme yemek gibiydi. Taçla olan tüm çalışmalarımız, Wardwell'e olan yolculuğumuz... Hisar'a görünmez bir kötülük getirmiştik. Kilraith bizi izliyordu ve şimdi de bizi buraya kadar takip etmişti. Thirsk'ü dinlemeliydik, diye düşündüm çılgınca; Yvaine'i rahat bırakmalıydık. Tüy, gövdemde terli derisinde çılgınca titreşiyor, ritmi kendi vahşi telaşımı yansıtıyordu. Ama zaten yanmış olan bir kadına yardım etmek için bir ateş kuşu ne yapabilirdi ki?

"Aman Tanrım, Yvaine, özür dilerim," diye fısıldadım ve sonra hırıltılı, ince bir nefes aldığını duydum ve tüm vücudum bembeyaz bir dehşetle doldu. "Yvaine? Lütfen, benimle kal. Yvaine!" Thirsk'e, muhafızlara, herkese bağırdım. "Şifacıları gönderin, hemen!" Çığlık attım ama çoktan oradaydılar, altı tanesi beyaz cüppeleri içinde, yüzleri asık ve çizgili bir şekilde bize doğru koşuşturuyorlardı. Yvaine'in bedenini kanvas bir sedyeye kaldırdılar ve

Onlarla birlikte gitmeye çalıştıysam da güçlükle ayakta durabildim ve bunun yerine öfkeli ve çaresiz bir şekilde Ryder'ın kollarına düştüm. Onu götürmelerini izledim ve i te o zaman bir şeylerin daha derinden yanlış gittiğini anlamaya başladım.

Kraliyet kandırıcıları dumanı tüten bir moloz yığınının yanında tela  içinde bir araya toplanmışlardı. Bazıları ağılıyordu; diğ rleri ise  aşkın bir şekilde odanın içinde dolaşıyor ve "Brogan? Brogan!"

Brogan, yani Citadel'i obruğun amansız genişlemesinden korumak için aylardır çalışan baş kandırıcı.

Kandırıcılardan biri ellerine kapatarak ağıladı. "O gitti," dedi. "Onu aldılar!"

Onlar mı? İlk başta bu kelime bana bir anlam ifade etmedi. Sonra gölgeleri hatırladım. Netlik, düşün bir kaya gibi içime çöktü. Uven Lerrick'in Basks'ın kandırılmış aynasındaki mesajını, Ravenswood'da Alastrina'nın kaybolduğ  o günü hatırladım. Bir an hepimiz buradaydık, sonra büyük bir gölge dalgası odayı kapladı ve korkunç derecede   ş d ğ m , tamamen yönümü kaybettikimi, g r   m n ve i itmemin kaybolduğunu hissettim. Sonra gölgeler yok oldu ve Dornen'im artık burada değildi.

O sadece... kayboldu.

Tam o sırada Gemma garip bir ses çıkardı, boğuk bir korku nefesi. "Gareth?" diye fısıldadı.

Kalbim boğazımda, onu bulmak için döndüm. Odanın içinde çılgınca etrafıma bakınıp tanıdık sarışın bir kafa, gri takım elbiseli sırık gibi bir  er eve aradım. Bizimle aşağıya gelmişti. Onu sadece birkaç dakika önce görmüştüm. Brogan'a yardım ediyordu-

Korkuyla irkilerek, odayı aramama bile gerek kalmadan ger eğ  anladım. Gareth düşün enkazdan yaralanmış olabilir, diye düşündüm; kargaşada ayakları yerden kesilmiş ve şimdi karanlıkta bir yerde baygın yatıyor olabilir.

Ama bu düşünceler aklıma geldiğinde bile bunların yalan olduğunu biliyordum. Odadaki ani boşluğu, yanımdaki bariz boşluğu görmezden gelemedim.

Gareth - benim zeki, sinir bozucu, sevgili arkadaşım - gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Hemen onu aramaya koyulduk ama Hisar'da saatlerce onun adını haykırarak, her odayı arayarak, her karanlık köşeye bakarak yaptığımız aramalardan bir sonuç çıkmadı. Gittiğimiz her yerde hizmetkârlar koridorlarda feryat ediyor, artık gitmiş olan arkadaşlarının, kız kardeşlerinin ve sevgililerinin ardından sesleniyorlardı. Danışmanlar ve senatörler, konsey üyeleri ve arşivciler, kraliyet kandırıcıları, kraliyet aşçıları, kraliyet astronomları, hepsi kayıp çocuklar gibi mermer koridorlarda yuvarlanıyorlardı. Yvaine obruğu kapatıp onları uzaklaştırmadan önce, gölgelerin Hisar'ın içinden geçtiği o kısa an boyunca herkes birilerini kaybetmiş ya da birilerini kaybetmiş birilerini tanıyordu. Her koridordaki hava dehşetten ekşimişti.

Sonunda daha fazla yürüyemez hale geldim. Durup dinlenmem için boşuna çabalayan Ryder, "Yapamam," diye fısıldamadan bir an önce solduğumu fark etti.

Titreyen dizlerim dayanamadı ve her zaman olduğu gibi düşmeme fırsat vermeden yanıma geldi. Minnetle ona doğru eğildim ve gözlerimi kapattım, beni oturabileceğim bir yere götüreceğine güveniyordum. *Gareth, Gareth.* Adını Ryder'ın koluna fısıldadım, sanki bu onu bir şekilde bana çağıracakmış gibi, ama onun gittiği, düzinelercesinin gittiği çok açıktı. Sadece bu saraydan onlarcası. Sonra savaştığım acı başını kaldırdı ve "*Artık yok*" dedi.

Karanlık beni ele geçirmek için yükseldi ve gözlerimi açtığımda odamda, pencerelerin yanındaki kadife kanepedeydim. Gemma oturuyordu,

Derimdeki kurumuş kanı temizliyordu, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Nedenini çok geçmeden anladım. "Lord Ryder, bunu yapmalısınız," diye öfkeli bir ses geldi odanın içinden bir yerlerden. Gemma'nın uyarı mırıltılarına aldırmadan döndüm ve Ryder ile Thirsk'i kapının yanında gördüm. Ryder başını öne eğmiş, Thirsk ise sinirlenmişti. Baş sargılıydı, beyaz sakalı yanmıştı. Benim baktığımı gördü ve rahatlamış görünerek aceleyle yanıma geldi.

"Leydi Farrin," dedi, "sizi uyanık gördüğüme sevindim." Sözünü kestim. "Yvaine? O iyi mi? O-"

Yüz ifadesi biraz olsun yumuşadı. "Kraliçe hayatta. Ama yaraları çok ağır. Bize iyileşeceğini ama bunun günler alacağını söyledi."

Koltuğa geri çöktüm, gözlerimi sıkıca kapattım. O yaşıyordu, o yaşıyordu; kalbimde şiddetle tutacağım bir sevinç.

Thirsk boğazını temizledi. "Size taslağı bir önce yürürlüğe koymamız gerektiğini söylemeye geldim. Kale kargaşa içinde, şehir daha da kötü durumda. Kraliçe'nin yokluğunda, onun sözcüsü olarak yetkimi kullanmalı ve Senato'ya bir emir vermeliyim. Askere alma işlemini derhal başlatmalılar -dil ve inceliklerle daha fazla uğraşmak yok- ve bunu uygulamak için her iki ordudan da askerler göndermeliler."

Sözleri dalgalar gibi üzerimden geçerek beni kendi acımın kayalarına çarptı. Doğrulamak için mücadele ettim. "Kesinlikle olmaz, Thirsk. Şu anda kimseden böyle bir fedakârlık isteyemeyiz, henüz olanların gerçek boyutunu bilmezken olmaz."

Thirsk'ü geçtikten sonra Ryder'ın yüz ifadesi rahatlamıştı. Sessiz bir memnuniyet hissettim; o ve ben aynı fikirdeydik.

Ama Thirsk kararlı duruyordu. "Leydi Farrin," dedi soğukkanlılıkla, "umarım buraya izin istemek için değil, nezaketen geldiğimi biliyorsunuzdur. Kraliçenin aciz durumda olması halinde -şu anda olduğu gibi- onun adına hareket etme yetkisine sahibim. Ve

onun adına bunu yapmalıyım. Ülke daha fazla oturup harekete geçilmesini bekleyemez."

"Aceleyle hareket etmek, hiç hareket etmemekten daha kötüdür. Herkesin korktuğu ve yas tuttuğu bugünü değil, önümüzdeki günleri düşünmeliyiz."

Uzaktan gelen bir patlama dikkatimizi pencerelere çekti. Gemma topallayarak dışarı bakmama yardım etti ve gördüklerim tüylerimi diken diken etti. Ayın aydınlattığı şehir kaos içindeydi; kalabalıklar altımızdaki caddelere ve Hisar duvarlarının ötesine akıyordu. Dağınık alevler yanıyordu ve protestocular bir kez daha saray kapılarında toplanmıştı. Uzaktan tüfek sesleri geliyordu; umarım onları korumak için kraliçenin ayaklarının dibinde yemin eden muhafızlardan değil de çaresiz vatandaşlardan geliyordur. Havadan yükselen alçak bir huzursuzluk sesi kulaklarımla buluştu: ıssız çığlıklar, öfkeli haykırışlar. Karınca yuvası rahatsız olmuş gibiydi, tüm ısıltılı sakinleri şaşkın bir kargaşa içinde dışarı dökülüyordu. Tüm bunların arasında Hisar'ın çanları çalıyordu - artık uyarı için değil, keder için. Alçak, derin çanlar, her biri birkaç saniye arayla. Bir ölüm çanı.

"Gördünüz mü Leydi Farrin?" Thirsk sessizce söyledi. Pencerede bana katılmaya gelmişti. "İnsanlar harekete geçilmesini istiyor."

Bir yanı sıra onun ne demek istediğini anlıyor ve kararının gerekli olduğunu düşünüyordu. Ama Yvaine'in aynı fikirde olmayacağını biliyordum ve böyle kararlar onsuz alınırken onun bir şifacı karyolasında baygın yattığını düşünmek midemi bulandırıyor. Prosedür böyleydi, biliyordum; yüz farklı felakete hazırlanmak için nesiller boyunca yüzlerce olasılık titizlikle tasarlanmıştı. Ama Yukarı Ordu askerlerinin bu kadar çok kadın ve kızı evlerinden sürükleyip deneme ve eğitim için Müdür'e getirme düşüncesi - Thirsk'in istediği olursa belki de yarın - tahammül edemeyeceğim bir dehşetti. Ne şimdi, ne de olanlardan sonra. Korkunç bir günde her şey değişmişti.

"Gördüğüm şey korku ve kaos," dedim, "her ikisi de acil bir taslak artıracak. Şehir çıra gibi ve bir cereyan onu tamamen alevlendirecektir."

Derin bir nefes aldım ve yüzümü ona döndüm; Gemma kolumu tutarak ayakta kalmama yardım etti. "Zamana ihtiyacımız var," dedim ona, "ve bilgiye. Kaç kişi kaçırıldı ve nereden? Bu kaçırılma da ilkiyle aynı şekilde mi gerçekleşti? Kaçırılanların hepsi ilk seferki gibi Meshedilmiş mi, yoksa bazıları düşük büyüye mi sahip ya da hiç büyü yok mu? Hem Yukarı hem de Aşağı ordularımızın durumu nedir?"

Thirsk'in ötesinde duran Ryder düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Rütbelerini yeniden yapılandırmaları, kayıpları hesaba katmak için personeli yeniden dağıtmaları gerekecek."

Ben de kabul ettim. "Bilgi, Thirsk, en çok ihtiyacımız olan şey."

Thirsk ikimizi de dikkatle dinledi. Omuzlarının biraz çöktüğünü gördüm ve tartışmayı kazandığımızı anladım. Belki de bir parçası kazanacağımızı umuyordu.

"Peki ya Müdür ne olacak?" diye sordu. "Bu gecikmeden pek hoşlanmayacaktır."

"Bırak da Müdür'le biz ilgilenelim," diye cevap verdi Gemma, sesi sertti. "Biz onunla konuştuktan sonra seni rahatsız etmeyecektir, Thirsk."

Thirsk arkasını döndü ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Kraliçe sana güveniyor," dedi sonunda, "ve bana her şeyi anlatmamış olsa da, yeterince şey anlattı." Dönüp bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sizi önemli gördüğünü biliyorum - hepinizi, Rosewarren'deki kız kardeşinizi, Talan adındaki iblisi ..." Sessiz bir sempati ritmiyle durakladı. "Ve kütüphaneci."

"Gareth," diye fısıldadım, kalbim çarpıyordu. Gemma'nın parmakları yavaşça benimkileri sıktı.

Thirsk başını salladı, sonra uzun, yavaş bir nefes aldı. "Bu nedenle şu anda rehberliğinize kulak vereceğim, ancak her zaman böyle yapacağımı düşünmek aptallık olur. Ben zalim bir adam değilim. Aileleri fikrinden zevk almıyorum."

Yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Araziyi araştırmaları, bilgi toplamaları ve kayıplarımızı kaydetmeleri için askerler göndereceğim. Ancak iki hafta kraliçe henüz iyileşmemiş olursa, onun yerine taslağı yürürlüğe koyacağım."

Ryder kıpırdandı. "Peki ya iyiye?"

"Onu benimle aynı fikirde olmaya ikna etmekte zorlanacağımı sanmıyorum," diye cevap verdi Thirsk yorgun bir şekilde, "bugün burada olanlardan sonra olmaz." Sonra bana son bir kez baktı -arayan, endişeli- ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Gemma kanepeye dönmeme yardım etti. "Rosewarren'e gidiyoruz o zaman?" dedi. "Müdürle konuşup onu sakinleştirmeye çalışalım mı? Gecikme yüzünden çok öfkelenecektir."

Başımı salladım, yerleşirken yüzüm buruştu. Yvaine'in beni kaşındığı her yer, ısırgan otuyla vurulmuşum gibi acıyordu. "Ve elimizden geldiğince yardım teklif edeceğiz."

Gemma şüpheyle, "Biz eğitilmiş Güller değiliz," dedi.

"Ama biz yarı tanrıyız, öyle görünüyor ki, bu ne anlama geliyorsa. Ormanları yakıp yıkabilir ve kraliçelere şarkı söyleyebiliriz. Bunun bir anlamı olmalı."

Ryder alaycı esprilerimden hiç de ikna olmamış görünüyordu. "Kimseye yardım edecek durumda değilsin, Farrin. Gemma Rosewarren'e gidebilir. Sen dinlenmelisin."

"Bunu yapmam mümkün değil, şimdi olmaz. Gareth gitmişken ve..." Kendi ani umutsuzluğumda boğuldum, başımı salladım. Alastrina, şimdi de Gareth ve sayısız diğerleri. "Evde oturup beklemekten delireceğim. Bir şeyler yapmalıyım. Ayrıca, kraliyet şifacıları beni en iyi tonik ve merhemleriyle gönderecekler. Sen farkına bile varmadan yeni gibi olacağım." Ona küçük bir gülümseme sundum. "Ve dinlenebildiğim zaman dinleneceğim," diye ekledim sessizce.

Ağzı buruştu ama gözlerinde gerçek, çıplak bir korku ve yeni kök salmış bir keder gördüm. "Bana söz ver, Farrin."

Elini uzattım ve nazikçe tuttu. "Söz veriyorum," dedim ona.

Gemma çoktan eşyalarını toplamaya başlamış, parlayan etekleriyle odada hışırıyordu. "Gitmeden önce," dedi hızlıca, "Heldine'e gidip olanları anlatacağım. İçimizden birinden duymalı."

Ryder ona baktı. "Çalışmaya devam edebilecek mi? Tacın gölgelerinde gördüğün o şeyler hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Bir yumurta, bir kadeh, bir anahtar. Ayın altında bir göl. Bu nesneler nedir ve nerededir? Neyden yapılmışlar? *Ytheliad*'ın diğer çapaları mı?"

"Yoksa bunlar sadece saçma sapan görüntüler mi?" Düşündüm. "Tacın bulunduğu yerlerin dağınık anıları mı? Üç gözlü bir taç benzersizdir. Bir yumurta, bir kadeh... bunlardan milyonlarca var."

Gemma, "Heldine çalışmaya devam edecek, tamam," dedi, "özellikle de şimdi. İşin püf noktası onu ara sıra durup yemek yemeye ikna etmek olacak. O ve Gareth'in hala ayakta kalmaları bir mucize, tüm o berbat alışkanlıklarına rağmen..." Aniden konuşmayı kesti. *Hâlâ ayakta*ydı. Tanrım, umarım her neredeyse oradadır.

"Ya sen?" Ryder'a baktım. "Bizimle Rosewarren'e gelecek misin?"

Başını salladı, perişan görünüyordu. "Eve gitmeliyim. Uzun zamandır yoktum ve annem..." Tereddüt etti ve o sessizlikte binlerce üzücü şey okudum. O karanlık koridorları hayal etmek kalbimi acıtıyordu - her şey siyah taştan yapılmıştı, dolaplar ve dolaplar hala Ryder'ın çocukluğunun en karanlık günlerinin anılarıyla örtülüydü. İki elimi de onunkilerin etrafına koydum ve sahip olduğum azıcık gücü onun tenine bastırdım. Başparmağını bileğimin üzerinde dolaştırdı ve biraz daha dik durdu.

"Annemi görmem gerek," diye bitirdi kabaca. "Ve kuzeyin bana ihtiyacı var. Oradaki köyleri dolaşıp elimden geldiğince yardım edeceğim. Yüzümü görmek, hayatta ve iyi olduğumu bilmek onları rahatlatacaktır. Az önce olanları ve Sis'in sınırlarını göz önüne alırsak, burada olduğu gibi kaos olacak.

kayıyor..." Bir kez daha başını salladı. "Umalım da az önce her ne olduysa yeni bir canavar dalgası ortaya çıkmasın."

"Bir hafta sonra Ivyhill'de buluşuruz o zaman?" dedi Gemma. Çantam toplanmış, yatağın üzerinde hazır bekliyordu. Aynanın karşısında durdu, saçlarını salladı ve daha düzgün bir topuz yaptı. "Belki o zamana kadar Talan'dan haber almış oluruz, ama bize ne söyleyeceğini umduğumu bilmiyorum. Tanrılar dirildi, tanrılar hala ölü - bu noktada hangisinin daha iyi olacağından emin değilim. Tek umudum..." Dudağını ısırdı; yansımasının dalgalanışını izledim. "Umarım Kilraith'in Hisar'a gelmesi onun da dışarıda Talan'ı avladığı anlamına gelmez."

"O iyi olacak Gemma," dedi Ryder. "Daha küçük bir yaratık Kilraith'in hizmetinde geçirdiği onca yıl boyunca kırılırdı. Ayrıca yalnız değil. Şu anda yanında benim kuşlarımdan biri var."

Gemma aynada ona gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Ve bir Bask kuzgunu vahşi bir arkadaş olur, değil mi?"

"Çok haklısın, öyle."

Ona baktım, ani bir sevgi seli içimi ısıttı, beni tüm ağrılarımdan, çürüklerimden ve Philippa'nın hevesli sözlerini hatırladığımda hissettiğim gerginlikten uzaklaştırdı. *Savaşmak, cazibe yaratmak ve müzik yapmak; bunları zaten yapabiliyorsun. Ama gücünün altında daha fazlası var ve ben onu bulmana yardım edebilirim-*

Onu terk etmekle hata mı ettim? Wardwell'de kalsaydık, Hisar'a gelmek yerine önerdiği gibi ondan öğrenmeye başlasaydık, bunların hiçbiri olmaz mıydı? Gareth ve diğerleri hâlâ burada olur muydu? Yvaine zarar görmeden, Kilraith tarafından dokunulmadan kalır mıydı?

Cevaplayamadığım bu sorular karşısında sertçe yutkundum. Aklıma Kilraith'in büyük bir kurt olarak peşimizden geldiği bir görüntü geldi.

Keskin, yorulmak bilmeyen gözler, bizi asla tam olarak yakalayamazdı ama yine de gittiği her yere kaos getirirdi. Nereye gidersek gidelim.

Ama olan olmuştu. Geçmiş için endişelenerek zaman harcamak, geleceği engellemekten başka bir işe yaramazdı.

"Bir hafta o zaman," dedim usulca, Ryder'a cesur bir gülümseme sunarak.

Bana başıyla onay verdi, parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü. Gözlerinde benim hissettiğim hüznün aynısını okudum. Bir hafta ayrı kalmıştık ve tüm ülke darmadağındı; tek istediğim daha bu sabah boşalttığımız o yatağa geri dönmekti. Ama dünyamızın bize ihtiyacı vardı -ne olursak olalım, tanrısal kanımız hangi sırları barındırırsa barındırsın- ve kuzeyin Ryder'a ihtiyacı vardı.

"Bir hafta," diye yanıtladı.

Gemma ve ben ailemizin Rosewarren arazisine gizlenmiş yeşil yolundan çıktığımızda, protestocuları görmeden önce duyduk: boğuk bir kükreme, sabit ama dalgalı, sanki su altındaymışız da kıyıdaki insanların ulumalarını dinliyormuşuz gibi.

Gemma bana doğru sertçe eğildi, yeşil yoldan geçerken nefes nefese kalmıştı. "Bu da ne?" diye mırıldandı. Arkamızdan ağaçların arasından akan sulu gümüş sise baktı; Middlemist'in güney sınırı.

Ama gürültü diğer yönden geliyordu. Manastırın kırmızı-siyah tuğladan örülmüş büyük duvarlarının etrafından dolanarak ön kapıya vardık ve oradan da yemyeşil çimenlerin kenarına toplanmış kalabalığa baktık. Düzinelerce, belki de yüzlerce insan manastırın demir kapılarına yığılmıştı. Ancak bir tür koruma büyüğü geçişlerini engelliyor, figürlerini gizliyordu. Yüzler, hatta belirgin bedenler bile göremiyordum, sadece uzaklardan gelen çamurlu bir sesin uğultusunu yayan bir renk ve şekil bulanıklığı vardı. Yüzsüz figürler manastırın arazisini çevreleyen duvara sürünerek tırmandılar ve atlamaya çalıştılar.

Diğer tarafa geçtiler; kapıları balyozlarla dövdüler; taşlar ve meşaleler fırlattılar. Ancak manastırın koruma büyüüne dokunan her şey -her taş ve meşale, her beden- sersemlemiş ve zararsız bir şekilde geri savruldu, ta ki kalabalıktan biri tekrar denemeye cesaret edene kadar.

Onları izlerken midem bulandı. Koğuş büyüü sayesinde bile, eğimli çimenlikte ayak bileklerimizi kemirerek tırmanan korkularını hissedebiliyordum. Burada durduğumuzu, bulanıklaştığımızı ve donduğumuzu, onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımızı görebiliyorlar mıydı?

"Sence kendini koğuş büyüünün arkasına kapatmadan önce onlara bir şey söylemiş midir?" Gemma mırıldandı.

"Bir bildiri yayınladığından bile şüpheliyim," diye cevap verdim. "Evet, daha fazla kaçırılma olduğunu biliyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar gelin."

Gareth'ın adı göğsümde acıyla döndü. *Kaçırılma*. Bu kadar korkunç bir şey için bu kadar klinik bir kelime.

Gemma yüzünü ekşiterek elini kaldırıp manastırın kapısını çaldı ama o kapıyı kapılardan biri Mara'nın diğer tarafta olduğunu gösterecek kadar açıldı. Onu görünce afalladım. Ölümcül derecede solgun ve bitkin görünüyordu, kahverengi gözlerinin altındaki derin gölgeler bana rahatsız edici bir şekilde Yvaine'i hatırlatıyordu. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış, koyu kahverengi ve kömür grisinden oluşan tarikat kıyafetleri giymişti: uzun, kare omuzlu bir ceket, diz üstü deri çizmeler. Gözlerinin altındaki gölgelerden daha da kötüsü, saçlarını geriye atmış, omuzlarını dikleştirmiş ve paltosunun içinde ürkütücü bir şekilde Müdür'e benziyordu.

"İçeri girin, çabuk," diye fısıldadı ve biz de hemen itaat ettik. Kapıyı arkamızdan kapattı, bizi giriş holünün dışındaki bir oyuğa çekti ve sessiz olmamızı işaret etti. Kalbimin çarpıntısına rağmen Müdür'ün taş zeminde süzülen adımlarını dinledim ama kulaklarımı sadece sessizlik karşıladı. Bir süre sonra Mara tatmin olmuş görünüyordu.

"Bu taraftan," dedi sessizce. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Bekle-" diye başladı Gemma.

Mara başını salladı. "Vakit yok."

Etrafindan dolanarak yolunu kestim. "Mara, *bekle*."

Elbette benden kaçabilir ya da beni bir kenara itebilirdi ama bunun yerine sabırsızca şöyle demekle yetindi: "Cira'ya ailemizin yeşil yolunu, kullanıldığında bana haber veren bir büyüyle kandırmasını söyledim. Burada olduğunu bu şekilde anladım. Ve eminim gözünüze korkunç görünüyordum ama sizi temin ederim ki gayet iyiyim. Ve en önemlisi, *lütfen* daha fazla gecikmeden benimle gelir misin? Konuşmak geldiğiniz her neyse daha sonra konuşabiliriz. Ama şu anda yardımınıza ihtiyacım var." Durakladı, aceleci ifadesi soğuk ve dikkatli bir şeye dönüştü. "*Herkesin* senin yardımına ihtiyacı var."

Gemma'ya endişeli bir bakış attım ama başka bir şey söylemedim, onun yerine kenara çekilip Mara'nın bizi manastıra götürmesine izin verdim. Loş ışıklı koridorlarda hareketlilik vardı. Yaşlı Güller, korkutucu ve odaklanmış bir şekilde, çeşitli görevler olduğunu varsaydığım şeylere doğru yürüyorlardı. Genç Güller, kolları teçhizat ve silahlarla dolu bir şekilde onların peşinden koşuyordu. Her köşeden silahların bilenmesi, arazide kışneyen atlar, birbirlerine bağırان kız ve kadın sesleri geliyordu. *Buraya atın, çabuk, şimdi, cephanelikten bir tane daha alın!*

Mara bizi, duvarları savaşıan Güllerin duvar resimleriyle süslü kıvrımlı koridorlarda hızla ilerletirken arada bir meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyordum ama kimse ilerleyişimizi durdurmadı. Belki de şimdiye kadar Devenmere'de yaptıklarımızı duymuşlardı ya da kendi görevlerine o kadar odaklanmışlardı ki durup bizi sorgulama zahmetine katlanamadılar. Ayrıca, Mara'yla birlikteydik.

Yine de onu takip ettikçe daha da tedirgin oldum. Bizi bir dizi halı kaplı koridordan geçirdi, sonra da atlar, silahlar ve Güller'in koşuşturduğu taş eğitim avlularından birine çıkardı.

kahverengiler ve griler. Onun peşinden manastırdan epeyce uzakta, kendi ayak seslerimizden başka bir şey duymadığımız küçük bir ek binaya doğru koştuk; ne devriyeye hazırlanan Güllerin gürültüsünü ne de kapılarda boş yere bağırان insan kalabalığını duyabiliyorduk. Binayı çevreleyen görkemli çam ağaçları gümüşi rüzgârda uğursuzca fısıldıyordu. Kapıyı arkamızdan kapatıp içeri girdiğimizde her şey durgunlaştı. Hava kapalı ve nemliydi ve yıkanmamış bedenler gibi ekşi kokuyordu.

Mara duvardan bir meşale aldı. Alevler teninde sert şekiller oluşturuyor, yüzündeki taze yarayı iki kat daha korkunç gösteriyordu. "Bu taraftan," dedi sessizce ve biz de itaat ettik, her ne kadar bedenim kaçmam ve bu yere asla geri dönmemem için bağırırsa da. Taş merdivenleri ve dolambaçlı koridorları bizi toprağın derinliklerine götürüyordu ve derine indikçe hava daha da kötü kokuyordu. Sanki bir mezara giriyormuşuz gibi hissediyordum.

"Mara, bizi mağaralara mı götürüyorsun?" Gemma sonunda, sesi sadece bir fısıltıdan ibaret, dedi.

"Sessiz ol," diye tersledi Mara ve sonra üzölmüş gibi görünerek daha nazik bir sesle, "Hayır, mağaralar değil. Başka bir şey."

Büyük demir desteklerle güçlendirilmiş ağır ahşap bir kapıya ulaştık ve hafif bir tereddütten sonra Mara cebinden bir iğneyi parmağına batırdı ve kanlı derisini kapının düz pirinç mandalına bastırdı. Hafif bir büyü dalgası yanımızdan geçip gitti, kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve sonra kapı açılarak yere yirmi metre kadar gömölmüş, tek girişı dar bir taş basamaklar dizisi olan küçük bir odayı ortaya çıkardı.

Ve odanın ortasında -taş duvara, taş tavana ve taş zemine sabitlenmiş bir düzine zincirle bağlı- bir harpy vardı.

İlk başta zihnim gördüklerime bir anlam veremedi. Yıllarca eski çocuk masallarını dinledikten ve Gareth'ın bitmek bilmeyen nasihatlerinden sonra yarattığı hemen tanıyabiliyordum ama daha önce hiç canlı olarak görmemiştim. İlk başta zihnim onun varlığını kabul etmeyi reddetti. Kocaman bir şeydi.

Mara kadar uzun boylu, geniş gövdeli, kambur sırtlı ve vücuduna zalimce bağlanmış olmasalardı odayı dolduracak kanatlara sahipti. Türünün tüm üyeleri gibi o da yarı kuş, yarı kadındı. Şaşırtıcı bir kombinasyondur ve Güllerin dönüştükleri zamanki zarif tüylü bedenlerinden çok daha sarsıcı, çok daha yıpranmıştı. Boynu yara kabuklarıyla benek benek olmuş soluk bir etle çevriliydi ve çengelli bir burnu, dişlerle dolu geniş bir ağız ve zayıf kafatasının derinliklerine gömülmüş iki yuvarlak sarı gözü vardı. Kahverengi ve gri saçlardan oluşan vahşi bir yele, tüylere dönüşmeden önce başını tepeliyordu. Zincirlerinin içinde, ucu kocaman siyah pençelerle kaplı çıplak kaslı bacaklarının üzerinde çömelmişti. En azından çıplak gövdesini göremediğimiz için mutluydum.

Ama yeterince görebiliyorduk. Bacaklarındaki yaralar, boynundaki iltihaplı yaralar tazeydi ve parlıyordu. Dövülmüştü.

Dehşet içinde donup kaldım, ona bakıyordum.

Gemma, hemen arkamda, belli belirsiz fısıldadı, "Mara, bu da ne?"

Mara odanın kapısını kapattı ve merdivenlerden inmeye başladı. "Bu Nerys. Birimim onu dün, son kaçırılmalarla ilgili haberleri almaya başlamadan hemen önce yakaladı. Sanırım olacakları bildiği için kendini cesur hissediyordu. Çünkü biliyordu." Mara Nerys'in önünde durdu, başı öne eğik, gözleri kapalı devasa yaratıkla neredeyse burun buruna geldi. Mara'nın kendi gözleri parlıyordu. "Fenwood'da geçirdiğimiz bir geceden sonra eve dönerken bazılarıımıza saldırdı, bizi gafil avladı. En çok da Cira'ya zarar verdi. Yaşayacak ama zar zor. Geri kalanımız onu buraya getirmeyi ve güvenliğini sağlamayı başardı."

Harpy Nerys, Mara'nın sesini duyunca kıpırdandı. Başını kaldırdı, hem zarif hem de grotesk bir hareketti bu. Çok akıcı bir hareketti ama yine de dişlerini göstererek sırtan bir ağız, çökmüş gözleri vardı. Fark ettim ki gözleri kız kardeşimin gözleriyle tam olarak örtüşmüyordu.

"Ah, geri dönmüşsün," diye mırıldandı Nerys, yaşlı bir kadının sesiydi bu, altında ıslak bir gırtlak tıkırtısı vardı. "Seni ne kadar özlemişim."

Mara'nın eli yanında kıpırdandı ve bakışlarımı odanın duvarına yaslanmış çivili sopaya çekti. Safralarım yükseldi ve Gemma keskin bir nefes aldı. Nerys'in üzerindeki o yaralar kız kardeşimin eliyle mi açılmıştı? Eğer biz burada olmasaydık, Mara... Bu düşünceyi zorlukla şekillendirebildim.

"Nerys normal çıkarma yöntemlerimizin çoğuna direnç gösterdi," diye devam etti Mara soğukkanlılıkla. "O yaşlı ve güçlü. Ama benim kadar güçlü değil."

Harpy, hızla korkunç bir öksürüğe dönüşen sert bir kahkaha attı. Bir tomar balgam çıkardı ve tükürdü ama hedefi tutturamadı. Mara'nın en az bir adım ötesine gitti ve zararsız bir şekilde yere sıçradı.

"Aptal kız," diye hırladı Nerys. "Güçlü mü? Eğer eşit şartlarda karşılaşsaydık, beni yere bağlayan bu zincirler olmadan, seni parçalara ayırırdım."

"Bunu yapabileceğinden ya da yapabileceğinden bile emin değilim. Görüyorsun ya," diye devam etti Mara sesini yükselterek, "bende Nerys'in karşı koyamadığı bir şey var. Bana baktığında -doğrudan bana baktığında- konuşmaya başlıyor. Çoğu saçma sapan şeyler ama arada bir ağzından son derece faydalı bir bilgi kırıntısı kaçırıyor. Edyn ve Eski Ülke arasında yasadışı ticareti kolaylaştıran sadece bir yeraltı pazarı merkezinin değil, bu tür *üç* merkezin yeri gibi: Yennore, Tenevis ve Irethe olarak adlandırılıyorlar. Konumları, içlerinden ne tür ticaretin geçtiği, onları bizden gizleyen Olden korumaları ve bunların hepsi bir günde. Hayır Nerys," dedi Mara, şimdi biraz daha sakın bir sesle, "sanırım dünyada karşılaşsaydık, sana bakıp şişman bir kedi kadar zararsız bir şekilde toprağa uzanmanı söyleyebilirdim sen de bana itaat ederdin."

Artan paniğim boğazıma bir bıçak gibi saplandı; artık sessiz kalamazdım. "Anlamıyorum. Bunu nasıl yaptın? Bunu *neden* yapıyorsun?"

Harpy'nin kafası zincirlerine karşı sarsıldı. Bana bakacak kadar hareket edemiyordu ama gözleri etrafı arıyordu. "Kim var orada?" diye seslendi, sesinde taze bir dehşet vardı. "Buraya kimi getirdin?"

"Oh, onlar mı?" Mara söyledi. "Onlar benim kız kardeşlerim. Onlarla tanışmak isteyebileceğini düşündüm. Farrin, Gemma?" Bize bakmak için geri döndü ve gözlerimle karşılaştığında yüz ifadesi biraz olsun değişti. Bir tereddüt, bir irkilme.

Bu görüntü soğuk kemiklerimi ısıttı. İşte kız kardeşim oradaydı, o belirsizlik titreşiminin içinde. Bu diğer kişi her kimse - sert sesli ve ısıltılı kara gözlü bu kadın - henüz benim bildiğim Mara'yı tamamen ele geçirmemişti.

"Hayır, hayır, hayır..." Nerys'in kanatları bağlarına karşı gerildi. "Artık sen yoksun, *artık yoksun...*"

"Buraya gelin ve bize katılın," dedi Mara. Ne Gemma ne de ben kıpırdayınca bize doğru döndü ve sinirli bir nefes verdi. "Şimdi. *Lütfen*. Fazla zamanımız yok. Bir sonraki insanların ne zaman alınacağını bilmiyoruz ve Müdür-"

Mara durdu, kendini toparlıyor gibiydi. Çenesini kaldırdı ve bize sertçe baktı. "Ülkemize, içindeki insanlara yardım etmek mi istiyorsunuz? Alastrina? Gareth?" Gözleri benimkilerle kesişti. Yüzündeki o soğuk ifadede hüznü bir şeylerin titreştiğini gördüğümü sandım. "Evet, kaçırıldığını biliyorum ve üzgünüm Farrin. Şimdi buraya gel ve bu konuda bir şeyler yap. İkinizin de korkak ya da işe yaramaz olmadığınızı biliyorum. Öyleyse bunu kanıtlayın. Bana yardım edin."

Merdivenlerden sulu bacaklarımla inmeye başladım, Gemma da hemen arkamdaydı. "Anlamıyorum," dedim tekrar. Söylenecek en güvenli şey bu gibi görünüyordu. Belki de onu konuşturursam hepimize biraz zaman kazandırır, Mara'nın bu her neyse onu yapmasını engeller, aklını başına getirir, Gareth'in adını ve sevgili yüzünü zihnimden silip atar, böylece *düşünebilirdim*. Mara'nın eline dokunabilsem, ona kendini hatırlatabilsem, bu iş bitecek. "Böyle bir yarattığı sana bir şey söylemesi için nasıl ikna edebildiğini söyle bana, hele de bu kadar özel ve değerli bir bilgiyi

."

"Kim olduğumuz yüzünden," diye fısıldadı Gemma, sözümü keserek. Elimi tuttu ve beni geri çekti. "Öyle değil mi, Mara? Çünkü..."

Mara bize ters ters baktı. "Evet," dedi. "Kim olduğumuz yüzünden. Bana bakıyor ve kendine engel olamıyor. Biz aleviz, o ise pervane. *Kim olduğumuz yüzünden.*"

Bunu dikkatlice söyledi, çok özel bir şeyi ifşa etmedi. Ama tam olarak ne demek istediğini biliyordum. *Yarı tanrılar.* Philippa'nın sesi zihnimde amansız bir döngü halinde dolaşırken ağzım kurudu. *Savaşmak, cazibe yaratmak ve müzik yapmak; bunları zaten yapabiliyorsunuz. Ama gücünün altında daha fazlası var ve ben onu bulmana yardım edebilirim-*

Ama Kerezen duyuların ve bedeninin tanrısıydı. İkna gücü daha çok zihnin bir hilesi gibi görünüyordu - Tanrı Jaetris'in alanı.

Sonra Gemma titreyerek nefes verdi. "Sirenler," diye fısıldadı. "Succubi, incubi.

Hatta..." Tekrar bana baktı. "Senin sesin, Farrin."

İçime buz gibi bir korku perdesi indi. Tabii ki. Zihin güçlerinin yanı sıra başka ikna yöntemleri de vardı. Kerezen'in elinden çıkan birçok Eski Çağ yarattığı -fae'ler, sirenler, succubi ve incubi- duyu güçlerine, güzellik, cazibe, müzik ve baştan çıkarma güçlerine sahipti. Ve bir de ben vardım, sadece sesimin gücünü kullanarak dinleyicileri dize getirebilen ve Kilraith gibi canavarları -Ankaret gibi- sersemletebilen bir insan bilgisi.

Philippa sağ olsun, böyle bir ikna gücü kanımızda vardı. Ve işte Mara, bunu tam olarak anlamadan kötüye kullanıyordu. *Wardwell'de kalmalıydık,* diye düşündüm, midem çalkalanarak. Philippa'nın bize öğretmesine izin vermeliydik. Güvende değildik. Tehlike kanımızda vardı.

Çaresizlik içinde Mara'ya doğru koştum. Onu bu durumdan uzaklaştıracak, *bana* bakmasını sağlayacaktım, varlığıyla eziyet çeken bu zavallı yaratığa değil. Çabuk olacaktım; Nerys'e bakmayacaktım, elimdeki güce onu tuzağa düşürme şansı vermeyecektim.

Ama görünen o ki, Harpy'nin yakınında olmak bile yeterliydi. Nerys zincirlerine karşı kendini zorladı ve azıcık da olsa yerinden kımıldamayı başardı; bana ve bir adım arkamdaki Gemma'ya bakacak kadar.

Kısık, şaşkın bir inilti çıkardı. Kokuşmuş nefesi yüzüme çarptı. "Üçünüz birden mi?" diye fısıldadı. Tanrılar yardımcım olsun. Nesiniz siz? Kimsiniz siz?"

Ona bakmaktan kendimi alamadım. Bakmamalıydım; buna hiç gerek yoktu. Yine de sanırım bir parçam ne olacağını görmek, bunun gerçek olduğunu doğrulamak için merak ediyordu. Benim basit varlığım, kız kardeşleriminkiyle birleşince, kudretli bir Eski Çağ canavarını şaşkına çevirebilir miydi?

Harpy'nin sarı gözleri -nehir taşları gibi yuvarlak ve küçük, eski pirinç gibi donuk- odada çaresizce dolaştı ama her zaman, her zaman bize geri döndü: Mara'ya, sonra bana, sonra Gemma'ya. Bizi görmek onu tamamen çaresiz bırakmamıştı; hâlâ bağlarına karşı mücadele ediyor ve yeri tırmalıyordu, iri vücudu öfkeyle titriyordu.

Yine de şaşkın bir korkuyla bize baktı ve sonra Mara konuştu, sesi taş gibiydi. "Bana kimin için çalıştığını söyle."

Harpy dudaksız ağzını sıkarak kapattı. Derisi sarı dişlerinin üzerinde kabarmıştı.

Mara devam etti. "Biri için çalıştığını biliyorum. Harpiller bencil ve yalnızdır, her şeyden önce kendi refahlarıyla ilgilenirler. Çok iyi bir sebepleri olmadıkça insanlara senin yaptığın gibi açıkta saldırmazlar. Peki nedir bu? *Kim o?*"

Sonunda, zincirlerine rağmen elinden geldiğince kendini sallayarak sessizce ağlayan Nerys konuşmaya başladı. "Ben Her Şey Olan için çalışıyorum," diye homurdandı. Her kelimeye karşı savaşıyor, bocalayarak konuştu. "Edyn'e O'nun şehri için yeni çocuklar geldim."

"Kimin şehri?" Mara sertçe sordu.

"Her Şey Olan'ın," diye tükürdü

Nerys.

"Peki bu hangi şehir? Nerede?"

Harpy acı dolu bir ses çıkardı; bunun bir kahkaha mı yoksa hıçkırık mı olduğundan emin olamadım. Gözlerini kapattı, soluk sarı ışıltıları buruşuk deri kapaklarının ardında kayboldu.

"Eğlencelerinin görkemi," dedi, "yeşillikler içindeki saray, gecenin içindeki kuleler."

"Hangi şehir?" Mara ısrar etti.

Gemma aceleyle yaklaştı ve Harpy ile Mara'nın arasına girdi. "Kes şunu," diye tısladı. "Ona zarar veriyorsun."

"Her Şeye *Gücü* Yeten tarafından alıkonulan tüm insanların acı çekmediğini mi sanıyorsun?" Mara tersledi.

Merdivenlere doğru körlemesine döndüm, gözlerim yaşarmıştı. *Gareth. Alastrina*. Korkakların en kötüsü gibi kendimi hasta hissettim. Bir kez daha, olmamamız gereken bir yerdeydik. Bir kez daha sadece yıkım ve acı getirmiştik.

"," diye ısırdım ve merdivenlere doğru döndüm. "Gemma-"

Ama sonra durdum, çünkü merdivenlerin başında Müdür duruyordu; saçının bir teli bile yerinde değildi, kare omuzlu siyah elbisesi tertemizdi. Ellerini arkasında kenetlemiş, soğukkanlılıkla etrafı inceliyordu.

"Bana eğlencelerden biraz daha bahset," diye emretti Müdür, soğuk ve berrak sesi küçük odada yankılanıyordu.

Harpy zincirlerinin içinde titredi, tıkrıtlı bir nefes çekti. "Gelmiş geçmiş ve gelecek hiçbir şeye benzemiyorlar. En iyi cüppeler içindeki Olden'ler, mücevherler içindeki Olden'ler, ziyafet ve içki. Sokaklarda çiçekler, kadehlerde bal, ay ışığında elbiseler giyen fae'ler, korkacak hiçbir şeyi olmayan vampirler, çünkü bu şehirde güneş yok. Sadece soğuk beyaz ayın oluşturduğu gölgeler vardır. Ve insanlar... orada gerçekte oldukları hayvanlara dönüşürler, zayıf zihinli tanrıların zavallı tortuları."

"Yalan söylüyorsun," dedi Mara, sesi sertti. Ama yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi gördüm. "Fae ve vampirler gururlu ve kabilecidir. Kendi içlerine kapanırlar. Aynı yerde yaşamaya asla tenezzül etmezler."

Harpy boğazının derinliklerinde güldü. "Eski Ülke hakkında çok şey bildiğini sanıyorsun, küçük Rose. Ama onun en görkemli şehrini görmedin ve görmemek için dua etmelisin."

"Moonhollow denen şehir mi?" diye sordu Müdür yumuşak bir sesle.

Nerys başını kaldırdı, derisinin kıvrımları açılarak gözlerini bir kez daha ortaya çıkardı. Yüzünü gizlemek için arkasını dönmüş olan Gemma'ya özlemle baktı. "Hayır," diye hırladı Harpy. "*Mhorghast*."

Müdür merdivenlerden aşağı süzölmeye başladı. Yolundan çekildim, "Durun lütfen," diye bağırdım ama Harpy'yi işkence dolu esaretinde tutan gücüm her neyse, Müdür üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi görünüyordu. Yürümeye devam etti, telaşsız ve tedirgin değildi.

"Ne kadar ilginç bir kelime, *Mhorghast*," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman bu şehrin gerçek adı bu mu?"

Harpy ona ters ters baktı. Dişlerinden salya damlıyordu. Çıplak bacakları titriyordu. "*Mhorghast*. Yanlış söylüyorsun. Onu yanlış adlandırmaya cüret ediyorsun."

"Mmm." Müdür köşedeki küçük masaya geçti, masanın üzerinde bir dizi tıpalı şişe duruyordu, her biri mide bulandırıcı derecede parlak bir sıvıyla doluydu: sarı, yeşil, kırmızı. Orada bir de silah vardı ama Aşağı Ordu askerlerinin taşıdıklarına benzemiyordu. Bir tüfek kadar uzun değildi ama bir tüfekten çok daha inceydi; basit, şık bir tasarımı. Yanında da bir dizi tüylü gümüş iğne vardı.

"Peki Mhorghast'ın başka isimleri de var mı?" diye sordu Müdür.

"Başka isimlere ihtiyacı yok!" Nerys kükredi, zincirlerine karşı sert bir mücadele verdi.

Müdür parlak yeşil sıvı şişesini açtı ve tüylü iğnelerden birini içine daldırdı. "Beni dinlemiyor gibi görünüyorsun," dedi. "Bazı insanların bu şehre Moonhollow dediğini duydum."

Harpy tükürdü. "*Moonhollow*. Dilleriniz de en az kadar acınası."

Bu değiş tokuşu daha fazla dinlemeye dayanamadım. Müdürün o iğneyle, o şişelerle, o silahla ne yaptığını bilmiyordum ama başarmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Merdivenlerden aşağı koştum, ağzımı açtım, nefes aldım - Nerys'e itaat etmesi için şarkı söyleyecektim, tüm bunları iyi seçilmiş birkaç notayla sona erdirecektim - ama sonra Mara üzerime geldi, beni geri tuttu, bir eli ağzımın üzerinde kenetlendi. Ryder'ın bana öğrettiği her şeyi hatırlayarak onunla sertçe mücadele ettim; karnına bir dirsek, ayağına bir topuk darbesi. Ama Mara bir Rose ve bir nöbetçiydi. Acı içinde homurdandı ama beni bırakmadı.

"Mara!" Gemma inanamayarak bağırdı. Mara'nın koluna faydasızca vurdu. "*Mara!*" Ayaklarımın altında oda titremeye başladı, sanki bu yeraltı duvarlarını zorlayan kökler uyanıyor, Gemma'nın emirlerine itaat etmeye can atıyordu.

Nerys de benim gibi çırpınıyordu ve kapana kısılmış olsa bile, zincirlerinin altında şişkinleşen tüylü kasları, taş zeminde oyuklar açan büyük pençeleriyle görölmeye değerdı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Müdür, tüylü iğnelerden birini ustaca, tüyler ürpertici bir şakırtıyla tabancaya yerleştirirken.

Mara serbest eliyle Gemma'yı yakaladı ve ikimizi de merdivenlerden yukarı, odadan dışarı, bizi manastır arazisine geri götüren dolambaçlı koridorlara doğru sürükledi. Mara'nın eşsiz nöbetçi gücüyle karanlıkta tökezleyerek ilerlerken, Harpy'nin çığlık atmaya başladığını duydum, kuş çığlıklarıyla acı çeken insan çığlıklarının korkunç bir karışımıydı bu. Mara sesin üzerine kapıyı kapattı ve aniden dışarıda, fısıldayan çamların ve gümüş rengi parıldayan havanın içinde bulduk kendimizi.

Ayaklarımı yere basar basmaz Mara'nın üzerine yürüdüm. "Bu ne cüret," dedim nefesimi tutmaya çalışarak. "Gücümüzün etkisini biliyordun ve bize söylemedin. O odaya adım attığımız anda, Nerys'i farkında bile olmadan kurbanımız yaptık!"

Mara bizden biraz uzakta durdu, ikimize de bakmıyordu, duruşu sertti. "Bunu yapmak zorundaydım. Onun üzerindeki etkimi fark ettiğimde ve çok geçmeden siz ikiniz ortaya çıktığınızda... Müdür'ün geleneksel işkencesi çok uzun sürüyordu. Bu bize cevapları daha çabuk getirecek. O kadar acı çekmeyecek."

Gemma inanamayarak alay etti. Elini kapıya doğru uzattı. "Bu bana kesinlikle acı çekmek gibi geldi!"

Mara hâlâ bize bakmadan, "Onun bilgisinin çoğunu yüzeye çıkardık," dedi. "Müdür istediği her şeyi elde etmek için artık o kadar uzun süre çalışmak zorunda kalmayacak. Prosedür daha... verimli olacak. Yaptığımız şey bir merhamet."

"Peki o zaman Müdür ne yapacak?" Ben de ona karşılık verdim. "Bu zavallı yaratıktan alabileceği tüm bilgileri aldıktan sonra mı?"

Mara sonunda sıkıntılı bakışlarını benimkilere çevirdi. Hiçbir şey söylemedi ama cevabı yüzünde gün gibi açık bir şekilde gördüm.

Kalbim sıkıştı. "Mara, bunu nasıl ?" Fısıldadım.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye başladı.

"Ne, bilgi almak için birine işkence etmek mi?" Gemma sertçe sordu, solgun yanaklarında kızgın renk lekeleri vardı. "Gücüm için kullanılmak mı? Senin sayende artık *ikisinin* de nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Bizi Nerys'e getirmeye hakkın yoktu," dedim ona. Kulaklarımda uzak bir çınlama vardı, uzaklarda bir şok çanı. Susturamadım.

"Biliyorum," dedi Mara, sesinde acı bir nota vardı. "Ama ben yine de bunu yapmayı seçtim. Neden biliyor musun?" Başını yukarı kaldırdı, artık utançtan küçülmüyordu. "Çünkü ölmekte olan tek şey Middlemist değil. Kız kardeşlerim de ölüyor. Her geçen gün daha fazla Olden yarattığı diyarlar arasındaki bariyeri aşıyor ve gittikleri her yere dehşet götürüyorlar. İnsanları avlıyor, köyleri istila ediyor, mal, ceset, kan, kemik ticareti yapıyorlar. Bir çocuk için bir Fae iksiri. Bir düşmanın öldürülmesi

itaat sözü karşılığında. İnsanlar ortadan kayboluyor, bazıları kimsenin anlamadığı bir hastalığa yakalanarak kendi istekleriyle Sis'e karışıyor. Diğerleri ise hiçbir uyarıda bulunmadan, göz açıp kapayıncaya kadar gölgeler tarafından sürüklenerek yok oluyor. Ve yaptığımız hiçbir şey işe yaramıyor, kimse de *bize* yardım etmiyor."

Başını mutsuzca salladı ve arkasını dönerek Sis'in kaynayan sınırına baktı. "Yöntemlerimizi eleştirmeye hakkınız yok, hele de Ivyhill'in güvenli ortamından, her gece uyuduğunuzda kız kardeşlerinizden birinin öldürüldüğünü görmek için uyanıp uyanmayacağınızı merak etmek zorunda değilken."

"Ama bunu merak ediyoruz, Mara," dedim sessizce. "Her gün Gilroy bana postayı getirdiğinde aynı korku ve aynı umutsuz umudu hissediyorum."

Hâlâ sırtı bize dönük olan Mara kendine sarıldı, başını eğdi. Hiçbir şey söylemedi ve Sis uzaktaki ağaçların arasından sessizce süzüldü.

Bir sonraki an kapı açıldı ve Müdür bize katılmak için dışarı çıktı. O çıkarken başka çılgılık duymadım; hava uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Onu o anda yere devirmemek için kendimi çok zor tuttum. Yüz ifadesi dingin, elbisesi lekesizdi. Merakla önce Gemma'ya, sonra bana baktı. Gözlerindeki soruyu gördüm: *Elinde hiçbir iksir, büyü ya da empati gücü yokken onu nasıl konuşturdun?* Belki de Talan'ın bize başkalarının zihinlerini etkileme konusunda bir iki şey öğretip öğretmediğini merak ediyordu.

Bir şey sormasına fırsat vermeden ona yaklaştım. Öfke ve keder omurgamı çelikleştirdi. Hayatımda ilk kez, Müdür'ün sakın siyah gözleri beni korkutmamıştı.

"Hisar'dan geliyoruz," dedim ona sertçe. *Gareth'in götürüldüğü* yerden, demek istedim, kelimeler dilimde ıssızlaştı. "Kraliçe saraydaki obruğu kapattı ve bunu yaparken ağır yaralandı. İnanıyorum ki başarılı olmasaydı, çok daha fazla insan ortadan kaybolacaktı. Kraliyet Meclisi, saraydaki obruğun nasıl kapatıldığını belirlemek için ekipler gönderiyor.

kaçırıldığını ve nereden kaçırıldığını öğrenecek. Yukarı ve Aşağı Ordular yeniden toplanıyor ve Senato yeni taslağın yayınlanmasını iki hafta daha erteleyecek, kraliçe iyileşirken ve danışmanları durum değerlendirmesi yapıp vatandaşlara en iyi nasıl hitap edeceklerini belirlerken."

Bir nefes aldım. Ancak o zaman cesaretim biraz azaldı. "Üç Gözlü Taç bu süre zarfında çalışmaya devam etmek için başkentte kalacak. Onu buraya, manastıra geri getirmek için hiçbir şey yapmayacaksın."

Müdür kaşlarını kaldırdı, biraz eğlenmiş görünüyordu. Ama o bir şey söyleyemeden ben ekledim: "Sanırım bunu, Harpy konusunda size verdiğimiz hizmetin adil bir karşılığı olarak kabul edersiniz."

Kelimeleri söylerken midem bulanıyordu. *Harpy*. Adı Nerys'ti.

Yine de Mara haklıydı. Burada yaşamamanın, Gül Tarikatı'na hizmet etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorduk. Ve kendimi onun yerinde hayal etmeye çalıştığımda -her gün canavarlarla savaşıırken, köylerin gözlerimin önünde parçalanmasını izlerken- ne yapacağımı, ne kadar güçlü olacağımı tahmin edemiyordum. O zaman da bu tür taktiklere bu kadar çabuk karşı çıkar mıydım? Yoksa ben de onları savaşın gerekli bir kötülüğü olarak mı kabul edecektim?

Bu sorunun cevabını bilmiyordum, hatta karmaşıklığını bile tam olarak kavrayamıyordum. Bunun yerine yerimde durdum ve sonunda başıyla onaylayana kadar Müdür'e baktım.

"Gerçekten de adil bir takas," diye cevap verdi, hâlâ eğleniyordu. Sesindeki küçümseyici ton bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

Manastıra doğru süzülüşünü izledim. İzleri, çam iğnelerinin kaygan halısı olan, çiyden ıslanmış arazide belli belirsiz bir çizgi çiziyordu. Çimenler, ağaçlar, Sis'in yakınındaki her yeşil parça her zaman ıslaktı. Mara eve yazdığı ilk mektuplardan birinde bunun sebebinin Middlemist'in yalnızlığı olduğunu, kendisini yaratan tanrıları özlediğini ve her gün dünyaya kederini haykırdığını düşündüğünü söylemişti.

Peki Sis şimdi ne düşünüyordu, merak ettim, bir tanrının kızları bu kadar yakındayken? Mara'nın manastıra adım attığı ilk andan itibaren, kanında yatan gerçek gücü her zaman fark etmiş miydi?

"Buraya bunun için mi geldiniz?" Mara hâlâ ikimize de bakmadan, içi boş bir sesle sordu. "Müdüre kraliçeden, taslaktan bahsetmek için mi?"

"Evet," diye sertçe cevap verdim, tam Gemma "Evet, ama-" derken. "Ama *ne*?" Mara'nın sesi yorgun geliyordu.

"Sanırım..." Gemma durakladı ve bana baktı. "Bence hepimiz Wardwell'e dönmeliyiz. Sonsuza kadar değil," diye ekledi aceleyle, "ama... en azından birkaç günlüğüne. Anne-Kerezen'in şu anki haliyle gerçekte neler yapabileceği hakkında çok az şey biliyoruz. Bize öğretmesine izin vermeli, stratejilerini kendi güçlerimize uygulamalıyız. Neler öğrenebileceğimizi, kraliçeye nasıl faydalı olabileceğimizi bir düşünün."
_"

"Kesinlikle hayır," diye araya girdim.

Mara'nın ifadesi okunamazdı, bakışları mesafeliydi. "Şu anda ayrılamam Gemma. Tarikatın bana ihtiyacı var. Belki işler biraz daha sakinleştiğinde..."

Gemma bana kızgın bir bakış fırlattı. "Ama Farrin, sence de bu konuda daha fazla şey öğrenmek akıllıca olmaz mı?"

"Hayır, istemiyorum," diyerek sözünü kestim. Felaketle sonuçlanan çocukluk konserimin hayaletleri, seyircilerin çaresiz çığlıklarının yankıları, hafızamda acımasızca fısıldadı. *Farrin, evlen benimle. Farrin, sana ihtiyacım var!* "Az önce orada her ne yaptıysak? Bu konuda bir şey bilmek istemiyorum. İçimde derinlerde kalmasını ve yok olup gitmesini istiyorum. Philippa'nın onu daha da güçlendirmesini kesinlikle istemiyorum. *Tek* istediğim eve gitmek. Oradaki varlığımız herkesi rahatlatacaktır -çalışanları, kiracılarımızı, civardaki kasabaları. Başkentten doğruca Rosewarren'e gittik. Evi kontrol etmek için bir an bile durmadık. Bu konuda ısrarcı olmalıydım." Bunun taze suçluluğu

beni boğmakla tehdit etti. "Lilianne kaçırıldı mı? Gilroy kaçırıldı mı? Byrn? Bayan Seffwyck?"

Gemma benim sert ses tonum karşısında bembeyaz kesildi. Sevindim. Philippa'yı aklından çıkarmak için her şeyi yapardım.

"Her neyse, bizim ait olduğumuz yer orası," dedim, "halkının ona ihtiyacı olduğunda yüzünü göstermekten korkan bir tanrıyla büyü oynamak için kaçmak değil."

Mara bana dikkatle baktı. "Halkını terk eden bir tanrıdan mı yoksa çocuklarını terk eden bir anneden mi bahsediyorsun?"

Bir an için cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Sonra yeni bir öfke dalgası geldi. "Eğer seni ve *kız kardeşlerini* burada yaptığımız zulümden dolayı eleştiremiyorsak," dedim çok alçak sesle, sesim bir bıçak kadar inceydi, "o zaman sen zaten iyi durumdayken ve gitmişken katlandıklarımız için bizi eleştirmeye hakkın yok. Götürülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz, bunu kabul ediyorum. Ama *bırakılmanın* nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

Ve o zaman onu terk ettim. İkisini de terk ettim. *Bunu görüyor musun, Mara? Düşündüm. Göğsündeki acıyı hissediyor musun? O hayal kırıklığını, o öfkeyi? Bunu hayal et, ama bin kat daha acı verici. Yıllarca içinizde kopan fırtınayla yaşadığınızı ve görünürde bir son, bir rahatlama olmadığını hayal edin.*

Gemma'nın beni takip edip etmeyeceğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Eğitim alanlarındaki karmaşayı, Güller'in Sis'e doğru at sürmesini ve yanlarında koşuşturan ya da uçan evcil hayvanlarını görmezden gelerek manastır arazisinde yürüdüm. Aklımda tek bir şey vardı: *ev*. Bana ihtiyaç duyulan yer orasıydı. İşe yarayabileceğim yer orasıydı. Harpilere işkence etmek ya da unvanı hak etmeyen korkak anneleri yatıştırmak değil. *Philippa. Anne* kelimesi zihnimden kaybolana kadar onun adını söyledim. *Philippa. Philippa.* O bundan başka bir şey değildi.

Ailemizin yeşil yoluna ulaştım, kandırılmış, çınlayan kar çiçekleri perdesinin arkasına gizlenmişti. Yaklaştığımda çiçeklerin arasından bir kardinal fırladı, beyaz yapraklara karşı parlak kırmızı. Tüylerinin görüntüsü

Birdenbire Ankaret'i hatırladım ve alışkanlığım haline geldiği üzere tüyünü elbisemin içine sıkıştırarak taktığımı utançla fark ettim. Varlığı tenimi ısıtıyordu, kısa sürede alıştığım bir rahatlıktı. Yine de onu yardım çağırmak için kullanmayı düşünmemiştim. Ankaret Nerys'i serbest bırakabilir, Gardiyan'ın silahlarını küle dönüştürebilirdi.

Çınlayan kar çiçeklerinin yanından geçerken, Ankaret'in tuhaf, insanlık dışı sesi hafızamda cıvıladı. *Bir gün ona ihtiyacın olacak. Onu çağırmak için bunu kullan. Nerede olursa olsun seni duyacaktır.*

Yapabileceğim ve gereken her şey kafamda ağırlaşmıştı. *Tanrılara* acı bir dua gönderdim - *Gareth'ı güvende tut*
-Ve yeşil yolun büyüünün beni eve götürmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Ivyhill'e vardığımda, eve en son ayak bastığımdan bu yana aylar geçmiş gibi hissettim, oysa sadece üç gün geçmişti. Giriş holüne adımımı attığım anda göğsümdeki sıkı düğümler çözüldü. Çok iyi bildiğim öğleden sonra seslerini dinledim: altın çimenlerin üzerinde hışırdayan sonbahar esintisi, padoklarında çalıştırılan atların uzaktan gelen kişnemeleri, yemek odasında demlenen çayın belli belirsiz takırtısı.

Ait olduğum yer burasıydı. Rosewarren değil, Citadel değil, Wardwell değil. Burasıydı. Ivyhill.

Ben giriş holüne doğru ilerlerken Gilroy yemek odasından çıktı. Beni görünce yüzündeki sert ifade eriyerek rahatlamış bir ifadeye dönüştü. Tepsisini bırakıp bana doğru koştu, duraksadı, sonra meydan okurcasına yüzünü buruşturdu ve beni şiddetle kucakladı.

Bu Gilroy'un yaptığı türden bir şey değildi, ama buna sevindim. Tıknaз vücudu sıcaktı, takım elbisesi kusursuz bir şekilde ütülenmişti. Ona tutundum, kendi rahatlığımla başım dönüyordu. En azından o kaçırılmamıştı.

"Leydim, yüzünüzü görmek güzel," dedi hoyratça. Geri çekildi ve boğazını temizleyerek yeleşini sertçe çekti. "Lord Gideon'dan bazı haberler duyduk ama... siz ve Leydi Imogen gitmişken..."

Sessizliğe gömüldü, açıkça bunalmıştı. Gilroy ne kadar duygusallaşırsa, gür siyah kaşları da o kadar aşağı iniyordu, sanki başka hiçbir şey yapamazken korkunç bir kaş çatmak soğukkanlılığını korumasına yardımcı olacakmış gibi.

"Ben iyiyim, az önce manastırda gördüğümüz Gemma ve Mara da öyle. Gemma birazdan burada olacak. İlgilenmesi gereken bazı şeyler varmış." Yoksa Wardwell'e mi gidecekti? Tüm büyük fikirlerine rağmen ben öyle düşünmüyordum. Talan yardıma ihtiyacı olursa buraya gelirdi ve Gemma da burada kalırdı.

Bu düşünce bana şiddetli, neredeyse kendini beğenmiş bir memnuniyet verdi. Bu duygudan utanmalıyım ama daha fazla utanç duyamayacak kadar yorgundum, vücudum hâlâ Yvaine'in saldırısından dolayı ağrıyordu ve kalbim ağırdı. Gilroy'un beyaz eldivenli ellerini ellerime aldım.

"Anlat bana Gilroy," dedim. "Olanları duymuşsunuzdur. Sen..." Yutkundum. Gareth'ı düşünemezdim, *düşünemezdim*, şimdi değil, evimin durumunu gözden geçirmeden olmazdı. "Hepiniz burada ve güvende misiniz?"

"Ivyhill'den kimse kaçırılmadı," diye cevap geldi arkamdan. Babam merdivenlerden iniyordu. Temiz ve bakımlı görüldüğünü rahatlayarak fark ettim; yeni bir takım elbise giymişti. Ağırbaşlı, hatta ciddi görünüyordu. Merdivenlerin dibine geldi ve gözlerimle tam olarak buluşamadı. Gilroy'u kucakladığımı görüp görmediğini merak ettim ve *onu* en son ne zaman kucakladığımı hatırlamaya çalıştığımda, bunu yapamadığımı dehşetle fark ettim. Suçluluk duygusuna karşı savaştım; eğer artık eskisi gibi kucaklaşmıyorsak, birbirimizi gerçekten de çok az görüyorsak, bu onun suçuydu, benim değil.

"Olanları duyar duymaz," diye devam etti Peder sessizce, "herkesi saydım. Tüm personelimizi, tüm kiracılarımızı, *onların* tüm personelini. Ivyhill'e hiç dokunulmamış."

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. "Ya Derryndell?" En yakın kasaba.

Babamın ifadesi karardı. "Derryndell'den dört kişi kaçırıldı. İki çocuk, genç bir kadın, yetmiş yaşında bir adam. Hiçbiri Meshedilmiş değil. Kadın, şehrin merkezinde falcı dükkânı olan düşük büyü bir kahin. Ne çocuklarda ne de adamda hiç büyü yok."

Kalbim sıkıştırdı. Yani bu sefer farklıydı. Bu sefer tek hedef Kutsanmışlar değildi.

"Bu ne anlama geliyor leydim?" Gilroy ciddi bir ses tonuyla konuştu.

İkisi de bana bakıyordu, bir cevap bekliyorlardı. Hisar'a ve Rosewarren'e yeni gitmiştim; elbette haberlerle gelmiştim.

Ama tek yapabildiğim onlara yarım bir gerçek söylemekti. "Bilmiyorum."

Onlara söylemediğim şey Nerys'ten öğrendiğimiz şeydi - hem Mhorghast hem de Moonhollow adında bir yer vardı. Güneşin hiç parlamadığı, Her Şey Olan tarafından yönetilen, Kadim varlıkların eğlenceler düzenlediği ve insanlara eziyet ettiği bir şehir. Nerys ne demişti? *Ve insanlar... orada gerçekte oldukları hayvanlara dönüşüyorlar. Zayıf fikirli tanrıların acınası pislikleri.*

Bunun ne anlama gelebileceğini hayal ederken, Gareth'ın böyle bir dehşetin içinde sıkışıp kaldığını düşünürken dizlerimin bağı çözüldü. Ben yüz ifademi gizlemeyi başaramadan önce babam sıkıntımı görmüş olmalıydı; bana doğru hareketlendi, sonra duraksadı. Ona bakamadım, hayal kırıklığına, utancına, çok uzun zamandır benim ilgilenmem gereken tüm duygularına katlanamadım. Ve eğer gözlerime uzun süre bakarsa, görmesini istemediğim şeyleri okuyacağından endişelendim -Philippa'nın yüzünü ve Mara'nın yüzünü, zincirlerindeki harpy'ye bakarken acımasız ve soğuk.

Bunun yerine Gilroy'dan odama çay göndermesini istedim ve sonra ikisini de araziye bıraktım. Gün ışığından arta kalan zamanda yürüyecek ve Ivyhill'in havasının zihnimi temizleyeceğini umacaktım.

Olmadı.

O gece uyuyamadım, zihnim ateşliydi, bedenim huzursuzdu. Moonhollow. Mhorghast. Yvaine. Nerys. Philippa. Heldine'in büyüler ve Gemma'nın sihirleriyle Üç Gözlü Taç'ın gölgelerinde oluşan şekiller: bir yumurta, bir kadeh, bir anahtar, dolu bir gölün altında siyah bir göl

Ay. Ryder'ın elleri, Ryder'ın ağzı, Ryder'ın vücutu, sıcaklığı ve gücü, içimde hareket ederken boynuma çarpan sesi. Görüntüler, anılar ve sorulardan oluşan bir girdap. Kolumu yatağıma uzattım ve gözlerimi kapattım, Ryder'ın ağırlığını hayal etmeye çalıştım, püsküren mum ışığında sakalının kesikliğini, uyurken ve rüya görürken nefes alışının derin ritmini.

Osmund cıvıl cıvıl bir miyavlamayla yatağa atladı, uzattığım kolumu bir davet olarak yorumladı. Onu karnıma kaldırdım, yarım saat kadar mırılamasına ve yoğurmasına izin verdim, sonra yatakta biraz daha kalırsam delireceğime karar verdim. Başını ipeksi siyah kulaklarının arasından öptüm, yastıkların arasından huysuzca bana bakarken bıraktım ve giyerek kütüphaneye indim. Eğer uyuyamazsam, çalışacaktım. Ailemizin arşivleri ülkenin en iyileri arasındaydı. Koleksiyonlarımızı düzenli olarak ziyaret eden tek akademisyen Gareth değildi. Tanrılar hakkında okuyabildiğim her şeyi okurdum. Referans kataloğunda önemli kadehlerden, anahtarlardan, yumurtalardan bahseden her şeyi arardım. Gallinor'daki, Aidurra'daki, Vauzanne'daki her gölün bir listesini yapar ve kıyılarında doğan halk hikâyelerini, efsaneleri ve gelenekleri not ederdim. Bilgin değildim ama okuyabilirdim ve bir referans kataloğu kullanabilirdim. *Bir şeyler yapabilirdim.*

Ama Gemma çoktan oradaydı, Una ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Kütüphanenin kalbinde mum ışığıyla aydınlatılmış bir masada oturuyordu, kitaplar ve haritalar etrafına yayılmıştı. Dirseğinin dibinde gümüş bir çaydanlıkta taze kahve buğulanıyordu. Yalınayaktı ve dikkati dağınıktı, kalemini çiğniyordu. Okuduğu kitap tüm gövdesinden daha büyüktü. Gözlerini kısarak kitaba bakıyordu. Şamdanı yaklaştırdı, sonra dirseğindeki kâğıt parçasına bir şeyler karaladı.

Onu orada görmek kalbimi sızlattı. Şüphelendiğim gibi Wardwell'e gitmemişti ama bunu bana kendisi söylemeye gelmemişti. *Evimdeyim, Farrin. Güvendeyim. Bilmek istersin diye düşündüm. Ve haklısın. Philippa bize ne öğretebilir ki? İstemiyorum.*

Evi böyle bir şekilde terk edeceğini hiç düşünmemeliydim. Bir süre gölgede kalıp onu izledim, söylemek istediğim tüm sözcükleri dişlerimin arasına sıkıştırmıştım. Onunla oturabilirdim, onunla birlikte okuyabilirdim. Birlikte notlar alabilir, hatta belki sorularımızı ve korkularımızı yüksek sesle fısıldamaya başlayabilirdik. Yarı tanrı olmak ne anlama geliyordu? Philippa'ya inanmıştık, değil mi? Onu hiç dahil etmeden kendimize öğretebilir miydik? Güçlerimizi Mara ile birlikte keşfedip Philippa'nın değerli Wardwell'inde çürümesine izin verebilir miydik?

Ama bunun olmayacağını biliyordum. Bunun yerine Gemma'ya çıkışacak, Philippa hakkında kötü bir şeyler söyleyecek, her şeye ve her şeye öfkelenecektim. Sadece orada bulunarak Gemma'nın huzurunu bozacaktım; tüm kaynayan düşüncelerim dışarı sızacak ve ona bulaşacaktı. Zaten katlanması gereken o kadar çok şey vardı ki -Talan, paniği, acısı- ben yanında olmadığım sürece daha da kötüleşecekti.

Una, henüz başını kaldırmamış olmasına rağmen kocaman kara gözleriyle beni izliyordu. Sağduyusu için ona sessiz bir teşekkür gönderdim ve yanlarından ayrıldım. Sessiz evde, bir hayaletin ölüm yerine musallat olması gibi dolaştım - bağırsız, tedirgin.

Sabah oldu ve onunla birlikte en azından bir karar, kara fırtınanın içinde bir iğne ucu kadar ışık geldi. Onu tekrar görmek için beş gün daha bekleyemezdim. Hayır, ona şimdi ihtiyacım vardı.

Ryder'a ihtiyacım vardı.

Lagünün gizli yeşil yolunu kullandım ve Ravenswood ormanında titreyerek ve ıslanarak ortaya çıktım, önceden plan yapmadığım için geçmişime lanet ettim. Böyle bir durum için çalılıkların arasında bir yerde temiz kıyafetler bırakabilirdim. Bunu yapabiliyordum; kuru ve sakin olmalıyım. Olabilirdim, olmalıyım.

Kelimeler sanki gürültülü bir zincirle çekiliyormuş gibi kafamın içinde takırdadı. Nerys'i odasında bağlayanlar kadar gürültülü ve acımasız bir zincir mi? Ya da Gareth'ı şu anda içinde bulunduğu hapishanede tutanlar kadar?

Kendimi silkeledim, gelmeyeceğini bildiğim sükûnet için mücadele ettim ve ormanda bir saat, sonra iki saat boyunca yürüdüm. Gökyüzü gürledi. Henüz kuşluk vaktiydi ama her yer karanlıktı. Kara bulutlar tepemde sallanıyor, yeşille renkleniyordu. Uzaktan şimşekler çakıyordu. Hava, kızgın büyüünün buzuyla vurulmuş gibi keskin ve keskindi. Kötü bir enerji içimi ürpertti, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Sanki izlendiğimi hissediyordum, sanki fırtına yüzlerce arayan gözü gizliyordu. Yorgunluğum bana bir şeyler hayal ettiriyordu; fırtına sadece fırtınadır, dedim kendime, yalan olduğunu bile bile. Bu kuzey topraklarında hiçbir şey basit değildi, Sis dışarıya doğru yayılıyordu.

Sonunda Ryder'la antrenman yaptığım ahırlara ulaştım, tam da yağmaya başlayan soğuk yağmur damlalarıyla birlikte. Nefesimi tuttum, avluyu ve çevredeki ağaçları araştırdım. Kaslarım ağrıyordu; kalbim . O burada mıydı? Evde miydi? Sisler Diyarı'nda bir köye mi gitmişti?

Sonra bir hareket gözüme çarptı ve onu gördüm. İki atı ahıra götürüyordu, muhtemelen onları avluda çalıştırdıktan sonra. Atlar annelerinin peşinden koşan ördek yavruları gibi hevesle onu takip ettiler ve içeri girdiklerinde Ryder ahırın kapılarını ve pencerelerini kapatarak fırtınayı dışarıda bırakmaya başladı. Son kapıya geldiğinde bulutlara bir bakış attı ve ardından kendini ahıra kapatmaya başladı. Yani eve geri dönmeyecekti. Buna sevindim; oraya adımımı atmak istemiyordum.

Cesaretimi topladım ve o kapıyı kapatmadan önce aceleyle yanına gittim. Kapıdan içeri girdiğimi gördü ve beni bekledi, sonra içeri girdiğimde ahırın kapısını kapattı, her şey sıcaktı ve temiz samanlarla doluydu, hava yulaf ve atlarla tatlıydı. Ona döndüm, kendimi en iyi nasıl açıklayacağımı düşünürken zihnim hızla çalışıyordu. *Uyuyamadım*

Dün gece. Her şeye -dünyaya, aileme, kendime- o kadar ki bunun dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Seni özledim.

Ben daha konuşmadan kolları bana dolandı ve ben de onun kucağında eridim.

"Seni özledim," dedi, sesi derin ve gürliyordu.

Göğsüne doğru gülümsedim, minnettarlıktan başım dönüyordu. "Sadece iki gün sonra mı?" "Aslında, ayrıldığımız andan itibaren seni özlemeye başladım." Elini göğsüme koydu.

sonra yumuşak, sinirli bir çıkardı. "Farrin, buz gibi üşümüştün. Gel İşte, aşkım."

Elimi nazıkçe tuttu ve ben de hiç sorgulamadan onu takip ederek sessiz bir koridordan geçtim; düzenli odaların, istiflenmiş yem çuvallarının yanından. Koridorun sonunda içinde bir soba, bir sandalye, bir çekmeceli dolap ve bir yatak bulunan küçük bir oda vardı. Üzerinde giysilerin asılı olduğu metal bir çubuk odanın bir tarafını kaplıyordu. Yerde soluk mavi bir halı ve cilalı cevizden küçük bir komodinin üzerinde dağınık bir kitap yığını vardı.

Eşikte donup kaldım, odayı incelerken gözlerim yaşardı. Şimdiye kadar gördüğüm en mütevazı, en rahat, en tatlı yerdi ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda kalbimi bir hüznün yumağı sıktı.

"Buraya gençken mi geldin?" Fısıldadım. "Evden kaçmak için mi?"

"Evet," diye cevap verdi basitçe. "Babam at kokusundan hiç hoşlanmazdı, o yüzden buraya gelmeyeceğini biliyordum. Trina'nın diğer uça kendi odası vardı."

Has kelimesini neredeyse homurdanarak söyledi. Sonra bana kıyafetler getirdi: yumuşak bir pazen gömlek, keten pantolon, bir çift kalın yün çorap. Kaşlarını çatarak önce onlara, sonra bana baktı. "Bunlar sana çok büyük gelecek tabii ki."

Minnetle aldım ve göğsüme bastırdım. "Mükemmeller."

Gözlerimiz buluştu ve aniden karışmış saçlarımdan ve çamurlu kıyafetlerimden utandığımı hissettim. Ama Ryder'ın yüz ifadesi yargılayıcı değildi, bakışları o kadar yumuşaktı ki yanaklarım onu görmek için yanıyordu. Elinde bir havluyla yanıma geldi, alnımdan öptü ve sessizce, "Acele etme. Ben hemen koridorun sonunda olacağım." Kapıyı arkasından kapattı.

Sessizlikte, soba hafifçe çıtırdarken, sırlıslıkla giysilerimi çıkardım ve elimden geldiğince ateşin yanına astım, bu odada ayna olmadığı için minnettarım. Eğer olsaydı, botlarımı bile çıkarabileceğimden emin değildim. Ryder'ın bana verdiği giysiler yumuşak ve temizdi ve onun gibi kokuyorlardı. Bir an durdum ve gözlerimi kapattım, kıyafetleriyle onu sarmaladığımı hissettim - dokunuşunu, kokusunu, sıcaklığını. Islak saçlarımdaki tutamları taradım ve gevşek bir örgü haline getirdim, gök gürültüsünün sessizce gümbürtüsünü, çatıya çarpan sürekli yağmuru dinledim. Fırtına tamamen gelmişti ve ben buna sevinmişim. Sesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı, tıpkı Ivyhill'in tanıdık çalışkan uğultusu gibi. Sakin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve çorap ayaklarımla koridorda ilerledim.

Onu takım odalarından birinde atların battaniyelerini katlarken buldum. Elbette öylece oturup beni bekleyemezdi. Yaklaştığımda başını kaldırıp dondu kaldı, sonra elindeki battaniyeyi bıraktı ve keskin bir nefes vererek yakındaki bir banka , gülmeye benzer bir şeydi bu. Bir elini omuzlarına dökülen siyah saçlarında gezdirdi.

"Buna hiç hazırlıklı değildim," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. Mavi gözleri lamba ışığında parlıyordu. "Şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki, bence bir daha güzel elbiselerini giymekten vazgeçmeli ve bunun yerine gardırobumu yağmalamalısın. Şu andan itibaren senin için pantolon ve flanel iş gömleği var güzelim, özellikle de kocaman çoraplar."

Keyifli bakışları üzerimdeyken kendimi ayak parmaklarıma kadar sıcak ve yeni bir cesaretle dolmuş hissettim. Gemma gibi arkamı döndüm ve Kerrish'in

yeni elbiseler. "Bu en yeni tarz. O kadar büyük giysiler ki neredeyse içinde yüzüyorsunuz."

Güldü, ifadesi yumuşak ve sevecendi. "Bir sonraki kraliyet balosu ilginç olacak. Herkes eteklerine takılıp düşecek." Sonra duvara ve bana baktı. "Sanırım buraya benim seni özlediğim kadar sen de beni özlediğin için geldin. Ama başka bir şey daha var, değil mi?"

Şimdi alaycı bir şekilde gülen kişi bendim. "Pek çok şey var. Çok fazla. Aklım sorularla ve şüphelerle dolu ve..." İçimi çektim, başımı salladım. "Ve *öfke*. O kadar çok şeye öfke duyuyorum ki, onları çözmeye başlayamıyorum. Hepsi burada duruyor." Boğazıma dokundum. "Bir yanma, bir sızı, söküp atamadığım. Ve seninleyken..."

Tereddüt ettim, cesaretim kırıldı. Söyleyebilirdim ama söylerken ona bakamazdım. "Seninleyken bu acıya katlanmak daha kolay."

Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Bunu anlıyorum, hem öfkeyi hem de rahatlamayı. Seninle birlikte olduğumda gelen huzuru. Tüm öfkene, güçlü kalkanlarına rağmen hala bir kedi yavrusu kadar yumuşaksın Farrin." Sesinde bir gülümseme duydum. "Bana ilham veriyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Kendimi ona bakmaya zorladım, onun görüntüsünü içime çektim. Bu ayı gibi adam, elmas gözleri ve kara sakalıyla sabırla önümde oturuyor, düz gri gömleğinin kıvrımları geniş gövdesinin etrafına kraliyet ipeği kadar ince bir şekilde düşüyordu.

"Bunlardan herhangi biri hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım, ağzım aniden kurudu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O zaman ne yapmak istersin?" Derin sesi kadife yumuşaklığındaydı.

"Seninle sevişmek istiyorum," dedim hızla, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Seni... Seni görmek istiyorum. Ve beni görmeni istiyorum, her şeyimi. Hissetmek istiyorum..." Durakladım, kızardım.

"Kendini güvende hissetmek istiyorsun," diye bitirdi sessizce.

Başımı salladım. "Evet, bunların hepsini istiyorum, umutsuzca, ama... benim için zor olacak. Bu yüzden sana şimdi söylüyorum, kelimelerimi kaybetmeden önce. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Ama kararları ben vermek istemiyorum - bundan sonra ne yapacağım, nasıl hareket edeceğim - çünkü sonunda kendimi her şeyden vazgeçireceğim. Bunu yapabilir misin lütfen? Yapabilir misin..." Tereddüt ettim, bakışlarımı onunkilere diktim. "Her şeyin sorumluluğunu tamamen üstlenebilir misin? Bunu yaparsan bana yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Farrin." Kollarını bana doğru uzattı. "Buraya gel."

Bu küçük yönlendirme için bile minnettar olarak itaat ettim. Kucağına tırmandım ve ona sokuldum, kolları beni sardığında mutlu bir şekilde iç çektim. Beni orada tuttu, sırtımı okşadı; kalbinin benimkine çarptığını, nefeslerinin hızlandığını hissedebiliyordum. Yağmur çatıya vuruyor, yaprakları rüzgârda titreşiyordu.

Ryder geri çekildi ve başparmağıyla yanağımı okşayarak bana baktı. "Bunların hepsini senin için yapabilirim," dedi, "bizim için, ama bana bir söz vermelisin. Eğer herhangi bir noktada tereddüt ya da rahatsızlık hissedersen ve durmak istersen, bana söylemelisin. Sen kendini tanıyorsun. Cesur olmak ile gereksiz yere kendini cezalandırmak arasındaki farkı biliyorsun."

Kucağında titreyerek biraz güldüm. "Anladığımdan emin değilim. Ama sana anlatacağım. Söz veriyorum. Sana çok fazla şey anlatabilirim."

Başını salladı, parmaklarını çene çizgimde gezdirdi. "Öyle bir şey yok. Ne zaman istersen dururum. İstersen hemen şimdi de durabiliriz."

"Hayır," diye fısıldadım, dokunuşu karşısında titriyordum. "Durma."

Yanağımı okşadı, boğazımın çukurunu öptü. Ona doğru eğildim, boynumda ve kalçalarımda beni tutan ellerinin gücünün tadını çıkarırken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Dudakları gömleğimin yakasını geçerek yavaş ve tatlı bir yol açtı. *Onun* gömleği. Bunu hatırlamak beni kıvrandırdı, kalçalarım oynadı. Keskin bir tıslama çıkardı.

"Bunu tekrar yap," dedi, çok alçak sesle.

Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlayarak itaat ettim. Kıyafetlerimizin arasından bile bacaklarımın arasındaki arzusunun sert sıcaklığını hissedebiliyordum. Hafif baskı -yumuşğa karşı sert- içimde çiçek açan bir zevk heyecanı gönderdi. Nefes nefese bir kahkaha attım, ona tekrar tekrar bastırdım, daha fazlasını, *ondan* daha fazlasını aradım. Elleri kalçalarımdaydı, hareket etmeme yardım ediyor, ritmimizi belirliyordu. Boynumu, köprücük kemiklerimi öptü, gömleğimi kenara itti. Üzerimde o kadar bol duruyordu ki omzumdan kolayca kayarak tenimi ortaya çıkardı. Soğuk havanın şoku beni titretti ama uzun sürmedi.

"Bana tutun," diye fısıldadı, kollarımı boynuna doladım ve beni koridordan odasına kadar taşımasına izin verdim. Işık yumuşak, hava sobadan gelen ılıktı. Beni yatağın yanına ayaklarımın üzerine yatırdı ve uzun, yavaş bir öpücük için kendine doğru çekti. Başımı ellerinin arasına aldı ve ben de onunla buluşmak için uzandım, bana dokunduğu her yerde tenim karıncalanıyordu.

"Bir fikrim var," diye mırıldandı ağzıma karşı. Bir öpücük ve sonra bir tane daha, dudaklarım sakalının yumuşak çiziklerinden karıncalanıyordu. Uzaklaştığında, daha da yakınlaştım, çaresiz.

"Ama bekle," diye itiraz ettim. Kelimelerim biraz bulanık çıkmıştı; zaten öpücükleriyle sarhoş olmuştum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve hafifçe çekiştirdim, biraz inledim.

Gülümsedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, yalvarışlarımı bir öpücükle ödüllendirdi. Alt dudağımı hafifçe dişlerinin arasına aldı ve benim için yeni ve kavurucu olan bu hisle ürperdim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, alnını alnıma bastırarak ve aylar önce böyle bir soruya kahkahayla, şüpheyle, nefretle cevap verebilirdim - şimdi, gözlerim yarı kapalı dokunuşuna eğildiğimde, sadece kesinlik hissettim, yavaşça çiçek açan bir sakinlik.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım, ona gülümseyerek. Beni kendine doğru çekti, saçlarımı, şakaklarımı öptü ve bir an için beni bir tür

sanki bunun gerçek olduğuna, benim gerçek olduğuma kendini ikna etmiş gibi. Ve sonra başladı.

Ryder yavaşça gömleği omuzlarımdan aşağı kaydırdı, düğmelerini çözmeden gidebildiği yere kadar. Kumaş tenimde kayıyor, kol kollarımdan aşağıya inip gövdemde hafifçe sıkışıyordu.

-İçimde beklenmedik bir arzu kıpırtısı uyandırdı. Ve sonra Ryder elini sırtımdan sarkan hacimli kumaşın içine soktu, gömleği kollarımın etrafında daha da sıkı ve beni ona doğru daha sert çekmek için kullandı.

Zevkin şoku inanılmazdı ve zapt edemediğim bir sesle ağlamama neden oldu. Onun tarafından kapana kısılmış olmak, kollarının beni kızgın demir gibi sarması, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmemek - ve yine de her an, her saniye beni dinlediğini ve okuduğunu, sesimi kaybedersem bulmama yardım edeceğini bilmek - alışılmadık ikilik eziciydi. Daha güçlüydü, gülünecek kadar güçlüydü ama yine de her öpücüğü, kollarımdan aşağı süzülen her dokunuşu saygılıydı, sanki bedeniyle edilen bir dua gibiydi. O bir dağdı, inatçı ve kudretliydi ama ben onu bir el hareketiyle yerinden oynatabilecek bir tanıydım.

Başını ıplak omuzlarıma indirdiğinde gözlerimin kapanmasına izin verdim. Tenimin açıkta kalan her santimini öptü, her pücğün ardından elini yumuşak ve yavaş bir şekilde kaydırdı. Bir vuruş, bir okşayış ve sonra bir başkası, parmakları tüy gibi yumuşak ve alayı. Sonra göğüslerime gerilmiş kumaşa doğru kısık sesle mırıldandı: "Farrin, arkanı dn."

Sesini duyunca midem bulandı; dizlerim titredi. Tereddüt ettim, ona baktım.

"Durmalı mıyım?" diye fısıldadı.

Gözleri yumuşak, şefkatli bir maviydi. O gözlerin nasıl değişebildiği harikaydı; kızdığında buzdan hançerler gibi, mutlu olduğunda ise an çiçeği kadar tatlı. Yüzüne dokundum, kara kaşlarının çizgisini takip ettim.

"Durma," dedim ona ve sonra arkamı dönüp sobaya baktım ve nefesimi tuttum, geleceğini bildiğim şeyi bekledim - korktuğum, umduğum .

Elleri önce omuzlarıma yerleşti; en sevdiği battaniyenin ağırlığı gibi büyük ve sıcaktı. Örgümü, sonra boynumu öptü ve sonra etrafıma uzanıp gömleğimin düğmelerini buldu. *Onun* gömleği... Bunu her hatırlayışım yeni ve heyecan verici bir keşif gibiydi. Ryder'ın gömleğini giyiyordum ve şimdi yavaşça, dikkatlice düğmelerini açıyordu. Her düğmede parmakları göğüslerime, sonra göbeğime, sonra da altındaki titreyen tene değiyordu. Gözlerimi kapattım, vücudum onun dokunuşuyla gerildi. Onun sıcaklığına doğru geri çekildim; bedenim çarpan kalbi ve titreyen sınırlarına rağmen ne istediğini biliyordu. Kollarımı sıyırdı ve kumaşın yere düşmesine izin verdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım, kendimi çıplak tenimdeki havayı hissetmeye ve ondan geri çekilmemeye zorladım. Zihnim yarışmaya başladı. Sırtım neye benziyordu? Kesinlikle bilmiyordum. Onun için hâlâ güzel miydim? Bana ödünç verdiği pantolon komik derecede büyüktü; bel bandı iki kez kıvrılmış olsa bile, düşecek korkusuyla hareket etmeye cesaret edemiyordum. Birdenbire bu bana sevimli değil, çocukça gelmeye başladı. Ödünç aldığım çoraplarımın içinde ayaklarım terliyordu. Gözlerim yaşardı.

Sonra Ryder'ın kolları bir kez daha bana dolandı, bu sefer ellerimi buldu. Onları gergin yumruklar haline getirmiştım ve nazikçe açtı, parmaklarımı bir an için onunkilerle birleştirdi, kürek kemiklerimin arasındaki çukuru öptü. Sonra beni serbest bıraktı ve ellerini omuzlarıma götürerek gergin kaslarımı nazikçe yoğurmaya başladı. Başparmaklarının sabit baskısı, parmaklarının omurgamdan aşağı yumuşakça inişi, şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi. Geri uzandım ve gömleğine tutunarak kendimi sabitledim.

Sessizce güldü. "Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm. Tanrım." Nefesi kulağımın arkasındaki hassas deride sıcaktı. "Tenin hak etmediğin kadar yumuşak. Hayatımın sonuna kadar sırtına dokunup mutlu olmaktan başka bir şey yapamam."

Yumuşak bir kahkaha attım, ellerinin her okşayışında yeniden titriyordum. "Şimdi de beni pohpohluyorsun."

"Hayır, ben sadece gerçeği söylüyorum." Ellerini belimin etrafında dolaştırdı, parmakları karnımın titreyen derisinde gezindi. Başparmaklarını sırtımın alt kısmına bastırarak yavaş daireler çizdi, her biri beni gevşetiyordu. Dokunuşunun altında gevşediğimi hissettim ve başımı göğsüne yasladım, nefesinin kesildiğini duyana kadar bunun beni nasıl açığa çıkarabileceğini düşünmedim.

Ellerini karnımdan yukarı kaydırды, göğüslerimi avuçladı, başparmaklarını meme uçlarımda etrafında dolaştırdı. Ona doğru eğildim ve usulca haykırdım. Başına uzandım, saçlarını tuttum. Ne istediğimi bilmiyordum ama onu daha yakınımda istediğimi biliyordum.

Yavaşça beni bıraktı ve dik durmama yardım etti. "Hayır, henüz değil," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Önce senin ." Biraz hareket ettiğini duydum ve yokluğunun soğukluğunu sırtımda hissettim. "Arkanı dönebilirsin. Bakmıyorum."

Tereddüt ettim, sonra itaat ettim. Sırtı bana dönük, kolları iki yanında duruyordu. Yine de tüylerim diken diken oldu; her an arkasını dönebilir ve vücudumun yıllar boyunca tedirginlikle baktığım kısımlarından daha fazlasını görebilirdi. Ama üzerimdeki ellerinin anısı, tenimdeki dudaklarının yankısı ile bu olasılık o kadar da korkunç görünmüyordu.

Yine de yanına gidip onun benimkinin düğmelerini açtığı gibi ben de onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda kalbim güm güm atıyordu. İlk başta bunu yaparken kendimi biraz aptal gibi hissettim; her bir düğmeyi bulmak için beceriksizce uğraştım, ondan çok daha beceriksizdim. Ama sonra kendini ne kadar sert tuttuğunu, nefesinin nasıl sessiz ve hızlı geldiğini, avuçlarımda sanki bu odadaki tek sıcaklık, ışık ve yaşam kaynağı oymuş gibi yayılan sıcaklığını fark etmeye başladım. Onun durumu, tüm gerginliği

Beklenti ve sessiz özlem beni cesaretlendirdi; cesaretimi buldum ve bitirdim.

Gömleği yere düştü ve çıplak sırtının görüntüsü nefesimi kesti. Kaslı ve gergin bir teni vardı, vücudunun her hattı güzellik ve güç saçıyordu. Ama beni en çok sarsan şey, derisini boydan boya kesen silik yara izleriydi; oldukça eski, gümüşü ve ince. Bu yara izlerinden kolayca kurtulabilirdi; Bask'lar kuzeydeki en iyi merhemleri ve en iyi şifacıları karşılayabilirdi. Ama Ryder onları saklamıştı ve nedenini anladığımı sanıyordum.

"Babanın işi mi?" Sesimde sessiz bir öfkeyle söyledim.

Başını salladı, yumrukları iki yanında.

"Ve onları arada bir görüp hatırlasın diye mi sakladınız?"

Tekrar başını salladı. "Ona hatırlatmak için. Ve kendime hatırlatmak için."

Parmak uçlarında durdum ve her yara izine bir öpücük kondurdum. Dokunuşum onu sakinleştirmiş gibiydi; omuzları gevşedi ve yumrukları çözüldü. Daha önce hiç bilmediğim bir şefkat göğsümü sızlattı. Kollarımı tamamen ona doladım, çıplak tenimi onunkine bastırdım. Elleri benimkileri yakalamak için kalktı. Parmaklarımin altında kalp atışlarını hissettim.

"Şimdi arkamı dönüyorum," dedi ve ben de kalbim hızla çarparak sırtına doğru başımı salladım ve birbirimize tamamen baktığımızda yüzüne bir yumuşaklık geldi. Gözleri parlıyordu. Bunun için başka bir kelime yoktu: bana hayret ediyordu.

"Farrin soba ışığında," dedi, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. Başını iki yana salladı. "Enfes birisin, aşkım. Eğer ben zeki, sen vahşi olsaydın, senin hakkında binlerce şarkı yazardım."

Bu beni güldürdü, rahatlattı, sevindirdi ve tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına boğdu. "Bin mi? Bu çok fazla görünüyor."

Hiç düşünmeden kollarımı üzerimde kavuşturmaya başladım. Yıkanmak ya da giyinmek için gerekenden daha uzun süre çıplak kalmaya alışık değildim ve hala pantolonumu ve çoraplarımı giyiyor olsam da, kendimi ne kadar açıkta hissettiğime göre tamamen çıplak da olabilirdim.

"Hayır, Farrin." Yanıma geldi ve kollarımı indirdi, sert ama nazikti. Yüzümü kendine çevirdi, yanaklarımı ve ağzımın kenarlarını öptü. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimin kapanmasına izin verdim, kollarımı gevşek bıraktım. "Evet."

"O zaman soyunmama yardım et."

Parmaklarım titreyerek yaptım ve karşımda çırılçıplak durduğunda, onu gördüğümde içim yandı: bariz gücü, en küçük hareketlerindeki zarafet. Sinirlerimin bir kısmının eridiğini hissettim. Şimdiye kadar doğru düzgün görmemiş olsam da o vücudu tanıyordum. Ellerin şefkatini, kaslarının ağırlığını, onun tarafından doldurulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Hafif bir inilti çıkardı ve yanıma geldi, başımı ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü, dili ağzımı açtı, elleri saçlarımda gezindi. Uzanabildiğim kadar uzandım, sonra kollarımı boynuna doladım. Aramızdaki sert uzunluğunun karnıma baskı yaptığını hissettim ve öpücüğüyle inledim.

"Bana baktığında," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, "bu bana tüm kötü şeyleri unutturuyor ve sadece iyi şeyleri düşünebiliyorum."

Yanağına sokuldum. "Sana ne gibi baktığımda?"

"Benim istediğimi istiyormuşsun gibi."

Elleri sırtımdan aşağı kayarken ürperdim. Pantolonumu çekiştirdi, büzgü ipine bağladığım düğümle uğraştı, böylece üzerinde kalma şansı vardı.

Biraz güldüm, onun bariz ve içten arzusundan zevk alıyordum. "Peki sen ne istiyorsun?"

"Seni sevmek, Farrin," diye fısıldadı, saçlarıma bir öpücük bırakarak. "Tek istediğim seni sevmek."

Sözleri içimde bir şeyleri açtı; orada olduğunu bilmediğim, hayatım boyunca kilitli kalmış bir kapıyı. Böyle bir adamın kollarında güvende olmak, olduğum her şey için sevilmek, kızgın ve yalnız kalbimin bir başkasıyla buluşmasının doğruluğunu hissetmek. Ona şiddetle sarıldım. Ondan daha fazlasını istiyordum ama bunu söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyordum. "Ryder," diye yalvardım, sadece o tek, soluk soluğa kelimeyle.

Anlamış gibiydi. Pantolonumun kumaşını iki eliyle kavradı ve kalçalarımın aşağı doğru itti. Bacaklarımdan aşağı kayarak yerde biriktiler ve sonra elleri üzerimdeydi, arka tarafımı kavrayıp beni kendine çekti.

"Tanrım, sen..." Yüzünü boynuma gömdü, beni sertçe öptü, tenimi emdi. "Güzel Farrin. Enfes birisin, aşkım. Kollarımda bir gün doğumu." Alaycı bir şekilde güldü. "Yakında senin şerefine şiirler yazdıracaksın bana."

Sözleri tüm bedenimi ısıttı. Kendimi ona doğru bastırdım, beni bedenine doğru çekmesine izin verdim. Tenin ten üzerinde kayması nefesimi kesti; ne Gareth'la ne de dağınık, beceriksiz fantezilerimin hiçbirinde böyle olmamıştı. Onun ellerinde kendimi sadece bir kuş gibi hissediyordum, hava kadar hafif ama tüm rüzgâr ve fırtınalara, tüm düşmanlara karşı korunaklı. Birçok endişem yok olmuştu; omuzlarımdaki ağırlık kalkmıştı.

Beni ince mavi bir yorgan, gri kaşmir bir battaniye ve kuş tüyüyle doldurulmuş iki yastığın bulunduğu yatağa doğru yönlendirdi. Ahırdaki bir odada bir yataktı ama ne de o bir Bask'tı. İnce kumaşa lüks bir şekilde gömüldüm ve onu kollarıma almaya hazır bir şekilde ona uzandım, ama orada değildi. Yatağın ayak ucunda diz çöktü ve üzerimdeki son olan çoraplarımı çıkardı. Ayak kemerlerimi öptüğünde yanaklarım yanıyordu.

ayaklarım, baldırlarımın dönüşleri. Böyle bir açıdan nasıl göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu; hızlı bir şüphe dalgası kalbime doğru karanlık yolunu kanatlandırdı.

"Ryder-" diye başladım, onu durdurmaya hazırdım, tepeden tırnağa utanç ve istekle kızarmıştım, o kadar sinirlenmişim ki ağlayabilirdim.

Ama sonra elleri bacaklarımdan yukarı kaydı ve kalçalarımı öptü, hafifçe ayırdı ve dudaklarında ismim varken, eğildi ve ağzını üzerime koydu - tam bacaklarımın arasına, en yumuşak, en ateşli yerime.

Bir nefesle ona doğru yükseldim. Ellerim kafasına doğru uçtu, saçlarını kavradı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim: dili beni okşuyor, dudakları tenimi hafifçe emiyordu. *Ecstasy*. Kelime buydu. Her dokunuşunda zevkim daha da yükseliyor, beyazlaşıyor ve ağrıyordu.

Bana bakmak için durakladı. Onun orada, kalçalarımın arasına mutlu bir şekilde yerleşmiş görüntüsü başlı başına bir sihirdi. Bacaklarım jöle gibiydi, midem gergin ve titriyordu. Sarsılarak güldüm ve tekrar yastıklara gömüldüm.

"Durmali mıyım?" diye mırıldandı tenime karşı.

"Tanrım, hayır," diye patladım ve ikimizi de güldürdüm. Sonra başını tekrar kalçalarımın arasına gömdü ve ben artık gülmüyordum. Onu kıyaslayabileceğim bir sevgilim yoktu -Gareth böyle bir şey yapmamıştı, belki de *nasıl yapılacağını* bilmiyordu; çok gençtik- ama Ryder'ın becerisi benim için bile aşikârdı. Dilini hafifçe oynattı, hassas tenimi emdi, uyluğumun nemli kıvrımını öptü. Yorganı avuçladım, ağzının altında sertçe büküldüm. Bileklerime uzandı ve onları sıkıca yatağa sabitleyerek beni hareketsiz bıraktı. Beni tutan ağırlığı, öpücüklerinin kesinliği... Zorlukla nefes alabiliyordum, vücudumun her santimi sıkıca çekilmişti. Sonra dilinin bir kez daha sertçe bastırmasıyla paramparça oldum.

Zevk sıcak dalgalar halinde içime akıyor, her altın çarpış vücudumdaki tüm gerilimi çözüyordu. Dünya yumuşak ve karanlıktı, beni sayıklayan bir sisin içine çekiyordu - ta ki Ryder'ın vücudumda hareket ettiğini hissedene kadar, teni

Benimkini. İkimiz de terliyorduk, ikimiz de zor nefes alıyorduk. Bana dokunduğu her yer çok fazlaydı, acının sınırlarında gezinen bir his şımşığı gibiydi, ama yine de onu arzuladım ve ona karşı büküldüm, sadece bedenimle, nefesimle yalvardım. Onu kalçalarımın arasında hissettim, bacaklarımın onu karşılamak için açılmasına izin verdim. Onları yakaladı, kabaca kalçalarına doladı.

"Bunun gibi" dedi, sesi boğuk ve çaresizdi. Beni öptüğünde, dilinde kendimin tadını alabiliyordum. "Bacaklarını etrafımda hissetmek istiyorum. Anladın mı?"

Başımı salladım, nefesim kesilmişti, kanım kükrüyordu. Onun tarafından böylesine kesin bir şekilde, böylesine hızlı bir erkeksi güçle ele alınmak, neredeyse beni tekrar parçalara ayırıyordu. Zevkin sınırlarında geziniyordum, bunun için yanıp tutuşuyor, saçma sapan şeyler mırıldanıyor, adeta yalvarıyordum. Neredeyse oradaydı, neredeyse *oradaydı*. Hayal kırıklığına uğramış yumuşak bir çığlık attım, kalçalarımı onunkilerin altına kaydardım.

Üzerimde hareketsiz kaldı, ağırlığı ağır ve sıcaktı ve bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bir elini saçlarımda dolaştırdı, boynumu ortaya çıkarmak için başımı nazikçe geriye çekti ve tenimi hafifçe ısırdı. Onun tarafından öylesine tutulmuştum ki hareket edemiyordum ve etmek de istemiyordum. Sonsuza kadar onun kollarının sağlam yuvasında, bu teslimiyetin muhteşem özgürlüğünde yaşamak istiyordum.

"Durmalı mıyım?" diye fısıldadı. Başını kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi.

Bacaklarım kalçalarının etrafında

titredi. Başımı salladım.

"Durma." O da itaat etti.

Bölüm 21

Boynumda bir uyarı ürpertisiyle uyandım. Yakınımda bir şey vardı.

Ryder'ın kollarında hareketsiz yatıyor, dinliyordum. Oda sessiz ve yumuşaktı. Giysilerimiz yere saçılmıştı. Sobadaki ateş kor haline gelmişti. Bu his sadece bir rüyanın kalıntısı mıydı?

Ryder'ın kolları bana sıkıca sarıldı. O da uyanıktı. Dikkatli olsam bile, birbirimize ne kadar tatlı bir şekilde uyduğumuza sevinmeden edemedim. Ben çıplaktım, o da öyle. Yorgun bedenlerimiz birbirinin etrafında kıvrılmış, battaniyenin altında kozalaşmıştı; o yastıkların üzerinde sırtüstü yatıyor, ben de onun yanına sokuluyordum. Kolları beni sımsıcak sarmış, bir eliyle başımı göğsüne yaslamıştı.

Bizi uyandıran her neyse sessizce lanetledim. Böylesine mükemmel bir huzuru bozmaya nasıl cüret ederdi?

Sonra odanın köşesinde, kuruması için ıslak giysilerimi astığım yerde bir ışık parıltısı fark ettim. Ankaret'in tüyü ceketimin cebinde parıldıyordu. Tüyün liflerinin her biri -kırmızı, yaldızlı mandalina, zengin menekşe- kendi iç ışığıyla parlıyor ve sanki statik bir yük tarafından uyandırılmış gibi titreyerek uyanık duruyordu.

Ryder da benimle aynı anda fark etti. "Ankaret?" diye mırıldandı. "Belki de yakındır."

"Ya da başka bir şey var ve tüy ondan korkuyor."

"Burada kal." Ryder alnıma bir öpücük kondurdu ve beni serbest bırakarak bir aslan zarafetiyle yataktan kalktı. Bir giyinmesini izledim,

Loş ışıktaki vücudunun hatlarına hayranlıkla baktım ve sonra kalkıp kayarak mavisi sade elbisemi, taytımı ve çizmelerimi giydim. Hızlıca, parmaklarımı titreyerek, tüyü korsajımın içine soktum. Tenimde mutlulukla kıvrıldığına yemin edebilirdim.

Ryder itiraz edemedi, "Her neyse, savunmasız sayılmam. Bana birkaç şey öğrettin ve bunun yanı sıra, sesim de var. Eski gücüm, hatırladın mı? Ankaret bundan korkmamam gerektiğini söyledi ve haklıydı. Yardım edebilirim."

Bu konuda mutsuz görünüyordu ama sertçe başını salladı, komodinin bir çekmecesini açtı, kadife bir kumaş parçasını açtı ve içinden dört cilalı bıçak çıkardı. İkisini çizmelerindeki gizli kılıflara yerleştirdi, üçüncü tırtıklı bıçağı sağ eliyle kavradı ve dördüncüsünü bana uzattı - pürüzsüz obsidyen saplı zarif bir hançer. Onu takip ettim ve hemen arkasındaki koridorda sessizce ilerledim.

Ahırların arasındaki atlar huzursuzdu, başlarını savuruyor, huzursuzca zıplıyor ve homurdanarak uyarılarda bulunuyorlardı. Ryder'ın yumuşak bir sözü onları yatıştırdı ama yine de tetikleydiler, kulakları dikilmiş, pırıl pırıl bedenleri hazır ve nazırdı. Ryder'ın emriyle neler yapabileceklerini hayal ettikçe ürperiyordum: herhangi bir düşmana saldırmak, saldırganın göğsünü tekmelemek, kulaklarını ve parmaklarını koparmak.

Acaba küçük Ryder ya da küçük Alastrina tarafından şiddet uygulanması emredilen Lord Alaster'a böyle şeyler yapmışlar mıydı? Lord Alaster'ın daha sonra ceza olarak ne yaptığını merak ettim.

Bu karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak, Ryder yıllar önce deri hedeflerimizi yumrukladığımız ana geniş koridorda devriye gezerken gölgelerden uzak durdum. Sesimi hazırlayarak derin bir nefes aldım. Eğer bir şey ona zarar vermeye kalkarsa tüm ormanı inletecek bir şarkı söyleyecektim.

Koridorun en ucunda, kapıyı açmadan önce bir an durakladı, bıçaklar hazırды.

Ahırların ötesindeki ormanda, tüyler ve alevlerden oluşan göz kamaştırıcı bir figür olan Ankaret ilerliyordu. Ve ikimiz de onu selamlamak için hareket edemedi, bize doğru iki ateş patlaması fırlattı.

Hazırdık ve ateşten kolayca ka abildik ama ateş tam ahırın duvarına geldi ve atlar birden dehşet içinde çığlık atmaya başladı. Her şey fırtınayla ıslanmış olmasına rağmen alevler hızla yayıldı.

"Git!" Ryder'a bağırdım. "Onlara yardım et!"

Sonra yanımdan hızla geçen, elbisemi yakan ve ahıra tekrar tekrar çarpan ateş düğümlerinden kaçarak Ankaret'e doğru koştum. Koşarken şarkı söyledim -Adalar Savaşı'ndan Gallinoran savaş ilahilerinden bir diğeri- ve kalbim korkuyla çarpmasına rağmen sesim güçlü çıktı. şarkı söylerken tek bir şey düşündüm, tek bir kelime: *Dur*. Tanıdık notaların düşünceyi keskin bir odağa getirmesine izin verdim. *Dur*. Sesime sönmüş bir alevin, ahır ateşini söndüren taze bir sağanağın, buharın belli belirsiz tıslamasının imgelerini yerleştirdim.

Uzaktan, havada dönen ateş patlamalarının giderek s n kleştiğini, küçüldüğünü fark ettim. Artık ahıra ulaşmıyor, bunun yerine zararsız bir şekilde sırlıklam toprağa düşüyorlardı. Ve Ankaret'e ulaştığımda -öfkeden kıpkırmızı olmuş, güçle uğuldayan- görkemli ateş kuşu formu yosunların arasında sadece tavus kuşu büyüklüğünde bir pilice dönüşmüştü.

Nefesimi tutmaya çalışarak başında dikildim. "Yangını durdurabilir misin?" diye bağırdım. Elimle alevlerin yükseldiği ve Ryder'ın çılgınca su kovaları fırlattığı ahır ışaret ettim.

Ankaret yıldızlar kadar parlak, kırpışmayan o tuhaf gözleriyle bana baktı. Daha önce olduğu gibi yüz ifadesini okuyamıyordum ama konuştuğunda çok tonlu garip sesi hoşuma gidiyordu.

"Tanrıların Farrin'i, eski gücün Farrin'i," dedi, yüzü ateşten bir düğüm, ağzı parlak ışıktan bir disk gibi şangırdıyordu. "Az önce iyi iş çıkardın."

Onun sözleriyle içimde filizlenen garip hazzın tadını çıkarmama izin vermedim. Kolumu sertçe ahıra doğru uzattım. "Ateşi durdurun,

Ankaret. Şimdi. Demek istediğınızı kanıtladınız."

Sol kanadının hafif bir hareketiyle itaat etti. Bir anda alevler yok oldu ve ahır yanmamış, hasar görmemiş bir şekilde durdu. Ryder adımlarının ortasında dondu kaldı, elindeki kovadan su şıptırdıyordu. Dönüp Ankaret'e baktı, yüzünde cinayet ifadesi vardı.

Taze ateşten uzun bacakları üzerinde yükseldi ve adım atmaya başladı. Alevler onu sahnedeki bir dansçı gibi sürüklüyordu. "Üzgün," diye başladı, sesi sıkıntılıydı, çatırdıyordu. "Böyle şeyler yapmak, sizi korkutmak istemiyor. İkinizi de. Ama sizi hazırlamak zorunda. Anlıyor musunuz?"

Başımı salladım, adımlarını izliyordum. Onu bir ileri bir geri giderken görmek ürkütücü ve güzeldi, şimdi hızlı ve huzursuzdu, belli ki tedirgindi. Tüyleri diken diken olmuş, alevlerden dikilmiş bir elbise gibi vücudunun etrafına parlak bir ateş saçıyordu. Her hareketinde yeni bir şekle bürünüyordu. Önce ateşli bir kadın taslağına, sonra da bir anda korkunç, kızıl bir kuşa dönüştü. Altındaki toprak cızırdadı; her adım atışında bastığı yapraklar kurudu ama hiçbir şey yanmadı.

"Anlıyorum," dedim, "ama atlar anlamıyor. Bir dahaki sefere, bana yardım etmek adına masum seyircileri terörize etmeyin."

Belki de bu benim için çok cesurcaydı, ama Ankaret görünüşe göre umursamayacak kadar meşguldü. Ayak sesleri yerde kıvılcımlar çıkarıyordu ve kendi kendine mırıldanarak başını salladı.

Tereddüt ettim, sonra elimi karnımın üzerine koydum, sanki ikimize de aramızda bir alışveriş olduğunu hatırlatmak istercesine -düpedüz dostluk olmasa da bir görev sözü. Tüy elbisemin altında titreşerek avucumu ısıttı. "Neden buraya geldin?"

"Çünkü istediği yere gidebilir," diye tersledi Ankaret. Artık daha rahat konuşuyor gibiydi, sanki son görüşmemizden beri özenle insan konuşması pratiği yapıyordu. "Ve şu anda olmak istediği yer de burası."

Ryder ters ters bakarak yanıma geldi. Ankaret'in beyaz-mavi bakışları ona yöneldi. "Özür dilerim, Bask Hanesi'nden Ryder. İkinizi de gördüğüme sevindim."

Ryder ona sert bir gülümseme verdi. ". Sana güvenmiyorum."

Sert bir kahkaha atarak başını savurdu ve kıvılcımlar saçtı. "Ona güvenmemen için sana bir sebep verdi mi?"

"Beni yakıyormuş gibi yaptın ve atlarımı korkutup paniğe sürükledin; bunun ötesinde, kökenleri ve motivasyonları benim için belirsizliğini koruyan bir gizemsin. Böyle bir yaratığa herkes güvenmez."

Ankaret volta atmaya ara verdi ve alev alev yanan gözlerini bana dikti. "Farrin bana güveniyor," dedi. "Bunu yüzünden anlıyorum."

Ryder'ın bana baktığını hissettim ama gözlerimi Ankaret'ten ayırmadım. "Bence bize zarar vermek isteseydin bunu uzun zaman önce yapardın. Ateşinizin gerçek anlamda yanmasına izin verir ve Ryder'ı öldürürdünüz. "Bence," diye yavaşça ekledim, "bir gün dostumuz olabilirsin ve umarım yanılmıyordur." Alevlerin içinde anlayabileceğim bir yüz ifadesi okumaya çalıştım ama başaramadım. "Bize ne söylemeye geldin? Yoksa sadece beni tekrar test etmeye mi geldin?"

Volta atmaya devam etti, aramızdaki hava sıcaklıkla parıldıyordu. Ayaklarından buhar bukleleri yükseliyordu.

"Ona Moonhollow'un ne olduğunu sordun mu?" dedi, sesi şimdi daha sert, biraz da kızgındı. "O da senin için öğreneceğini söyledi, çünkü onu okundan kurtardın, hayatını ve onurunu bağışladın. Ve bazı şeyler buldu. Sordu ve izledi, dillerden çekti ve havadan kopardı. Moonhollow, burada sizin dünyanızda. Mhorghast, onların dünyasında."

Nerys'in sözlerini hatırladım. *Moonhollow. Dilleriniz de sizin kadar acınası.*

"Onların dili," dedim. "Eski bir dil mi demek istiyorsun? Moonhollow orada mı o zaman? Eski Ülke'de mi?"

Ankaret başını salladı, tüyleri dalgalanıyordu. "Burası bir şehir ve bir saray, Eski topraklarda saklı ve kilometrelerce uzanan bahçeler var, hepsi

Büyük bir fırtına tarafından yönetiliyor. Fırtına duvarlarda ve bazen de gökyüzünde yaşar. Fırtına diğerleri gibi değildir. Bir iradesi ve açlığı vardır. Sadece fırtına değildir; arar. Birçok kolu vardır ve çok uzaklara giderler."

Onu dinlerken zihnim koşturuyor, daha sonra hatırlayabilmek için her kelimesini aklımda tutmaya çalışıyordum. Azalan fırtınayla kalınlaşan gökyüzü yeni uğursuz görünüyordu. Ryder yanımda gergindi, en az benim kadar dikkat kesilmişti.

"Orada pek çok varlık var," diye devam etti Ankaret, sanki yakında nefesi tükenecekmiş gibi daha hızlı ve daha hızlı konuşarak. "Kan yiyiciler ve ısıltılı hileciler, gözlerinde fesatlık olan yaşlı rüzgârlar. Birçok başka hayvandan yapılmış canavarlar. Leydi Kış ve Lord Yaz ve gülümsemeleri ve cazibeleriyle orman halkı. Bazıları gider, bazıları kalır. Hiç durmayan bir müzik ve hiç batmayan bir ay vardır."

Bilmeceleri çözdüm, her biri korkudan midemin bulanmasına neden oldu. *Kan yiyiciler. Vampirler. Diğer birçok yapılmış canavar. Chimaera. Orman halkı. Fae. Mara Eski ırkların tecritçi olduğunu, birlikte yaşamaktan hoşlanmadıklarını söylemişti. Ama önce Nerys, şimdi de Ankaret aksini söylemişti. Sis'in askeri olan kız kardeşimin modası geçmiş bilgilere sahip olmasının ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünmemeye çalıştım.*

"Peki insanlar var mı?" Ryder sıkıca konuştu.

Ankaret durakladı. Işığı söndü. "Evet. Alınan insanlar orada zincirler ve kafesler içinde, masalarda ve sahnelerde. Kendileri değiller. Yapmak istemedikleri şeyleri yapmak zorunda bırakılıyorlar."

Ryder nefesini bıraktı ve çaresizlik içinde arkasını döndü.

Ona dokunmak için can atıyordum ama bunun yerine bir adım öne çıktım. İkimiz için de sakın ve soğukkanlı kalmalıydım. Alastrina için. Gareth için. Onlar için şimdi yas tutmayacaktım, henüz değil.

"Burası neresi?" Ben sordum. "Oraya nasıl gideceğiz?" Ankaret başını eğdi. "Bu yere gitmek istemezsin."

"Var. Arkadaşlarım orada. Ülkemden pek çok insan orada. Zincire vurulmuşlar, dediniz ya, kafeslerde. Onlar tutsak ve onları serbest bırakmalıyız."

Beyaz bir ışık vücudunda keskin bir şekilde dalgalandı. "Gitmemelisin. Burada sana ihtiyaç var."

"Orada esir tutulan insanlara hiç mi acımıyorsunuz?" Ryder tükürdü. Mavi gözleri neredeyse onunkiler kadar parlıyordu.

Kadın yılmadan onu izledi. "Elbette onlara acıyor. O, böylesine korkunç bir yere hükmeden fırtına gibi bir canavar değil."

"Bazen duvarlarda bazen de gökyüzünde yaşayan fırtına mı?" Yavaşça söyledim.

Bana sertçe baktı. "O da böyle söyledi."

"Fırtınanın başka isimleri var mı? Her Şey Olan adında bir varlık duymuştum. Aynı olabilirler mi?"

"Bu ismi o da duymuş," diye yanıtladı Ankaret. "Rüzgarlarda ve fısıltılarda. Ona fırtına diyorlar, ona Her Şey Olan diyorlar, ona..."

Işığı bir kez daha titreyerek son buldu. Vücudunun parlak sütunu, gözlerinin alevli mavi iğne uçları gibi küçülmüş gibiydi.

"Ona Kilraith de diyorlar mı?" Fısııldadım.

Orman ölümcül bir sessizliğe büründü, tek ses ağaçlardan damlayan yağmur ve Ankaret'in çatırdayan sıcağıydı.

Cevabı ince bir sesle, sadece titreyerek geldi. "O kelimedenden nefret eder."

Kollarımdan aşağı bir ürperti süzüldü. Bunu bir evet olarak kabul edebilirdim.

Ryder arkasını döndü. "Peki, nerede o zaman? Ya söyle ya da git. Ve bunu açıkça yapın, bilmecelemlerle değil."

Ankaret bir anda akkor halindeki boyuna kadar uzandı. Taze kırmızı tüylerden oluşan bir tepe, bir şelale gibi vücudundan aşağı dökülüyordu. Yüzü

Güneş kadar parlak.

"Ondan böyle taleplerde bulunmaya nasıl cüret edersin?" diye kükredi, sesi aniden bir öfke seline dönüştü. Arkamızda, ahırdaki atlar yeniden dehşete kapılarak çığlık attılar. Büyüdü ve büyüdü, kanatları yüz metre yayıldı, vücudunun beyaz-mavi çekirdeği yakındaki çamların yarısı kadar uzadı.

"O Ankaret!" diye uludu. "Dağlar kadar yaşlı ve gökyüzü kadar engin. Dünyanın yaratılışını gördü ve onun yok oluşunu da görecektir. Ve sen burada durmuş, Bask Hanesi'nden Ryder, onunla sanki senin atlarından biriymiş gibi konuşuyorsun, bir ağacın baltaya yenik düştüğü gibi senin büyüne yenik düşen basit bir yaratık. Küstahça. Aptalca!"

Ağzım kurudu, gözlerim onun öfkeli sıcaklığından yandı. Bir anda uzun yıllar önceki Ivyhill'e geri döndüm, ev etrafımda yıkılıyordu, bunaltıcı hava ciğerlerime baskı yapıyordu. Ryder'a uzandım, kolunu çektim, sesimi bulmaya çalıştım.

"Ryder," diye . Öksürdüm, çılgınca zihnimde bir şarkı aradım, *herhangi bir* Şarkı.

Ama Ryder kıpırdamadı; ne benim için ne de onun için. Gözünü kırpmadan Ankaret'in cehennemine baktı ve konuştuğunda derin sesi gürledi, alevlerin tükürüğü ve kükremesi üzerinde kolayca duyuldu.

"Şimdi ormanı ve içindeki tüm yaşamı yakacak mısınız?" diye seslendi. "Biz de senin bir dost olabileceğini düşünmüştük. Sana güvenebileceğimizi umuyorduk ama sanırım güvenemeyiz."

Ankaret'in kanatları üç kez çırpıldı, gök gürültüsünü andıran çırpışlar ıslak siyah zemine kıvılcım yağmurları yağdırdı. Ama Ryder sağlam durdu.

"Bana babamı hatırlatıyorsun," dedi, gözleri Ankaret'in ateşinin parıltısını yansıtıyordu. "O da öfkesini kontrol edemez. Öfkesini sık sık masumları, hatta çocukları incitmek için kullanır. Sen de mi böyle yapıyorsun, çağların Ankaret'i?"

Bir süre daha şimşek gözleriyle ona baktı ve kanatlarının her vuruşunda, *bu* sıcak hava akımının bizi ölümümüze uçuracağından, *bunun* üzerimize bir alev duvarı fırlatıp bizi küle çevireceğinden emin oldum. Ryder'a sıkıca tutundum, yüzümü onun koluna sakladım.

Gözlerim kapalı olsa bile sakinleşmeye karar verdiği anı biliyordum. Göz kapaklarımı yakan ışık soldu; ateşin gürültüsü sustu. Ryder'ın bedeninin kızgın kulesinin ötesine bakmaya cesaret ettim. Ankaret eski boyutuna küçüldü - bizden daha uzun, herhangi bir insandan daha uzun, ama yine kendisi, en azından benim bildiğim . Titrek bir rahatlama nefesi verdim.

"Güven," dedi Ankaret sessizce, sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi. Bakışları benimkine kaydı. Gagasının parlak beyaz alevleri açıldı ve sonra kapandı. "Ona *güvenebileceğini* umuyordun."

"Gerçekten de öyle yaptık," diye yanıtladı Ryder. "Bunu yapmakla hata mı ettik?"

İçinden bir ürperti geçti; bir kuşun banyodan sonra yaptığı gibi tüylerini silkeledi. "Sende böyle bir ağız. Böyle bir küstahlığa katlanılamaz. Ama şimdi bir sorusu var: Sana güvenilebilir mi Ryder Bask?"

"Elbette yapabilirim," diye tükürdü. "Burada senden bahsediyoruz, benden değil. Bizi başka bir bilmece yoluna sürükleme."

Kıpırdamadan durdu, ikimizi de düşündü. "Size Moonhollow'a giden yolu söylemesini istiyorsunuz, değil mi?"

"*Evet.*" Ryder'ın sabırsızlıktan ikiye bölüneceğini düşündüm. Avuçlarımın altındaki kolu, vurmaya hazır bir çekiç gibiydi.

Ankaret kendini sessiz bir ışık sütununun içine çekti. Tüyleri yeni cilalanmış gibi parlıyordu. "Sevgisini hak ettiğini düşündüğün bu kadına bir gerçeği söylersen sana nerede olduğunu söyleyecektir. Çok uzun zamandır içinde sakladığın bir gerçeği. Bilmeye hakkı olduğu bir gerçeği. Reddedersen giderim ve Moonhollow'a dair tüm bildiklerimi de yanımda götürürüm."

Bu sözlerle, Ankaret'in gözleri sanki sessiz, özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi ona dikilmişken, Ryder'ın içinde bir şeyler değişti. Gerginlik kanadı

omuzları çökmüş gibiydi. Hiçbir şey söylemedi.

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Hangi gerçek? Ne hakkında konuşuyor?"

"Nereden biliyorsun?" dedi donuk bir sesle.

"Her şeyi bilmiyor ama istediğini bulabilir," diye yanıtladı Ankaret. Sesinde bir parça pişmanlık duyduğumu sandım. "Dinler ve sorar, okur ve arar. Her şeyi düşüncelerinde tutamaz, ama bazı şeyleri bir kez ortaya çıkardığında asla bırakmaz."

Ryder, "Bu benim soruma gerçekten cevap vermiyor," diye mırıldandı. "O zaman beni dinlemiyorsun."

Sanki artık orada değildim. baktılar, adama ve ateş kuşuna. Her birine öfkeyle baktım, bana bakmalarını istedim.

"*Hangi gerçek?*" Tekrar sordum.

"Bir pazarlığımız var mı?" Ankaret hala beni görmezden gelerek sordu. "Adil bir pazarlık olduğunu düşünüyor. Kabul etmemek aptallık olur."

"Elbette bir pazarlığımız var," dedi Ryder sertçe. "Ve kendi payına düşeni yerine getirdikten sonra, umarım hangi kadim çukurdan çıktıysan oraya geri dönersin."

Ankaret'in alevleri onun öfkeli ses tonu karşısında dalgalanmadı bile. "En iyisi bu, Bask Hanesi'nden Ryder," dedi ciddiyetle, "bunun olması gerekiyor. Bu bir nezaket. Ona kendi başına hiç söylemez miydin? Bir korkak böyle bir sevgiyi hak etmez." Sonra biraz yumuşar gibi oldu. Ateşinin parlaklığı daha soğuk, daha katlanılabilir bir şeye dönüştü. "İşte. Zavallı kalbi kırık çocuk, korkmuş ve yalnız. Onu senin içinde görüyorum, o çocuğu. Bunu birlikte yapacağız."

Ryder cevap vermedi, acınası bir şekilde yere bakıyordu ve Ankaret tüm dikkatini bana çevirdi. "Sen küçükken," dedi, "on bir yaşında bir çocukken, neredeyse ölüyordun. Hain bir komplo, ailelerinizin birçoğundan biri

Birbiriniz için hayaller kurdunuz. Çünkü ölümcül düşmanlarınızdan başka kim Ashbourne Evi'ni yakacak kadar cüretkâr olabilir ki?"

Sözleri karşısında kanım dondu, her şeyden çok şok olmuştum. Söylemesini beklediğim son şey buydu. Anıların kaçınılmaz hücumuna karşı kendimi hazırladım: duman, yangın, göğsüme yapışan Osmund, öleceğime dair zihnimde çınlayan kesinlik.

"Bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyorsun," dedim soğukkanlılıkla. "Kendin alev alev yanarken, aç ve kaba görünürken bana ateşten bahsediyorsun. Beni korkutmak mı istiyorsun? Eski yaraları yeniden açmak mı?"

Gözlerindeki yıldızlar yüzünün ateşli girdabında kayboldu ve sonra yeniden ortaya çıktı; daha küçük, daha solgun.

"Hayır," dedi, sesi tekinsiz, çok yönlü ama nazikti. "Sana gerçeği söylemek istiyor."

Bununla birlikte, o kadar gergin ve umutsuz görünen Ryder'a baktı ki ona bakmaya zor dayanabildim.

"Bask Hanesi'nden Ryder mı?" Ankaret söyledi.

Uzun bir süre çenesi çalıştıktan sonra Ryder sessizce, "O gece seni bir çocuk kurtardı, Farrin," dedi.

"Ona parlayan çocuk diyorsunuz," diye ekledi Ankaret. "Ve gerçekten de parlıyordu, çünkü üzerinde seni kaçmaya ikna etmek için yapılmış bir büyü vardı. Korkunuzun ötesine geçmenizi sağlayacak bir büyü. Ve yüzünü sizden saklamak için bir maske takıyordu. Eğer görseydiniz, ona güvenmezsiniz."

"Bir düşman görmüş olmalısın," dedi Ryder. Hâlâ bana bakmıyordu. "Kaçar ve ölürdün. Maske gerekliydi. Büyü de öyle."

Kalbim güm güm atıyor, söyledikleri her kelime içime bir gök gürültüsü gibi düşüyordu. "Ne?" Fısıldadım. "Ne diyorsun sen?"

"Sana bilmen gereken bir gerçeği söylüyor," diye yanıtladı Ankaret. Parlak gözleri bana sabitlenmişti. Kızıl tüyleri kendi ateşinin ışığında parlıyordu. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydı ama çok korktu."

Gözleri beni kesip geçti ve bakışlarını takip etmek için döndüm, tüm vücudum yavaşça çiçek açan şokla karıncalanıyordu. Ryder hareketsiz ve sessiz duruyordu. Sonunda bana meydan okumadan ya da utanmadan, sadece bir tür yorgun kabullenişle baktı. Bir darbe bekliyordu; öyle görünüyordu ki bunu memnuniyetle karşılayacaktı.

İmkânsızı düşünerek geçirdiğim her an -Ryder, parlayan çocuk; parlayan çocuk, Ryder- içimde yeniden alevlendi. Parlayan çocuğun soluk tenini, karartılmış gözleriyle kaba maskesinin altından kıvrılan koyu renk saçlarını, kaba ama nazik sesini, gücünü ve cesaretini hatırladıkça zihnim anılarla dolup taşıtı. Dışarıda güvende olduğumuzda elimi tutmuştu. Parmak eklemlerimi öpmüştü. *Hayatımın yıldızı*, diye fısıldamıştı, sonra ailemin geldiğini duymuş ve sinirlenmişti. *Gitmek zorundayım. Çok özür dilerim. Şimdi geliyorlar. İyi olacaksınız.*

Ankaret'in sözleri kulaklarımda çınlarken, anının her bir parçası kendini yeniden düzenledi ve hak ettiği yere düştü. Uzun zamandır kendimi gülünç olduğuna ikna ettiğim, Yvaine'in bile tüm nezaketiyle ima ettiği gerçeği artık inkâr edemezdim. Sonunda görüşüm netleşmiş, anlayışım korkunç bir şekilde tamamlanmıştı. Birden Ryder'ın o gece Hisar'da beni öpmesini, bileklerimi bağlamasını, bedenimi kendi bedeniyle sahiplenmesini istediğimde söylediklerini hatırladım. *Hayatımın yıldızı*, diye mırıldanmıştı bana ve ben de bu sözlerin tanıdık olduğunu düşünmüştüm ama Yvaine'in verdiği sözün verdiği keyifle aklımdan çıkmıştı -*eğer durum böyle olsaydı sana uzun zaman önce söylemez miydin sanıyorsun?* Umursamamaya karar vermiştim.

Ama Yvaine iyi değildi ve ben onun güvencesini bu kadar kolay kabul ettiğim, kendi içgüdülerimi görmezden geldiğim için, sırf bir erkeğin şefkatine muhtaç olduğum için aptalın önde gideniydim.

Kendimi hasta ve üşümüş hissediyordum, sanki huzursuz bir gece uykusundan uyanıp bir gün önce yapmayı unuttuğum bir şeyi, listelerime ve rutinlerime rağmen gözden kaçan bir şeyi, birini hayal kırıklığına uğratacak, babamı kızdıracak ya da bir hizmetkârın hayatını zorlaştıracak bir şeyi hatırlamış gibiydim. Daha keskin, daha disiplinli olsaydım kaçınılabılır bir şeydi. Ancak bu his bundan bin kat daha kötüydü. Gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

Ryder *bunu* benden sakladıysa -hayatımdaki bu önemli anın gerçeğini- bana söylememeye karar verdiği başka ne vardı?

"Sendin," diye fısıldadım ona bakarak. "Parlayan çocuk sensin."

Umutsuz bir an için yalan söylediklerini, benim yanıldığımı ve Yvaine'in haklı olduğunu, bunun Ankaret'in bilinmeyen bir Eski Çağ nedeni yüzünden bizimle oynadığı acımasız bir oyun olduğunu umdum.

Ama benim umudum çabuk öldü. Ryder başını salladı, ciddiye. İstifa etti.

Teslim olmak.

"Bendim," diye cevap verdi sessizce.

Biraz güldüm, sert bir inançsızlık nefesi. "Anlamıyorum. Büyü mü yaptın? Beni bulmaya mı geldin? Ama senin ailen-"

"Hayır, sadece ve sadece babamdı." Sözlerinin her biri sanki pahalya mal olmuş gibi ağır geliyordu. "Annem onu vazgeçirmeye çalıştı ama o dinlemedi. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti, dedi. Size kimin ailesinin gerçekten en güçlü olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Üç Gözlü Taçlı Adam'a," diye ekledi, sesi öfkeyle koyulaşarak, "hangi ailenin tüm o muhteşem vaatlerini gerçekten hak ettiğini göstermenin zamanı gelmişti."

Her şey çok çabuk netleşiyordu. Başımı suyun üstünde tutmak için tekme atıyormuşum gibi hissediyordum. "Ve taktığın büyü, seni parlatan büyü..." Daha soruyu sormadan cevabı bulmuştum. Kendimi ne kadar aptal hissedebileceğimin bir sonu yok muydu? "Tabii ki. Annen -ikna etme yeteneği olan bir kandırıcı. Bunu o yaptı."

Başını salladı. "Ona gelip babamın fikrini değiştirmesi için yalvardığımda, yapamayacağını, denediğini söyledi. Gözü morarmış, dudağı şişmişti. Denemişti ve babam dövmüştü, neredeyse canını çıkaracaktı. Ama tek bir şey yapabilirdi. Bana bir şey yapmama, *birini*, bulabildiğim *herhangi birini* kurtarmama yardım edecek bir büyü verebilirdi."

Derin bir nefes aldı ve yumruklarını sıktı. "Ve tabii ki seni bulmaya gittim. On beş yaşındaydım ve aptaldım. Diğerleri umurumda değildi, bunu söylediğim için üzgünüm. Kız kardeşlerin, çalışanların... Birine rastlasaydım ve zamanım olduğunu hissetseydim belki onlara yardım ederdim. Ama tek düşünebildiğim seni bulmaktı. Babam gidene kadar bekledim, sonra da yeşil yolu kullandım. O ve kiraladığı elementaller hızlı çalıştılar. Ivyhill'e vardığımda ev çoktan yanmıştı."

"Bekle," diyerek sözünü kestim. Etrafımızdaki dünya o, ben ve gözümün ucundaki Ankaret'in soluk ışıltısına kadar küçülmüştü. "Beni bulmak neden umurundaydı ki? Birbirimizden nefret ediyorduk, hepimiz ediyorduk. Neden evde kalıp herkesin yanmasına izin vermedin?"

Bu, gözlerini bir kez daha kaçırmamasına neden oldu. Ağzı buruştu. "Babam beni sık sık keşif görevlerine gönderirdi. Mülkünüzü araştırdım, bilgi toplamak için hayvanlarınızı kullandım. Etrafta dolanır ve gözlemlerdim. Başlarda bunu yapmaktan gurur duyuyordum. Babam bunun için Alastrina'yı seçmemişti, beni seçmişti. Ben ondan nefret ediyordum, o da benden nefret ediyordu ama belki bu bir şeyleri değiştirirdi. Belki sonunda benimle gurur duyacaktı; belki bu savaşı sona erdirecekti. Ve savaş olmadan, belki de öfkesi azalacaktı ve artık korkmama gerek kalmayacaktı, ne Trina ne de Annem. Ama sonra bir gün Ivyhill'e geldim ve senin şarkı söylediğini duydum."

Durdu, nefes aldı. Bakışları tekrar benimkilere kaydı. Perişan görünüyordu, boyun eğmiş sakinliği bozulmuştu. "Hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım," diye fısıldadı. "Senin bir dahi olduğunu, yeteneğinin müzik olduğunu biliyordum ama o güne kadar buna hiç şahit olmamıştım ve bu..." Bir yumruğunu göğsüne dayadı, açıkça kelimeler için mücadele ediyordu. "İçindeki bir şeyin kilidini açtı

Ben, Farrin. Tanrılar tarafından yapılmış bir çanın çalması gibiydi, içimdeki tüm korku ve öfkeyi dışarı atıyordu ve hayatımda ilk kez Ashbournluların sadece geldiğinde saldıracağımız meçhul düşmanlar olmadığını anladım. Sizler insandınız, tıpkı kız kardeşim ve benim gibi, tıpkı annem gibi. Tıpkı bizim gibi tanrılar tarafından kutsanmış insanlardınız."

Başını iki yana salladı. "Bu sonuca varmam bu kadar uzun sürmemeliydi ama dediğim gibi, on beş yaşıdaydım ve aptaldım, öfke, şiddet ve entrikalarla dolu bir evde büyüdüm. Seni ve kız kardeşlerini daha önce de görmüştüm elbette - Citadel'de, ailelerimizin katıldığı partilerde, hepimiz kurtlar gibi etrafta dolaşır, en iyi nasıl saldıracağımızı planlardık. Ama o gün seni dinlerken -sanırım yeni bir şeyler söylüyordun, notaları öğreniyordun; arada bir duraksıyor ve tekrar başlıyordun- seni dinlerken, seni gerçekten ilk kez görüyordum. Ne yaptığımızı anladım - gerçekten anladım - daha önce hiç anlamadığım kadar. Birbirimizi yok etmeye çalışıyorduk. Birdenbire hayal edebileceğim en kötü şey gibi göründü, dünyanın artık seni içinde barındırmaması, böyle bir sesin susturulması."

Ondan, Ankaret'ten, yağmurla ıslanmış kara ormana doğru bir adım geri attım. Sesim sonuna kadar çatallaştı. "Evimin etrafında kaç kez gizlice dolaştın, benden habersiz, iznim olmadan müziğimi dinledin?"

"Sadece babam beni zorladığında, yemin ederim," dedi şiddetle. "Başka seçeneğim olsaydı, sesini tekrar duyma şansından vazgeçmek anlamına gelse bile gelmeye devam etmezdim. Durmak istedim; her şeyin durmasını istedim. Anlamıyor musun? Seni şarkı söylerken duymak bir aydınlanmaydı. Böyle aydınlanmaların ne zaman ve nasıl geleceğini seçemeyiz. Ama bu benimkiydi ve o günden sonra her şey değişti. Babam hariç her şey." Bana doğru bir adım attı, yalvarırcasına. "Onu kendi gözlerinle gördün Farrin. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bizim için nasıl bir şey olduğunu sana anlattım-"

"Evet, bana pek çok şey söyledin ve şimdi hepsini sorguluyorum." Sesimin bu kadar kırılgan ve narin çıkmasından nefret ediyordum ama en çok da

Aramızda geçenlerden herhangi birinin doğru olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım. Aylar önceki Bathyn turnuvasına dair bir anı yeniden canlandı.

"Turnuva," diye fısıldadım. "Çaldığım şarkıyı senin için yazdım. Parlayan çocuk için. Ve sen orada oturmuş onu dinliyordun, sonra sahneye fırladın, kuzeyli bir dilde bir şeyler bağırdın..."

"Talan ve ben bu konuyu konuştuk," dedi Ryder. "O gün için çok üzgünüm. O ve Gemma, Trina ve beni herkesin önünde küçük düşürmenin yollarını arıyorlardı ve ne hissettiğini gerçekten bilmeden sana karşı olan hislerimi sezdi ve onları yüzeye çıkardı ve ben-"

"Ve kendini kontrol edemedin," dedim kesin bir dille. "Sahneye doğru koştu, ödümü kopardın."

"Sana zarar vermezdim," diye fısıldadı. "Kendimde olmasam da, Talan'ın etkisiyle delirmiş olsam da, sana zarar vermezdim. Seni *asla incitmezdim*."

"Ama sen beni incittin," diye karşılık verdim, boğazıma bir hıçkırık düğümlenmişti. "Biz arkadaş olduk ve biz..." Ahırını işaret ettim. "Birbirimizi *sevdik* Ryder ve bunca zamandır benim bilmediğim şeyleri biliyordun. Ben sana her şeyimi, olduğum her şeyi, hissettiğim her şeyi açmışken sen bu sırrı benden sakladın. Sana *güvenmiştim*," dedim kısık sesle, "ve şimdi bu güven yok oldu. Benden başka ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey, Farrin, sana yemin ederim," dedi Ryder, sesi duymak istemediğim bir duyguyla kalınlaşmıştı.

En acımasız da, bu zamanı Gareth'ı aramak için kullanabilecekken, buraya gelip bir yalancının yatağında saatler geçirdiğimi aniden fark etmemdi. Ne kadar bencil ve duygusuz bir kadınmışım.

Öfkeli gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Zihnim, çoğu tamamen mantıksız olan -yaralı gururumun, utancımın ürünü olan- her türlü korkunç yere doğru dönüyordu ve yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Ryder beni teselli etmek istercesine bana doğru adım attığında, ben

sendeleyerek uzaklaştım, onu uzaklaştırmak için kolumu ona doğru uzattım.
"Dokunma bana. Bana yaklaşma."

Bir dondu kaldı, bütün yüzü çöktü. "Farrin, çok özür dilerim.
Arkadaş olmaya başladığımız anda sana söylemeliydim."

"Evet, yapmalıydın ama yapmadın." Ondan iki adım daha geri çekildim.
"Ve bunca zamandır aramızdaki gerçek dengesizliği anlamadan sana bakıp duruyordum. Sen gerçeği biliyordun, bense sadece bir yalanı. Beni ne kadar aptal sanmış olmalısın. Bunca yıldan sonra nihayet ödülünü aldığını bilmek seni ne kadar mutlu etmiştir."

"Hayır," dedi dehşet içinde. "Kesinlikle
hayır." "O zaman neden bana
söylemedin?"

"Çünkü bunu yapmam gerektiğini anladığımda, doğru zaman çoktan geçmişti. Ailenin tasarladığı o lanetli ormanın ardındaki evimde kapana kısıldığım onca yıl boyunca beni teselli eden tek şey seni, müziğini düşünmek ve o gece seni kurtararak hak ettiğin huzurlu hayatı bulmana yardım ettiğim umuduydu. Her gece, uyandığımda ormanın hâlâ orada olduğunu, bizi hâlâ tuzağa düşürdüğünü görmeyi umarak uyudum. Lanetin asla yok olmaması için dua ettim. Kapana kısıldığımız sürece savaş yoktu. Biz kapana kısıldığımız sürece, sen güvendesin. Ama lanet kayboldu ve her şey eskisi gibi oldu: daha fazla savaş, daha fazla nefret. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Babanın kendine has bir öfkesi var."

"Ondan bahsetme," diye fısıldadım.

"Sonra yaz ortası balosu, Hisar'daki Chimaera saldırısı ve Eski Ülke'de Kilraith'le savaşmak vardı. Her şey çok çabuk oldu ve birdenbire hiç hayal etmediğim bir şekilde birbirimizin hayatının bir parçası olduk. Arkadaş bile olmaya başlamıştık. Ve sonra... *Tanrılar...*"

Sesi çatallaştı. Başka tarafa baktı, bir elini ağzında gezdirdi.
Kızgınlığımda bile kalbim onun için acıyordu; o ıssız ve umutsuzdu.

"Sana aşık oldum," dedi sessizce. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ben sana aşığım. Aslında, sanırım seni yıllardır seviyorum, şarkı söylediğini ilk duyduğumdan beri, hatta bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim önce bile. Ve son birkaç aydır seninle geçirdiğim her an, bilmediğim bir mutluluk, gerçeğe dönüşen bir rüya, kendim için hayal etmeye cesaret edemediğim bir huzur oldu. Ve bunu kaybetmekten, *seni* kaybetmekten *çok korktum*. Ankaret haklı. Ben bir korkaktım."

Bakışları ona kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ama bir an bile senin aptal olduğunu düşünmedim. Bu sırrı senden sakladığım için bir an bile kendimi gururlu, kendini beğenmiş ya da memnun hissetmedim. Aptal olan *bendim*, doğru düşünemeyecek kadar sana aşıktım. Doğru şeyi yapmak için seni kaybetmekten çok korktum. Haklısın, birlikte antrenman yapmaya başladığımız o ilk gün sana söylemeliydim. Sana söylemeliydim ve söylemediğim için üzgünüm. Çok üzgünüm, Farrin. Eğer geri dönüp her şeyi baştan yapabilseydim, yapardım."

Üzgün olduğuna inanıyordum. Yüzünde daha önce hiç böylesine çığ bir yıkım, böylesine sefil, ısırtıcı bir utanç görmemiştim. Ama aklımın mantıklı kısmı beni nefes almam, şokum geçene kadar aramıza mesafe koymam için ne kadar ısrarla uyarsa da, ne kadar kızgın olduğumdan, ne kadar aşağılandığımdan başka bir şey düşünemiyordum. Aşık olmuştum, aşk acısı çekiyordum, babama olan kızgınlığım ve bitmek bilmeyen endişelerim yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Ve sonra, sanki acımasız bir saldırganın mızrağı gibi bana fırlatılmış gibi, Vallenvoren'deki handa birlikte geçirdiğimiz gece, yeni, cafcıflı bir ışıkla yıkanmış olarak bana kükreyerek geri geldi. Bildiğim en güzel gecelerden biriydi ve şimdi onu düşündükçe midem bulanıyordu.

"Ama söylediklerinden emin olabilir misin?" Fısıldadım. "Beni yıllardır, şarkı söylediğini ilk duyduğun andan beri sevdiğini söylüyorsun." Bunu yüksek sesle söyleyince sanki biri parmaklarını boğazıma geçirmiş gibi hissettim. "O zaman *beni* gerçekten sevdiğini ve sadece müziğini sevmediğini nasıl bilebilirsin? Herkes gibi olmadığını nasıl ? Ve nasıl inanabilirim

Müziğimi bir hazine istifçisi gibi kendine yakın tutabilmek için kalbime girmeye çalışmadığına emin misin?"

Ryder konuşmak için ağzını açtı ama o konuşmadan ben devam ettim. "Vallenvoren'deki o gece," dedim, "bana dokunduğunda ve sonra sana şarkı söylediğimde. O şarkıyı sana sevgimden verdim ve bunu yapmanın bir zafer olduğuna kendimi inandırdım. Beni becermene izin verecek kadar cesur değildim ama sana şarkı söyledim ve bu başka hiçbir kadının sana veremeyeceği bir şeydi."

O ana dönüp baktığımda kendimi kirli hissediyordum, sanki bir parçamı yalan yere vermişim gibi. Kesik kesik bir nefes aldım ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Belki de başından beri istediğin buydu," diye fısıldadım. "Benim müziğim. Belki de yıllar önce şarkı söylediğimi duyduğundan beri gerçekten istediğin buydu. Sinirden donup kalacağımı, kendimi suçlu hissedip utanacağımı ve bunun yerine senin için şarkı söyleyeceğimi umarak beni yatağa götürdün."

Kelimeler korkunçtu, acımasızdı ve onları söylerken bile onlara inanmıyordum. Konuşan korkumdu; uzun zaman önceki o konserin coşkulu kalabalığı beni parçalara ayırıyordu. Ryder öyle değildi; Ryder cesur olduğumu, güçlü olduğumu, sadık bir kız kardeş, sabırlı bir kız olduğumu düşünüyordu. Onun için güzel bir sesten çok daha fazlasıydım. Turnuvada Gemma ve Talan'ın entrikalarının kurbanı olmuştu. Bana *asla* zarar vermezdi, *asla*.

Ama korkumun bataklığında kaybolmuştum, kendim hakkında düşündüğüm tüm kötü şeyler beni boğmak için fokurduyordu. Sözler söylenmişti ve onları geri alacak gücü kendimde bulamıyordum.

Sanki ona vurmuşum gibiydi. Biraz çöktü, gözleri yaşlarla parlıyordu ve sonra bana doğru geldi, ellerini uzattı, yalvardı. "Farrin, sana yemin ederim-"

Hızla uzaklaştım. "Sana güvendim. Kendimi sana açtım. Peki ne için?" Elimi boğazıma götürdüm; hasta olacakmışım gibi hissediyordum. "Günlerimin geri kalanında seni takip edebileyim diye.

eller?" Kelimeleri tükürdüm. Öfke tek savunmamdı, son nefes alışımdı. "Gücümü seviyorsun. Şarkı söylediğimi ilk duyduğun günden beri sana kancasını takmış durumda. Ve sevdiğin şey de bu, ben değilim. *Beni* değil."

Cevap veremedi ondan uzaklaştım, tüm vücudum tutmaya çalıştığım gözyaşlarımla yanıyordu ve Ankaret'e gittim. Okunamayan yüzüne baktığımda, ezici sıcaklığı parmak uçlarımı yaladı ama korkamayacak kadar öfkeliydim.

"Moonhollow nerede?" diye sordum. "İstedığınız gibi bana gerçeği söyledi. Şimdi bize ihtiyacımız olan bilgiyi ver. Yoksa sen de onun kadar yalancı mısın?"

Ankaret'in alevleri bastırılmış sarı bir parıltıydı, gözleri geniş ve solgundu. "Şu anda yaşayan tüm fırtınalar ona ait," dedi sessizce. "Onları doğdukları yere kadar takip et ve onun şehrini bulacaksın."

Başka bir bilmece. Bunun için ona kızacak iradeyi kendimde bulamadım bile, zaten cevabı da samimi görünüyordu. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Sadece başımı salladım, sözleri zihnimde sıkıca tutuldu ve hem onu hem de Ryder'ı terk ettim. Ondan uzaklaştığım her adım sanki derimden bir parça koparmak gibiydi ama göğsüm ağrıyarak ilerlemeye devam ettim ve ikisi de peşimden gelmedi. Memnundum; *minnettardım*. Doğruca ormana, uzaktaki gizli lagüne giden yeşil yola doğru yöneldim.

Ivyhill'de hava kararmıştı, havada yağmur kokusu vardı. Gökyüzü, kuzeyde çalkalanan fırtına bulutlarının gürültüsüyle doluydu. Umursayacak durumda değildim. Sersemlemiş bir halde, sıırıslık ve titreyerek yürüdüm, kendi mutsuzluğumda o kadar kaybolmuştum ki bana doğru uçan kuzgunu tam yüzüme gelene kadar görmedim, çılgınca kanat çırpıyordu.

Bir çılgınlıkla geri sıçradım ve zavallı şey yere düştü. Son enerjisini de bana doğru uçarak harcamıştı ve ne gördüğümü anladığımda -Ryder'ın vahşi kuzgunlarından biri; öyle *olmalıydı*- diz çöküp onu dikkatlice kaldırdım. Minik kalbi hızla ve sertçe çarpıyordu ve kanatlarından biri

kırılmıştı. Uçmayı nasıl başarmıştı, bilmiyordum. Yorgun olduğu her halinden belliydi ama yine de ellerimden kurtulup çit labirentine doğru kanat çırpı; tek kanadıyla yarı uçuyor, yorgun bacaklarının üzerinde yarı zıplıyordu.

Onu labirentin içine kadar takip ettim ve kendimi bulacağım şeye hazırladım. Kuzgun büyük ihtimalle Ryder'ındı ama bir tuzak da olabilirdi. Nefesimi zorladım, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım; savunma için şarkı söyleyeceksem sakinliğe, havaya ihtiyacım vardı.

Ama şarkı söylemeye gerek yoktu, çünkü kuzgunun beni neye götürdüğünü şimdi görüyordum. Yerdeki bir yığına doğru zıplıyor, büyük kıvrımlı gagasıyla tıklıyor ve ürkütücü bir şekilde *yardım* kelimesine benzeyen garip, tiz çığlıklar atıyordu.

Yığın inledi, dönmeye çabaladı ve koyu renk saçlarla çerçevelenmiş güzel, solgun bir yüz göründü. Boynu ve kolu kanla simsiyah parlıyordu.

Midem bulandı. *Talan.*

Aceleyle yanına çömeldim, kuzgun dirseğimin dibinde acınası bir şekilde zıplıyordu. *Yardım edin, yardım edin.*

"Talan, kıpırdama." Paltosuna dokunduğumda ellerim ıslandı. "Aman Tanrım. Ne oldu? Lütfen, kımıldamayın. Gemma'yı getireceğim, Madam Moreen."

Ama ben ayağa kalkamadan kolumu yakaladı ve beni geri çekti. Loş ışıktaki boynundaki tendonlar, bilincini kaybetmemek için harcadığı korkunç çabayla gerilmişti. Alnındaki taç izleri belli belirsiz parlıyordu.

"Buldum," diye fısıldadı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Moonhollow'u buldum."

Bölüm 22

Eve koştum, Gemma'yı uyandırdım ve ne bulduğumu hemen ona anlattım. Gecenin bir yarısı neden arazide dolaştığımı merak ettiyse de sormadı. Hemen Gilroy ve Madam Moreen'i çağırmaya koştı.

Babam panik içinde evin içinde takırdayıp durduğumu duymuş olmalı. Uyku tişörtünün üzerine giydiği kıyafetlerle odasından çıktı; ceket, pantolon ve botlar. Görünüşü beni hazırlıksız yakaladı; dinlenmiş ve temiz görünüyordu. Kahverengi *gözleri* -benim gözlerim- berrak ve keskindi.

Onu gördüğümde göğsümde bir umut çırpındı. O kadar kendinde görünüyordu ki, sabah odasında bana bağırان ve bardağını fırlatan sarhoş, sendeleyen adamdan o kadar farklıydı ki. Ama bu duyguya karşı kendimi zorladım, yüzümü sakın tuttum. Ne kadar istesem de -tüm hatalarına rağmen onu ne kadar sevsem de- artık ona güvenemezdim.

O anda, Ryder'ın umutsuz yüzünün anısı kalbime yeni kazınmışken, kimseye, belki de en çok kendime güvenemeyeceğimi hissettim.

"Talan?" Babam sessizce sordu.

Başımı salladım ve koridorda ilerlerken ona katıldım. "Çok kötü yaralanmış. Gemma Madam Moreen'e gitti. Sadece bunun yeterli olacağını umabilirim. Yaralarına iyi bakamadım."

"Madam Moreen tanıdığım en iyi Meshedilmiş şifacılardan biridir. Yaraları ne olursa olsun onu kurtaracaktır." Babam öyle bir güvenle konuşuyor ve biz aşağıya doğru aceleyle inerken öyle akıcı bir zarafetle hareket ediyordu ki

İçimdeki hevesli çocuk kalbi mutlulukla sıçradı. Babam ne yapacağını biliyordu; babam her şeyi yoluna koyacaktı. Ama dönüştüğüm kadın şüpheciydi. Kısa bir süre için, her zaman bu iki parçam arasında bölünmüş hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Her zaman bir çatışma, bir çelişki yarattığı mı olacaktım?

"Ne söyledi?" Babam sordu. "Haber getirdi mi?"

"Moonhollow'u bulduğunu söylüyor," dedim ona biraz tereddütle. "Bayılmadan önce söylediği tek şey buydu."

Babam başını salladı. Hiç şaşırmamış görünüyordu, demek ki Gemma ona Yvaine'den ve harpy Nerys'ten öğrendiklerimizin bir kısmını anlatmış olmalıydı. Sevinmeli miydim yoksa kızmalı mıydım emin değildim.

"Eğer bu doğruysa, hızlı hareket etmemiz gerekecek," dedi. "Bir şey onu buraya kadar takip etmiş olabilir. Moonhollow'a giden yol biz oraya gitmeye fırsat bulamadan değişebilir ya da kayabilir."

"Talan bizim için bir tehlike olmadığından emin olmasaydı buraya gelmezdi," diye ısrar ettim.

"Bundan emin olamayız. İblisler bile ağır yaralandıklarında mantıklarını kaybedebilirler."

Merdivenlerin dibinde, babam elini koluma atarak beni durdurdu. Tutuşu nazik olmasına rağmen, yine de temastan irkildim. Hemen bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Bana tam olarak bakmadı ama yüzündeki pişmanlığı gördüm. İki benliğim hâlâ savaşıyordu; biri acıma duygusuyla dolu, diğeri öfkeyle alevlenmişti. Biri Ryder'a dönmek için yanıp tutuşuyor, diğeri onu bir daha göreceğim için dehşete düşüyordu.

"Bay Carbreigh ve ekibini uyandırmalıyım," dedi Peder sessizce, "tetikte olmalarını söyle." Giriş holünden herkesin toplandığı sabah odasına bir göz attı. "Birazdan döneceğim."

Sonra ceketini şaklatarak ön kapıdan çıktı.

Gürültü bazı hizmetçileri uyandırmıştı -Gemma'nın hizmetçisi Lillanne, benim hizmetçim Hetty ve gözleri faltaşı gibi açılmış iki mutfak hizmetçisi- ama Gilroy sert sesiyle tartışmaya yer bırakmadan onları uzaklaştırdı. Aceleyle yanlarından geçip sabah odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Talan, birinin odanın ortasına sürüklediği geniş bir masanın üzerinde yatıyordu - muhtemelen Madam Moreen'in hemşiresiydi. Bili de onun oğluydu, Madam Moreen'in çocukluğundan beri dizinin dibinde eğittiği, hızlı elleri ve demir gibi bir midesi olan genç bir adamdı. Madam Moreen'in kendisi kadar etkileyici olmasa da hızlı ve becerikliydi. İnce ama sağlam bir kadındı, cilalı meşe gibi pürüzsüz kahverengi bir teni ve kesilmiş cam gibi sert ve berrak gözleri vardı. Kendimi bildim bileli ailemle birlikteydi ve onu gördüğüme hiç o anki kadar sevinmemiştim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. Ütülenmiş beyaz geceliği çoktan Talan'ın kanıyla kaplanmıştı. "Güzel, onu tutmaya yardım edebilirsiniz leydim. Onu dikmeden önce enfekte olmuş eti kesmem gerekecek."

Hemen itaat ettim, Talan'ın bedeni görüldüğünde midem bulandı. Giysileri çıkarılmıştı ama Madam Moreen alt yarısının üzerine bir çarşaf atmıştı; çarşaf çoktan kana bulanmıştı. Yaralar düşündüğümünden de kötüydü: göğsünde ve karnında büyük yaralar vardı, bazıları yanlarından aşağıya doğru iniyordu. Bir şey onu parçalamış ve şerit halinde bırakmıştı. Ve daha da kötüsü, yaraların kenarları çürük gibi hastalıklı mor-yeşil bir renkteydi ve bu renk büyüyor, yayılıyordu. *Enfekte et*, demişti Madam Moreen. Midem kazındı. *Neyle enfekte olmuştu?*

"Her şey yolunda sevgilim," diyordu Gemma, sesi son derece sakindi ama yüzündeki korkuyu, gözlerinin yaşlarla nasıl parladığını gördüm. Adamın sol kolunu sıkıca tutuyordu. "Madam Moreen Gallinor'daki en iyi şifacıdır, kraliçenin şifacılarından bile daha iyidir. Sabah olmadan seni iyileştirecektir. Ve ben buradayım, tam yanıdayım ve seni seviyorum, Talan. Beni duyuyor musun? Seni seviyorum."

Belli ki acı içinde ona baktı, nefesi kesilmişti. "Gemma," diye boğuk bir ses çıkardı. Göz kapakları çırpınarak kapanmaya başladı. "Gemma?"

"Buradayım aşkım, tam buradayım." Gemma telaşla başını kaldırdı. "Hanımefendi?"

"Çok kan kaybetti leydim. gitmesi kaçınılmaz. Bili, hazır mısın?"

Oğlu, yakındaki bir divanın üzerine özenle dizilmiş aletler arasından ince bir bıçak aldı. Keskin kokulu bir sıvıyla dolu şişeyi açtı ve bıçağı ıslattı. Havayı yanık gibi bir koku doldurdu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum; bıçak temizlenmişti. Artık Madam Moreen kesmeye başlayabilirdi.

"?" dedi bana keskin bir bakış atarak. "Sağ kolu lütfen. Bizimle savaşıacak."

Hemen itaat ettim, Talan'ın sağ üst kolunu kavradım ve sıkıca tuttum, umarım kavramam acısını artırmıyordu.

Madam Moreen sanki isteksizliğimi sezmiş gibi, "Ona zarar vermek konusunda endişelenmeyin. Önemli olan zehri çıkarmak."

Bir anda kraliçenin balosunu hatırladım. Talan'ın içinde her ne varsa, o gece bana zarar veren zehirden çok daha kötü görünüyordu ve kesinlikle çok daha fazlası vardı. Göğsüm acımayla, dehşetle sızladı ve hiç düşünmeden, zihnimin müzik kataloğunda yaşayan binlerce ninniden biri olan neşeli bir melodi söylemeye başladım. Ankaret bana, *savaşta keder ya da dehşete yer olmadığını* söylemişti. Ravenswood'daki ağaçların arasından ona doğru koştuğumu, ateşinden kaçtığımı, savaş ilahimi söylerken tekrar tekrar tek bir şey düşündüğümü, müziğimin kelimeyi bir bıçağa odakladığını düşündüm: *Dur.*

Hatırladıkça gözlerim yanıyordu. Çok geçmeden Ryder'la birlikte kurduğumuz yeni ve değerli dünya, onun itiraflarının ve benim çılgınca, tüküren öfkemin ağırlığı altında paramparça olmuştu. Ve orada, sabah odasında, sesimde bir şarkı, boğazıma düğümlenmiş dehşet ve kalbim parçalanırken, onu yeniden inşa etmem imkânsız görünüyordu.

Sonra Madam Moreen kesmeye, enfekte olmuş etten koyu renkli şeritler oymaya başladı. Sanki canlıymışlar gibi, sanki içlerinde yuva yapan kötü bir şey varmış gibi acayip bir şekilde kıpırdandılar. Onları Bili'nin uzattığı paçavraların üzerine bıraktı. Bili aceleyle kükreyen ateşe doğru koştu ve karanlık demetleri alevlerin içine attı. Yandıkça ocaktan korkunç ıglıklar yükseliyordu.

Hasta olmamak için çok mücadele ettim ve havayı dolduran pis kokuyu içime çekerek kendimi şarkı söylemeye devam etmeye zorladım. Notaları yuvarlak ve tatlı tuttum, sözcükleri hafiflettim, bahar yağmurunu ve sağlam dağları, kenetlenmiş elleri ve serin esintileri düşündüm. Hassas şeyler, güçlü şeyler, iyileşme, direnç ve kırılmayı reddetme imgeleri. Her bir imgeyi notalara dökmeye ve müziği her bir cümlemin etrafında sanki konuşuluyormuş gibi şekillendirmeye çalıştım.

-Sert ama nazik ve sarsılmaz. Böylesine aralıksız bir şekilde odaklanmak tüm bedenimin çabayla ağırmasına neden oldu. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu ve yorgun zihnim giderek artan bir isteksizlikle itaat ediyordu.

Bunu uygulamalısın. Ankaret'in sözleri zihnimde belli belirsiz bir fısıltı olarak geri döndü. Çok uzun süre boşta kalmasına izin verdin. Sana hatırlatmak zorundaydı.

Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bu bir saldırıydı - sıcaklık, Talan'ın ıglıklarındaki acı, on dört yaşındaki halimin ilk halk konserini vermek için mutlu bir şekilde oturduğu ve müziğinin yakında ortaya çıkaracağı şiddetli sahneden hiçbir şey bilmediği anısı. Sadece saatler önce Ryder'a kendimi açmış olduğumu bilmenin utancı, onunla ne kadar zalimce konuştuğumu hatırlamanın içimde yarattığı utanç. Beni sevdiğine, onu böylesine korkunç şeylerle suçladıktan sonra bile beni sevmeye devam edeceğine dair umutsuz umut... Tüm bu korkunç düşünceler göğsümde kaya gibi oturuyordu. Ryder'ı şimdi kaybedecek miydim? İstemeli miydim?

Yüzümü sildim, çenemi düzelttim ve nefesime konsantre oldum. *Savaşta keder ya da dehşete yer yoktur.* Talan'ın kolunu yeniden kavradım ve Gemma'nın kederli yüzüne baktım. Şarkı söylemeye devam ettim.

Şarkım havadayken, Talan'ın çığlıkları yumuşadı ve yüzündeki gerginlik biraz daha az belirgin hale geldi, ama hala kıvranıyordu, tüm vücudu Madam Moreen'in parlayan gümüş bıçağından uzaklaşmak için savaşıyordu. Ona baktım ve çalışırken alnından aşağı damlayan teri gördüm. Ocaktaki ateş çok büyüktü, ısısı bunaltıcıydı ama bundan memnundum.

Sonunda enfekte olmuş etin son parçasını da kesti ve Bili onu tiksintiyle ateşe attı. Bir saat geçmişti, belki de iki. Tüm zaman duygumu kaybetmişim.

"Onu biraz rahat bırakabilirsiniz," diye talimat verdi Madam Moreen. Oğlu temiz bir bezle onun alnını sildi. "Artık bizimle savaşmaya devam edecek enerjisi kalmadı. Ama leydim, şarkı söylemeye devam etmeniz bir sakıncası var mı?" Bana acımasız bir gülümseme verdi. "Beni rahatlattığını fark ettim."

Ben de öyle yaptım, Madam Moreen ve Bili şişeleri, merhemleri, bandajları ve iğneleriyle çalışırken şarkının basit ritminde kayboldum. Talan sessiz bir acı içinde inerken, tüm yaralarını yıkadılar ve ilaçlarla doldurdular, onu sıkıca sargı bezlerine sardılar. İşlerini bitirdiklerinde, her kanlı bezi temiz bir çarşafa, sonra bir diğerine sarıp hepsini sıkıca bağladılar. Ancak o zaman şarkı söylemeyi bıraktım. Bulabildiğim ilk sandalyeye ağır ağır oturdum.

Madam Moreen oğluna, "Bunları öp yığınınına götür ve hepsini yak," dedi. "Her bir parçasını."

Bili ciddiyle başını salladı ve aceleyle açık kapıdan içeri girdi. Babam orada duruyordu, giriş salonundan yeni gelmişti. Bir an durdu.

-kokudan ürkmüştü şüphesiz- ve sonra kendini toparlayıp içeri girdi, Ryder da hemen peşindeydi.

Ne kadar yorgun olursam olayım, onu görmek beni hâlâ şok etmeyi başarıyordu. Tipik siyah ve gece mavisi seyahat kıyafetleri giymişti - ceket, pantolon, uzun çizmeler - ve kemerinde yaylı tüfeğı ve bıçakları vardı. Onun

Koyu renk saçları sıkı bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı; gözleri keskin, acı bakla gibiydi. Dövüşmeye hazırdı.

Sadece gözlerimiz buluştuğunda korkutucu ifadesi değişti. Orada gördüğüm duyguyu okuyamadım. Pişmanlık mı? Özür mü? Meydan okuma mı? Masanın etrafından dolaşarak Gemma'nın yanına gittim ve oturmasına yardım ettim. Titriyordu, kül rengi olmuştu, elleri Talan'ın kanıyla kıpkırmızıydı.

"Biri su getirebilir mi?" Sertçe sordum. Ve tabii ki bunu yapan Ryder oldu, ben daha sorumu bitirmeden dolu bir bardak sundu. Ona dik dik baktım, bardağı ondan aldım ve başka tarafa baktım. Gemma'nın içmesine yardım ettim, kalbim küt küt atıyordu. İki benliğim bir kez daha savaşmaya başladı. Biri öfkeli, diğeri acılı. Biri öfkesinde kararlı, diğeri ona gitmeyi arzuluyor.

"Carbreigh ve ekibi , devriye geziyorlar," dedi babam, "ve Lord Bask'ı getirdim çünkü Talan'ın bize getirdiği bilgileri duymak için burada olması gerektiğini düşündüm. Ve çünkü" -bana temkinli ve biraz da umutlu baktı- "onun varlığının güven verici olabileceğini düşündüm."

Buna nasıl cevap vereceğimi, bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Giysileri kuruydu; Ivyhill'e bizim yeşil yolumuzu değil, Bask'larinkini kullanarak dönmüş olmalıydılar, bu da Ryder'ın babama yer konusunda güvenmeye karar verdiği anlamına geliyordu. Bunun beni etkileyeceğini mi umuyordu? Beni yumuşatacağını mı? Bir de beni mutlu edeceğini düşündüğü şeyi yapmak için çırpınan çileden çıkarıcı babam vardı. Yanılmıyordu, tamamen değil, ama ne dememi bekliyordu? Teşekkür etmemi mi? Şimdi aramızdaki her şey düzeldi mi?

Bir yanım bunu söylemeyi arzulasa da, bu içgüdüye karşı savaştım. Böyle bir huzuru ne kadar umutsuzca arzulasam da, tek bir beceriksiz nezaket affedilmeyi hak etmek için yeterli değildi.

Ryder garip sessizliği bozarak, "Çabuk hareket etmeliyiz," dedi. "Eğer Talan bize Moonhollow'u nasıl bulduğunu anlatabilirse-"

"Kesinlikle olmaz," dedi Madam Moreen kesin bir ifadeyle. "Dinlenmesi ve benim yakın gözetimim altında kalması gerekiyor. İblisleri tedavi etmeye alışık değilim. Vücudu ilaca ters tepki verebilir, özellikle de aşırı stres yaşarsa. Ve tüm bunların yanı sıra, ona neyin saldırdığını bile bilmiyorum."

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Talan. Masanın üzerinde kıpırdandı, göz kapakları çırpınarak açıldı. "Konuşabilirim. Ryder haklı. Bu çok önemli. Ve Madam Moreen kalmalı. Beni neyin yakaladığını duymalı..."

Gemma hemen onun yanına gitti. "Sevgilim, bunu yapmak zorunda değilsin."

"biliyorsun." Ona zayıfça gülümsedi. "Benim vahşi kediciğim. Endişelenmeyin. Tüm bunlar olduğundan daha kötü görünüyor."

Hiçbirimiz buna inanmadık ama Gemma itiraz etmedi. Eğilip onun alnından öptü ve nemli saçlarını düzeltti. "Tamam." Sonra mavi gözleri parlayarak babama ve Ryder'a baktı. "Ama onu çok zorlamaya başladığınız an, buna bir son vereceğim."

"Ben de yardım edeceğim," diye ekledi Madam Moreen sinirli bir şekilde.

"Marrowgate yakınlarında, Caiathos Omurgası'nın ötesinde bir fırtınaya yakalandım," diye başladı Talan, sesi zayıf ama kararlıydı. "Ormanda büyük bir yangının -belki de bir Sis Yangını'nın- çıktığına dair duyduğum bir söylentinin ve onu durdurmayı başaran güçlü bir elementalin peşindeydim. Acaba..." Durakladı, bana ve Ryder'a baktı. Ne söylemek istediğinden şüphelenmiştim; bir Sis Ateşi'ni söndürebilecek kadar yetenekli olan bu güçlü elementalin yeniden doğmuş başka bir tanrı olup olmadığını merak etmişti. Belki de Caiathos'un kendisi, tıpkı Kerezen'in şimdi Philippa'nın bedeninde yaşadığı gibi bir insan bedeninde yaşıyordu.

"Şey," diye devam etti Talan, "fırtına bazen olduğu gibi hızla geldi ve bu seferki özellikle şiddetliydi. Rüzgârda ve karanlıkta yolumu kaybettim ve sonra bir patika gördüğümü sandım. Ormanın içinden geçen bir yol gibi ay ışığının parıltısı."

Odanın köşesindeki minderli tünekte, kırık kanadı bağlı bir şekilde asil bir öfkeyle oturan kuzgununa baktı. Bıraktı

tek bir çapraz cıvıltı.

"Ianto beni durdurmaya çalıştı," diye devam etti Talan sevecen bir gülümsemeyle. "Salarımndan ve kollarımndan çekiştirdi, yüzüme doğru utı ama ay ışığı beni çağırıyor. Gittikçe daha da parlaklaşıyordu, o uğultulu fırtınada öyle hoş bir manzaraydı ki. Onu takip etmek zorundaydım. Tabii şimdi anlıyorum ki beni bir tür büyülu cazibeyle kendine çekiyordu. Onu takip etmemi *istiyordu* ve ben de karşı koyamadım. Ve aniden oradaydım, tıpkı gözünüzün ucuyla bir şey gördüğünüzde bundan emin olursunuz ve sonra dönersiniz ve o şey hemen . Benim için de bu kadar hızlı oldu, sadece görüş alanımın kenarında titreşen şekli bulmak için döndüğümde, kaybolmadı. Bir şehre dönüştü."

Nefesini toparlamak için durakladı. Gemma onun elini kendi elinin içine aldı. "Talan, lütfen, her şey yolunda," dedi. "Dinlenebilirsin. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Yüksek kafeslerden sarkan bahçeler vardı. Yayılan bir şehir -ya da ilk başta öyle görünüyordu. Attığım her adımda büyüklüğü hakkındaki algım değişti; başkent kadar büyüktü, sonra sadece hareketli bir köy oldu. En azından kılık değiştirecek kadar aklım vardı ve bunu yapmak güvenli görüldüğü sürece keşfetmeye ve gözlemlemeye karar verdim. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, ay parlak ve büyüktü. Ve bir saray vardı... ufukta bir saray, ve sonra aniden basamaklarındaydım, ve bir sonraki an yine uzaktaydı, bir dağın uzak gölgesi gibi. Sonra Ianto... bir şey hissetti. Ne olduğunu bilmiyorum, ama aniden benimle savaşmaya çalışmayı bıraktı ve bir atış gibi gitti. Onu takip ettim. Düşündüm ki..."

Yüzünü buruşturarak Ryder'a baktı. "Belki Alastrina'yı hissetmiştir diye düşündüm. İkiniz tarafından büyütlmüş kuzgunlarınızdan biri... Vahşi büyüünüz onun damarlarında dolaşıyor. Bu mümkün, değil mi?"

Ryder bir kez başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Acaba başka biri onun sert duruşunun ve sert bakışlarının ardında parlayan dehşet dolu umudu görebiliyor muydu?

Gözlerimi. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve parmaklarıma baktım. Ona gitmeyecektim. *Gitmeyecektim.*

"Onu takip ettim... Tanrılar, tarif bile edemiyorum. Beyaz taştan bir şehir, hepsi ay ışığında sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyor. Kapıları ya da pencereleri olmayan büyük evler, sadece gece havasına açılan esinti yolları ve gezinti yerleri. Her yerde müzik, sokaklardan bal ve mücevher akıyordu, ya da belki de... bilmiyorum, belki de kandı. Yer sürekli değişiyordu. Ne zaman doğru baksam, yüzeyi titriyor ve değişiyor, sonra tekrar kendine geliyordu. Herkes dans ediyordu... kükreyen yaratıklarla dolu büyük salonlar... çukurlarda birbirleriyle savaşıyor insanlar..."

Gözleri kapandı, yüzü acıyla buruştu.

Yvaine'in sözleri zihnimde uğursuzca fısıldadı. *Gündüz ay, gece ateş. Gel ve dans et. Savaşmaya çalışma. Gölgeleğin güzelliği, cıvıltılı güneş ışığı. Gözcüler için dön, onların eğlenceleri çok parlak.*

"Hangi yaratıkları gördün?" Babam sordu. "Eski yaratıklar mı? Ve insanlar onların tutsakları mıydı?"

Talan zayıfça başını salladı. "Evet, öyle görünüyordu ve sonra... beni buldular. Onlardan bir klan. Eski aile dostları."

Sonunda sesi karardı.

"Bir iblis klanı mı?" Gemma fısıldadı.

"Kokumu aldılar. Nasıl oldu bilmiyorum. Chimaera'ları üzerime saldırdılar, üç tanesi çatılardan aşağı atladı. Bana korkunç şeyler bağırıyorlar, derime kırbaç gibi inen küfürler. *İnsan sikici* dediler. *Kan haini.*"

Babam elleri öfkeli yumruklar halinde uzaklara baktı. Gemma'ya bakmaya cesaret edemedim.

"İanto bana geri döndü, ay ışığının aydınlattığı yolda bana rehberlik etti. Yalnız değildi." Talan'ın sesi şimdi daha zayıf geliyordu, kelimeleri daha az netti. O artık

Uyanık kalmak ve bize anlatabildiği her şeyi anlatmak için büyük bir mücadele veriyordu. "Başkaları da vardı; kuşlar, yaratıklar, orman canavarları. Chimaera ile savaştılar. Onlar... onlar bana yardım ediyorlardı. Bana çıkış yolunu gösteriyorlardı. İblisler- tanrılar, çok güzellerdi, dalgalar gibi parlıyorlardı, hepsi kedi gibi zarifti. Bana yardım eden yaratıkları vurdular. Etrafıma düştüler ve ben onlara takıldım. Birisi bana yardım etmelerine yardım ediyor olmalıydı. Bunun başka nasıl olabileceğine akıl sır erdiremiyorum. Vahşi birileri onlara beni oradan çıkarmaları için talimat veriyordu..."

Talan kuru dudaklarını ıslattı. Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü; ocaktaki ateş bile sönmeye başlamıştı.

"Ama yolu bulamadan chimaera'lardan biri beni yakaladı. Artık kendimi gizleyemiyordum. Beni takip eden iblisler bunu yapmamı engellemek için bir tür büyü yapıyor olmalıydı. Canavarın yüzünü, giydiği kıyafetleri bile göremiyordum. Pençeleri beni parçaladı ve Ianto'yu dümdüz etti. Pençelerinde ve dişlerinde zehir vardı. Acı..." Ürperdi. "Damarlarımda yıldırım var. Sanırım iblislerin oklarından biri yanlışlıkla onu yakaladı. Görünüşe göre peşimden chimaera göndermek onlar için yeterli olmamış. Öldüğümünden emin olmak istemişler. Canavar kükreyerek geri çekildi. Eğer bu olmasaydı, sanırım beni öldürebilirdi. Ay ışığındaki yol çok uzakta değildi. Görüş alanımın kenarında parıldadığını görebiliyordum. Ianto'yu kucağıma aldım ve ona doğru süründüm. Süründüm, süründüm sonra... Buradaydım."

"Burada," diye tekrarladı Ryder gergin bir şekilde. "Farrin'in seni çit labirentinde bulduğu yeri mi kastediyorsun?"

Talan gözlerini başını salladı.

Korkudan donakalmıştı. "Ama yol seni buraya getireceğini nereden biliyordu?" Başını yorgunca salladı, artık konuşamıyordu.

"Tarif ettiği yol gibi güçlü bir büyü yapısı onun düşüncelerini okuyabilirdi," diye önerdi Peder, "en azından

onu gitmek istediği yere g6t6r."

Gemma sessizce, "Belki de bunun nerede olacağını merak ediyordu," dedi. "Birinin açıkça yardım etmek istediği bir iblis mi? Yol -ya da onu yapan her kimse- bu konuda daha fazla bilgi edinmek istemiş olabilir."

Babam harekete geçti. "Gilroy?" diye bağırdı.

Bir dakika sonra uşağımız odaya girdi. Uyku takkesi ve sabahlığıyla çok sevgili, çok savunmasız g6r6n6yordu. Her şey aniden 6yle hissettirdi, sanki evin t6m cephesi, içinde sinmiş kırılğan insanları ortaya çıkarmak için yıkılmıştı.

Gilroy odanın durumuna şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Evet, lordum?" dedi yumuşak bir sesle.

"Herkesi uyandırın ve silahlandırın," dedi babam. "Carbreigh'in ekibi zaten arazide devriye geziyor ama ev halkının da alarma geçmesini istiyorum. Vardiyalar d6zenleyin, her pencere ve kapıya personel yerleştirin. Senin ve Bayan Seffwyck'in kararlarına g6veniyorum. Yakında Fairhaven'a doğru yola çıkacağım ve ayrılmadan 6nce gelip sizi bulacağım, size daha fazla talimat vereceğim."

Gilroy'un g6zleri bunun 6zerine biraz b6y6d6 ama "Emredersiniz lordum," diye cevap vermeden 6nce sadece bir an durakladı ve aceleyle odadan ıktı.

"Fairhaven?" Ben sordum.

Baba başını salladı. "Kraliyet Meclisi'nin ve kraliçenin neler olduğunu bilmesi gerekiyor. Moonhollow hakkında her şeyi bilmek ve Yukarı ve Aşağı Orduları istila için hazırlamak isteyeceklerdir. Kaırılmaların ardından herkes dağıldığı için b6yle alayları bir araya getirmek zaman alacaktır. Farrin," diye ekledi, "Rosewarren'e gidip M6d6r'den yardım isteyeceksin. G6ller ordularla g6lerini birleştirmeye hazır olmalı. O konumlardan koordine edeceğiz. M6d6r'6n kraliçeyle doğrudan manastırdan iletişim kurabileceğine ř6phe yok."

Protesto etmek için ağzımı açtım -bu çok hızlı, çok aceleyle oluyordu. Bir *işgal* miydi? Ama babam ben konuşamadan s6z6m6 kesti.

"Bunun aşırı göründüğünü biliyorum," dedi, "ama şansımızı kaybetmeden önce hemen harekete . Talan," diye devam etti, "bana ay ışığı yolunu ilk gördüğünde tam olarak nerede olduğunu anlat. O anda tam olarak ne düşünüyordun? Havanın sıcaklığı nasıldı? Kayda değer bir yer işareti var mıydı? Yolu bulmadan hemen önce herhangi bir büyüün yakınında mıydın?"

Talan gözlerini araladı, yüzü korkunç derecede solgundu. "Ateş ve çiçek kokusu aldım. Yağmur kokusu aldım. Dilimde tarçın vardı. Deniz kükredi ve kükredi."

"Yani bir sahil şeridine yakın mıydınız? Ama Marrowgate yakınlarında olduğunuzu söylemişsiniz." Babam sabırsızlıkla Madam Moreen'e baktı. "Sayıklıyor mu?"

Madam Moreen kaşlarını kaldırdı. "Elbette öyle lordum. Daha yeni yarım kilo zehirli deri kesildi ve Tanrı bilir ne kadar kan kaybetti."

"Illaria'yı çağıracağım," dedi Gemma çabucak. "Talan sayıklıyor ama aynı zamanda bir iblis. Zihni güçlü. Bunların bazıları gerçekten değerli bilgiler olabilir ve kokular ve tatlarla ilgili anlamsız şeyleri deşifre edebilecek biri varsa o da odur."

Babam mutsuz görünüyordu ama Talan'ı daha fazla zorlamadı. Başını kaldırıp bana baktı. "Rosewarren'e mi gideceksin?"

"Ve onlara ne söyleyeceksin?" Dedim ki. "Bir istiladan söz ediyorsunuz ama henüz kimseyi nereye göndereceğimizi bilmiyoruz."

"Onlara hazır olmalarını söyle. Askerlerini seferber etsinler, görev yerlerinden geri getirsinler. Güçlerimizi toparlamak zaman alacak ve umarım o zamana kadar Talan onları nereye göndereceğimizi söyleyecek kadar iyileşmiş olur."

Onların askerleri. Sanki Gül Tarikatı kızını saflarına dahil etmemiş gibi. Ama onunla tartışamazdım. Bunlar babamın güçlü yanlarıydı; savaş becerisi, stratejik zekâsı, hızlı hareket etme yeteneği. Ve haklıydı da. Ülke zaten yaralıydı, halkı korkmuş ve yas tutuyordu.

ve dağıldılar. Eski Ülke'de bir yerlerde saklı gizli bir şehir olan Moonhollow gibi bir yeri istila edecek kadar güçlü kuvvetler toplamak zaman alacaktı ve her geçen an işler değişebilirdi. Ay ışığı yolu ortadan kaybolabilir, sonsuza dek erişimimizi engelleyebilir ya da daha kötüsü, Kilraith arkasında kendi ordusuyla bu yoldan aşağı inebilir.

Aceleyle odama çıkıp hızlı ve sıcak bir şekilde giyindim, hoşnutsuz Osmund'a bir öpücük verdim, Ankaret'in tüyünü korsajıma yerleştirdim ve aşağıya koştum. Ryder silahlı ve hazır bir şekilde kapıda beni bekliyordu. Kendimi olabildiğince yukarı çektim, yüz ifademi düz tuttum. *O kadar belli oluyor muyum?* İlk kez dövüştüğümüzde ona sormuştum. *Bana göre öylesin,* diye cevap vermişti.

"Sanırım benimle gelmek istiyorsun," dedim, ikinci bir bakış atmadan yanından geçip giderken. Eşiği geçerken kolum onunkine sürtündü; aramızdaki mesafeyi kapatma dürtüsüne karşı çok mücadele ettim.

Beni takip etti, sinsi ve sessiz. "Eğer izin verirsiniz, bunu yapmak isterim. Eğer oturup beklersem delireceğim." Bir an sessiz kaldı, sonra dedi ki, "Sence Trina olabilir mi? Talan'a yardım etmek için o hayvanları vahşileştirmiş olabilir mi?"

Sesindeki temkinli umut beni çatlatmakla tehdit ediyordu. Bu duyguya karşı kendimi destekledim ve sesim keskin ve kaba çıktı. "Bunu nereden bilebilirim ki?"

Kabalığımdan dolayı beni azarlamadı. Onun yerine yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm Farrin. Bunu kabul etmek zorunda olmadığınızı biliyorum ama yine de söyleyeceğim, güvenini kırdım. Ve sana söz veriyorum, içimdeki her şeyle, her şeyimle, seni müziğin için değil, cesaretin, gücün ve etrafındaki herkesi bu kadar şiddetle önemsedğin için seviyorum."

Sert sesi titreyerek kalbimi bir kez daha kırdı ama ben yine de hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek ne vardı ki? Her şey hâlâ çok yeni, çok bunaltıcıydı. -O sessiz, rahat odada birlikte hareket eden çıplak bedenlerimiz; o an yaşadığımız şok

Gerçekte kim olduğunu, ne yaptığını anladım. Parlayan çocuğu merak ettiğim, hatta ona *özlem* duyduğum onca yılı düşününce yanaklarım yandı. Bu asla çözemeyeceğimi düşündüğüm bir gizemdi ve Ryder tüm bu süre boyunca gerçeği biliyordu. Ve Tanrılar aşkına, Ravenswood ağaçlarının arasında ona bağırırken yüzünde beliren yıkılmış ifadeyi nasıl unutabilirdim ki? Bir çocuk olarak beni kurtarmak için her şeyi riske atmıştı ve ben de bu iyiliğine tüm dikenlerimi ona tükürerek karşılık vermiştim. Yani beni kurtarmıştı ve bana söylememişti. Yıllarca müziğimi sevmiş ve bu sayede bana aşık olmuştu. Bunlar gerçekten o kadar korkunç şeyler miydi? Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapmaz ve hissetmez miydim?

Yorgunluk üzerime bir örtü gibi çöktü. Onu tanımadan önce her şey daha kolaydı, yalnızken en kötü ruh hallerimi kimseye yansıtmadan yaşıyordum. Ryder kesinlikle bunları hak etmiyordu. Rosewarren'e vardığımızda, en azından bir ya da iki saat dinlenmem gerekecekti. Zihnim bulanık, düşüncelerim dağınıktı. Belki uyku bu korkunç ağrının en azından bir kısmını yok ederdi.

"Ben gittikten sonra Ankaret ne yaptı?" Söylemeyi başardım. Neredeyse çit labirentine varmıştık, Rosewarren'e giden yeşil yol sessizce içeride çalkalanıyordu.

"Senden kısa bir süre sonra ayrıldı," diye cevap verdi. "Bana söyledi..." Tereddüt etti. "Bana üzgün olduğunu söyledi."

"Ben değilim. Bana gerçeği söylediği için mutluyum. Birinin bunu yapmasına sevindim. Artık olayların gerçek yüzünü biliyorum." Ben bile kendime inanamıyordum; sesim gecenin sessiz havasında kırılgan ve yorgundu.

Çalı labirentinin içine daldım, yanım ağrıyordu. Çok hızlı yürüyordum; bacaklarım titriyordu. Ama topuklarımın yeri kazması ve yumruklarımın havayı yumruklayarak beni ileriye doğru itmesi hoşuma gidiyordu. Labirentin dolambaçlı yolunu takip ettim, sarmaşıklarla dolu çardağın altından geçtim. Çitlerde hafif bir eğim vardı ve burada tanıdık, hevesli bir büyü beni kendine çekiyordu. Başka biri olsa, burası sadece tertemiz bir çit gibi görünürdü.

bakımlı alılar. Arkama bakmadan yeşil yola adım attım. Ryder beni takip ederdi ya da etmezdi. Neden umurumda olsun ki? Görevim her iki şekilde de aynıydı.

Ama bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladım. Rosewarren'e gitmek için bu yeşil yolu birçok kez kullanmıştım. Akıcı, kolay bir geişti, tembel bir nehirde sırtüstü yüzmek gibiydi ve sadece sekiz saniye içinde beni her zaman Rosewarren'in arazisine, çınlayan kar çiçeklerinin perdesinin arkasına nazikçe bırakırdı.

Ancak bu kez geçiş keskin, sarsıcı ve çok kısaydı. Bir göz kırpma, bir kalp atışı ve beni dışarı fırlattı. Kabaca yere düştüm ve dizimi çarptım. Ryder hemen çıktı ve hafif acılı bir homurtuyla yere çarptı.

Karmakarışık, dikenli bir çalılığın içindeydik. Dikenlerin batmasıyla irkildim ve dalların arasından dikkatlice baktım. Gördüğüm şey Rosewarren değıldi; Ivyhill'den sadece birkaç kilometre uzaklıktaki Derryndell kasabasıydı. Gece sessizdi, kasaba uykudaydı ama birkaç pencere yumuşak sarı bir ışıkla parlıyordu. Tepede gök gürledi. Bir şimşek çakması, gökyüzünde doğıya doğıru uzanan siyah fırtına bulutlarını aydınlattı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Belki de Talan Moonhollow'dan kötü bir büyü getirmiştir," dedi Ryder, "ya da Mhorghast, ya da o lanet yerin adı her neyse. Yeşil yola bulaşmış olabilir."

"Ya da Middlemist'e -ve Yvaine'e- musallat olan hastalık her neyse, diğerk büyülü yapıları da bozmaya başladı."

Homurdandı. "Rahatlaticı bir düşünce. Ivyhill'den ne kadar uzaktayız?" "Beş mil kadar."

"Fırtına daha da kötüleşmeden geri dönmeliyiz. Yeşil yol bir dahaki sefere işe yarayabilir ve Rosewarren'e giden en hızlı yol. Belki de bu sadece anlık bir sapmadır."

Ama sadece yarım yamalak dinliyordum, doğuya doğru uzanan kara bulutların oluşturduğu çizgi dikkatimi dağıtmıştı - neredeyse kara bir yol ya da gölgeli bir orman patıkası gibi. Gördüğümde ürperdim, kalbim hızla çarpıyordu. Sanki içimde bir şalter atmış, vücudumun mekanizmasını bir durumdan diğerine -dikkatten hevese, tedbirden kolay cesarete- geçirmişti.

"*Şu anda yaşayan tüm fırtınalar onun,*" dedim. "Ankaret'in söylediği buydu. *Onları doğdukları yere kadar takip et ve onun şehrini bulacaksın.*" Ryder'a bakmak için geri döndüm, ıslıl ıslıldı. "Eğer bu fırtınayı takip edersek, ay ışığı yolunu bulacağız. Bundan eminim."

"Peki onu bulduğumuzda ne yapacağız?" Gözleri fırtınanın garip ışığında parlıyordu. "Bir düşman şehrine tek başımıza giremeyiz."

"Hayır, elbette değil, ama teoriyi test edebilir ve bunun yolu bulmak için güvenilir bir yol olup olmadığını belirleyebiliriz. Eğer görünürse, nerede olduğumuzu, yolu nasıl bulduğumuzu ve fırtınanın durumunu not ederiz. Bu bilgileri Rosewarren'e getirip başkente göndereceğiz."

Ryder hiçbir şey söylemedi, karanlık manzaraya bakıyordu.

"İstediyini biliyorum," dedim ona. "Alastrina için endişeleniyorsun. Eğer Talan'ın kaçmasına yardım ettiyse, bunun için cezalandırılabilir. Ona yardım etmek için elinden geleni yapmak istemiyor musun?"

Söylemesi zalimce bir şeydi ama o anda benimle aynı fikirde olması için her şeyi söyleyebilirdim. Artık yorgun değildim; umutsuzluk ya da öfke hissetmiyordum. Bunun yerine kendimi *hazır* hissediyordum, sanki kalbimdeki bir kanca beni bir bataklıktan temiz havaya doğru çekiyordu.

Bu hissin onu da ele geçirdiğini gördüm; kızgın kaşları yumuşadı ve gergin duruşu gevşedi. Boğazımın arkasını bir uyarı sızısı gıdıkladı ama beni durdurmaya çalışacak ne Ianto ne Osmund ne Una ne de Freyda vardı, bu yüzden görmezden geldim.

"," dedi Ryder bana sert bir gülümsemeyle. "Hadi deneyelim."

Ona sırtıttım ve elini tutarak onu çalılıktan çıkarıp açık havaya doğru çektim. Rüzgâr bize bir duvar gibi çarparak kesti; soğuk, sert yağmur tabakaları üzerimize yağarak saniyeler içinde bizi sırlıslıklam etti. Ama Derryndell'in çamurlu tarlalarında fırtına hattını gözümüzün önünden ayırmadan ilerlerken bunların hiçbirini fark etmedim. Daha önce hiç gitmediğim bir yoldaydık ve korkmak yerine başım dönüyor, zafer kazanmış gibi hissediyordum. Diğer uçta Gareth'ı, Alastrina'yı ve kaçırılan diğer herkesi bulacaktık. Bizi bekliyorlardı; çok sevineceklerdi. Gareth'ın gülümseyen yüzünü, Alastrina'nın bıkkın sırtışını görebiliyordum. *Yeterince uzun sürdü.*

Dişlerim takırdamaya başladı, zihnim zahmet etmese bedenim fırtınaya tepki veriyordu. Çok geçmeden Derryndell'i gözden kaybettim; ağaçlar, tarlalar, gökyüzü ve bulutlar tek bir devasa karanlık şekle dönüşmüştü. Korkunç soğuğa rağmen güldüm, Ryder'a gülümsemek için döndüm ve sonra onu gördüm, gözümün köşesinde bir parıltı.

Donup kaldım, gözümü kırpmaya, hareket etmeye korkuyordum. Nefes alsam bile onu kaybedebilirdim.

Ama Ryder da bunu görmüştü ve bir an sonra elimi tutup ona doğru koştu, gülerek, bir çocuk kadar kaygısız ve aptalca. Tüm kalbim onun için sevgiyle doldu; farklı bir evde, farklı bir babayla büyümüş olsaydı, olabileceği şey bu muydu? *Ben* de böyle biri olabilir *miydim*? En şiddetli fırtınalardan bile korkmadan atlayabilecek kadar mutlu sorunsuz bir kız?

Parıltı daha da büyüdü ve ay ışığının yerde dalgalanan ısıltılı bir şeridine dönüştü. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi; ilk adımlarımı atarken gözlerim yaşardı. Vücuduma yumuşak bir sıcaklık yayıldı. pırıl bir gölün üzerinde sekiyordum; kuşlardan bile daha hafıftım. Tüm dünya gümüş ve yumuşaktı ve Ryder'ın güçlü, sabit eli benimkinin etrafındaydı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sonra gözümün kenarında bir hareket daha belirdi, bu seferki daha karanlıktı, bir gölgenin dartı gibiydi. Mutluluğumun baloncuğunu deldi ve o kısa netlik anında topuklarımı sıktım ve Ryder'ı durdurdum.

Bir anda dünya sanki yan yatmış ve şimdi kendini düzeltiyormuş gibi yer değiştirdi. Ayaklarımızın altındaki ışık yolu kayboldu ve bizi olağanüstü bir gökyüzünün altında, kocaman, parlak bir ayın ve daha önce hiç görmediğim kadar çok yıldızın olduğu sıradan bir tarlada bıraktı. Her şeyin altında küçük ama büyük bir şehir, bahçeler ve bir saray duruyordu, hepsi de yukarıdaki gökyüzünün sahip olduğu kadar çok ışıkla parıldıyordu. Hava müzikle doluydu -borular, davullar ve kemanlar- ve uzaktan gelen şarkılar, uzaktan gelen çığlıklar. Kimi sevinçten, kimi acıdan.

Buz gibi bir suyla yıkanmış gibiydim. *Gareth. Alastrina.* Dondum kaldım, Ryder'ın eli benimkini kavradı, ikimizin de avuçları terden sırlıslıkla olmuştu. Ancak o zaman ne yaptığımızı, bize ne yapıldığını anladık.

Talan gibi biz de ay ışığı yolunu seçmiştik ya da o *bizi* seçmişti. Moonhollow şehrini bulmuştuk.

Harpy Nerys'in sesi zihnimde tıslayarak beni düzeltti.

Mhorghast.

Bölüm 23

Dehşet nefesimi kesti. Bizi durdurmamış olsaydım, şehre doğru atlayabilirdik, ele geçirilmeye hazırдық.

Hemen arkamızdaki ay ışığının aydınlattığı yola baktım ama sadece bir tür eğlencenin yaşandığı belli olan sessiz bir orman gördüm. Tabaklar ve , atılmış giysiler ve boş ayakkabıların arasında yere saçılmıştı. Tepedeki dalların arasında, kâğıt bardakların içinde pembe ve mor renkte parıldayan ışıklar sarkıyordu. Yol gitmişti ve gökyüzü berraktı, parıldayan her yıldız kristaldi. Midem bulandı. Eğer burada bizi yönlendirecek fırtınalar yoksa eve dönüş yolunu nasıl bulacaktık? Talan yolu bulmuştu ama gizemli velinimeti tarafından vahşileştirilen o hayvanların ve kuşların yardımı olmadan bulamayabilirdi.

Hayır, Alastrina tarafından. Bunu kendime üç kez söyledim, adını zihnimde net bir şekilde telaffuz ettim. Alastrina ona yardım etmişti. Doğru olmasa bile, bu düşünce beni rahatlatmıştı.

"Farrin..." Ryder'ın sesi alçak ve huşu içindeydi, uyarıyla gerilmişti. "Yine oldu. Görünüyorsun..."

Bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerini kaçırmak, parlak bir ışıktan korur gibi korumak istediğini görebiliyordum. Ama kendini bana bakmaya zorladı, hatta bana küçük bir gülümseme bile verdi. *Sorun yok*, der gibiydi ifadesi. Bakışları yumuşaktı. *Bu işi çözeceğiz.*

Gülünç bir düşünce -burada tehlike dışında hiçbir şeyin garantisi yoktu- ama yine de buna sarıldım ve kendime baktım.

nefesimi. Ryder haklıydı. Değişmiştim. Tenim sanki bir yıldız yutmuşum gibi içten içe parlıyordu. Aceleyle ördüğüm saçlarıma dokundum, yağlı telleri yüzümden uzaklaştırmak istiyordum; banyo yapmaya şiddetle ihtiyacım vardı. Ama burada saçlarım temiz ve gürdü, hâlâ örgüyle bağlıydı ama şimdi yumuşak ve ipeksiydi. Bakmak için örgüyü çektim ve parlaklığını görünce nefesim kesildi. Gemma'nın stilisti Kerrish, böylesine etkileyici bir etki elde etmek için kimi tuttuğumu bilmek isterdi. Sanki mum ışığı saç tellerini taramış, her bir saç telini pırıl pırıl ve altın renginde bırakmıştı.

Edyn'de kendimi yorgun, yıpranmış, kalp ağrısı ve belirsizlikle dolu hissetmişim. Ama burada -Eski Ülke'de bir yerlerde saklı olan Mhorghast şehrinde- kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Kalbimdeki tüm acı devam ediyordu ama bedenim yenilenmiş ve dinlenmiş hissediyordu. On mil koşabilirdim. Ryder'ı geride bırakabilirdim.

Bunu düşününce biraz gülümsedim ama sonra çok uzak olmayan bir yerden gelen sevinç çılgılığı beni kendime getirdi. Ryder yayını kaptı ve bir ok attı. Boğazımda bir şarkıyla döndüm. Ama güvendeydik. Bağırın her kimse ya da her neyse başka bir yerdeydi. Henüz fark edilmemiştik.

"Ne yapacağız?" Ryder mırıldandı, arbaletini hâlâ hazır tutuyordu. "Yol gitmiş. Burada sıkışıp kaldık mı?"

Başımı salladım, böyle korkunç bir düşüncüyü aklımdan bile geçirmeyi reddettim. "Talan değildi. O geri dönüş yolunu buldu. Biz de bulabiliriz."

"Tercihen önce iblisler ve chimaera tarafından fark edilmeden," dedi sert bir şekilde. "Ama Talan'ın kılık değiştirme gücüne sahip değiliz."

"Hayır," diye kabul ettim, "ama benimki var."

Bu düşünce zihnime mükemmel bir netlikle düşmüştü. Bir ateş kuşunu susturabilir, bir iblisi acısından kurtarabilir, bir seyirciyi şehvet dolu bir çılgınlığa sürükleyebilirdim. Yani bunu yapabilirdim; sadece sesimin gücünü kullanarak etrafımızda bir kılık değiştirebilirdim. *Tanrıların Farrin'i.*

Ankaret'in sesinin hatırası bana cesaret verdi ve sessizce, nefesimin altında sadece bir ses teli olarak şarkı söylemeye başladım. Ezgi benim için yeniydi ama yine de sanki yıllardır çalışıyormuşum gibi dökülüyordu. Kabarmış bir nehir kadar hızlı ve acımasızdı. Sesimi alçak tutmak ve gücümün istekli akıntısına kendimi kaptırmamak için çok mücadele ettim. Bunun tehlikesini, parmağımı bir bıçağın kenarında sürüklüyormuşum gibi keskin bir şekilde hissediyordum. Ani bir hareket beni kesip açabilirdi. Bir an için Philippa'nın yüzü ince bir korku dalgasıyla gözümün önüne geldi. *Benimle kalmalıydın, dedi. Taşındığın şey tehlikeli ve bunu anlamana sadece ben yardımcı olabilirim.*

Ryder huzursuzca yanımda kaydı. "Birilerini bize çekeceksin. Böyle bir şarkının peşine düşecekler, kime ait olduğunu bilmek için yanıp tutuşacaklar."

O gözyaşlarını silmeden önce gözlerindeki yaşları gördüm. Kalbim ikimiz için de acıyordu. Dün onu teselli etmek için elimi uzatabilirdim. Bugün ise temkinli bir mesafe koydum. Eski Farrin'i kıskanıyordum, benim şimdi bildiklerimi bilmeyen Farrin'i.

Işıltılı şehre baktım, bu acıyı olabildiğince derine itmeye ve sadece önümdeki görevi düşünmeye çalıştım. "İhtiyatlı olmayı düşündüğüm sürece," diye açıkladım, "dikkat dağıtma, aldatma, şarkı ona emrettiğim şeyi bize sağlayacaktır."

Ona bunun umutlu bir tahmin olduğunu, müziğimi böylesine tekil bir amaçla nasıl yönlendireceğimi yeni yeni öğrenmeye başladığımı ve bunun tam kapsamını ya da sınırlarını bilmediğimi söylemedim.

Ryder düşünceli bir homurtu çıkardı. "Daha önce Kilraith'le savaştığımızda da böyle mi yapmıştın? Burada, Eski Ülke'de işler böyle mi yürüyor?"

Her yerde bu şekilde çalışabilir, diye düşündüm. Bana aitti ama yine de Philippa'nın sesinin tadını taşıyordu.

"Kilraith'le dövüştüğümüzde bu konuda o kadar bilinçli değildim," diye cevap verdim, geçmişini düşünerek. "Bu içgüdü ve korkuydu. Ama şimdi nasıl olduğunu daha iyi anlıyorum.

işe yarıyor. En azından ben öyle düşünüyorum." Ona bakma isteği duydum ama buna direndim. "Bana güveniyor musun?"

Soru dilimde ekşi bir tat bıraktı.

"Hayatım pahasına," diye yanıtladı ciddiyetle. Arbaletini tekrar yerine yerleştirdikten sonra hareketsiz kaldı. "Bir fikrim var. Şurada bir kuş var, bir serçe. Ben onu vahşileştirmeye çalışırken sen de öter misin? Eğer sihrini etkilemezse, belki gücünün pelerini altında çalışabilir ve ona burada her kim ya da her ne varsa fark edilmeden nasıl dışarı çıkacağını sorabilirim."

Yeterince mantıklı bir fikirdi ama serçenin masumca zıplamasını izlemek beni soğuttu. "Bulduğunuz hayvanların gerçekten de göründükleri gibi nereden bileceğiz? Gerçek formları gizlenmiş olabilir ya da düşman bir yabancının kontrolü altında olabilirler."

Ryder diz çöktü ve serçeye elini uzattı. "Mistlands yakınlarında bunca yıl sonra, bir şeyin ne zaman görüldüğü gibi olduğunu ve ne zaman olmadığını bilirim. Bu şartlar altında bir Eski Çağ yaratığını vahşileştirmeye çalışmazdım. Bu küçük dostumuz sadece bir serçe."

Hâlâ kuşkuluydum ama yine de sessizce şarkı söylemeye devam ettim. Eğer bu işe yararsa, Ryder yerel faunadan bilgi toplarken şarkımın perdesi altında bu yerde güvenle hareket edebilirsek, sesim dayandığı sürece güvende olurduk. Belki eve götürecek birkaç mahkûm bile bulabilirdik.

Gareth'ın gülümseyen yüzünü, her zaman iyi bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi görünen gözlüklerini, saçma sapan dağınık saçlarını düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine şarkıma odaklandım ve Ryder'ın vahşi büyüsunü mırıldanmasını izledim. Serçe hemen ona geldi. Avucuna zıpladı, mutluluktan tüylerini kabarttı ve sessizce cıvıldadı.

Ryder kaşlarını çatarak onun göğsünü okşadı. "O Edyn'den. Buraya ait değil. Bir şekilde çatlaklardan kaymış olmalı."

Sessiz kaldım. "Ya da buraya isteği dışında getirildi."

"Yakınlarda başka bir hayvan hissetmiyorum. Onu vahşileştirdiğimde, şarkına herhangi bir müdahale hissettin mi?"

"Bir an için bile."

Ryder bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Belki de benim büyümün seninkinin dengesini bozabileceğini düşünmekle aptallık etmişimdir."

Bunu şakacı bir şekilde, öfke ya da kıskançlık duymadan söyledi, ama gözlerindeki temkinli bakışı gördüm ve kelimeler tenime rahatsız edici bir şekilde oturdu. *Kelime yarı tanrılar*. Buradan çıkmayı başarırsak bu bizim için ne anlama gelir? Her iki dünyaya da ait olan ya da hiçbirine ait olmayan bir yaratık ve Edyn dünyasına ait olan bir insan - meshedilmiş ve yetenekli olmasına rağmen -.

Düşünceleri bir kenara ittim. Gerçeği benden saklamıştı ama ben beni seven biri hakkında en kötüsünü düşünmekte ısrar eden bir kadın enkazıydım. Aramızdaki gerçek uçurum buydu.

"Hadi o zaman," dedim, göğsümde bir ağrıya arkamı dönerek. "Yakınlarda başka hayvan yoksa, bulmamız gerekecek."

İlk başta Ryder ve ben Mhorghast'ın sınırlarını aşmaya ve ormanda bir şekilde saklı kalmaya çalıştık, ancak her dönüşte ağaçlar kendilerini yeniden düzenlediler ve önümüzdeki zemin yön değiştirdi, tökezlememize neden oldu ve aniden şehir bir kez daha önümüzdeydi, sanki biri bizi alıp gitmek istemediğimiz yere koymuş gibi. Mhorghast bizi çekiyordu ve ne denersek deneyelim, ona karşı koyamadık.

Burada yaşayan her ne sihir varsa ona korkuyla teslim olduk ve şehre girdik. Derim diken diken oldu, umutsuzca kulak vermeyi dilediğim bir tehlike uyarısıydı bu. Tıpkı Talan'ın söylediği gibi, Mhorghast'ın gerçek büyüklüğünü kavramak imkânsızdı. Yarı tanrı kanımın burayı daha doğru görmemi sağlayacağı umudu hemen yok oldu. Bir an, içinden geçtik

Her saçağı ışıklarla süslenmiş, her caddesi yaldızlı taşlarla döşenmiş, sisle örtülü ışıltılı evlerden oluşan görkemli bir şehir. Bir sonraki adımda, saz çatılı evlerin -mtevezalı ama güzel-, çiçeklerle dolu düzenli bahçelerin ve demir gaz lambalarının aydınlattığı arnavut kaldırımlı yolların olduğu şirin bir kydeydik. Sonra bir göz kırpma, bir nefes ve görkemli şehir geri döndü.

Ve her zaman uzakta saray vardı -Kilraith'in sarayı, diye düşündüm, ona bakmaya cesaret edemiyordum. Bazen gerçek şekli olduğunu tahmin ettiğim şeye benziyordu; ışıl ışıl, görkemli, kubbeli ve kuleli bir saray. Bazen ufukta bir dağ ya da ormanlık alanlarla kaplı bir dağ eteğiydi. Ama şekli değişse bile, büyüklüğü aynı kalıyordu. Dağ, ormanlık alan, binlerce parıldayan gözlü saray, hep oradaydı. Belirliyordu. Bekliyordu.

Boğazım kurumuştu, tüm vücudum sinirden yanıyordu. Sokaklar sıcak ve kalabalıktı, gürültüden vızıldıyordu ama hava tuhaftı, pırılıtlıydı ve ne zaman puslu kaosuın içinden insan olabilecek bir şekle bakmaya çalışsam kayboluyordu. Bunun yerine ciğerlerimdeki havaya, boğazımdaki şarkımın zengin ve dolu notalarına, önümdeki yola odaklanmaya çalıştım. Zemin gerçekti, fizikseldi, ister yaldızlı taş olsun ister çukurlu kaldırım taşları. Her ne olursa olsun, ayaklarımın altında sağlamdı. Yaşıyordum, hareket ediyordum. Hâlâ bedenim ve nefesim vardı.

Etrafımda kayan taşların ve uçuşan gri şekillerin kafa karıştırıcı etkisini yumuşatmak için görüşümün bulanıklaşmasına izin verdim. Ryder'ın yanımda nefes aldığını duydum ve ayak seslerinin güven verici sesine tutundum. Vahşi büyüsünü yaparken sesinin alçak mırılıtsı şarkıma tanıdık bir alt akıntı görevi görüyordu. şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe daha parlak ve daha çok sayıda olmak üzere kuşlar orada burada uçuşuyordu -bir serçe, bir alakarga, bir ispinoz- Edyn'de oldukları kadar fark edilmemiş ve sıradanlardı. Ama arada sırada parlak bir mücevher tonu parıldıyor ya da alışılmadık uzunlukta bir kuyruk tıslayan bir şerit gibi yanımdan geçip gidiyordu. Etrafımdaki bulanık şekiller zlmeye ve belirginleşmeye başladı, sanki gözlerim yavaş yavaş yeni bir görüş türüne alışıyormuş gibi.

Her adımda sokakları kaplayan pırıltılı sis azalıyor ve etrafımdaki dünyayı daha iyi görmemi sağlıyordu. İki kafası olan beyaz bir kertenkele gördüm, her birinin iki muhteşem akuamarin gözü vardı. Madeni paralar kadar parlak, zarif, altın rengi bir kedi, keskin kırmızı bakışlı, heybetli, siyah bir tazi, hatta tek boynuzlu bir at boynuzu olabileceğini düşündüğüm sedefli bir parıltı gördüm, ancak emin olamayacağım kadar hızlı bir şekilde oradaydı ve gitti. Ryder bu yaratıklara dokunmadı ve beni de uzak durmam için yönlendirdi.

Diğerleriyle -serçeler, gri sincaplar, zararsız bahçe yılanları- o kadar çok hayvani dilde konuşuyordu ki birini diğerinden ayırt edemiyordum. Sessiz, akıcı, kelimeleri kendi başına bir melodiydi ve hayvanlar tıslamalar, sessiz triller, yumuşak gevezeliklerle cevap verdiler.

Ama onu izlemek dikkatimi dağıtacak bir şeydi. Mhorghast'ın labirenti gözümde korkunç bir şekilde netleşirken bile gözlerimi ileriye diktim ve sesimi sabit tuttum. Buraya bir daha Moonhollow demek yanlış geliyordu, her ne kadar güzel ve uygun bir şekilde mehtaplı da. Mhorghast -derin sesli harfler, sert sessiz harfler- çok daha uygun bir isim gibi görünüyordu. Çünkü her taraftaki ışıklar ve yukarıdaki yıldızlar ne kadar güzel olursa olsun, geçtiğimiz her binanın kuleleri ne kadar görkemli ve yüksek olursa olsun, burayla ilgili her şey son derece yanıltıcıydı. Her sokak, her bina bir partiye, çılgın bir eğlenceye ev sahipliği yapıyordu: dans ve ziyafet ya da bir tür yarışma - yarışlar, güreş müsabakaları, çemberler, toplar ve fırlatılan baltalarla oynanan oyunlar.

Baktığım her yerde eski varlıklar gördüm, sanki bana anlatılan tüm masallar, Gareth'in sabırla dinlediğim tüm dersleri birdenbire cafcacılı bir şekilde canlanmıştı. Kimse bizi fark etmemiş gibiydi ve izinsiz girenleri yakalamak için büyülenmiş hiçbir tuzak bizi tuzağa düşürmek için ortaya çıkmadı, bu yüzden şarkım işe yarıyor gibi görünüyordu, ama tüm bunların imkansız dehşeti neredeyse sesimi benden çaldı. Zengin broker kürkleri giymiş, gözleri siyah ve ışıltılı soluk vampirler vardı. Hantal kurt adamlar duvarlardan yukarı sığıyor, su perileri ve ağaç perileri fıskiyeyle dalgalanan bir gölün kenarında mahkeme kuruyor ve kürklüler -hareket edebilenler

Sadece zihinlerini kullanarak kapıları, masaları ve ağaçları birbirlerine fırlattılar, kollarında şimşekler çaktı.

Böylesine olağanüstü varlıkları tek başlarına görmek yeterince gerçeküstü olurdu ama yalnız değillerdi.

İnsanlar da vardı. Her yerde insanlar. Zincirlerdeki insanlar, kafeslerdeki insanlar. Ankaret'in sözleri yeni, uğursuz bir hayat kazandı. *Alınan insanlar orada zincirler ve kafesler içinde, masalarda ve sahnelerde.*

Ve o haklıydı. Önce zihnim gözlerimin gördüklerini anlayamadı, sonra cesaretimi toplayıp daha dikkatli bakınca gerçeği gördüm. O baltalar, onlardan kaçmak zorunda kalan insanlara fırlatılıyordu. Su perileri ve ağaç perileri birbirleriyle dövüşüyorlardı, bir tür eğlenceli savaş oyunuydu bu; cephane olarak elementleri, hedef olarak da zincire vurulmuş evcil insanları kullanıyorlardı. Kurt adamlar, pırıl pırıl çatılarda topallayan ve paçavralar içindeki çılgın insanları kovalıyordu. Onların eğlence olduğunu fark ettim, safralarım yükseldi. Onlar *avdı*.

Bir vampir, esintili bir verandadaki pençe ayaklı kanepeye lüks bir şekilde yayılmıştı. Etrafındakilerin işaret edip güldüğünden habersiz, gözleri fal taşı gibi açılmış bir adamı kendisine doğru çekmesini dehşet içinde izledim, çünkü adamın üzerinde gülünç bir kostüm vardı: çok büyük ayakkabılar, çok dar kadife bir takım elbise, uzuvları etini kesecek kadar sıkı sarılmış mücevherlerle ağırlaşmıştı. Yaklaşıp öpmek için eğildiğinde, elinde bir bıçak olduğunu dehşetle fark ettiğim vampir, bileğinin hızlı bir hareketiyle adamın boğazını açtı. Kan çarşafı halinde akmaya başladı. Kadehi dolana kadar onu kendine doğru tuttu, sonra cesedin düşmesine izin verdi ve uzun bir içki içti. Etrafındaki seyirciler kıkırdadı -diğer vampirler, parlayan dişleri ve saçlarıyla titreyen ışık-nimfleri, avuç avuç çiğ balık yiyen kocaman kaslı bir adam. Pürüzsüz mavi bir teni, deniz köpüğü saçları ve otlarla karışık uzun bir sakalı vardı. Bir titan, diye düşündüm, dehşetten ateşler içinde. Katı bir şekle bürünmeye ve eğlenceye katılmaya karar vermiş bir deniz devi.

En kötüsü de, baş döndürücü seyirciler arasında *başka insanlar* da vardı; kimi şık giyimli, kimi paçavralar içinde, kimi zayıf, kimi iyi beslenmiş. Gözleri kocaman ve bembeyazdı, ölü adamın kanı ayaklarının dibinde birikirken hepsi gülüyor ve gülümsüyordu.

Onları izlerken neredeyse midem bulanacaktı. Aklımı hızla kaybediyormuşum gibi hissettim. Eski varlıkların var olduğunu elbette biliyordum. Onlar bizim irfanımızı dolduruyor ve hikâye kitaplarımızı süslüyordu. Üniversitede onlarla ilgili dersler vardı ve kendi kız kardeşim onların dünyasıyla bizim dünyamız arasındaki sınırlardan birinde devriye geziyordu. Ama onları gerçekte görmek, Ankaret ve Nerys'e inanılırsa, sadece insanları hapsedmek ve onlara eziyet etmek için var olan bir şehri dolduran bu kadar çoğunu bir arada görmek...

Şarkımda bocaladım; bir nefeslik boşluk için notalar bozuldu.

Üzerimizi ürkütücü, soğuk bir his kapladı. Ziyafet çeken vampirin ayaklarının dibinde uzanan kara bir tazı başını kaldırdı. Rüzgâr sinsi bir sesle fısıldadı ve deniz titani yemeyi bıraktı, dev ellerinde pullu balık eti tomarları tutuyordu.

"Farrin, şarkı söylemeye devam et," dedi Ryder gergin bir sesle. Sırtımın alt kısmına dokunarak beni sıçrattı. Kendimi toparladım, kalbim küt küt atıyordu ve şarkıma devam ettim. Birkaç saniye sonra ürkütücü his kayboldu, deniz titani yemeye devam etti ve tazı başını eğdi. Benimki vahşi bir rahatlamayla döndü.

"Korkunç olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Ryder, "ama harika gidiyorsun. Lütfen devam edin. I..." Sesi biraz çatallaştı ve telaşla ona baktım ama yaralanmamıştı. *Öfkeliydi*, çenesi gergindi ve gözleri parlıyordu. Küstah bir alakarga omzuna tünemiş, kulağına sessizce cıvıldıyordu.

Tek bir soru bile sormak için şarkımı durdurmaya cesaret edemedim. Bunun yerine verandadan gelen kabus gibi sesleri duymazdan gelmeye çalışarak koluna dokundum.

Ryder, "Alastrina yakınlarda," diye açıkladı. "Üç farklı kuş bana öyle söyledi. O..." Başını sertçe salladı. "Sözleri birbirinden kopuk,

Yavaş, sarhoş gibi. *Savaşlığını* mı söylüyorlar? Buradan çok uzakta olmayan bir yerde bir delik olduğunu söylüyorlar."

Bana baktı, yüzümdeki soruyu gördü. "Ay ışığı yolu hakkında hiçbir şey söylemediler," dedi acımasızca. "Beş farklı dilde sordum ve her biri kafalarını karıştırdı. Aydan, yıldızlardan ya da şu anda yürüdüğümüz yoldan bahsettiğimi sanıyorlar."

Kalbim sıkıştı. Bir ok vızıldayarak yanımdan geçti, o kadar hızlı ve yakındı ki Ryder eğilmek zorunda kaldı. Yanına doğru büzüldüm ve o da beni orada tuttu, kolu demir gibi etrafımdaydı.

"Ona gidebilir miyiz?" dedi, çok alçak sesle, kalın bir sesle. "Eğer tüm bunların içinde onu bulma şansımız varsa, onu eve götürebiliriz..."

Elini buldum, sıktım ve teşekkürlerini fısıldayıp alnımdan öpmek için eğildiğinde ağlamamaya çalıştım. Ama gözyaşlarım tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı, burnumun ve gözlerimin arkasında karıncalanıyordu; bu korkunç yer, kokusu, güzel çürümüşlüğü. Ayak bileği derinliğinde, Citadel hamamları gibi ılık ve berrak suda yürüdük. Üzerinde büyü bir akıntının ittiği devasa beyaz çiçekler yüzüyordu ve ateşböcekleri çiçekten çiçeğe tembelce salınıyordu. Enfes. Nefes kesici.

Yine de her yerden işkence görmüş çığlıklar, çılgınca müzik, coşkulu inleme sesleri geliyordu. Kuşlarını akıntıya karşı takip ederken Ryder'ın elini sıkıca kavradım ve geçtiğimiz her evde yapılan korkunç şeyleri hayal etmemeye çalıştım. Tül perdelerle çerçevelenmiş pencerelerde şekiller dalgalanıyordu; cesetler avludaki havuzlarda tembelce yüzüyordu -canlı mı? Ölü mü? Anlayamadım, öğrenmeye de çalışmadım. Verandadaki insanların görüntüsü içimde yer etmişti. İçlerinden birinin idamını nasıl da coşkuyla kutlamışlardı. Bu bana mantıklı gelmiyordu. Ya mutlulukları bir yalandı ve sadece bu sefer idam edilen kişi kendileri olmadığı için gülümsüyor ve gülüyorlardı. Ya da belki de hiç kendileri değillerdi.

Zihin tanrısı Jaetris'in gücünü taşıyan çok sayıda Eski Çağ varlığı vardı. Gareth'ın sesinin yankısı her kelimeyi hevesle fısıldarken, kendi zihnini çalgınca bir listeyi gözden geçirdi. Başkalarının düşüncelerini inceleyebilen ve etkileyebilen okuyucular; başkalarını illüzyonlara inandırabilen figürler; nesneleri zihinleriyle manipüle edebilen furiantlar; ve birinin zihnine girebilen ve hatta rüyaları kanal olarak kullanarak insandan insana seyahat edebilen rüya gezginleri vardı.

Bir de Talan gibi, Jaetris ve bilinmezlik tanrıçası Zelphenia'nın soyundan gelen büyük iblisler vardı. Bu büyük iblisler sadece kılık değiştirmekle kalmıyor, aynı zamanda kurbanlarının zihinlerini okuyabiliyor, ele geçirebiliyor ve hatta değiştirebiliyorlardı.

Ve bunun ötesinde, Kilraith vardı, her , neyse. Güçleri ne kadar uzanıyordu? Ne kadarını kontrol edebiliyordu?

Ryder, "İşte orada," diye mırıldanarak beni telaşla okuduğum ezberden kurtardı. Beni durdurdu ve dehşete düşmüş bakışlarını takip ettiğimde, vücudumdaki tüm umutlar tükendi.

Kuşların *yerdeki delik* dedikleri devasa bir arenanın kenarında duruyorduk ve dibinde, sert siyah toprağın üzerinde Alastrina .

Karşısına bir chimaera çıktı; dağ kedisi kafası, dev kemikli kısıkaçları ve bir düzine sürünge bacağıyla iri, hızlı ve zeki. Alastrina'ya doğru hamle yaptı ve pençelerinden biriyle ona doğru hamle yaptı. Alastrina son anda yuvarlandı ve kısıkaç yere saplanıp onu çatlatarak açtı. Çıkan buhar chimaera'nın yüzünü patlattı. Çığlık atarak geri çekildi ve Alastrina onun şaşkınlığından yararlanarak vücudunun altından arenanın uzak tarafında duran kaba bir mızrağa doğru fırladı.

Etraftaki koltuklarda toplanmış olan kalabalık - hem Olden hem de insan olan yüzlerce kişi - onun manevrasını onaylayarak kükredi. Yumruklarını sıkıyor, bozuk para, çiçek ve ipek kurdeleler fırlattılar. Açıkça görülüyordu ki

ve nedenini anlamak kolaydı. Korkusuzdu, neredeyse chimaera kadar hızlıydı ve mızrağını fırlattığında doğru yere inerek yaratığın açığındaki yumuşak karnını deldi. Parlak yeşil kan arenaya fışkırdı ve kalabalığın üzerine sıçradı.

Ama pislik ya da onun kaynayan ekşi kokusu umurlarında değildi. Koltuklarının ucundaydılar; chimaera henüz savaşmayı bitirmemişti. Mızrak karnından dışarı fırlamıştı ve nereye giderse gitsin yeşil kandan kalın bir iz bırakıyordu ama bu caydırıcı değildi. Alastrina bir mızrak daha fırlatıp kıskaçlarından biriyle onu havaya savurduğu anda şaha kalktı. Hızla ona doğru ilerledi, arenayı sadece saniyeler içinde geçti. Alastrina ona bağırdı, vahşi bir dilde hırıltılı bir komut verdi ama söylediği her neyse, chimaera'nın sadece bir anlığına sendelemesine neden oldu. Öfkeyle çılgık atarak tökezledi ve saldırmak için bir kez daha şaha kalktı ama bu kısa dikkat dağınıklığı yeterliydi. Alastrina bir eliyle onun sağ kıskaçını yakaladı, diğer eliyle de kırık bir mızrağı kavradı. Havada on iki metre sallanıyor, chimaera çenesini kırıp bacaklarını kapmaya çalışırken zar zor tutunmayı başarıyordu ama son şaşkın çabası yeterli olmadı. Alastrina muzaffer bir çılgık atarak mızrağını açığındaki boğazına sapladı.

Ölümü hızlı oldu; yeşil bir kan şelalesi, önce sola, sonra sağa bir sendeleme ve ardından yere çakılarak Alastrina'nın yuvarlanan cüssesinin altından çıkmasını sağladı. Bir daha hareket etmedi.

Kalabalığın alkışları gök gürültüsünü andırıyordu. Ayağa fırladılar ve bilmedikleri iki kelimeyi tekrar tekrar bağırdılar. Bunları ne ben anlayabildim ne de Ryder, kaşlarını çatmasına bakılırsa. Zırhlı iki hantal figür Alastrina'yı uzaklaştırırken gözlerini arenaya dikti. Onu zincire vurdular ama arenanın uzak duvarındaki kapıya doğru sürüklemediler. Hayır, kendisi oraya yürüdü, başı dikti. Bağırarak kalabalığa sırtıttığını gördüğümü sandım.

Kuru dudaklarımı yaladım ve şarkı söylemeye devam ettim -ne olursa olsun, şarkı söylemeyi bırakamazdım- ama bacaklarım korkudan titriyordu ve Ryder beni çektiğinde

Arenadan uzaklaşırken dirseğimi sıkıca kavradı, buna sevindim. Kendi başıma hareket edebileceğimden emin değildim.

"Onu bulmalıyız," dedi, sesi öfkeden incelmışti ve sonra başımızın üzerinde bir ileri bir geri uçmayı bırakmayan alakarga arkadaşımıza bir şeyler mırıldandı. Alakarga gürültülü bir çığlık attı - Ryder'ın sorusuna bir cevap mı? - ve hızla uzaklaştı.

Arenanın kalabalığı sokaklara boşalırken, canavarlardan, varlıklardan, insanlardan, ateş ve şimşeklerden oluşan nehirlerden kaçarak alakargayı takip ettik. Gülümseyen bir hava girdabı neredeyse ikimizin de ayaklarını yerden kesiyordu. Bunun dört Rüzgâr'dan biri ya da belki de onların ciyaklayan çocuklarından biri olabileceğini düşündüm.

Eğer bu kadar korkmamış olsaydım, sesim kesilirse ya da bir şey bana çarpar ve beni bayıltırsa ne olur diye ödüm kopmasaydı, gülerdim. Yolun ortasına oturur ve ağlayana kadar gülerdim. Yaptığımız şey ve bulunduğumuz yer çok saçmaydı. Güneşin hiç parlamadığı, Eski Ülke'de bir yere sıkışmış ve sadece ay ışığıyla döşenmiş bir yolla ulaşılabilen garip, titrek bir şehir mi? Düşüncelerim çılgına döndü, birbirinin içinde dönmeye başladı. Yolun bizi buraya çekmesine neden izin vermiştik? Neden daha güçlü olamadık?

Ryder beni büyük bir branda çadırın köşesine çekti. Tepelerinden sarkan parlak pankartlar esintide dalgalanıyordu. Küçük altın bir gemi başımızın üzerinde havada hızla ilerliyor, ardında ışıltılı tozlar bırakıyordu. Sersemlemiş bir halde arkasından bakakaldım, sesim otomatik olarak şarkısına devam ediyordu, sanki ben de bir makineymişim, altın bir araçmışım gibi.

Ryder bakışlarımı kıracak kadar sert bir şekilde beni sarstı. "Farrin? Farrin, bana bak. şarkı söylemeyi bırakma ama bana bak."

Yavaşça itaat ettim, gözyaşlarımın parıltısı arasından ona baktım. şarkı söylediğimde tuz tadı alıyordum. Her nefes alışımda yeni ve korkunç bir şey daha kokluyordum; bana Talan'ın ölü derisini hatırlatan çürümüş sarı bir koku. Bir çiçek

Parfüm o kadar tatlıydı ki, onu takip etmemek, kaynağını bulmamak ve kendime mal etmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Ryder'ın ifadesi yumuşadı. Beni kendine çekti ve göğsüne yasladı. Ben de ona sarıldım. Şarkı söyledim ve söyledim; sonsuza kadar şarkı söylemek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Alakarga onun omzunda çılgınca zıplıyor, öfkeli ve delici çığlıklar atıyordu. Umarım şarkım onu da gizlemeye yeterdi, yoksa birileri ortada hiçbir neden yokken aklını yitiren bir kuşu fark edebilirdi. Gerçi böyle bir yerde bir neden olmak zorunda mıydı?

"Biliyorum," diye mırıldandı Ryder öfkeyle saçlarıma doğru. "Burası korkunç. Kötülük çok hafif bir kelime. Hava bile kötü niyetli hissettiriyor. Ama sen çok iyi gidiyorsun, Farrin. Çok iyisin, çok cesur ve g  l s n. Bir süre daha devam edebilir misin?" Bana daha sıkı sarıldı. "Bir an için bile olsa onu görmeliyim. Ve alakarga onun yakınlarda olduğunu söylüyor. Belki onu kurtarabiliriz ya da..."

Sesinde kelimelere dökmeye cesaret edemediği bir soru vardı. *Yapabilir miyiz? Bana yardım edecek misin?*

Gözlerimi yakıcı havaya karşı kapattım ve göğsüne doğru başıımı salladım. Elbette yapardım. En azından deneyebilirdik.

Ryder şaka ıma sert bir öpücük kondurdu. Sonra beni ileriye doğru çekti, alakarganın zengin çadırlardan ve ışıltılı çakıl taşlı yollardan oluşan küçük bir köye doğru hızla ilerleyen yolunu takip ettim. İpekli elbiseler giymiş bir  ocuk, kollarında altın zincirlere asılı mücevherli t lsımlarla çadırların arasında süzülüyordu. Oldukça acıkmış görünen bir vampir ince kristal kadehler ve sırmalı pelerinler satıyor, bir yandan da geçen her sıcak bedeninin ardından özlemle bakıyordu. Yıldızlar gibi minik elmaslarla süslenmiş siyah bir çadırın ağzında adını koyamadı ım bir yaratık oturuyordu. Solgun ve y zs zd ; üst yarısı bir kadın, alt yarısı ise parıldayan bir solucandı.  adırının yanından geçerken hiçbir şey söylemedi ama kollarını iki yana açtı. Uzaktaki  anların sesini duydum ve dilimde bal tadı aldım.

Ryder'ın tutuşu acı vericiydi, ama ben de aynı sertlikte sıktım ve bu korkunç cınlama labirentinde saatlerce dolanıyormuşuz gibi hissettiren şeyin ardından, parıldayan, gök mavisi bir çadıra ulaştık. Ryder kısık sesle fısıldadı, "Sanırım burası. Temiz olduğunu söylüyor. Sıkı söyle, aşkım."

Sesimin sarsılmaz çağılışına hayret ederek itaat ettim. Hiç bu kadar uzun süre dinlenmeden, bir an bile duraksamadan şarkı söylememiştim ve yine de boğazım sanki evimin Yeşil Balo Salonu'nda uzanmış ve tamamen boş zamanlarımda yeni bir arya deniyormuşum gibi yumuşak ve esnek hissediyordu.

Ryder alakargayı göğsüne yakın tutarak ona bir şeyler fısıldadı. Alakarga hareketsiz ve sessiz kaldı. Boncuk gibi siyah gözleri ürkütücü bir zekayla parlıyordu. Sonra gecenin içinde uçup gitti.

Ryder arbaletini kaldırdı. "Yakın dur," diye fısıldadı, "ve bıçağını hazırla." Çizmelerimden obsidyen saplı hançeri çıkardım ve başımla ona işaret ettim. Bir nefes aldı ve çadırın içine doğru eğildi. Ona olabildiğince yakın durdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki şarkımı bozmasından korktum. Bıçağı kavrayan elim soğuk terden kayganlaşmıştı.

Çadırın içi loş ve sessizdi. Ani değişiklik beni şaşırttı ve biraz tökezleyerek Ryder'ın sırtına çarptım.

"Sen de kimsin lan?" diye keskin, tanıdık bir ses tükürdü.

Bu Alastrina'ydı. Elinde kızarmış bir tavuk budu, dudakları yağ içinde, yiyeceklerle dolu büyük bir masada oturuyordu. Tıpkı arenada olduğu gibi bir yelek ve pantolon giymişti ve çıplak ayakları çamur ve kanla kaplıydı. Yüzü ve kolları yara izleriyle kaplıydı ve yemek istemediği belli olsa da, elmacık kemikleri keskin, gözlerinin altındaki çukurlarda gölgeler vardı. Bilekleri hâlâ zincirlerle bağlıydı ama neyse ki muhafızları ortalıkta yoktu.

Ama kılık değiştirme melodimi söylemeyi bıraktığımda, gerçek yüzlerimizi tanımadığını hemen görebildim. Karnım ayak parmaklarıma kadar indi. Onun

Gözleri kocaman ve bembeyazdı -keskin, farkında ama donuktu- ve Ryder'a sanki kardeşi değil de düşmanıymış gibi bakıyordu.

Ayağa fırladı, yemeğini tükürdü ve bir şeyler bağırmak için ağzını açtı. O hızlıydı ama Ryder daha hızlıydı. Onu yakaladı, etrafında döndürdü ve eliyle ağzını kapattı. Bana baktı, çaresizdi; kız güçlüydü ve onunla savaşıyordu. Adamın parmağını sertçe ısırdı ve sandalyesini tekmeleyerek içkisinin takırdamasına neden oldu. Biri bizi duyacaktı, biri gelecekti-

Farklı bir şarkı sürece. Mantıklı, net bir şarkı.

Sesin topuk dönüşüyle yer değiştirdim, kendi zihnimde tam olarak ifade edemesem bile gücüm ne demek istediğimi biliyordu. Bir asırdır söylediğim melodi bir anda daha tatlı, daha sakin, minör yerine majör tonda bir şeye dönüştü. Her notanın içine, aklıma gelen her açık düşünceyi, bildiğim her açık duyguyu -umut, memnuniyet, güvenli endüstri- söyledim. Bir çiy damlasını, bir kış gölünü, temizleyici bir yağmuru, gümüş bir çatalın kristal bir bardağa vuruşunu hayal ettim.

Etkisi hemen görüldü. Alastrina Ryder'ın kollarında sakinleşti ve buğulu gözleri berraklaşarak tanıdık keskin mavisine döndü. Ryder'ın avucuna doğru soluk soluğa bir hıçkırık bıraktı ve Ryder onu bıraktığında dönüp kendini ona attı, ceketine sarıldı; elleri bağlıyken yapabileceği en iyi sarılma buydu.

"Ryder, aman Tanrım, özür dilerim, ben..." Arkasına yaslandı ve adamın kolunu yumrukladı. "Nasıl ve *neden* buradasın, seni affedilmez aptal? Hiç gelmemeliydin. Anlamıyor musun?"

Şarkıma bir aciliyet notası ekleyerek bir adım öne çıktım. Durmaya cesaret edemiyordum ama artık kılık değiştirdiğimize göre içinde bulunduğumuz tehlikeyi anlamalarını istiyordum. *Çabuk* ol, diye düşündüm her hafif ayaklı notada.

"Size her şeyi sonra anlatacağız," dedi Ryder hızla. "Şu anda buradan çıkmamız gerekiyor. Ay ışığı yolunu nasıl bulacağız?"

Alastrina kaşlarını çattı. "Ne?"

Dehşetimi bir kenara bırakıp devam ettim. Şarkımın ikinci kez dalgalanmasına izin veremezdim.

"Buraya nasıl geldik ve buradan nasıl çıkabiliriz," dedi. Hiç görmedin mi?"

Alastrina keskin, hüzünlü bir kahkaha attı. "Bu çadırı ve arenayı gördüm. Hepsi bu kadar. Luthaes bana kısa bir tasma taktı. Eğer bir çıkış yolu varsa da ben bulamadım. Diğerleri olsa da..." Tereddüt etti, başını hafifçe salladı. Gözleri bulutlandı, sonra berraklaştı.

Biraz daha yüksek sesle şarkı söylemeye cesaret ettim, vücudum soğuk terler döktü.

Alastrina'yı elinde tutan her neyse, onu savaşımdan .

"Bekle." Alastrina önce Ryder'a, sonra da bana ters ters baktı. "Yalnız mı geldin? Sadece ikiniz mi?"

Ryder tedirgin bir şekilde bana baktı. "Evet. Planlamamıştık ama yol-"

"Beni kurtaracak ve diğer herkesi bırakacak mısınız?" Alastrina ondan geri adım attı. Gözleri öfkeli yaşlarla parlıyordu. "Yapamazsın. Sizi aptallar, eğer gelecekseniz bir *ordu* getirmeliydiniz, burayı yerle bir edecek kadar güçlü bir *ordu*."

İkimiz de buna cevap veremeden çadırın kapağı açıldı ve pırıl pırıl bir figür içeri girdi. Güzelliği beni neredeyse yere seriyordu. Teni yanık bakır rengindeydi, saçları uzun beyaz örgülerden oluşuyordu ve arkasından pamuk ağacı tohumları gibi dans ediyor gibiydi. Gözleri parlak turkuaz rengindeydi, sivri kulakları kan kırmızısı mücevherler ve gümüş zincirlerle parıldıyordu ve tüllü cübbesi bulutlar gibi inceydi, çadırla aynı mükemmel gök mavisiydi.

Kanım dondu ve sonunda şarkım sustu. Daha önce hiç canlısını görmemiştim ama ne olduğunu hemen anladım: Fae'lerden biri.

"Ve işte muhteşem şampiyonumuz," dedi. Sesi taşların üzerinden akan su gibi hafif ve gümüş rengindeydi. Ama sonra bizi gördü ve dondu kaldı, o neşeli parlak gözleri öfkeyle karardı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, yüzünde yavaş bir gülümseme kıvrıldı. "Sana misafir ağırlama izni verdiğimi sanmıyorum, evcil hayvanım."

Fae parmaklarını şıklattı ve bir an sonra arenadan gelen iki zırhlı muhafız kılıçları parıldayarak çadıra daldı. Ama tam o sırada arkamızdan bir gürültü koptu; çığlıklar, gıkıllamalar, kedi ulumaları. Fae'lerin gözleri büyüdü; muhafızlar bile bocaladı. Çadıra doğru koşuşturan bir hayvan sürüsü görmek için döndüm, alakarga dostumuz önden gidiyordu - en az iki düzine kuş, bir avuç yırtıcı kuş, mücevherli bir tasma takmış şık bir panter, gümüş dizginleri takip eden beyaz bir aygır.

"Farrin!" Ryder bana doğru koşarak bağırdı. Sersemlemiş Alastrina'yı arkasından sürükledi. Şarkım zihnini açmaya yardım etmediği için gözlerinin yeniden bulutlanmaya başladığını dehşetle fark ettim. Ama şimdi berraklık şarkısı söylemenin zamanı değildi. Ryder'ın sesindeki çaresizliği duydum: *Bizi sakla!*

Birlikte çadırdan koşarak çıktık ve daha önce bizi gizleyen melodiyi söylemeye başladım. Nota nota, cümle cümle, şarkı akıcı bir şekilde döküldü, sanki çılgınca koşan bedenim başka bir yaratık, dingin sesim ise bambaşka bir yaratıktı. Şarkı kalabalığın arasından bize bir yol açtı ve insanların etrafımızda döndüğünü, haykırdıklarını ve merak ettiklerini görebilsem de, gözleri yanımızdan geçip gitti ve biz koşmaya devam ettik, ta ki Alastrina aniden değişene kadar. Ryder'ın koluna asıldı, kendini ondan kurtardı ve bacaklarına tekme atarak onu altından çekti. Ryder sertçe düştü, yüzünü ve dirseğini çarptı. Alastrina üzerine atladı, bağlı yumruklarıyla ona vurmaya başladı ve yaşadığım şokla sadece bir anlığına şarkı söylemeyi bıraktım ama bu yeterliydi. Her taraftan gözlerin bize çevrildiğini hissettim, tıslamalar, solumalar ve öfke kükremeleri duydum. Yanımızdan bir ok geçti, sonra bir tane daha; ikincisi kolumu sıyırdı.

Acı içinde haykırdım ama bir şekilde şarkımın iplerine tutunmayı başardım - artık dikkat dağınıklığının şarkısı değil, berraklığın şarkısı. "Alastrina, *dur!*" diye bağırarak kadar durdum.

Bu onu sarsmış gibiydi, tıpkı her notası titrek ama net olan şarkım gibi. Sendeleyerek Ryder'dan uzaklaştı, önce yumruklarına sonra da dehşet içinde ona baktı. Gözlerinde sis yoktu. Ryder uzandı ve dönen bir balta onun durduğu yerde havada uçmadan hemen önce onu aşağı çekti.

"İçinde her ne varsa," diye bağırdı ona, "onunla savaşmalısın! Farrin seni bir arada tutmakla meşgulken bizi saklayamaz!"

Alastrina bana baktı, sonra döndü ve anlamadığım bir şey bağırdı - her kelimesi bıçak gibi keskin, başka bir hayvani dil. Yardım için bağırdığını, bulabildiği canavarlara seslendiğini umuyordum. Yere büzüldüm, dikkatimi dağıtan şarkıya geri döndüm. Ama saklanmak için artık çok geçti; herkes burada olduğumuzu biliyordu. Her taraftan renk ve şekil çağılayanları bize doğru akıyordu. Ryder beni korumak için ayağa fırladı ve umutsuzca arbaletinden oklar fırlattı. Ama okları çabucak tüketti ve Alastrina'nın bağırdığı şey yeterli olmadı. Bizi kurtarmak için koşan hiçbir hayvan, havayı yaran hiçbir alakarga kanadı görmedim.

Gözlerimi kapattım ve hâlâ sahip olduğum tüm gücü şarkıma aktardım. Belki bir kez daha değiştirebilir, basit bir dikkat dağıtma şarkısı değil de *savunma* şarkısı söyleyebilirdim. Ya da belki bir şekilde kafamda üç şarkıyı aynı anda tutabilir ve sesime üç talimat aşılayabilirdim - dikkat dağıtma, savunma, netlik. Ancak bu değişimi yapmaya çalıştığım anda, bir hastalık dalgası vücuduma hücum etti. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, öğürmemek için mücadele ettim. Yapmaya çalıştığım şey yapılamazdı - en azından benim tarafımdan, ya da belki de *henüz* değil.

Sonra bir anda etrafımızdaki her şey kayboldu: ısıltılı saldırganlarımız, Mhorghast'ın çiçekli sokakları, hepsinin üzerinde beliren büyük gölgeli saray. Dünya parlak, beyaz ve soğuk bir hal aldı, o kadar parlak ve bunaltıcıydı ki nefesim kesildi ve şarkım boğazımda düğümlendi. Hava parıldıyor, beni hareketsiz tutuyor, kendi ürkütücü melodisini mırıldanıyordu. Hareket edemiyordum; zorlukla *düşünebiliyordum*.

Birden kolumda bir el hissettim - Ryder'ın eli değil, başka birinin eli. Kavrayışı güçlü ve soğuktu, derisi sert ve cilalı taş gibi pürüzsüzdü. Gözlerimi kısarak parıltıya baktım ve bana hem tuhaf hem de tanıdık gelen bir yüz gördüm -Philippa, altın gözlü, keskin dişli, platin zırhı içinde ihtişamlı. Solgun kuğu boynuna yaldızlı kemiklerden bir kolye takmıştı ve uzun, balçık karası saçları düzinelerce topaz mücevherle parıldıyordu.

Onu görmek beni kolumu tutuşu kadar soğuttu. İddialarının doğruluğuna dair içimde kalan en ufak bir şüphe kırıntısı bile buruştu ve rüzgârda savrulan kül gibi uçup gitti. Bu sadece Philippa değildi. Bu Kerezen'di, duyuların ve bedenın tanrıçası. Kerezen, yeniden doğmuştu.

Nasıl olduysa sesimi onların isimlerini söyleyecek kadar yükseltebildim.
"Ryder.

Alastrina."

"Tabii ki var," diye cevap verdi Philippa, sesi gür ve cesurdu. Bütün kemiklerimi çınlattı, dişlerimi gıcırdattı. "Ama yanımızda daha fazlasını getiremem. Buraya gelmekle ne aptallık etmişsin. Benim küçük cesur kuşum."

Bir anı usulca zihnime düştü. *Senin müziğın, küçük kuş, tanrılara yeni bir hayat verecek.*

Sonra alnımı öpmek için eğildi. Soğuk bir dokunuş bekliyordum ama aslında dudakları kavurucuydu ve beni kollarının arasında gevşetip uysallaştırdı. Beyaz dünya daha da beyazlaştı ve kendi kalp atışlarım da dahil olmak üzere tüm sesler kayboldu. Sonra başka hiçbir şey bilmiyordum.

Bölüm 24

Öfkeli sesler beni uyandırdı, hepsi boğuk ve karışık, sanki suyun altındaymışım da yukarıdaki dünyanın bensiz dönmesini dinliyormuşum gibi. Yavaşça kendime geldim, parmaklarımı, ayak parmaklarımı, uzuvlarımı bulmaya çalıştım. Nabzımı dinledim, nefes alıp verişlerimi duydum. Ağrım vardı ve ağzım kurumuştı ama hayattaydım.

Sonunda gözlerimi açtığımda tavanı gördüm - özenle yapılmış beyaz pervazlar, boyanmış bir pastoral sahne, Ivyhill'in her zamanki parlak yeşil sarmaşıkları. Annemin yaptığı sarmaşıklar.

Anne. Philippa.

Kerezen.

Birdenbire Mhorghast'ta gördüğüm her şey korku seli halinde gözümün önüne geldi. Hızla ayağa fırladım ve hemen pişman oldum; keskin bir ağrı şakaklarıma saplandı, şimdiye kadar hissettiğim en kötü baş ağrısıydı. Bir an için görüşüm karardı, sonra bulanık bir şekilde geri döndü, parıldayan bir aura her kenarı yumuşatıyor ve her rengi aydınlatıyordu. Nefesimi tuttum ve sabah odasında bir kanepede olduğumu fark ettim, Gemma da yanımdaydı. Peluş yeşil ve fildişi halının karşısında, Talan'ın uzandığı, solgun ve terli görünen ama en azından onu son gördüğümünden biraz daha sağlıklı olan başka bir kanepede vardı.

"Ryder?" Mırıldanarak odaya bakmaya çalıştım. Gemma'nın yardımıyla bile bu çaba muazzamdı. "Alastrina?"

"İkisi de burada ve hayattalar," dedi Gemma sessizce. Gözlerimin kamaşması onu bir rüya yarattığı gibi parlattı. Altın sarısı saçları üzerine dökülüyordu.

Omzuna ipek bir kurdele bağlanmıştı; sabahlığı zümrüt kadife kıvrımlar halinde üzerine düşüyordu. Hayretler içinde ona bakakaldım. Elini sıkıca kavradım ve minnetle onun ince, sağlam formuna doğru eğildim.

Gemma odanın köşesini işaret ederek, "Madam Moreen şurada Ryder'la ilgileniyor," diye devam etti. "Sende bir ok sıyrığı var. Onda da birkaç yırtık var. Neyse ki çok ciddi bir şey yok."

Bakmak için biraz kıpırdandım ve onu canlı ve bütün bir halde, sol kolunu saran Madam Moreen'e bakarken gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı ve yorgun gözlerime yaşlar doldu. Ryder odanın öbür ucundan bakışlarımı karşıladı. Beni gördüğünde tüm benliği aydınlandı, kaşları yumuşayarak artık çok iyi tanıdığım o şefkatli ifadeye büründü; yüzü açık ve sevecendi, yıllar yüzünden akıp gitmiş, böylece babalarımızın ateşinde dövülmüş öfkeli oğuldan çok, gerçekte olduğu genç adam gibi görünmeye başlamıştı.

Ama sonra yüzüne bir gölge düştü ve kaşlarını çatarak yere baktı.

Kalbim burkuldu. Başka bir insanın yüzünü bu kadar iyi okuyabilmek ne kadar harikulade, ne kadar korkutucu derecede değerliydi. Ona hâlâ kızgın olduğumu *düşünüyordu*, elbette kızgındım ama... Tanrım, hayattaydık. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer ayakta durabilseydim, tüm incinmiş ve yaralanmış gururumu pencereden dışarı atar ve ona koşardım.

"Ve Alastrina..." Gemma'nın sesi .

Endişeyle ona dönüp baktım. Görüşüm netleşmeye başlamıştı ve bununla birlikte içimi bir tür korku kapladı. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

"Senden ve Ryder'dan daha kötü değil, en azından fiziksel olarak. Ama tek kelime etmedi ve sadece Illaria onu Madam Moreen'in yaralarıyla ilgilenmesine yetecek kadar sakinleştirebildi. Ryder için bile sakinleşmedi-"

"Kim olursan ol, *ne* olursan ol, eğer söylediğin gibi hepsini iyileştirme gücüne sahipsen, bunu hemen şimdi yap ya da git!"

Babamın sesi öfkeyle çınladı ve dikkatimi odanın diğer ucuna, kapının girişinde seyahat pelerini, çizmeleri ve binici eldivenleriyle durduğu yere çekti. Yvaine ve konsey üyelerini olanlardan haberdar etmek için başkente gideceğini söylemişti; biri peşinden at sürmüş ve onu geri getirmiş olmalıydı. Onun arkasında, giriş salonunda, silahlı ve hazır bir şekilde, altı ev muhafızımız ve bahçıvanımız Bay Carbreigh, çıraklarıyla birlikte duruyordu; hepsi de doğal büyülerle savaşmak kadar basit makaslarla budama sanatı yapmak konusunda da yetenekli elementallerdi.

Ve babamın karşısında, midem bulanırken, Philippa'nın olduğunu fark ettim.

Yüzü sertti, yeşil elbisesi ve gri paltosu Wardwell'de olduğu kadar sadeydi. Mhorghast'ta bizim için geldiğinde pırıl pırıl bir pelerin gibi üzerine giydiği ihtişam gitmiş olsa -o parlayan zırhı, mücevherlerle dolu saçları- ona bakmak hâlâ gözlerimi yakıyordu, sanki o tanrısal ihtişamın bir kalıntısı hâlâ ona yapışmış gibiydi.

"Sana söyledim, yapamam," dedi, sesi düz ve taze bir bıçak gibi temizdi. "Mhorghast'a gidip onları kurtararak zaten çok fazla risk aldım. Orada bulunduğum kısa süre içinde bile varlığımı hissettiklerinden ve ne olduğumu bildiklerinden eminim."

"*Kim* bilebilirdi ki?" Kendimi ön kollarımın üzerine iterek sordum.

Bana baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. "Herkes. Oradaki en basit yaratıklar bile - Edyn'deki kuş dostlarınız - anlamasalar bile bunu sezdiler. Ama anlayanlar..."

Sessizliğe gömüldü. Bütün vücudum buz kesti. "Kilraith," diye fısıldadım.

"Ona Her Şey Olan diyorlar," diye mırıldandı. "Nedenini bilmesem de. Orada bulunduğum süre içinde pek çok şey hissettim. Çok fazla acı, çok fazla kana susamışlık..."

Babam kapının yanında öfkeden neredeyse titriyordu. "Dediğim gibi," diye bağırdı, "eğer onları iyileştirmeye niyetiniz yoksa, o zaman-"

"Onları iyileştirmek *istemediğimi* mi sanıyorsun?" Philippa tersledi. Kara gözleri altın renginde parlayarak ona ters ters baktı. "Kendi kızımı, sevgilisini, arkadaşlarını mı? Gideon, sana *söyledim*: İzleniyoruz. Tüm *Edyn* izleniyor. Aralarına bir tanrı girdi ve sonra kayboldu. Kan izi süren bir tazı gibi kokumu alacaklar. Buradaki varlığım bile tehlikeli; dünya bana yaratıcısına tepki veren herhangi bir şey gibi tepki vermeye başlayacak ve insanlar bunu fark etmeye başlayacak. Ve kasıtlı olarak büyü yapmak, hiç şüphesiz Mhorghast'ın gazabını Ivyhill'in üzerine çekecektir. Böyle bir saldırıya karşı ne yazık ki hazırlıksızsınız."

Peder ve Philippa birbirlerine baktılar, sonunda Peder sakinleşti ve başını ellerinin arasına alarak yakındaki bir sandalyeye çöktü. Başka bir şey söylemedi. Kalbim onun için acıyordu; ne düşündüğünü, Philippa'yı görmenin onu nasıl incittiğini ancak hayal edebiliyordum. Sevgili karısı geri dönmüştü - bu sefer bir numara değil, zalim bir cazibeye bürünen Alastrina değil, belki daha da kötü bir şey. Kaybettiği karısı geri dönmüştü ve artık tamamen kendisi değildi. Daha fazlasıydı, akıl almaz derecede kudretli bir şeydi. Tüm oda onun varlığıyla titreşiyordu, sanki Ivyhill'in bodrumunda büyük bir davul çalıyor, gumbürtüleri duvarlara yayılıyordu.

Sessizliği bozmak için çaresizce, bir şekilde sesimi buldum. "Oradayken birçok şey hissettiğini söylemiştin. Neydi onlar? Kullanabileceğimiz bir bilgi mi? Mhorghast'ın çevresindeki zayıflıklar, şehrin nüfusu, Kilraith'in yeri-"

Arkamdan karanlık bir kahkaha sesi geldi, ama onu bulmak için doğrulduğumda, kalbim ani bir korkuyla çarpıyordu, sadece Alastrina'yı gördüm. Pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılmıştı, kolları sargılıydı ve ayakları çıplaktı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Mhorghast'ta cılız görünüyordu ama yine de yeterince canlıydı. Şimdi iskelet gibi görünüyordu; gözleri perili ve kırmızı çerçeveli, yaralı yüzü sert gölgelerle örtülüydü.

"Onu bulamayacaksın," diye fısıldadı. "Hiç kimse bulamadı. Kabuğu kırmaya çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Bir süre bize baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu ve sonra uzaklara, pencereden dışarı baktı. Gemma'nın arkadaşı, aynı zamanda en yakın komşularımızdan biri olan Illaria, yakındaki bir bankta gergin bir şekilde oturuyordu. Uzun siyah saçlarını güzel kahverengi yüzünden geriye doğru düzgünce bağlamış, beline de bitki keseleri ve tıpalı esanslarla dolu bir kemer takmıştı. Gemma, Talan'ın ay ışığı yolunu bulduğunda hatırladığı kokuları deşifre etmesine yardım etmesi için onu çağıracağını söylemişti ama şimdi başka bir görevi varmış gibi görünüyordu. Alastrina elini sıkıca kavradı, sanki gecenin içinden Mhorghast'a geri çekilmesini engelleyen tek şey Illaria'nın varlığıymış gibi.

Aylar önceki sözlerini hatırlayarak Gemma'ya bir bakış attım. *Bu ikisiyle çöpçatanlık yapmam gerekebilir.*

Ama Gemma bana sadece başını salladı, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. Umutsuzca Alastrina'ya ne demek istediğini sormak istedim - *kabuğu kırmayı deneyen ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?* Soru soracak durumda değildi.

"Orada binlerce varlık vardı," dedi Philippa sessizce, sanki Alastrina'yı duymamış gibi. "Belki de toplamda üç bin, çoğu Olden. Çoğu istekli ama hepsi değil. Ve insanlardan..." Philippa'nın sesi karardı. "Çoğu isteksizdi ama hepsi değil. Birçok anlaşma yapıldı, birçok pazarlık yapıldı. Zenginlik için, güç için, et için."

"Peki ya Kilraith?" Ryder köşesinden sordu. Madam Moreen sargılarını bağlamayı bitirmişti ve Ryder öfkeyle ayağa kalktı. "O binlercesinin arasında onu hissettin mi?"

Philippa'nın kaşları çatıldı. Piposunu dişlerine vurdu. "Bir varlık hissettim... kesinlikle. Muazzam bir irade. Ve tanıdık, bu da beni şaşırttı. Bu Kilraith... Ne adını biliyorum ne de onunla tanıştım, her ne ise. Ama yine de..." Sanki kötü bir anısını hatırlıyormuş gibi yüz ifadesi daha da sıkıntılı bir hal aldı. "Ve yine de, o zaman ne hissettiğimi biliyorum."

Seni kurtarmaya geldim, canım." Bana baktı, bakışları biraz dalgındı. "Orada büyük bir güç hissettim, her köşeye uzanıyordu. Bir bakıma koğuş büyüğü gibi, ama çok daha güçlü. Ve..." Ateşin yanına gitti ve piposunu yaktı, dalgın dalgın üfledi. "Çok *tanıdık*. Kalabalık bir odada bir yüz görmek gibi, ve o yüzü bir şekilde *tanıyorsun*, ya da en azından tonlarını *tanıyorsun*. Ama ona bir isim koyamazsın, ilk nerede gördüğünü hatırlayamazsın. Benzer bir duygu."

"Kindred?" Talan ona doğru döndü, nemli saçları alnına yapışmıştı. "Hissettiğin şeyin başka bir tanrının varlığı olabileceğini düşünüyor musun?"

Philippa şaşkınlıkla ona baktı. "Muhteşem iblis. Bu soruyu muazzam kan kaybına bağlıyorum. Başka bir tanrı mı? Kesinlikle hayır. Kendi erkek ya da kız kardeşlerimden birini sorgusuz sualsiz hemen tanırdım. Gemma'mın parfümünü havada yakalayıp ona ait olduğunu sorgular mıydınız? Yoksa eşinizin kokusunu iliklerinize kadar hemen tanırdınız?"

Babam ayağa fırladı. "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye tükürdü. "Sen *tanrı* değilsin. Ya hain bir büyü tarafından zihni karıştırılmış Philippa Ashbourne'sun ya da kendin hain bir büyüünün parçasısın - bir hayal ürünü ya da kafamızı karıştırmak ve dikkatimizi dağıtmak için gönderilmiş büyülü bir sahtekâr. Carbreigh! Kaptan Nomi!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Tek kelime daha edemedin bu yaratığı bodruma hapsedin."

Philippa hâlâ düşünceli düşünceli piposunu üflerken, "Neden, Gideon Ashbourne," diye mırıldandı. "Kıyıda kıyıya gücüyle övünen kudretli Meshedilmiş nöbetçi şimdi de sadık ev askerlerini onun *için* savaşmaya mı gönderiyor? Sahtekârın sen olmadığına emin misin, sevgilim?"

Çok çabuk oldu. Babamın yüzü öfkeyle çarpıldı. Ona hamle yaptı, nöbetçi gücü içinden fışkırdı ve odanın içinde sıcak bir okyanus gibi dalgalandı, nefesimi çaldı ve her bir mobilya parçasını yan yatırdı.

Ama Philippa hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı. Bir nefesle daha da uzadı, daha da sertleşti, şekli odayı dolduracak kadar genişledi. Gölgeleler sanki ona tapınmak için her köşe bucaktan çekilip çıkarılmışlar gibi parmaklarının etrafında titriyordu. Ocaktaki ateş söndü; odadaki titrek mumların hepsi söndü. Tek ışık Philippa'ydı; gözleri meşale gibi, teni gün batımı gökyüzü gibiydi. Yine saçlarındaki mücevherlerin belli belirsiz parıltısını ve bedenindeki zırhın ışıltısını gördüm. Babam ona doğru geldi ama tüm gücü bir işe yaramadı. Kadının bir el hareketiyle yere yığıldı, göğsünde kocaman bir yara açılmıştı. Yarıktan akan kan giysilerini, halıyı ve tenini boyadı. Soluk soluğa kendine baktı.

Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım; Philippa'nın gücü beni koltuğuma mıhlamıştı. Onun yerine, babamın yanında diz çökerken gözyaşlarımla onun olağanüstü ışıltısından yüzüme akmasını izledim. Bir onu izledi, gözlerinde hüzne benzer bir şey vardı, sonra elini vücudundan yukarı çekti ve babam tekrar iyileşti. Yara yoktu, kan yoktu. Sadece ceketinde bir zamanlar yaranın olduğu yerde bir yırtık vardı.

Ateş yeniden canlandı; mumlar gergin ışıklarını geri kazandı. Gölgeleler köşelerine dönmüş, örümcekler gibi kaçıyorlardı. Ve Philippa sadece yeşil elbiseli bir kadındı, gökyüzünün aslında okyanus olduğunu, yukarının aşağı olduğunu yeni öğrenmiş gibi görünen suskun bir adamın yanına çömelmişti.

Philippa sonunda, "Şimdi görüyorsunuz," dedi, "ben iddia ettiğim gibiyim. Hikâyem uzun ve şimdi hepsini tekrar anlatmayacağım. Yaralılarımızla ilgilenmek çok daha önemli - sanırım bunu birazdan yapmalıyım," diye ekledi babama sinirli bir bakış atarak. "Zaten aptallığınızı göstermek için gücümün bir kısmını kullanmak zorunda kaldığıma göre, herkesi iyileştirebilirim. O yüzden şimdilik şunu söylemek yeterli, ben buradayım ve gerçeğim. Ben senin karınım, çocuklarının annesiyim ve aynı zamanda bir tanrıyım.

Bu bir numara değil. Ve siz ya da alışanlarınızdan biri beni tekrar hapsetmeye kalkarsa neler olacağını görmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Ayağa kalktı ve yorgun bir şekilde ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. İfadesindeki hüzün sessiz ve kararlıydı; yüzü yaşlanmamış olsa da gözlerinde mrlr vardı. rktc bir soruyu düşünürken ürperdim: Bir gün, eğer bunu görecek kadar yaşarsam, kendi gözlerim de böyle mi görünecekti? Bir insanın yüzüne hapsolmüş bir tanrının gözleri?

"şimdi," dedi herkese bakarak, "gücüm yaralarınızı iyileştirmeye çalışırken - umarım çok fazla dikkat çekmemek için istediğimden daha yavaş olacak - hepimiz konuşalım. Planlamamız gereken bir istila var."

Bu beni korkuttu. Yorgunluğumun tortuları arasında bir yerlerde eski öfkemden bir parça buldum ve bu bana konuşma gücü verdi. "Sonsuza kadar Wardwell'de kalmaktan memnun olduğunu sanıyordum. Eski halinin sadece bir gölgesi olduğunu söylemiştin. Kilraith'in seni kullanmak isteyeceğinden korkuyorsun."

Gözleri hızla benimkilere kaydı. "yleyim ve büyük ihtimalle de öyle olacak. Ama seni ve sevgilini kendi deliliklerinizden kurtarmak için zaten kendimi göstermek zorunda kaldım, değil mi? nce siz ikiniz, sonra babanız ve onun fkesi. Bir ay ışığı yolu." Bu sözleri küçümseyerek söyledi, dudaklarını sabırsızca kıvırarak Ryder'a baktı. "Bir kızımın ve onun seçilmiş eşi olacak kadar etkileyici bir adamın, sadece güzel bir ışık oyununun cazibesine karşı koyabileceklerini düşünürdüm."

Ryder onurumuzu savunmak istercesine ayağa kalktı ama Philippa onu susturdu. "Wardwell'e döneceğim, umarım düşman beni bulmak için etrafı koklamaya başlamadan önce. Orada herkesin iyiliği için kendimi saklayacağım. Ama önce, kimliğim fena halde açığa çıktığına göre, sana yardım edeceğim. Biri not alsın. El yazım hala berbat."

Bu yorum kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Gerçekten de her zaman özensiz bir el yazısı vardı, bir çocuğun takıntılı olduğu türden dikkatsiz

temizliğinden hem nefret eder hem de sessizce hayranlık duyardım. Babama baktım. Şoktan kül rengi olmuş bir halde sandalyesine geri çekilmişti ve şimdi sessizce oturuyordu, omuzları çökmüş, tüm duruşu bozguna uğramıştı. Bay Carbreigh ve ekibi ile evin muhafızları giriş holünde belirsiz bir şekilde dolaşıyorlardı.

Bir şekilde ayağa kalkacak gücü buldum. Bu yeni bir şey değildi, babam yapamaz hale geldiğinde evi ayakta tutmak için kendimi zorlamak. Muhafızları talimatlarla gönderdim: evde ve arazide devriye gezmeye devam edin; elemental büyülerini kullanarak tatbikatlar yapın; kapıları ve pencereleri güçlendirin; kimsenin yalnız yürümemesi için her personele bir eş atayın.

Sonra topallayarak kanepeye döndüm ve yanındaki masanın çekmecesini açtım. İçinde çeşitli kalemlerle birlikte bir defter vardı. Defteri boş bir sayfaya açtım. Philippa'ya baktığımda beni sevgiyle izliyordu, yüzündeki yumuşaklık bana hayatımı kurtaran Tanrı'dan çok kaybettiğim annemi hatırlatıyordu.

Göğsüme saplanan acıya karşı kendimi sertleştirdim. "Eee?" Hızlıca söyledim. "Ben hazırım. Biri konuşmaya başlasın."

Saatler sonra, gözlerim kamaşmış bir halde sendeleyerek yukarı çıktım, her adımda yüzüm buruşuyordu. Philippa sabah uyandığımda hiçbir şey olmamış gibi hissedeceğime yemin etmişti ve sanırım ona inanmıştım ama kafam doluydu, ellerim yazmaktan ağrıyordu ve kalbim taşınamayacak kadar ağırdı. *Savaş. İstila.* Kelimeler zihnimde garip bir şekilde oturuyor, tüm dünyamı altüst ediyordu. Ordular toplanacaktı - hem tüm Kutsanmışları ve düşük büyüleriyle Yukarıdakiler hem de askerleri büyüye sahip olmayan ve bunun yerine geleneksel silahlarla savaşan Aşağıdakiler. Diğer kıtalardan, Aidurra ve Vauzanne'dan takviye birlikler göndereceğiz. Birlikler

sınırlarını güçlendirmek ve vatandaşlara nelere dikkat etmeleri, nelerden korunmaları gerektiğini öğretmek için her köye gönderilmeleri gerekiyordu. Fırtınalar sırasında kendilerini içeri kilitlemeleri, ışık parıltılarını görmezden gelmeleri, asla yalnız yürümemeleri ve gittikleri her yere gerçekliğin simgelerini ve tehlikenin hatırlatıcılarını taşımaları gerekecekti - ev parçaları, sevdiklerinin resimleri, saç bukleleri, el yazısı notlar. Onları kendilerine getirebilecek ve Mhorghast'ın aç pençesinden herhangi bir şey. Gemma, zavallı Phaidra'nın Eski Ülke'ye gitmeden önce bize verdiği ahşap simgelerden daha fazlasını yapmaları için bir zanaatkâr ekibi tutmayı önermişti - Edynic ağaçlarından oyulmuş, sahipleri için değerli olan şekiller. İnsanların evlerini, nereden geldiklerini, nereye ait olduklarını hatırlamalarına yardımcı olacak fiziksel çapalar olarak hizmet edeceklerdi.

Bir de Müdür vardı.

Ailemizin koğuşunun koridorunda topallayarak yürürken, Müdür'ün bu konuda ne düşüneceğini korkuyla hayal ettim. Askere alma işlemini bir kez daha ertelememiz ve ondan ordulara ayırabileceği Gülleri göndermesini istememiz gerekecekti. Alacağımız tepkiyi tahmin edebiliyordum. *Gülleri size gönderip Sis'i korumasız bırakırsam ne olacağını sanıyorsunuz? Sence de Kilraith'in istediği tam olarak bu değil mi?*

Ve böyle bir şeyden korkmakta haklı olması oldukça mümkündü. Bu konu hakkında düşündükçe, düşüncelerim daha hızlı dağılıyor ve sarmal haline geliyordu. Mhorghast'ta gördüğümüz herhangi bir şeye güvenebilir miydik? Yoksa bunların hepsi -arena, yaldızlı sokaklar, görkemli saray- dikkatimizi asıl önemli olandan uzaklaştırmak için yaratılmış bir illüzyon muydu? Philippa öyle düşünmüyordu; bu kadar ayrıntılı bir illüzyonun bile onun tanrısal duyularıyla boy ölçüşemeyeceğinde ısrar ediyordu.

"Yürümeyi öğrenen bir çocukla kıyasladığınız tanrısal hisler mi?" Bana yöneltilen onca öneri, defterime karaladığım onca görev ve soru sonunda sabrımın sınırlarını zorlayarak ona çıkışmıştım.

Philippa lanet olası pipo dumanının perdesinin arkasından bana eşit bir şekilde baktı. "Yürümeyi öğrenen bir tanrı yine de bir tanrıdır ve herhangi bir Meshedilmiş insandan daha güçlüdür. Endişelenme, kızgın kızım. Bir yalanın kokusunu alabileceğimi söylediğimde doğruyu söylüyorum. Bana güvenebilirsin."

Güven. İçimde eğreti duran bir başka kelime. Bizi açıklama yapmadan terk eden bir anneye *güvenmek*. Akrabalarıyla birlikte *Ytheliad* kadar pervasız ve tehlikeli bir lanet yaratan bir tanrıya *güvenmek*.

Geride bıraktığı hayatının tüm anılarından uzakta mutlu bir şekilde yıllarını geçirmiş bir kadına *güvenin*.

En büyük suçu hayatımı kurtarmak olan ve bunu bana söylemekten korkan bir adama *güvenin* - belki de kısmen benim verdiğim tepkiyi vereceğimden korktuğu için.

Odamda oturdum, Osmund kucacağında kayıtsızca mırıldandı ve notlarımı gözden geçirdim. Yapılacak yüzlerce yeni şey, yazılacak binlerce mesaj. Toplanacak erzak, stoklanacak silahlar. Yumurta, anahtar, kadeh, dolunayın altındaki kara göl, Üç Gözlü Taç.

Notlarımın en sonuna yazdığım o beş şeyin her birinin altı çiziliydi. Bunlardan ne Philippa'ya ne de başkasına bahsetmiştim. Bahsetmekten korkuyordum. Kelimelere bakmak bile tehlikeli geliyordu, sanki harfleri belli bir şekilde yeniden düzenlemek, keşfedildiğinde harekete geçecek korkunç bir büyü parçasını ortaya çıkaracakmış gibi. Aptalca bir korkuydu; bunun için kendimi azarladım. Bir tür küçük intikam olarak ondan bilgi mi saklıyordum? *Bizi çocukken terk ettin, bu yüzden sana Gareth ve Heldine'in Üç Gözlü Taç'ın gölgelerinden deşifre ettikleri garip görüntülerden bahsetmeyeceğim. Bu hoşuna gitti mi?*

Kendi kendime güldüm, yastıklarına yaslandım, gözlerimi kapadım ve Osmund'un kulaklarının arasındaki yumuşak tüyleri okşadım. Philippa, Carbreigh'in araziye güçlendirmesine yardım etmek için bu gece burada kalacaktı. Sabah Wardwell'e gitmek üzere yola çıkacaktı. O zaman ona kahvaltıda söyleyecektim. *Bir yumurta, bir anahtar, bir kadeh, bir*

Dolunay altında siyah bir göl. Bu ne anlama geliyordu? Çapa mıydılar? İpucu muydular? Hiçbir şey miydi?

Kelimeler zihnimde dönüp duruyor, kalbimi sızlatıyordu. Boşta kalan elimle defterimi göğsüme götürdüm ve sanki ağrıyan kalbimi dindirecek bir şey yapacakmış gibi sertçe tenime bastırdım. Çünkü elbette tacı düşünmek bana Gareth'ı düşündürüyordu. *Gareth'ı*. Zihnim onun gülümseyen, gözlüklü yüzünü, dağınık saçlarını, buruşuk kravatını canlandırırken gözyaşlarım kapalı göz kapaklarımın ardında yandı. Onu kitaplarla çevrili, dudağını boyayana kadar bir kalemi çiğnerken hayal ettim. Onu Mhorghast'ta, orada kendisine yapılabilecek her türlü zulme katlanırken düşünmeyi reddettim - tabii hâlâ hayattaysa.

Dudaklarımı ısırdım, kelimeleri tekrar tekrar düşündüm: *Gareth yaşıyor. Gareth yaşıyor.* Alastrina'yı değil de onu kurtarmayı başarmış olmayı nasıl kesinlikle düşünmeyecektim. Alastrina ondan daha uzun süredir oradaydı; adil olan da buydu. Ama sonra, Alastrina'ya iyi bakılmıştı - bir fae'nin evcil hayvanı, popüler bir cazibe merkezi. Bir savaşçı, bir vahşi. Mhorghast'ın hangi yaratıkları Gareth'ın bilge aklına değer verirdi ki?

Yastıklarına yaslanarak sıkıntılı bir uykuya ve ayağa kalktığımda pencerelerim şafakla yumuşamış, tenim korkuyla soğumuştı. Kalbim hızla çarparak bir an öylece yattım. Osmund ocaklığın üzerinde memnun bir şekilde kendini temizliyordu. Aşağıdan ne bir savaş sesi ne de bir öfke çığlığı duydum. Yine de midemdeki paniği görmezden gelemiyordum. Bir şeyler ters gidiyordu.

Gece kıyafetlerimi hiç değiştirmemiştım ve Gilroy sabah postasıyla giriş holüne geldiğinde Mhorghast'ta giydiğim yırtık pırtık elbiseyle aşağıya koştum. Ryder onun arkasındaydı, kirli botları ve at kokusuyla ön kapıdan içeri giriyordu.

"Ah, Leydi Farrin," dedi Gilroy nazıkçe, sanki hepimiz gecenin yarısını savaş planları yaparak geçirmemişiz gibi. "Fairhaven'dan size bir mektup geldi.

Kraliçe'nin mührünü taşıyor."

İşte korkumun nedeni buydu. Zarfı havaya kaldırdığı anda, kendine özgü mor balmumu mührünü gördüğüm anda anladım. Ona teşekkür bile etmedim, zarfı elinden çekip aldım ve yırtarak açtım. Aceleyle karalanmış mektubu hızlıca beş kez okudum, kalbim o kadar hızlı çarptı ki başım döndü.

Sonunda gözlerimde yaşlarla başımı kaldırdım ve Ryder'ın gergin bir şekilde kapıların yanında durduğunu gördüm. Tamamen bana odaklanmıştı, sanki ben daha kelimeleri telaffuz etmeden ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi yüz ifadesi asıktı.

"Yvaine ölüyor," diye boğuk bir sesle söyledim. "Yatalak, zor konuşuyor, yemek yemiyor. Bir an önce gelip..." Başımı salladım, o korkunç cümleyi bitiremedim. "Sadece birkaç günlük ömrü kalmış olabileceğini düşünüyorlar."

Mektubu yumruklarımın arasında buruşturdum, sanki bir şekilde taşıdığı haberi yanlış hale getirebilirmiş gibi. Sanki acı ve kalp kırıklığı yarı-tanrı bileğimin bir hareketiyle yok edilebilirmiş gibi.

Ryder'ın sabit mavi çelik bakışlarıyla kendimi sabitlemeye çalıştım. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki, hiçbirini için kelime bulamıyordum. Kalbim hâlâ acı ve inançsızlıkla çarpıyordu. Uğruna tüm benliğimi, bedenimi, kalbimi ve aklımı ortaya koyduğum bir adamdı bu. Ankaret gerçeği söylemesi için onu zorlayana kadar bana ne yaptığını söylememiş olması hâlâ içimi kemiriyordu ama daha da kötüsü, ona yönelttiğim haksız suçlamayı hatırlamaktı. *Sen benim gücümü seviyorsun*, demiştim ona. *Beni değil*. Bana gösterdiği onca olağanüstü iyiliğe karşılık, öfkemle bulduğum tek karşılık zalimlik olmuştu. Nasıl öfkelendiğimi, o karanlık kuzey ağaçlarının altında sarf ettiğim sözlerin bir an için gözlerindeki tüm ışığı nasıl yok ettiğini hatırlamak, ona bakmayı acı verici hale getiriyordu.

Yine de yanımda ondan başka kimseyi istemiyordum. Bunun için değil, hiçbir şey için değil.

"Benimle onu görmeye gelir misin?" Gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken ona sordum.

Yüzündeki ciddi ifade yumuşadı. "Seninle her yere gelirim."

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Saraya vardığımızda, kraliçenin kulesinde iki kraliyet muhafızı bizi bekliyordu. Biri Yüzbaşı Vara'ydı, muhafızların altın gömlekli komutanı.

"Ah, Leydi Farrin," dedi öne doğru adım atarak. "Lord Ryder. Sizi bekliyordu."

Bu beni şaşırttı ama belki de şaşırtmamalıydı. "İkimizi de mi bekliyordu?"

"Pekâlâ." Kaptan Vara boğazını temizledi. "Sanırım Lord Ryder'ı getirmenizi beklediğini söylemeliyim leydim. Bu taraftan lütfen."

Tereddüt ettim. Kaptan Vara şaşırtıcı derecede sakin, hatta hoş biriydi; hiç de beklediğim gibi değildi. Aslında burada hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Kapılarda toplanan protestocular ve ikinci kaçırılma dalgasından bu yana havadaki genel huzursuzluk dışında, sarayın havası neredeyse . Kimse mermer koridorlarda koşuşturup kraliçesini kaybetmenin trajedisinden yakınmıyordu.

Ryder'a baktım, çatık kaşlarıyla koridorun etrafına bakıyordu, davetsiz bir misafirin kokusunu almaya kararlı kızgın bir bekçi köpeği gibi. Eli sırtımda geziniyordu; buna ve kollarımızda ve botlarımızda sakladığımız bıçaklara, ceketinin içine soktuğu hançere ve benimkine soktuğu Ankaret'in tüyüne sevinmiştim. Boğazımda hazır bir şarkı tutuyordum. Ryder'ın savaşa hazır bir şekilde oklarından birini yerleştirmesi gibi, niyetle bir melodi hazırlama pratiği her denememde daha kolay oluyordu.

Bunu uygulamalısın, demişti Ankaret bana. Çok uzun süre boшта kalmasına izin vermişsin. Sana hatırlatması gerekiyordu. Ve bana hatırlattı, ateşi ve şimşek gözleriyle. Onun alevlerden oluşan okunmaz yüzünün hatırası garip bir teselli idi.

Kaptan Vara'yı kulenin dolambaçlı koridorlarında takip ettik, ta ki aniden bizi nereye götürdüğünü fark edene kadar; kraliçenin kabul odalarından birinin içine sıkışmış küçük bir avludaki kış bahçesine. Orayı iyi biliyordum.

Odanın girişinde Kaptan Vara kenara çekildi ve ciddiyetle avlunun yemyeşil bahçesini işaret etti. "Merak etmeyin leydim, biz bu tarafta kalıp geçidi koruyacağız."

"Bütün bunların anlamı ne?" Ryder nefesinin altında homurdandı. "Kraliçe nerede?"

"Yeşil Ev'de," diye mırıldandım, bu tuhaf bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başlamıştım. "Ailemin kasabanın kenarındaki kulübesi. Bu da oraya giden yeşil bir yol."

Kaptan Vara, "Majesteleri sabahları Yeşil Ev'de vakit geçirmekten hoşlanıyor leydim," diye önerdi. "Buranın huzurlu bir yer olduğunu düşünüyor."

Ryder'ın şaşkınlığını hissettim, yine de dilini ısırды ve sessiz kaldı. Yüzbaşının yanından geçerek avluya girdim ve yeşil yolun büyüünün beni geçit boyunca nazikçe taşımasına izin verdim. Bu yeşillendirme büyüü özellikle iyiydi; geçiş hızlı ve yumuşaktı. İki saniye sonra Yeşil Ev'in bahçelerinde duruyordum, sabah güneşinden altın rengi çiçeklerden oluşan bir gölgelik tarafından korunuyordum. Etrafımızda, kabarık yapraklarıyla beyaz, uzun sonbahar otları rüzgarda fısıldıyordu.

Ryder hemen arkamdaydı ve sessiz çimenliği geçerken yanımdan ayrılmadı. Evin kapısı kilitli değildi; geçişimizde hiçbir koğuş büyüü dalgalanmadı ve yemek odasının kapıları sabah havasını almak için açılmıştı.

"İşte buradasın!" Yvaine kapıdan fırladı ve beni kucaklamak için aceleyle verandaya geçti. Parlak mor renkli, şeffaf bir elbise giymişti.

Şifon, elmaslarla süslenmiş korsaj, yanardöner kollar yere kadar uzanıyordu. Saçları gevşekti, süssüzdü, kolları inceydi ama boynuma sertçe sarılmıştı, ama bana bakmak için geri çekildiğinde gözlerinin altındaki griyi, yanaklarının grisini gördüm. Alnındaki pembe yara izi bile değişmiş ve şimdi gümüş renginde parlıyordu.

Ama o yaşıyordu ve bir an için tek yapabildiğim rahatlamamın etkisiyle var olmaktı. Onu kendime doğru çektim ve ellerimi saçlarının ipeksi tellerine koydum. Kalbinin benimkine karşı çılgınca çarpışını hissettim ve sesimi bulmaya çalışarak gözyaşlarımı geri kırtım. O yaşıyordu, o yaşıyordu.

"Neler oluyor burada?" Ryder arkamdan mırıldandı. "Farrin senin ölmek üzere olduğuna, yatalak olduğuna, bu dünyada sadece birkaç günün kaldığına dair bir not aldı. Ama yine de buradasın, aşağı yukarı her zamanki gibi görünüyorsun."

Yvaine başını kaldırıp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Oh, Ryder. Açık sözlülüğüne bayılıyorum. Hayır, ölmüyorum. En azından bugün değil. Ve kesinlikle yatalak değilim. Ben sadece... İkinizin de çabucak gelmenizi istedim ve bunun işe yarayacağını biliyordum. Nerede olduğunuzdan emin değildim - bugünlerde herhangi birinin yerini bulmak için gücümü kullanmak çok yorucu- bu yüzden bir notu Ivyhill'e, diğerini de Ravenswood'a gönderdim. Umarım ailenden kimse bunu senin yerine açıp paniğe kapılmaz Ryder."

Dehşete düşmüş bir halde ona baktım. "Bunun için onları suçlayabilir misin? Başkentten gelen bir mesaj kraliçelerinin ölüm döşeginde olduğunu mu söylüyor?" Ondan geri çekildim ve kendimi onun kucağından ayırdım. "*Beni* paniğe sürükledin. Düşündüm ki..." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Neden normalde yaptığın gibi beni çağırtmadın? Elbette sana gelirdim."

Yvaine bir an için çökmüş gibi göründü. Sonra çenesini kaldırdı. "Birbirimizi son gördüğümüzde sana saldırmıştım. Çok kötü yaralanmıştım. Kendimde değildim. Sert önlemlere başvurmazsam geleceğinden emin değildim. Olanlardan sonra benden korkabileceğini düşündüm."

"Dürüst olmak gerekirse, şimdi senden daha çok korkuyorum," dedi Ryder sert bir sesle. "Kendi ölümün hakkında yalan söylemenin mantıklı olduğunu düşünmen bile başlı başına bir akılsızlık."

Yvaine ona bir bakış attı, cevap vermeye başladı, sonra durdu. İnce omuzlarının düşmesine izin verdi. "Haklısınız, elbette. Özür dilerim. Gerçekten öyleyim. Sadece..." Bir elini saçlarında gezdirdi, parmakları titriyordu. "Artık her şey çok garip. Yanıklarım iyileştikten sonra daha da garip, sanki bazı parçalarım dağlanmış ve bir daha geri gelmemiş gibi. Bazı anlar kendimi tamamen kendim gibi hissediyorum. Diğer anlarda tamamen kayboluyorum ya da aklıma parlak olduğunu düşündüğüm ama aslında pervasız ya da saçma olan çılgınca bir fikir geliyor. Thirsk telaşlı bir anne gibi omzumun üzerinde geziniyor. Elbette size böyle bir mesaj göndermeme izin vermezdi. O uyurken bunu başardım. Onu yoruyorum. Ben de kendimi yoruyorum."

Sesinin kasvetli tonu beni korkuttu. Ona doğru uzandım. "Nasıl yaptığınızı boş . *Neden* bizi çağırdın? Yardıma mı ihtiyacınız var? Bir haber mi var?"

Elimi tuttu. "Arkadaşa ihtiyacım var," dedi basitçe. "Sevdiğim, güvendiğim insanlar. Yaşlı adamlar ya da sert yaşlı kadınlar olmayan insanlar. İkiniz de benimle oturup yemek yer misiniz?"

Gün garip bir şekilde geçti, Yvaine gergin bir ev sahibesi gibi evin içinde dolaşıyordu. Bizi yiyecek ve içeceklerle doldurdu, hepsi de kraliyet mutfağından gelen malzemeleri kullanarak kendi elleriyle pişirdiği güzel ve lezzetliydi. Yaşadığı onca yıl boyunca muhteşem bir aşçı olmuştu. Bize keçi peyniri, parlak yeşil maydanoz dalları ve ince dilimlenmiş jambonla doldurulmuş puf börekleri yedirdi; hurma ve portakal kabuğu rendesi ile süslenmiş kızarmış tavuk, gevrek traşlanmış yeşillik yatağında servis edildi, et o kadar yumuşaktı ki eriyecek gibiydi

Ahududu şurubu gezdirilmiş ve üzerine pudra şekeri serpilmiş çikolatalı kek. İlahi, hepsi.

Bana piyano çalmamı söyledi, ben de önce duraksayarak sonra rahatlayarak çaldım, çünkü ellerim tuşların üzerinde dans ederken ve ayaklarım pedalları kullanırken ona bakmak zorunda değildim, tiz sesinin anlamsız saray dedikodularından, stilistin yıllık kış gündönümü galası için üzerinde çalıştığı yeni elbiseden, sarayın kuzey kanadında yapılan tadilattan bahsedip durduğunu duymak zorunda değildim. Bunların hepsi boş konuşmalardı ve ne zaman Ryder ya da ben kaçırılmalardan, Senato'daki taslaktan, Mhorghast'ta gördüklerimizden, yaklaşan istiladan bahsetmeye çalışsak, bizi bir bakışla, bir kelimeyle, çatalını kristal kadehindeki köpüklü limonatasına vurarak susturuyordu. Bunlar sadece bize çarpan küçük büyü titreşimleriydi, ama o Edyn'in Yüce Kraliçesi Yvaine Ballantere'ydi ve büyüünün küçük titreşimleri bile kelimelerimizi yeniden şekillendirmeye ve ne söylemek istediğimizi unutturmaya yetiyordu.

Öğleden sonra Ryder iyileşmekte olan yaralarının ağrılarını öne sürerek dinlenmek için üst kata çıktı. Beni terk etmeden önce bakışlarımız bir anlığına kilitlendi. Vücudunun gerçekten de dinlenmek istediğinden hiç şüphem yoktu ama buna gerçekten razı olacağını düşünemiyordum.

Onun yokluğu işe yaramıştı; yukarı çıktıktan birkaç dakika sonra Yvaine konuşmasına ara vererek onu dinlemeye başladı. Dışarıdaki esinti ve Gemma'nın küçükken Philippa'nın bahçeye asmasına yardım ettiği rüzgâr çanları dışında her şey sessizdi.

Tatmin olan Yvaine kanepeye uzandı ve gözlerini kapadı. "Sonunda biraz sessizlik."

Kaşlarım havaya kalktı. "Geldiğimizden beri hiç durmadan konuşan sensin."

Bir süre sonra gözlerini açıp bana baktı. "Seni susturmaya devam ettiğim için özür dilerim. Herkes bana her şeyin ne kadar korkunç olduğundan bahsediyor; kaçırılan insanlar, bozulan Middlemist, herkesin nasıl korktuğu.

Ve bunu yapmakta haksız da sayılmazlar. Ama ben yorgunum, Farrin." Titrek bir nefes aldı ve bana ince bir gülümseme verdi. Sanki içinde bir baraj açılmış gibiydi. Koltuk minderlerine kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti. Ryder'ın ya da danışmanlarının yararı için numara yapmıyor, sahte parlak gülümsemeler takınmıyordu. Hayır, bu sadece Yvaine'di, yorgun ve çok zayıftı, elbisesinin içinde boğuluyordu.

"Arkadaşımla bir gün geçirmek istedim, hepsi bu," dedi sessizce. "Bir gün - tek bir gün - sadece iyi şeylerin olduğu ve kötü hiçbir şeyin olmadığı bir gün. Her şey değişmeden önce. Çünkü değişecek, sence de öyle değil mi? Aldığım her nefeste bunun tadını alıyorum. Kalede her ilerleyişimde, bir sonraki adımımın beni bir uçurumun kenarından azgın bir denize düşüreceğini hissediyorum. Gümbürtüsünü her zaman duyuyorum, havada ve hatta yerde. Şimdi bile, obruk kapalıyken ve sarayım sağlamken. Gökyüzümdeki tüm o fırtınalar, her geçen gün daha da çalkalanıyor ve büyüyor."

Söylediklerinde değinilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Sesindeki yorgunluk ve kanepeye kıvrılmış görüntüsü beni dehşete düşürdü. Korkutucu derecede savunmasız görünüyordu, dünyayı yönetmek için seçilmiş bir kraliçe değil, insan ve hayvan gibi herhangi bir canavar tarafından kolayca ikiye bölünebilecek genç bir kadın.

"Bunu hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve eğer seninle olan bazı şeyler hakkında konuşmama izin verirsen, bu değişim geldiğinde ona daha hazırlıklı olacağımızı düşünüyorum."

Gözlerini kapattı, ağzı inceldi. "Lütfen yapma. Seni tekrar susturmak için gücümü kullanmak istemiyorum ama beni zorlarsan kullanırım. Sadece sıradan şeyler hakkında konuşmak istiyorum, dünyevi şeyler. Ne Olden, ne de şiddet."

"Ama siz de Olden'sınız," diye belirttim.

Ben de öyle, demek istedim. Dilimin ucunda bir itiraf dolaşıyordu. Yvaine'in yemek salonundaki o korkunç günle ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

bana saldırdığında. *Yarı tanrılar hakkında ne biliyorsun?* Ona bağırdım, soru kaotik büyüsünün arayıcı dilleri tarafından içimden çekildi.

Ama şimdi gözlerinde sevgi dolu bir yumuşaklıktan başka bir şey yoktu. Yanağını dizlerine dayadı ve bana gülümsedi. "Seninle birlikteyken, Olden ya da kudretli değilim, tanrılar tarafından seçilmiş bir kraliçe de değilim. Ben sadece... beni yaşadığım tarladan, kasabadan ya da vadiden koparmadan önce neysem oyum. Seninleyken sadece bir insanım. Sadece arkadaşıyla konuşan bir arkadaş."

Sözlerindeki basit samimiyetten etkilenmemeye kararlı bir şekilde sinirli bir nefes verdim. "Peki ya bugünden sonra? Görevlerine devam etmek için saraya döndüğünde, o zaman ne yapacaksın? Seninle gelmeme izin verecek misin? Sana söylenmesi gerekenleri söylediğimde dinleyecek misin?"

"Tabii ki."

"İnsanlar *ölüyor*, Yvaine," diye sertçe devam ettim. "Ben oradaydım. Bunu gördüm. Bir canavar ve yandaşları tarafından avlanıyorlar, eğlenmeye, dövüşmeye ve baştan çıkarmaya zorlanıyorlar, akılları başlarında olsa asla yapmayacakları şeyleri yapıyorlar ve..."

Başımı iki yana sallayarak sustum. Bütün o garip gün boyunca içimde kaynayan sinirler sonunda taşıtı. Bahçeye baktım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve her şeyi altın ve yeşilin parıltılı bir yıkamasına dönüştürüyordu.

"Gareth orada bir yerde," diye fısıldadım. "Ve kendi aileleri ve arkadaşları için değerli olan sayısız kişi. Ve sen beni buraya çağırıyorsun, beni *kandırırıyorsun*, Ryder ve beni garip bir şarkı ve dansla yönlendiriyorsun ve sonra sanki dünyada başka hiçbir şey olmuyormuş gibi, sanki sadece sen ve ben, arkadaşlar bir öğleden sonrayı boşa geçiriyormuşuz gibi benimle zaman geçirmenin ne kadar güzel olduğunu anlatıp duruyorsun."

Ona dönüp baktım, yüzündeki sessiz utanç ifadesini görmek beni memnun etti. Onu teselli etme ya da özür dileme içgüdüleriyle savaştım. O benim arkadaşımı ama o anda ikisini de hak etmiyordu.

Sonunda, içinde bir şeyler yola gelir gibi oldu. Başını salladı, ağzı inceldi ve daha dik oturdu, bacaklarını minderin üzerinde düzgünce çaprazladı.

"Haklısın, tabii ki," dedi sessizce. Bana küçük bir gülümseme verdi. "Sen her zaman haklısın ve ben bugünlerde nadiren haklı çıkıyorum, öyle görünüyor." Bakışları mesafeli bir hal aldı. "Bu kadar çok kişi acı çekerken kaçmak ve dikkat dağıtmak istemem bencilce, değil mi?"

"Bundan daha karmaşık" dedim ama başını salladı.

"Benim için değil. Edyn'in kraliçesi için değil." Biraz iç çekti ve bana sessiz bir kararlılıkla baktı. "Saraya döneceğim, öğleden sonra biraz dinlenmenize izin vereceğim ve eğer bu akşam yemekte bana katılırsanız, ikiniz de, gördüğünüz her şeyi tartışabiliriz. İsterseniz özel olarak, isterseniz Kraliyet Meclisi'yle birlikte. Ama önce..." Ellerini kucağında birleştirdi. "Sadece birkaç dakika konuşabilir miyiz? Uzun zamandır konuşmadık, sen ve ben. Son aylarda sana neler olduğu hakkında çok az şey biliyorum."

Sonra yukarı baktı, biraz da nazlanarak. "Bana Ryder'dan bahset. Yatakta da dışarıda olduğu kadar yakışıklı mı?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşkınlıkla güldürdü. "O... Ben..."

"Bu konuda konuşmak seni utandırıyor mu?"

"Hayır, değil... Yani, evet, sanırım, biraz."

"Özel bir şeyse cevap vermek zorunda değilsiniz. Sadece..." Yvaine bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra hüzünlü bir iç çekişle gözlerini kaçırdı. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Aptalca olduğunu düşünemeyecek kadar meraklıyım," diye cevap verdim.

Bu onu eğlendirdi. Parladı, sonra neredeyse aynı hızla tekrar sessizleşti, bastırıldı. Kanepenin işlemelerini karıştırdı.

"Bir zamanlar aşkıttım," dedi usulca. "Sanırım çok uzun zaman önceydi, hiçbiriniz doğmadan yıllar yıllar önce. En azından bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda, bu tuhaf anılar düşüncelerimin yüzeyinde yüzüyor. Açıkça bana ait olan ama yine de bana garip gelen, yabancı ama aynı zamanda çok değerli olan anılar." Başını kaldırıp bana baktı. "Bu mantıklı mı?"

Olmadı ama kırmaktan nefret ediyordum. "Sanırım öyle."

"Kulağa gülünç geldiğini biliyorum - benim olmayan ama yine de benim olan anılar? Ama her ne iseler, bana ne söylediklerini biliyorum ve söyledikleri şey, uzun zaman önce bir zamanlar aşık olduğum. Bunu tam burada hissedebiliyorum." Boğazına, göğsüne, sonra da karnına dokundu. "Ve burayı da. Bu eski yankıların doğruluğunu hissediyorum. Aşkıttım ve hatırlayabildiklerim içimi ısıtıyor, kendimi daha az... olağanüstü hissettiriyor. Aşk, herkesin anladığı bir şeydir. Ve ben kimsenin anlayamadığı bir şeyim, tam olarak değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı, bu manzara kalbimi kırdı. Minderlerin arasında o kadar yalnız görünüyordu ki, o kadar küçük ve yorgundu ki. Mendilimi uzattığımda tek kelime etmeden aldı ve kucağında tuttu.

Bir süre sonra boğazını temizledi. "Bana Ryder'la aranızdaki ilişkiden, aşık olmanın sana nasıl hissettirdiğinden biraz misin diye düşündüm..." Çaresizce omuz silkti. "Belki de hatırlamaya çalıştığım şeyi daha fazla hatırlamama yardımcı olur. Belki bu hafızada içimde yüzeye çıkmaya çalışan bir şey vardır. Her şey için bir açıklama -benim hastalığım, Sis'in hastalığı, kaçırılmalar, obruk. Her şeyin. Bu delilik mi?" Gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı. "Aşkı anlamamanın bu kadar korkunç şeyi açıklayabileceğini düşünmek delilik mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. Nedenini açıklayamasam da bunun doğru cevap olduğundan emindim. "Hayır, bence çoğu şeyin temelinde aşk yatıyor.

hem iyi hem de kötü şeyler. Ve eğer bunun size yardımcı olacağını düşünüyorsanız..."

"Olabilir." Biraz gülümsedi, umuduna bakmak acı vericiydi. "Sence olabilir mi?"

"Kesinlikle denemeye değer." Dikkatlice nefes aldım ve Ryder'ı kalbimde hissederken nefesimi tuttum. "Seni uyarayım, bu konularda konuşmakta pek iyi değilimdir."

"Şok edici bir bilgi, çünkü sizinle ilk kez bugün tanışıyorum."

Gülümsememeye çalışarak yüzümü ona çevirdim. "Sanırım size yangın gecesini anlatarak başlayacağım."

"Ivyhill'de mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Küçükken mi?"

Başımı salladım. "Sana o gece beni kurtaran çocuktan bahsetmiştim. Ama sana söylemediğim şey -kendimin de yeni öğrendiği şey- o çocuğun Ryder olduğuydu."

Yvaine'i dikkatle izledim. Bana söylediklerini, Ryder'ın parlayan çocuk olamayacağına dair güvence verdiğini hatırlayacak mıydı?

Ama yüzünde gördüğüm tek şey şaşkın bir ilgiydi. "Olağanüstü," diye fısıldadı. Bir yastık buldu ve partideki bir kız gibi karnına bastırdı, sonra cesaretlendirmek için bana el salladı. "Devam et, sevgilim. Bunu nasıl öğrendin?"

Kalbim parçalandı. O gün bana anlattıklarından hiçbir şey hatırlamadığı açıktı ve aklıma, hastalığı ve onu yakan ateş göz önüne alındığında, zihninin ne kadar kırık olup olmadığını bilmenin imkansız olduğu korkunç düşüncesi geldi. Ondan hangi parçalar silinip gitmişti? Hangi değerli anıları kaybolmuştu?

Umutsuzluğum o kadar hızlı gelişti ki neredeyse hikayemi orada durduracaktım. Ama Yvaine beni dinlemek için o kadar hevesli, kadar mutlu görünüyordu ki, bir şekilde sesimi buldum ve hikayeye ciddi bir şekilde başladığımda, anlatmaktan memnun olduğumu fark ettim. Ryder'ın ihmal yalanının açtığı yarayı birilerine göstermek için yanıp tutuşuyordum,

bana ihanetten başka bir şey gibi gelmemiști; ne kadar taze ve kötü hissettirmiști, öfke ve şok içinde ne kadar kötü *davranmıştım*. Mantıklı zihnim bunun doğru olmadığına ısrar etse de, bana karşı hissettiği her neyse ona güvenilemeyeceğinden, bir insanı değil de bir gücü sevdiğinden nasıl da korkmuştum. Ve tüm bunları, onu ne kadar çok sevdiğime dair nefes kesen gerçeğe bağdaştırmanın ne kadar imkânsız olduğunu.

Ellerime baktım. Bir an için konuşamadım; konuşursam ağlamaya başlayacaktım ve bunu düşünmek bile çok yorucuydu. Sonra Yvaine elini koluma koydu - en hafif dokunuş, sıcak ve tereddütsüz - ve böylece sakinleştim, devam edecek gücü buldum.

Uyandığımda bir karmaşa dünyasıdaydım.

Uykuya daldığımı ya da ayakkabılarımı çıkarıp kanepede bir battaniyenin altına kıvrıldığımı hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey Yvaine'e Ryder'dan bahsetmekti - onun gücünden, dilinden, ellerinden, şaşırtıcı yumuşaklığından, sevimli huysuzluğundan, kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğimden ve onunla birlikteyken nasıl tamamen görüldüğümü, tamamen el üstünde tutulduğumu hissettiğimden. Yvaine'in her kelimemi usta bir hikâye anlatıcısıymışım gibi dinlediğini, soluk soluğa kaldığını, güldüğünü ve uygun bir şekilde etkilenmiş ve hoş bir şekilde skandala uğramış görüldüğünü hatırladım

-Tüm doğru yerlerde. Sempatisi bir merhem, ilgisi bağımlılık yapıcıydı.

Ama şimdi oda kapkaranlıktı ve bedenim soğuk terler içinde sıırılsıklam olmuştu. Dışarıda rüzgâr kükrüyordu. Tüm kapıları geriye doğru uçurmuş ve duvarlara sabitlemişti.

Yerimden fırladım ve neredeyse Ryder için yukarı koşacaktım ama sonra sisli zihnim ne gördüğünü anladı. Ben uyurken bir fırtına gelmişti ve şimdi karanlık kanatlarıyla gökyüzünde uzanıyordu.

Daha iyi görebilmek için aceleyle dışarı ve genişliğini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Yeşil Ev, başkentin güneyindeki bir tepenin üzerinde yer alıyordu.

Normalde güzel bir manzara noktası olan perimetre şimdi korkunçtu. Mor ve yeşil tonları olan siyah bulutlar şehrin üzerinde belirmiş, sağanak yağmur ve dolu taneleri püskürtüyordu. Rüzgâr uluyor, ovada koşturan büyük bir hayvan sürüsü gibi çalkalanıyordu. Bulutlar tüm gün ışığını engelliyor, uykuya daldığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini anlamamı imkânsız kılıyordu ama yine de her şeyi gün gibi net görebiliyordum, çünkü havada şimşekler çakıyordu. Bulutların arasından fırlayan şimşekler, şehrin ışıltılı kuleleri ve dolambaçlı sokakları arasında parlak bir ormanın kök salmasına neden oluyordu. Gök gürültüsü kulakları sağır ediyordu, aniden. Yıkımı dehşet içinde izledim. Yıldırımlar sokakları yırtıyor, binaları yıkıyor ve üniversitenin yemyeşil parklarını kanyonlara dönüştürüyordu. Bu sıradan bir şimşek değildi; bu şimşekler silahtı ve kasıtlı olarak serbest bırakılmıştı.

Ve sonra bulutların ortasında bir şekil belirdi: Kanatları tüm şehri saracakmış gibi genişleyen, gözleri parlayan, gagası rüzgâr ve ateş kükreyen büyük bir kuş. Gökyüzünde uçarken şekil değiştiriyor, parçalara ayrılıyor ve yeniden birleşiyordu. Önce bir kuştı, sonra bir gök gürültüsü kafası, sonra da insan kollarına ve uzun bir yılan gövdesine sahip korkunç bir chimaera.

Tepeden aşağıya, onun grotesk büyüklüğüne, akıl almaz dehşetine bakarken kanım dondu. Ankaret'in sözleri zihnimde çan gibi net bir şekilde çınladı. *Ona fırtına diyorlar, ona Her Şey Olan diyorlar, ona...*

Kilraith.

Fırtına şaha kalktı ve sonra sokaklara dalarak onları karanlığa boğdu. Yağmurun ve gök gürültüsünün hiddetinden hiçbir şey duyamıyordum ama evlerinde mahsur kalmış, enkaz altında kalmış insanların çığlıklarını hayal edebiliyordum.

Ryder için geri dönmedim. Bir vahşi, hatta Kutsanmış biri bile böyle bir şeye karşı ne yapabilirdi ki? Zaten görmediyse kendisi de görecekti ve beni durdurmaya çalışmasını istemedim.

Bahçeden çıkıp tepeden aşağı koştum, her adımım havayı çılginca savuran rüzgârın karışık girdabına karşı bir savaştı. Mhorghast'a yaptığım yolculuktan dolayı hâlâ hassas olan bedenim protesto çılgınlıkları atıyordu ama kramp giren tarafım beni durmaya zorlayana kadar koşabildiğim kadar koştum. Eğildim, ellerimi dizlerime koydum ve üniversite parklarından birinin kenarında nefesimi tuttum. Devasa ağaçlar kökünden sökülmüş, harap olmuş araziye dağılmıştı. Bir tanesinin üzerine tırmandım, kömürleşmiş gövdesine tünedim ve şarkı söylemeye başladım.

Mhorghast'ta aldatma, açıklık ve savunma üzerine düşünmüştüm. Her bir kavramı düşüncelerimde tutmuştum, sesimin, nefesimin, gücümün bitmek bilmeyen nehrinde üç taş. Ve şimdi aynısını yaptım, bu sefer sadece basit bir komut düşündüm, o gün Ankaret'e koşarken ormanda yaptığım gibi: *dur*.

Ne olacağını bilmiyordum. Fırtına gerçekten Kilraith miydi, yoksa sadece onun kontrol ettiği büyülü bir araç mıydı? Her iki durumda da, eğer o korkunç şey sesime boyun eğerse, o zaman ne olacaktı?

Ama bu sorular faydasızdı, sadece dikkat dağıtıcıydı. Sesime odaklandım ve içimdeki gücün yükselmesini istedim. İlk başta, sesim bile böyle bir öfkeyle boy ölçüşemezdi. Rüzgâr her notamı yuttu. Yer, sanki uzaktaki patlamalardan kaynaklanıyormuş gibi sarsıldı ve neredeyse beni tehlikeli tüneğimden düşürüyordu. Ankaret'in tüyünü elbisemden çıkarıp sonunda onu çağırmak için kullanmayı düşündüm. Ama elimde sadece bir tüy vardı ve önümde koca bir savaş uzanıyordu. Önce şarkı söylemeyi deneyecektim.

Bir şekilde ayakta kalmayı, daha derin nefesler almayı başardım. Yüzümü siyah gökyüzüne kaldırdım ve her parçamdan şarkı söyledim -ayak tabanlarım, nemli avuçlarım, titreyen dizlerim.

Fırtınanın dikkati havadaki bir değişim ve ani bir sıcaklık dalgasıyla bana döndü. Gözlerimi açtım, rüzgâr yanaklarımı bıçak gibi kesiyordu ve karanlığın denizden yükselen siyah bir dalga gibi üzerime geldiğini gördüm - acımasız, tepeli, kırılmakla tehdit eden. İçimden bir şey fırladı.

Çalkalanan gökyüzü -yağmurla buz tutmuş bir gölge dalgası- karnıma çarparak beni yere düşürdü. Darbe şarkımı bozdu; başım dönerek çamurun içinde büzüldüm. Karanlık yılanlar gibi yerde süründü, gövdemin etrafını sardı ve beni havaya kaldırdı.

Fırtınanın soğuk pençesinde boğuldum, sadece ince bir şarkı ipliği, sadece kararsız bir uğultu yönetebildim. Fırtına beni parlak ve kırpışmayan gözlerinin önüne getirdi.

-Her biri bir kapı büyüklüğündeydi, kenarları şimşek şeritleriyle çevriliydi ve beni inceliyordu. Ve sonra fırtına gülümsedi, parlak bir şimşek yayı öyle deliciydi ki sanki bir bıçak derimi oyuyormuş gibi hissettim.

Birdenbire deniz kenarındaki Farther adlı o korkunç eve geri döndüm ve Gemma, Talan'ın kafasından Üç Gözlü Taç'ı koparıırken şarkı söylemek için savaştım. Parmaklarıma dolanan, boğazımı kemiren aynı duyguydu. Aynı kızgın, aç şiddet. Ama bu sefer, onunla yalnız yüzleştim. Gemma ya da Mara yoktu, Ryder ya da Alastrina yoktu.

Dur. Bu düşünceyi zihnimin parçalanan pençesinde çılgınca tuttum ve düzensiz bir nefes daha çektim, ama şarkı söylediğimde kendi sesimi duyamadım. Gök gürültüsü kulaklarımda gümbürdüyor, şimşekler etrafımda çıtırdıyordu. Uzaktan bir kahkaha gümbürtüsü geliyordu ve kahkahanın içinde fırtına gözü kadar sakin bir ses vardı. *Tekrar merhaba.* Kelimeler kafamın içinde çınladı, her şeyden çok bir his. *Seni tanıyorum.*

Bu kelimeyi ağızıma almak istemedim ama yine de düşüncelerimi doldurdu: *Kilraith.*

Gülümsemesinin deliciliği derinleşti, beni soydu. Korkunç bir baskı bedenimi sarıyordu. Kaburgalarım çatlayacak, ciğerlerim delinecekti. Farkına vardığım şey, tıpkı uzun zaman önce o dumanlı evde olduğu gibi, umutsuz bir panik patlamasıydı. Ölecektim.

Sonra, fırtınanın içinden parlak bir ışık çizgisi fırladı ve karanlığı paramparça olmuş cam gibi uçurdu. Kilraith bana olan hakimiyetini kaybetti ve ben de sonumu bekleyerek nefes nefese düştüm. Havada çok yüksekteydim; çarpışmanın etkisiyle

kafatasım. Ama bir şey beni yakaladı: bir yumuşaklık, parlak ve sıcak. Sersemlemiş bir halde kendimi tek parça halinde, bir kez daha çamurun içinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum. Kilraith ile aramda duran şeyin göz kamaştırıcı parlaklığına gözlerimi kısarak baktım. Sırılsıklam bedenimin içinde, tenime bastırılmış Ankaret'in tüyü canlandı ve beni ısıttı.

Çünkü o, kendi kanatlarıyla üzerimde yükseliyordu; ışıktan, tüylerden ve ateşten oluşan parlak bir sütun. Alçak bir inilti havayı sarstı, bir çaresizlik sesi. *Hayır*, acı dolu bir yakarış geldi. Kilraith'ti, diye düşündüm, sesinin gürültüsü tenimde titreşiyordu. *Bekle, sevgilim-*

Ama yalvardığı Ankaret ise onu dinlemedi. Kanatlarını çırparak ona doğru koştu, her tüyü altın rengine parlıyordu. Onu sanki akıntıyla sürüklenen bir moloz parçasıymış gibi gökyüzüne doğru sürükledi. Adamın büyüklüğü küçüldü, artık kudretli değildi, zayıf bir gölge kasırgasıydı. Gökyüzü açıldı, yıldızlarla parıldadı. Sersemlemiş bir halde, şehrin dağılan ateşlerinin üzerinde ona tekrar tekrar çarpışını izledim. Zaman hem yavaş hem de hızlı ilerliyordu; ürkütücü bir rüyanın ortaya çıkışını izliyormuş gibi hissediyordum.

Kilraith önünde titrerken -şimdi gökyüzünde sadece bir leke, karanlığın soluk dalları ona yalvarmak, onu yatıştırmak istercesine alevlerin arasından yukarı uzanıyordu- Ankaret şaha kalktı. Kanatları yıkık parkların, üniversite binalarının beyaz kümelerinin tüm genişliğini . Dalışa geçerek onu içine çekti. Sanki biri imkânsız bir denize imkânsız bir taş atmış gibi, ateş ve gölgeden oluşan çalkantılı bir akıntı şehrin üzerinden geçerek her yöne doğru ilerledi. Üzerimden büyük bir sıcaklık geçti; elimden geldiğince yüzümü saklayarak kendi içime kıvrıldım. Kalın bir sessizlik örtüsü çöktü ve sonra kayboldu. Ardından uzaklardan gelen çığlıklar, çaresiz feryatlar, acil bağırışlar duydum.

Başımı kaldırıp etrafa bakmaya cesaret ettim.

Kilraith de Ankaret gibi gitmişti. Gökyüzü açık, hava sakindi.

Kendimi ayağa kaldırdım ve nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı gerçekten anlamadan üniversiteye doğru sendeleyerek yürüdüm. Sadece görme, anlama dürtüsü . Avucumu bedenime bastırdım ve Ankaret'in tüyünün sıcaklığını hissettiğimde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Bunu, nerede olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret olarak aldım.

Ama sonra arnavut kaldırımlı üniversite avlularından birine geldim; başka bir gün olsa öğrencilerin kitaplarının etrafında toplandığını ya da bir sonraki derslerine koşuşturduklarını, profesörlerin öğle yemeklerini hararetle tartıştıklarını görürdünüz. Bu gece ise tam bir kaos vardı. Yere büyük bir açılmıştı ve insanlar her yere koşuşturuyor, kül rengi olmuş, hıçkırarak ağlıyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Avlunun kenarında durup onları izledim, tenim korkudan buz. Fısıltılarını duydum, çaresiz konuşmalarından parçalar yakaladım. *Gitmişler. Kayboldular. Gölgeler.*

Alınmış.

Bir an için hareket edemedim. Duyduklarımın gerçek olmadığına, panikleyen tüm bu insanların yanıldığına, aslında hala Yeşil Ev'de uyuyor olduğuma kendimi ikna etmek istercesine dinlemeye devam ettim.

Avlunun karşısında, moloz yığınları ve telaşlı kalabalık tarafından benden gizlenen biri kederini haykırdı. Bu ses beni şok ederek harekete geçirdi. Etrafımda döndüm ve hepsini bırakarak olabildiğince hızlı bir şekilde Yeşil Ev'e geri döndüm. Koşamıyordum, güçlkle yürüyebiliyordum. Yara bere içindeydim, dizlerim titriyordu, başım dönüyordu. Ama içime dolan korku daha güçlüydü ve Yeşil Ev'e ulaştığımda bir bedenim olduğunu bile fark etmemiştim. Saf dehşet, saf çarpan kalp ve soğuk ter içindeydim. Kendimi sürükleyerek yukarı çıktım ve Ryder'ın adı boğazımda düğümlenerek salona daldım.

Ama oda boştu. Botları halının üzerinde hiç dokunulmadan duruyordu.

Ryder gitmişti.

Bölüm 26

Bahçenin yeşil yolundan saraya geri döndüm ve avludan çıkıp kraliçenin kulesine koştum. Yüzbaşı Vara tabii ki orada değildi, asker arkadaşları da. Şu anda endişelenmeleri gereken daha önemli şeyler vardı.

Yvaine'i aramak için kuleye doğru koşarken pencerelerden dışarı bakmamaya çalıştım. Dışarıda harabeye dönmüş bir şehir, yıkıntılar ve duman vardı. Ankaret Kilraith'i yutup uzaklaştırdığında, onun şimşeklerinin çıkardığı yangınları da söndürmüştü. Ama dışarıya her bakışında devrilmiş binalar, sokaklarda yeni yollar gibi oyulmuş karanlık yıkım alanları görüyordum.

Yvaine'i bulduğumda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki midem bulandı. Kulesinin dışındaki büyük koridorlardan birinde, etrafında bir grup danışmanı ve onların etrafında bir grup muhafızla birlikte aceleyle saraya doğru ilerliyordu. Ryder ve ben o sabah vardığımızda Hisar'ın bu durumda olmasını bekliyordum; tam bir kaos, telaş içindeki hizmetkârlar, bölüklerine emirler yağdıran şehir muhafız teğmenleri. Hava şaşkın bir dehşetle doluydu.

Kraliçenin maiyetini gözümün önünden ayırmadan her şeyin üstesinden geldim. "Yvaine," diye bağırdım, hayatta olduğu için o kadar rahatlamıştım ki tüm edep kurallarını unutmuştum.

Sesimi duyunca durdu ve hemen yanıma geldi, dudak büken danışmanlarını ve çatık kaşlı muhafızlarını bir kenara bıraktı. Yüzbaşı Vara'yı gördüm.

Onları sakinleştirdi, silahlarını indirmelerini söyledi. Yvaine'e doğru koşarken ona minnettar bir bakış attım. Talan'ın yapabildiği gibi bir kişiye duygu gönderebilmek ne kadar yararlı olurdu, diye düşündüm.

Ama ben sadece bendim, insandım ve topallıyordum, duman ve şarkı yüzünden boğazım acıyordu. Yapabildiğim en iyi şey Yvaine'e sıkıca sarılmak ve saçlarına sarılıp ağlamamaya çalışmaktı.

"Ne oldu?" dedi, sesi soğuk ve korkusuzdu. kömür grisinden yapılı bir elbise vardı, yanardöner kumaşı ışıkta mor renkte parlıyordu. G r beyaz saçları düzgün bir topuz yapılmıştı. Yeşil Ev'de aşk hakkında sorular soran arkadaşım gitmişti. Onun yerinde Edyn'in yüce kraliçesi duruyordu.

"Ryder gitti," diye mırıldandım, boğazım yanıyordu. Bunu söylerken kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark ettim - kraliçenin arkadaşı, bütün bir şehir yanarken ona kayıp aşkı için ağlıyordu. Ama Ryder sıradan biri değildi; Yvaine bunu haftalar önce kendisi söylemişti. Biz altımız -Ryder, Gemma, Talan, Mara, Gareth ve ben-  nemliydik. Yvaine'in pek çok yeteneği arasında görme, kehanet yeteneği de vardı ve bu kadarını da görmüştü. Olacaklarda hepimizin oynayacağı roller vardı.

Yvaine'in gördüğü şeyin yorgun zihninin uydurduğu bir başka tuhaflık, Middlemist'in hastalığının güvenilemeyecek bir belirtisi olduğunu düşünmeyi reddettim. Eğer bunun bir anlamı yoksa, Ryder da diğerleri gibi basitçe gitmişti.

Ama bunun doğru olduğuna inanamıyordum. Kilraith beni gölgeli pençesine almıştı; gözlerindeki şimşeğe bakmıştım. *Seni tanıyorum*, demişti.

"Kilraith'ti," dedim ona, dikkatleri üzerimize  ektiğimin farkındaydım - bakan hizmetkârlar, sinirlenen Thirsk. "O fırtına oydu ya da onun bir şekliydi. Ona karşı gücümü kullandım, şarkı söyledim, onu durdurmaya çalıştım. Ama o çok güçlüydü ya da belki de başka bir şey denemeliydim.

bilmiyorum." Sesim delirmiş gibi geliyordu ama ona söylemem gerekiyordu. "Her ne yaptıysam, dikkatini çekmeye yetti. Beni yakaladı, beni öldürecekti. Beni *tanıyordu*. Sanırım beni Talan'ı kurtarmak için onunla dövüştüğümüz zamandan hatırlıyordu. Ve sonra... o geldi. Ankaret."

Yvaine'in kaşları çatıldı. Dikkatle dinliyordu. "Ankaret?" Sonra anlayış yüzünü aydınlattı. "Ateş kuşu mu? Onu buradan gördük."

"Evet, bu o. O... Ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum ama o bir arkadaş ve onunla savaştı. Beni kurtardı. Sana bunu söylemeye geldim. O her neyse, ona güvenebiliriz. Eğer geri dönerse ve döndüğünde, ondan korkma." Tereddüt ettim, ona tüyü anlatmayı düşündüm ve vazgeçtim. Gözlerim yaşardı; Ryder'ın botlarını zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyordum. "Daha kaç kişi kaçırıldı?" Fısıldadım.

Yvaine'in yüz ifadesi acımasızdı. "Şimdiye kadar Hisar'dan bir düzine kişi, ama eminim yakında daha fazlasının haberini alacağız. Leydi Goff da onlardan biri."

Onun yanından geçip bekleyen danışmanlar grubuna baktım. Onları gördüğümde içimi bir ürperti kapladı -Thirsk, Bethan, Jarvis. Kraliçenin en yakın danışmanlarından üçü, konsey üyeleri, sırdaşları. Ve şimdi onlardan biri gitmişti, muhtemelen Kilraith'in elindeydi.

"Ne yapabilirim ki?" Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Size yardım etmek için ne yapabileceğimi söyleyin. Goff'un yerini alabilirim ya da şifacılar yaralılarla ilgilenirken onlara teselli şarkıları söyleyebilirim."

"Yapabileceğiniz en iyi şey Ivyhill'e dönmek," dedi Yvaine, "ve sığınmaya ihtiyacı olabilecek herkese kapılarınızı açmak. Dışarıda korkmuş pek çok insan var ve aileniz onlar için bir teselli olacaktır."

Etrafında koşuşturan panik halindeki hizmetkârlara, tabur tabur askerlere, cüppeli elementallerden ve kandırıcılardan oluşan ekiplere baktı; hepsi de silahları hazır bir şekilde şehre doğru aceleyle ilerliyor, kükreyen büyük dalgaları geliyordu. Altın ve menekşe rengi gözleri öfkeyle parladı. Baktı

Canlanmıştı, güçlüydü, aylardır olmadığı kadar kendindeydi. Alnındaki yara izi bile daha sağlıklı görünüyordu, normal pembeliğindeydi. Bu manzara karşısında kendime kısa süreli bir sevinç duyma izni verdim.

"Burada yardımcı olabilirsem beni çağırtaçak mısınız?" Ona sordum.

Yumuşadı ve ellerimi avuçlarının içinde sıktı. "Her zaman sıkacağım. Ryder için de korkma," diye ekledi nazik bir gülümsemeye. "O da tıpkı senin gibi inatçı ve güçlü biri. Bu yönden ve diğer pek çok yönden birbirinize çok uygunsunuz. Bu konuda için rahat olsun. Değil mi sevgilim?"

Cesurca gülümsemeye çalışarak zavallı bir şekilde başımı salladım. Sonra Yvaine ellerimi bıraktı ve aceleyle maiyetinin yanına döndü. Thirsk bana son bir kez bıkkınlıkla baktı ve peşinden koşmaya başladı. Sarayın karmaşasının yanımdan hızla geçip gitmesine izin verdim ve Yvaine'in büyük koridorda hızla süzölüşünü izledim. Uzaktaki başı, duvarlardan yansıyan sıcak fener ışığında gümüş rengine parlıyordu. Onun gidişini izlerken içimi kemiren bir şey vardı, adını koyamadığım bir his beni cilalı mermer zemine yapışmış halde tutuyordu.

Elinde bir kucak dolusu malzeme olan telaşlı görünümlü bir şifacı çırağı koşarak yanımdan geçerken beni itti ve şaşkınlığımı üzerimden attı. Döndüm ve eve doğru yola çıktım.

Uzaktaki neşeli yıldızların gölgesi altında, topraklarımızı başkente bağlayan yeşil yoldan Ivyhill'in büyük çimlerine doğru yürüdüm. Ön merdivenlerden yukarı çıktım, kendimi tamamen bitkin hissediyordum, her nefesim dikenlere takılan ipek gibi boğazımda düğümleniyordu. *Ryder*. Adını dilimde, ciğerlerimin beşiğinde tuttum. *Ryder, korkma. Seni seviyorum. Seni bulacağım. Seni seviyorum.*

Endişeden hasta olmuş bir halde, vücudum ve kalbim ağrıyarak Ivyhill'in ön kapısından içeri adım attım ve neredeyse Gilroy'a çarpıyordum.

"Gilroy, iyi." Kolunu tuttum, kaçırılmadığına o kadar şükrettim ki başarıyla bastırdığım gözyaşlarım geri dönmekle tehdit etti. Gözlerimi kırttım.

Onları sertçe geri çektim ve onunla birlikte yemek odasına doğru yürüdüm. "Derryndell, Tullacross ve Summer's Amble'a mesaj göndermemiz gerekecek," dedim ona. Talimat vermek rahatlatıcıydı. Tanrısal gücü ve dev kötü niyetli fırtınaları boş verin; bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

"Başkent saldırıya uğradı," diye devam ettim, "ve insanlar Citadel'den kaçırıldı. Ülke çapında başka birçok kişinin de kaçırılmış olması ve başka saldırıların da gerçekleşmiş olması muhtemel. Ivyhill'i barınak ya da tıbbi yardıma ihtiyacı olan ya da burada kendini daha güvende hissedecek herkese açacağız. Bu konuda organize olmamız gerekecek. Çılgınca bir telaş istemiyoruz. Madam Moreen ve Bili'ye Mavi Balo Salonu'nu revire dönüştürmelerini söyleyin ve Bayan Seffwyck'e Yeşil Balo Salonu'na yatak ve malzeme yerleştirmesini ve elimizdeki tüm boş odaları hazırlamasını söyleyin. Bay Carbreigh ve ekibinin malikânenin çevresinde sürekli devriye gezmesi, koğuşları dinlenmeden takviye etmesi gerekecek. Ona kiracı çiftçilerden ve onların ellerinden yardım alabileceğini söyleyin. Bundan mutluluk duyacaklardır, her zaman onun altında çalışmak istiyorlar."

Birden Gilroy'un elinde bir kâğıt parçasıyla sersemlemiş bir halde peşimden geldiğini fark ederek sözümü kestim. Yüzü kül rengine dönmüştü, alnı ter içindeydi. Anında alarma geçtim, korkudan tüylerim diken diken oldu.

"Gilroy? Ne oldu?" Kağıdı ondan aldım. Ellerimde ipek gibi inceydi, ince, parıldayan gümüş rengindeydi. Muhteşem harfler sayfayı boydan boya kaplıyordu.

Gilroy merakla, "Bunu bana bir adam getirdi," dedi. Sanki unutulmuş bir sevinci hatırlıyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yaz gibi bir sesi olan gülümseyen bir adam. Bana bunun önemli olduğunu söyledi. Bunu evin efendisine götürmemi söyledi. Ama Lord Gideon diğerleriyle meşgul leydim. Ben de onu bekledim. Kapıda bekliyordum."

Gilroy'u giriş holünün kenarındaki bir sandalyeye götürdüm ve oturmasına yardım ettim. Dalgınca beyaz eldivenli elini şakağına dokundurdu. "Güzel bir adam," diye mırıldandı, "uzun, güzel bir ceket giymiş."

Titreyerek kâğıdı ışığa tuttum ve kendimi okumaya zorladım.

Ashbourne Hanesi'nin en saygıdeğer kızlarına-

Sezonun en görkemli etkinliği olacağı kesin olan bu etkinliğe sıcak bir şekilde davetlisiniz: Her Şey Olan'ı yüceltmek ve yeni dünya vizyonunu kutlamak için düzenlenen bir hafta sonu eğlencesi. Kıyafet resmidir. İstedığınız misafiri getirebilirsiniz. Ama geç kalmayın. Yol geldiğinde, onu kullanacaksınız. Onu görmezden gelmek ya da geçişinizi geciktirmek akılsızlık olur.

Davetiyede imza yoktu ama elbette kimin yazdığını çok iyi biliyordum. Kâğıdı üçe katlayıp cebime koydum ve Gilroy'un önünde diz çöktüm.

"Lord Gideon'un diğerleriyle meşgul olduğunu söylemiştiniz," dedim, sesim hissettiğimden çok daha kararlı çıkmıştı. "Bu ne anlama geliyor? Nerede o?"

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı evin derinliklerinden bir ses, bir kadın, her kelimesi acı dolu. "Bizi bulacak!"

Gilroy'u sandalyesinde sersemlemiş bir halde otururken bırakıp koridorlarda hızla ilerledim ve bağırışları takip ederek kuzeydeki kabul odalarından birinde korkunç bir sahneye ulaştım. Alastrina bir köşeye sinmiş, yırtık sargı bezleri üzerinden dökülüyor, gözlerinde delice bir keder ifadesi vardı. Illaria onunla Madam Moreen arasında duruyordu, elleri havada ve ifadesi sertti.

"Onu korkutuyorsun," dedi Illaria kararlı bir şekilde. "Toniklerin kokusu yüzünden.

Ona orayı hatırlatıyorlar."

Madam Moreen sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu. "Anlıyorum leydim, gerçekten, ama toniklerimin kokusuna engel olamıyorum ve artık sihrini kullanmayacağına göre," diye ekledi hışımla, ocağın yanında oturan Philippa'ya bir bakış fırlatarak, "eğer Leydi Alastrina

yaralar asla iyileşmez ve enfeksiyon kaparlar. Tonikler bunu önlemeye yardımcı olacaktır."

Onların ötesinde, Talan kolunda taze bir yarayla bir sandalyede oturuyordu. Kendi bandajlarından biri yırtılmış ve lime lime olmuştu. Gemma elinde yeni bir bandaj, bir bez ve bir leğen suyla ona doğru koşuyordu. Babası kızgın bir kaplan gibi arkalarında bir ileri bir geri dolanıyordu ve Philippa -Philippa hareketsiz ve sessizdi, yüzünde kederli bir ifade vardı. Piposunu havada tutuyordu, sanki piposundan bir nefes çekmeden hemen önce sözünü kesmişlerdi.

Yüzündeki ifade beni ürpertti. Bakışlarımı ondan ayırdım ve babamın yanına gittim.

"Burada neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Kraliçe hayatta mı?" diye sordu sıkıca. Ona nereye gittiğimi söyleyen bir not bırakmıştım.

"Öyle. Bir yanlış anlaşılma oldu." Onun keskin bakışlarından kaçındım ve etrafımızdaki manzarayı inceledim. "Ama bu... *Neler oluyor?*"

Talan alaycı bir ifadeyle başını kaldırıp Gemma'ya baktı. "Alastrina iddia ettiğim kişi olmadığımından korkuyor."

Gemma, "Sessiz, sakindi, Illaria ve ara sıra Madam Moreen dışında kimseyle konuşmazdı," dedi. Hareketleri hızlı ve kendinden emin olsa da sesi titriyordu. "Yaklaşık iki saat önce kendini kaybetti, mobilyaları parçalamaya ve duvarlardan resimleri sökmeye başladı. Gökyüzünde tek bir bulut olmamasına rağmen fırtına çığlıkları atıyor. Onu sakinleştirmeyi başardık ama birkaç dakika önce Kilraith hakkında çığlık atarak Talan'a saldırdı ve-"

Gemma elini sinirli bir şekilde havada salladı. Sonra bana baktı ve kıpırdamadan durdu. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bir fırtına." Philippa sessizce sandalyesinden kalktı ve bana baktı. "Bir fırtına vardı, değil mi?"

"Kilraith başkente saldırdı. Nedenini bilmiyorum ama Ankaret onu durdurdu." Tereddüt ettim, ne Ryder'ın ne de benim onlardan hiçbirine ondan bahsetmediğimizi fark ettim. "Ateş kuşu," diye hızlıca açıkladım. "Ravenswood'da gördüğüm yaratık. Onunla savaştı, onu yendi." Davetiye cebimde bir ağırlık gibi duruyordu. "Ama sonsuza kadar değil, öyle görünüyor."

"O mu?" Babam bana şaşkınlıkla baktı. "Bu yaratığın adını nereden biliyorsun?"

Aceleyle onlara her şeyi anlattım ve bitirdiğimde hem Gemma hem de babam öfkeli görünüyordu. Philippa sanki alevlerin içinde sadece kendisinin görebileceği bir mesaj yanıyormuş gibi gözlerini ocağa dikmişti.

"Sen ve Ryder bütün bunları bizden sakladınız mı?" Gemma inanamayarak başını salladı. "Bunu bilmek işimize yarayabilirdi, Farrin."

"Sana söylemiş olsaydım şimdi her şeyin nasıl farklı olacağını anlamıyorum," diye karşılık verdim, ama suçluluk duygusu midemi yakıyordu. Bunun doğru olduğundan emin değildim. "Onu ne kadar az kişi bilirse, o da dahil olmak üzere herkes için o kadar güvenli olur diye düşündük."

"Bu yaratık Kilraith'in bir muhbiri olabilir," diye ısrar etti Peder. "Bunca zamandır sizi gözetliyor ve ona bilgi getiriyor olabilir."

"O bir *dost*. Kilraith'le savaştı ve onu başkentten uzaklaştırdı."

"Bu daha yeni oldu ve onu bile doğru yorumlayamıyoruz," diye belirtti Peder. "Bunlar Eski Çağ yaratıkları. Ne kadar dostluk sözü verirlerse versinler onlara güvenemeyiz."

"Bu Kilraith için kesinlikle doğru ama Ankaret için değil." Yere ve bir daha kalkmamak için içimde büyük bir arzu vardı. Yorgunluktan kendime inanmamaya başlamıştım ve şüphelerim arttıkça kederim de artıyordu.

Tam o anda Talan tıslayarak bir nefes verdi. "Ryder," diye mırıldandı. Hüzünle bana baktı. Endişesinin sıcaklığı bana değdi, istemediğim halde hoş karşılandı ve bir kelebeğin kanat çırpışı kadar yumuşaktı.

Başımı salladım ve mantıksız bir kendinden nefret sarsıntısıyla botlarını eve getirmeyi unuttuğumu fark ettim.

"Kaçırıldı," dedim kalın bir sesle. "Kaleden de birçok kişi vardı ve sanırım başka yerlerden de." Babama baktım. "İnsanlarımızdan kaybolan var mı?"

Sanki soru rahatsız ediciymiş gibi kaşlarını çattı. "Hayır, sanırım bunun için ona teşekkür etmeliyiz?"

Ona. Onun yanından geçip hâlâ boş ocağa bakan Philippa'ya baktım. "Bu doğru mu?" Ona sordum. "Varlığın bizi koruyor mu? Sonunda kalıp bize yardım etmeye mi karar verdin?"

Sanki beni duymamış gibiydi. "Ankaret," diye mırıldandı, parmağını şöminenin üzerinde gezdirerek. "Ne tuhaf bir isim. Tanıdık, sanki bir rüyadan çıkmış gibi."

"Bu ne demek oluyor? Kelimeyi biliyor musun? Daha önce duydun mu?"

Arkamdan bir cam sesi geldi. Döndüğümde Madam Moreen'in kırılmış bir şişeyi temizlemek için çömeldiğini gördüm. Dökülen toniğin yakıcı tıbbi kokusu halıdan yükseliyor ve parlak eflatun bir leke yavaşça duvar kağıdından aşağı damlıyordu.

Alastrina dağınıklığa baktı, ilaç ön tarafına sıçramıştı. Yalvarırcasına Illaria'ya baktı, o da bir bez kapıp yanaklarını temizlemeye başladı. Neredeyse başımı çevirecektim; Alastrina'nın gözyaşlarıyla dolu yüzündeki ifade korkunçtu, ıssızdı, her zaman tanıdığım o buyurgan kadına o kadar benzemiyordu ki beni korkuttu. Ama sonra zihnimin karmaşasından bir anı öne fırladı. Alastrina, Ryder ve ben başkente gitmeden ve hepimiz sabah odasında toplanmadan önce, kendi kendine sessizce gülmüştü

"Onu bulamayacaksınız." dedi. *Hiç kimse bulamadı. Kabuğu kırmaya çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?*

Kabuğu kır.

Bir kadeh, bir anahtar, dolunay altında siyah bir göl. Bir *yumurta*.

Bu vahiy beni soğuk su şoku gibi çarptı.

"Alastrina, Mhorghast'tan döndüğümüzde önemli olduğunu düşündüğüm bir şey söyledin," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "'Onu bulamayacaksın. Hiç kimse bulamadı. Kabuğu kırmaya çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bunu söylediğini hatırlıyor musun?'"

Yağlı siyah saçlarının arasından bana dik dik baktı, parmakları Illaria'nın koluna saplanmıştı. "Ashbourne, saçma sapan konuşuyorsun."

Tekrar denedim. "'Onu bulamayacaksın,' dedim sakince. "Hiç kimse bulamadı. Kabuğu kırmayı deneyen ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Bu kez, kelimeler onun içinde bir çan çalıyor gibiydi. Gözleri büyüdü; kıpırdamadan durdu. "Kabuğu kır," diye fısıldadı.

Kalbim küt küt atıyordu. "Evet, aynen öyle. Bu bir yumurtanın kabuğu mu, Alastrina? Bunu mu demek istedin?"

Başını ellerinin arasına aldı. Nefesi hızla gelmeye başladı. "Bir yumurta. Kabuğunu kır."

Ankaret'in Ryder ve bana verdiği şifreli bilgileri düşündüm. Kelimeleri hemen buldum; unutmak kolay değildi.

"Mhorghast bir şehir ve bir saray," dedim. "Öyle değil mi Alastrina? Ve kilometrelerce uzanan bahçeler, hepsi büyük bir fırtına tarafından yönetiliyor. Bu yumurta nerede saklanıyor? Ne işe yarıyor? Sen biliyor musun?"

Alastrina bana baktı, solgun yüzü kül rengine dönmüştü. Kuru dudaklarını yaladı.

Devam ettim. Ankaret'in sözlerini okumaya devam edersem belki Alastrina'da bir kıvılcım çakabilir, ona güç ya da en azından zihin açıklığı verebilirlerdi. "Fırtına duvarlarda yaşar, bazen de gökyüzünde."

"Duvarların içinde," diye fısıldadı Alastrina. Ve sonra yüzü buruştu.
"Duvarlarda

Duvarlar!"

"Farrin, lütfen, artık yeter," dedi Illaria sıkıca, ama Alastrina'nın gözlerinde beliren o tanıma ifadesiyle duramazdım. *Ryder'in* gözleri - aynı delici, gözünü budaktan sakınmayan mavi.

Kalp ağrımı yuttum ve Alastrina'nın bakışlarının Mhorghast'ta nasıl bulanıklaştığını hatırladım. Oradaki bir güç kendi kardeşine karşı kışkırtmıştı.

Kelimeleri ona fırlattım. "Fırtına duvarlarda yaşar, bazen de gökyüzünde. Fırtına diğerleri gibi değil. Onun bir iradesi vardır-"

"Yine hissediyorum," dedi Philippa sözümü keserek. Halının üzerine çöktü ve merakla Alastrina'ya baktı. "Yüzünde görebiliyorum kızım, oradayken hissettiğim aynı varlığı. Kalabalık bir odada bir yüz, bir anı gölgesi. Bir izi sende duruyor."

Panik içinde kaçmaya çalışan Alastrina'ya dokunmak için uzandı.
-Ama sonra Philippa onun yanağına dokundu ve parmak uçlarının hafif bir fırçasından başka bir şey olmamasına rağmen, Alastrina'yı kırılmaz bir zincir kadar sağlam bir şekilde yerinde tuttu.

Bir anda oda sanki Philippa'nın gücüne uyum sağlamak için genişlemiş gibiydi. Tüylerim diken diken oldu; arkamda Madam Moreen yumuşak bir dehşet çılgılığı attı.

Bir nefes, donmuş bir an ve sonra Philippa'nın yüzü dehşetle dondu. Alastrina'yı bıraktı, sendeleyerek ayağa kalktı, bir sandalyeye doğru tökezledi. Sertçe oturdu, sandalyenin kenarını iskaladı ve zarifçe yere düştü.

"Hayır," diye nefes aldı, sesi sadece bir törpü gibiydi. "Bu mümkün değil."

Alastrina Illaria'nın üzerine yığıldı, nefes alış veriş sığ ve hızlıydı. "Bu mümkün değil," diye fısıldadı Philippa'nın sözlerini yankılayarak.

"Olamaz," diye bağıldılar hep bir ağızdan.

Philippa'yla Wardwell'de tanıştığımızdan beri bir kez bile utanma, özür dileme ya da korku belirtisi . Ama şimdi içine kapanmış gibiydi. Gözleri mavi ve altın rengi titriyordu ve görüntüsü önümde dalgalanıyordu; rüzgârda püsküren ve sönmekle tehdit eden bir alev gibi önce soluyor, sonra geri dönüyordu.

İçimden öfke fışkırdı. Aceleyle Philippa'ya doğru koştum ve kollarından tuttum. "Hayır, *sakin* bizi terk etmeye kalkma. Ne gördün? Söyle bana, çabuk ve açıkça."

Philippa'yüz ifadesi acıdan perişandı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Onu görmekten nefret ediyordum, ne kadar zavallı, savunmasız ve *insan* gibi görünüyordu, hatırladığım anneme ne kadar çok benziyordu. Tüm o *sakin* soğukluğu gitmiş, güçlü değil, bitkin görünüyordu.

"Kardeşim yaşıyor," dedi kısık sesle. "Yaşıyor ve zincirlenmiş durumda. elinde." Ellerini kollarıma dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Kilraith *onu aldı.*"

Gemma yanımıza geldi ve yavaşça yanıma çöktü. Yüzü bembeyazdı ve elleri çıplaktı; Kilraith'in onu işaretlediği parlak yara izi bana sırtıyordu. "Kardeşin," dedi sessizce. "Başka bir tanrıyı kastediyorsun. Caiathos mu?"

Soğudum. Talan'ın öfkeli ve dehşet dolu bir küfür mırıldandığını duydum. Birden Mhorghast'ın kendine has deliliği bana mantıklı geldi - Alastrina'nın bulanık gözleri, vampir kurbanını öldürdüğünde gülen insanlar. Ankaret'in kendisi bize cevabı söylemişti, birçok bilmecesinin kıvrımlarında saklıydı. *Onlar kendileri değiller. Yapmak istemedikleri şeyleri yapmak zorunda bırakılıyorlar.*

"Hayır," dedim sessizce. "Yeryüzünün tanrısı değil." Philippa'nın gözleriyle karşılaştım. "Jaetris. Aklın tanrısı. Okuyucuların, hayalperestlerin, figürlerin, bilgelerin babası." Benim

Gareth'ı düşününce kalbim burkuldu. Tekrar Talan'a baktım. "Büyük iblislerin babası."

Talan'ın bakışları sert ve karanlıktı. "Ve Kilraith onu bir silah, insanları Mhorghast'a çekmek ve orada tutmak için bir araç olarak kullanıyor."

"Ve onlara işkence etmek için." Gözlerimi kapadım, oradaki Ryder'ı, Gareth'ı ve şimdi Alastrina'nın zihninde yaşayan dehşeti düşündükçe midem kazınıyordu.

"Anlamıyorum," dedi babam belli belirsiz, hâlâ Talan'ın sandalyesinin arkasında duruyordu. Sandalyenin arkasını sertçe kavradı. "Bir yaratık - herhangi bir yaratık- bir tanrıyı nasıl kontrol edebilir?"

Cevabı Philippa'nın yüzündeki hüznün ve ani, geniş gözlü korkuda gördüm.

"Çünkü o yeniden doğdu," dedim, Wardwell'in sözlerini yankılayarak. "Bir zamanlar olduğu şeyin sadece bir gölgesi."

Philippa başını salladı. Ben onu izlerken bakışları insan bir kadının sulu mavi gözlerinden bir tanrının çılgınca titreyen altın rengine dönüştü. "Ama yeniden doğan bir tanrı bile hâlâ bir tanrıdır." Babama baktı. Yüzünde bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sandım. "Sana ne yaptığımı düşün, seni ne kadar çabuk açıp kanatmıştım."

Babam acımasızdı. "Peki ya gücünün kontrolü sende olmasaydı, onu başka biri kullansaydı? İplerini bir canavarın elinde tutan canı bir kukla olurdun."

"Ve yumurta *Ytheliad* lanetinin bir çapası olmalı," diye ekledi Gemma. Talan'a baktı, gözlerinde bir yumuşaklık vardı. "Talan'ı kontrol etmek için tacı kullandığı gibi onu da Jaetris'i kontrol etmek için kullanıyor."

"Bu ona güç ve hareket kabiliyeti kazandıracaktır," diye sessizce onayladı Talan. Alnında Gemma'nın elindekilere benzer çizgiler ve parmak izleri parlıyordu. "Her iki diyarda da etkisini -ve Jaetris'in etkisini- kullanmasına izin verir."

"Ve insanların kafalarına imgeler yerleştiriyor," diye fısıldadım, Mara'nın hikâyesini düşünerek -zihnindeki imgeler yüzünden kadın, kardeşine saldıran kadın. "Onları hasta ediyor, ona yönlendiriyor."

"Bazılarını kendisi kaçırıyor," diye ekledi Peder, "ya da bunu onun yerine yapması için gölge büyüsünü gönderiyor. Hayaletlerden oluşan bir ordu belki de? Hızlı, aldatma konusunda yetenekli." Babamın elleri yumruk olmuştu. "Bu garip bir strateji. Düzensiz. Kaotik."

Philippa yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Kaos tam da onun istediğı şey."

"Kaos tam da onun istediğı şey," diye fısıldadı Alastrina, Illaria'ya yaslanıp yere bakarak.

"Kaos," diye kabul etti Talan karanlık bir sesle, "ve eğlence. Bu her zaman onun bir parçası olmuştur. Bir oyun oynuyor. Hedeflediğı amaç ne olursa olsun -beni ve benden öncekileri kullanarak diyarlar boyunca tasarladığı karanlık entrikalar ne olursa olsun, şimdi Jaetris'i ve tutsak insanları kullanarak bu çabanın eğlenceli olduğundan emin oluyor. Tüm kartlar onun elinde ve bundan keyif alıyor."

"Ve şuna bak." Davetiye için elimi cebime attım. "Artık kendini saklamıyor bile. Ona gitmemizi istiyor."

Parıldayan kâğıt parçasını çeker çekmez dünya ölüm sessizliğine büründü - ev, kalp atışlarım, nefes alış verişim- uzaktan gelen yüksek, zayıf bir vızıltı dışında.

Philippa benden geriye doğru çekildi, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Bakışlarımız kilitlendi ve vücudu tekrar titremeye, bir var olup bir yok olmaya başladığında, kâğıdı bırakıp çıplak bileğini kavradım.

Nefesini içine çekti ve kısa bir an için beni kendine çekti. Dünyanın sessizliği kulaklarımda kükredi.

"Gitmeliyim," dedi bana - saçlarında mücevherler, zırh yerine kemikler, sıvı altından gözler. "Eğer kalırsam, beni bulur. O şeyi hemen yak. Görüldüğü gibi değil." Kolları tekrar bana dolandı, sonra beni . "Özür dilerim, minik kuşum. Seni korumak için. Yaptığım her şey seni korumak için."

Sonra dünya beyaza büründü ve solduğunda, ses geri döndüğünde, hepimiz yerde nefes nefese kalmıştık ve Philippa gitmişti.

Gözlerim yaşla doldu, boğazımda öfke düğümlendi, davetiyeyi yerde yattığı yerden aldım ve narin kâğıdı avuçlarımın arasında ezdim. Sanki üzerinde tepindiğim canlı bir şeymiş gibi içinden bir tıslama yükseldi. Alastrina yumuşak bir çaresizlik çığlığıyla ellerini kulaklarına götürdü. Ocağa koştum; babam çoktan oraya varmış, odunları yakıyordu. Philippa'nın sözlerini duymuştu ya da ellerimdeki bu şeyin yanlışığını hissetmişti ve yok edilmesi gerektiğini biliyordu. Her iki durumda da minnettardım. Kâğıt tomarını küçük taze alevlerin içine attım, yanmasını ve kararmasını izledim. Yandıkça içinden hırıltılı bir ses yükseliyordu. Bize gülüyordu; Kilraith bize gülüyordu.

Kâğıt dişlerinin arasında kül olana kadar ateşin büyümesini ve kırılmasını izledim, bu sırada kendi kendime uzun süre gülmeyeceğine yemin ettim.

Bölüm 27

Babam Mara'yı geri getirmek için Rosewarren'e gitmişti ve ben de bundan son derece memnundum. O anda yapmak istediğim son şey Müdür'le tartışmaktı. Yapmamız gereken şeyin imkânsız tehlikesini nasıl açıklayacağımı hayal bile edemiyordum.

Sonunda Gemma, Mara ve ben odamda yalnız kaldığımızda, Mara'nın on yaşından beri, yani Müdür'ün onu götürdüğü günden beri Ivyhill'e ilk kez geldiğini sessiz bir şokla fark ettim.

Ocağımın yanındaki sandalyelerden birinde kıpırdamadan oturuyordu, Osmund kucağında mırıldanıyor, Una ise çizmelerinin üzerinde memnuniyetle yatıyordu. Ellerini hafifçe Osmund'un başına ve sırtına koydu, onu okşamadı, kıpırdamadı bile. Yüzünü okuyamıyordum, sert ve taş gibiydi, ama ne düşünüyor olabileceğini, bildiği ama bilmediği bir evde o sandalyede oturmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştığımda, kalbim o kadar taze ve keskin bir hüznle doldu ki nefes almak bile acı veriyordu.

Ama üzölmek için zaman yoktu. Gemma ve ben ona olanları anlattık. Davetiyenin söylediklerini ona ezberden okudum, kelimelerin dilimde bıraktığı histen nefret ediyordum. Una, Mara'nın ayaklarının dibindeki pozisyonundan alçak sesle mırıldandı.

Yapabileceğim en iyi şeydi. Bir tehdit, bir görev, bunu en iyi nasıl başaracağını planlamak: Mara'nın hayatı buydu. Bizi dikkatle dinledi ve sözümüzü bitirdiğimizde, "Arzu ettiğiniz misafiri getirin," dedi." Alaycı bir ifadeyle baktı.

Bana. "Ne yazık ki ordularımız henüz konuşlanmaya hazır değil. Arkamızdan yürüseler ne güzel bir manzara oluşturlardı. Gerçekten de misafirler."

"Kimi getireceğiz?" Gemma sordu. "Talan gitmek için ısrar edecek, babam da öyle."

"Şu anki durumunda bile, evet, Talan gelmeli." Mara kaşlarını çattı. "Onu Kilraith'e yakın bir yere koymaktan nefret ediyorum ama elbette onunla olan geçmiş deneyimi bir avantaj olabilir."

"Ve belki de bize yardım edecek başka bir nöbetçinin olması göz ardı edemeyeceğimiz bir avantajdır."

"Babam öfkesini kontrol altında tutabildiği sürece," dedim, "ya da en azından doğru insanlara yönelttiği sürece. Beni en çok endişelendiren şey de bu. Bahsettiğimiz kişi Kilraith. Akıl oyunları konusunda zaten bir yeteneği vardı." Uzak Deniz'de gezindiğimiz dehşet evini, o duvarların fısıldadığı tüm zalim şeyleri hatırlayarak biraz ürperdim. "Ve şimdi cephaneliğinde zihin tanrısı Jaetris de var. Babam pek iyi değil ve ne yapacağı belli olmuyor. Kilraith'in oynayabileceği verimli bir zemin olduğunu söyleyebilirim."

Mara, "Ama Philippa Mhorghast'ta üç bin ruh olduğunu söyledi," diye belirtti. "Benim tahminime göre, babama ihtiyacımız var. Bir orduya ihtiyacımız var."

"Alastrina kesinlikle öyle düşünüyordu," dedim, Ryder ve benim Mhorghast'a yalnız geldiğimizi fark ettiğinde yaşadığı dehşeti hatırlayarak.

"Müdürü en azından kendi birliğinizi bize katılmak üzere buraya göndermeye ikna edebilir misiniz?" Gemma sordu.

Mara başını acımasızca salladı. "Babam beni bırakması için onu zar zor ikna edebildi ve bence bunu sadece bir savaş daha veremeyecek kadar yorgun olduğu için yaptı. Eğer geri dönüp daha fazlasını istersek, ne kadar yorgun olduğunu unutup öfkelenebilir. En fazla, onu Nessel'i göndermeye ikna edebilirim."

Gemma'nın yüzü dirilen Vilia arkadaşından söz edilince aydınlandı. "Son mektubunda Güller'le birlikte yirmi göreve çıktığını söylemişti, değil mi?"

Mara küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Vücudu Sis'in yoğunluğunda bile iyi dayandı. Eğer dikkatli olmazsa, Müdür onu resmi olarak Tarikat'a edebilir."

Sonunda Kilraith'in davetini ilk okuduğumdan beri zihnimde yavaş yavaş dönen bir düşünceyi dile getirdim. "Belki de bunu tamamen yanlış dşnyoruzdur - bir oyun değil, bir savaş olarak. Savaşa hazırlıklı gelmemizi bekleyecektir." Mara'ya baktım. "Ya tam tersini yaparsak?"

Kaşlarını attı. "Yani hemen teslim mi olalım?"

Ama Gemma anlamış gibiymi, gözleri parlıyordu. "Yani kılılarımızı çekmiş olarak değil, dans ayakkabılarımızı giymiş olarak gelmeyi kastediyorsun. Davetiyede bir kutlama olduğu yazıyordu. Bir yüceltme."

"Yani kutlama yapıyoruz," dedim. "Dans ediyor, partinin tadını çıkartıyor ve eğlenenleri eğlendiriyoruz. Kilraith bizi şehrine davet etti. Hatta bizim için yol bile gönderecek, eğer o mektuba inanılabilirse, ki bence inanılabilir. Gilroy'un garip davranışlarına bakılırsa, Kilraith davetini bizzat iletmiş. Bizi öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Talan oyunları sevdiğini söyledi. Sanırım bizi merak ediyor. Bence neler yapabileceğini göstermek ve nasıl karşılık vereceğimizi görmek istiyor."

Mara düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bir deney."

"Onun gibi bir şey. Talan'ı getireceğiz. Bunu beklemeyecektir, hele de Talan ondan kaçmak için sürekli hareket halindeyken. Eğlenceye katılacağız. Bunu da beklemeyecektir."

"Sürpriz bizim silahımız olacak," diye kabul etti Mara. "Beklentilere meydan okuma." "Arkamızda bir orduyla geleceğimizi düşünebilir," dedi Gemma,

"ya da başka kimsenin hayatını tehlikeye atmamak için hiç kimseyi getirmeyin."

"Ne kadar da asiliz," dedi Mara sert bir sesle.

"Bu yüzden ikisini yapmayacağız," dedim. "Ordu yok ve yalnız da gitmeyeceğiz. Her birimiz tek bir yoldaşla mı?"

"Düzgün, kibar konuklar gibi," dedi Gemma eğlenerek. "Neset, Talan." Mara bana baktı. "Baba mı?"

İçimi çektim. Yapılacak doğru şey buydu ama yine de böyle bir görev sırasında babamın yanımda olması düşüncesi beni huzursuz ediyordu. "Sanırım. Eğer bir orduya sahip olamıyorsak, en azından ona sahip oluruz."

Mara bana dikkatle baktı. "Daha önce söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

Öfkesinin bir sorumluluk olabileceğini mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde Babam söz konusu olduğunda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Savaşırken en iyi halini yaşıyor." Hüzünle gülümsedim. "Belki de bu, hepimiz birbirimizi öldürmeye çalışmayı bıraktığımızdan beri arzuladığı çıkışı ona verir."

Bir sessizlik daha çöktü. *Bask* ismi havada asılı kaldı ve aniden boğazımdaki donuk acıyı bastırmak için yutkunmakta zorlandım. *Ryder*. Gözlerimi kapattım. *Ryder, dayan. Gareth, güçlü kal. Geliyoruz.*

Bir sonra Gemma, "Sence Kilraith o daveti gönderdiğinde annemin burada olduğunu biliyor muydu?" diye sordu.

"Daha önce bilmiyorsa bile şimdi biliyor," dedi Mara. "O davet bir casustu. Umarım Wardwell'in büyüsu onu saklayacak kadar güçlü kalır."

"*Kerezen*'in burada olduğunu fark etmiş olabilir," diye düşündüm, "ama onun dışında kim olduğunu bilmiyor."

"Başka bir deyişle, *bizim* kim olduğumuzun farkında olmayabilir," diye ekledi Gemma. "*Ne olduğumuzu*. Yine de şüphelenebilir ya da en azından merak edebilir."

"Bu yüzden davet etti," dedi Mara başını sallayarak. "Bizi gözlemlemek, test etmek, korkmadığını göstermek istiyor. Onu bir kez yendik. Şimdi silah olarak kullanabileceği bir tanrıya sahipken bunu tekrar yapabilir miyiz? Gücümüzün sınırı nedir?" O

Sonunda Osmund'u sevmeye başladı. "Cevabını aldıktan sonra öldürmek için saldırabilir."

"Ya da Jaetris'e bunu yapmasını söyleyecek," dedi Gemma karanlık bir sesle. "Onu zihnimize sokacak ve öldürme işini onun yerine *bize* yaptıracak. Tıpkı Talan'a yaptığı gibi."

"Yani onu şaşırtmaya devam edeceğiz," dedim. "Onu tahmin etmeye, eğlendirmeye, dikkatini dağıtmaya devam edeceğiz."

"Ve o dikkatini dağıtırken, biz de yumurtayı bulacağız."

"Eğer yumurta gerçekten varsa," diye belirtti Mara, "ve eğer işlevi düşündüğümüz gibiyse."

"Gemma, "Ben öyle olduğuna ve şüphelerimizin doğru olduğuna inanmayı seçiyorum," dedi. İnanmamak çok mantıklı. Bu yüzden onu yok edeceğiz, Jaetris üzerindeki etkisini ve dolayısıyla diğer herkes üzerindeki etkisini kıracağız."

Mara düşünceli bir ses çıkardı. "Tacı incelediğimiz gibi yumurtayı da inceleyememek çok yazık olacak."

"Ama bir tanrıyı kontrol etmek için kullanılan her şey..." Dedim ki.

"Kesinlikle," diye onayladı Gemma. "Yok edilmeli. Umarım serbest bırakılan mahkûmları sorgulayarak ihtiyacımız olan bilgileri toplayabiliriz."

Hemen aklıma zalim Nerys ve Mara'nın onu sorgularken yüzünde beliren acımasızlık geldi. Garip bir sessizlik çöktü.

Mara her birimizin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Nerys'i düşünüyorsun. Hâlâ hayatta, biliyorsun, sıkı bir koruma altında tutuluyor. Kaynaklarımızı tüketiyor ve Müdür onu idam etmek istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim."

Mara'nın Nerys'in başına yeterince şey gelmesine izin verdiğini düşünerek dilimi ısırdım. Elbisemin cebine hafifçe dokundum, içinde Ankaret'in tüyü duruyordu. O gün onu Nerys'e yardım etmek için kullanmamıştım ve o zamandan beri pişmanlık duyuyordum.

Mara, Osmund'un ipeksi kulaklarına baktı ve her birini saygılı bir özenle okşadı. Nerys hakkında her ne hissediyorsa, bunu çok iyi saklıyordu. "Bir fırtına ki

bazen duvarların içinde yaşar"" diye mırıldandı. "Ve başkente saldırırken bir kuş şeklini mi aldı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet," diye yanıtladım. "Hmm. Kuşlar yumurtalarını nerede saklar?"

Gemma kaşlarını çatarak, "Yuvalarında," diye cevap verdi. Sonra yüzü aydınlandı. "Mhorghast'taki saray. Onu oraya sakladı ve bir parçası duvarların içinde yaşayıp onu koruyor."

"Sadece orada olması *mümkün*," dedi Mara. "Bundan emin olamayız. Ve sarayın neresinde olabileceğini de bilmiyoruz. En azından başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor ama iyi korunacaktır."

"Jaetris de orada olabilir," diye tahmin ettim. "Kilraith'in en değerli hazineleri, tünemek için evine gittiği yerde saklı."

Gemma, "O kadar ileri gitmeden önce bizi durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır," dedi. "Ve bizi ayırmak isteyecektir. Onunla en son yüzleştiğimizde, hepimiz birlikte, onu alt ettik."

Zar zor, diye düşündüm, az bir çabayla geçiştirdiğim bir korku titreşimiyle. "Öyleyse birbirimizi gözümüzün önünden ayırmayacağız," dedim. "Böylece, biri yoldan çıkmaya başlarsa, diğerleri onu geri çekebilir."

"Bu zor olabilir. Oyun oynamak istiyor olabilir ama aptal değil. Hepimizin hayatta olduğundan daha uzun süredir yalanlar ve zalimliklerle uğraşıyor. Talan'ın bana anlattığı hikayeler..." Gemma ürperdi. "Özünde sabırsız ve karpisli biri."

"Ve övüngen," diye ekledi Mara. "Mhorghast hakkında bize anlattığın her şey, Farrin, çöküş ve kibir çılgınlıkları atıyor. Böyle bir gururun içinde büyük bir hata potansiyeli yatar."

"O zaman bunun avantajını kullanacağız," dedim. "Onu öyle bir eğlendirelim ki çok geç olana kadar ne kadar yakın olduğumuzu fark etmesin."

Gemma kuşkulu görünüyordu. "Bunu nasıl yapmamız gerekiyor?"

"Bazı fikirlerim var," diye düşündü Mara, bakışları mesafeliydi.

Bir nefes aldım, sonra Ankaret'in tüyünü elbisemden çıkardım ve avuçlarımda içinde nazikçe tuttum. Sahip olduğum en tuhaf şeydi ve belki de en büyük avantajımızdı. Artık onu kendime saklayamazdım. Başkentin üzerinde savaşırken Kilraith'in Ankaret'e nasıl yalvardığını hatırladım. *Sevgili, demişti ona.*

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla tüye bakan kız kardeşlerime baktım. "Ben de öyle," dedim.

İki gün sonra, ay ışığıyla aydınlanan yol hiçbir uyarıda bulunmadan geldi.

Hepimiz yemek odasındaydık, giyinmiş ve hazırдық, bir tür gergin sersemlik içindeydik. Masa, babamın Aşağı Ordu teçizatı koleksiyonundan hançerler ve küçük tabancalarla doluydu - savaştan ziyade eğlence görüntüsünü korumak için botlarımızın içine ve paltolarımızın altına kolayca saklayabileceğimiz silahlar. Kilraith'in bizi ne zaman çağıracağını ya da çağırıp çağırmayacağını bilmemizin hiçbir yolu yoktu. Zihnim kuşkuyla dolup taşıyordu. Ya bütün bunlar bir oyunsa? Yol asla gelmeyecekti ve biz burada onu beklerken, başka bir yerde korkunç bir şey olacaktı. Mhorghast'a bir ordu, hatta doğru dürüst bir silah cephaneliği olmadan girmekle aptallık etmiştik. Haftalar önce Gemma bana paniğini anlatmıştı, panik nöbetlerinin onu nasıl korkudan uyuşturduğunu ya da çılgına çevirdiğini. Bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başladığımı sanıyordum.

Sinirlerimi yatıştırmak için çaresizce Mara ile dövüştüm. Nessel yakınlarda oturmuş, kısık gözlerle bizi değerlendiriyordu. Ne de olsa Müdür onun Rosewarren'den ayrılmasına izin vermişti. "Biraz fazla aceleci," diye alaycı bir yorumda bulundu Nessel. "Geri dönüp dönmemem umurunda değil ama en sevdiğine göz kulak olmamdan çok memnun."

Bunu eğlenmekten başka bir şey hissetmeden söylemişti ve o zamandan beri telaşlı bir dadı edasıyla Mara'nın etrafında dolanıyor, yanından neredeyse hiç ayrılmıyordu. Belirgin varlığından memnundum. Uzun boylu, kaslı ve korkutucu bir kadındı; çiçeklerle örülü budaklı derisi onunla ilk tanıştığım zamanki sert ve griydi. Sert deri korsajlı sade bir elbise giymişti ve gözleri her yere bakıyordu; hesapçı, hevesli. Savaşmaya hazırdı.

Onun varlığından ne kadar memnun olsam da, o beni izlerken ona bakmamaya çalıştım. Sakar olduğumu, Mara'nın yanında sallanan bir kedi yavrusuna benzediğimi biliyordum, özellikle de kemanım sırtımdayken. Ama Mhorghast'ta yanımda olacaktı ve pratik yapmaya ihtiyacım vardı.

Talan babamla oturmuş, ikisi de benim çizdiğim Mhorghast haritasını inceliyordu. Neredeyse iki gün boyunca üzerinde çalışmıştık ve herkes haritaya baktıkça ben daha da geriliyordum. Ya bir şeyi yanlış hatırladıysam? Ya mekanın düzeni tamamen değiştiyse ve tüm çalışmalarımız boşa gittiye? Keşke Alastrina'ya danışabilseydim, ama Philippa'nın gidişinden beri duyarsızlaşmıştı, şarkılarıma cevap vermiyor, üst katta onunla yorulmadan oturan Illaria ile bile konuşmuyordu. Gemma herkesin etrafını sarmış, güzel elbiselerimizi ve takımlarımızı ayarlıyor, yüzlerimize ve saçlarımıza yaptığı ufak tefek makyajları düzeltiyordu. Arada bir soluklanmak için oturuyor, biraz solgun görünüyordu ve o anlarda, nerede olursa olsun, Talan onu hemen buluyor ve gücünü yeniden kazanana kadar mırıldanarak ona sarılıyordu.

Onları izlemek ikili bir eziyetti. İkisi için de endişeleniyordum. Talan'ın iblis kanı, Madam Moreen'in mükemmel bakımı ve Philippa'nın dikkatli, sessiz gücü sayesinde yaraları hızla iyileşmişti. Ama tüm cesaretine rağmen ondan Mhorghast'a gitmesini istemek, bir çocuktan daha yeni uyandığı bir kâbusa dönmesini istemek gibi geliyordu. Bir de Gemma vardı. Kilraith'in Uzak Deniz'deki dehşet evinde sıradışıydı, acısını bir kenara itip herhangi bir Rose kadar şiddetle savaşmıştı. Hisar'da bile,

Eski Ülke gücünü artırmadan, Yvaine bana saldırdığında ağaçları topraktan sökmüş, yayılan köklerine kolaylıkla hükmetmişti. Ama kardeşimi tanıyordum. Acılarını gizlemekte ustaydı ve hiçbirimiz Mhorghast'ın, Kilraith'in ondan ya da herhangi birimizden ne isteyeceğini bilmiyorduk.

En kötüsü de Gemma ve Talan'ı birlikte görmenin verdiği ıstıraptı; birbirlerine ne kadar tatlı bir şekilde dokunuyorlardı, sanki sadece kendilerine ait bir dünyada yaşıyorlarmış gibi birbirlerine sokuluyorlardı. Talan Gemma'yı ne kadar kolay gülümsetebiliyor ve acısını hafifletebiliyordu. Ona baktığında gözleri ne kadar yumuşaktı.

Çok uzun zaman önce, bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Tutkuyu, şefkati, bağlılığı biliyordum ve sonra bunları bir kenara itmiştim. Ryder'ın gidişiyle bunu yapma nedenim şimdi daha da aptalca görünüyordu. Yakında ona ne olacağını bilseydim, onu hemen affederdim, hatta belki kendimi bile affederdim. Onu kendime bağlar ve dünyanın dönüşü bizi ayırana kadar gitmesine asla izin vermezdim. Ama şimdi o gitmişti ve her ne kadar şiddetli bir umut beslemeye çalışsam da, bu umut korkunç görüntülerle yer değiştirerek elimden kayıp gidiyordu. Korkmuş ve zincirlenmiş Ryder; boğazı kesilmiş Ryder; beni tanımayan beyaz gözlü Ryder.

Dikkatim dağıldığı için Mara'nın asasının bana doğru geldiğini görmedim. Bacağıma çarptı ve tökezleyerek yere düştüm.

Neset dilini şaklattı. "İyi ki sırt üstü değil de dizlerinin üstüne düşmüşsün. O keman savaş için fazla kırılgan, sen de çok ufak tefeksin ve çok yavaşınsın. Seni aşağı çekecek fazladan bir ağırlığa ihtiyacın yok."

Mara kalkmama yardım ederken ona ters ters baktım. Sesindeki yargıyı ve gerçek eleştirisini duydum -kaba değil, sadece değerlendiriyordu. Savaş için çok kırılgan olduğumu ima ediyordu. Sayısız diğerlerine katılmak için zihnime bir şüphe daha girdi.

"Bilmiyorum Nessel," dedi Mara hızlıca, esasını hazırlayarak. "Cira on beş yaşında ve bir kamış kadar ince ve seni birkaç kezden fazla yere serdi. Şimdiye kadar her dövüşçünün yeteneklerini aynı ölçüye göre değerlendirmemen gerektiğini daha iyi bildiğini sanıyorum. Ve bence sondan önce Farrin'in kemanının yanında olmasından memnun olacaksın. Her silah seninkine benzemez."

Mara bana küçük bir gülümseme attı, ben de ona karşılık vererek asamı bir kez daha kaldırdım. Ryder'ın metanetini, dünyaya karşı bir denge unsuru olan sağlam cüssesini düşündüm ve bu metanetin bir kısmını kendi sallanan sinirlerimde bulmaya çalıştım. Ryder da benim için bunu isterdi; keskin ve uyanık olmamı isterdi. Bunu yapabileceğime inanırdı. Asamı iki elimle sıkıca kavrayarak Mara'ya doğru bir adım attım.

Ama ben daha söyleyemeden Talan masadan usulca konuştu. "Bekle," dedi. Ayağa kalktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gemma'ya baktı, sonra bir nefes aldı. Son derece korkusuz görünüyordu. "O burada."

Ay ışığında parıldayan yol, gümüş bir sancak gibi Ivyhill'in ön merdivenlerinden aşağıya doğru uzanıyordu. Silahlarımızı kuşandık ve sessizce oraya gittik. Ev halkı bu ürkütücü, ısıltılı yolun cazibesine karşı hazırlıklıydı. Carbreigh ve elementallerden oluşan ekibi ile ev muhafızlarımız, diğer hizmetkârları ve son kaçırılma dalgasından sonra komşu kasabalardan eve kabul ettiğimiz birkaç mülteciyi sert bir şekilde uzak tutuyordu. Şimdiye kadar sadece altı kişiydiler ama yüzlerindeki kaybolmuşluk, Ivyhill'de taş gibi sürükledikleri keder ve korku bana daha fazlasının geleceğini söylüyordu. Her ne oluyorsa, Kilraith her ne planladıysa, daha yeni başlıyordu.

Önce Nessel gitti, onu Mara izledi. Talan Gemma'nın elini tuttu ve onu takip etti. Onların şekillerinin parıldamasını, kendi içlerine katlanmalarını ve kaybolmalarını izlerken içimde tedirginlik sınıksız sarıldı. Yolu ilk gördüğümde yaşadığım baş dönmesinin hiçbirini hissetmedim. Sadece orada, önümde bir ışık huzmesi gibi bekliyordu. Ne bir numara, ne de gözümün ucunda nazlı bir parıltı. Açık bir niyetle gönderilmişti.

Babam yanıma geldi. Enerji doluydu, etrafındaki hava nöbetçi gücüyle sıcak bir şekilde şaklıyordu. Güven verici bir görüntüydü - sakalının tanıdık düzgün kesimi, çakmak çakmak kahverengi gözleri, çenesinin sert duruşu; o bir askerdi ve yanımızda olmasından memnundum - ama bakışlarımız kilitlendiğinde, aramızdan söylenmemiş bir sürü şey geçti, sadece yan gözle baksam bile düşünmesi beni inciten anılar. Bileklerim hayali bir acıyla sızladı ve Ryder'ın sevgisinin merhemiyile yeni yeni iyileşmeye başlayan kalbimin hassas kısımları yeniden sızladı. Her öfke nöbetini, her sarhoşluk sersemliğini hatırlıyorlardı ve her zaman da hatırlayacaklardı. Gemma ve benim bir babamızın olmadığı, sadece kendi üzüntü ve öfkesinin bataklığına saplanmış, kızları olduğunu unutmuş, uzak, düşünceli bir adamın olduğu her bulanık keder ayını.

Eğer bunu atlatabilirsek, bir şekilde ona bunu söyleyecek cesareti bulabilecek miydim? Beni nasıl incittiğini itiraf edecek, beni kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu söyleyecek? Ona bakarken, Alaster Bask'ın soğuk ve siyah evinde, küçük Ryder ve Alastrina'nın dolaplarda saklandığını düşündüm. Gözlerim, göze alamadığım yaşlarla yandı.

"Ne oldu Farrin?" Babam sordu. Çatışma vaadi ona son aylarda çok nadir görülen bir açıklık getirmişti. Sesi endişe doluydu ve bakışları parlak ve keskindi. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı ve ilk kez altın sarısı saçlarının şakaklarında ağarmaya başladığını fark ettim. Eğer biri bana zarar vermeye kalkarsa, onunla ölene kadar savaşırdı.

Boğazımda bir yumru vardı; şiddetli, hayal kırıklığına uğramış ve şefkatli bir sevgi düğümü. Babama küçük bir gülümseme verdim. "Bir şey yok," dedim. "Ben hazırım."

Sonra bir nefes aldım ve daha önce gördüklerimi bulmayı umarak ay ışığındaki yola adım attım: ısıltılı bir şehir, bahçeler, bir saray. Müzik ve dans dolu evler; her yerde hem muhteşem hem de grotesk eski yaratıklar.

Ancak geçiş hızlı ve olaysızdı ve diğ er tarafta bizi bekleyen tek Şey, sonu yokmuş gibi görünen büyük ve karanlık bir alandı. Zemin özenle taş d Ő enmiŐti, her taş soluk beyaz bir ışıkla parıldıyordu. Tepemizde sonsuz ay parlıyordu. Ve onun altında    farklı Şekil duruyordu.  kisini tanıdım. Biri Talan'ın Uzak Deniz kıyısındaki eviydi. Diğ eri Ivyhill'di, kuleli silueti çok netti.

    nc  Şeyi daha önce hiç görmemiştim ama yine de tanıdığım için ürperdim. Siyah bir güldü, devasa ve sakindi, ay yüzeyinden camdaki ışık gibi yanslıyordu. Dolunay.

Bir kadeh, bir anahtar, bir yumurta. Dolunay altında siyah bir g l.

Diğ erleri de benim gibi donmuş bir halde, Őıklıkları içinde yakınımda duruyordu. Kız kardeşlerim nefes kesiciydi, vücutlarının her bir hattı içten dışa doğru yaldızlanmıŐtı. Saçları kalın ve akıcıydı, yıldız ışığıyla  izgiliydi. Altın lekeleri gözlerini parlatlıyordu ve etraflarındaki hava, sanki görmenin imkânsız olduğu kadar berrak sığ bir suda hareket ediyorlarmıŐ gibi yumuşak bir Şekilde dalgalanıyordu. Elbiseleri ay ışığında ipekten parlıyor, her bir kıvrım ve kıvrım yol boyunca yumuşak yıldız patlamaları yaylıyordu.

Onları ve *beni* gören babam sersemlemiş bir Şekilde geri adımı attı. "Tanrılar, bu doğru," diye fısıldadı.

Gemma kararsızca, "Anlamıyorum," dedi. "Mhorghast bu mu?"

Hepsi bir Şey söylememi bekliyordu; buraya daha önce gelmiştim, haritayı ben  izmiŐtim. Ama Mhorghast'ı bu kadar değişmiş görünce yaşadığım Şok karşısında nutkum tutuldu. Onlara söylediğim her Şey geldiğimiz anda işe yaramaz hale gelmişti.

"Burada biri var," diye nefes aldı Talan. Eski  ağ havasında daha uzun boylu duruyordu, dramatik güzelliği ürkütücüydü. "Onları duyamıyor musun?"

Ve aniden, nefes almaya bile cesaret edemeden, nefes alabildim; belli belirsiz fısıltılar, uzak bir ses korosu. Dinlemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Kahkahalar, müzik, davullar. Tef mi?

"Bu bir numara," diye homurdandı Nessel. Sert gri parmaklarıyla kaldırım taşlı yoldan bir taş kopardı ve öfkeyle fırlattı. Yanıt olarak fısıltı yumuşaklığında bir kahkaha dalgası üzerimize çöktü.

Ryder ve ben en son buraya geldiğimizde Mhorghast'ın şeklinin ve genişliğinin nasıl değiştiğini hatırladım - bir an yükselen saray kendisiyken bir an sonra yerinde bir dağ duruyordu - ve yükselen dehşetime karşı soğukkanlılık için mücadele ettim. "Bu bir hile. Biz buradayken şehir sık sık değişirdi. Yolun şekli ve özü, şehrin büyüklüğü, eşyaların yerleşimi. Hiçbir uyarı olmadan yer değiştirdiler."

"Belki de her şey bir illüzyondur," dedi Peder, etrafına bakarak. "Gerçek bir şehir değil, sadece sihirli bir yapı."

"Jaetris tarafından desteklenen büyü, şüphesiz," diye fısıldadı Gemma. Tekrar bana baktı. "Buraya savaşmak için değil, kutlama yapmak için giyinip gelerek kendimizi çok akıllı sanıyorduk. Ama bu..." Talan'ın evini acınası bir şekilde işaret etti. "Bu tamamen başka tür bir oyun."

"Bir oyun," diye önerdi Talan, sesi sert ve öfkeliydi, "ya da bir gösteri."

Kalbim hızla çarparken, nefesimin altında mırıldanmaya başladım. Bunu yaparken Ankaret'in tüyünün tenimde yarattığı hisse odaklandım ve tek bir kelime düşündüm: *hakikat*. Her kristal notaya bu kelimeyi aşıladım ve ben şarkı söylerken belli belirsiz şekiller parıldadı. Her biri kısıydı, doğrudan ona baktığım anda kayboluyordu. Ama yeterince gördüm. Yüzlerce metre yukarımızda binlerce dik dik bakan göz tarafından izleniyorduk. Burası Alastrina'nın arenası gibiydi, soğuk bir korkuyla fark ettim. Tüm şehri eğlendirmek için kurulmuş büyük bir sahnedeaydık. Sadece bulanık şekiller, renk bulanıklıkları görüyordum ama orada kimlerin olduğunu tahmin edebiliyordum - Mhorghast'ta gördüğüm her gülümseyen vampir, her ışıltılı su perisi, her çaresiz insan. Kalabalığın içinde bir yerde Luthaes vardı, Alastrina'nın parlak bakır tenli, göz kamaştırıcı fae bakıcısı.

Şarkı söylemeyi bıraktım, ağzım aniden kurudu. "Hepsi bizi izliyor," diye fısıldadım. "Binlercesi tepemizde oturmuş."

"Ne yapmamızı bekliyorsun?" Nessel tersledi. "Onlar için dans etmemizi mi? Kemanını çalmanı mı?"

"Hayır," dedi Mara sessizce. Gözlerini göle dikmiş, zorlukla nefes alıyordu. Savaşçı kız kardeşimin korktuğunu nadiren görmüştüm ama şimdi yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesiydi. "Hayır, bir daha olmaz. *Hayır. Hayır.*"

Bir ışık parıltısı gözüme çarptı ve dikkatimi tekrar Ivyhill'in silüetine çekti. Birinci kattaki bir pencereden alevlerin fişkırdığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Aynı anda Talan'ın evinin pencereleri bir anda aydınlandı ve gölün kıyısında bir şenlik ateşi canlandı - ürkütücü, durgun bir ışığı olan, başka tarafa bakmanın zor olduğu ve bir şekilde gülümsüyormuş gibi görünen tuhaf bir ateş.

Dudaklarımda bir soruyla Mara'ya döndüm ama o bizden uzaklaşıp göle doğru sürükleniyordu, yürüyüşü sert ve gergindi. Ayaklarının dibinde ay ışığından belli belirsiz bir yol açılmıştı.

"Nessel," dedi sıkıca. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet," dedi Vilia, sesi aniden kısılmıştı. "Nedir o?"

Ben de hissettim, bacaklarım aniden iznim olmadan beni ileriye taşıdı, görünmez bir güç -önemsiz bir dürtü- uyluklarımın arkasında sabırsızca çatırdadı.

Sırtımdaki kemanı alarak ona, "Baba, topuklarını sık," dedim. İtaat etti, nöbetçi gücünün inatçı kuvveti onu yerinde sabitliyordu - şimdilik. "Belime tutun," dedim. "Beni bir süre daha burada tut." O itaat etti ve ben de kemanı çenemin altına alıp çalmaya başladım.

Bekle, diye düşündüm, yayı teller üzerinde kolaylıkla çekerek. *Dur*. Hareket etmeyi reddeden bir katır. Güzel Jet, Ivyhill'deki evine dönmüş, ipiyle yaklaşmaya cüret eden herkese saldırıyordu. Bir dağ, taştan bir duvar.

Parmaklarım korkudan titrerken bile ne yapacaklarını biliyorlardı. D    nlerde pop  ler olan bir vals. Kolay, neşeli.

"Herkes beni dinlesin," diye seslendim. "M  zi i dinleyin ve size ne g  sterirse g  stersin kendinizi hatırlayın. Bunu daha   nce de yaptık. Kilraith'le y  zle tik, onun aldatmacalarını g  rd k ve hayatta kaldık. Bunu tekrar yapabiliriz."

Kilraith'in neyi ama ladı ına dair umutsuz bir tahmindir bu. Oyunları severdi ve Jaetris de ill  zyon ustasıydı. Bize eziyet etmek için bizi ayırıp en k  t  kabuslarımızı yeniden yaşamaya zorlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Seyirciler için b  y k bir oyun, en   k da Kilraith için. Benden sendeleyerek uzakla malarını çaresizce izledim -Gemma ve Talan onun yalnız sahil evine doğru, Mara ve Nessel g le doğru. Sava an sesler beni her iki yönden de çekiyordu. Uzak Deniz'deki evden dalga sesleri geliyordu; g lden ise davul sesleri. G l n uzak kıyılarında, u u an karanlık şekiller gördüm. Ne kadar korksam da, yine de içimde bir merak duygusu vardı. Mara ne görüyordu? Kilraith onun için hangi anıyı canlandırmı tı?

Uzakta, Ivyhill'in ateşi hızla b  y yordu. Babam   fkeli bir nefes verdi. Bana tutunmak için m  cadele ettiğini, hareket etmemizi emreden g   le sava tı ını hissedebiliyordum.

"Bunu daha   nce de yapmı tın!" Bir kez seslendim. "Tekrar yapabilirsin. Kendinize güvenin, ona değil!"

Etrafımda alçak bir gümbürtü yükseldi, tıpkı kabaran bir dalganın tırmanı ı gibi. K kremesi sesimi yuttu. Ivyhill'in alevleri dünyanın dört bir yanına turuncu ve altın rengi yayıldı. Babam acı dolu bir homurtu çıkardı ve beni serbest bıraktı. Keman ve yay ellerimden uçup kayboldu ve dünya altımda hızla ilerledi. D   memek için ko mak zorundaydım ama yeterince hızlı ko amıyordum ve çok geçmeden yer altımdan kalkarak beni ayaklarımdan savurdu. İleriye, esneyen siyah bir bo lu a doğru u tum.

Bölüm 28

Sonra bir anda, sanki bir duvara çarpmışım gibi sertçe durdum. Başım zil çalarak sallandım ve kalın karanlıkta tutunacak bir şey aradım. Önce sıcaklığı hissettim, sonra alevlerin kükremesini duydum. Bir an öylece durdum, dizlerim titriyor, gördüklerimin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Burası nerede olsa tanıyacağım bir yerdi - Ivyhill'in ikinci katındaki eski müzik odam. Piyanonun altında, bir yığın yorganın içinde kıvrılmış uyuyan bir kız vardı. On bir yaşındaydı, saçları babasınıninki gibi altın sarısıydı ve yanındaki yastığın üzerinde siyah bir kedi yavrusu . Hava sıcaktı ve pencereler turuncu renkte parlıyordu. Duman parmakları kapının altından süzülüyordu.

Osmund'un uyanışını ve tıslamaya başlamasını izledim, omurgasındaki tüyler korkudan diken diken olmuştu. Kanım kulaklarımda uğuldadı. Kendimi havada süzülüyor, rüzgâra kapılmış bir toz zerresi gibi hissediyor ve dünyayı çok uzaktan izliyordum.

"Tanrılar aşkına, ne oluyor?" Babam fısıldadı. Yüzü dehşetten donuklaşmıştı. "Bu da ne böyle? Farrin, bu gece..."

Cümlesini bile bitiremedi. Ona, çocuğa doğru gitmeye başladı.
-*Ama* kolunu tuttum ve onu geri çektim. Sessizce şarkı söyledim, sözsüz bir melodi. *Sakin*, diye düşündüm, ama sakın olmaktan başka bir şey hissetmiyordum. Gözyaşlarım odayı bulanıklaştırıyordu. Kendime nefes almaya devam etmem gerektiğini söyledim. Nefes almadan,

şarkı olmazdı ve şarkı olmasaydı, kesinlikle aklımı kaybederdim ya da babamı önümüzde ortaya çıkan her türlü numaraya kaptırırdım.

Şarkım babamı yanımda durduğu yerde tutmaya yetecek kadar sakinleştirdi, ancak çaresizdi, neredeyse yeri pençeliyordu. "Farrin!" diye tekrar tekrar bağırdı, sesi çatlıyordu. Ama kız uyanmadı, uyanma vakti gelene kadar da uyanmadı. Kaydığını ve gözlerini açtığını gördüm, parmaklarını teker teker kalçasına bastırdığını gördüm: *Farrin. Mara. Gemma. Gideon. Philippa.*

Hayır, ona söylemek istedim. Hayır, bu bir kabus değil. Uyanıksın. Koş. *Koş.* Şarkı söylemeyi bıraktım ve ona bağarmaya çalıştım. Ama sesim boğazımda düğümlendi ve ağzıma bir baskı uygulayarak beni susturdu.

Öfke içime doldu, beni sakinleştirdi. Şarkıma devam ettim ve baskı azaldı. Yani, şarkı söyleyebilirdim -Kilraith, görünüşe göre, gücümü azaltamazdı- ama başka türlü müdahale edemezdim. Geride durup izlemek zorundaydım.

İyi, diye düşündüm. *İyi.* Dişlerimi sıktım ve kendimi boğulurken ve öksürürken izledim, sonra Osmund göğsüme yapışmış halde kapıya doğru koştum. Onu gördüğümde kalbim kırıldı, bu kız geceliği yerleri süpürüyordu, saçları dağınık bir örgü içindeydi. Koridora fırlamadan önce yüksek müzik raflarına umutsuzca üzgün bir bakış fırlattı. Onun için üzüldüm ve ona imrendim. Ne korkunç bir geceydi ama en azından daha kaç korkunç gecenin geleceğini, yangından hemen sonraki günlere bile nasıl sapkın bir nostaljiyle bakacağını bilmiyordu.

Sersemlemiş bir halde evin içinde onu takip ettim, attığı her adımı hatırlıyordum. İşte, sanat galerisine giden uzun koridor. Hayır, o yol yangındı. Orada, çöken merdivenler, dumanlı koridor. Kız geceliğinin altına sıkıştırdığı yavru kediye tutarak sendeledi.

"Farrin!" Babam kükredi. havayı boş yere pençeledi. "*Farrin*, buraya gel! Buradayım, sevgilim!"

Ama o gece orada değildi ve şimdi de değil. Diğerleriyle -Gemma, Mara, Anne, çalışanlar- birlikte dışarıda güvendeydi. Hayatımda ilk kez, belki de asıl amacın bu olduğunu düşündüm. Yangın evi yakmak için tasarlanmıştı, evet, ama belki de beni de beraberinde götürmek için. Genç halimin umutsuzca salon duvarına ve penceresine doğru sürünmesini izlerken içimde hastalıklı bir his yükseldi. Evet, her şeyi açıkça görebiliyordum. Alaster Bask, Ryder'ın bana olan ilgisini fark eder ve içindeki tehlikeyi görürdü. Sadece evimizi ve eşyalarımızı yok etmekle yetinmezdi; oğlunu bir şekilde tuzağa düşüren ve kafasına barış fikirleri yerleştiren Ashbourne kızını da öldürmek isterdi.

Birden Ryder belirdi - genç hali, parlayan çocuk - sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi. Maskeli ve çetrefilli, dirsekleri ve dizleri kemikli, koyu renk saçları ensesinde kaygandı. Etrafında göz kamaştırıcı bir aura mırıldanıyordu - Leydi Enid'in işi, artık biliyordum. Ona güvenmem için beni ikna eden bir büyü. Kalbim yerinden fırladı.

"Kim o?" Babam şaşkınlıkla bana baktı, sonra Ryder'a döndü. "Parlayan çocuk mu? O gerçek mi?"

"Ryder'dı," dedim kalın bir sesle, kızı yerden kaldırıp burnuna ve ağzına nemli bir bez bastırmasını izlerken. "Beni o kurtardı."

Alevlerden ve düşen molozlardan kaçarak evin içinde el ele koştular ve ben de şaşkınlıkla arkalarından süzıldüm, babamın hala benimle olduğundan emin olmak için bile gözlerimi onlardan ayıramadım, ancak ara sıra onun boğuk dehşet çığlıklarını, öfkeli hıçkırıklarının boğulmasını duydum. Burada olmanın benden çok onun için bir eziyet olduğunu fark ettim. İçimi vahşi bir sevinç kapladı. Ne de olsa beni neredeyse öldüren onun savaşıydı; onun, Alaster'in ve hepsinin aptal babalarının. Hiçbiri, tüm Kutsanmış güçlerine ve kudretlerine rağmen, Kilraith'in entrikalarına karşı koyacak kadar güçlü olamamıştı. Babamın izlemek zorunda bırakılması en doğrusuydu.

Sonra neredeyse düşüyordum. Farrin neredeyse düşüyordu, teni is ve terden parlıyordu. Ama Ryder onu yakaladı, beni yakaladı ve kollarına alıp benimle birlikte koştu. Kalbim burkuldu; şimdi onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum ve bedenim tanıdığım Ryder'a, tüm gücümle hâlâ hayatta olmasını umduğum adama duyduğum özlemle ağrıyordu. Çocuk hallerimizi izledim, gözlerim yaşardı. Ben küçüktüm ama o sadece bir çocuktü. Benim ağırlığım altında biraz zorlandı ve korkunç bir öksürük çıkardı. Sonra ne olacağını biliyordum. Hevesle onları dışarıya kadar takip ettim, temiz havayı, nemli serin çimenleri, ağaran ayı bekledim. Ryder'ın eli yanağımda. *Hayatımın yıldızı.*

Benimle birlikte evin kuzey tarafındaki kabul odalarından birine koştu ve kapıya uzandı. Nefesimi tuttum ve o da kapıyı açtı. Ama diğer tarafta ne olması gereken veranda ne de ötesindeki ay ışığıyla aydınlanmış arazi vardı. Onun yerine soluk tuğladan bir duvar çıkışı kapatıyordu.

Ryder dondu, gözlerini kırptırdı, sonra geri dönüp bana baktı. Maskesini çıkardı ve ben ağlamak istedim. İşte karşımdaydı; dağınık siyah saçları ve vahşi mavi gözleri olan sakalsız bir çocuk.

"Nasıl çıkacağız?" diye bağırdı bana. Sendeleyerek yanıma geldi, baygın çocuk halim hâlâ kollarındaydı. "Kapılara ne oldu?"

Korkudan ateş gibi kızardım. Yine kendi dışımda olduğum, aşağıdaki dünyayı çok uzaktan izlediğim hissine kapıldım.

"Ama böyle bir şey olmadı," dedi babam donuk bir ifadeyle. Tuğla duvarı işaret etti. "Yangının olduğu gece kaçtınız. İkiniz de kaçtınız."

Artan paniğim beni öfkeliendirdi. Onu tekmelemek istedim. "Al onu," dedim ona, genç halimi işaret ederek. "Onu biraz dinlendir."

Ama Ryder bizden uzaklaştı, yükünü korumak istercesine hafifçe arkasını döndü. Kaşları korkunç ve öfkeliydi. Bana yeni bir şüpheyile baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Biz arkadaşız. Bize güvenebilirsiniz. Çıkmana yardım etmek istiyoruz." Aklıma bir fikir geldi. "Bizler felaket anlarında devreye girip aileyi güvende tutacak yeni bir tür koğuş büyüsüyüz. Dışarı çıkmak istiyorsun, değil mi?" Genç halimin is lekeli yüzüne baktım; zor nefes alışını duydum. "Onu kurtarmak mı istiyorsun?"

Ryder bana yakından baktı. Gözlerinde bir tanıma parıltısı gördüğümü sandım. "Evet. Pekâlâ." Bedenimi babamın kollarına doğru kaydırđı. Babama bakamadım, yüzündeki yıkıma dayanamadım. Kızın bedenini sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi kucakladı.

Cesaretimden geriye kalanlarla boğuştuğ. "Çabuk, şimdi. Diğer kapıları deneyeceğiz." Ama onlara doğru koşarken bile ne bulacağımızı biliyordum ve gerçekten de her kapının ardında sağlam bir tuğla duvar duruyordu. Her pencerede yanan perdeleri yırttım ama bu sadece daha fazla tuğla duvarı ortaya çıkardı. Kapana kısılmıştık.

Birinci kattaki sonuncusunun önünde durdum, yumruklarımı sıktım, ayaklarımı sıkıca yere bastım ve şarkı söylemeye başladım. *Düş*, diye emrettim. Çocuk bloklarından oluşan bir kulenin yıkıldığını, devrilmiş bir ağacın iniltiyle yere çakıldığını hayal ettim. Kendi yatağımı düşündüm, uzun bir günün sonunda üzerine uzanmanın ne kadar muhteşem bir his olduğunu. Teslimiyet. Teslimiyet. Rahatlama.

"Farrin," dedi babam uyarırcasına. Ona dönüp baktım ve alevlerin yaklaştığını gördüm. Yakında yukarı çıkma imkânımızı kaybedecektik. Zihnim allak bullak oldu. Kilraith neyi kanıtlamaya çalışıyordu?

Bir süre daha duvardan aşağı şarkı söylemeye çalıştım ve tam taşların titremeye başladığını gördüğümde genç halim çığlık attı. Döndüğümde onun uyandığını ve babama sarıldığını gördüm, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Baba!" diye bağırdı. Sesi boğuk ve korkunçtu. "Nereye gidiyoruz?"

Onu kendine doğru çekmiş, tavandan devasa bir parça çökerken umutsuzca bana bakıyordu. Ryder elimi tuttu ve beni ileriye doğru çekti.

"Bu taraftan," dedim nefes nefese ve sonra giriş holüne doğru koştum. Duman ve ateş çukuruna dönmüştü; karmaşanın arasından büyük merdivenlerden birinin hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Korku içimde şimşek gibi çakarken merdivenlere tırmandım. Diğerleri de beni takip etti, babamın botları her adımda ağırlaşıyordu. Zihnim panik içinde dönüyordu. Nereye gidecektim? Bu bir çeşit oyundu. Kilraith'in tüm bunları bizi öldürmek için yarattığını düşünmüyordum. Hayır, o daha sonra olacaktı; bu bir eziyetti. Kendi gücünün, Jaetris'in gücünün bir göstergesiydi.

İkinci katta, en yakın kapıya -misafir yatak odalarından birine- koştum ve çocukluğumun histerik mantığını hatırlayarak kapıyı açtım. Her odayı, her pencereyi denedim. Bir avlu, bir balkon, temiz hava olan *her yer*.

Ama kapının diğer tarafında bir yatak odası yoktu. Ivyhill bile değildi. Yeşil Ev'di. Annemin salonuydu. Ve orada benim genç halim vardı, şimdi biraz daha yaşlı. On iki yaşında, taş suratlı, cam gibi gözlü. Kucağında Osmund, pencereden dışarıya, Gemma'nın geceliğiyle dolaştığı ve acıklı bir şekilde ağladığı bahçelere bakıyordu.

Midem bulandı. Bu geceyi biliyordum. Aslında, annem gittikten sonraki herhangi bir gece olabilirdi, hepsi de kasvetli ve sonsuzdu. Babam bizi sarayda bırakmış ve duygularını içkide, zengin yemeklerde, yakında unutacağı isimsiz kollarda boğmak için şehre gitmişti. Onun talimatlarına karşı gelerek Gemma'yı Yeşil Ev'e götürdüm. Bizi bulacak kadar akli başına gelene kadar orada kalacaktık. Annem dönene kadar orada kalacağımızı düşündüğümü hatırlıyorum.

On iki yaşındaki Farrin'e bakarken - sert duruşu, çenesinin inatçı yapısı - tarif edilemez bir üzüntü hissettim. O duyguyu hatırladım. Ağlamamak için gösterdiğim kararlılığı. Yalnızlık ayaklarımın altında bir uçurum gibi açılıyordu. Her gölge bir canavar, her küçük ses sıçrayan bir umuttu.

Sanki düşüncelerimin çılgınca uğultusuna cevap veriyormuş gibi, manzara değişmeye başladı. Gölgeleler birdenbire dişlek ve uzanan canavarlara *dönüştü*. Mobilyaların oranları grotesk, gerçeküstü, baş döndürücü bir hal aldı. Gölgelelerin genç Farrin'in etrafını sarmasını izlerken ağzım kurudu. Kıpırdamadı; sessizce kabullenmiş bir şekilde öylece oturdu. Sonra zemin ayaklarımın altından kaydı ve ben düşmeye başladım. Gerçekten de bir uçurumdu. Zifiri karanlık, hava o kadar boğucuydu ki nefes alamıyordum, çarpan kalbim beni yarmakla tehdit ediyordu. Babamı ve Ryder'ı, is lekeli Farrin'i aramaya çalıştım ama düşüşümün gücü beni sıkıca kavradı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sessiz bir şarkı söylemeye zorladım. *Gerçek*, diye düşündüm titreyerek. Altımdaki katı zemini, kuzey dağlarının imkânsız büyüklüğünü, Ryder'ın bedeninin sıcak ağırlığını hayal ettim. Güvenlik. Barınak.

Birdenbire sarsılarak durdum ve gözlerimi açtığımda, nefes nefese, ayaklarımın üzerinde biraz sallanarak, Ivyhill'in ikinci katındaki misafir odalarından birindeydim, tuğlalarla örülmüş pencerelere ve yanan bir yatağa bakıyordum.

Küçük benliğim kollarında çığlık atarken babam çaresizce beni çekiştiriyordu. Ryder yanan halıya öfkeyle vuruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Babam ağladı. "Çıkış yolu bu değil!"

Ona bakmak için döndüm. "Yeşil Ev'i görmedin mi? Düşmedin mi?"

"Ne? Hayır!" Kavrayışı demir gibiydi. "Yürü, Farrin!"

Yatak odasının zemini çöktüğünde arkasından sendeleyerek koridora çıktım. Kapı topuklarıma çarparak kapandı.

Ryder bana ters ters baktı. "Bize yardım etme konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun. Yolu biliyor musun, bilmiyor musun?"

Beceriksizce babamın peşinden koridorda koştum. Bir an için genç halimle göz göze geldik ve ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah canım," dedi sessizce, etrafımızda yanan eve bakarak. "Ne yazık."

Kilraith.

Çenemi tuttum ve küçük kızın gözlerinin sırtımı deldiğini hissetmeden yanlarından geçtim. Bir sonraki kapı başka bir yatak odasına açılıyordu. Başka seçeneğim yoktu. Hava iğrençleşiyor, kararıyordu. Kapıyı açtım.

Ve işte Gareth'ın Big Deep'teki aile evindeki yatak odası. İkimiz de oradaydık, genç, çıplak ve utanmış bir halde, gün batımı pencerelerinden içeri süzülürken nemli, birbirine dolanmış çarşafların arasında garip bir şekilde birbirimizden ayrılıyorduk.

Şoktan sersemlemiş bir halde, yataktan kalkıp onun banyo odasına doğru sendeleyerek gidişimi izledim. Bacaklarımın arasındaki hafif sızıyı ve yataktaki kan lekesini fark ettiğimde duyduğum gergin merakı nefes kesici netlikle hatırladım.

Ama sonra Gareth bacaklarını sallayarak yatağın kenarına oturdu ve gidişimi izledi. Yüzünde korkunç bir ifade vardı, tiksinti ve hayal kırıklığı. Bedenimi soğuk bir şekilde değerlendirdi; dudakları kıvrıldı. Elleriyle çarşafları ovaladı ve sonra ayağa kalkıp öfkeyle çarşafları yatağından yırttı.

Onu dehşet içinde izledim. Hayır. Olanlar böyle değildi. Banyo odasında temizlenip yatağa döndüğümde, Gareth kızarmış ve utangaç bir halde, buruşuk giysileriyle beni bekliyordu. Kollarını bana doğru uzatmıştı. "Lütfen sarıl bana," demişti, "ve beni hala sevdiğini söyle." Sarıldım ve sevdim.

Ama karşımdaki Gareth benimkine hiç benzemiyordu, ta ki aniden benzemeye başlayana kadar. Genç halim banyo odasından çıktı ve kızarmış ve utangaç bir halde kollarını uzatarak durdu. "Lütfen bana sarıl," dediğini duydum ve on beş yaşındaki Farrin'in şaşkın gözyaşları arasında gülüşünü ve onun kucağına eğilişini izledim, iyi hatırladığım sıcak bir rahatlama kucaklaması. Ama şimdi farklı görünüyordu. Gareth'ın omuzları gergin ve dikti. Bana nazikçe sarıldı. İsteksizce mi?

Yavaşça onlardan uzaklaştım, gözlerimin arkasından yaşlar akıyordu. Ben banyo odasındaiken yaptığı şey *bu* muydu? Kendini benden temizlemiş, beni küçümsemiş, beni *hor görmüş* müydü? Sonra da yüz hatlarını benim tanıdığım bir arkadaş gibi görünecek şekilde düzenlemiş ve gerçek duygularını gizlemiş miydi?

Babamı ve Ryder'ı önümden iterek sendeleyerek odadan çıktım. Kapıyı çekip kapattım ve üzerine yaslandım, boğazım sıkışmış hıçkırıklarla ağrıyordu.

"Bunlardan herhangi birini gördün mü?" Kısık sesle sordum. Ryder şaşkın ve öfkeliydi. "*Neyi* gördün mü?"

Babam, diye düşündüm, anlamaya başlamıştı. "Bizim için sadece misafir yatak odalarından biriydi," dedi. "Diğerleri gibi pencereleri tuğlayla örülü."

Elbette rahatlamıştım. Ne onların Gareth'ı ne de beni böyle bir durumda görmelerini istemedim.

"Bu bir oyun," diye nefes aldım. "Çıkış yolunu bulmak için her odadan geçmemiz gerekecek ve her biri bana zarar verecek."

"Seni nasıl incitti?" Babam talep etti. Çıplak elleriyle evi yıkmaya hazır görünüyordu.

Başımı salladım. Gördüğüm herhangi bir şeyi anlatma düşüncesine katlanamıyordum. Boğuk bir kahkaha atarak babamı ittim ve atalarımıza böyle aptalca büyük bir ev -iki yüz elli oda- inşa ettikleri için lanet okudum. Eğer eve dönersek, taş işçiliğinde yetenekli bir elemental kiralayıp her şeyi yeniden yaptırmayı ciddi ciddi düşünmeye karar verdim.

Bir sonraki oda misafir salonlarından biriydi. Pirinç tokmağı kavradım ve kapıyı fırlatarak açtım, içten içe bunun diğer tarafta durmuş beni bekleyen sırtan geçmiş versiyonumu yere sereceğini umuyordum.

Ama benim öyle bir şansım yoktu. Kapının diğer tarafında iyi bildiğim bir sahne vardı; Derryndell kasabasında benim için özel olarak inşa edilmiş bir sahne. Ailem, halka açık ilk performansım için daha küçük bir yerin benim için uygun olacağına karar vermişti.

kalabalık başkent ya da kalabalık kıyı şehirlerinden biri yerine ideal olurdu. Ama yine de kıtanın dört bir yanından yüzlerce insan gelmişti. Ashbourne'lu kızın sesinin eski çağlardaki bir sirenden daha tatlı, parmaklarının ise en usta piyanistlerden bile daha hünerli olduğunu duymuşlardı.

Eşikte donup kalmış, on dört yaşındaki halimin piyanonun başına oturuşunu izliyordum - kendi piyanom, benim güzel kiraz ağacından kızım. Farrin'in derin bir nefes aldığını ve genç omuzlarını dikleştirdiğini gördüm ve panik, ürkmüş bir at gibi içimden fırladı, tıpkı o gün olduğu gibi taze ve korkunçtu.

"Hayır, bekle!" Sahneye doğru koşarak bağırdım. Onu piyano sırasından çekmeye çalıştım ve bu işe yaramayınca, onu itmeyi, yan tarafına çarpmayı denedim. Hiçbir işe yaramadı. Çalmaya başladı; küçük parmakları tuşların üzerinde hassasiyet, zarafet ve güvenle dans ediyordu. Küçük kalbinin küt küt attığını, içindeki hazzın ve sinirlerin kabardığını hissedebiliyordum. Ivyhill dışındaki ilk performansıydı ve dinleyiciler arasında pek çok prestijli isim vardı - kraliçenin saray bestecileri, kraliyet orkestrasının üyeleri, solistler ve şarkıcılar ve Aidurra ve Vauzanne'a kadar uzanan saygıdeğer eğitmenler.

Ve sonra, performansının sadece birkaç dakikasında, olan oldu. Dinleyen kalabalık huzursuzlandı. Fısıldaştılar, iç çektiler, coşkulu kahkahalara boğuldular. Yerlerinden kalkıp sahneye doğru akın eden kalabalığı izlemekten kendimi alamadım; şaşkın ve hüngür hüngür ağlayarak piyanonun başındaki kıza ulaşmaya çalışıyorlardı. Kız ilk başta onları fark etmedi, gücünün kozasından memnundu.

Onlara bağırdım ve kendimi onun önüne attım. Ama yanımdan, içimden geçip ona, aletine doğru koştular. Onu pençelediler ve ona yalvardılar. Yaşlı adamlar ve genç adamlar, kadınlar, büyükanneler ve çocuklar, hepsi çaresiz, hayran, doyumsuz. Eğer bu müziğin bir parçasını sonsuza kadar kendilerinde tutmak anlamına gelecekse onu parçalara ayırabilirlerdi.

Olay o kadar çabuk oldu ve o kadar büyük bir çok yarattı ki ev bekimiz hemen müdahale edemedi. Ona ilk ulaşan babam oldu, Gareth da hemen arkasındaydı. Gareth onu vücuduna siper ederek uzaklaştırdı muhafızlar kalabalığı yarararak katılmadan önce babam yirmi kişi yi dümdüz etti. Yüzlerce kavga çıktı; müzik *herkesi* ateşli bir bağlılıkla ıldırtmamıştı. Bazıları düzen için umutsuzca savaştı. Çok geçmeden sahne doldu ve o kavrayan ellerin babamın, Gareth'ın ve benim bedenimden et parçaları koparmaya başlamasını dehşet içinde izledim. Hayranlarım bizi kanatlara hapsettiler ve çığlıkları harareti, ıslak dualar gibiydi.

Kendi ayaklarıma takılarak geri çekildim. Tökezleyerek babama çarptım ve yüzümü koluna saklamak için döndüm. *Hayır*, diye düşündüm çılgınca. *Gerçekti*. Nefesimi tutarak bir şarkı parçası çıkardım, onu sabitlemek için çok uğraştım.

Babam boştaki koluyla beni tuttu. Diğer kolundaki küçük Farrin ağlıyordu.

"Ne görüyorsun?" Fısıldadım.

"Bir misafir salonu," diye yanıtladı babam. "Ne görüyorsun?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve cevabı gözlerimde görmüş olabileceğini düşündüm. şüphesiz o da o günü benim kadar canlı hatırlıyordu.

Yüzü taştan bir maskeydi ama gözleri yanıyordu. Ryder'a "Kapıyı kapat," diye bağırdı ve ocuk itaat ederek tuğlalarla örülü odayı bizden uzağa kapattı.

Yan odada bizi bekleyen şey beni dondurdu ve boğazımdan öfkeli bir hıçkırık kopardı. Ivyhill'de kuş sesleri ve çiçeklerle dolu güzel bir bahar günüydü ve hepimiz evin açık kapısında durmuş, Müdür'n Mara'yı gtrşn izliyorduk. Gemma feryat etti, annem ellerinin arkasından ağladı ve o kadar çaresizce üzüldü, o kadar çok oldu ki gözyaşlarını bulamadı. Dünyanın üzerime kapandığı hissini hatırlıyordum, şimdi bile boğazımı sıktığını hissedebiliyordum. Ve sonra babam vardı, boş yere

hepimizi rahatlattı. "Bu bir onur," dedi bize, dimdik ayakta, kuru gözlerle. "Müdür, onun sınavları kendisinden önceki tüm Güllerden daha çabuk geçeceğini düşünüyor." Ama o zaman bile beni kandıramamıştı. Sesindeki o hırçın tınıyı duydum ve ağzının sert yapısını gördüm.

Kalkan arabanın arkasından baktım ve Müdür'ün örümcek gibi pencereden çıkıp çatıya çömelmesini dehşet içinde izledim. Gözlerimiz aramızdaki büyüyen mesafenin ötesinde buluştu. Gülümsedi ve ayağa kalktı, ardından sert ve karanlık şekli, yuvarlak sarı gözleri olan kanatlı bir gölgeye dönüştü, sert ve dik dik bakıyordu. O artık Müdür değildi, onun yerine parıldayan pençeleri ve çığlık çığlığa bağırarak bir baykuştı ve kız kardeşimi benden alan arabanın üzerinde kocaman kara kanatlarıyla belirliyordu.

Öfkeyle arkamı döndüm, kapıyı kapattım ve aklıma gelen en neşeli şarkıyı söyledim. *Hayır, diye düşündüm. Beni yenemeyeceksin. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.* Kendi evimin labirentinde kapana kısılamazdım. Orası benim evimdi, bizim evimizdi, onun değil.

Zihnimin arkasında bir kahkaha kıvrımı duyduğumu sandım. Kendi titreyen kabadayılığım beni ikna etmemişti, o da ikna olmamıştı.

Evin içinde ilerledik, her oda bir anı kâbusu gibiydi. Başka bir yatak odasında, zanaatkâr Gemma'nın gücünü bastırmaya çalışıyordu içinde uyanan bir tanrı yaşayan bir kadından geldiği için dengesiz olduğunu artık bildiğim bir güç. Mara ve ben yatak odamdaydık, Gemma'nın çığlıkları evin içinde çınlarken birbirimize sıkıca tutunuyorduk. Babam bu olay olurken bizi göndermek istemişti ama annem bunu yapmaması için ona yalvarmıştı. Eğer oturup bir kızının kesilip biçilmesini izlemek zorunda kalacaksa, diğer kızlarının güvende, yaralanmamış ve üst katta olduğunu bilmekten onu mahrum bırakamazdı. Genç Farrin'in ve Mara'nın bedenleri gözlerimin önünde soyulmaya başladı, sanki zanaatkârın büyü bıçakları onları da oyuyordu. Çığlıklarına sırtımı döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sanat galerisi, babamın çalışma odası, her misafir odası, her salon. Her yaşta, her aşağılanma anında kendim. Bildiğim her ıstırap günü önümde açıldı, her biri beni yeniden yaraladı. Gücümün sınırlarını zorladım, her dehşet ve utanç dalgasında umutsuzca şarkı söyledim. *Gerçek*, diye düşündüm. *Gerçek. Berraklık*. Kuşluk güneşi nemli bir sisi yakıp yok ediyor. Titreyen bir yaprağa yapışan tek bir damla berrak su. Piyanomun tuşları parmaklarımın altında, Osmund uyumak için yanıma yerleşmeden önce ipeksi başını boynuma bastırıyor. Gemma'nın yaz mavisi gözleri. Mara'nın yıllarca hizmet ettiği için yıpranmış ve sertleşmiş sıcak elleri.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, Ryder geldi.

Uyuşmuş bir dehşet içinde tökezleyerek odaya girdim, şarkım yorgun ciğerlerimden kendiliğinden dökülüyordu. Sonra beni neyin beklediğini gördüm ve sesim boğazımda düğümlendi.

Ryder'ın *ahırındaki* küçük odaydı - onun odası, sığınağı. Orada kuruması için asılı duran giysilerim, yanan soba ve küçük yatak vardı. Ve işte oradaydım, ıplaktım, Ryder'a sırtım dönüktü ve o beni soğuk gözlerle değerlendiriyordu. Vücudumdaki her yumru, her çukur ve kusur... Hepsini görüyordu ve ben de görüyordum.

Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Titreyerek uzaklaşırken ve Ryder'ın yerde terk edilmiş halde duran kıyafetlerine uzanırken kendimi izledim.

"Yapamam," dedim ona, sesim küçük ve korkmuştu.

Bileğimden yakaladı ve beni kendisine doğru çekti. Giysileri tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra beni bir aynanın durduğu duvara doğru itti. Uzak bir yanım o odada böyle bir aynanın aslında var olmadığını biliyordu ama yine de ona baktıkça buna inandım. Ryder yüzümü ellerinin arasında sertçe tutarak beni aynaya bakmaya zorladı. Mücadele ettim, onu tekmeledim. Kollarımı geri çekti ve onları tuttu, aynada bana acımasızca sırtıttı.

"Orman ışığında Farrin," dedi alaycı bir tavırla. "Soğuk ve tuhaf. Kendini nasıl becereceğini bile bilmiyor. Bir de seni güzel bulduğumu sanıyordun. *Seni.*" Güldü. "Kutsanmış bir ailede doğduğun için şanslısın. Sahip olduğun o güç olmasaydı, bir hiç olurdun. Akli başında hiç kimse *bunu* istemezdi."

Hasta olacağımı hissettim. Kendimi kurtardım ve onun uzanan kollarından, aynadaki vücudumun utanç verici görüntüsünden kaçmak için eğildim. Tökezleyerek odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Şarkı söyleyemiyordum, nefes alamıyordum. Babamın arkamdan seslenmesini, genç Ryder'ın şaşkın sorularını, babamın kollarındaki küçük kızın neşeli kahkahalarını duymazdan geldim. Koridordaki son kapıyı, kendi yatak odamın kapısını buldum.

Ellerimi tahtaya bastırarak ona yaslandım. Hava kavurucuydu, terden sırlıklam olmuş saçlarım enseme yapışmıştı ve mavi ipekten ince elbisem siyahlaşmış ve yapış yapış olmuştu. Gözyaşlarımın arasından mırıldandım ve aynada bana zalimce bakan Ryder'ın korkunç görüntüsünü bir kenara ittim. *Gerçek*, diye düşündüm. Zihnimi didik didik ettim ve onunla, bizimle ilgili her gerçek anıyı şarkıma döktüm. Ryder bana nasıl dövüşüleceğini öğretiyordu. Devenmere chimaera'sına boyun eğdirmek için şarkı söyledikten sonra Ryder'ın beni tutuşu, gücünün sığınağı. Elleri tenimde, öpücükleri saçlarımda, sert ve sıcak ağırlığı beni Citadel'de, Torch and Thorn'da, rahat ahır odasında yatağa sabitliyor. İçimde hareket ederken sesi isimle kırılıyordu, şefkatli, yavaş. Sözleri yumuşak bir yağmur gibi üzerime yağıyordu. *Seni sevmek, Farrin. Tek istediğim seni sevmek.*

Odamın kapısını iterek açtım ve önümde uzanan Ivyhill'in ay ışığıyla aydınlanmış bahçesini gördüm. Hava serin ve tazeydi. Küçük Farrin neşeyle yanımdan koşarak geçerken ve genç Ryder'ı peşinden sürüklerken yutkundum. Geri dönüp bana el salladılar. "Hadi, acele edin!" Ryder bağırdı. "Çıkış yolu burası!"

Neredeyse yapıyordum da. Esinti çok lezzetliydi ve evin bana yaptığı her şey yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Oradan uzaklaşmak ve asla arkama bakmamak istedim. Ama babamı bulmak için geri döndüğümde, onu benden çok uzakta, gölgeden zincirlerle sarılmış bir halde gördüm. Ağzının üzerinde gölgeli bir kelepçe vardı ve bir diğeri boğazına sarılmıştı. Donmuş bir saniye boyunca dehşet içindeki gözleri benimkileri buldu. Sonra gölgeler onu benden çekip aldılar, sanki sadece bir bez bebekmiş gibi alevlerin içine geri çektiler. Onu götürme hızları çok acımasızdı. Boynu korkunç bir şekilde bükülmüştü.

"Acele et!" diye seslendi genç Farrin. Bir kez arkama baktım ve onu ay ışığının aydınlattığı güvenli gecede ayakta dururken gördüm, yüzü mutlulukla parlıyordu, Ryder artık büyümüş ve yanında dimdik duruyordu. Ve bu, evin kâbuslarındaki zalim Ryder değildi; *benim* Ryder'ımdı, gözleri yumuşacıktı.

Elini bana uzattı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Gel buraya aşkım," dedi. "Gitme vakti geldi."

Ama yapamadım. *Yapamadım*. Tekrar alevlerin içine döndüm ve boğazıma bir çığlık takılarak babamın peşinden koştum. Gözlerimi parıltıya karşı koruyarak yanan koridorlarda ilerledim. Philippa'nın beni bıraktığı gibi, Gemma'yı ve beni o uzun, yalnız keder gecelerinde bıraktığı gibi onu bırakmayacaktım. Her ne kadar aynı acıyı onun da yaşamasını dilemiş, bir gün bunu hissedip anlaması için acımasızca dua etmiş olsam da, şimdi onu bu acıya terk edemezdim. Hayır, o acı, o nefret ve savaş mirası, korkaklık ve terk edilmişlik burada sona erdi. Benimle birlikte sona erdi.

Birdenbire ev ve içindeki ateş karanlığın içinde kayboldu ve ben küllerle kaplı bir tarlada durdum. Burası Ivyhill'di, şimdi harabe halindeydi, malikane tamamen yıkılmıştı. Piyanom bile kurtulamamıştı. Sadece molozlar ve korlar vardı ve bunların ortasında gölgelerden yapılmış sırtan bir adam duruyordu. Elinde altın bir yay vardı ve oku, altın yaldızlı gösterişli bir tahtta bağlı bir şekilde oturan başka bir adama çevrilmişti. Bu adamın sakalları dizlerine kadar uzanıyordu,

Kahverengi teni kül rengi ve buruştu. Gözleri hüznüydü ve sarı bir film tabakasıyla kaplıydı.

"Jaetris" diye bir fısıltı geldi yanımdan.

Döndüm ve neredeyse rahatlayarak düşüyordum. Mara ve Nessel, diğer yanımda da Gemma ve Talan vardı. Hepsi de bitkin bir haldeydi, yüzlerinde ve gözlerinde korkunç şeylerin yankıları vardı, kız kardeşlerimin parıldayan elbiseleri yırtılmış ve çamur içindeydi. Ama ne görmüş olurlarsa olsunlar, Kilraith'in onlara yaşattığı kâbuslar ne olursa olsun, onlar da benim gibi üstesinden gelmişlerdi. Onlar hayattaydı.

Nessel tahttaki yaşlı adama bakakaldı. "Bu olamaz," diye fısıldadı.

Ama ben Mara'ya katılıyordum. Tahttaki adam gerçekten de zihin tanrısı Jaetris'ti. Kalbim, kemiklerim, nefesim ona bakar bakmaz bunu anladı. Tüm romatizmalı dağınıklığıyla bana, Philippa'nın Ryder, Alastrina ve beni Mhorghast'tan kurtardığı gibi parlak bir berraklıkla . Aldığı düzensiz nefesler ayaklarımın altındaki zemini titretti; her soluk alışta, her çırpınıştta, her acı dolu nefes verişte hava etrafımızda gerildi.

Ve Kilraith'in kalbine bir ok saplanmıştı.

Etrafımızda şekiller parılıyordu ve aniden Jaetris yalnız değildi. Gökyüzünden gölge sütunları yükseliyor, yıkık zemine karşı kendini beğenmiş gülümsemeler gibi kıvrılıyordu. Ve her birinin içinden görünmez zincirlerle bağlı, donmuş, güçsüz bir adam yuvarlandı. Gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı ve bir an için sadece onlara bakabildim, korku kaburgalarımın hınzır bir ritimle vuruyordu.

Zayıf ve eski püskü giysiler içindeki Gareth'ın hasta olduğu çok açıktı, teninde solgun bir parlaklık vardı.

Baba, hala yangından kalan isle kaplı.

Ryder, kendisini tutan güce karşı öfkeli bir sessizlik içindeydi. Gözleri benimkileri buldu, parlak ve kızgın, bildiğim ve sevdiğim o parlak mavi.

Bana savaşmamı söylediler. *Bize ne yaparsa yapsın, onunla savaşmalısın.*

Ve bakışlarımızın kilitlendiği o anda, etrafımızdaki havada şiddetin kesinliği, genç Ryder'ın anısı zihnimde taze - değerli çocuk, dumanla dolu o evde çok cesur ve korkusuz - biliyordum. En derinlerimde biliyordum. Onu bana ilk çeken şarkım olsa da fark etmezdi. Kalbinde aşk gibi bir şeyin filizlenmesine izin veren şeyin benim gücüm olup olmadığı önemli değildi.

Önemli olan bu aşkın neye dönüştüğüydü, neyi paylaştığımızdı - ellerinin her dokunuşu, aramızda geçen her aynılık, *doğruluk* anı. Birbirinde teselli bulan iki yorgun, öfkeli kalp. Bunun doğruluğundan şüphe edemezdim. Her öpüşünde, her okşayışında, adımları her söyleyişinde bunu içime işlemişti.

Enfes bir an için, bu inanç benim tüm dünyamdı, Ryder'ın alev alev yanan ifadesi görebildiğim tek şeydi. Beni affedecekti; kendimi affetmeyi öğrenmeme yardım edecekti. O anda kendimi hiç olmadığım kadar güçlü ve huzurlu hissettim.

Sonra esir adamların her birinin arkasında dönen karanlık sütunlar, Jaetris'in yanında okuyla sırtıtan gölgeli figürle aynı şekle büründü. Kendime, çarpan kalbime ve tehlikeli, korkunç şimdiki zamana döndüm.

Önümde dört Kilraith, üç bağlı insan ve bir bağlı tanrı duruyordu. "Ne kadar güzel, cesur bir gösteri," dedi dört Kilraith, sesleri mükemmel bir küçümseyen koro. "Ama artık oyun bitmek üzere ve senin için son hamleyi yap, küçük kuş. Hangi oku fırlatayım?"

İki yanımda Mara ve Gemma'nın güçlerinin çiçek açtığını hissettim; biri sarmaşıklar gibi hızlı ve çevik, diğeri çelik gibi sağlam ve parlaktı. Onlar da benim kadar yorgun olmalıydılar ama yine de içlerinde biraz güç buluyorlardı. Onlar savaşmaya hazırды, ben de öyleydim.

Talan'a bakmaya cesaret edemedim. Ne kadar yorgun olduğunu, bunca zamandır Kilraith'in dikkatini son ölümcül sırrımızdan uzaklaştırmanın şeytani gücünü ne kadar zorladığını görürsem, cesaretimi kaybederdim.

"Gelin, şimdi, bekliyoruz," diye mırıldandı Kilraith. Üstümüzde, etrafımızda, heyecanlı fısıltılardan oluşan bir deniz tıslıyordu. "Hangisi ? Tanrı mı, arkadaş mı, baba mı, yoksa sevgili mi? Çabuk olun yoksa hepsini öldürürüm. Öldüreceğimi biliyorsun. Beş saniye. Dört saniye. Üç. İki..."

Her zamankinden daha hızlı hareket ettim, beni teşvik etmek için bir rondonun açılış notalarını mırıldandım. Elbisemin harap olmuş dağınıklığından, el değmemiş, yara almamış, güneş gibi parlak, alev alev yanan tüyü çıkardım ve havaya kaldırdım.

Sadece nefes alıp onun adını haykıracak kadar uzun bir süre şarkı söylemeyi bıraktım.

"Ankaret!"

OceanofPDF.com

Bölüm 29

İlk başta gelmeyeceğinden korktum. Buz gibi bir korku anında yüzlerce şey düşündüm: Tüy yalandı, Ankaret'in tuhaf dostluğu yalandı, ona güvenmekle aptallık etmiştim. Başkentte gördüklerim hakkında yanılmıştım. Kilraith'i o dövmemişti; Kilraith onu dövmüştü ve şimdi ölmüştü.

Ama sonra uzaktaki bir patlamaya benzer bir gümbürtü duyuldu ve yer sarsılmaya başladı. Kilraith -dördü birden- şekil değiştirdi. Şimşek gibi gözleri olan büyük bir fırtına ve gölge kuşuydu; kükreyen bir karanlık sütunuydu; gece göğünün dönen bir yumruğuydu; hilal-ay gülümsemesiyle bir ayı chimaera'ydı. Ve sonra bir adamdı - Talan'ın ilk tanıştıkları gece görünüşünü tarif ettiği gibi uzun boylu ve çıplak silahlıydı. İnce bir yelek ve pantolon giymiş, eldiven ve kolluk takmış, uzun beyaz saçlarına oniks bir diadem takmıştı.

Dondum kaldım. Titreyen diğerlerinin arasında en sık geri döndüğü form buydu; teni saçları kadar beyaz, menekşe ve altın rengi öfkeli gözleri ve alnında parlak bir yıldız patlaması izi olan bu uzun boylu, ince yapılı adam.

Yaşadığım şoku atlatacak zamanım olmadı, çünkü aniden karşımdaydı, bir ateş çağlayanı halinde gökyüzünden aşağıya doğru süzülüyordu. *Ankaret*.

Kilraith öfkeyle kükredi ve onu karşılamak için ayağa kalktı; titreyen birçok formu arasında gidip gelirken sesi de değişiyordu. Beyaz saçlı adamın zarif bedeni gerildi ve karardı, başkentte gördüğüm devasa kanatlı yaratığa dönüştü. Havaya fırladı ve Ankaret'e çarptı.

Gözleri çaktı; şimşek gözleri, mavi ateş gözleri. Muazzam darbe hepimizin ayaklarını yerden kesti.

Kavgalarının kakofonisi altında uzaklardan gelen dehşet dolu çığlıklar yükseldi; Mhorghast'ın hâlâ uzakta olan seyircileri şimdi çığlık atıyordu. Toplanan kalabalığın şekilleri gözlerimin köşelerinde bir görünüp bir kayboluyordu. Onları saklayan illüzyon çöküyordu.

"Gemma!" Ben ağladım. "Mara!"

Jaetris'e doğru koştum ve kız kardeşlerimin, Talan'ın ve Nessel'in arkamdan yaklaştığını duydum. Koşarken şarkı söyledim, hala neşeli bir rondo, adımlarım her dönen nota kadar hafifti. *Dikkatini dağıtmak*, diye düşündüm, şarkımı komutla doldurarak. *Sakla bizi*. Bir aldatma şarkısı, bir korunma yakarışı. *Ankaret*. Adını melodideki yukarı doğru bir kıvrımın notalarına bağladım, yerdeki ateşli ayakları kadar hafif ve parlak.

Ryder, Gareth ve babam hâlâ bağlıydı, bedenleri acı içinde donmuştu. Onların yanından koşarak geçmek, Kilraith'in onlar için tasarladığı işkenceye onları terk etmek beni öldürüyordu ama zamanımız kısıydı. Ankaret'in Kilraith'i ne kadar tutabileceğini bilmiyordum; her saniye bir öncekinden daha hızlı geçiyor gibiydi.

Tahtında oturan Jaetris'e ulaştık. Yorgun altın rengi gözleri kayarak bana baktığında, içgüdüsel olarak önünde saygıyla diz çökme isteği duydum. Ama bunun yerine kendimi onun gücüne karşı çelikleştirdim ve dimdik durdum. Bağlı ve Kilraith'in merhametine kalmış olsa bile, onun varlığı tüylerimi diken diken ediyordu.

"Talan, Nessel, nöbet tutun," dedi Gemma sert bir sesle. "Yaklaşan herhangi biri ya da herhangi bir şey-"

Talan hoş bir ifadeyle, "Onlara bir çayırda dünya umurlarında olmadan sektiklerini düşündüreceğim," diye cevap verdi. "Yanımızdan geçip gitmelerini sağlayacağım."

"Ve dişlerimle boğazlarını parçalayacağım," diye tükürdü Nessel. Çömeldi, kıvrak ve savaşa hazırdı ve sonra Talan şeytani gücünü çağırırken havada bir sıcaklık dalgası dalgalandı. Gözlerimin önünde, bir anda

Boynuzlu bir chimaera, pullu, kedi yüzlü, sinsi sinsi dolaşan. Kilraith'in kendisine bağıyken onu almaya zorladığı birçok şekil hakkında bize anlattıklarını, zalim ebeveynlerinin kurbanlarını en çok korkutan şeylerin şekillerine nasıl dönüştüklerini düşündüm. Büyük iblisler aldatma ve yanılsama varlıklarıydı, Jaetris ve Zelphenia'nın soyundan geliyorlardı -zihnin tanrısı, bilinmeyenin tanrıçası.

Talan'ı soğuk bir ilgiyle izleyen Jaetris'e döndüm. Onun ötesinde ve üstünde gökyüzü dalgalanıyordu. Görüş alanımızın hemen ötesinde kaç tane Olden varlığının pusuya yatmış, saldırmaya hazır olduğunu düşünmemeye çalıştım.

"Jaetris, zihin tanrısı," dedim, "seni Kilraith adlı yaratığa bağlayan yumurta nerede?"

Cevap vermedi. Kan çanağına dönmüş gözlerle Kilraith ve Ankaret'in gökyüzündeki savaşı şekillerine baktı.

Mara'ya sessiz bir ricada bulundum. İnsanlardan zorla bilgi almaya alışkın olan oydu.

Asık suratla ona yaklaştı. "Jaetris, bize nerede olduğunu söyle," diye emretti. "Onu yok edebiliriz. Seni özgür bırakabiliriz."

Bu onun dikkatini çekti. Yavaşça ona baktı ve ince, hırıltılı bir kahkaha attı.

"Sen mi?" Üçümüzü de süzdü; parlayan tenimizi, parlak saçlarımızı, gözlerimizdeki altın benekleri. Etkilenmemiş bir halde, çatlamış dudaklarını çiğnedi ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Bırak beni," diye inledi.

Sırada Gemma vardı. Adamın önünde diz çöktü ve her iki elini de onunkilerin üzerine koydu. "Amca," dedi yumuşak bir sesle. "Duy beni. Bizi duy. Seni koyduğu yerden çık." Tıpkı Üç Gözlü Taç'ı Talan'dan çıkarmak için yaptığı gibi, onu gücüyle nazikçe yoklarken parmakları soluk mavi bir beyaz renkte parlıyordu. Elindeki yara izleri yıldızlar gibi parlıyordu.

Gölgeler Jaetris'in budaklı yüzünde yer değiştirdi. Minik yeşil sarmaşıklar topuklarında filizlendi ve ona tomurcuklanan yüzlerini göstermek için merakla yukarı tırmandılar.

Gemma'ya doğru küçümseyerek baktı. "Bu ne cüret," diye soludu. "*Amca?*" Sonra, çabasıyla şiddetli bir şekilde titreyerek, çenesinin keskin bir hareketiyle onu geriye savurdu. Kadın yere çarpmadan önce birkaç metre uçtu. Talan hemen ona doğru eğildi ve kocaman boynuzlu kafasıyla onu dikleştirdi.

Bu güç gösterisi Jaetris'i çok yormuştu. Tahtına doğru yığıldı, daha da zayıflamış ve grileşmişti, sanki varlığının tüm katmanları o tek darbeye kazınmış gibiydi. Omzumun üzerinden geriye baktım ve Ankaret'in parlak dönüşünün havaya doğru spiral çizdiğini, Kilraith'in kara bulutlardan oluşan bir selde onun peşinden koştuğunu gördüm.

İçimde sabırsız bir ilham patlaması oldu, Ankaret'in kendi ateşi kadar hızlı ve sıcaktı. Çizmelerimden obsidyen saplı hançeri kaptım ve kolumu kestim. Acı anıydı, yakıcıydı ve bir an için yaranın üzerine çömelip önce şokla, sonra rahatlamış bir şaşkınlıkla soludum. Çılgın tahminim doğru çıkmıştı.

Kolumdan damlayan kan, altınla girdaplanmış parlak kırmızıydı; bir insanın kanı ve Mhorghast'ın Olden havasıyla uyanmış bir tanrının kanı.

Mara küfredip beni yakalamaya çalıştı ama sonra kanımın parlaklığını gördü ve durup bakmaya başladı. Gözlerimi kırıştıtararak onu geçtim ve Jaetris'in kolunu kestim. Buruşuk derisi kâğıt gibi açıldı ve ince yaradan o kadar parlak altın rengi kan damladı ki gözlerimi acıttı.

Aptalca yaraya baktı, sonra kısa ve öfkeli bir nefes verdi. Kendi kolumu ona doğru ittim ve tenimi boyayan kırmızı-altın rengi kanı gösterdim.

"Gördün mü?" Öfkeyle söyledim. "Gerçekten de amca. Ben kahramanca fikirlerle kendini kandıran, çırpınan bir insan değilim. Damarlarımızda kız kardeşinin kanı dolaşıyor."

Kelimeler bir büyü gibiydi. Yukarıda, gökyüzü gök gürültüsü gibi çatırdadı. Hava şiddetli bir şekilde değişti, soğuk ve öfkeliydi ve arkamı bile dönmeden Kilraith'in bize doğru uçtuğunu anladım. Ankaret'in uzaktan gelen sesini duydum.

Çığlık. Bir şok ısı dalgası yanıımızdan hızla geçerek neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

Jaetris bana bakıyordu. Altın rengi gözlerinde farkındalık parlıyordu.

Arkamda, Talan bir uyarı homurdandı.

"Her ne yapacaksan Ashbourne, çabuk yap," diye havladı Nessel.

"Size *yardım* edebiliriz," diye umutsuzca ısrar ettim, omzumun üzerinden geriye bakmamak için mücadele ediyordum. "Bize sadece nerede olduğunu söylersen, onu yok edebiliriz." İçimi kemiren şüphelerimi bastırdım. *Belki* onu yok edebilirdik. Ama bunun ne kadar umutsuz bir umut olduğunu ne ona ne de kendime itiraf etmenin bir yararı olurdu.

Jaetris ve benim etrafımda bir hava kabuğu oluştu. Gözlerini kapattı, ağzı buruştu ve sonra kulaklarımın derinliklerinde bir patlama sesi duyuldu. Yumruk yemiş gibi sendeledim, başım döndü ama onun yaşlı elleri beni sıkıca tuttu. Altın rengi gözlerinde yeni bir kararlılık vardı.

"Onu almak için beni öldürmen gerekecek çocuğum," dedi, sesi ince ama sertti. "Bu beden yok edilmeli. Korkma. Ben bu formdan daha fazlasıyım ve ne zaman ve nasıl olacağını söyleyemesem de geri geleceğim. Anlıyor musun?"

Hayır, ona söylemek istedim. *Hayır, bunların hiçbirini anlamıyorum.* Yalnızca içgüdülerimle hareket ediyordum ve kan kaybından başım dönüyordu ama yalan söyledim nefes nefese "Evet, anlıyorum" dedim.

"Güzel. Şimdi, bu acıtacak. Yaşayacaksın ama sonrasında çok dinlenmen gerekecek. Bu beden gittiğine göre, birinin bildiklerimi bilmesi gerekiyor, yoksa bilgi kaybolacak ve geri döndüğümde hepsini hatırlamayabilirim." Beni çekti. "Yaşamalısın, Kerezen'in kızı. Yaşa ve burayı terk et. Çıpayı yok et. Bilgimi al ve kaç."

Sonra kanayan kolunu benimkine bastırdı ve başımın arkasından tutarak beni sabit tuttu. Yaralarımızın birleştiği yerden içime yakıcı bir acı doldu ve parmakları kafatasımı delen kavurucu iğneler gibiydi. Ama çığlık atmak için ağzımı açar açmaz acı kayboldu ve gözlerimi açtığımda kendimi uçsuz bucaksız bir kuzey ovasında buldum.

Görüntüler deşifre edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde üzerime hücum etti. Karlı manzaranın üzerinde beş büyük yıldızın bir araya geldiğini gördüm. Tanrılar dışında kimsenin duyamayacağı kadar yüksek ve imkansız beyaz bir patlama. Sessizlik içinde çiçek açtı ve dünyayı yırttı ve temizlendiğinde yıldızlar gitmişti ve karlı ova buz ve külden oluşan kömürleşmiş bir harabeye dönüşmüştü.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Az önce ne gördüğümü iliklerime kadar biliyordum -Yapımsızlık, tanrıların öldüğü ve Edyn dünyasını Eski Ülke'den ayırdığı gün. Önümde ufka doğru uzanan yıkık manzara, en kuzeydeki acımasız Yapılmamış Topraklar'ın bir parçasıydı; kimsenin yaşamaya cesaret edemediği, öngörülemez bir buzul ülkesiydi.

Daha fazla görüntü geldi, ok gibi üzerime fırladı. Her biri nefesimi çaldı. Yapılmamış tanrıların harabesinden iki parıldayan gümüş kuyruklu yıldız fırladı. Yapılmamış Topraklar üzerinde zıt yönlerde doğru yay çizdiler ve ufukta kayboldular. Bir şekilde onları zihnimle takip edebildim, her ikisini de aynı anda. Bir tanesi Aidurra'nın güneyinde denize çarptı ve okyanus tabanında büyük bir kanyon açarak yeryüzünün derinliklerinde durdu. Çarpışma ışığını söndürdü; artık sadece bir gölgeydi, soğuk karanlıktan ayırt edilemezdi, Tanrı Caiathos'un yarattığı en derin kayanın içinde sefil bir şekilde kayınıyordu. Yaratığın yaşayan dünyaya geri dönmesi biraz zaman alacaktı. Şimdilik, başka hiçbir yaşamın olmadığı okyanusun soğuk derinliklerinde sesi duyulmadan öfkeleniyordu. Ve orada bir çağ boyunca gömülü ve yalnız kaldı.

Diğer kuyruklu yıldız daha yumuşak bir zaman geçirdi. Gallinor'un güneybatı kıyısındaki Tanrılar Körfezi'ne yuvarlandı ve suya çarptığında ne battı ne de yüzdü. Sıçrayan bir taş gibi, parıldayan güneş ışığı gibi yüzeyde süzüldü ve kıyıya geldiğinde kıvrılan, solgun bir şeydi, sadece bir bulut parçacığıydı. Kendini zayıf bir şekilde deniz kenarındaki bir mağaraya çekti ve orada karanlıkta titreyen beyaz bir aleve dönüştü. Mağarada dinlenirken, beş tanrının zedelenmiş gücü en derin kalbinde çalkalanırken, kanatlanabildiğini, yer değiştirebildiğini ve kırılabildiğini keşfetti

Ateş gibi, isterse korkunç derecede büyüyebilirdi. Mağaranın derinliklerine doğru süründü ve geniş bir mağaralar ağı keşfetti. Yalnız ve mutlu bir şekilde yeraltı göllerinin üzerinde süzüldü ve kara suya korlar bıraktı.

Ankaret.

Adı ağızımda yutamadığım bir kor gibi yanıyordu.

Ve onu, Ankaret'i, başka şekillere de keşfederken izledim; şık, benekli bir fok balığı, mağaralarda ıslık çalan bedensiz serin bir esinti. En sevdiği form genç bir kadındı, çünkü karanlık bir yeraltı gölünün yansımasında, iç ışığıyla aydınlandığında, kadının deniz köpüğünden uzun saçlarına, narin kemiklerine, alnındaki pembe yıldız patlaması izine hayran kalabiliyordu.

Ve sonra, elmas gibi parlak bir yaz sabahında, Ankaret hayran olduğu kadın olarak uyandı, başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir mağarada tek başınaydı; korkmuştu ve gün ışığına muhtaçtı. Titrek bacakları üzerinde Fairhaven şehrine doğru yürüdü. Orada yaşayan insanlar onun kim olduğunu, *ne olduğunu* hemen anladılar. Daha o ağızını açmadan, ayaklarının dibinde secdeye kapandılar, şükran ve övgülerle ağladılar, çünkü tanrılar ölmüştü ve korkuyorlardı.

Onların önünde diz çöktü ve her birinin acılı yüzünü nazikçe gökyüzüne kaldırdı.

"Artık korkmanıza gerek yok," dedi onlara, sesi şafak gibi tüm ülkeye yayılıyordu. Ve ona yüksek kraliçe adını verdiler ve adını sorduklarında onlara adını söyledi, ancak ona kimin isim verdiğini ya da deniz kenarındaki mağaralardan sürünerek çıkmadan önce hayatının nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Ankaret adını unutmuştu, bir kuyruklu yıldız olarak yere düştüğünü unutmuştu, tanrıların Yaratılış'ından bir kalıntıydı. Ve dünyanın öbür ucunda derin bir karanlıkta kaynayan diğer kuyruklu yıldız -diğer tanrı , diğer yarısını- hiç hatırlamıyordu.

"Ben Yvaine Ballantere," dedi onlara basitçe, yeni doğmuş kalbinden çıkardığı ve doğru olduğunu bildiği bir isim. "Ve tanrılar sizi korumam için beni seçti."

Jaetris izin verseydi dizlerimin üzerine çökecektim ama izin vermedi. Yanımda durdu, sakallı ve yaşlı ama dinçti, gözleri parlıyordu.

"Zamanımız tükeniyor," dedi. Başımdaki ve kolumdaki yakıcı baskı arttı.

Karşıma çıkan görüntüler, bir insan zihninin algılayamayacağı kadar hızlı çevrilen bir kitabın sayfalarındaki illüstrasyonlar gibiydi. Gölgeler ve fırtınalar, şimşek ve ateş. Vauzanne'daki Fırtınalar Hilali. Aidurra'daki Knotwood.

Middlemist ve Mhorghast'ın ışıltılı sokakları.

Jaetris sıkıca, "Artık anladığına inanıyorum," dedi. Yüzü sakindi ama gözleri çaresizdi.

İnanılmaz bir şekilde öyle yaptım. Şimdi zihnime doluşan bilgiler bir renk ve duygu karmaşasıydı, ama bu karmaşanın içinde bir yerlerde gerçeğin cilalı taşı parılıyordu.

"Sakla onu," diye nefes aldı Jaetris, sesinde bir acıma notası vardı. "Koru onu."

Vücudu soluyor, titriyordu. Kolunu tuttum. "Bekle, lütfen! Bunu nasıl yapabilirim?"

Ama cevap veremedi gitmiş, onu Kilraith'in iradesine bağlayan *Ytheliad* lanetinin derinliklerine gömülmüştü. Sahip olduklarını benimle paylaşacak kadar uzun süre lanetle savaşabilmiş olması... Bunun acısını hayal ederek ürperdim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve tanrısal altından kalan bir parıltı aradım, ama bana bakan iki sıradan gözdü, boş ve hiçbir şey anlamayan - içinde bir tanrıyla doğmuş korkunç derecede şanssız bir insanın bakışları. Annemi onun yerinde hayal ettiğimde -Kerezen'in tüm tanrısal gücü Kilraith'e bağlıyken, masum insan Philippa Wren'in bedenine hapsolmuştu- üzüntüden boğulduğumu hissettim;

Tüm bunlar korkunç derecede adaletsizdi. Bu adamın adı neydi? İçindeki tanrı uyanmadan önce hayatı nasıldı?

Sonra büyük bir güç beni tahttan geriye fırlattı ve sırt üstü yere düştüm. Nefes nefese kaldım, yıldızlar görüyordum ve Ryder gözümün önüne geldi. Cildi kül rengiydi ve omzu kanıyordu ama gözleri berrak ve güçlüydü.

"Gerçekten sen misin?" Kısık sesle söyledim. Ağladığımı fark ettim. Başım o kadar çok ağrıyordu ki yarılacağına inanıyordum. Parıldayan beyaz bir aura görüşümü kapladı, her şeyi rüya gibi ve ışıltılı hale getirdi.

Ryder kalkmama yardım etti. "Evet, aşkım," dedi bana. "Benim ve seni yakaladım." Elleri sıcak ve tanıdıktı. Nefes nefese onlara sarıldım ve vücudunun sıcak dağına doğru sertçe eğildim.

"Jaetris'i öldürmek zorundayız,"

dedim. Bana bakakaldı. "Ne?"

"O değil. Sadece bu ceset." Ryder'ın yardımıyla sendeleyerek Gemma ve Mara'ya doğru yürüdüm. "Yumurta... Ona ulaşmak için içinde bulunduğu bu bedeni öldürmemiz gerektiğini söyledi. Yok edilmeli." Ağlamamı durduramıyordum, gördüğüm her şey kafatasımın içinde demir yumruklarla dövülüyordu. "Geri dönecek, dedi ve ben ona inanıyorum."

Yüzleri asık ve solgun olan kız kardeşlerim tahtta bana katıldılar. Belli belirsiz, sanki çok uzaklardan, etrafımızda neler olduğunu fark ettim. Kilraith'in illüzyonu çökmüştü ve şimdi tüm Mhorghast üzerimizdeki dev arenadan boşalıyordu. Babam özgürdü ve ayaktaydı, bir hız bulanıklığıydı. Beyaz gözleri ve kaya yumrukları olan gri taş-nimflerle savaşıyordu ve yanından Nessel koşarak geçti. Şiddetli bir çığlıkla, derisi yeşil mücevherler gibi parıldayan bir fae'nin sırtına atladı. Yanağını diken çiçek düğümünden uzun kırmızı bir diken kopardı ve fae'nin boğazına sapladı. Hâlâ canavar kılığındaki Talan, sırtından kemik plakalar çıkan bir chimaera ile mücadele etti. Siyah pençelerini yüzüne geçirdi ve onu yuvarlanmaya gönderdi.

"Gareth," diye . "Gareth nerede?"

Ryder kısaca, "Bilinci yerinde değil ama yaşıyor," diye cevap verdi. "Kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim."

Bana böyle bir şeyi nasıl vaat edebildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ona inanmayı seçtim ve kalbim boğazımda, acı şakaklarımı koçbaşı gibi ezerek kız kardeşlerime döndüm. İki kelime aklımdan paniklemiş kuşlar gibi geçti: *Ankaret. Yvaine. Ankaret. Yvaine.*

Onlar aynıydı. Aynıydılar ve bana söylememiştii. Neden bana söylememiştii?

"Onu belirli bir şekilde öldürmek zorunda mıyız?" Mara soruyordu.

Orada öylece durmuş, çaresizce düşünmeye çalışıyor ve sıcak, bunaltıcı gözyaşlarımı kırıştırıyordum. Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Arkamızdan babama ait olabileceğini düşündüğüm bir çığlık geldi.

Jaetris aniden, sanki biri kaburgalarına bir mızrak saplamış ve onu kendilerine doğru çekiyormuş gibi, tahtında göğüs üstü öne doğru sıçradı. Metalin metale sürtünmesi gibi korkunç, acı dolu bir çığlık attı. Soğuk bir güç sanki beni de onunla birlikte sürüklemeye çalışıyormuş gibi sırtımı çekti. Mara ona tutundu, kolları kılıç gibi parlıyordu. Onun nöbetçi gücü ile Kilraith'in öfkeli, açgözlü iradesi arasında kalan yaldızlı taht yerinde çılgınca döndü, arka ayakları yerde yarıklar açtı. Gemma muzaffer bir çığlık attı ve aniden tahtın bacaklarının açtığı yerden gümüşle kireçlenmiş siyah kökler fışkırdı. Bir umut patlaması hissettim. Tüm bu hayali kaosun içinde doğadan bir parça bulmuştu. Genç Philippa Wren'i bir kez daha düşünürken içimde şiddetli, gururlu bir sevgi alevlendi, bir gün en küçük kızına aktaracağı basit botanik büyüsüyle doğmuştu, vücudunun uyuyan bir tanrıya ev sahipliği yaptığını bilmiyordu.

Gemma, Jaetris ve tahtının etrafındaki kökleri savurarak Mara'nın onu yerinde tutmasına yardım etti ve ben de bir filmimin son perdesinden bir araya söylemeye başladım.

En sevdiğim operalar - muzaffer kadın kahraman, yıllarca süren haksız hapislikten sonra ilk kez güneş ışığını teninde hissediyor. *Güçlü*, diye düşündüm, Jaetris'e, tahta, cesur, parlak gözlü kız kardeşlerime . *Tut*.

Şarkıyı kavradığımdan emin olunca omzumun üzerinden geriye baktım ve Kilraith'in bize doğru geldiğini gördüm. Kavrayan gölgeli elleri ağaçlar kadar büyüktü. Ağzı genişçe esniyordu. O fırtına ve şimşekti, o gölgeydi, o bir canavardı. Tanrıların bir kalıntısıydı; yalnız, intikamcı, nefretle yanan. Kanatları dünyayı karartıyordu. Ryder'ın Gareth'ın cesedinin üzerine diz çökmüş, yakınında havada dönen bir kuş sürüsüne umutsuzca bağırdığını gördüm -şahinler, sığırcıklar, gümüş gözlü ve parlak tüyleri olan eski kuşlar. Onları bir yerlerden, sanırım Mhorghast'ın kaotik sokaklarından getirmişti. Yumruk gibi bir kütle halinde toplanıp Kilraith'e doğru uçtular -büyük, korkusuz- ama onun öfkesinin çatırdayan kütesine çarpar çarpmaz yok oldular, bir anda yanıp kül oldular.

Gözlerimi kapattım, içime hastalıklı bir huzur çöktü. Ankaret'e, *Yvaine*'e ne olduğunu bilmiyordum *ama* öleceğimi biliyordum. Hepimiz ölecektik.

Sonra gökyüzünden bir sıcaklık kükremesi yükseldi ve gözlerimi açtığımda, ani alevler yüzünden yüzümden yaşlar süzülürken, Ankaret'in karşımızda durduğunu gördüm; tek kanadını açmış, Kilraith'in gazabının gelgitini durduran sağlam bir ateş kulesi. Onu görmenin rahatlığı bana yeni bir güç verdi ama yine de onun gerçekte ne olduğunu -*kim* olduğunu- bilmenin çaresizliği beni neredeyse yıkıyordu. Umutsuzca onun adını düşündüm, yıllardır ettiğim en içten duaydı bu. *Yvaine, Yvaine. Neden bana söylemedin?*

"Gemma!" Şarkı söylemeyi uzun süre bırakırsam ne olacağından korkarak hızlıca konuştum. "Daha önce olduğu gibi, taçla!"

Gemma'nın yüzü sertti, gözleri parlıyordu. Talan'ın bedeninden tacı söküp almıştı; Jaetris'inkinden de yumurtayı söküp alabilirdi. Umut ettim, umut etmek *zorundaydım*.

Ellerini düz bir şekilde Jaetris'in göğsüne koydu, arıyordu ve parmakları parlamaya başladığında biraz boğuldu, taş gibi ifadesi dehşetle sarsıldı.

"Kalbinin içinde," diye bağırdı. "Derinlerde, bir sürü büyüünün altında saklı, ama ben onu görebiliyorum. Hissediyorum!"

"şunu!" diye bağırdım. "Şimdi, acele et!"

Gemma çenesini ayarladı. Botundan bir bıçak çıkardı, sadece bir an tereddüt etti, sonra bıçağı Jaetris'in boğazına hızla çekti. Birkaç dakika içinde ölmüştü ve küçük kız kardeşim onun altın kanıyla ıslanmıştı ve korkunç bir şekilde titriyordu, ama en azından artık Jaetris -ve içinde yaşadığı beden- acı hissetmeyecekti.

"Tut onu, Mara!" Gemma bıçağı fırlatıp atarak bağırdı.

Mara itaat etti, tüm vücudu sanki güneşin altında parıldayan bir nehirmiş gibi ışıldamaya başladı. Büyük bir çığlık atarak kollarından birini Jaetris'e doladı ve bir kırbaç gibi savurarak, panik içinde neredeyse üzerimize geldiğini fark etmediğim bir sürü saldırganı bir güç patlamasıyla yere serdi.

Gemma çığlık attı ve ben dehşet içinde arkama baktığımda onun parlayan ellerinin Jaetris'in göğsüne yapıştığını gördüm. Eti ve kemiği onun dokunuşuyla açılıyor, kanlı yapraklar gibi dışa doğru soyuluyordu. Kilraith'in Jaetris'in bedenine nakşettiği korumalar, Talan'ı tacına bağladığı korumalardan daha şiddetliydi. Gemma'nın vücudundan ter boşanıyor, ince bedeni bu çabayla geriliyordu. Emriyle topraktan yeni kökler fışkırdı ve ona yardım etmek için Jaetris'in göğsünün kanlı boşluğuna daldı. Gücü öfkeyle çatırdadı; parmaklarından parlak ışık huzmeleri fışkırdı ve Kilraith'in kaynayan karanlığına doğru fırladı. Jaetris'in imgeleminde gördüğüm iki kuyruklu yıldızı hatırladım. İçimde bir sürü yeni bilgi fokurduyordu ve eğer onlara çok fazla bakarsam cesaretimi, şarkımı, benliğimi kaybedebilirdim.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve aynı yükselen arıyı söylemeye devam ettim. *Güçlü dur*. Ama zihnim o kadar çok korku ve duygu arasında gidip geliyordu ki, etrafımdaki tüm sevdiklerim için o kadar çok endişe duyuyordum ki, şarkının odağının farklı yönler'e dağılmaya başladığını hissedebiliyordum. İlk başta bu duygu beni boğdu. Sanki içimdeki tüm güç kendisiyle savaş halindeydi, müziğimin her bir dalı üstünlük için savaşıyordu. Gerildiğimi, dümdüz olduğumu hissettim. Karışık şarkımı zorlamaktan tüm vücudum ağrıyordu.

Ama bu kaostan içinden, rengârenk bir çayır'dan koparılmış tek bir çiçek gibi bir anı yükseldi. Yalnız benim için mütevazı bir hediye. Wardwell'deki sessiz mutfağından gelen Philippa'nın sesiydi. *Sizler Kerezen'in kızları'sınız ve bu nedenle beden'in, duyuların yarı tanrıları'sınız. Dövüşmek, cazibe yaratmak ve müzik yapmak, bunları zaten yapabiliyorsunuz. Ama gücünüzün altında daha fazlası var ve ben bunu bulmanıza yardımcı olabilirim.*

İstediğimi bilmediğim bir izni almak gibiydi. Gözlerimi açtım, garip bir sakinlik içime doldu. Mhorghast' en son gittiğimizde tam da bunu denemiştım - birden fazla şarkıyı aynı anda kalbimde, zihnimde ve sesimde tutmayı. İşe yaramamıştı; üstesinden gelmişim, bedenim karışık büyü'nün kargaşasına dayanamamıştı. Ama şimdi, içimde güneş gibi bir kesinlik doğdu. Daha önce denediğim şey mümkündü. Bu gerekliydi. Belki beni denemeye iten çaresizlikti, belki de Gemma ve Mara'nın bana bu kadar yakın savaşıyor olmasıydı. Benim değerli, cesur kız kardeşlerim. Onları izledim ve bu çılgınca şeyi denemekten artık korkmadığım için derin bir nefes aldım. İhtiyacım olan şey aynı anda beş şarkıydı. Ve bunu yapabiliirdim. Hepsini söyleyebilir ve hızlıca tutabilirdim. Gücüme güvenebilirdim; kendime güvenebilirdim.

Gemma ve Mara'ya dayanıklılık vermek için *güçlü tutun*. *Koruma*, diğerlerini güvende tutmak için: Ryder, Gareth, Baba, Talan, Nessel, hepsi cesurca savaşıyor, alevlerin ve gölgelerin arasında bir yerlerde kayboluyorlar. *Serbest bırakmak*, Jaetris'in hırpalanmış

hazineyi serbest bırakmak için. *Kafa karışıklığı*, kaynayan Olden saldırganlarının yönünü değiştirmek ve saptırmak için. *Aşk*, Ankaret için, Yvaine için.

Sesim beş parçaya bölündü, sanki tek şarkım bütün bir koronun eseriymiş gibi. Parlayan her bir dalı beni amacıma, en bağlıyordu. Gemma ve *Mara*, *güçlü durun*. Ryder, Gareth, Baba, Talan, *Neset-koruma*.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Yavaşça ayağa kalktım ve nefesimin daha rahat geçmesine izin verdim. Jaetris'in bedeninin ortaya çıkışını izledim. *Bırakın*, ona şarkı söyledim, eskiden olduğu adamın anısına. *Huzur içinde ol*. *Bize yumurtayı ver ve çektiğin acılar boşa gitmesin*.

Bedenin ötesinde karanlık bir düşman denizi dalgalanıyordu. Mhorghast'ın vatandaşları -bazıları kadim, bazıları insan- Kilraith için savaştı, birbirleriyle savaştı. *Karışıklık*. Onlara odaklanmamış gözlerle baktım, şarkımı bir gelgit dalgası gibi üzerlerinden geçmesi için yönlendirdim. Acımasız. Acımasız. Sürükleyici. Duygusuz. Doğanın bir kolu soğuk bir şekilde üzerlerinden geçiyor, ardında yıkıntılar bırakıyordu.

Ankaret'e dönüp bakmaya cesaret edemedim ama onun sıcaklığını hissedebiliyordum; beni yakması, kemiklerime kadar derimi yüzmesi gereken ama yapmayan bir sıcaklık. Kilraith'in uzaktan gelen kükremelerini duydum ve hemen arkamda nasıl görüldüğünü hayal ettim. Ateşten, tüylerden ve ışıktan oluşan imkânsız bir yaratık, bizim için ölümün gelgitini durduruyordu. Bizi koruyordu.

Aşk. Şarkımın bu dalı ona sesleniyordu, şefkatle, arayışla. Yükselen notaların ona ulaştığı anı hissettim; onları aldığını ve bir dinleyici gibi, hayretle, zevkle karşıladığını hissettim.

Korkunç bir çatlama sesi kulaklarımı doldurdu; Jaetris'in bedeni paramparça olmuş kemikler ve harap olmuş etlerden oluşuyordu. Onu tahtına bağlayan köklerden kanıyla altın damlıyordu. Mara tahtı bıraktı ve şiddetli bir savaşçı çılgılığıyla gölgelere doğru hızla uzaklaştı. Artık umutsuzca istediği gibi savaşabilirdi.

Gemma titreyerek bana döndü. Kanlı ellerinde, Üç Gözlü Taç'ın kuzeni olan, aynı metal gövdeye ve özenle işlenmiş oymalara sahip, yuvarlak kesilmiş topaz mücevherlerle çevrili, pırıl pırıl parlayan büyük bir yumurta tutuyordu.

"Farrin?" Sesi paramparça, yüzü griydi. "Yapabilir misin?"

Şarkımın Jaetris için olan bölümünü bitirdim ve onun yerine yeni bölüme başladım: *yok etmek*. Zihnimde beş yüzlü bir mücevher tutmak gibiydi, her keskin dönüşün, her parıldayan yüzeyin, mücevherin boyutunun ve ağırlığının, ışığını nasıl yönlendireceğimin ve kıracağımın sürekli farkındaydım. Ve tüm bunlar olurken, akan bir nehrin ortasında bir taşın üzerinde durmuş, dengemi korumak için mücadele ediyordum.

Yumurta Gemma'nın ellerinde parlamaya başladı. Acıyla haykırdı ve yumurtayı hızla ayaklarının dibine yere bıraktı, sonra ellerini karnına dayadı. Ayaklarımdan biri zihnimin kaygan taşında tutunamadı. Şarkımın mücevheri ellerimden fırlayıp gürül gürül akan suya uçu.

Yumurtanın yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve umutsuzca ona uzandım, kaybettiğim şarkının tortularıyla boğuluyordum. Boğazım çiğdi, ciğerlerim yanıyordu. Yumurtayı kendime doğru sürükledim ve vücudumu etrafına doladım.

Sonra aniden arkamda kükreyen bir ateş, taze bir ısı dalgası ve tek bir sabit alev belirdi. Görüşüm bulanıklaşmıştı. İlk başta o sadece Ankaret'in büyük cehenneminden çıkan beyaz bir ateş sütunuydu. Sonra önümde diz çöktü ve onu net bir şekilde gördüm: Yvaine, saçları tüyler ve ateşle parlıyordu, gözleri altın ve mor yıldızlar kadar parlaktı.

"Onu nasıl yok edeceğimi biliyorum," dedi bana. Binlerce parıltılı kıvılcımla kaplı küçük beyaz bir elini uzattı. Beyaz ve altın tüyler ince kolunu kaplıyordu.

Olağanüstü görünüşüne ve olan biten her şeyin olağanüstü imkânsızlığına rağmen sesi o kadar tanıdık, o kadar kendisine aitti ki ağlamaya başladım. "Yvaine, gördüm... Jaetris bana gösterdi..." Bitiremedim,

Başımdaki ağrıdan bunalmıştım. Gördüklerimi nasıl açıklayacağımı henüz bilmiyordum -kuyruklu yıldızın karanlık denize dalışını, diğerinin Gallinor'a gelişini ve bir insana dönüşmesini. Bir kraliçe.

Yvaine'in yüzü parlak bir ışıkla titredi. Elmas gözyaşları kirpiklerinde toplandı. "Biliyorum," dedi usulca. Boğazıma dokundu ve oradaki acı hafifledi. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Uzun zamandır kendimi bile tanıımıyordum. Çok uzun zamandır yavaş yavaş uyanıyordum. Ankaret de öyle. İlk gerçek kalbim. Fairhaven'a saldırana kadar neler olduğunu anlamamıştım. Farrin, çok üzgünüm."

Sonra bana doğru eğildi, yanağıma dokundu ve alnımdan öptü. Beni bir kendine çekti, gözleri kapalıydı ve sonra, "Zamanımız azalıyor. Onu alabilir miyim, Farrin?" Titrek bir nefes aldı. "Onu daha fazla . Onu nasıl yok edeceğimi biliyorum. Sana söz veriyorum."

Başımı salladım, hıçkırarak ağladım, korkunç bir şey olmak üzere olduğunu anlamıştım. "Hayır. *Lütfen*."

Ama yine de yumurtayı ona uzattım, avuçlarımdaki sert oyma hissinden nefret ediyordum. Ağırdı, Jaetris'in kanıyla kayganlaşmıştı. Yvaine yumurtayı benden aldı ve yumurta avuçlarının içinde hemen parladı, bakılamayacak kadar parlaktı. Kolum gözlerimi korumak için içgüdüsel olarak havaya kalktı ve tekrar başımı kaldırdığımda, Ankaret'in ateşinin devasa dalgasına geri adım atarak gitmişti.

O ışık kalkanının ötesinde Kilraith öfkeliydi. Öfkesi dağların yıkılması gibiydi. "Ankaret, bana bak!" diye uludu. "Beni anlamıyor musun? Anladığımı biliyorum! Hak ettikleri şey bu! Yapma bunu! *Bana bak!*"

Jaetris'in bana hediye ettiği vizyonlarda - bütün bir dünyanın bütün bir tarihi -Milyonlarca hikâye arasından sadece bir tanesi ışıltı ışıltı parlıyordu. Nefesimi tuttum ve hafızamın beni sürüklemesine izin verdim. Sorumsuz tanrılar tarafından düşüncesiz bir ölüm anında yaratılan iki varlık -karışık, kaotik ve kuyruklu yıldızlar kadar parlak- doğdukları yerden dünyaya düşmüşlerdi.

harap olmuş gökyüzünde. Düşmeleri için geçen birkaç saniyede birbirlerini tanımışlar ve birbirlerini hiç kimsenin kadar çok sevmişlerdi. Ve sonra yere çakılmışlardı - yeni doğmakta olan insan dünyasının duygusuz zeminine - ve ayrılmışlardı.

Bir zamanlar aşık olmuştum, demişti Yvaine bana Yeşil Ev'de, bakışları uzak ve hüznüydü. Sanırım çok uzun zaman önceydi, siz doğmadan yıllar yıllar önceydi.

Buna inanmadım. İnanmak istemedim. Kilraith ve Ankaret. Kilraith ve Yvaine. Yine de kendimi bu gerçekten kurtaramıyordum; çok gerçek, çok büyüktü. Üzerime bir çalı gibi yapışmıştı ve hep yapışacaktı.

Kilraith'in öfkeli kükremeleri beni başımın üzerinde birbirine çarpan alev ve gölgenin savaşı dalgalarına geri çekti. Tüm öfkeli gök gürültüsüne rağmen Ankaret'in ateşi sarsılmıyor, sönmüyordu. O kavurucu cehennem içindeki küçük beyaz form - Yvaine'in sevgili yüzünü, imkânsız dostumun yüzünü taşıyan form - bir kez geri döndü ve beni yerde titrerken, şok ve korku içinde perişan halde buldu. Parlak parıltının içinde bir yerlerde onun gülümsediğini gördüğümü sandım.

"Gel ve beni bul," dedi nazikçe. Dünya etrafımızda parçalanıyordu ama yine de sözleri yağmur gibi berraktı.

Sonra benden uzaklaştı ve Ankaret'in alevlerinin içinde tamamen kayboldu. Ateşinin dalgası Kilraith'e doğru sertçe yükseldi. Işık ve karanlık çarpışan yıldızlar gibi birbirine çarptı -kör edici, patlayıcı- ve sonra, bir anda Ankaret kayboldu. Alev alev yanan ışığı küçüldü ve parlayan tek bir şekle dönüştü: Yvaine, yalnız, korumasız, ateşten kalkanı yok olmuş. Beyaz altın tüylerden bir pelerin içinde dingin, yumurta elinde parlayan bir yıldız. Kilraith çoktan ona doğru dalışa geçmiş, kocaman gölgeli kanatlarından birini savurmak için kaldırmıştı. Ankaret'i bekliyordu, kendi fırtınalı benliği kadar korkunç bir ateş kuşunu. Ve zamanında duramadı; çok büyüktü, çok hızlıydı. Çarpmadan hemen önce attığı dehşet çığlığını duydum.

ama artık çok geçti. Yvaine kül olmuştu, yumurta da öyle. Kar gibi beyazdılar, havada bir telaş vardı ve sonra yok oldular.

Kilraith gökyüzünden düştü, gölge benliğinin muazzam gücü çöktü. Karanlık dağıldığında, insan formu merkez üssünde diz çöktü - Yvaine gibi solgun, uzun boylu ve güzeldi, gölgeler parçalanmış deri gibi ona yapışmıştı. Elleriyle külleri kavradı ve kederini haykırdı. Ses, dünyayı parçalara ayırmaya hazır kükreyen bir rüzgâr gibiydi.

Şaşkınlıkla onu izledim ve gözyaşlarımın arasından küçük bir umut şarkısı çıkardım. *Orada mısın?* Ama hiçbir şey cevap vermedi. Notalar önümdeki kül rengi harabenin üzerinde zayıf bir şekilde sıçradı ve hızla söndü. Tekrar denedim, tekrar denedim, belli belirsiz dünyanın değiştiğini ve etrafımda döndüğünü fark ettim. Zihnimin uzak bir kısmı Mhorghast'ın çöktüğünü, kendi üzerine katlandığını anladı. Düzensiz, kısa ömürlü ay ışığı yolları her yöne doğru fırlıyordu. Şehir küçülüyordu, yaratıcısının kederiyle harabeye dönmüştü ve yakında beni de ezip geçecekti.

Gözlerimi kapattım, hareket edemeyecek kadar yorgun, kaçamayacak kadar kalbi kırıkım. *Bırak beni ezsin*, diye düşündüm. *Bırak onun gibi öleyim.*

Ama Ryder ölümün beni ele geçirmesine izin vermedi. Gölgelerden çıkıp ayağa kalkmama yardım etti, diğerleri de hemen arkasındaydı; Gemma ve Talan, Mara ve Nessel. Babam Gareth'ı omzuna asmıştı. Ryder beni kollarına aldı, diğerlerine bir şeyler bağırdı ama yaşadığım şok onu anlamama yetmedi. Yüzümü göğsüne bastırdım ve şarkımı paltosunun kıvrımlarına doğru mırıldandım. *Orada mısın?* Bildiğim en çaresiz duaydı. *Yvaine. Orada mısın?*

Bana hiçbir cevap gelmedi. Gelmeyeceğini biliyordum. Kapalı göz kapaklarımın ardında kırık ay ışığının parıltısı parlıyordu. Ryder'a sarıldım ve beni eve taşımasına izin verdim.

Bölüm 30

Bizi Ivyhill'e geri getiren ay ışığındaki yolda bir yerde, Jaetris'in imgelemelerini içime yerleştirdiğinden beri başımı döven acıya teslim oldum. Karanlığa gömüldüm ve bir sonraki uyanışında odamdaki yatağımdaydım, vücudum ağrıyordu, Osmund yanımda sıkı bir top gibi kıvrılmıştı.

Yvaine'in kaybı anında içimde yükseldi, boğazımda yutkunmayı zorlaştıran bir acı. Her şey yutkunmamı ; boğazım çiğdi ve her nefes ateş gibiydi. Birden üzerimdeki tüm battaniyelerden kurtulmak istedim. Doğrulamaya ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Hareketim Osmund'u rahatsız etti; hoşnutsuz bir miyavlamayla halının üzerine atladı. Bu ses içimde bir şeyleri parçaladı ve boğuk bir hıçkırık çıkardım.

Tüm bunlar Ryder'ı banyo odasından içeri getirdi. Beni gördüğünde yere bıraktığı havluyla yüzünü kuruluyordu. Yatağın ayak ucunda durakladı, sonra dönüp bana doğru uzanmaya başladı, sonra durdu. Yüz ifadesi ciddi, gözleri yumuşaktı. Yanaklarında, boynunda ve kollarında taze kesikler vardı ama güzelce iyileşiyorlardı. Ağzının hemen solundaki sakalına bir damla su yapışmıştı.

"Seni nöbetleşe izliyoruz," dedi sonunda, sesi sertti. "Üç gündür bilincin gidip geliyordu. Madam Moreen senin için ne yapacağını bilemedi." Boğazını temizledi ve ellerini dikkatlice cilalı ayakucuma dayadı. Bakışlarını parmaklarına indirmeden önce bir süre daha beni düşündü.

"Kız kardeşlerinden birini çağırayım mı?" dedi sessizce. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Sesi nazikti. Orada dururken dayanılmaz derecede sevimli görünüyordu, iri ve kaslı ve sessiz, çok hareketsiz, sanki dua etmek için bir tapınağa girmiş gibi ve yüzünün çizgilerinde bir zamanlar olduğu çocuğun yankısını görebiliyordum, benim için ateşin içinden koşan çocuğun. Beni kurtaran çocuğun. Sonra ağlamaya başladım, gerçekten ağlamaya. Olan biten her şeyin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu.

Kollarımı ona uzattım. "Lütfen gitme," diye fısıldadım. "Lütfen Ryder, buraya gel."

Hemen yaptı, yanımdaki yatağa sürünerek girdi. Beni kollarıyla ve battaniyelerle, şiddetli sevgisinin kozasıyla sardı. Yüzüne, sakalına dokundum ve göğsüne yaslanıp ağladım. Beni kendine çekti, elleri sırtımda sıcacıktı.

"Farrin, aşkım," dedi kısık sesle. "Çok özür dilerim."

Bir an için şarkımı bir kez daha denemeyi düşündüm. İnatçı bir umutla içimde büyüdüğünü hissettim: *Orada mısın?* Ama tekrar sorarsam ve hala o korkunç sessizliği, Yvaine'in dünyadaki eksikliğini duyarsam, hayatta kalamayacağıma karar verdim.

Bunun yerine Ryder'a sarıldım ve daha fazla dayanamayana kadar ağladım. Yorgunluğum çok fazlaydı, baş ağrım sürekli devam ediyordu. Ryder kürek kemiklerimin arasında yavaş daireler çizdi. Dokunuşunun ritmi uykuyu bulmama yardımcı oldu.

İki gün sonra, sabah odasında bir kanepeye oturmuş, cesaret arıyordum.

Ryder'ın yanımda olması ve bu odadaki herkesin beni sevdiğini bilmek yardımcı oldu: Gemma ve Mara, babam, Talan. Üst katta sessizce yatan Gareth'i düşünmemeye çalıştım. İtaatkâr bir şekilde yiyip içiyordu ama Mhorghast'tan döndüğünden beri hiç konuşmamıştı, kızgın ya da şaşkın sözcükler bile

Alastrina'nınki gibi. Tamamen sessizdi, gözleri cam gibi ve mesafeliydi. Beni ilk gördüğünde yüzünde hızlı bir rahatlama ifadesi belirmişti ama yine de hiçbir şey söylememişti. Misafir odalarımızdan birindeki yatağına uzanıp uyumuş ya da gözlerini tavana dikmişti.

Beni aşağıya indiren her şeyden çok onun görüntüsüydü. Ryder'ın kolunda sallanıyordum, başımda hâlâ parlak acı işaretleri çakıyordu ama başarmıştım ve Gemma bana şefkatle, telaşla, sanki bir kedi yavrusunu biberonla besliyormuş gibi kahvaltı hazırlamıştı - Mhorghast'taki büyü saldırısından sonra Talan'ın yardımı olmadan kendini zar zor dik tutabildiğine aldırmadan. Ve şimdi, karnım tok ve göğsüm düğümlenmişken, gördüklerimi hepsine anlatacaktım.

"Gördüklerimi anlamak çok zor," dedim önce. "Jaetris bana hiçbir şey açıklamadı. Kendi başıma yorumlamak zorunda kaldım ve doğru yaptığımı düşünüyorum, ancak daha fazla çalışmamız gerekecek. Gareth..." Yutkundum. "Gareth, iyileştiğinde bu konuda faydalı olacaktır."

Hiçbir şey söylemediler, sabırla kelimelerimi bulmamı beklediler. Gözlerimi ayaklarımın altındaki pelüş halıdaki desenlere diktim. Bunlar elbette sarmaşıklardı, annemin tavandaki el işçiliğini yansıtan soluk çiçeklerle bezeli özenli bir yeşillik girdabıydı. Bu düşünce içimde bir özlem duygusu uyandırdı ama bunu öfkeyle reddettim. Onu ne özlüyordum ne de istiyordum, hele ki annelik sıfatıyla hiç. Benim gördüklerimi görmek, Yvaine'in gözlerinin önünde ölümünü izlemek için orada değildi. Arkadaşlığımı hak etmiyordu; yıllardır hak etmiyordu ve dindar olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Onu aklımdan çıkarmak için konuşmaya başladım.

"Unmaking gününde," dedim, "tanrılar Edyn'i yaratmak için bir araya geldiklerinde ve sonra öldüklerinde, birleşmiş büyülerinin iki parçası tufandan zıt yönlerle doğru uçtu. Her bir parça tanrıların kalıntılarını, beş güçlerinden her birinin bir kalıntısını içeriyordu. Bu varlıklardan biri

Aidurra'nın güneyinde denize düştü ve derinlerde kayboldu..." Başımlı salladım. "Orada ne kadar yaşadığını bilmiyorum. Ama o varlık Kilraith oldu. Ve diğeri..."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak durakladım. Ryder elini avuç içi yukarı bakacak şekilde yanımdaki minderin üzerine koydu ve ben de elini tutup nefesimi tutana kadar bekledim.

"Diğeri Tanrıların Körfezi'ne düştü ve Ankaret oldu, aksi takdirde insan formunda aldığı isimle, Yvaine Ballantere olarak bilinir. Gerçekte ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği Edyn'i korumak istediğiydi - nedenini bilmiyorum, belki de tanrıların süregelen bir içgüdüsü - ve bu yüzden tanrıların onu bu görev için seçtiğini varsaydı. Fairhaven'a geldi ve insanlar onun gücünü görüp ona inandılar. Efsaneler onun etrafında büyüdü. Edyn'in yüce kraliçesi oldu."

Titrek bir nefes aldım. "Çok yakın zamana kadar gerçekte ne olduğunu anlamamıştı. Garip davranışlarının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum; hafızasını kaybetmesi ve sağlığının kötüye gitmesi. Belki de Philippa kendisinin farkına varmaya başladığında ya da Kilraith Jaetris'i bulup onu bağladığında başladı. Emin olamıyorum. Ama bence Ankaret'i istemeden yeniden keşfetti ve her ne güç onu o forma, yani gerçek, orijinal formuna geri getirdi.

-kontrolü dışındaydı. Ta ki..." Durdum, zorlukla yutkundum. "Onu yanıma çağırana kadar. Mhorghast'a kadar."

"Belki de," dedi Talan düşünceli bir şekilde, "Kilraith'in büyüyen tehlikesini hisseden bir içgüdü uyandı ve bizi en etkili şekilde koruyabilecek yaratığın şeklini almasını sağladı."

Başımı salladım, kendi sesimden başka bir ses duyduğ m için minnettardım. "Ben de bundan şüpheleniyorum. Ve sonra..." Durakladım, gözlerimi kapattım ve Jaetris'in imgelemlerinde gördüğüm görüntüleri tekrar düşündüm. Son birkaç günümü onları ayıklayarak, mantıklı bir şekilde düzenlemeye çalışarak geçirmiştim ama şimdiden solmaya başlamışlardı. Koruyucu bir önlem diye düşündüm; Jaetris böyle bir hik yenin sonsuza dek içimde yaşamasını istemezdi. Ben

Ne de olsa sadece bir yarı tanrıydı ve Jaetris'in kendisi bile Kilraith'in kurbanı olmuştu.

"Kilraith onları yok etmek istiyor," diye fısıldadım. "Tüm tanrıları. Onları uyandırmanın bir yolunu buldu -nasıl olduğunu bilmiyorum- ve şimdi onları gerçekten öldürmek istiyor, tıpkı Unmaking gününde kendilerinin yapmayı başaramadıkları gibi. Onlardan kendi yarattıkları için, okyanusta tek başına çektiği acı dolu yıllar için, içinde sonsuza dek yaşayan beş tanrının çatışması için nefret ediyor. Yvaine'in yaptığı gibi bu güç karmaşasıyla asla barışmadı. Belki de Yvaine'den daha karanlık, daha temel içgüdüleri taşıyor ya da belki de çektiği her şey onu yozlaştıran şey. Doğasının sebebi her ne olursa olsun, bu öfke, intikam ve nefretten ibaret. Edyn ve Eski Ülke arasındaki tüm sınırları yıkmak istiyor - Orta Dünya, Düğüm Ormanı, Fırtınalar Hilali. Middlemist'i hasta eden Yvaine'in kötüleşen sağlığı değildi; nasıl olduğunu bilmesem de başından beri oydu, Jaetris de bilmiyordu. Bildiğim tek şey Kilraith'in insanların Oldenlerden ayrılmasının boyun eğdirme olduğuna inandığı. Eski Ülke'dekiler üzerinde, sadece aşağı olduğuna ve tanrıların sevgisini hak etmediğine inandığı insanların iyiliği için yapılmış haksız bir kısıtlama. Yaşadığı tüm acıların sebebinin biz olduğumuza inanıyor. Ve Edyn yok edildiğinde..."

Gözlerimi açtım. Gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzülüyordu. "O zaman bence kendini yok edecek. Hayatı bir eziyetti, çok fazla çatışan güç tek bir forma hapsolmuştu. Kendisini bu hale getiren sapkınlık için tanrıları suçluyor. Onun gözünde onlar sorumsuz, dikkatsiz ve zalim. Ve sadece tek bir şeyi seviyor: kendi dengini ve karşıtını."

Bu sefer adını söylemeye çalıştığımda söyleyemediğimi fark ettim.

Uzak duvara yaslanmış olan Mara benim yerime söyledi. "Yvaine'i severdi. Ankaret."

"Seviyor," diye düzelttim onu, başımı kaldırıp sertçe bakarak. "Onun öldüğüne inanmıyorum, en azından gerçekten öldüğüne. Belki onu algılayamadığımız için öldü ama tamamen ölmedi, yok olmadı." Ne kadar çaresiz göründüğümü fark ederek dudağımı ısırdım. "'Gel ve beni bul. Bunu bana sondan hemen önce söyledi. "Gel ve beni bul. Jaetris farklı bir bedende geri döneceğini söyledi. Ona inandım. Yvaine de dönmeye niyetli olmasa neden böyle bir şey söylesin ki?"

Uyandığımdan ve onun gittiğini fark ettiğimden beri kendime söylediğim şey buydu: gerçekten gitmemiştii, tüm bunlar henüz anlayamadığımız büyük ve tanrısal bir şeyin parçasıydı.

Talan ağır bir şekilde öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini düşündü. Gemma ve Mara bana bakmaktan tamamen kaçındılar. Sadece kaşlarını düşünceli bir şekilde çatan babam, kederden çıldırmış olmadığımı ve ne kadar saçma olursa olsun herhangi bir teselli arayışında olmadığımı düşünmeye istekli görünüyordu.

"Sanırım bu mümkün," dedi. "Son zamanlarda, kısa bir süre önce düşünölemeyeceğini düşündüğüm pek çok şey oldu. Annenizin geri dönmesi ve bir tanrı olması. Hepiniz..."

O kelimeyi söylemeye cesaret edemedi. İnanılmaz bir kahkaha attı ve elini yüzünde gezdirdi. Yaşlı ve yorgun görünüyordu ama bir şekilde yıllardır olmadığı kadar kendindeydi ve Kilraith'in Mhorghast'ta ona doğrulttuğı oku, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı -hepsini kaybetmeye- düşündüğümde neredeyse ona bakmaya dayanamıyordum.

"Anne," dedi Gemma kalın bir sesle. Sesindeki tiksinti beni şaşırttı. "Bir parçam gerçekten de sonuna kadar Mhorghast'ta yardımımıza geleceğine, tüm bunları tek başımıza yapmak zorunda kalmayacağımıza inandı." Başını salladı ve yalvarırcasına Mara'ya, bana baktı. "Wardwell'de saklanmaya devam ederek gerçekten doğru olanı, akıllıca olanı yaptığını düşünüyor musunuz? Yoksa sadece-"

"Bir korkak mı?" Mara sözünü bitirdi. İfadesini okuyamıyordum; sadece ne kadar yorgun görüldüğünü ve Ivyhill'in tüm o süslü püslü giysileri arasında Gül rengi kıyafetiyle otururken yürek parçalayıcı derecede garip olduğunu görebiliyordum. Ne kadar cesurdu. Hepimiz ne kadar cesurduk.

"Korkak olup olmaması önemli değil," dedim, ancak bunu söylerken bunun doğru olduğunu ve bu acı gerçeği bilip, yüksek sesle söyleyip yine de nefes almaya, savaşmaya devam edebileceğimi fark ettim. "Kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışırken kendimizi delirteceğiz. Önemli olan, bize güvenilir bir şekilde yardım etmesi için ona güvenemeyeceğimiz. Belki istediği zaman gelecektir." Omuz silktim, kendi gerçekçi tavrım karşısında şaşkınlıktan ve rahatlamadan başımın döndüğünü hissettim. "Kendi başımızayız ve uzun zamandır da öyleyiz. Hiçbir şey değişmedi. Ona kızmak duygu israfından başka bir şey değil."

Oda sessiz bir şokla çınladı. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibiydi. Philippa çocukken kalbimi kırmıştı ama az önce ondan bahsettiğimde bir tür soğukluk ve tarafsız bir netlikle konuşmuştum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, nedenlerimi çözemiyordum ve bu küçük konuşmam hakkında ne düşündüğünü anlamak için babama bakmaya cesaret edemiyordum. Ama ayağımı hafifçe Ryder'ınkine doğru ittim ve onun da bu harekete karşılık verdiğini hissettiğimde, söylediğim en az bir şeyin doğru olmadığını anladım.

Artık tek başıma değildim.

Gemma daha sonra, sanki sadece isteyerek odadaki havayı değiştirebilecekmiş gibi canlı ve parlak bir şekilde konuştu. "Sanırım yapmamız gereken şey, Annemin yardımını olsun ya da olmasın, Kilraith'e diyarlar arasında kolaylıkla hareket etme ve takipçi toplama gücü verdiği düşünülen *ytheliad*'ın diğer çapalarını bulup yok etmek."

"Ve diğer tanrıları Kilraith bulmadan önce biz bulmalıyız," dedi Ryder karanlık bir sesle. "Ya da onları bulamadan onu yok etmeliyiz."

"Ama böyle bir yaratığı nasıl yok edersiniz?" Mara düşündü. "Tanrılar tarafından yaratılmış ve her birinin gücünden onları kontrol edebilecek kadar barındıran bir varlığı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, acımasız görünüyordu. "Ya kendi başına gerçekten o kadar güçlü ya da öyle bir şey kullanıyor. Bir araç. Bir silah. *Ytheliad* çapaları mı yoksa başka bir şey mi?"

Sessizlik çöktü, belki de şimdiye kadar yaşadığım en ağır sessizlikti. Bu sorulara cevap vermek imkânsızdı.

Ryder fincanımı elimden alıp bana usulca oturarak uyuyakaldığımı söyleyene kadar öğleden sonra boyunca aramızda fikir alışverişinde bulunduk. Gemma akşam yemeği için mutfığa gönderdi ama ben yemek yiyemeyecek kadar yorgun, bilincimi koruyamayacak kadar da kalp hastasıydım. Ryder'ın koluna dokundum ve ona doğru eğildim. "Benimle yukarı gelir misin?" diye fısıldadım. Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerimin arkasında taze yaşlar birikiyordu. Ağlamayı durduramıyor gibiydim ve eğer ağlayacaksam, onunla ve sadece onunla birlikte olmak istiyordum.

"Elbette," dedi saçlarımı öperek. Sonra kalkmama yardım etti ve yavaşça giriş holünü geçerken Gilroy bizi durdurdu, ciddi ve gri, sesi kısıktı. İçerideki insan sayısına rağmen tüm ev sessizdi; şu anda yakın kasabalardan düzinelerce vatandaşı barındırıyorduk ve her gün daha fazlası geliyordu. Kraliçenin öldüğü haberi yayılmıştı. Hava korku ve hüznle doluydu ve Ivyhill'in odaları yeni yataklarla doluydu. Tüm bu insanların bakımını personele bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum ama kendi kederime ek olarak onların kederini de omuzlayacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyordum. Henüz değil.

"Affedersiniz leydim," dedi Gilroy, "ama az önce saraydan bir ulak size bu notu getirdi. Lord Thirsk'ten gelmiş gibi görünüyor."

Ah, Thirsk. Ondan ne zaman haber alacağımı merak ediyordum. Gilroy'dan mektubu alıp teşekkür ettim ve ancak Ryder'la birlikte odamın mahremiyetine ulaştığımızda titreyen parmaklarımla açıp okumaya cesaret edebildim.

Odanın ortasında gergin bir şekilde bekleyen Ryder'a baktım. Endişeli kaşları, kollarında memnuniyetle uzanan Osmund'un mırıltısıyla komik bir tezat oluşturunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Öyle görünüyor ki," dedim sessizce, "kraliçe vasiyetinde bana da yer vermiş."

Ertesi gece gün batımında, Yeşil Ev'deki odamın penceresinde durup başkente baktım. Oradan neredeyse huzurlu görünüyordu: titreyen ışıklardan oluşan sessiz bir deniz ve kırmızı, turuncu, pembe, mor ve altın rengi parıltıyan çatılar. Ankaret'in renkleri. Yvaine'in renkleri.

Ama daha yeni şehirdeydim ve o ışıltılı sokaklarda yaşayan insanların gerçek durumunu biliyordum. Kesinlikle dehşete düşmüşlerdi. Kraliçeleri ölmüştü. Dünyada, tanrılar tarafından onları koruması için seçilmiş bir kraliçeyi öldürecek kadar güçlü bir şey vardı. Mhorghast'ta hapsedilenlerden birkaçı yeniden ortaya çıkmıştı - nasıl olduğunu bilmiyordum; belki de Jaetris'in ölmeden önceki son çabasıydı - ama diğerleri hala bulunamamıştı ve korkarım asla da bulunamayacaktı. Ve çok geçmeden Edyn halkı geri kalan her şeyi öğrenecekti - tanrıların yeniden uyandığını, avlandıklarını, onları avlayan şeyin aynı zamanda Eski Ülke'ye karşı son korumalarını da yıkmaya çalıştığını. Middlemist, Fırtınalar Hilali ve Knotwood tehlikedeydi. Olanlar hakkında Kraliyet Meclisi'ne bilgi verdiğime göre, onlar da Senato'ya bilgi verecek ve gerçek tüm dünyaya yayılacaktı. Ordular eğitilecek ve dağılacak, Senato da Gül Tarikatı'na bir sürü yeni inisiye kazandırmak için taslağını yayınlayacaktı.

Gemma'nın kara mizahla işaret ettiği gibi, dünyamız tanrıların kendi öfkeli oğluyla - bir bakıma kardeşimizle - savaş halinde olacaktı.

Yine de o gece pencerenin önünde durup gün batımının renklerini şehrin kulelerine, parklarına ve ötesindeki körfezin durgun sularına yansıtışını izlerken tek düşünebildiğim arkadaşımı özlediğim gerçeğiydi. Yvaine'i özledim.

"Farrin?" Ryder merdivenlerden inerken sesi uykudan boğuklaşmıştı. Kraliçenin vasiyetinin okunmasında bana eşlik etmesine izin verilmemişti ve ona tam bir rapor vermeyi planlamış olmama rağmen, bu fikir birdenbire düşünmek için neredeyse çok üzücü göründü.

Bunun yerine, olabildiğince hızlı ve sessizce söyledim. "Bana tüm eşyalarını verdi. Her şeyini Ryder. Hisar. Kraliyet arşivleri. Her şeyi, istediğim gibi kullanmam için."

Bu sıra dışı ifade karşısında kaşları çatıldı ve yumuşak, sinirli bir homurtu çıkardı. "Bu senin omuzlarına yüklenecek çok fazla yük gibi görünüyor."

Ona gülümseyerek nazikçe takıldım, "Bana zayıf mı diyorsun Ryder Bask? Eğer öyle diyorsan, bir öğrencinin becerisi -ya da öğretmenin kalitesine bağlı değil midir?"

Yanıma geldi ve ellerimi tuttu, kaşları yumuşayarak başka hiç kimseye göstermediğini fark etmeye başladığım tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

"Benim cesur Farrin'im," dedi. "Aslında sen tanıdığım en güçlü . Ama aşk, onun sorumluluğu-"

"Şu anda düşünmek istemediğim bir şey," dedim, "yine de birkaç fikrim var." Parmaklarını usulca ovuşturdum. "Sarayın bir kısmını ek hastanelere, geçici konutlara ve okullara dönüştürmek istiyorum, önümüzdeki aylarda insanlara yardımcı olacak herhangi bir şey."

Kısıp bir onay sesi çıkardı. "İyi bir fikir. Buna ihtiyaç olacak." "Ve mümkün olduğunca çok kuzeyliyi güneye tahliye etmek istiyorum. "

Bu onu şaşırttı ve memnun etti. Ellerimi öptü, gözleri parlıyordu. "Müdür bundan hoşlanmayacak."

"Hayır, yapmayacak," dedim sertçe ve öylece bıraktım. Bir süre onunla birlikte kutsal bir sessizlik içinde durdum, sonra derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Korkuyor musun? Olacaklardan yani?"

"Elbette," diye cevap verdi hemen. "Öyle olmayan herkes aptaldır ve ben aptallarla arkadaşlık etmek istemem." Yavaşça çenemi kaldırdı, böylece gözlerimiz buluştu. "Ama benim de umudum var. Ve bence senin de var. Bunu saklamaya çalıştığını görüyorum ama yüzünü tanıyorum. Seni tanıyorum." Parmaklarının tersiyle yanağıma dokundu. "Güneş ışığındaki Farrin. Hayatımın yıldızı."

"Ben de sana bunun ne anlama geldiğini sormak istiyordum," dedim usulca. "Bu cümleyi daha önce hiç duymamıştım, sana kadar."

"Kuzeyli bir sevgi sözcüğü. Hayatımın yıldızı: sabit bir işaret, yol gösterici bir ışık. Sevgili ve her zaman orada, gece ya da gündüz, ama etrafındaki her şey karanlık olduğunda en parlak olanı." Omuz silktili, biraz rahatsız görünüyordu. "Çiçekli, biliyorum. Ama sesi hep hoşuma gitmiştir. Hep umut etmişimdir..." Ağzı buruştu. Şimdi çok utanmış görünüyordu. "Yani, her zaman bunu söyleyebilecek kadar sevdiğim birinin olmasının oldukça hoş olacağını düşünmüşümdür."

Yine ağlıyordum. Acı bir gülümsemeyle çaresizce kendimi işaret ettim. "İşte şimdi yaptın. Ve ben daha yeni durmayı başarmıştım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, dokunuşu şimdiye kadar hissettiğim her şey kadar nazikti. "Bu gözyaşlarından onur duymam yanlış mı?" dedi sessizce. Onları bana göstermen? Beni bu kadar çok sevmen?"

"Seni seviyor muyum? Oh, demek öyle düşünüyorsun... sen..." Ellerimi göğsüne koydum, sonra bıkkınlıkla başımı salladım. "Ryder, zekice bir şey söyleyecektim ama tüm zekâ kapasitemi kaybettim. Lütfen." Başımı kaldırıp ona baktım. "Beni yatağa götür. Seni görmek istiyorum. Seninle olmak istiyorum, şimdi, hemen şimdi, savaşın arifesinde. Bundan başka bir şey düşünmek istemiyorum. Bu bencillik mi?"

"Evet," dedi, "hem de çok güzel bir şekilde."

Sonra beni kollarına aldı ve beni ne kadar kolay taşıyabildiğine sevinmeyi bırakıp bırakmayacağımı merak ettim. Gözyaşlarımın arasından güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Kendime bu mutluluğu tattırmak devrimci bir duyguydu. Savaş gelecekti ama bu gece, çok fazla hüznü görmüş bu evde sadece bu olacaktı: sadece ikimiz ve yatağımın ipeği. Ellerimiz birleşti, o içimde hareket ederken bacaklarım onunkilere dolandı, sesi adımın şekli etrafında sert ve yumuşaktı. Gün batımının menekşe rengi altını tenimizde dans ederken Yvaine'e sessiz bir saygı duruşunda bulunuyordu. Yaşıyorduk ve birlikteydik. Yüzümü boynuna gömdüm ve sıkıca tutundum, tüm benliğimi ona bastırdım - bedenimi, kalbimi, gücümün taşıdığı her şarkıyı. Hayattaydık ve bunun her anına değer verecektim.

Savaş gelecekti, ama bu gece değil.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Ashbourne kardeşlerin her biri farklı nedenlerle benim için değerlidir. Gemma'yı içten ve utanmaz tutkusu için seviyorum. Mara'yı dayanıklılığı ve cesareti için seviyorum. Ve Farrin'i yazmak, onu öfkелendirdiklerinde, üzdüklerinde veya incittiklerinde bile sevdiklerine ne kadar bağlı olduğuna aşık olmamı sağladı. Onun ve Ryder'ın -sonunda birbirlerinde huzuru bulan iki öfkeli ruhun- hikâyesini yazmak benim için çok özeldi ve bunu pek çok insanın desteğı olmadan yapamazdım.

Her zaman olduğu gibi, öncelikle menajerim Victoria Marini ve editörüm Annie Berger'e teşekkür etmek istiyorum; her ikisi de tanıdığım en zeki ve en destekleyici kadınlardan ikisi. Onların rehberliğı ve inancı olmadan yaptığım şeyi yapamazdım.

Ayrıca beni ve çalışmalarımı coşku ve nezaketle kucaklamaya devam Sourcebooks'taki inanılmaz ekibe de teşekkür etmek istiyorum. Pamela Jaffee, Alyssa Garcia, Jocelyn Travis, Katie Stutz, Madison Nankervis, Siena Koncsol, Ashlyn Keil, Gabbi Calabrese, Emily Luedloff, Stephanie Beard, Ellie Tiemens, Sophie Kossakowski, Mattea Barnes, Megan Donnelly, Rachel Gilmer, Susie Benton, Todd Stocke ve Dominique Racciah'a özel teşekkürler.

Ayrıca bu kitabın gerçekten muhteşem kapağını yaratan olağanüstü sanat yönetmeni Stephanie Gafron'a ve sanatçı Nekro'ya da teşekkür etmeliyim. Ve elbette, keskin ve titiz çalışmasıyla benimkini yücelten cesur metin editörüm Alison Cherry'ye de teşekkür ederim.

Yazar olmanın en güzel yanlarından biri de diğer yazarlarla arkadaş olmaktır ve beni romantizm dünyasına kabul eden birkaç yazara özellikle teşekkür etmek istiyorum -Piper J. Drake, Maxym Martineau, Jeneane O'Riley, Laura Thalassa, Leia Stone, Scarlett St, B. Celeste, ve Danielle Jensen. Ayrıca en yeni ve en sevdiğim yazar arkadaşlarımdan biri olan Kate Dramis'e de teşekkür etmek istiyorum, kendisi birçok anksiyete sarmalında elimi tuttu ve söylemeliyim ki %100 O Kaltak.

Ve isimlerini sayamayacağım kadar çok olan arkadaşlarıma ve aileme -En sevdiklerim olduğunuz, yorulmak bilmeden beni desteklediğiniz ve en büyük hayranlarım olduğunuz için teşekkür ederim. Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, ortağım Ken'e teşekkür ederim. Seni tüm kalbimle seviyorum.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Claire Legrand, kafasındaki hikâyeleri düşünmeden duramadığını fark edene kadar müzisyenlik yapıyordu. Şimdi *A Crown of Ivy and Glass*, Empirium Üçlemesi, Edgar Ödülü adayı *Some Kind of Happiness*, Bram Stoker Ödülü adayı *Sawkill Girls* ve *The Cavendish Home for Boys and Girls* gibi birçok romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır.

claire-legrand.com Instagram:

@clairelegrandbooks

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında
doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta
listemize katılın!

ŞİMDİ KAYDOLUN

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

